

Mỹ Vị Nhân Sinh

Contents

Mỹ Vị Nhân Sinh	3
1. Quyển 1 - Chương 1	3
2. Quyển 1 - Chương 2	6
3. Quyển 1 - Chương 3	9
4. Quyển 1 - Chương 4	12
5. Quyển 1 - Chương 5	16
6. Quyển 1 - Chương 6	20
7. Quyển 1 - Chương 7	24
8. Quyển 1 - Chương 8	28
9. Quyển 1 - Chương 9	32
10. Quyển 1 - Chương 10	37
11. Quyển 1 - Chương 11	41
12. Quyển 1 - Chương 12	44
13. Quyển 1 - Chương 13	48
14. Quyển 1 - Chương 14	51
15. Quyển 1 - Chương 15	54
16. Quyển 1 - Chương 16	57
17. Quyển 1 - Chương 17	61
18. Quyển 1 - Chương 18	66
19. Quyển 1 - Chương 19	70
20. Quyển 1 - Chương 20	75
21. Quyển 1 - Chương 21	79
22. Quyển 1 - Chương 22	83
23. Quyển 1 - Chương 23	86
24. Quyển 1 - Chương 24	91
25. Quyển 1 - Chương 25	95
26. Quyển 1 - Chương 26	100
27. Quyển 1 - Chương 27	104
28. Quyển 1 - Chương 28	108
29. Quyển 1 - Chương 29	113
30. Quyển 1 - Chương 30	118
31. Quyển 1 - Chương 31	122
32. Quyển 1 - Chương 32	126
33. Quyển 1 - Chương 33	131
34. Quyển 1 - Chương 34	137
35. Quyển 1 - Chương 35	140
36. Quyển 1 - Chương 36	146
37. Quyển 1 - Chương 37	150
38. Quyển 1 - Chương 38	154
39. Quyển 1 - Chương 39	160
40. Quyển 1 - Chương 40	163
41. Quyển 2 - Chương 1	168

42. Quyển 2 - Chương 2	173
43. Quyển 2 - Chương 3	177
44. Quyển 2 - Chương 4	179
45. Quyển 2 - Chương 5	182
46. Quyển 2 - Chương 6	185
47. Quyển 2 - Chương 7	189
48. Quyển 2 - Chương 8	192
49. Quyển 2 - Chương 9	196
50. Quyển 2 - Chương 10	199
51. Quyển 2 - Chương 11	204
52. Quyển 2 - Chương 12	207
53. Quyển 2 - Chương 13	210
54. Quyển 2 - Chương 14	216
55. Quyển 2 - Chương 15	220
56. Quyển 2 - Chương 16	223
57. Quyển 2 - Chương 17	226
58. Quyển 2 - Chương 18	229
59. Quyển 2 - Chương 19	232
60. Quyển 2 - Chương 20	237
61. Quyển 2 - Chương 21	242
62. Quyển 2 - Chương 22	246
63. Quyển 2 - Chương 23	249
64. Quyển 2 - Chương 24	254
65. Quyển 2 - Chương 25	258
66. Quyển 2 - Chương 26	262
67. Quyển 2 - Chương 27	266
68. Quyển 2 - Chương 28	269
69. Quyển 2 - Chương 29	273
70. Quyển 2 - Chương 30	277
71. Quyển 3 - Chương 1	281
72. Quyển 3 - Chương 2	286
73. Quyển 3 - Chương 3	290
74. Quyển 3 - Chương 4	294
75. Quyển 3 - Chương 5	298
76. Quyển 3 - Chương 6	303
77. Quyển 3 - Chương 7	307
78. Quyển 3 - Chương 8	311
79. Quyển 3 - Chương 9	316
80. Quyển 3 - Chương 10	321
81. Quyển 3 - Chương 11	325
82. Quyển 3 - Chương 12	328
83. Quyển 3 - Chương 13	332
84. Quyển 3 - Chương 14	336
85. Quyển 3 - Chương 15	340
86. Quyển 3 - Chương 16	350
87. Quyển 3 - Chương 17	354
88. Quyển 3 - Chương 18	358
89. Quyển 3 - Chương 19	363
90. Quyển 3 - Chương 20	368
91. Quyển 3 - Chương 21	374
92. Quyển 3 - Chương 22	382
93. Quyển 3 - Chương 23	385
94. Quyển 3 - Chương 24	390
95. Quyển 3 - Chương 25	395

96. Quyển 3 - Chương 26	399
97. Quyển 3 - Chương 27	404
98. Quyển 3 - Chương 28	411
99. Quyển 3 - Chương 29	415
100. Quyển 3 - Chương 30	419
101. Quyển 3 - Chương 31: Phiên Ngoại: Khi Đó Tương Kiến	435
102. Quyển 3 - Chương 32: Phiên Ngoại: Một Phần Giảm Béo Của Cua Đồng	440
103. Quyển 3 - Chương 33: Phiên Ngoại: Bữa Cơm Đoàn Viên	443

Mỹ Vị Nhân Sinh

Giới thiệu

Edit: Tuyết Lạc Hạ (Jade)Thể loại: hiện đại, trọng sinh, mỹ thực văn, HE. Một bàn tay vàng chuyên sáng tác ra những

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/my-vi-nhan-sinh>

1. Quyển 1 - Chương 1

Mạc Từ cử động cơ thể, chần mèn mèn mại còn thơm mùi hoa cỏ dưới thân làm cậu đặc biệt tham niệm không muốn tỉnh lại.

Con mắt nhắm lại, đóng mở mấy lần, mơ hồ nhìn thấy ánh sáng sáng sủa trong phòng.

Căn phòng sáng sủa...Chần nệm sạch thơm? Mạc Từ đột nhiên bật dậy, mở to hai mắt đánh giá xung quanh.

Buồn ngủ từ lúc ý thức tỉnh táo lại thì biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

Đây là...đâu?

Mạc Từ sững sờ nhìn thấy chiếc giường lớn cỡ Kingsize dưới thân, dưới giường là sàn gỗ đường vân rõ ràng và xa xa là TV màn hình tinh thể lỏng siêu lớn...Ánh nắng xuyên qua bức rèm hoa nhỏ xinh màu xanh da trời, chiếu lên sàn nhà trong căn phòng. Cậu thậm chí có thể thấy được ánh mặt trời chiếu xuống, bụi bặm trong không khí cao thấp chuyển động tụ tán rời rạc.

...Đây không phải là ngôi nhà nhỏ tối lạnh của cậu, cả ngày không thấy ánh mặt trời, ngôi nhà trệt lúc nào cũng bốc lên mùi nấm mốc.

Đây là làm sao?

Tối hôm qua, không phải vẫn như trước dưới kích thích của cơn rượu ngủ thật say...

Mạc Từ tựa trên gối đầu mềm mại, đầu nhanh chóng hoạt động cùng với tiếng tim đập ngày càng nhanh.

Chẳng lẽ là đám người kia đến đòi nợ cậu, nên cậu bị nhốt tại nơi này?

Không đúng, coi như là đòi nợ cũng không có nhất thiết cho cậu ở trong một căn phòng tốt như vậy...

Hơn nữa, đầu một chút cũng không có cảm thấy khó chịu sau khi tỉnh rượu.

Thứ gì đó bên người có thể bán toàn bộ đều bán, lần trả nợ cuối cùng cũng là vào một tuần lễ đêm đông gió lạnh thấu xương trước ... Bọn họ không có lý do gì để liên tiếp đòi nợ.

Ngay cả phối phương trân quý nhất cũng bị cừu gia bố trí âm mưu tính toán kỹ lưỡng cướp đi...Cậu đã hai bàn tay trắng...

Mạc Từ lấy hai tay bao trùm cả khuôn mặt, cậu tận lực đem bi thương cùng hận ý trong lòng đè trở vào trong tim.

Nửa ngày qua đi, lấy tay phải ra, phát hiện trên bàn tay khép lại cũng cùng một chỗ đó có một ngón tay thon dài, sưng sờ tại trận.

Xương ngón tay rõ ràng, nhỏ dài trắng nõn. Thật lâu về trước, có người nhận xét tay Mạc Từ như vậy. Tay này giống như tay của con gái, là một bàn tay tuyệt vời của nghệ sĩ dương cầm. Đáng tiếc, chủ nhân của hai tay này thuộc thể gia ẩm thực càng đừng nói lại là con thứ, chuyên gia ẩm thực, không hợp với cầm cổ truyền. Nếu Mạc Từ là con gái, lấy về nhà chỉ để ngồi hưởng lộc ăn, lời nói trêu chọc của người kia đột nhiên hiển hiện trong đầu.

Duỗi duỗi nắm nắm, Mạc Từ dùng tay trái cầm vào ngón cái tay phải, nhẹ nhàng vuốt ve.

Cái tay này...Không còn toàn vẹn vì thiếu một ngón tay...

Lúc này, đã không có vết tích nhục nhã đáng sợ đó. Cậu vốn không còn hoàn mỹ, ngón cái tay phải bị chém đứt...Cũng đã trở về.

Cậu đem tay phải dán vào ngực, cảm nhận được nhịp tim đập trầm ổn hữu lực. Trái tim trong ***g ngực đập đều, bình bịch, bình bịch, một hồi rung động, phẳng phất một âm thanh vĩnh viễn quen thuộc. Giống như chìm vào tiếng trống trên mặt trống, mỗi một lần đánh, đều làm cho ***g ngực cảm nhận được một lực va chạm, hưng phấn khác thường.

Mạc Từ đưa ánh mắt hướng về bàn trà bên phải chiếc giường, trong chiếc khung được khảm thủy tinh lóa lên ánh sáng lóng lánh rực rỡ là một tấm ảnh. Đó là ảnh chụp chung của cậu và anh trai.

Trên gương mặt luôn luôn cứng nhắc lạnh băng của Mạc Ngôn hiện ra ý cười nhàn nhạt, lại bị người bên cạnh đột ngột đè thấp xuống, nụ cười rạng rỡ một thời của thiếu niên.

Tuổi trẻ...là thế.

Mê mang kinh ngạc trong mắt khi nhìn thấy ngày càng nhiều đồ vật cũ quen thuộc chuyển thành vô cùng sưng sốt cùng khiếp sợ.

Đây là căn phòng thời niên thiếu của cậu!

Mạc Từ đột nhiên đứng dậy, xốc cái chăn mềm lên, chẳng quan tâm mang dép, bước trên sàn gỗ vì bị ánh mắt trời chiếu lâu mà trở nên ẩm áp, hướng gian phòng phía tây chạy đi. Khung thủy tinh bị cậu dùng lực hơi mạnh mà rơi xuống đất, phát ra tiếng vang thanh thúy.

Mạc Từ không để ý. Vẫn bước đi.

Phòng tắm...là ở đây.

Theo trí nhớ mơ hồ, phía sau cánh cửa này sẽ là nơi rửa mặt tắm rửa.

Cậu nghĩ, phía sau cánh cửa sắp đẩy ra này sẽ là một thế giới trong hồi ức. Mạc Từ do dự trong chốc lát, rốt cục đẩy cửa ra.

Một tấm gương gần hai thước gần sát mặt đất khảm trên tường trong phòng tắm, hiện ra rõ ràng khuôn mặt của cậu.

Mái tóc ngắn xen sọc vài nhúm màu xanh lộn xộn ở trên đầu, làm cái đầu giống như vừa bị oanh tạc.

Mà trong tấm gương vĩ đại chiếu ra khuôn mặt trẻ hơn rất nhiều làm cho Mạc Từ như bị sét đánh!

Không có như hồi trước lời thôi cực điểm dẫn đến cảm giác chán chường. Trong gương là một thiếu niên tự tin và quyết đoán, mái tóc màu đen gần như màu xanh đen càng làm nổi bật khuôn mặt trắng nõn. Phía dưới không xa khóe mắt trái là nốt ruồi nhỏ tròn cùng với sự khiếp sợ của cơ thể cậu mà co rút nảy lên!

Đây rõ ràng là bộ dạng lúc mười bảy mười tám tuổi của cậu!

Đồng tử Mạc Từ mở lớn, từng bước một tới gần cái gương. Mỗi một cử động bước nhỏ, giống như là hao hết khí lực toàn thân.

Cảm xúc lạnh băng dưới chân không làm cho cậu dừng lại, cũng không thể làm cậu từ trong u mê gần như chấp nhất tỉnh lại táo lại.

Khi bàn tay gần sát mặt gương bóng loáng lạnh băng, làm cho người trong gương thấy rõ ràng hơn trước. Mạc Từ gần như cho là trước mắt mình chính là một đồng thoại vô cùng mộng ảo, còn đây cũng là một ma kính có ma lực.

Mặt dán trên mặt gương, cảm giác lạnh buốt làm độ nóng sắp thiêu cháy trên mặt cậu rút đi một chút.

Hơi thở gấp gáp phả trên gương, kết thành một cụm hơi nước nhỏ, một mảnh mờ mịt.

Ai có thể tin được, thời gian quay ngược, trở lại quá khứ?

Mạc Từ suy nghĩ, giấc mộng kỳ lạ đó lại trở thành sự thật, lúc trước cảnh này trong mơ thường xuất hiện.

Từng có một đoạn thời gian, tỉnh lại giữa lúc nửa đêm. Trong ngôi nhà trệt nhìn không thấy ánh trăng, ngồi trên mép giường nhỏ hẹp. Hút vào thứ thuốc lá rẻ tiền, phun ra nuốt vào khói trắng, ánh mắt mê mang.

Giấc mộng về căn phòng sạch sẽ đó, năm tháng tốt đẹp đó đã bị cất giấu thật sâu.

Tuổi trẻ quyết đoán, thanh xuân lãng phí vô biên. Tùy tiện nói cười, không chút nào để ý đến ánh mắt lạnh băng của người khác. Gây chuyện thị phi tùy thích, để cho người nhà thu thập cục diện rối rắm.

Tuổi trẻ à... tuyệt vời biết bao.

Nhưng mà, khi tỉnh. Mùi nấm mốc gay mũi vô tình xông vào đại não cậu, làm tan vỡ giấc mộng kiều diễm của cậu.

Quả đắng của bản thân, chỉ có duy nhất bản thân mới biết.

Căm ghét bản thân làm ra sự tình không cách nào vãn hồi, căm ghét bản thân bên trong mềm yếu, căm ghét bản thân tê liệt nội tâm, căm ghét bản thân liên tục đánh bạc nghiện vào trong máu.

Bởi vì làm sai, cậu cửa nát nhà tan; Bởi vì mềm yếu, cậu bán đi bí phương quan trọng của gia tộc; Bởi vì u mê, cậu giữa những giấy tờ lộn xộn đánh mất chính mình; Bởi vì nghiện cờ bạc, cậu bỏ toàn bộ bản thân mình...Cũng gồm, ngón tay cái.

Mất đi tất cả, từ nhà giàu cao cao tại thượng xuống thành nghèo rớt mùng tơi, thành một kẻ lang lang đánh bạc thành tánh.

Bởi vì đứng ở nơi cao, cho nên té xuống chính là thịt nát xương tan. Không bao giờ, có dũng khí đứng lên lần nữa.

Cái gọi là tâm cao khí thịnh, sau một lần thất bại gần như là mang tính hủy diệt, trong những ánh mắt vũ nhục cười nhạo của những người khác, dù xương cốt có cứng rắn đến đâu cũng sẽ bị hung hăng bẻ gãy, khí thịnh tràn đầy cũng sẽ bị đè ép đến tan vỡ tiêu tán.

Lúc đó, cỡ nào hy vọng có một hồi giấc mộng đẹp để thôi miên bản thân, giấu đi quần cảnh chán nản hiện tại.

Mộng đẹp trở thành sự thật, thời gian quay ngược, hy vọng xa xỉ khó tin lại trở thành thật.

.....

“Tiểu thiếu gia? Cậu dậy chưa?” Âm thanh hết sức quen thuộc ngoài cửa đưa cậu từ trong suy nghĩ lộn xộn kéo về hiện tại.

Mạc Từ sững sốt, cũng không trả lời. Rồi sau đó cái thanh âm quen thuộc kia lần nữa vang lên, tiếng đập cửa cùng với tiếng mở cửa, cửa mở ra...

“A? Tiểu thiếu gia, đợi cậu rửa mặt xong rồi đi xuống lầu ăn điểm tâm a.” Người tới nhìn thấy cậu thoáng gật đầu, trên mặt treo nụ cười thuần phác.

Người phụ nữ tóc được búi gọn gàng khoảng bốn mươi tuổi gì đó, mặc trang phục người hầu màu xanh và trắng. Khỏe mắt kèm theo một ít nếp nhăn nhỏ, đôi lông mày dày kết hợp với đôi mắt nhỏ, đôi môi dày cùng khuôn mặt hơi lớn một chút, cả người hiện ra một khí chất thật thà chất phác.

Thân hình bà cũng không cao gầy, cánh tay có chút thô to, khung người rắn chắc, nhìn thì thấy giống phụ nữ làm nông hơn. Nhưng lúc cười, trên gương mặt không còn trẻ lại mang theo vẻ thuần phác, làm cho người khác thấy rất thoải mái.

Mạc Từ còn nhớ, bà là Đạm tẩu vợ của Đạm thúc quản gia Mạc gia. Phụ trách ăn uống hằng ngày của toàn thể bốn miệng người Mạc gia, ngẫu nhiên cũng hỗ trợ quét dọn vệ sinh, là một người hầu tận chức tận trách cần cù và thật thà, rất được người trong nhà yêu mến cùng kính trọng.

“Tiểu thiếu gia?” Đạm tẩu đã đi tới, lo lắng nhìn Mạc Từ một cái, đem nghi vấn muốn hỏi Tiểu thiếu gia hôm nay vì sao dậy sớm như vậy nuốt vào trong bụng, “Tiểu thiếu gia, cậu không thoải mái?”

Động tĩnh trong phòng Mạc Từ rất lớn, từ lúc Đạm tẩu ở lầu hai quét dọn hành lang đã nghe thấy cái thanh âm, hình như là thứ gì đổ bể.

Bà xác nhận là động tĩnh ở trong phòng Tiểu thiếu gia nên mới gọi cậu rời giường.

Mặt Tiểu thiếu gia có chút tái nhợt, như là sinh bệnh.

Đạm tẩu còn chưa mở miệng, Mạc Từ đã lên tiếng.

Thanh âm giống như là bị vắt ra từ cổ họng, hết sức khó khăn.

“...Không có.”

Đây là lần đầu tiên Mạc Từ dùng thân thể này mở miệng nói chuyện, rõ ràng là hai chữ rất đơn giản, nhưng khi phát ra Mạc Từ cảm thấy linh hồn mình run rẩy.

“Thật sự không có việc gì?” Đạm tẩu còn có chút chần chờ, thấy Tiểu thiếu gia rời khỏi toilet. Vốn đang bán tín bán nghi, nghe thấy thanh âm trầm khàn của Tiểu thiếu gia thì càng thêm xác định cậu sinh bệnh.

“Không có, cháu rất khỏe, Đạm tẩu.” Nói lần nữa, đã dễ dàng hơn nhiều, Mạc Từ giật nhẹ khóe miệng, lộ ra một nụ cười gượng ép, xoay người nhặt lên khung cùng thủy tinh, chậm rãi rút ảnh ra, cẩn cẩn dục dục để trên bàn trà.

“Tiểu thiếu gia!” Đạm tẩu tăng thêm thanh âm, không quan tâm Mạc Từ kinh ngạc, kéo cậu sang một bên ngồi trên ghế sofa, vội vàng xuống lầu mang nhiệt kế tới. Năm phút đồng hồ sau thấy số độ nhiệt kế hết thấy bình thường, mới để xuống an tâm thở dài. Lại xuống lầu chuẩn bị bữa sáng. Lúc gần đi không quên dặn dò Mạc Từ xuống lầu ăn cơm, lại có chút từ ái nhìn Mạc Từ một cái: “Tiểu thiếu gia, Đại thiếu gia tới hôm qua đã trở lại.”

Mạc Từ nhìn thân ảnh bận rộn của bà, mới vừa rồi cảm thụ được quan tâm ấm áp, kinh ngạc đến nói không ra lời.

Đạm tẩu trong trí nhớ cảm giác hiện hữu rất mờ nhạt, là người ít lời, là trưởng bối cần cù chăm chỉ. Mà bản thân...chưa bao giờ thật sự nhìn qua bà.

Mạc Từ cầm khăn mặt lau mặt, mờ mịt nghĩ.

Bản thân trong gương cũng là vẻ mặt mờ mịt, ánh mắt xa xôi.

Cho tới hiện tại, cậu còn không dám tin chắc, cảnh trong mơ trở thành thật.

Tay phải để trên tay vịn cầu thang quen thuộc, dọc theo hướng vòng tròn, từng bước một đi xuống bậc thang.

Cảm xúc bóng loáng lạnh băng dưới tay, từng phút từng giờ nhắc nhở cậu, đây không phải mơ!

2. Quyển 1 - Chương 2

Đúng, đây không phải mơ!

Khi thấy anh trai trước bàn ăn cầm ly nước, Mạc Từ mới xác định rõ ràng sự thật, đây không phải mơ!

...Cử chỉ của anh trai tao nhã khéo léo.

...Ánh mắt của anh trai nghiêm khắc lại bao dung.

Điều đó rất chân thật!

Mạc Từ vừa vui vừa buồn, nặng nề kéo bước chân đi đến trước bàn ăn, kéo ghế ra, ngồi lên, sau đó đem ánh mắt hướng về người nọ ngồi ở đối diện.

Dưới gương mặt lạnh lùng là sự quan tâm khó phát hiện. Lúc giận dữ mắng mỗ răn dạy, đó giống như là một loại quan tâm.

Sau khi Mạc gia suy tàn trong một thời gian dài, Mạc Từ mới biết được người anh trai cùng cậu huyết mạch tương liên vô cùng quan tâm cậu, luôn ẩn ẩn ký thác hy vọng.

Thế nhưng, nào có ai biết người này tính tình lạnh nhạt kiên quyết, bất cầu ngôn tiểu, nổi tiếng trong ngành ẩm thực, thủ đoạn cao minh nhất trong Mạc gia, cuối cùng lại vô lực xoay chuyển tình thế bất lợi của Mạc gia, bệnh tật tích tụ, trắng niên mất sớm?

Đủ loại như thế, toàn bộ đều do cậu một người ban tặng!

Lỗi tại cậu! Lỗi tại cậu!

Bàn tay Mạc Từ nắm chặt rủ xuống dưới bàn ăn, móng tay cắm sâu vào lòng bàn tay.

Trong mắt cậu đó là anh trai a!

...

“A Từ?” Mạc Ngôn thấy Mạc Từ vẫn không nhúc nhích nhìn qua mình, hơi hơi khó chịu. Nhưng khi anh nhìn thấy Mạc Từ hai vai run run một chút rồi sau đó sắc mặt tái nhợt, cơn giận lúc đó liền tan thành mây khói.

“A Từ, em không thoải mái?” Mạc Ngôn khẽ ho một cái, trong mắt lạnh nhạt có một tia tình cảm dao động.

“Đúng vậy, đúng vậy, A Từ, sắc mặt của con tại sao lại kém như thế? Bị bệnh? Muốn hay không gọi bác sĩ Trần đến...”

Người phụ nữ ngồi ở bàn tròn phía đối diện phát hiện tình trạng khác thường của Mạc Từ cũng quan tâm hỏi, âm thanh dịu dàng, trên gương mặt trang điểm tinh xảo tràn đầy vẻ quan tâm, thân thể cũng nghiêng nghiêng về phía trước.

Thế nhưng, Mạc Từ nghe được âm thanh êm ái đó, đồng tử mở lớn, lửa giận trong lòng tập tức hừng hực tuôn ra, gắt gỏng cắt đứt lời của người phụ nữ:

“Câm miệng của bà lại! Không cần bà ở đây giả từ bi làm mèo khóc chuột, cút!”

Lời còn chưa dứt, một tiếng rống giận cắt đứt truyền đến “Ranh con!” Mang theo uy nghiêm, đồng thời che chở cho người vợ nhỏ đang than phiền ủy khuất.

Cái bàn hung hăng chấn động. Người chụp bàn với khuôn mặt tái mét: “Ranh con! Cậu nói cái gì?!”

Mạc Từ như ở trong mộng mới tỉnh, hai mắt mở to nhìn nhìn...

Một người đàn ông trung niên tóc tai chải chuốt cẩn thận gọn gàng, khuôn mặt chính trực mang theo giận dữ, đang quát mắng cậu.

Đó là...Cha! Mạc Từ toàn thân run rẩy, viên mắt chứa chất lỏng nóng hổi, gần như muốn rơi xuống.

Cậu cố nén lại, đem biểu cảm lẫn giấu trong tóc mái có chút dài.

“...Cha” Mạc Từ cũng không ngờ một tiếng kêu lại có giọng điệu như thế, gần như là ghen ngào.

“A Từ...” Mạc Ngôn giật giật môi ở một bên chuẩn bị khuyên can, rõ ràng là bị thanh âm Mạc Từ dọa sợ.

Ông cụ cầm ba toong giơ lên cao rồi chậm rãi hạ xuống, tiếp xúc với sàn gỗ phát ra tiếng vang sắc nét.

Trên khuôn mặt thối đen nghiêm khắc tức giận cũng dần dần mờ nhạt.

Trầm mặc nửa ngày.

Ông cụ nặng nề khẽ hừ một tiếng.

“Cô, ngồi yên ăn cơm đi.” Liếc nhìn người phụ nữ vẫn còn kinh ngạc một cái, ngồi xuống dùng cơm, không nói gì.

Mạc Từ chờ ầm ứ trong mắt qua đi, mới thoảng ngẩng đầu, thấy bữa sáng trên cái bàn tròn gỗ lim hơi có chút ngẩn người.

“A Từ.” Mạc Ngôn nhú mày, lên tiếng nhắc nhở. Mạc Từ lúc này mới cầm đũa lên, ngồi tư thế nghiêm chỉnh.

Ướt ngực thẳng lưng, thu mắt cúi đầu, ăn không nói.

Đó chính là lễ nghi trên bàn cơm của Mạc gia.

Ông cụ động đũa, những người khác động đũa sau đó.

Trong lúc này trên bàn chỉ nghe thấy tiếng chén đũa va chạm cùng hương thơm làm cho người ta thèm ăn.

Trù nghệ của Đạt tẩu là cha chỉ điểm qua. Quản gia già Đạt thúc là bạn nối khố của cha, coi như là họ hàng xa của Mạc gia, bởi vì gia cảnh sa sút nên ở lại làm người hầu trong nhà, chăm sóc ông cụ. Vợ chồng Đạt thúc đi theo cha nhiều năm, đối với Mạc gia trung thành và tận tâm, đến cuối cùng Mạc gia suy bại, cũng là người cuối cùng ra đi.

Đặt trên bàn ăn là món Trứng hấp sữa¹ hấp dẫn, tản ra một mùi vị mê người. Trứng hấp sữa có màu vàng sáng bóng, bề mặt bóng loáng trơn nhẵn như đậu hủ. Trên mặt trứng được trang trí thêm vài điểm xanh vàng càng thêm mềm mại, tinh tế.

Đạt tẩu mở ra một cái chén khác đã chuẩn bị sẵn, trong không khí lại thêm một mùi hương ngọt ngào, mùi hương ngọt ngào này là từ đĩa bánh Ngân Hạnh. Ôliu xanh, quýt vàng, thịt hạt dẻ màu nâu, một chút mứt hoa quả màu đỏ với màu xanh, tô điểm trên mặt bánh trắng, rất đẹp. Ăn vào vị ngọt, dẻo, mềm mà thơm, khó có thể dứt ra.

Mạc Từ còn nhớ rất rõ hương vị bánh Ngân Hạnh rất nhiều năm trước ở trên đầu lưỡi. Bánh trắng xốp, thịt quả thập cẩm thơm ngát. Thời điểm tiếp xúc với đầu lưỡi, liền tan vào trong miệng, vị giác được khuếch tán đến vô số lần.

Mạc Từ luôn xuất hiện ở cửa với một hai khối bánh Ngân Hạnh, ngồi ở trên xe chậm rãi nhét vào trong miệng.

Thực ra, bánh Ngân Hạnh là vì một mình Mạc Từ chuẩn bị. Mạc Ngôn cùng ông cụ không thích món ngọt.

Bánh bao nhỏ hết sức đặc biệt. Đặt trong ***g hấp tinh tế, còn bốc lên hơi trắng.

Bánh bao nhỏ da mỏng nhân nhiều, Đạt tẩu mà làm bánh bao thì da bánh bao là nhiều lần ép nặn trên trăm lần mà thành, da mỏng nhưng mười phần co giãn. Ăn vào, một ngụm nuốt hết. Nhấm nuốt xong, bên trong nhân bánh bao sẽ tràn ra một dòng nước thịt, tươi ngon mà không ngấy. Trong nhân thịt có gừng, tỏi băm nhỏ, nhưng ăn sẽ không dễ dàng phát hiện. Sau đó là hấp, muốn bánh bao da mỏng phải khống chế tốt độ lửa. Hấp lửa nhỏ là chuẩn, ngừng đúng nửa tiếng, quá giờ da bánh bao sẽ hồng, quá sớm nhân thịt không thể ngon miệng.

Chén trước mặt mỗi người đều chứa món cháo thịt băm. Rau tươi, cà rốt được rửa sạch xắt nhỏ, thịt băm đã được xào qua, tính cả rau dưa đã được xào cùng, cho vào trong cháo đã được nấu, trộn đều rồi ăn, già trẻ đều thích.

Rau với cháo, thịt băm với cháo, ăn cùng rất ngon, có thể điều dưỡng tính khí. Mỗi ngày cháo đều được thay đổi rất đa dạng. Cháo Đạt tẩu nấu, đến ông cụ cũng khen ngon không dứt miệng.

Mạc Từ cầm lấy ly thủy tinh, uống một ngụm nước lọc. Dùng thìa múc một miếng Trứng hấp sữa, cảm nhận Trứng hấp sữa đặc biệt trơn mềm, con mắt không nhịn được hí hửng.

Đã bao lâu? Đã bao lâu chưa nếm qua vị ngon đến như vậy?

Cảm động từ đáy lòng của Mạc Từ được khuếch trương đến vô số lần, cảm động trong lòng sắp tràn ra ngực. Đây là...cảm giác hạnh phúc a.

Có thể cùng người nhà đã lần lượt ra đi ở cùng nhau, cùng chung vây quanh trên bàn ăn cơm...Là một chuyện cỡ nào hạnh phúc a.

Mạc Từ lại nhấp một miếng nước lọc, chậm rãi uống vào.

Giờ phút này, nước lọc nhạt nhẽo vô vị dường như có hương vị ngọt nồng như mật ong, theo yết hầu chạy vào cơ thể. Mạc Từ cảm giác trong người đang có một làn sóng màu hồng, tại dòng sông ngọt ngào đến chết rong chơi.

Bộ dáng hưởng thụ cảm động đến say mê của cậu bị những người khác thu hết vào trong mắt, mà Mạc Từ vẫn hồn nhiên chưa phát giác ra.

Cuối cùng ông cụ thật sự là nhìn không được, nặng nề ho khan một tiếng: “A Từ, Đạt tẩu làm cơm ăn ngon như thế sao?”

Kỳ thật ông cụ càng muốn nói là: Nhìn bộ dáng con ăn, đầu đều chui vào trong chén, còn ra thể thống gì nữa!

“Ăn ngon!” Mạc Từ theo phản xạ thốt ra, bắt đầu bày ra một nụ cười thật tươi. Không chút nào nghe ra cha ý tại ngôn ngoại.

Nụ cười rực rỡ làm cho mấy người trên bàn không lực chống đỡ.

Vì cái gì mà A Từ cười đến ngu ngốc...Nó bình thường không phải ăn cơm như nuốt trọng, cũng không có bất kỳ đánh giá gì sao?

Mạc Ngôn thu hồi chiếc đũa đang duỗi giữa không trung, có chút khó hiểu. A Từ không phải là tối hôm qua chơi đùa điên cuồng quá mức, đầu óc còn chưa thanh tỉnh đi.

A Từ đứa nhỏ này hôm nay là lạ, hiếm khi không có khuôn mặt nhăn nhó cùng anh tranh cãi. Không giống trước kia lang thôn hổ yết lãng phí thức ăn, còn nở nụ cười...

Mạc lão gia tay cầm chiếc đũa run run, lại đánh giá Mạc Từ vài lần.

Không khí trên bàn cơm thoáng cái trở nên quỷ dị. Ông cụ ăn cũng không sai biệt lắm, buông đũa xuống. Thấy Mạc Từ như trước khuôn mặt tươi cười xán lạn, lại thử hướng Mạc Từ dò hỏi:

“A Từ, hôm nay đi nhà hàng Bạch Vân cùng cha không?”

1. Trúng hấp sữa

3. Quyển 1 - Chương 3

Nhà hàng Bạch Vân...

Mạc Từ nhớ nhà hàng Bạch Vân này.

Đó là nhà hàng cao nhất của thành phố C, cũng là một phần sản nghiệp của Mạc gia. Thế gia công tử của xã hội thượng lưu, danh môn thực nữ, thương giới đại ngạc đều phải nghiêm chuẩn dùng cơm, là nhà hàng của bậc quyền quý.

Ở thành phố C người có thể vào nhà hàng Bạch Vân dùng cơm bất quá chỉ hai trăm người, mà khách quý có thể VIP, thường có thể dẫn người đi cùng số ít chỉ có năm mươi người. Nhà hàng Bạch Vân được quảng bá thổi phồng như thế cũng không phải hoàn toàn là giả tạo. Trước không nói Bạch Vân có Mạc lão gia Mạc gia chính là đầu bếp hàng đầu trong ngành ẩm thực rộng lớn, chỉ riêng đội ngũ đầu bếp của nhà hàng thì so với các nhà hàng khác đã nhiều hơn gấp năm lần. Đây là cái khái niệm gì a?

Bình thường quy định ở nhà hàng là đầu bếp khoảng ba mươi người gì đó, mà ở Bạch Vân lại gần một trăm người! Cái này đại biểu, trong nhà hàng này, bạn có thể tùy ý chọn món ăn yêu thích của bạn, vô luận là cơm Tây hay cơm Trung thậm chí là đồ ăn của bộ lạc Châu Phi, đầu bếp của Bạch Vân đều có thể làm bạn thỏa mãn. Một trăm người phần lớn là đầu bếp từ Mạc gia tách ra, cũng chính là các đầu bếp thực tập. Bọn họ dưới sự an bài của gia tộc, sẽ tới các nơi trên thế giới học tập nấu ăn, hấp thụ những tinh túy của món ăn địa phương, sau đó chế biến lại rồi đưa vào thực đơn Mạc gia. Đầu bếp thành công sẽ có được địa vị cùng tiền lương rất cao.

Địa vị Mạc gia là sao?

Mạc gia là trù nghệ thế gia, tương truyền tổ tiên mấy đời làm đầu bếp, không ít người nhà họ Mạc đã làm ngự trù của hoàng gia.

Năm đó tám liên minh quốc tế xâm nhập vào. Đức, Pháp liên quân tấn công vào phía Tây, Từ Hi thái hậu từ Thái Nguyên nâng giá chạy khỏi hoàng cung, lúc đi theo trong đó có ngự trù là người của Mạc gia tộc. Về sau triều đại nhà Thanh bị diệt, chức ngự trù không còn nữa, người Mạc gia chỉnh đốn hành trang, dẫn theo vợ con hơn mười miệng, chạy trốn ra nước ngoài. Dựa vào việc cầm cố châu báu tranh chữ ngày xưa Hoàng thái hậu ban cho dứt khoát đi theo thương nghiệp, đặt chân vào ngành ẩm thực, ở nước ngoài làm giàu. Nhà hàng kiểu Trung Quốc, kiểu nhà hàng trung hòa giữa Trung và Tây chiếm lấy một nơi nhỏ nhỏ ở nước ngoài.

Ba mươi năm trước, gia chủ tiền nhiệm Mạc gia mang theo người nhà trở về quê hương, ở tại thành phố ven biển C có nền công nghiệp thương mại phát triển. Từ chi nhánh chuyển thành nhà hàng cao cấp, là một huyền thoại.

Nhân vật thương nhân nổi tiếng ở thành phố C không ít, các hoạt động đặc biệt của một thành phố ven biển cũng không ít. Điều này khiến cho các nhân vật lớn ở thành phố C có một niềm vui mới – thích nếm mỹ thực. Người họ Mạc có trù nghệ tuyệt vời, lại đang có tài sản ở nước ngoài, một vài nhân vật lớn có máu mặt lại lấy mỹ thực làm niềm sống nên sẵn sàng vì Mạc gia chống lưng. Đây chính là nguyên nhân đầu bếp cùng nhà hàng Mạc gia có thể chiếm lấy một vị trí ở thành phố C.

Đầu bếp của nhà hàng Mạc gia có tay nghề vô cùng tốt, nhưng có thể chính miệng ăn được mỹ thực chính thống của nhà hàng Bạch Vân chỉ có một.

Vài người đầu bếp siêu cấp của Mạc gia đều ở Bạch Vân công tác, Mạc lão gia ngẫu nhiên có tâm trạng cũng sẽ đến Bạch Vân làm thử một hai món ăn. Thử hỏi loại tình cảnh như thế nhà hàng Bạch Vân nào có thể không phô trương hao phí lớn cho được?

Đương nhiên, Mạc Từ tinh tường biết rõ dụng ý của cha muốn cậu đi đến Bạch Vân.

Đời trước bản thân nhiều lần bị cha cưỡng chế mang đến Bạch Vân, học tập nấu ăn. Cha phát triển các món ăn mới, mà nơi thử nghiệm các dụng cụ nấu ăn chính là ở Bạch Vân. Phòng bếp Bạch Vân được bố trí rất công phu, diện tích năm mươi mét vuông có vẻ hơi trống trải, là không gian tư nhân của cha, thậm chí ngay cả một vài vị đầu bếp cũng khó có thể vào được phòng bếp có cửa khóa thông minh này.

Mạc Từ kinh ngạc nhìn cha một cái, sau rồi trầm mặc nhìn vào hoa văn tinh xảo trên cái chén trước mặt. Không giống như trước kia, lời lẽ kịch liệt nói ra mấy câu vô vị như “Quân tử xa nhà bếp”...

Cứng ngắc gật đầu, xem như đồng ý rồi.

Ông cụ trong nội tâm vui vẻ, vô thức nhếch cong khóe miệng, chiếu vào Mạc Từ một ánh nhìn nóng bỏng hơn nhiều. Lấy một cái ví dụ mà nói, chính là như đang nhìn một con cá Nheo thiết bị đang nằm trên thớt...

Gương mặt hiện ra biểu cảm hiền hòa, khiến cho vài nếp nhăn trên trán cũng thoải mái giãn ra.

Bất luận kẻ nào cũng nhìn ra được, ông cụ là long tâm đại duyệt (cực kỳ vui sướng).

“Buổi chiều đi ạ?” Mạc Từ cảm thấy rung mình một cái, bổ sung thêm.

Tại sao trước kia lại không cảm thấy ánh nhìn của cha lại khủng bố như thế chứ...

Giống như ruồi bọ hễ thấy vết nứt là đậu vào... A, thật có lỗi, cha, con không nên lấy bản thân so sánh thành một quả trứng nứt, đương nhiên, ngài cũng không phải là một con ruồi đáng ghét. Mạc Từ không dám nhìn thẳng vào cha của mình, loại tư thế đầu cúi xuống cực kỳ thấp này giống như là e lệ xấu hổ hơn.

Trong mấy năm, những năm gần đây luôn cùng cha đối chọi gay gắt. Cho rằng mẹ chết ngoài ý muốn là do cha một tay tạo thành, mà cha lại đối với mẹ bất trung, nhanh chóng cưới một người phụ nữ khác làm vợ, điều đó khiến cậu đối với cha tràn đầy oán hận. Nuôi thành tính cách phản nghịch, mà ngay cả lúc cha lớn tiếng răn dạy mình, cũng là cười khẩy châm biếm.

Phần lớn thời gian, cha giận dữ, hận không thể giơ lên bàn tay cho cậu một cái bạt tai, nhưng là khi thấy bộ mặt quật cường của cậu giống hệt mẹ nên hậm hực thu hồi bàn tay. Xoay người sang chỗ khác, không thêm để ý tới cậu nữa, nặng nề thở dài một hơi, lưu lại cho cậu một bóng lưng rộng lớn.

Trong ký ức thường thường nhớ đến cái bóng lưng đó. Sau khi Mạc gia suy tàn, Mạc Từ hai bàn tay trắng trốn tránh trong căn nhà trệt với tiền thuê rẻ mạt.

Nửa đêm tỉnh mộng, nước mắt thấm ướt cả áo.

Tất cả đều là bởi vì cái bóng lưng rộng lớn dần dần biến mất kia. Lúc đó, mới chính thức hiểu được dụng tâm lương khổ của cha.

Tử dục dưỡng nhi thân bất tại*, là cỡ nào hối hận? Hối hận bậc lũy thừa a!

*Câu này ở trong câu thơ của Cao Ngư than thở rằng “ ” nghĩa là “Mộc dục tịnh nhi phong bất đình. Tử dục dưỡng nhi thân bất tại” – Cây muốn lặng mà gió chẳng ngừng. Con mong hiểu thảo nhưng cha mẹ không còn.

Mạc Từ tính tình quật cường, đã nhận định thì mười đầu trâu kéo cũng không quay lại. Cho dù là mơ, cho dù là sáng ngày mai phải tỉnh lại rồi lại nghĩ tới căn nhà trệt ẩm ướt âm u. Cậu cũng muốn tận hiếu đạo, thuận theo an bài của cha, hưởng thụ quan tâm bảo vệ của cha.

Nhưng mà, mộng đẹp trở thành thật, hết thấy đều có thể bù đắp cho lúc trước, nói là làm. Cảm xúc dạt dào cùng kích động hỗn loạn xôn xao. Không tự giác cúi đầu, để cho tóc che đi cảm xúc mãnh liệt, hai mắt hiện ra ánh sáng lấp lánh.

Ngượng ngùng.

Mạc Từ đem xúc động vui sướng cùng thương xót bi thương trong nội tâm cắt đứt tự đưa cảm xúc bản thân trở về như cũ. Kiếp trước thường thì chưa bao giờ được như hôm nay ngoan ngoãn làm theo nguyện vọng của cha.

Vâng lời gật đầu trước mặt cha, không giống như lúc trước kịch liệt phản đối học nấu ăn, phát ngôn bừa bãi rằng tuyệt sẽ không bước vào phòng bếp nữa bước. Cho rằng học nấu ăn chính là nền tảng của đàn ông trong nhà, gật đầu đồng ý làm dâng lên cảm giác lạ lẫm lại cứng nhắc. Chủ động đề cập việc học nấu ăn càng không được tự nhiên đến cực điểm.

Cha, sẽ nghĩ như thế nào? Bản thân mình nói như thế...

Hai người đàn ông khác trên bàn cơm cười nhưng không nói, dùng ánh mắt bao dung nhìn Mạc Từ.

Hành động hôm nay của nó thật là khác thường, nhưng nó cuối cùng vẫn là người nhà của bọn họ.

Vô luận nó đã làm cái gì, chỉ cần nó một ngày còn ở Mạc gia.

Nó chính là con cùng em trai của bọn họ.

“Ừ, là buổi chiều, con chuẩn bị một chút đi.”

Ông cụ khê ho một tiếng, từ trên ghế đứng dậy, tiếp nhận ba toong Đạt thúc đưa tới. Ra cửa.

Mạc Ngôn im lặng nhìn Mạc Từ trong chốc lát, hướng cậu gật đầu, cho cậu một ánh mắt động viên.

“Anh đi khách sạn.”

“Vâng.”

Mạc Từ hít hít cái mũi, động tác này làm cho cậu nhiều hơn vài phần ngây thơ.

Người phụ nữ bên kia bàn ăn cũng vội vàng đứng lên, hữu ý vô ý sát qua bên người Mạc Từ, gót giày ở phía bên phải Mạc Từ, nhận lấy một làn nước hoa nồng mùi xông tới. Gót dày cộc cộc vang lên, người đã ra ngoài.

Mạc Từ nắm chặt nắm tay, nhìn bóng lưng mảnh khảnh của người phụ nữ, con mắt lóe lên ánh sáng hủy diệt.

Có tôi ở đây, bà sẽ không thực hiện được.

Chỉ mong bà hiện tại không có động loại tâm tư đó.

Trên bàn cơm chỉ có một mình cậu ngồi, Đạp tẩu đang bận rộn thu thập đồ ăn bát đĩa trên bàn, vẫn là lo lắng nhìn xem Mạc Từ:

“Tiểu thiếu gia, không thoải mái nhất định phải xem bác sĩ đó.”

Bà vừa rồi ở trong phòng bếp nghe thấy ông cụ gầm lên, cho rằng sáng nay lại muốn trình diễn hình ảnh khiển trách con cái. Ông cụ nóng tính, Tiểu thiếu gia lại bướng bỉnh như con lừa...

Không ngờ tới cuối cùng lại thấy ông cụ mang nụ cười nhàn nhạt, vô cùng cao hứng ra ngoài.

Xảy ra chuyện gì vậy?

Mạc Từ được Đạp tẩu ân cần nhắc nhở cắt đứt ý nghĩ, lắc đầu, hé miệng cười cười, nhẹ nhõm lên lầu.

Có lẽ cậu cần nằm trên giường tĩnh táo suy nghĩ một chút.

—— Bằng cách nào đó thời gian quay ngược tặng cho cậu một niềm vui cực lớn.

Cùng với, đã biết được cuộc sống đời này đã bị phá vỡ khác nhau hoàn toàn.

4. Quyển 1 - Chương 4

Mạc Từ nhìn kiến trúc hoa lệ của nhà hàng Bạch Vân, thật sự có cảm giác bình tĩnh giống như đã cách mấy đời.

Một tòa nhà ba tầng ẩn dưới bóng cây dày đặc, đại môn cổ kính, mái hiên đỏ thẫm, “Bạch Vân” viết kiểu chữ to theo lối Lệ thư nhìn có vẻ tinh thuần lại tự tại. Khắc trên một tấm biển đen nằm ở trên cao, cửa sổ vuông chấn song màu đỏ tĩnh lặng một phương, bức tường màu xanh trải qua năm tháng lộ ra một phong cổ vận huyền bí. May là bản thân trấn tĩnh dựa vào lan can không nói ra điều gì rời xa thực tế. Bằng không với người có tâm hoặc là người có duyên, sau khi làm quen cùng cậu xong chỉ sợ điều đầu tiên làm là thất chi giao tí*.

* Không khoát tay nữa: ý chỉ không muốn giao hảo với nhau nữa.

—— Đây chính là Bạch Vân, không hề được xây dựng ở nơi đô thị phồn hoa sầm uất. Trái lại, Bạch Vân được xây tại ngoại ô thành phố vắng vẻ, nhưng danh tiếng ở đây càng ngày càng cao, khách nhân ra vào đều là cao nhân hữu lễ.

Vừa vào cửa liền có thể cảm nhận được sự tinh tế. Một hàng xe kéo chính hiệu bỗng nhiên xuất hiện trước mắt, đó thực ra là thu mua với giá cao từ mấy tên nhóc Hoa kiều ở nước ngoài đã có trên trăm năm lịch sử. Bây giờ lại chuyên dùng để chuyển mấy vỏ rượu lâu năm, chưa hề uống mà chỉ ngửi thấy mùi rượu thôi cũng làm cho người ta có cảm giác được xuyên qua thời không rồi.

Trên thực tế mấy chiếc xe kéo này còn được dùng để đi vào hầm rượu vang nằm dưới khách sạn lớn nhất trong thành phố C. Nơi này tập trung các khu chế xuất truyền thống đến từ Pháp, Italia, Australia, Chile cùng tạo thành một khu chế xuất “Tân thế giới” làm ra hơn 1000 chai rượu vang chất lượng tuyệt hảo. Bạn có thể cùng chuyên gia rượu đi vào hầm rượu lựa chọn, phối hợp với thực đơn bữa cơm để đề cử loại rượu thích hợp với khẩu vị của bạn.

Đại sảnh trải qua mấy lần chỉnh trang, càng hơn cả lúc trước, không khí trang trọng nhưng không thiếu phần trang nhã, thoải mái đơn giản nhưng càng lộ vẻ hoa lệ. Phần đầu ở chính giữa đại sảnh đã bị thay đổi thành nửa khép kín, là các ghế lô* tạo thành một vòng cung duyên dáng, chẳng những phi thường tao nhã, mà còn làm cho mỗi một bàn cơm của khách nhân đều có một không gian riêng tư thuộc về chính mình, càng phù hợp với xu thế và trào lưu ăn uống hiện nay.

*Chỉ các gian phòng tách biệt trong quán ăn

Tầng một nhà hàng là phong cách đen trắng đơn giản đó chính là khu khách tổng hợp, tầng hai là phong cách Trung Quốc cổ kính đặc thù. Tầng ba là khu vực ghế lô sang trọng đặc biệt nhất. Trong đó ba gian ghế lô VIP cao cấp nhất, có kèm phòng khách, thư phòng, phòng vệ sinh cùng phục vụ phòng, còn khu vực nghỉ ngơi thì hết sức xa hoa.

Bạch Vân chỉ có những người chi tiêu vung tiền như rác, và chỉ có tư bản thượng thức mỹ thực.

Mạc Từ đứng ở đại sảnh nhìn phục vụ qua lại như con thoi, theo thói quen kéo góc tay áo. Không lâu sau, có một phục vụ lanh lợi đi tới, thấy khách đến là Mạc Từ sau đó khinh xa thực lộ* dẫn Mạc Từ xuống tầng dưới cùng nhất của nhà hàng – phòng bếp dưới tầng hầm. Bởi vì thân phận giới hạn, anh ta không thể đi vào, chỉ làm một cái thủ hiệu mời, rồi đi.

* – Xe nhẹ chạy đường quen.

Trong tầng hầm có đầy đủ ánh sáng, so với căn nhà trệt nhỏ bé cũ nát kiếp trước tốt hơn cả nghìn lần. Lúc đẩy cửa ra rồi, Mạc Từ vẫn có cảm giác ngạt thở từ phía trước mà đến.

Tiếng gọi của cha đem cậu kéo ra từ trong ngạt thở. Chùm đèn pha lê sáng rực chiếu rọi trên hành lang, làm cho trong này còn giống với bên ngoài hơn.

—— Đây là nơi cha làm việc.

Không cần sợ.

Mạc Từ hít thở sâu một hơi, tìm ra nơi phát ra thanh âm của cha. Đẩy ra một cánh cửa sắt.

...

Cha mặc đồng phục đầu bếp màu trắng như tuyết, đội chiếc mũ cao cao, ít đi nghiêm khắc của ngày thường, trở nên hết sức ôn hòa.

“Đóng cửa lại đi.” Ông cụ phân phó nói, lại xoay người mài con dao.

Mạc Từ vâng một tiếng tiếng, đóng cửa sắt lại. Cái phòng bếp này là nơi riêng tư của cha, hiện tại có thể tiến vào không vượt quá bốn người, anh trai, cậu và Đạt thúc người cha tín nhiệm.

Mà ngay cả nguyên liệu nấu ăn, đều là tự tay cha chuyển vào phòng bếp, những người khác cũng không có chỗ trống mà chen vào được.

Mạc Từ thay vào một bộ đồng phục đầu bếp khác, lẳng lặng đứng ở một bên, thấy tay phải cha nắm chặt chuôi dao, ngón tay tay trái nhẹ vững đề mặt dao, dao nhanh chóng chuyển động lên xuống trên đá mài dao.

Một người đầu bếp, đặc biệt là đầu bếp có tuyệt kỹ, hoặc nhiều hoặc ít đều có chút cổ quái. Cái này thể hiện trên nhiều khía cạnh, có người thích nấu ăn tại một môi trường yên tĩnh kín đáo, có người thích lúc nấu ăn thì nghe nhạc MJ*, còn có người thích vừa khẽ hát một vừa thái.

*Nhạc của Michael Jackson, nhạc pop.

Dao, là linh hồn của người đầu bếp. Không có dao tốt, làm ra đồ ăn cũng giống như thiếu linh hồn, không có tinh túy ở bên trong.

Cha vô cùng quý trọng dao. Mỗi lần cắt thái trước đều phải mài rửa một lần. Giống như đại hiệp giang hồ thời cổ đại, trước lúc quyết đấu đều phải lau lưỡi kiếm của thanh kiếm tùy thân.

Kiểm còn người còn, kiếm mất người mất. Dao của đầu bếp, trên nhiều mặt cũng có ảnh hưởng đến cảm xúc của đầu bếp.

Mài dao, nhìn như vô dụng, nhưng thực sự là hoạt động phải chuẩn bị trước khi nấu ăn.

Mạc Từ nhìn lướt qua dao trong phòng bếp.

Mài dao là một công việc có phần hao tổn thể lực, hai chân tách ra, đứng một trước một sau, ngực tự nhiên nghiêng về phía trước, là tư thế tiêu chuẩn nhất.

Cha đi đứng không tốt, không thể đứng lâu, giờ phút này lưỡi dao được mài không sai biệt lắm. Mạc Từ cảm giác được hai chân của cha run nhè nhẹ, ngay lập tức tiến lên, đỡ lấy cha sắp đứng không vững, nâng cha ngồi trên ghế dựa bên cạnh.

“Cha, người nghỉ ngơi đi. Để con mài.” Mạc Từ đưa cho cha một cái khăn mặt, lo lắng nói.

“Hả? Con sẽ mài?” Ông cụ có chút kinh ngạc, ngày hôm nay Mạc Từ đã hiểu thuận vượt quá tưởng tượng của ông.

Ông vốn cho là Mạc Từ một lời đồng ý chỉ là vì trêu chọc ông chơi thôi. Chuyện buổi sáng Mạc Từ cũng không có nhớ, đứa nhỏ này tám phần lại cùng đám hồ bằng cầu hữu hứng khởi chơi đùa ầm ĩ đi.

Mang suy nghĩ như vậy, ông cụ cũng không trông đợi, đợi đến khi hiểu rõ ông mới an tâm ở trong phòng bếp tư nhân, chuẩn bị nghiên cứu một món ăn mới.

“Cha không tin?” Mạc Từ cũng không biết suy nghĩ trong nội tâm của ông cụ, nhượng chân mày.

Bộ dáng bất cần không đành hoàng làm cho ông cụ giật mình một cái, đẩy móng vuốt Mạc Từ khoát trên vai ông.

Quá không bình thường...Thật sự là quá không bình thường!

“Con đi mài đi.” Ông cụ dứt khoát, ông cũng không muốn giữ Mạc Từ ở bên người tiếp tục kích thích ông. Người đã già, trái tim không tốt, chỉ mong Mạc Từ lần này là nghiêm túc.

Ông cụ vỗ vỗ ngực, nhìn tư thế Mạc Từ cầm dao, khẽ gật đầu.

Tay phải cầm dao, ngón tay đặt trên mặt dao. Sống dao hướng vào thân, đơn giản là cân đều hai bên trái phải, tay trên mặt dao, ngón cái đè trên cán dao. Trước khi mài dao phải xối nước trên mặt dao và đá mài dao, lưỡi dao kề sát mặt đá. Vết dao mài phải đều, thuận với mặt dao. Lưỡi dao chiếu ra ánh xanh sáng loáng chứ không phải sáng trắng, dùng phần bụng ngón tay sờ lưỡi dao có cảm giác bị cắt, tức là đã mài tốt.

Mạc Từ nhớ rõ lúc còn nhỏ, lúc cha đi đứng vẫn còn nhanh nhẹn đã dạy bảo cậu mài dao như thế nào.

Cha nắm bàn tay nhỏ bé của cậu, lúc lên lúc xuống mài dao lên đá, bàn tay to thô ráp bao lấy cảm giác rất ấm áp, là hạnh phúc đã bị lãng quên.

Ông cụ nhìn ánh mắt chuyên chú của Mạc Từ, vô cùng vui mừng.

Hôm nay, ông thấy được một Mạc Từ không giống ngày xưa.

Đứa nhỏ này, là muốn mình một lần nữa cho nó một cơ hội a...

Ông cụ vuốt ve ban chỉ bạch ngọc² trên ngón vô danh, ánh nhìn nhu hòa.

Cái dạng này từ xa nhìn lại, hoàn toàn là của một vị phụ thân từ ái.

Đúng vậy, ông chỉ là một người cha, mặc dù là một người cha thất bại, nhưng còn có thể trao cho tình thương thì ông vẫn là đặc biệt coi trọng. Sự nghiệp thành công thì thế nào, nhìn thấy con cái hậu hạ dưới gối mới là điều ông hy vọng.

Đứa nhỏ này a, chỉ biết để tâm vào chuyện vụn vặt.

Sẽ không mở miệng thừa nhận bản thân mình sai rồi, chỉ biết dùng hành động chứng minh bản thân thay đổi, aizz! Thật sự là bướng bỉnh đến đáng yêu...

Nhìn một bên mặt Mạc Từ xinh đẹp thanh tú như mẹ nó, ông cụ ngoài miệng kéo lên một nụ cười, chậm rãi chìm vào mộng đẹp.

Từ khi bà ấy đi, ông nuôi dưỡng hai người con trai chậm rãi trưởng thành, cơ thể ông cũng dần dần biến kém, người đã già, tinh thần cũng càng ngày càng không tốt.

...

Mạc Từ dùng bụng ngón tay sờ lưỡi dao, thấy được cảm giác bị cắt, dự định nói một tiếng với cha đã xong. Động tác quay đầu liền bị cố định trên không trung ——

Cha làm sao vậy?!

Mạc Từ cảm thấy trong lòng cực kỳ khủng hoảng, vội vã vút xuống con dao, không quan tâm con dao đập trên mặt đất phát ra tiếng vang chói tai. Vội chạy tới trước mặt cha, dùng sức lay lay cơ thể của cha.

“Cha! Cha! Cha!!”

Không! Không đâu! Kiếp trước cha qua hết đại thọ sáu mươi mới qua đời, hiện tại cha mới ngoài năm mươi, chuyện đó sẽ không phát sinh! Mạc Từ hồn nhiên chưa phát giác ra trong thanh âm của mình xen lẫn tiếng khóc nghẹn ngào cùng run rẩy khó dứt.

Thanh âm kêu to như sấm nổ bên tai, Mạc lão gia trong giấc mơ ngọt ngào bừng tỉnh dậy, giật mình một cái, thiếu chút nữa từ trên ghế dựa té xuống.

“Thằng nhóc xấu xa này, làm sao!” Ông cụ rút về cánh tay còn đang ở ngực Mạc Từ, nổi giận mắng, nhưng nhìn thấy hai má Mạc Từ chảy xuống lệ nóng thì ngậm miệng lại.

Thằng nhóc con này quấy rầy thanh mộng của ông làm gì? Chỉ là thấy hơi mệt mỏi, thoáng nghỉ ngơi một chút, cần chi phải dọa người già!

—— Sẽ không là cái thằng xấu xa này cho rằng mình...

Chữ ‘Tĩnh’ trên đầu ông cụ không kể lớn nhỏ có cả, biểu cảm vắn vẹo ngồi dậy.

“Người không có việc gì...?”

Mạc Từ vui vẻ nói, không ngừng khóc thút thít, trong đó còn đánh một cái nấc nhẹ, nghẹn ngào nhỏ ra mấy chữ này.

Một đôi tay lại gắt gao quấn lên cánh tay của ông.

“Con cho rằng...Con nghĩ người...” Nói còn chưa dứt lời, lại là một cái nấc, trong hốc mắt hồng hồng của Mạc Từ lệ nóng còn đang đảo quanh lăn xuống, nhỏ giọt trên cánh tay của ông cụ.

“Đừng nói...” Ông cụ đột nhiên dâng lên một sự xúc động.

Mạc Từ khi còn bé có một tật xấu, chính là thích khóc. Khi đó vợ qua đời không lâu, việc làm ăn của gia tộc làm ông suy tụt đầu mể trán, Mạc Ngôn lại bị đưa ra nước ngoài du học, những chuyện đó làm bé con luôn dính lấy ông, cuối cùng lúc ông đêm khuya mệt mỏi trở về nhà khi lên giường đi ngủ, giống như mộng du chui vào chăn của ông, bàn tay nhỏ bé quấn lên cánh tay của ông, lẩm bẩm vài câu mới ngủ thật say. Ôm bé đưa đến căn phòng của bé, sáng sớm hôm sau không nhìn thấy mình bên người sẽ đại náo khóc lớn, cắn người, không chịu ăn cơm.

Hốc mắt hồng hồng không ngừng rớt ra giọt nước mắt trong suốt thấm ướt nốt ruồi nhỏ trên má trái, một bên vừa thút thít một bên vừa đánh nấc không ngừng, tất cả như đang cáo trạng: Ba ba là người xấu!

Mạc Từ giống như một con thỏ trắng nhỏ bị chấn kinh, con mắt hồng hồng quay tròn nhìn chăm chăm ông.

Ông cụ phải lao lực trấn an nửa giờ mới tốt lên. A Đạt cùng A Mai (nhũ danh của Đạt tẩu, bề ngoài có vẻ tầm thường, nhưng người ta là một bảo mẫu rất tốt, vè ~) đi dỗ cũng không được gì hết. Vừa khóc lại vừa đánh nấc, sau đó họ còn giúp bé Mạc Từ lau hết nước mũi tràn đầy mặt, nấc một cái buổi sáng mới có thể chấm dứt.

Ông cụ cũng không dám chọc Mạc Từ. Từ lúc cưới vợ mới, bé Mạc Từ dần dần lớn lên, đứa nhỏ này tính tình cũng đại biến, bạo ngược, số lần khóc cũng càng ngày càng ít.

Vì thế ông cụ làm một năm ‘Bảo mẫu’ ngoài việc lòng sợ hãi, thần sắc còn nhiều hơn vài phần lo lắng.

Đứa con choai choai, hôm nay lại khóc, ai...Thật không biết nên nói cái gì cho phải.

Ông cụ lắc đầu, kéo đầu Mạc Từ đang thút tha thút thít ôm vào trong lòng, lấy tay sờ lên. Lại vỗ vỗ vai của nó, an ủi tốt một hồi. Giống như cha con lúc còn bé nương tựa vào nhau.

Ngăn cách như vực sâu giữa hai cha con trong nháy mắt biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi, mà hai người còn chưa có phát giác bức tường ngăn cách đột nhiên bị tiêu trừ, rãnh sâu ngăn cách cũng được lấp đầy.

1. Lệ thư (hay chữ Lệ) là một dấu mốc quan trọng trong lịch sử phát triển chữ Hán. Nó đánh dấu việc chữ Hán hoàn toàn thoát khỏi hệ thống tượng hình, trở thành văn tự thực sự với sự ước lệ cao trong hình chữ.

2. Ban chỉ bạch ngọc

5. Quyển 1 - Chương 5

“A Từ, con nói xem, nấu ăn là gì?” Ông cụ lấy một con dao phay, hỏi Mạc Từ đang cúi thấp đầu. Trong ánh mắt tràn đầy bất đắc dĩ.

Mạc Từ ngây ngốc, tay còn đang vụng trộm gạt nước mắt, không chút do dự liền nói: “Nấu ăn không phải là chế biến đồ ăn sao?”

Ông cụ âm thầm mắng một tiếng, đứa nhỏ này trí nhớ không lâu, luôn trả lời như thế. Chẳng lẽ để cho nó học nấu ăn, thật sự là như đầu bò uống nước?

“Sai...Mà cũng có thể nói như vậy,” Ông cụ nhíu nhíu mày, cũng không buông việc trong tay. “Đối với học nấu ăn thì kỹ thuật chế tác thực phẩm chính là việc chính của ngành học này. Nó bao gồm cả sinh học, hóa học, vật lý học, dinh dưỡng, nghệ thuật tạo hình cùng nhiều phương diện tri thức khác. Cũng là một môn ‘Ngành học tổng hợp’. Sao, nhớ kỹ chứ?”

“Uhm...” Mạc Từ phát ra một cái âm tiết không có ý nghĩa, có một xúc động thoa mỡ vào chân* trồn ngay lập tức.

* (Cước để mặt du): thoa mỡ vào chân.

Mắt mặt a mắt mặt, lại cho rằng cha...Ai! Cha chỉ là nghỉ ngơi một chút, tại sao lại nghĩ đến hướng xấu, cha nhất định có thể sống lâu đến trăm tuổi! Phi phi phi, Mạc Từ đem suy nghĩ không thực tế trong đầu quăng đi.

Một người đàn ông trưởng thành hơn ba mươi tuổi lại ở trong lòng cha khóc đến rối tinh rối mù...Không có mặt mũi gặp người a.

“Mạc Từ!” Ông cụ thấy Mạc Từ không tập trung, mặt mũi bơ phờ, quát to một tiếng nhắc nhở.

“Có!” Mạc Từ theo phản xạ cơ thể đứng thẳng, thiếu chút nữa là đem hai tay ra sau lưng, thấy cha động động môi, tập trung tinh thần.

“Thằng nhóc bê bối...” Ông cụ cầm trong tay dao phay hung hăng thoáng cái chặt miếng thịt luộc trên thớt.

Mạc Từ giật mình một cái, cũng không dám lại ‘Quân nhân đào ngũ’.

“Phanh (nấu chín), là đem nguyên liệu thức ăn thông qua các loại phương pháp bằng nhiệt độ, khiến cho chín muối quá trình đó gọi là phanh. Tác dụng của phanh là ở chỗ sát trùng trừ độc, phân giải các chất dinh dưỡng trong thức ăn, để cho cơ thể thuận lợi hấp thu. Làm cho món ăn trở nên thơm ngon, làm cho mùi vị của các loại thức ăn hỗ trợ lẫn nhau, pha trộn, hợp lại trở thành mỹ vị. Làm cho món ăn có màu sắc tươi sáng, bề ngoài đẹp là yêu cầu cơ bản của phanh.”

“Điều (điều phối), chính là điều hòa hương vị, làm cho hương vị món ăn càng thêm ngon. Tác dụng của điều ở chỗ, loại bỏ mùi, làm mới hương vị. Xác định hương vị của món ăn, làm phong phú màu sắc của các loại món ăn.”

Ông cụ nói đến miệng đắng lưỡi khô, cũng không biết thẳng ranh này có nhớ chưa.

Bất quá, nó chịu nghe mình giảng một đoạn lớn lý thuyết buồn tẻ, cũng là vô cùng tốt rồi.

Thiên phú, về phần thiên phú, ông cụ sẽ không trông cậy vào.

Ho khan hai tiếng, lại tiếp tục nói: “Nấu ăn cùng chế biến món ăn khác nhau ở chỗ, nấu ăn thì là chỉ toàn bộ quá trình nấu món ăn, chế biến món ăn thì là một phần của nấu ăn. Việc đó nghĩa là đem các nguyên liệu sạch thái thành hình hoặc qua nhiệt độ cùng điều phối bột dính guahu*, rồi trong quá trình thao tác tạo thành một món ăn có đầy đủ chất, sắc, vị, hình. Quan hệ chủ yếu và thứ yếu, có thể phân rõ ra.”

*Chú ý: Tôi đã mất nguyên cả buổi chiều để tìm hiểu Guahu là cái giống gì vậy __,=. Và sau khi tìm xong (tôi không chắc là chính xác nhé): Guahu là một phương pháp làm bột chiên, kiểu như bột chiên xù đó nhưng không phải là chiên xù và trong ngành nó được gọi là “thời trang”, vì lớp bột ngoài làm thay đổi màu sắc của món ăn, như mặc áo cho món ăn đó. Phương pháp này làm món ăn không tiếp xúc trực tiếp với dầu chiên vì thế có thể giữ được độ nóng và hương vị, làm cho giá trị dinh dưỡng được giữ lại.

Ông cụ liếc nhìn Mạc Từ một cái.

Rất tốt, không có không tập trung.

Ông nhớ rõ Mạc Từ lúc nhỏ, có một lần xung phong nhận việc, giúp ‘Sa thải’ A Đạt cùng A Mai, vì bận rộn giải quyết công việc của công ty nên khi bụng thâm thì ông đã gọi làm trứng chần nước sôi.

Đứa con ngây thơ bưng đến ‘Trứng chần nước sôi’ cho ông ném, trên khuôn mặt trắng nõn xinh xắn còn có vài vệt ‘Hoa văn’ màu đen, ánh mắt tròn xoe chứa ánh sáng kỳ vọng. Nốt ruồi nhỏ trên má trái cũng nảy nẩy theo.

Mặt mày cong cong, thịnh tình này không thể chối từ.

Chân mày của vị Mạc lão gia có thân thể là đầu bếp nằm trong hàng ngũ nổi danh trên thế giới nhú lại nhú lại, khuôn mặt dường như rút gân, không biết nói cái gì cho phải. Vì đó là toàn bộ sự quan tâm của Mạc Từ nên bản thân phải nuốt vào trong miệng món ăn khó ăn nhất từ lúc chào đời cho tới nay.

Thêm cả trăm ngàn mùi vị...thêm cả trăm ngàn mùi vị đó, ông cụ chịu đựng không đem mặt vo thành một đồng, dùng sức nuốt xuống trứng chần nước sôi khủng khiếp, ý đồ làm cho mùi vị đặc biệt ngọt bùi cay đắng mặn trên đầu lưỡi rút đi sớm một chút.

“Ăn ngon, A Từ thực ngoan.” Ông còn nhớ rõ tình cảnh lúc đó. Chính mình sờ sờ đầu bé Mạc Từ, trên mặt mang theo nụ cười. Làm cho bé Mạc Từ hân hoan vô tận vui vẻ một hồi.

Mạc Từ vẻ mặt thỏa mãn.

Lúc trước, nó là một đứa nhỏ rất hiếu thuận. Chỉ là từ đó về sau, Mạc Từ cũng rất ít khi đến phòng bếp. Mà ngay cả chính ông cũng không biết, liệu đứa con trai này có thiên phú nấu bếp hay không.

“Vâng.” Mạc Từ sao biết được tâm trí của cha trong khoảnh khắc hiện ra rất nhiều hình ảnh cùng tâm tư phức tạp.

Nhẹ gật đầu. Kỳ thật, cậu không phải là không có xuống phòng bếp.

Trước kia, Mạc gia suy tàn, Tiểu thiếu gia có cuộc sống phú quý cũng không còn nữa. Khắp nơi tìm nơi nương thân, mỗi ngày no một bữa đói một hồi, càng không có khả năng thường xuyên ra vào nhà hàng.

Cậu chỉ có thể đến nơi đông đúc ồn ào chính là chợ buôn chọn rau xanh củ cải rẻ nhất, thành thật nấu ăn, dựa vào trí nhớ mà nấu ăn, làm một món rau hoàn toàn ngon miệng.

Một mình sống quả thật dị thường kham khổ, khuôn mặt phúng phính trước kia nhanh chóng trở nên gầy gò.

Trên tay cậu có vết chai dày, trên mặt cậu có nét phong sương, trong mắt cậu có bất đắc dĩ cùng ẩn nhẫn. Cuộc sống bức bách, nếu như không có đả kích nặng nề như thế, cậu vẫn có thể mà không biết trời cao đất dày, là công tử phú gia mười ngón tay không dính nước xuân. Thế nhưng, không còn cuộc sống phú quý nhưng cuộc sống vẫn phải tiếp tục thôi.

Không được như cha thân là đầu bếp nổi danh thế giới, bản thân chỉ có thể làm mấy món ăn đơn giản, chính là không được lên bàn lớn.

Bằng không cậu cũng sẽ không cầm hết tiền bạc còn lại, ăn cả ngã về không đến sông bạc đánh cược. Cược hết thấy mọi thứ trong quá khứ, vinh quang trước kia, hết thấy trên sông bạc thắng trở về.

Đã thấy nhiều trong phim, nghĩ rằng dùng cách thắng không làm mà hưởng để phục hồi cuộc sống, dùng ngu dốt mù quáng mà cứ cho là đúng. Trong chế nhạo cúi đầu, giữa châm biếm mà ảm đảm rời đi.

Chỉ giỏi biết há miệng, hai tay lại không thể nuôi sống bản thân.

Cha, có phải là ghét cậu thất thường bướng bỉnh như thế?

Mạc Từ thấy cha trong mắt đầy hoài nghi, trong lòng xiết chặt.

“A Từ, hôm nay dạy con nền tảng đơn giản nhất, cũng là món ăn không dễ làm nhất, sẵn sàng chưa?” Ông cụ chú ý thấy tâm trạng Mạc Từ thay đổi, một phen nhét rau xanh non mềm vào ngực Mạc Từ.

“Đừng lo lắng. Đi hái rau xanh, phải hái đúng rau xanh*.” Ông cụ bổ sung một câu, ánh mắt ôn hòa hơn nhiều.

*Nghĩa giống như muốn hết bệnh phải đúng thuốc.

Nghe được lời cổ vũ của cha, Mạc Từ chỉnh lại tinh thần, không có lại miên man suy nghĩ.

Từ trong một đồng lớn rau xanh lấy ra đúng rau xanh non mềm nhất, lựa những lá rau không tốt ra vứt đi là xong, rồi bỏ rau vào thau sắt để ở một bên.

Ông cụ vui vẻ đem cá trích tự nhiên bưng lên bàn, để lại đuôi cá hạ hai ba dao đem vẩy cá trích cạo sạch sẽ. Lại chuẩn bị một con cá lớn, bưng lên một bếp lò nhỏ chuyên hầm canh cá.

Lúc này Mạc Từ cũng đã chọn xong rau xanh, thả việc trong tay ra, chuyên tâm nhìn động tác của cha.

Bốn con cá trích nhỏ tự nhiên cùng một con cá lớn bị cha đem lên bàn. Chẳng lẽ cha muốn làm Canh hương cá trích²?

Một trong những món đặc trưng của cha chính là Canh hương cá trích.

Món canh cá trích này là cha thời thiếu niên đã nghiên cứu thêm. Làm canh cá trích là trước phải lấy bốn con cá trích nhỏ tự nhiên để hầm, nấu canh xong thì bỏ đi bốn con cá nhỏ. Lần nữa cho con cá lớn vào nước canh hầm cho đến khi có màu trắng sữa, như vậy là thành công.

Trong đó còn phải dụng tâm, cũng thật làm khổ người nấu. Nhưng vị tươi ngon trong đó, canh cá khác không thể bằng được.

Mạc Từ quan sát toàn bộ quá trình, bỏ vẩy, hạ nồi, phối liệu. Mỗi một màn trình tự, mỗi một loại phối liệu, đều được cha nói miệng một lần.

Lúc cha nấu món ăn, thần sắc là thành kính say mê.

Mạc Từ cũng không khỏi dâng lên nghiêm túc.

Việc sống lại quá mức đột ngột, có thể so sánh với bất luận bộ phim khoa học viễn tưởng nào đã xem qua lúc trước.

Nhưng mà, khi tất cả mọi thứ đều có thể làm lại, tại sao lại không thể bắt đầu từ bây giờ, làm cho cha vui mừng một chút, làm cho nét bút hồng làm cho người ta ghét tất cả xóa đi, làm cho mọi chuyện không thể vẫn hồi hết thấy đều không có phát sinh?

“Gia vị, chính là quá trình làm món ăn, đem gia vị chính, phụ tiến hành phối liệu cho thích hợp, khiến cho chúng tác động lẫn nhau, sinh ra một loại tư vị đặc thù. Lát nữa con xào rau, điểm này phải chú ý.”

Ông cụ đặt bếp lò nhỏ lên, nói với Mạc Từ ở sau lưng.

Mạc Từ do dự một hồi, lấy rau xanh tỉ mỉ dùng nước làm sạch một lần. Chế vào trong đáy chảo sắt một ít dầu chiên.

Rau xanh được bỏ vào trong chảo sắt đặc chế, phát ra tiếng vang “Xì xèo tách tách”, lúc xào rau không được đậy nắp, đem rau bỏ trực tiếp vào chảo rồi xào kín để cho chín, là kiêng kỵ lớn nhất. Như thế sẽ làm chất dinh dưỡng trong rau tất cả mất dần, khiến cho rau cùng chất xơ bị biến đổi.

Mạc Từ nhớ rõ cuộc sống chán nản lúc trước, chính mình qua loa đem rau quăng vào trong nồi, đậy chảo lại, chờ rau chín dần. Cuối cùng gỡ nắp, rau trở nên biến sắc rất nhiều, màu xanh biếc biến thành xanh lá cây đậm, vô cùng chướng mắt.

“Cho nguyên liệu món ăn vào tốc độ phải nhanh, tốc độ xoay cổ tay xào cũng phải nhanh.” Ông cụ đứng bên hông Mạc Từ, không ngừng lên tiếng nhắc nhở. Sợ Mạc Từ làm được thứ gì như trứng chần nước sôi đen sì trong trí nhớ, nếu vào lúc ông chỉ dẫn mà làm ra đồ như vậy, truyền đi vậy một đời thân phận đầu bếp của ông đặt ở chỗ nào, cái mặt già nua này phải giấu ở đâu?

Mạc Từ gạt đầu, tốc độ xoay cổ tay xào nhanh hơn, làm cho rau xanh bên trong chậm rãi bốc hơi nước.

Sau khi chế biến nguyên liệu thành hình, không cần tinh bột hoặc guahu, cho chút dầu chiên vào đáy chảo rồi đốt nóng, bỏ nguyên liệu vào, cấp tốc đảo xào, khiến cho nguyên liệu bên trong bốc hơi nước, lại bỏ thêm gia vị, làm cho một lượng gia vị thấm hết vào bề mặt nguyên liệu, phương pháp chế biến thức ăn này gọi là xào khô.

Xào khô làm rau cá tươi thơm. Khi xào khô, độ lửa phải vừa, không thể quá lớn hoặc quá nhỏ; Quá lớn, hơi nước bên trong nguyên liệu không dễ bốc hơi, tạo thành bề ngoài cháy sém; Quá nhỏ, nguyên liệu bốc hơi nhiều, tạo thành dai mà không giòn.

Mạc Từ đồng thời cũng chú ý tới độ lửa. Phương pháp thao tác từ miệng của cha, đều là trải qua hơn trăm lần thậm chí hơn một ngàn lần thí nghiệm mới có được. Cậu không chút nào nghi vấn, nấu ăn là một môn nghệ thuật, là nghệ thuật hành vi; Không chế lửa, là môn nghệ thuật biểu diễn.

Có một số đầu bếp thích cầm xẻng tay giơ chảo cao cao, luôn luôn đảo mặt, tính luôn cả nguyên liệu nấu ăn lật mặt đảo lộn xoay tròn. Lúc không chế lửa, sẽ đột nhiên toát ra một ngọn lửa cao lớn, làm cho người ta lên tiếng kinh sợ liên tục.

Ăn, ăn chính mỹ thực mình làm ra, là một sự kiện có cảm giác rất thành tựu.

Mạc Từ dưới sự chỉ dẫn của cha rốt cục hoàn thành xong món rau xào đơn giản.

Xanh tươi mọng nước.

Món rau xào đơn giản qua quá trình cho nguyên liệu vào xào khô thì so với màu sắc ban đầu càng thêm xanh tươi.

Món canh cá hầm trên bếp lò của ông cụ cũng đã hoàn thành.

Hai phần thức ăn phân biệt để vào đĩa cùng canh trong nồi. Hai cha con an vị trong phòng bếp rộng rãi bắt đầu nhấm nháp hai món ăn cực kỳ giản dị.

Mạc Từ dùng thìa múc một cái, đưa vào trong miệng nhấm nháp. Tươi ngon nguyên chất đậm đà. Cá tươi toàn bộ thấm vào trong nước canh. Ông cụ đưa chiếc đũa, hồi hộp, rau xanh rất là tươi mới, đuôi cổ ra, vẫn là bỏ vào trong miệng nhấm nuốt.

Ông cụ hai mắt sáng rực lên.

1. Thay vì dùng dầu chiên thì dùng nước sôi để chế biến, món này lên mạng tìm là thấy, ăn cũng rất bổ.

2. Canh hương cá trích

6. Quyển 1 - Chương 6

Mạc Từ nằm ở trên giường, nhìn chòm đèn thủy tinh trên trần nhà, yên lặng trầm tư.

Qua một ngày.

Một ngày rất chân thật.

Sáng sớm tỉnh dậy phát hiện bản thân trở lại năm mười tám tuổi. Được Đạt tẩu gọi xuống lầu dùng cơm, đi xuống cầu thang đã đi qua trăm ngàn lần. Nhìn thấy người nhà đã lâu không gặp, cùng bọn họ ở trên bàn lớn cùng nhau dùng bữa, vui mừng đến khóc không thành tiếng.

Huynh hữu đệ cung, phụ tử hòa thuận.

Đây là một tình cảnh mà Mạc Từ nghĩ cũng không dám nghĩ. Hôm nay lại hoàn toàn trở thành sự thật.

Bản thân có biết bao nhiêu tùy hứng cùng ngang ngược. Lúc mười tám tuổi, tùy tiện xằng bậy, cả ngày cùng một đám hồ bầy cầu hữu quần lấy nhau, không biết trời cao đất rộng. Gây chuyện thị phi làm đến thuận buồm xuôi gió, cùng người nhà âm ỉ không ngừng là chuyện thường ngày. Mượn danh nghĩa của người mẹ quá cố để kích thích cha, làm ông không xen vào việc của người khác nữa.

Mẹ...Thư Nhã là một người phụ nữ đẹp dịu dàng sao?

Mạc Từ đã không còn nhớ rõ ràng hình dáng của bà.

Chỉ cần đến lúc gặp rắc rối, ngang bướng đối mặt với cha, dù cha đang rất tức giận cũng sẽ buồn bực mà không phát ra, tức giận rồi đi.

Bởi vì cậu cực kỳ giống mẹ. Mà cha, chỉ có thể xuyên qua khuôn mặt cậu mới có thể nhớ lại đoạn ký ức tốt đẹp lúc cùng mẹ đồng kham cộng khổ.

Lợi dụng tín nhiệm cùng dung túng của người nhà, buông thả bản thân, trải qua một cuộc sống xa hoa trụy lạc.

Chứng kiến cha, anh trai mặt mũi tối tăm, thì gần như có một loại khoái cảm trả thù.

Thật là như vậy? Cha và anh trai thật sự đối với cậu cực kỳ thất vọng sao?

Bản thân, thật sự là khoái hoạt à?

Mạc Từ không biết, cậu cậu đắm chìm trong quá khứ cùng hồi ức.

Hình ảnh ngắn ngủi ngày hôm nay cùng ngày xưa trùng kích va chạm nhau, chòm đèn thủy tinh trên đỉnh đầu bỗng biến thành bóng ảo.

Là một ngọn, hay hai ngọn?

Mạc Từ lắc lắc đầu. Nhớ tới lúc rời đi Bạch Vân thì trong mắt cha đầy vui mừng.

Cái đĩa rau xào, hương vị giống như đã làm trước kia, mà màu sắc chỗ đó cũng có vẻ không thua kém, chẳng qua là chất lượng nguyên liệu thượng thừa, nhưng cũng không hẳn là tốt nhất. Ít nhất, cậu cho là như thế. Nhưng mà tại sao cha phải tỏ vẻ vui mừng như thế?

Giống như thấy được hy vọng.

Mạc Từ từ trong ánh mắt thông cảm của cha thấy được một phần trách nhiệm sắp phải gánh lấy.

Kế thừa gia nghiệp, kế thừa phối phương. Mạc Từ mơ hồ đoán được.

Nguyên cả đời trước, bản thân tìm mọi cách phản kháng, bức cha đến không có biện pháp, mới trốn thoát được vận mệnh ra nước ngoài du học.

Khi đó tham luyến hương xa mỹ nữ (gái đẹp xe xịn) ở thành phố C, cuộc sống thiếu gia nhà giàu, không muốn trôi nổi trên biển, đi làm công rửa chén đĩa cho nhà hàng của người ta, thành một tên ‘Lén lút’ bị người ta lạnh nhạt.

Không thích đi theo con đường phụ thân trù tính. Cuộc sống, nên kịp thời hưởng lạc, sao có thể rời đi thành phố C, từng có một dự định như thế, là một cuộc sống không có mục đích?

Hiện tại nhớ tới, thật sự là hối tiếc không kịp.

Nếu lúc trước, nghe theo an bài của cha, học xong trở về, kế thừa gia nghiệp, cũng sẽ không có cái dạng tình cảnh suy sụp ngày đó.

Còn trẻ hết sức lông bông, bỏ lỡ rất nhiều rất nhiều.

Tỷ như thân tình, tài phú, hữu nghị, kỳ ngộ thậm chí cơ hội phát triển.

Mà lúc này đây, cậu không nghĩ sẽ bỏ qua.

Mạc Từ sờ sờ trên ngón cái tay phải, nói với bản thân.

Chùm đèn thủy tinh tỏa ra ánh sáng dịu nhẹ, chiếu sáng giữa phòng ngủ. Bức màn không kéo lên, xuyên qua cửa sổ thủy tinh thật to có thể nhìn thấy trong bầu trời đêm có đầy sao, thỉnh thoảng sẽ có một hai làn gió nhẹ thổi qua, đem bức màn thổi lên.

Tĩnh lặng không tiếng động.

Mạc Từ từ từ trên giường đứng lên, đi chân không đến bên bệ cửa sổ, nhìn ánh trăng mờ lung.

Ngọn đèn ở xa xa lập lờ sáng tắt, trong ngực Mạc Từ có một loại cảm xúc khó có thể diễn tả.

Ôn nhu, mềm dịu. Như làn gió dịu dàng, như nước chảy róc rách.

Tâm so với gió càng nhẹ càng dịu, so với nước chảy càng mượt càng chậm rãi.

Nhắm mắt lại, lại mở ra. Vẫn là ánh trăng bên ngoài, vẫn là ngôi sao trên cao, một chút không thay đổi.

Một hồi chuông MJ sôi động nổ ra cắt đứt thư giãn của Mạc Từ, Mạc Từ nhú nhú mày, từ trong túi quần lấy ra điện thoại rung động phát ra âm thanh không dứt.

Mạc Từ không bắt.

Trên điện thoại di động là một chuỗi con số lạ lẫm.

Nhưng mà điện thoại giống như được lên dây cót, rung động không ngừng, thiếu chút nữa từ trên bàn trà rơi xuống.

Mạc Từ bắt được điện thoại rơi xuống, ném cũng không được, do dự một hồi, rốt cục bấm xuống phím nghe.

“...Nhị thiếu? Ê, Nhị thiếu?” Phía bên kia điện thoại phát ra tiếng nhạc càng thêm mạnh bạo, Mạc Từ lơ mơ phân biệt được lời nói của người đầu bên kia điện thoại.

“Ê, Nhị thiếu?” Quá mức âm ỉ, Mạc Từ nghe không rõ gã đang nói cái gì, tiếng nhạc sống động đầu bên kia điện thoại thiếu chút nữa làm cậu điếc lỗ tai.

“Nhị thiếu, cái cô (người yêu) của cậu tìm cậu khắp nơi...”

Mạc Từ mặt không biểu tình đập máy điện thoại.

Sợ người nọ lại gọi tới, Mạc Từ lật đật lấy pin di động ra.

Tâm tình tốt đẹp không hiểu sao bị phát hư hết.

Mạc Từ rầu rĩ đắp chăn.

Sau đó tắt đèn ngủ.

....

Lúc Mạc Từ tỉnh lại trời vừa mới sáng.

Lười biếng mở hai mắt, nhìn thấy chùm đèn thủy tinh trên trần nhà, đặc biệt cao hứng.

Đây không phải mơ. Phát sinh của ngày hôm qua cũng không phải là một giấc mơ thật dài.

Tối hôm qua Mạc Từ mơ một cái ác mộng. Mơ thấy bản thân còn đang ở trong căn nhà trệt chật chội ẩm ướt, vẫn còn đang vì khoản nợ đánh bạc mà trốn nấp bốn phía.

Cậu sợ hãi giấc mơ này trở thành thật.

Thẳng đến khi nhìn thấy chùm đèn thủy tinh treo trên trần, cậu mới chính thức an tâm.

Mạc Từ đổi một thân quần áo thể thao, mở cửa phòng đi xuống lầu.

Ngoài ý muốn phát hiện có người so với cậu thức dậy còn sớm hơn.

Anh trai cũng mặc một thân quần áo thể thao màu đen, trên vai vắt khăn lông nhỏ, đang chuẩn bị ra ngoài.

Mạc Từ hơi sững sốt, lập tức mỉm cười lên tiếng chào hỏi: “Anh hai, anh cũng ra ngoài chạy bộ?”

Mạc Ngôn gật đầu, từ trên xuống dưới đánh giá Mạc Từ một lượt, lộ ra một nụ cười không dễ dàng phát giác: “A Từ cũng đi? Cùng đi đi.”

“Tốt.” Mạc Từ thấy mình không có đem khăn lông nhỏ lau mồ hôi, bĩu môi, hướng Mạc Ngôn đang đi ra ngoài nói: “Anh chờ em một chút đã, em đi lấy thứ này.”

Mạc Ngôn nghe âm thanh trong trẻo của Mạc Từ, cước bộ ngừng lại, thoáng ngẩng đầu, nhìn lên lầu. Nghi hoặc trong mắt khuếch đại rất nhiều.

Đợi Mạc Từ lấy xong khăn mặt, hai anh em sóng vai ra khỏi nhà, theo con đường yên tĩnh, chạy chậm một hồi.

Mạc Từ chưa bao giờ biết, anh trai mỗi ngày dậy sớm, hơn nữa kiên trì mỗi ngày sáng sớm luyện tập.

Trước kia cậu không ngủ đến mặt trời lên cao, là tuyệt đối sẽ không dậy, cho nên Đạt tẩu luôn mang bữa sáng lên phòng cậu.

Mạc Ngôn hôm nay cũng rất kinh ngạc, Mạc Từ liên tục hai ngày đều dậy sớm như thế, là vì nguyên nhân gì?

Một bên chạy chậm, một bên phân tích. Trên người dần dần có một lớp mồ hôi mỏng, quay đầu lại nhìn xem Mạc Từ đã rút lại phía sau hơn mười mét.

Mạc Từ bắt đầu thở, chạy chậm tuy không mất khí lực, nhưng thời gian dài, cậu tay nhỏ chân mảnh khảnh không chịu rèn luyện đã không kiên trì nổi. Toàn thân vô lực, đi đứng cũng bủn rủn cả lên, Mạc Từ vịn eo cần môi vội nhịn xuống, tiếp tục chạy về phía trước.

Mạc Ngôn thấy bộ dáng kiên trì không nghỉ của Mạc Từ, trong nội tâm có chút vui mừng, bắt động thanh sắc thả chậm cước bộ. Thỉnh thoảng ngừng lại một chút chờ Mạc Từ.

Cái tiểu khu này rất yên tĩnh, sáng sớm ít có tạp âm, sắc trời vẫn còn sớm. Không khí trong lành tràn ngập khắp nơi, hai bên đường tiểu khu là cây ngô đồng của Pháp rậm rạp cao ngất, cây ngô đồng cao cao to to thành một hàng, rất là đối xứng.

Giờ phút này chỉ có Mạc Từ cùng Mạc Ngôn hai người ở trên con đường sáng sớm rèn luyện.

Trong tiểu khu này nhất là ở phía bắc, có xây dựng một công viên đặc biệt, mục tiêu của Mạc Từ cùng Mạc Ngôn chính là công viên ở phía bắc này. Từ nhà cách công viên chỉ có chút xíu, nhưng Mạc Từ từ năm mười sáu tuổi đến nay, số lần đến công viên chỉ đếm được trên đầu ngón tay.

Mạc Từ từ sau lưng nhìn thân hình cường tráng của Mạc Ngôn, không khỏi sinh lòng hâm mộ. Mạc Ngôn dáng người cao ngất tay chân thon dài, vung cánh tay thì có thể nhìn thấy cơ bắp hiện ra, tựa như toàn thân đều tràn đầy lực lượng.

Anh trai chạy chậm mà dưới chân như sinh gió, vững vàng kiên định, lâu như vậy cũng không có dừng lại nghỉ ngơi.

Nhìn lại bản thân, ngay cả cổ tay so với anh trai đều gầy hơn một vòng, màu da bởi vì nguyên do là không thường xuyên rèn luyện, trở nên trắng bệch nhợt nhạt, trái ngược với màu da sáng màu mật ong của anh trai. Tay chân nhỏ gầy của mình cùng với anh trai cường tráng so ra quả thực là còn chưa phát dục hoàn toàn. Bản thân cao một mét bảy mươi lăm cùng với anh trai một mét tám lăm so ra...Mạc Từ lắc đầu, tại sao đều là cùng một mẹ sinh ra, lại có khác biệt lớn như vậy?

Mạc Từ lén lút lấy tay khoa tay múa chân một chút đo độ cao của hai người, thừa dịp anh trai quay đầu lại thì bước một bước dài xông lên phía trước, vượt qua anh trai, vượt lên trước bước vào công viên.

Nhìn thấy Mạc Từ có hành động trẻ con, Mạc Ngôn lắc đầu, nhin không được cười lên. Quay đầu bốn phía, trong công viên lác đác chỉ có vài người già.

Mạc Ngôn tìm một nơi không có người, bắt đầu treo xà dôi, cánh tay trắng kiện mang theo cơ thể cùng nhau hạ thấp, tràn ngập mỹ cảm.

Mạc Ngôn khoe miệng kéo xuống, không muốn nhìn anh trai, miễn cho sinh lòng tự ti. Ở một nơi cách không xa Mạc Ngôn bắt đầu thực hiện chống đẩy – hít đất.

Lúc bắt đầu còn có thể làm rất tốt, động tác tiêu chuẩn đúng cách. Càng lâu về sau, tay dùng không đủ lực, trực tiếp một môi úp sấp trên đệm.

Mạc Từ nghỉ ngơi đủ rồi, lại một cái cá chép vượt môn đứng lên, cậu tới chỗ Mạc Ngôn cười hắc hắc, tiến đến bên người Mạc Ngôn: “Anh, chúng ta đấu trận đi.” Tiếp theo chỉ chỉ sân huấn luyện bắn súng hơi phía trước.

“Xem ai bắn được nhiều bong bóng!” Mạc Từ vẻ mặt tinh thần phấn chấn, hai hàng lông mày thanh tú nhướng cao, thấy thế Mạc Ngôn cũng nhiều hơn vài phần ý cười, cùng Mạc Từ bơm hơi bóng bay.

Mạc Từ cho là công phu bắn bia rất tốt nhưng mà Mạc Ngôn công lực lại càng tài giỏi hơn.

Mạc Ngôn gần như là giữ khuôn mặt tươi cười giờ súng bắn bong bóng chuẩn xác, không bỏ sót một cái. Mạc Từ vận khí còn kém một chút, nhiều lần đều bắn đến rỗng súng.

Ai thắng ai thua, nghĩ cũng biết.

Đợi cho hai người rèn luyện xong về nhà, Đạt tẩu cũng mang bữa sáng lên bàn ăn.

Nhìn thấy Mạc Từ cùng Mạc Ngôn cùng nhau trở về, trên gương mặt chất phác của Đạt tẩu có một chút kinh ngạc.

Mạc Ngôn cũng không giải thích, đều giống như trước cùng Đạt tẩu thoáng mỉm cười một cái, chuyển đến bàn ăn ngồi xuống. Mạc Từ trái đợi phải đợi cũng không nhìn thấy cha, đang muốn hỏi thăm Đạt tẩu, đột nhiên nhớ tới ngày hôm qua cha nói qua với cậu, tuần này tới thành phố H vì chuyện của nhà hàng tìm kiếm nguyên liệu thức ăn ngon, chắc hẳn đã đi rồi.

Cầm lên chén cháo đậu đen, rót tiền vào trong dạ dày. Vừa rồi vận động đã sớm làm cho cậu không có khí lực, bụng đói đã thăm thì từ lâu rồi.

Mạc Ngôn không giống Mạc Từ như con khỉ loi chơi, ăn rất nhã nhặn.

Mạc Từ đảo tròn con mắt, cảm thấy anh trai ngày hôm nay đặc biệt dễ gần, nụ cười trên mặt cũng nhiều lên không ít. Tất cả duyên cớ đều là vì mình, không có quá nhiều kinh ngạc, là vì anh trai thay đổi chịu tiếp nhận cậu đi.

Mạc Từ cùng anh trai câu có câu không nói chuyện.

Đạt tẩu nhìn thấy quan hệ ngày càng tốt của hai anh em, vui tươi hơn hử đi vào phòng bếp.

Một chiếc điện thoại cứ như vậy đánh vỡ không khí.

Mạc Ngôn nhận điện thoại Đạt tẩu đưa tới, tiếp nghe.

Sau đó sắc mặt Mạc Ngôn càng ngày càng biến kém, Mạc Từ ngồi cách anh trai rất gần, gần như có thể nghe rõ âm thanh lo lắng truyền đến từ đầu bên kia điện thoại.

“Tổng giám đốc...Ngài đến khách sạn một chuyến, có người muốn làm loạn, ngài không nên ra mặt...”

Mạc Ngôn trầm ồ trả lời một câu: “Tôi lập tức đến.” Xoay người để điện thoại di động xuống, vào phòng của mình, nhanh chóng thay đổi một thân âu phục.

Mạc Từ nhìn thấy anh trai một bộ dáng vội vàng, cũng chạy lên lầu thay đổi quần áo, đi đến bên người Mạc Ngôn: “Anh, em cũng đi.”

“Em?” Mạc Ngôn có chút kinh ngạc, nhưng Mạc Từ vẫn đang kiên trì, đem lời vừa mới nói lặp lại lần nữa.

Cậu cũng không nói rõ tại sao phải đi theo, chỉ là mơ hồ cảm thấy bất an trong lòng, tận mắt xác định mới có thể an tâm.

Mạc Ngôn nhíu lông mày, rốt cục gật đầu đáp ứng.

7. Quyển 1 - Chương 7

Mạn Lôi Đặc Sâm là khách sạn năm sao của Mạc gia, ngay từ lúc còn bé Mạc Ngôn đã bị Mạc gia tuyển định làm người thừa kế của gia tộc, Vạn Lôi Đặc Sâm là do chính Mạc Ngôn một tay tiếp quản.

Sau đó Mạc Ngôn đã dứt khoát chỉnh đốn và cải cách Vạn Lôi Đặc Sâm, tiến cử nhà quản lý khách sạn Jake nổi tiếng trong nước để quản lý các hoạt động của khách sạn, trang hoàng sang trọng cùng với mỹ thực nổi tiếng đã giữ lại cho Vạn Lôi Đặc Sâm nhiều khách quen, hấp dẫn càng nhiều khách hàng hơn. Thành phố C là thành phố ven biển, là một thành phố trung chuyển mậu dịch trong và ngoài nước, là một quần thể khách hàng thương vụ rộng lớn, Vạn Lôi Đặc Sâm với chất lượng phục vụ của nó, mỹ thực độc đáo, trang thiết bị đầy đủ, đã trở thành một khách sạn đứng bậc nhất trong lĩnh vực ẩm thực ở thành phố C. Nói tóm lại, Vạn Lôi Đặc Sâm là một khách sạn lớn với quy mô lớn.

Mạc Ngôn lái xe không nhanh, trên gương mặt không hề gọn sóng lại tụ tập ngày càng nhiều hàn khí, làm cho người ta không khỏi né tránh.

Mạc Từ ở phía sau nhìn trong gương thấy anh trai không ngừng phóng ra hàn khí, vũ vũ ngực, biết rõ đó là điềm báo anh trai tức giận, trên đường đi liền trầm mặc không nói, không dám tiến lên đáp chuyện.

Đợi cho đến lúc Mạc Từ cùng Mạc Ngôn đến được Vạn Lôi Đặc Sâm, thì đã qua hai mươi phút.

Tại cửa ra vào Vạn Lôi Đặc Sâm tụ tập không ít người. Bảo vệ khách sạn không ngừng cố gắng giữ trật tự ở hiện trường, nhưng lại vô lực ngăn cản đám người dần dần vây tụ lại.

Mạc Ngôn không kịp đem xe hơi đỗ ở bãi đỗ xe, hung hăng đóng cửa xe lại, vài bước đi vào, cố sức đẩy nhóm người vây xem. Mạc Từ thấy thế, từ ghế ngồi phía sau chuyển lên ngồi ghế lái, tay chân lạnh lẽo đem xe hơi đỗ vào bãi đỗ xe khách sạn, rồi vội vàng chen vào đám người.

Quản lý đại sảnh mang mắt kính trên trán thấm mồ hôi không ngừng khom người, nhìn thấy Mạc Ngôn đến, thoáng nhẹ nhàng thở ra, cung kính đón chào:

“Tổng giám đốc, ngài đã tới.” Nói xong liền chỉ hướng nhóm người còn đang gây chuyện trong đại sảnh.

“Tổng giám đốc, có hai vị khách tham gia hoạt động “Thử vị” của khách sạn, tiếp đó có một vị tiên sinh nói ra trước được phối liệu của món chính, một vị tiên sinh khác muộn hơn nói ra thành phần phối liệu, bởi vì phiếu thử cơm khuyến mãi chỉ có một, chúng tôi như cũ theo thứ tự đưa phiếu thử cơm khuyến mãi của Bạch Vân cho vị tiên sinh trả lời trước, nên vị tiên sinh còn lại không phục, bởi vậy đã xảy ra tranh chấp.”

Các nhân viên an ninh thấy ông chủ đã đến, cũng xuất ra toàn bộ khí lực giữ gìn trị an hiện trường, vây lại tiến lên, hợp lại cùng một chỗ với nhóm đồng sự ban đầu, cản lại nhóm người gây sự.

Lúc này, vì số lượng bảo vệ gia tăng, nhóm gây sự trong đại sảnh cũng ngừng việc huy vũ nắm đấm, buông xuống bàn ghế trong tay. Tiếp đó, từ trong đám người đi ra một chàng trai quần áo bảnh bao, hiển nhiên đó chính là người dẫn đầu gây chuyện.

Quản lý đại sảnh ánh mắt né tránh, cầu cứu nhìn về phía Mạc Ngôn.

Mạc Ngôn hiểu ý, cũng không nói thêm điều gì.

Mạn Lôi Đặc Sâm có một hoạt động ưu đãi, khách hàng đến khách sạn chi tiêu ăn uống trong một tháng sẽ được cấp miễn phí một món chính, nếu người khách có thể nói ra được phối liệu món chính, thì có thể có được một phiếu thử cơm khuyến mãi của nhà hàng Bạch Vân, do chính nhân viên khách sạn đặc biệt đưa đến nhà hàng Bạch Vân dùng cơm.

Hoạt động này đưa ra chưa tới nửa năm, có thể ném ra được phối liệu trong món chính đạt được phiếu thử cơm khuyến mãi lác đác không có mấy người. Cho nên phiếu thử cơm khuyến mãi của Bạch Vân chỉ mỗi cuối tuần mới có. Tại sao hôm nay lại đụng phải hai người khách nói ra được phối liệu món chính vậy?

Tầm mắt Mạc Ngôn quét về phía nhóm người phía trong đại sảnh. Sơ lược hiểu rõ một chút tình huống, nhất thời giận tái mặt, ra hiệu bảo vệ sơ tán đám người.

Người vây xem thấy người phụ trách khách sạn xuất hiện, cục diện đã ổn định. Không có trò hay gì nữa để xem, liền tản hết ra.

Mạc Từ lúc này mới nhìn kỹ đại sảnh một chút, nhóm gây sự kia chỉ là động động nắm tay, phô trương thanh thế thôi, đến cái bàn của khách sạn cũng không có bất luận tổn hại gì.

“Anh là Tổng giám đốc khách sạn?” Chàng trai áo mũ chỉnh tề cười khê lên tiếng, đứng thẳng ở nơi cách Mạc Ngôn mười mét. Nụ cười trên mặt như là không hề quan tâm đến thứ gì, nhưng khiêu khích trong mắt dường như nói cho người ngoài biết, anh ta không phải đang cười.

Đúng vậy, anh ta không phải đang cười.

Mạc Từ đứng ở bên người Mạc Ngôn nghe thấy một âm thanh rất quen thuộc, toàn thân chấn động, thần kinh căng thẳng.

Cậu vĩnh viễn sẽ không bao giờ quên được âm thanh này.

Hoài nghi, phần nộ kéo tới.

Sắc mặt Mạc Từ đại biến, hàm răng cắn chặt.

Người này...Người này...

Là kẻ thù lớn nhất của Mạc gia...

Tại sao lại như vậy, khinh địch như vậy xuất hiện ở trước mắt mình.

Mạc Từ nắm chặt bàn tay, ý định làm cho mình tỉnh táo một chút. Trong nội tâm lại không ngừng ám chỉ bản thân, đó không phải là anh ta, đó không phải là anh ta...

Đó không phải là anh ta...Thế nhưng tại sao âm thanh lại giống nhau như thế?

Nếu không phải anh ta, tại sao không dám xoay người sang nơi đó nhìn một cái.

Có lẽ, không phải anh ta. Có lẽ, chỉ là âm thanh giống nhau thôi.

Mình sợ anh ta, Mạc Từ trong lòng cười nhạo bản thân. Toàn thân đột nhiên xuất hiện một luồng khí cực nóng, thúc đẩy cậu xoay người sang chỗ đó.

Chỉ là một âm thanh mà thôi, vì sao lại e ngại đến loại trình độ này chứ?

Mạc Từ cười cười, thoáng buông lỏng toàn bộ cơ thể.

Người đó con mắt khép hờ, khóe mắt nhếch lên thoáng mang theo một tia sắc bén, làm cho người khác có một loại cảm giác bị uy hiếp, khuôn mặt luôn luôn mỉm cười cùng với biểu cảm lười biếng lại kèm theo một loại ác liệt, đã che giấu sự sắc sảo không dễ dàng phát hiện.

Là anh ta, dĩ nhiên là anh ta!

Tia sáng trong mắt Mạc Từ chớp động ngày càng mạnh mẽ, đối mặt với khuôn mặt kia.

Trong nội tâm lửa giận bốc lên như núi lửa phun trào, cuồng nộ cùng cảm hận đan vào một chỗ, khiến cho biểu cảm Mạc Từ có chút vặn vẹo.

Kẻ thù kiếp trước thống hận nhất, lại cứ vô cùng đơn giản mà đứng ở trước mặt mình.

Cậu có thể tiến lên báo thù, đem tất cả vũ nhục nhục nhã kiếp trước anh ta gây cho cậu hết thảy trả lại cho anh ta, làm cho anh ta nếm thử cảm giác sợ hãi khi từ chỗ cao ngã xuống.

Mạc Từ từng ở trong ngôi nhà trệt chật hẹp mà một lần lại một lần nguyên rửa người này sau này gặp phải tình cảnh bi thảm. Nguyên rửa công ty của anh ta đóng cửa, nguyên rửa anh ta ra đường gặp xui xẻo.

Thế mà, khi chính thức gặp người này, nguyên rửa độc ác trong đầu tất cả đã quên mất không còn một mảnh. Thời điểm này trong đầu chỉ còn có mấy sợi dây ham muốn được gọi là ‘Lý trí’ ngăn lại!

Các loại kế hoạch đã lên sẵn đều quên hết không còn một mảnh, trong đầu của cậu chỉ còn có cừu hận.

Đó là cừu hận đã xâm nhập tận cốt tủy.

Người này tuấn tú lịch sự, rất có phong độ quân tử. Mọi người không biết, dưới lớp quần áo đẹp đẽ đó lại là lòng dạ của lang sói.

Thật muốn nhào tới xé rách lớp mặt đang cười đó.

Mối hận phá gia, mối hận đoạt của.

Mối hận phản bội niềm tin đã trao.

Làm sao có thể quên?

Sức mạnh từ phần nộ cùng cừu hận làm cơ thể Mạc Từ run rẩy. Là hưng phấn, là sợ hãi, hay là kích động?

Trong lòng Mạc Từ các loại tình cảm không rõ đang cuộn cuộn lao ra phân chia thay đổi thành nhiều loại cảm xúc. Đôi mắt nhấp nháy, vô thức cúi đầu xuống.

“Anh đã thử nghiệm xong trước phối liệu của vị tiên sinh này?” Ngay lúc trong nội tâm Mạc Từ đang sóng lớn cuộn trào mãnh liệt, Mạc Ngôn cố ý giả vờ như không biết, đối với người danh tính không rõ lại dám gây trở ngại cho tương lai của khách sạn, trong âm thanh có một chút ngoan lệ.

Loại ánh mắt đó, Mạc Ngôn rất không thích.

“Không, là tôi nói ra sau.” Người nọ cũng không chú ý tới Mạc Từ bên người Mạc Ngôn, nâng cằm, như là không chút nào sợ hãi hàn khí trên người Mạc Ngôn.

“Là tôi, là tôi được thử nghiệm trước!” Một thanh âm khác chen vào, đứng bên cạnh quản lý đại sảnh là một vị rất thời trang, đó là một thiếu niên không tính là cao, cậu ta đội mũ lưỡi trai màu trắng, lộ ra lọn tóc bị nhuộm thành năm sáu màu, cái áo hàng hiệu màu sắc rực rỡ của cậu ta làm nổi bật khuôn mặt còn rất trẻ, nhìn qua chắc khoảng mới hai mươi. Biểu cảm của người thiếu niên có chút cẩn trọng, tránh đi ánh mắt thăm dò của người nọ, vặn vẹo xoay cổ, nhìn về phía Mạc Ngôn.

“Tiên sinh họ gì?” Mạc Ngôn hỏi, quản lý đại sảnh đứng trước thiếu niên thay mặt trả lời, “Tổng giám đốc, vị này chính là Phương tiên sinh, còn vị tiên sinh kia là Triệu tiên sinh.”

“Ừ.” Mạc Ngôn cũng không có trách quản lý đại sảnh chen vào nói, nhúu mày, suy nghĩ trong chốc lát, rồi trầm giọng nói: “Triệu tiên sinh có phải là bất mãn về sự quyết định đánh giá hoạt động của khách khách, nếu như thế, chúng tôi để cho đầu bếp của khách sạn làm tiếp một món ăn, làm phiên hai vị tiên sinh nếm một chút, được không?”

Mạc Ngôn đối với việc gây chuyện vừa rồi của Triệu tiên sinh không đề cập tới một chữ, anh biết rõ, dám ở Mạn Lôi Đặc Sâm gây chuyện đều không phải là kẻ tầm thường. Anh không muốn đem việc nhỏ nháo thành lớn, dù sao bên trong khách sạn cũng không có bất kỳ tổn thất gì.

Thế nhưng, để người tới cho một cái giáo huấn, vẫn là có thể.

Dù sao Mạn Lôi Đặc Sâm cũng không phải là nơi để cho những thiếu gia nhà giàu, trong lúc rảnh rỗi thì có thể tùy tiện tiện có thể trêu ghẹo gây sự.

“Thử lại một lần cũng không sao.” Phương tiên sinh lắc đầu, khiêu khích vị Triệu tiên sinh cái gì cũng không nói, gương mặt bình tĩnh, vậy là đồng ý rồi.

Việc này không nằm trong kế hoạch ban đầu của anh. Xem ra, Mạc gia này, vẫn là còn có mảnh khoe riêng.

Hai vị tiên sinh tranh chấp đều ngồi trên ghế, đầu bếp trưởng của khách sạn đưa lên món chính rồi mở nắp ra, hơi nóng cùng với mùi thơm truyền ra, nhưng chỉ dùng mũi để ngửi, thì không thể nếm ra được phối liệu món chính.

“Triệu tiên sinh, Phương tiên sinh, bắt đầu đi.” Mạc Ngôn đứng bên cạnh bàn ăn, gương mặt vẫn không hề gợn sóng, cảm giác không thể hiện ra bất kỳ cảm xúc gì.

Người thiếu niên là Phương tiên sinh như trước cầm chiếc đũa, hướng tới món chính có màu xanh kẹp lên, bỏ vào trong miệng.

Triệu tiên sinh không cam lòng rút lại phía sau, cũng gấp một miếng bỏ vào trong miệng.

Hai người biếm cảm khác thường, làm cho quản lý đại sảnh cũng nhin không được cười trộm.

Phương tiên sinh vẻ mặt thỏa mãn, khó dần nổi cấp bách lại gấp thêm một miếng món chính, bỏ vào trong miệng, khuôn mặt phiếm hồng, thưởng thức món ngon. Mà Triệu tiên sinh mặt như Quan Công, trực tiếp quăng đũa, muốn đem món ăn trong miệng một ngụm nhỏ ra.

“Ốt...rau cải, đáng ghét!”

Triệu tiên sinh tay chân luống cuống đem nước lạnh trên bàn uống vào trong bụng, tê tê hít vào mấy hơi, không biết là do cay hay là do tức giận, đôi mắt sắc bén vậy mà lại hiện ra thủy quang, ánh mắt mang theo đao quang kiếm ảnh đã suy yếu không ít, lực sát thương trực tiếp xuống không.

Phối liệu món chính được trả lời rất sinh động.

Khoe miệng Mạc Ngôn thoáng giơ lên, lộ ra một nụ cười không nhìn kỹ thì không thấy. Quản lý đại sảnh ở sau lưng vụng trộm bấm véo lòng bàn tay, oán thầm không thôi.

Không nghĩ tới Tổng giám đốc còn là một người phúc hắc thích chĩnh người. Lại phân phó đầu bếp trưởng làm ra món cay siêu cấp này nọ...Hắc hắc, không nghĩ tới a không nghĩ tới!

Ha ha, thật sự là hả lòng hả dạ!

Lập tức liền đối với Mạc Ngôn sùng bái cao hơn một tầng.

“Quả ớt, cải thìa, củ cải trắng,...” Phương tiên sinh đặt đũa xuống, cầm giấy ăn lau miệng, một mặt tán dương nói: “Món ăn của Mạn Lôi Đặc Sâm thật sự là nhất lưu, không nghĩ tới còn có món cay của Mai Sơn*, ha ha, không biết Bạch Vân so với Mạn Lôi Đặc Sâm, cái nào càng tốt hơn?”

*Mai Sơn là một hương của huyện Gia Nghĩa, tỉnh Đài Loan, Trung Hoa Dân Quốc.

Mạc Ngôn không có trực tiếp trả lời, chỉ là gật gật đầu: “Phương tiên sinh đợi một chút.”

Quản lý đại sảnh hiểu ý, lấy ra phiếu thử cơm khuyến mãi của Bạch Vân, đưa cho Triệu tiên sinh, khom người nói: “Lần này Triệu tiên sinh nếm ra trước, phiếu thử cơm khuyến mãi này thuộc về ngài, hoan nghênh ngài đại giá quang lâm Bạch Vân. Xin hỏi Triệu tiên sinh là muốn chúng tôi tự tay tiếp đưa đến Bạch Vân hay là tự mình đi đến dùng cơm?” Ông nói ra lựa chọn vô cùng trôi chảy, không đếm xỉa đến ánh nhìn sắc bén của Triệu tiên sinh, cứng rắn đem phiếu thử cơm khuyến mãi nhét vào trong tay anh ta.

Từ bên người Mạc Ngôn đột nhiên bộc phát ra một tiếng gầm lên khiến cho mọi người sững sốt.

“Không được! Không được đưa cho anh ta phiếu cơm khuyến mãi!”

Đó là âm thanh mang theo tức giận của Mạc Từ. Cậu rút cục không thể nhin được nữa mà bạo phát.

Nửa giờ ngăn ngủi, đã gây cho cậu bao nhiêu dầy vò?

Cậu nhện, vốn tức giận đến mức chạm vào là nổ bị cậu cưỡng chế áp trở về ngực, tự nói với bản thân một lần nữa, cậu đã không còn là Mạc Từ đầu xanh ngu ngốc xúc động liều lĩnh trước kia, còn người kia, không phải là kẻ thù của cậu. Tất cả còn chưa có phát sinh, phải tỉnh táo, phải tỉnh táo...

Nhưng là, lúc người kia chạm vào phiếu thử cơm khuyến mãi của Bạch Vân, cậu không thể nhịn được nữa. Cảm xúc tiêu cực như sóng biển giống như bài sơn đảo hải (đào núi lấp biển) trút xuống dưới, làm cho lý trí còn sót chút ít của cậu hết thấy biến mất.

Cậu còn nhớ rõ, tình cảnh lúc trước là chính cậu dẫn sói vào nhà. Dem quý công tử phong độ nhanh nhẹn đã giúp cậu giải vây thoát khỏi tình trạng quần bách làm bạn thân, mời anh ta đến Bạch Vân dùng cơm, coi như là cảm tạ.

Người kia lần đầu tiên tiến vào Bạch Vân, vẻ mặt thưởng thức quan sát trang hoàng của Bạch Vân, trong miệng lại tán thưởng Bạch Vân quả nhiên danh bất hư truyền. Có thể đến Bạch Vân dùng cơm, thật sự là vinh hạnh.

Nhưng ai ngờ, chính là ở Bạch Vân, mới khiến cho Triệu Hồng Tu bắt đầu nảy sinh dã tâm bưng bưng muốn chiếm đoạt Mạc gia!

Bản thân bị bốn bề vây khốn, khi nghèo khổ chán nản, người đó đã lấy giày da được lau đến bóng loáng dẫm nát trên tay cậu, nâng cầm cao cao, đối mặt với chất vấn của cậu, lại lấy vẻ mặt khinh miệt trả lời:

“Người nào thấy Bạch Vân, ai cũng nghĩ muốn nuốt lấy nó. Kỳ thật, Bạch Vân của Mạc gia, mới là cái hợp ý tôi nhất, ha ha, cái này còn phải cảm ơn cậu Mạc Nhị thiếu lúc trước đã dẫn tôi đến Bạch Vân...”

Thành bởi Bạch Vân, bại cũng bởi Bạch Vân. Nguyên lai lúc đó, anh ta đã có loại tâm tư này!

Họa hổ họa bì nan họa cốt, tri nhân tri diện bất tri tâm*! Ai ngờ đến sau này phản bội Mạc Từ, chiếm đoạt Mạc gia, người cùng phía lại quay lại bắn quân mình, lại chính là vị bạn thân phong độ nhanh nhẹn?

*Vẽ hổ chỉ có thể vẽ da không thể vẽ xương, nhìn người chỉ có thể biết được mặt không thể biết được tâm của người ta. Ý là khuyên ta nên cẩn trọng khi giao du với ai đó

Cho nên, cậu không thể, cậu không thể để cho cái kẻ thù lớn nhất của Mạc gia bước vào Bạch Vân một bước!

Tuyệt đối không thể để cho anh ta có cơ hội cùng tâm tư chiếm đoạt Mạc gia!

Mạc Ngôn cách Mạc Từ rất gần, anh mơ hồ cảm giác được cảm xúc dao động của Mạc Từ. Cảm giác này, lúc phiếu thử cơm khuyến mãi gián tiếp đưa đến tay Triệu tiên sinh càng trở nên mãnh liệt.

Mạc Từ tại sao lại phải phản đối kịch liệt Triệu tiên sinh có phiếu thử cơm khuyến mãi của Bạch Vân như thế?

Mạc Ngôn nhìn thấy em trai nổi giận đùng đùng, muốn tiến lên cùng Triệu tiên sinh uốn éo đánh thành một đoàn, ý định xé bỏ phiếu thử cơm khuyến mãi.

Không kịp nghĩ nhiều, liền chặn ngang ôm lấy Mạc Từ đang xúc động, không để cho cậu bị Triệu tiên sinh còn chưa kịp phản ứng làm tổn thương.

8. Quyển 1 - Chương 8

Phẫn nộ là sự căm hận công khai mà ngăn ngửi; Căm hận là sự kiềm nén, còn phẫn nộ thì duy trì liên tục.

Mạc Từ lúc này có phẫn nộ, có căm hận, dùng sức giãy dụa, cực lực giãy ra khỏi cánh tay của anh trai trên lưng cậu, trong miệng gào to: “Không được, không được đưa cho anh ta!”

Lửa giận phun trào xối vào giữa trái tim, nóng hổi mà đau đớn.

Đôi mắt Mạc Từ được tô điểm thêm bởi lửa giận bị kiềm nén không ngừng, tỏa sáng rực rỡ.

Hay cho một đôi mắt.

Triệu Hồng Tu đối mặt với hai mắt chứa đầy căm hận của Mạc Từ, có chút kinh ngạc. Đôi lông mày thon dài như kết lại với nhau, ngay cả vẻ mặt của anh lúc nào cũng mang theo vui vẻ cũng cứng đờ. Vì vậy, nhìn thấy Mạc Từ còn đang vung nắm tay xông tới anh, đáy mắt cũng tràn ngập hàn ý.

Ngực bị trúng một đấm, ầm ầm đau.

Thật sự là tức rồi! Đây là cố ý làm khó dễ a, trong một cái khách sạn năm sao thậm chí còn có nhân viên quản lý lại công nhiên ẩu đả khách hàng, a, thật sự là lớn mật...

Anh Triệu Hồng Tu đời này còn chưa có trải qua vũ nhục đến bậc này!

Càng giận dữ, Triệu Hồng Tu lại càng tỉnh táo.

Anh lạnh lùng đánh giá Mạc Từ bị Mạc Ngôn giữ chặt, như là phát hiện ra cái gì, mâu quang biến thành thâm u. Đôi mắt theo thói quen nhắm lại, nhưng là bên môi không hề lộ ý cười.

Anh bỗng nhiên từ trên ghế đứng lên, lướt qua Mạc Từ bị lôi kéo ra phía sau, trên quần áo lưu lại nếp nhăn, nghiêm nghị hỏi:

“Đây là đạo tiếp khách của Mạn Lôi Đặc Sâm các anh?!” Bốn chữ sau phát âm nhấn mạnh thêm, bất luận kẻ nào cũng nghe ra được sự tức giận hung ác trong lời nói.

Mạc Từ trong ngực Mạc Ngôn còn đang giãy dụa kịch liệt, nghe Triệu Hồng Tu buông lời nói hung ác, càng kích động hơn. Lực đạo đột nhiên tăng lớn, giãy ra khỏi cánh tay Mạc Ngôn, đem Mạc Ngôn đẩy ra nửa mét.

“Triệu Hồng Tu! Ở nơi này không chào đón anh! Cửa chính của Bạch Vân, anh nghĩ cũng đừng nghĩ!” Mạc Từ đỏ mắt, bởi vì kịch liệt giãy dụa mà ngực không ngừng phập phồng, mặt cậu đỏ bừng, thở hổn hển, ánh mắt giống như cây đinh, gắt gao nhìn thẳng Triệu Hồng Tu cười lạnh không ngớt.

Nhưng là lời này vừa nói ra khỏi miệng, Mạc Từ ngây ngẩn cả người, mà ngay cả Triệu Hồng Tu cũng ngây ngẩn cả người.

“Cậu nhận thức tôi?” Triệu Hồng Tu trầm giọng hỏi, trong mắt có vài phần nghi hoặc, muốn nói là không kinh ngạc là không thể nào.

Anh có thể xác định, bản thân chưa bao giờ thấy qua thằng nhóc con bốc đồng đang xúc động tức giận bên người vị Mạc gia này.

Bản thân cũng rất ít vào ở khách sạn, một là không cần thiết, hai là không quen. Lần này bị cha giao phó đến thành phố C cùng một vị khách hàng lớn thương thảo về hiệp nghị hợp tác, liên tiếp đi báo phỏng nhiều ngày, cũng không thấy được thân ảnh của ông ta. Thế là đành phải từ khu biệt thự ở ngoại ô thành phố C đến vào ở khách sạn cách khách hàng gần nhất, ôm cây đợi thỏ. Mấy ngày liền chờ đợi làm cho anh mất đi trầm ổn cùng kiên nhẫn thường ngày, trở nên rất là bức bối. Cho nên mới phải ở trong quá trình thử món ăn mà phát sinh một loạt các xung đột.

Anh luôn luôn túc trực tại thành phố K, hiếm khi xuất đầu lộ diện. Cũng xem như là người ở trong vòng xã hội thượng lưu, ít ai biết rõ thân phận của anh. Vậy mà người này tại sao lại biết tên mình?

Lọn tóc bị nhuộm thành xanh đậm dính bết trên cái trán trắng nõn mang theo mồ hôi, đôi mắt sắc sảo lóe lên sự sắc nhọn đang quăng cho một cái nhìn rất không thân thiện, bộ dáng nổi giận nghiêng rằng như là cùng anh có một cái thâm cừu đại hận rất lớn.

Triệu Hồng Tu giống như là nghiền ngẫm mà sờ sờ cằm, không để lại dấu vết dời đi tầm mắt.

Nhóc này thật đúng là như một con sói con luôn luôn bị đoạt thức ăn.

Móng vuốt thực lợi hại.

Ánh mắt hạ xuống, đột nhiên nhìn thấy trên cánh tay nhiều ra vài đường vết cào, Triệu Hồng Tu lại gợi lên khóe miệng, chuẩn bị nghe Mạc Từ trả lời.

Mạc Từ không nói gì, cái đầu cúi xuống bởi vì vừa rồi không biết đáp lại như thế nào lại ngẩng lên, mà ánh sáng trong mắt cũng không có ảm đạm đi.

“Ha ha...đường đường uy danh của Triệu gia, có ai không biết. Triệu gia ngài lại đến đây, nhất định là vinh hạnh cho kẻ hèn này. Nhưng là...Ồ nơi này không chào đón anh! Bạch Vân cũng sẽ không hoan nghênh anh!”

Giọng nói vững vàng của Mạc Từ vừa dứt, từ trong miệng cậu liền nhảy ra lời đối chọi gay gắt.

Nào biết rằng khi kích động rống ra tên của Triệu Hồng Tu, đã không biết phải che giấu ra sao nổi khiếp sợ trong lòng.

Cúi đầu giấu đi bối rối, lại không muốn buông tha cho Triệu Hồng Tu, nhưng mà đầu nóng lên, không nghĩ được nhiều, lung tung lấy chút lý do để lấy lệ.

Đúng vậy, hiện tại. Cậu không biết Triệu Hồng Tu, Triệu Hồng Tu cũng không biết cậu.

Lúc này đây, bọn họ là hai người không quen nhau.

Bản thân từ chỗ nào nghe được ‘Uy danh hiển hách’ Triệu Hồng Tu của Triệu gia cơ chứ? Mạc Từ ngừng suy nghĩ, lại không hiểu sao nổi lên hoảng hốt.

Đây là một lời nói dối được nói ra mà không tốn một chút hơi sức cân nhắc nào.

Triệu Hồng Tu tâm cơ sâu nặng, chắc chắn đoán được.

Nhưng khi tâm tình cực xấu cứ ùn ùn mà kéo đến, cậu đã mất đi lý trí, rốt cục nhìn không được cùng Triệu Hồng Tu động thủ.

Người này, chung quy luôn làm cho bản thân không khống chế được.

Mạc Từ quay đầu, không nhìn Triệu Hồng Tu, cho dù có xông lên thì anh trai cũng đã chế trụ cổ tay cậu.

“Cậu là ai?”

Triệu Hồng Tu ngoài ý muốn nói ngữ điệu lạnh như băng, lời nói vụng về của Mạc Từ khi thốt ra đã bị nhìn thấu, làm anh ngạc nhiên chính là, Mạc Từ tại sao lại nhận ra anh, nhận ra người rất hiếm khi tham gia các buổi dạ tiệc của Triệu gia?

Trái lo phải nghĩ, trong đầu tìm tòi đều không ra nửa điểm tin tức của người này. Triệu Hồng Tu không hiểu sao bỗng nhiên cảnh giác, nhìn thẳng Mạc Từ được Mạc Ngôn ngăn cách bảo vệ ở phía sau, cấp thiết muốn biết rõ nguyên nhân.

Mạc Ngôn ở bên cạnh một mực không nói gì nghiêng người, nhẹ nhàng nắm chặt cổ tay Mạc Từ, cho một cái an ủi. Bao quát lại toàn bộ tình hình, Mạc Ngôn tuy rằng cảm thấy bất ngờ trước sự tức giận của em trai, nhưng vẫn tỏ ra là đã hiểu.

Mạc Từ luôn luôn xúc động dễ nổi giận, có lẽ là cùng vị Triệu tiên sinh này từng có qua mâu thuẫn tranh cãi. Thấy Mạc Từ cắn chặt hàm răng, bộ dáng đối chọi gay gắt, mâu thuẫn cùng người này xem ra cũng không phải là vô cùng đơn giản mà hóa giải.

Bất quá, chỉ cần anh đang ở đây, người này cũng đừng nghĩ muốn thương tổn Mạc Từ nửa phần. Mặc dù mâu thuẫn là do Mạc Từ khơi mào trước, nhưng ở bên cạnh anh, thân là anh trai Mạc Từ nên được anh che chở.

“Cậu ta là em trai của tôi, Triệu tiên sinh.” Mạc Ngôn thay Mạc Từ trả lời một cách máy móc, một mặt quan sát thần sắc trên mặt của Triệu Hồng Tu, để chuẩn bị nói ra lời tiếp theo.

Nón tay Mạc Từ khoát lên cổ tay của anh, nhẹ nhàng động vài cái. Mạc Ngôn dừng lại, tay kia từ trong túi áo lấy ra một chiếc khăn tay được gấp chỉnh tề, ở góc độ người khác nhìn không thấy, vụng trộm nhét vào lòng bàn tay Mạc Từ, sau đó buông lỏng cổ tay Mạc Từ ra.

Mạc Từ khi còn bé làm cho cha tức giận, lúc giằng co với nhau, luôn đứng ở phía trước anh, móng tay đâm vào lòng bàn tay, để chống lại sự tức giận của cha, vừa sợ hãi lại vừa quật cường.

Nó ở trước mặt cha luôn bày ra sắc thái quật cường, cho dù là sai rồi cũng muốn nâng cao ngực, không nói lời nào đối lập với cha mất to trừng mắt nhỏ, không chịu lùi về sau một bước.

Cha cho tới bây giờ đều là bị quật cường của Mạc Từ làm cho tức giận đến quăng vỡ chén trà, cảm giận đứng dậy, để lại Mạc Từ một mình đứng trong thư phòng. Thật không nghĩ, nếu đổi góc độ nhìn Mạc Từ quật cường, chính là thấy ngu ngốc một cách đáng yêu.

Mạc Từ nói năng không tốt, không biết nhượng bộ. Nó chỉ là không biết làm thế nào để giải thích ngọn nguồn với cha, kỳ thật trong đầu đã sớm đặc thành một đồng. Bằng không tại sao lại giống như một con vịt ngốc với cái cổ cứng ngắc, không nói được lời nào?

Đối mặt với tức giận của cha, Mạc Từ nhỏ tuổi có lẽ là sợ hãi. Cho nên mới phải đem móng tay đâm vào lòng bàn tay, khiến cho nó không bị sợ nữa. Cha đứng ở phía trước Mạc Từ nên không nhìn thấy, mà cử động ở sau lưng Mạc Từ, chỉ có anh là nhìn thấy rõ ràng nhất.

Một hồi phát hỏa xong, thường vào lúc đêm khuya khi đã đi ngủ, Mạc Ngôn cầm thuốc mỡ Đạt tẩu chuẩn bị, bôi thuốc lên lòng bàn tay chảy máu đầm đìa của Mạc Từ, nghe tiếng Mạc Từ kêu đau thoát ra từ kẽ răng.

Từ đó về sau lúc cha tức giận, Mạc Ngôn chung quy trước tiên là nhét vào trong tay Mạc Từ một cái khăn tay mềm mại, không để cho móng tay cho chút dài của Mạc Từ làm bị thương bàn tay.

Trên người Mạc Ngôn luôn mang theo một cái khăn tay, dĩ nhiên đã trở thành thói quen.

“Cậu quen biết tôi.” Triệu Hồng Tu khẳng định nói, trong giọng nói nhiều hơn vài phần lạnh lẽo, anh cũng không có nhìn thấy hồ động giữa hai anh em, đối với hành bảo hộ của Mạc Ngôn có chút bất mãn, giải thích như thế không phải điều anh muốn.

“Trèo cao không tới được!” Âm thanh Mạc Từ lớn hơn nhiều, nhưng mà Mạc Ngôn cũng không để cho cậu đối chọi gay gắt tiếp nữa.

Mạc Ngôn biết rõ vị Triệu tiên sinh này sẽ không từ bỏ ý đồ. Lúc này, không để cho mâu thuẫn tiếp tục phát triển, mới là phương pháp giải quyết tốt nhất.

“A Từ, im miệng.” Âm thanh Mạc Ngôn áp đi Mạc Từ, trở nên nghiêm khắc. Anh xoay người, nhìn sang Triệu Hồng Tu:

“Vị Triệu tiên sinh này, em trai của tôi cũng không nhận ra anh, có lẽ...Anh lớn lên rất giống một người bạn đã từng tranh cãi với em tôi, nên em tôi nhất thời hoa mắt nhận lầm. Tạo thành một thương tổn ngoài ý muốn đối với cá nhân Triệu tiên sinh, tôi thật xin lỗi. Ở này, tôi thay em trai tôi, thay cho Mạn Lôi Đặc Sâm hướng anh xin lỗi, hy vọng anh có thể tha thứ cho sự lỗ măng của em tôi.”

Mạc Ngôn cúi đầu hạ mắt làm cho lửa giận Mạc Từ vừa mới đề xuống lại ‘Vọt’ một cái bay lên, dựa vào cái gì, dựa vào cái gì anh trai phải xin lỗi tên kẻ thù này?

Không đợi anh ta lên tiếng, Mạc Ngôn liền kéo cậu đến trước mặt Triệu Hồng Tu, ngữ điệu bình tĩnh nói: “Mạc Từ, còn không mau xin lỗi Triệu tiên sinh!”

“Anh hai...” Giọng nói Mạc Từ lập tức yếu xìu, khó có thể tin nhìn anh trai, cậu vẫn cho là anh trai đứng về phía cậu, tại sao...Tại sao phải bắt cậu xin lỗi?!

“Còn không xin lỗi!” Mạc Ngôn nhìn về phía Mạc Từ, lời nói hơi có chút sâu xa.

Mạc Từ bắt được suy nghĩ khó xử của anh trai, không khỏi sững sờ. Xúc động lỗ măng, tiếp đến là tức giận điên cuồng, cũng làm cho anh trai cùng Mạn Lôi Đặc Sâm gặp phải phiền toái không cần thiết.

Nhưng là...Hướng kẻ thù cúi đầu, thật sự là khuất nhục đến cực điểm! Vũ nhục đã chịu phải một đời, cậu không muốn lặp lại một lần nữa!

Ánh mắt của anh trai lại làm cho cậu xúc động, lập trường nguyên bản liền dao động.

Nội tâm Mạc Từ đấu tranh kịch liệt.

Cậu phải đưa ra lựa chọn.

Mạc Từ đắn đo suy nghĩ một lát, xem xét lợi hại, rốt cục cúi đầu. Không có nhìn ánh mắt lạnh lẽo của kẻ thù, tay phải ở sau lưng gấu nắm khăn tay, dùng giọng nói bản thân cho rằng rất hòa nhã nói xin lỗi.

Mạc Từ nhấc nhở chính mình: Giờ phút này phải nhẫn nại, sau này mới có thể mở đường cho thành công.

“Triệu tiên sinh, vừa rồi là tôi nhìn lầm rồi...Tôi rất...Rất xin lỗi.”

Triệu Hồng Tu không nói gì, nhìn thấy bộ dạng phục tùng hạ mắt của Mạc Từ trong nội tâm lại hiện lên một tia khoái ý.

Xem ra Mạc Từ vẫn là một người chưa hết được tính trẻ con, là Tiểu thiếu gia được anh trai yêu thương che chở. Cũng không có thân phận bối cảnh phức tạp, là anh suy nghĩ nhiều...

Kỳ thật cơn giận vừa rồi cũng không tạo ảnh hưởng quá lớn đến anh, mục đích của anh, chỉ là muốn để Mạc Từ nói ra tại sao lại nhận ra anh thế thôi.

Về phần xin lỗi, anh thật không ngờ một con sói con có móng vuốt sắc bén lại chịu cúi đầu.

Là một thu hoạch ngoài ý muốn.

Triệu Hồng Tu nheo hai mắt lại, rồi nói: “Thật sự là có đối thủ cùng tôi lớn lên rất giống nhau?”

Mạc Từ kinh ngạc, lập tức ngẩng đầu lên, đấu tranh nhẫn nại trong đáy mắt toàn bộ vẫn chưa biến mất hết, nên biểu cảm của cậu nhìn qua hết sức mê mang bất lực.

“Ồ...Có.”

Triệu Hồng Tu nhất nhất thu hết vào mắt. Nhìn Mạc Từ vụng về che giấu bất lực trên mặt, ánh sáng trong đôi mắt mờ mờ đi, lại phải treo lên một nụ cười đúng mực.

“Thấy cậu xin lỗi có nhiều phần chân thành như thế...Tôi không tức giận nữa.”

Mạc Ngôn thở dài, để quản lý đại sảnh dẫn Mạc Từ vào ở phòng nghỉ của chính mình. Rồi hướng Triệu Hồng Tu nhẹ gạt đầu, lại gọi điện thoại đến Bạch Vân, mời Triệu Hồng Tu dùng bữa thay cho hành động xin lỗi.

Triệu Hồng Tu khoát tay, tỏ vẻ bản thân cũng không để ý. Kỳ thật tận đáy lòng là muốn để bản thân ngẫm nghĩ lại một chút, không có khả năng cùng một thằng nhóc còn chưa trưởng thành phát sinh xung đột, chính là quả nhiên vẫn chưa đạt được yêu cầu của cha, có chút mất ổn trọng.

Tác giả nói ra suy nghĩ: Rất nhiều bạn nhỏ nhìn thấy cảnh đó, cảm thấy Mạc Từ có một thói quen khó mà chịu được.

Mâu thuẫn cùng xung đột chính là tình tiết thúc đẩy cho nội dung chính, không viết như thế thì làm sao có thể làm nổi bật phần hận của Mạc Từ được.

Đời trước vốn là một đứa nhà giàu dễ xúc động nổi giận, nhìn thấy kẻ thù làm sao lại bình tĩnh được.

Bản tính Mạc Từ như thế, xúc động dễ nổi giận, lỗ mãng ngốc ngốc, không có tâm cơ, sống đầu đường xó chợ sẽ chỉ làm cho cậu có nhiều hơn vài phần quý trọng đối với bất cứ chuyện gì.

Nếu ngay từ đầu có thể che giấu tâm cơ, nằm gai nếm mật, như vậy thì truyện này sẽ chỉ có 40 chương là kết thúc.

Thanh minh cuối cùng, nội dung chính không phải báo thù, tôi cũng không có ý định viết thành báo thù.

Muốn đọc báo thù thì có thể nhấn nút x màu đỏ trên góc bên trái, mùa này là mùa hè khô nóng nha.

Tôi chịu đựng ở trong này mồ hôi đầm đìa đánh chữ, cũng là chịu tổn một phen công phu.

Nói nhảm nhiều quá, thoát đây.

9. Quyển 1 - Chương 9

Mạc Từ ngồi yên trong chốc lát, cũng không nhìn thấy anh trai lên lầu.

Tự mình một mình đợi ở trong phòng nghỉ suy nghĩ miên man, ***g ngực một lần nữa bình ổn lên xuống, sóng lớn mãnh liệt vừa rồi đã rút đi như thủy triều rút nước. Cảm hận cùng phần nộ cũng nhập vào huyết quản, lúc này, đại não giống như là thiếu oxy, vô cùng trống rỗng mê mang.

Cúi đầu trước kẻ thù...Đó là chuyện Mạc Từ chưa bao giờ nghĩ tới. Cho dù là ở kiếp trước khi bắt lặc nhắt, quần bách nhất, cậu cũng không cúi đầu trước Triệu Hồng Tu.

Tôn nghiêm đã hoàn toàn bị chà đạp, nếu lại cúi đầu, vậy không còn là cậu nữa.

Vô số ngày lẫn đêm, ở trong chần đơn tự nhủ với bản thân, không được cúi đầu.

Cho dù lưu lạc đầu đường, cho dù phải tìm việc khắp nơi, cho dù là tới đường cùng...Mạc Từ đã nghĩ tới vô số kết cục, còn là suy nghĩ theo hướng xấu, nên tinh thần cứ một ngày lại một ngày sa sút đi xuống.

Khi đó Mạc Nhị thiếu tồn tại trong trí nhớ của người khác là một người ương ngạnh hống hách.

Quá khứ có vẻ vang đến đâu, cũng chỉ là quá khứ.

Cậu một mực tự nhủ với bản thân, ngay cả khi cậu không còn gì để mà kiêu ngạo ngang ngược.

Nhưng mà hôm nay...Cậu lại cúi đầu trước Triệu Hồng Tu.

Hai chữ xin lỗi, là kiềm nén trong lòng lắm lắm hơn mười lần mới nói ra được.

Giống như bị nghẹn ở cổ họng, cho đến cuối cùng, Mạc Từ cũng không rõ hai chữ 'Xin lỗi' này là ở trong lòng thốt lên hay là dùng miệng nói ra.

Triệu Hồng Tu có loại biểu tình gì, cậu không muốn nhìn thấy. Nói lời xin lỗi xong, lúc đó Mạc Từ hận không thể rời đi ngay lập tức, không muốn cùng người này lại ở cùng một chỗ.

Tuy rằng khi đó cảm thấy khuất nhục đến không thể chịu được, nhưng hiện tại tĩnh tâm lại, thấy bản thân có phải là còn quá non nớt.

Cậu rõ ràng có thể mang lên một mặt nạ hoàn mỹ đã được tôi luyện trong cuộc sống gian khổ, chỉ cần cúi đầu một cái, nói một câu trái lương tâm là ổn rồi. Thế mà tại sao lại muốn cùng Triệu Hồng Tu phát sinh mâu thuẫn...Lúc kích động nhất lại làm sai một chuyện rất đơn giản chính là tiết lộ bí mật.

Cậu làm sao có thể ở cùng một chỗ với vị Triệu gia này...

Làm sao quen biết kẻ thù còn chưa phải là kẻ thù...

Phải nói như thế nào, lời nói dối này mới có thể trọn vẹn, để giải thích với anh trai?

Trong đầu Mạc Từ rất rối loạn, không biết phải làm như thế nào cho đúng, vừa ngóng trông anh trai đi lên, lại không muốn anh trai đi lên để hỏi thăm chuyện này.

Ngón tay xoắn cùng một chỗ, giầy vò chiếc khăn tay màu xanh đậm anh trai đưa cho cậu. Năm đầu ngón tay cứ nắm rồi thả, chỉ rõ bối rối trong lòng của chủ nhân.

Cậu muốn chính là người nhà bình an, Mạc gia phồn thịnh.

Những chuyện trải qua ở đời trước, tuyệt không được tái diễn.

Điều cậu muốn làm chẳng qua là duy trì kinh doanh của Mạc gia, làm theo nguyện vọng trước đây của cha mà sống một cuộc sống yên bình an ổn.

Bất luận người nào có uy hiếp đến Mạc gia thì đều đề phòng sớm, không thể dấn vào vết xe đổ.

Nhưng mấu chốt của vấn đề là, Triệu Hồng Tu nếu không có động thủ, cậu động thủ như thế nào đây?

Nếu Triệu Hồng Tu không có tâm tư như thế, cậu làm sao mà suy đoán được?

Mạc Từ càng nghĩ, càng bức dọc. Rốt cục nhện không được từ trên ghế sofa đứng dậy, mở cửa phòng nghỉ ra đi vào thang máy xuống lầu.

Cậu muốn tránh anh trai, về nhà để sắp xếp lại câu trả lời.

...

Mạc Từ xuống đến lầu hai, chuẩn bị đi cầu thang để tránh gặp mặt anh trai.

Cầu thang thoát hiểm cách thang máy một hành lang thật dài, Mạc Từ cũng không thấy đi một đoạn như thế rất phiền toái.

Xuyên qua hành lang rồi cua mấy vòng.

Nhìn thấy một đôi nam nữ gần trở hơn phân nửa lối đi nhỏ, nghiêng ngả ở phía trước, lôi kéo ôm ấp, không...phải là rất thân mật, không khỏi nhăn mày lại.

Người đàn ông say rượu đang ôm lấy một cô gái quần áo hở hang, chiếc váy ngắn đến tận mông, để lộ ra đôi chân thật dài, từ xa đã ngửi thấy một mùi nước hoa gay mũi.

Người đàn ông một tay khoát lên trên lưng cô gái, cứ chốc lát lại không ngừng vuốt ve qua lại, làm cho cô gái đang bị ôm phải oán trách vài tiếng, nhưng thân thể lại run rẩy, vô cùng quyến rũ. Lại không quan tâm ở đây là một nơi công cộng, dùng lời ngọt ngào nói với người đàn ông: “Muốn làm trước khi vào phòng sao!”

Người đàn ông hắc hắc cười khan vài tiếng, lại ở trên người cô gái ngắt mạnh một cái, rước lấy một tiếng rên yêu kiều.

Mạc Từ cách bọn họ còn có một khoảng ngắn, ở trong không gian tương đối chật hẹp tất nhiên nghe thấy lời đối thoại của hai người. Nhìn xem bóng lưng của bọn họ, hai hàng lông mày vô thức co rút, Mạc Từ muốn mau một chút vượt qua bọn họ xuống lầu.

Mạn Lôi Đặc Sâm khi nào có cái loại khách không có phẩm vị này? Giữa ban ngày ban mặt miệt mài hoang
*** ...

Tựa hồ nghe thấy tiếng bước chân phía sau, cô gái chuyển động đầu, uốn éo cổ nhìn người phía sau. Đối diện với ánh mắt chán ghét của Mạc Từ, nhãn tình lập tức sáng lên.

Không chút nào dây dưa đẩy người đàn ông còn đang dựa trên người mình, nghiêng người chạy tới chỗ Mạc Từ, bộ ngực dong đưa, vô cùng gây chú ý. Hành động như thế làm cho Mạc Từ càng thêm không vui, vô thức tránh đi cô gái.

“Nhị thiếu! Anh làm sao lại ở chỗ này...” Cô gái hình như quen biết cậu, âm thanh mời gọi nhiệt tình làm cho Mạc Từ khó có thể tiếp nhận. Đối với loại con gái quần áo hở hang này cậu từ trước đến nay đều là kính nhi viễn chi (kính trọng nhưng không gần gũi), phải biết rằng kết cục nghèo túng trước kia, cũng là do những cô gái thiên kiều bá mị lại vô tình vô nghĩa như thế này ban tặng.

Các cô ấy coi trọng chính là túi tiền của cậu, cũng sẽ không thật tình thích cậu. Cô gái này mặc dù diện mạo ngọt ngào, nhưng một đôi mắt hạnh thật to không ngừng chớp đối với cậu phóng điện, bộ dáng gọi tình của cô ta làm cho hình tượng giảm bớt đi nhiều.

“Nhị thiếu

người ta thiệt nhiều ngày không gặp anh nha, anh không nhớ em sao?” Cô gái thấy Mạc Từ bất vi sở động, bộ dáng không nói lời nào, nên có chút do dự. Hay là đánh bạo, thừa dịp Mạc Từ không kịp phản ứng quàng lên cổ của cậu, cặp môi đỏ mọng dán lên mặt của Mạc Từ.

“Con đàn bà thôi! Dám đẩy tao!” Người đàn ông bị cô gái đẩy vào vách tường, lão đảo lắc lư đứng lên, quát cô gái.

Đồ *** đáng, thậm chí ả ta dám câu ba đáp bốn (lẳng lơ)...

Đầu óc người đàn ông mới thanh tỉnh một chút liền đi về phía trước vài bước, đầu chảy máu, mắt đỏ ngầu chuẩn bị cho cô gái một bạt tai.

Nhưng sau khi thấy hình dáng người con trai mà cô gái đang ôm lấy, liền ngừng lại bàn tay đang ở không trung, trong mắt hiện lên một tia ngạc nhiên vui mừng, “Nhị thiếu?”

Người đàn ông cười cười, mùi rượu phun lên người Mạc Từ, đôi cánh tay đẩy cô gái bám dính trên người Mạc Từ ra, thân thiện chào hỏi: “Nhị thiếu, cậu mấy ngày hôm trước sao không tiếp điện thoại của tôi?”

Xem ra hai người này đều biết cậu. Nhưng là, Mạc Từ không hề có ấn tượng với hai người có hành vi phóng túng này.

Cậu không biết bọn họ.

Mạc Từ đem trí nhớ trong đầu lọc một lần, vẫn là không có nửa điểm ấn tượng.

Hai người đối với Mạc Từ lãnh đạm rất là là kinh ngạc, từ lúc bắt đầu Mạc Từ đã không có lên tiếng, một mực lạnh lùng nhìn xem bọn họ, như là không biết gì hết ——

Thế nhưng, đây rõ ràng là Nhị thiếu mà. Vị kia của Mạc gia cùng Nhị thiếu tướng mạo có chỗ nào giống nhau.

“Nhị thiếu? Cậu mấy ngày nay không đi quán bar, những Yêu tinh nhỏ này đều ngóng trông cậu tới.”

Người đàn ông tinh tế đánh giá Mạc Từ, cũng không phát hiện ra dị trạng, nên vẫn như cũ tỏ vẻ vui đùa với Mạc Từ, “Nhị thiếu không đến, các cô ấy luôn hướng tới đòi người, Nhị thiếu lại không tiếp điện thoại của tôi, làm cho tôi chẳng biết đâu mà tìm? Ai, Nhị thiếu, cậu hôm nay không đi không được a!”

“Đúng vậy đúng vậy ~~ Anh không đến người ta cảm thấy thật tịch mịch ~~” Cô gái dùng đôi mắt lấp lánh nhìn chằm chằm Mạc Từ, một bên lấy tay an ủi ngực, tỏ vẻ bản thân tịch mịch cùng khó chịu trong lòng.

“Tịch mịch?” Như là nghe được chuyện cười buồn cười nhất, Mạc Từ cười nhạo một tiếng. Nụ cười đọng lại rất lâu trên mặt cậu, nhưng không có cảm giác ánh mặt trời như trước kia. Trong nụ cười của Mạc Từ có vài phần âm lãnh, làm cho thần trí hai người lập tức quay về.

“Nhị thiếu...” Sắc mặt cô gái thay đổi, đôi bàn tay đẹp ở trên ngực buông xuống.

“Nhị thiếu đừng nóng giận, đàn bà sao, cũng không phải không có, Lina cái đồ *** đáng này không đáng để cậu sinh khí, đợi lát nữa, đợi lát nữa tôi tìm một người còn tốt hơn cho cậu.”

Người con trai lập tức phản ứng nói giải thích, trên mặt đầy vẻ cười mỉa, “Nhị thiếu, Lina người đàn bà này sớm đã câu ba đáp bốn, tôi Tôn Hải Bằng đã sớm thay cậu thấy không đáng! Hôm nay cậu cũng đã chứng kiến diện mục thật của cái đồ *** đáng này, loại phụ nữ không có trinh tiết, bốn phía cho cậu mang nón xanh (cắm sừng!), anh em tôi khuyên cậu nên chia tay đi a.”

Tôn Hải Bằng? Tên này...Đầu Mạc Từ lóe lên linh quang, như là nhớ lại cái gì đó.

Tôn Hải Bằng là một vị trong đám hồ bằng cầu hữu cậu kết bạn khi còn trẻ, là một người lời đời khéo đưa đẩy, đi lên từ trong giới hỗn tạp, rất có nhân duyên.

Bất quá...Là loại người tiêu chuẩn của phái hai mặt, đều là một dạng có mới nới cũ. Điểm này, là lúc sau khi Mạc Từ nghèo túng mới nhận ra được. Đáng tiếc sau khi thấy rõ chân diện mục của người này, thì đã quá trễ...

Hiện tại lại nghe thấy luận điệu quen thuộc của gã, không vui ở trong lòng Mạc Từ bành trướng ra rất nhiều, cảm của cậu căng chặt, ra vẻ một bộ dáng tức giận, chuẩn bị hù dọa một chút hai người đang thông đồng.

Phụ nữ sao...Hừ, với yêu thương nhưng nhớ của loại phụ nữ này cậu chưa từng để tâm!

“Chia tay sao? Tôi thấy anh sớm đã vừa ý cô ấy a! Tôi tương đối tin vào hai mắt của mình hơn.”

Mạc Từ trừng mắt người con gái ‘Nhu nhược’ đang tìm nơi chuẩn bị dựa vào trong lòng ngực cậu, giọng nói lạnh băng, như là đánh trên dụng cụ kim loại, làm cho thần kinh của người khác xiết chặt.

“Nhị thiếu...Không phải, tôi làm sao lại vừa ý cái đồ *** đáng này, anh em tôi chỉ muốn thay cậu dạy dỗ Lina một cái, để cho ả thu liễm một chút. Cậu nhìn thấy đều là——” Tôn Hải Bằng kích động giải thích, lời còn chưa dứt lại bắt được Lina bên người Mạc Từ đang bị dọa chân mềm nhũn, nặng nề mà vung cho ả một cái tát, đem tóc ả nắm chặt, hung ác nói với ả:

“Cô nói là không đúng đi!”

Cô gái đã sớm lo sợ tới mức mất bình tĩnh, liên tục nói: “Đúng, không... đúng...” Thiên kiều bá mị vừa rồi không còn sót lại điểm gì, trên khuôn mặt trắng nõn bị in một dấu ấn bàn tay thật to, mí mắt màu xanh sau khi được tưới bằng những giọt nước mắt cũng nhòe ra, trở nên vô cùng chật vật.

“Hừ, không phải cho tôi đội nón xanh? Tôi vừa rồi ở phía sau nhưng là thấy được thanh thanh sờ sờ——”

Mạc Từ còn chưa nói hết, giọng nói Tôn Hải Bằng đã chen vào.

“Nhị thiếu tin tưởng tôi, vợ của bạn không thể động, tôi làm sao lại làm ra chuyện như thế...Đều là do cái đồ *** đáng này! Đều là do Lina câu dẫn tôi trước!”

“Không, em không có, em không có!” Cô gái hình như ý thức được cái gì, giọng nói sắc nhọn nhất thời áp đảo âm thanh nổi giận của người đàn ông.

Tôn Hải Bằng lập tức phun trào, mắng to vài câu tiện nhân, đem mặt Lina đánh đèn kê sát trên vách tường mà còn chưa hết giận.

“Phải không?” Mạc Từ ngửa đầu, giả vờ như không thấy trò khôi hài này, môi vẽ cong một cái, còn có chút không hài lòng, tiếp tục đe dọa.

“Ngày đó anh gọi điện cho tôi, tôi không có nhận là vì điện thoại hết pin...”

“Lúc đó, anh không phải là muốn xác nhận tôi có hay không cùng Lina qua đêm, sau đó tận dụng khoảng trống đó cùng Lina ở cùng một chỗ?”

Mạc Từ đem chữ cuối cùng đọc vô cùng nhẹ, giống như trọng lượng của lông vũ nhưng khi đặt ở trong lòng của hai người, trọng lượng trở nên rất nặng.

Mạc Từ rất hài lòng nhìn sắc mặt của hai người đỏ lên, đỏ chuyển sang xanh, sau lại biến thành trắng bệch, chỉ thiếu chút nữa là vỡ tay. Chắc hẳn đại sư biểu diễn Xuyên kịch đổi mặt cũng sẽ không đặc sắc bằng hai người này.

“Nhị thiếu, không phải. Cậu phải tin tôi, cậu tin tôi...” Tôn Hải Bằng đã quên phải giải thích như thế nào, chỉ là lặp lại mấy câu nói đó, Mạc Từ một lời nói ra bí mật nhỏ trong lòng của gã đã làm gã đại loạn một trận trong lòng, chẳng lẽ Nhị thiếu phải người giám thị gà? Hay là Lina?

“Ha ha, nói đùa, Hải Bằng anh đừng tưởng thật.” Mạc Từ che miệng, ở sau tay che nở một phen cười to.

Không thể tưởng tượng được trả thù người, đem người khác làm niềm vui là một điều thú vị có thể làm cho người ta tâm tình sung sướng.

Mạc Từ không có tâm tư phức tạp như của Tôn Hải Bằng, cậu cũng không nghĩ nhiều được như vậy, đơn thuần là thấy đại loạn trong lòng người ta, sắc mặt kịch biến đã là ngoài ý định thăm dò rồi. Trước kia cậu chỉ biết chụp lấy đôi nam nữ này, một trận hành hung là xong chuyện.

Không ngờ nhìn hai người phản bội, ôm cánh tay ở một bên xem kịch mới là vui sướng nhất, trút được hết giận nhất.

Mạc Từ trong lúc nhất thời tìm được niềm vui thú, đúng lúc ngừng lại cái gọi là hoài nghi, vỗ vỗ Tôn Hải Bằng đang kinh hồn mất bình tĩnh, làm ra vẻ trấn an.

“Nhị thiếu tin tôi?” Tôn Hải Bằng lau mồ hôi lạnh không có trên đầu, thoáng thở dài một hơi.

“Ừ, tôi nói bậy thôi, đừng coi là thật a.” Mạc Từ cười cười, thu hồi cánh tay đặt ở trên vai Tôn Hải Bằng.

Tảng đá lớn trong ngực Tôn Hải Bằng thả lỏng rơi xuống, vỗ vỗ ngực, nâng dậy cô gái ngã nhào trên đất, đối với Mạc Từ cười gượng: “Vừa rồi một hồi kích động, ha ha, ra tay có điểm nặng, Nhị thiếu đừng trách móc a.”

“Không có, tôi cũng đã sớm muốn cùng Lina chia tay, cô ấy từ nay về sau với anh hay là theo tôi, tôi đã không quan tâm. Vì cô ấy mà làm cho anh em chúng ta trở mặt, thật không đáng.” Mạc Từ mở tay ra, đồng tình nhìn thoáng qua cô gái hết sức chật vật, lắc đầu.

“Đúng vậy đúng vậy, Nhị thiếu, vậy hôm nay...Cậu còn đi quán bar không? Anh em đã một thời gian dài không có gặp mặt.” Tôn Hải Bằng hỏi thăm Mạc Từ, tin tưởng lý do thoái thác của Mạc Từ, nếu vì một người đàn bà không đáng tiền làm căng chuyện, thì quá không đáng.

Mạc Từ cau mày, suy nghĩ trong chốc lát, nếu anh trai biết cậu lại đi quán bar, thâm đêm không về, không biết lại nghĩ như thế nào?

Thật vất vả làm cho bọn họ đối với ấn tượng của bản thân hơi có thay đổi, nếu lần nữa ‘Phá giới’, anh trai cùng cha nhất định sẽ đối với cậu thất vọng lần nữa...

Nhưng là theo chân đám hồ bằng cầu hữu này nói rõ ràng, chặt đứt liên lạc có vẻ khá hơn.

Quán bar, không đi được.

Nhưng hôm nay, để sớm giải quyết một chút phiền toái, vẫn là nên đi.

Mạc Từ suy nghĩ kế sách, gật gật đầu, đồng ý lời mời của Tôn Hải Bằng.

10. Quyển 1 - Chương 10

Quán bar đối với Mạc Từ mà nói, cũng không lạ lẫm gì.

Đời trước lúc còn là Tiểu thiếu gia, cậu xem quán bar như là cái nhà thứ hai. Trộn lẫn ở trong các quán bar lớn ở thành phố C, thanh sắc khuyến mãi (Chơi bởi hưởng lạc), trong tay bưng cocktail màu sắc rực rỡ (rượu cóc-tai), ánh mắt mập mờ nhìn nam nữ vận vẹo cơ thể trong ao rượu, bên người thường có bạn gái đáng người nóng bỏng, thỉnh thoảng trêu chọc một phen, lúc thì ở trên mặt bạn gái hạ xuống một nụ hôn nhẹ, hoặc là mời bạn gái, ở trong một sàn nhảy tự do lắc lư theo tiết tấu gì đó, làm cho cảm xúc lưu chuyển biến thành một loại dục vọng, theo âm nhạc mà mãnh mẽ lắc lư buông thả suy nghĩ...

Bây giờ hồi tưởng lại, thấy cuộc sống thật phù du nhạt nhẽo đến cực điểm.

Rõ ràng là quán bar cùng trong trí nhớ giống nhau như đúc, rõ ràng là cùng một người, tại sao tới nơi này lần nữa lại có một loại cảm giác không nói rõ.

Bực bội, bối rối, khó chịu, phiền chán.

Làm cho toàn bộ cảm xúc trầm luân lúc trước đều biến mất.

Say rượu ngất trăng, trầm mê dục vọng lúc trước đều bị rơi rớt trục xuất sạch sẽ khỏi tâm trí.

Mạc Từ đi vào quán bar, đúng vào lúc bóng đêm phủ xuống.

‘Blue’ được trang hoàng giống như mười bốn năm trước, xa hoa thấp kém, thối nát hỗn loạn.

Mười bốn năm trước quán bar không có khu hút thuốc riêng biệt, các loại hương vị thuốc lá cùng mùi vị của rượu pha trộn cùng một chỗ, gay mũi đến choáng váng.

Mạc Từ nhìn thấy bên quầy bar ‘Blue’ bartender một bên biểu diễn cách thức pha chế rượu phong cách, lại vừa thỉnh thoảng giơ chai rượu lên chọt khều cột đèn trên đỉnh đầu, làm cho ly rượu trước sau đông đưa. Dưới đài nam nữ trẻ tuổi giơ hai tay, tận tình lắc lư thân thể, như một mặt biển nhấp nhô.

DJ tạo nên một bầu không khí sôi động cùng sóng âm thật lớn làm cho sàn gỗ có chút rung động, DJ đã phóng thích các nhịp điệu làm cho người trong sàn nổi lên kích động, cùng Mạc Từ tiến vào ‘Blue’ là Tôn Hải Bằng đang nhẹ lay động cơ thể, nhìn qua rất là hưng phấn. Mà cái kia Lina đã cho cậu mang ‘Nón xanh’ sớm đã bị Tôn Hải Bằng đá đi, không thấy bóng dáng, chắc hẳn cô ta đã bị Tôn Hải Bằng vứt bỏ.

Mạc Từ lắc lắc đầu, cảm thấy âm nhạc trong sàn nhảy có hơi lớn, chịu đựng sự kích thích này cùng Tôn Hải Bằng đi vào sâu trong sàn nhảy.

Một nhóm người quần áo sắc sảo nhưng không mất phong cách, nhìn thấy hai người đều đứng dậy chào hỏi. Bầu không khí càng thêm thân thiện, ngay lập tức có một cô gái trang điểm dày đậm thân mật vịn cánh tay Tôn Hải Bằng, bám vào cơ thể dán chặt vào, một chàng trai trẻ tuổi trêu ghẹo nói: “Lili, cô đúng là con mèo hoang nhỏ, chỉ có Tôn thiếu mới có thể thỏa mãn cho cô a.”

Lili dáng người nhỏ nhắn xinh xắn ở trong ngực Tôn Hải Bằng cười thẹn thùng, thanh âm như chuông bạc làm cho hỏa khí của Tôn Hải Bằng bốc lên, lập tức kéo Lili lại như chim nhỏ nép vào người, hôn một cái thật to, “Lili, lúc anh không có ở đây, em có quyến rũ người khác không a?”

“Nói vậy!” Lili từ trong ngực của Tôn Hải Bằng chui ra, ở trên cánh tay của gã hung hăng cắn một cái, mắt mèo trừng thật to, “Người ta mới không có quyến rũ người khác...Đều là do bọn họ ánh mắt quăng loạn a...”

Lili liếc nhanh qua chàng trai trẻ tuổi, hướng Tôn Hải Bằng làm nũng.

“Lili, em cắn thật đau! Đợi lát nữa phải chừa em.” Tôn Hải Bằng cũng không cùng Lili dây dưa nhiều, đẩy ra Lili đang dính trên người gã, nghiêng người cho mọi người thấy rõ Mạc Từ ở phía sau.

“Nhị thiếu...” Nhóm người cùng nhau đi lên, trên mặt tràn đầy ý cười. Một đứa con trai cao to tóc nhuộm thành màu đỏ tuổi xấp xỉ Mạc Từ tiếp cận đi lên, trên cánh tay của Mạc Từ nắm mạnh một cái, “Nhị thiếu mấy ngày nay không đến, các anh em đều rất nhàm chán nha...”

“Đúng vậy, A Trạch nói không sai, Nhị thiếu có phải là bị trong nhà cấm túc? Bằng không tại sao vài ngày lại không tới?” Lili sửa sang mái tóc có chút rối, cười ngọt ngào, sau đó lại dựa sát vào trong ngực Tôn Hải Bằng.

“Lili...” Tôn Hải Bằng muốn cho Lili im miệng, mâu thuẫn vừa rồi làm cho gã nghĩ mà sợ. Phải biết rằng Nhị thiếu ghét nhất chính là ở trước mặt cậu nói về người nhà, đừng nói đến cái gì là ‘Trong nhà cấm túc’, nói như thế, hơn phân nửa là chọc Nhị thiếu buồn bực, khiến cho cậu lại nóng giận quá trớn.

Bất đắc dĩ Lili nói quá nhanh, chính gã chưa kịp ngăn lại.

Lúc Lili phản ứng lại đã vội vàng lấy tay che miệng, kinh hoảng nhìn Tôn Hải Bằng đen mặt trầm xuống.

Mọi người đều cúi đầu, không dám nhìn thẳng vào Mạc Từ, sợ sau một khắc lửa giận sẽ lan đến trên người bọn họ. Trong đầu không ngừng mắng chửi Lili lắm miệng, tất cả mọi người đều muốn bo bo giữ mình, nghĩ đợi một lát nữa nếu Nhị thiếu thật sự bắt đầu nổi nóng thì nên chuẩn trước a.

Ngoài dự đoán của mọi người là, Mạc Từ không có nổi giận.

Trái lại, trên mặt Mạc Từ mang theo ý cười, giọng nói cùng với bình thường không giống truyền vào tai của bọn họ: “Rất nhiều ngày sao? Tôi cũng không nhớ rõ. Còn cấm túc...Thật ra thì không có.”

Sao? Mọi người nghi hoặc, ánh mắt ném trên người Mạc Từ. Nhị thiếu hôm nay mặc quần áo rất...Nề nếp, áo sơmi trắng cùng quần jean màu đen, nhìn thế nào cũng cảm thấy không được tự nhiên.

Nhị thiếu tại sao lại không đem bộ ‘Sequins’1 mặc đến, tại sao lại mặc một bộ đồ mặc không phù hợp với quan niệm thẩm mỹ của Nhị thiếu a?

Còn nữa, Nhị thiếu vậy mà không có tức giận...

Trong lòng mọi người đều hướng vào một hướng, điều này so với tám kỳ quan thế giới còn nhiều có kỳ lạ hơn!

“Làm sao vậy?” Mạc Từ không có chú ý bởi vì mấy câu cậu nói mà làm cho mọi người sinh ra ý nghĩ kỳ quặc, ngồi xuống ghế salon bằng da thật, nghi hoặc nhìn mọi người đang ở trong trạng thái ngây ngốc.

“Không có gì không có gì...” A Trạch tóc đỏ khoát tay, nhiều một chuyện không bằng bớt một chuyện, Nhị thiếu đã không có tức giận, vậy không cần phải lắm miệng nói thêm.

Lili vỗ vỗ ngực, may mắn Nhị thiếu không có so đo, ở đây không ai có thể chịu đựng được lửa giận của Nhị thiếu. Còn nhớ nửa năm trước có một cô gái lấy Nhị thiếu so sánh với vị lớn kia ở Mạc gia, kết quả là bị Nhị thiếu quăng cho vài cái tát, tạt cho một thân đầy rượu cocktail, mất hết mặt mũi, trở thành trò cười ở ‘Blue’.

Cô cũng không muốn giống với cái cô không nào kia đụng phải nòng súng, thả ra một trò cười. Hôm nay nhất thời nhanh miệng, lỡ nói ra...Nhị thiếu không so đo, thật sự là vô cùng may mắn!

Nghĩ thế, Lili an tĩnh không ít, ngoan ngoãn ngậm miệng lại, bưng lên uống ly rượu Champagne cao mảnh đang sử dụng.

Mọi người thấy một hồi phong ba trở lại bình yên, lập tức quên hết câu nệ vừa rồi. Tôn Hải Bằng đến quầy bar cầm một ly rượu cocktail ba tầng, đưa cho Mạc Từ.

Mạc Từ nhận lấy nhưng không có uống, nhẹ nhàng đặt trên bàn thủy tinh, làm cho mọi người kinh ngạc. Vội vàng hỏi thăm: “Nhị thiếu có phải là không thích loại hương vị này?”

Nhớ rõ Nhị thiếu thích nhất đúng là rượu cocktail của ‘Blue’, mỗi lần đến đều phải uống một chút. Hôm nay tại sao lại không uống?

“Hôm nay tôi muốn đổi khẩu vị, sẽ uống bia a.” Mạc Từ phát giác ánh mắt của mọi người, trên mặt cũng không có chút nào hổ thẹn, ngón tay gõ nhẹ bàn thủy tinh, đem ánh mắt hướng vào trong sàn nhảy.

Âm nhạc trong quán bar đổi thành Dream-pop, ‘Giấc mộng’ là khúc nhạc đang lưu hành, bốn góc ‘Blue’ là sân khấu cỡ nhỏ làm nổi bật sự mê ly mộng ảo, ca sĩ hợp đồng của ‘Blue’ ở trong sàn nhảy đứng trên đài hát đầy nhiệt tình một bài ca tiếng Anh. Ánh điện cùng với guitar điện kết hợp với tiếng ca của cô ca sĩ tạo thành một loại âm nhạc. Tiếng hô hấp nặng nề xen lẫn với lời ca ‘Giấc mộng’ đầy ý thơ của cô ca sĩ bay tới các góc sân nhảy.

Ngọn đèn mờ tối, ánh mắt mê ly.

Đêm hấp dẫn đặc biệt của ‘Blue’, chính thức bắt đầu.

Dưới đài mỗi người đều bị âm nhạc ảnh hưởng, nhảy nhót không ngừng, liên tục hò hét. Tiếng ca High-decibel tràn ngập trong đầu mọi người.

Mạc Từ nhắm mắt lại.

“Nhị thiếu, vừa ý cô ta?” Tôn Hải Bằng tiến đến bên cạnh Mạc Từ, nhìn theo ánh mắt Mạc Từ. Trên đài cô ca sĩ tư thái nóng bỏng, vòng eo mềm dẻo uốn éo theo nhịp, mái tóc như thác nước rủ xuống tận bắp đùi. Tôn Hải Bằng cổ họng xiết chặt, tâm mắt lập tức dính lên sân khấu.

Ánh mắt Nhị thiếu quả nhiên độc đáo, cô gái này là cực phẩm a...

“Cô ấy hát rất khá.” Mạc Từ đem tay chống cằm.

“VẬY...gọi đến bồi Nhị thiếu qua đêm...” Tôn Hải Bằng thấy tiếng ca sắp chấm dứt, nhớ nhưng không nỡ lại nhìn thoáng qua trung tâm sân khấu.

“Hả?” Tiếng nói cuối cùng của Tôn Hải Bằng bị một cái âm thanh dữ dội áp đảo, Mạc Từ cũng không nghe rõ gã đang nói cái gì.

Tôn Hải Bằng lập tức rời đi động tác làm cho Mạc Từ có chút bất mãn.

Cổ họng hơi khô, vì thể thuận tay bưng lên ly rượu trên bàn thủy tinh, nhấp mấy ngụm.

Dạ dày Mạc Từ được xoa dịu, cậu đang chờ đợi thời cơ cùng những người này nói rõ ràng, hảo tụ hảo tán.

Nhưng là phải dùng cái dạng lý do gì, mới khiến cho những người này không phải quá phẫn dầy dứa?

Mạc Từ cau mày đợi cho Tôn Hải Bằng quay lại, rượu trong ly đã bị cậu uống hơn phân nửa. Bên cạnh Tôn Hải Bằng là cô gái làm tâm cậu đang bức bối thoáng an tĩnh lại, cô ấy là ca sĩ ca hát vừa rồi.

Thấy mắt Mạc Từ sáng rực lên, Tôn Hải Bằng cho rằng mình lần này là đang đúng bảo bối, tuy rằng cô gái này gã cũng rất muốn nếm một lần, nhưng dù sao cũng là Nhị thiếu nhìn trúng trước, chính mình ra tay bây giờ thì không tốt a.

Thân thủ đẩy cô ca sĩ đang không ngừng giãy dụa, thuận tay bắt một trong hai cô gái đứng bên cạnh Mạc Từ kéo vào người.

Cô gái có khí chất xuất chúng, tay chân thon dài kết hợp với mái tóc như mây kia, làm cho cô đẹp lên không ít. Nhưng hiện tại Mạc Từ không có loại tâm tư này, cậu chỉ đơn thuần là thưởng thức tiếng ca của cô ấy thôi.

Cái tên Tôn Hải Bằng này ra tay thật nhanh...Nhìn thấy cô ca sĩ khí chất xuất chúng lộ vẻ mặt khó chịu, một bộ dáng cực kỳ không tình nguyện. Mạc Từ linh quang lóe lên, cố ý sắc mặt ngưng trọng, đối với Tôn

Hải Bằng đang không rõ nguyên do nói: “Là tôi muốn anh đem cô ấy gọi đến sao?” Giọng nói cực lớn, áp đảo cả một đám người đang vui cười đùa giỡn.

“Nhị thiếu, cái này...Cậu không phải mới vừa rồi để cho tôi...” Tôn Hải Bằng nói quanh co, nhìn thấy Mạc Từ phong vân biến sắc, kinh sợ hô lên lui về sau vài bước.

“Sao, là tôi bảo anh tìm đem cô ấy tới? Tôi tại sao lại không biết, tôi sợ là anh mượn tên tuổi tôi đến uy hiếp cô ấy đi!” Mạc Từ ngôn từ kịch liệt, ánh nhìn sáng quắc nhìn bàn tay trái của Tôn Hải Bằng vừa rồi xô đẩy cô ca sĩ qua, nhìn không chớp mắt, tựa hồ muốn đem cái tay này nhìn thấu.

Mọi người thấy thế ngây ra như phỗng, nhao nhao phản ứng qua đây, một bàn gần sát Mạc Từ đều mang do dự, nhưng không có một ai dám lên trước vì Tôn Hải Bằng giải vây.

Trong vòng hỗn tạp này mọi người đều biết rõ, Tôn Hải Bằng là người khéo đưa đẩy, tuy trong lúc đó thường thường lưu luyến vấy áo phụ nữ, nhưng luôn luôn có chừng mực. Lần này...Lần này tại sao lại trêu chọc đến Nhị thiếu?

Nhìn theo ánh mắt Mạc Từ, mọi người không hện mà cùng nhìn qua bàn tay Tôn Hải Bằng, trong lòng hiểu rõ.

Mạc Từ thừa dịp không khí khẩn trương, ngữ khí phát ra càng thêm nghiêm khắc: “Chuyện buổi sáng tôi có thể bỏ qua cho anh một lần, nhưng là anh, lặp đi lặp lại nhiều lần khiêu chiến điểm mấu chốt của của tôi, cùng tôi tranh phụ nữ, anh nói xem, tôi có thể làm gì với anh đây?” Sau đó đột nhiên thanh âm trầm xuống mang theo vài phần sắc bén, Mạc Từ đem tính tình nóng nảy ương ngạnh ngang ngược đời trước diễn giải hết sức rõ ràng.

Dùng phụ nữ làm ngòi nổ, tuy rằng cái này không phải biện pháp tốt, nhưng đối với những hồ bằng cẩu hữu dây dưa không rõ mà nói, cũng là một lý do không tệ.

Mạc Từ bất kể làm cho bầu không khí căng lên, dáng vẻ kiêu ngạo càn quấy nhất thời áp đảo tất cả mọi người, cô ca sĩ bị Tôn Hải Bằng ném qua đầu hủ nghe thấy Mạc Từ nổi giận nói như thế, không khỏi nắm lấy mép váy, đôi mắt tránh né nhanh chóng xẹt qua một tia căm kích. Thuận theo leo lên bậc thang Mạc Từ đưa, đôi mắt đẹp rưng rưng: “Nhị thiếu, em, em...”

Cô ca sĩ thập phần thông minh, nội tâm vốn là lo lắng hải hùng bởi vì ngôn từ của Mạc Từ mà an ổn xuống, không hề vì vận mệnh ‘Ca hát nhanh’ đêm nay mà lo lắng. Nắm lấy điểm yếu, áp ứng mấy câu liền đem thân phận của bản thân biến thành yếu đuối, chuyển thành một người bị hại bị Tôn Hải Bằng tàn phá, dùng ánh mắt hàm chứa nước mắt nhìn Tôn Hải Bằng cùng lưu luyến trên người Mạc Từ, tay che ngực làm cho người ta có mỹ cảm mảnh khảnh nhu nhược.

Tiếng nín thở dày đặc, A Trạch tóc đỏ cùng Lili ở bên người Tôn Hải Bằng trong lúc nhất thời không tìm được điều gì để nói, chỉ có thể nín thở nhìn hai người giằng co.

“Nhị thiếu, không phải...Tôi nào dám cùng cậu tranh người, thật sự...Thật không phải là việc này.” Tôn Hải Bằng nói năng lộn xộn, đầu lưỡi cũng ứng với ngôn từ của Mạc Từ mà bắt đầu co lại. Thường ngày đóng vai cường hào ác bá giờ bị mất hết mặt mũi, khí thế giảm mạnh, chỉ có thể đứng ở một bên kiên cường chống đỡ.

Mặt mũi run rẩy cùng sắc mặt trắng bệch làm cho mọi người ở đây không khỏi nặn ra một phen mồ hôi lạnh. Tôn Hải Bằng nhanh mồm nhanh miệng nguyên lại cũng bị bức thành bộ dáng này, không biết là có nhiều người trộm vui mừng, hay là có nhiều người cảm thán.

“Nón xanh, tôi Mạc nhị không thiếu người, không cần anh tự tay cho tôi đội nón xanh!” Mạc Từ vung cánh tay lên, xoay người sang chỗ khác, tức giận nói, âm thanh nghiêm khắc.

Bóng lưng lên xuống bất định đưa lưng về phía Tôn Hải Bằng làm cho hàm răng gã run lên, trong lòng Tôn Hải Bằng bất ổn, liều mạng áp chế đám chiến kinh tâm(Run như cây sậy) trong lòng mình, trong lúc nhất thời không nghĩ ra biện pháp, chỉ hận bản thân bị sắc đẹp làm cho mê mẩn đầu óc, làm cho Nhị thiếu trở mặt. Nguyên lai tưởng rằng Nhị thiếu không thèm để ý chút nào, lại không ngờ tới Nhị thiếu đem chuyện này để bụng, lúc này nói ra...Dù có đem thể diện ném đi, cũng không có bậc thang để xuống.

“Khốn nạn!” Mạc Từ bốc lên hỏa khí giọng nói tàn nhẫn làm thần kinh Tôn Hải Bằng căng cứng.

Tôn Hải Bằng một tiếng la thảm, phù phù ngã xuống đất, đúng là quỵ xuống trước Mạc Từ, hai tay chống đất, hai chân cọ xát bò về phía trước. Một mực từ dưới chân Mạc Từ leo lên, trong miệng kêu lên: “Nhị thiếu, ngài cho tôi nhận sai, ngài đại nhân không tính toán với tiểu nhân...Đại nhân không tính toán với tiểu nhân, tôi xin dập đầu nhận lỗi với ngài!”

Dứt lời cái đầu đập đập xuống mặt đất trải thảm, phát ra tiếng vang nặng nề.

Mọi người ở đây một lần nữa bị biến cố này dọa đến, mở to hai mắt nhìn Tôn Hải Bằng dập đầu nhận lỗi, tiếng vang buồn bực làm cho bọn họ hai mắt nhìn nhau, tâm sinh hàn ý đối với trò đùa nguy trang này, không dám tiến lên nhiều lời dù chỉ một câu.

Mất thấy Nhị thiếu tính tình phát ra càng thêm cổ quái...Lại không một người dám lên tiếng!

Tại đây ở một góc an tĩnh đột nhiên có hơn mười tiếng dập đầu xuống, nặng nề mà lại không thể phá vỡ cục diện bế tắc.

Mạc Từ cố tình độc ác trầm mặt, giấu đi tất cả cảm xúc, quay người tay để sau lưng.

1. Sequins là phong cách ‘lấp lánh’ thời thượng, là phong cách disco, quyến rũ, khỏe khoắn nhưng rất gợi cảm.

11. Quyển 1 - Chương 11

Trên thực tế, Mạc Từ cũng không biết đêm nay là ai đã đánh vỡ cục diện bế tắc này.

Giận dữ phát tay áo, giận dữ mắng mỏ Tôn Hải Bằng. Ý tưởng được nghĩ vội vàng trong đầu, lại làm cho mọi người ở đây lộ ra biểu tình hồng trắng đan xen.

Không biết qua đêm nay, những thành phần con cháu ở trong phạm vi quyền quý, lại sẽ xuất hiện loại phiên bản mới gì.

Dùng phụ nữ làm đối tượng cho mâu thuẫn xung đột, đem mâu thuẫn kích phát đến mức cao nhất.

Tuy rằng danh dự có tổn hại, nhưng phiên toái có thể được giải quyết nhanh nhất.

Có được có mất.

Nhìn lướt qua người ở chỗ này, Mạc Từ vượt qua Tôn Hải Bằng, những lời nói còn lại làm cho tất cả mọi người mở to hai mắt nhìn nhau.

Tuyệt giao.

Với một đám người luôn dựa vào quyền thế của Mạc Từ để cứu tế sinh tồn mà nói, là sự kinh hoàng rất lớn.

Cậu nói rõ như thế, có hay không sẽ lại bị đám người này dây dưa?

Mạc Từ cảm thấy mình quá mức xúc động, nên trong lúc nhất thời nói rất tận tuyệt không cho lối thoát. Nếu sử dụng mấy lễ tiết này nọ thì đầu óc lại quá mức đơn giản, nếu vừa dọa vừa đánh thì cục diện lại trở nên nghiêm trọng, mọi người không có bậc thang để xuống, lại không ngăn cản Tôn Hải Bằng chẳng khác nào nhục nhã bọn họ, sau này phiên toái cũng không ít...

Thế nhưng tình huống lúc đó không cho phép cậu suy nghĩ cùng quyết định hấp tấp. Loại phương pháp này là đơn giản nhất, cũng kết thúc được hầu hết rắc rối...

Nắm tay lại, không hề vẩn vương nơi này, ổn định lại suy nghĩ không đâu rồi dựa vào trí nhớ thuận lợi tìm được cửa sau của ‘Blue’, trấn định phát tay với bảo vệ trông cửa, Mạc Từ đi ra phố phía sau hiếm khi đi đến.

Ngọn đèn mờ nhạt xuyên qua chụp đèn lỏng lẻo chiếu xuống mặt đất, đem mặt đất gập ghềnh chiếu rọi rõ ràng.

Ngẫm lại mười bốn năm sau, nơi này có tòa nhà cao tầng đứng vững, dòng người như thủy triều, ngay cả đèn đường cũng toàn là tòa hoa sen ưu nhã, ánh đèn sáng tỏ. Trên con đường nhựa xe hơi chạy phẳng phăng, chỗ trạm xe buýt thì treo các tấm bảng quảng cáo tuyên truyền thật lớn, không chỗ nào không tràn ngập các tin tức kinh doanh.

Mà ‘Blue’ sau đó cũng phát triển thành một câu lạc bộ cao cấp có quy mô lớn, nó cũng thay đổi vài người chủ...

Đâu có dân cư thưa thớt như hiện tại, thô sơ tầm thường?

Mạc Từ cảm thấy ký ức trong đầu mình không ăn khớp với nơi này.

Nhìn chỗ cột điện, mười bốn năm sau sẽ có một khu đông dân lớn mạnh. Nhìn mặt vách tường loang lổ kia, mười bốn năm sau sẽ treo đầy phục sức cao cấp...Rực rỡ muôn màu, nào có bộ dáng như hiện tại?

Thật ra khu phố đó là bản thân hư cấu mà ra đi...

Miệng vẽ ra một nụ cười khổ, Mạc Từ nhìn bóng dáng chính mình dưới ánh đèn càng chiếu càng dài, sau đó dưới ánh đèn thào xuống ngực trang trên người, đôi lông mày đang xoắn lại một chỗ thả lỏng giãn ra, thở dài một hơi phiền muộn, Mạc Từ nhàm chán đá văng cục đá tiến lên phía trước.

Ở khu phố phía sau này cách đó không xa hẳn là một khu phố ăn vặt.

Mạc Từ hấp hấp mũi, mấy món ăn vặt trên đường truyền đến mùi thơm làm nước bọt trong miệng cậu tiết ra khá nhiều.

Lúc này, bụng rất phồng phồng mà vang lên, Mạc Từ cười không ra tiếng, một cước đem cục đá dưới chân đá đi rất xa, sải bước đến đầu phố.

Mạc Từ thấy trên phố ăn vặt chỉ có lác đác vài người đi đường, có chút hậm hực nha. Chắc là sắc trời muộn quá rồi, nên trên đường có không quá nhiều người.

Mạc Từ sờ sờ bụng, bên trong toàn là nước rượu, đói đến khó chịu. Tùy tiện tìm một cửa hàng ăn vặt chuẩn bị đóng cửa, sau đó ngồi xuống.

Bàn gỗ dính đầy mỡ làm cho Mạc Từ có một xúc cảm, trước kia, bản thân đến nhiều nhất chính là địa phương này, chính là nơi mấy người tự xưng là xã hội thượng lưu gọi là quán ăn vặt ‘Tầm thường’.

Dùng ngón tay gầy gầy vết mỡ trên bàn, Mạc Từ để cho ông chủ trẻ tuổi của quán ăn vặt giới thiệu mấy món ăn đặc sắc của quán.

Ông chủ quán ăn vặt tựa hồ có chút không tình nguyện, ngừng việc trong tay, khuôn mặt hiện ra buồn bực, từ trong quầy hàng mang ra món Tôm cay¹ còn đang bốc hơi nóng, ngữ khí rất không tốt: “Chỉ còn lại cái này, bán cậu nửa giá, cậu ăn nhanh lên, tôi còn chờ dọn quán.” Mặc kệ phản ứng của Mạc Từ, trực tiếp đặt đến trước mặt Mạc Từ.

Mạc Từ cũng không có phát ra tính tình thiếu gia của mình, rút ra hai cây đũa trúc còn sót lại trên bàn, chuẩn bị ăn. Đã đói bụng mà còn chọn ba lấy bốn, vậy thì không còn gì để ăn đâu.

Nhìn thấy Mạc Từ động đũa, ông chủ quán ăn vặt xoay người, từ chỗ quầy hàng đem ra một đôi bao tay nhựa, đưa cho Mạc Từ đang ăn hết sức gian nan.

“Mang đôi găng tay này, dùng đũa lột vỏ rất phiền toái.”

Mạc Từ yên lặng liếc nhìn ông chủ quán ăn vặt, từ trong ánh mắt sáng ngời của anh ta thấy được một phần chân thật, thuận tay tiếp nhận cái bao tay.

Mới đầu mùa hạ, tôm cay đúng là mỹ vị.

Tôm cay lựa chọn nguyên liệu chính là tôm đất, trải qua ướp, chiên, xào, hầm gần mười quá trình, thêm vào nhiều loại gia vị mới xong, tính quyết định của nó chính là khi gia vị cùng xào chế thật.

Mạc Từ lột bỏ vỏ tôm, một tay đem thịt tôm đưa vào trong miệng.

Thân là Tiểu thiếu gia của Mạc gia, cậu không có cơ hội để ăn đồ gì đó của quán ven đường.

Nếu không có đoạn kinh nghiệm kia, nếu không có thất bại đó.

Mạc Từ có khả năng đến tận bây giờ còn không biết cuộc sống ở khắp nơi đều có mỹ vị.

Quán ven đường mặc dù nhỏ, quán ven đường tuy rằng đơn sơ. Nhưng có một loại hương vị, mà đầu bếp nhà hàng cao cấp nấu không được.

Đó là một hồi ức sau mùa đông, hương vị có thể làm ấm cả cơ thể.

Mạc Từ cảm giác mùi vị cay nồng từ đầu lưỡi lan ra, thịt tôm mềm khô giòn, sớ thịt săn chắc mọng nước, giống như đã hấp thu hết các loại gia vị đã thêm vào, lưu dư vị thật lâu.

‘Thịnh yến đỏ’ trước mặt làm cho Mạc Từ thèm ăn hơn, dạ dày đang lạnh lạnh cũng ấm áp lên nhiều.

Đôi môi Mạc Từ hồng hồng do bị cay, hồn nhiên chưa phát hiện ra động tác lột vỏ tôm trên tay lại nhanh hơn một chút.

“Xít xít” tiếng hút khí làm cho ông chủ quán ăn vặt lắc đầu, đột nhiên ở đâu xuất hiện người này quần áo chỉnh tề, giống như người cao quý thuộc xã hội thượng lưu, cùng cái quán ven đường đơn sơ tầm thường không hợp chút nào, người như thế, tại sao lại đến khu phố này ăn ở quán của anh nhỉ?

Đĩa tôm cay này là anh để lại cho cô bé hàng xóm, cũng là phần ăn cuối cùng của quán. Không biết nếu thiếu món tôm cay mỗi ngày đều đem về này, cô bé có hướng anh oán hận không đây?

Anh nghĩ đến bộ dáng của cô bé dây dưa không ngớt sau khi về nhà, hai tay chống nạnh, lôi kéo tay áo của anh kêu to: Đồ ăn của em a, đưa đồ ăn của em đây...

Thật phiền...mày cau lại, ông chủ trẻ cảm thấy vô cùng buồn bực. Vì vậy bèn đem hết phiền muộn ở trong lòng phát tiết trên người Mạc Từ đang vui đầu ăn hăng say, cực độ vô tội.

Ông chủ trẻ rót một cốc nước ấm cho Mạc Từ, hằm hằm đặt trên bàn gỗ, còn không thèm lên tiếng.

Cô bé rất ồn ào, rất khó đuổi nha.

Mạc Từ nghe thấy tiếng vang phát tiết hơi ngẩng đầu lên, ông chủ trẻ quán ăn vặt sắc mặt âm trầm nhìn cậu.

Mạc Từ sờ lên tay trái, nghi hoặc không thôi.

Bản thân không có đắc tội với ông chủ quán ăn vặt nha...

“Trên mặt dính cái gì đó...” Ông chủ quán ăn vặt chỉ chỉ má trái của mình, ‘Tốt bụng’ nhắc nhở Mạc Từ, ý thức được mình hù sợ khách hàng, lại rặn ra một nụ cười, vẫn không nhúc nhích nhìn Mạc Từ ăn gì đó.

Quên đi, nhìn dáng vẻ của cậu ta như là rất đói bụng, mình làm một hồi người tốt a.

Ông chủ trẻ đem ánh mắt hướng về vài người đang đi trên đường, khe thở dài một cái: “Ăn cay xong uống nước ấm có thể tránh làm khô yết hầu, miệng lưỡi bớt rát, bổ sung lượng nước tương đối tốt.”

“A.” Mạc Từ nghe theo anh ta gật gật đầu, ý thức được bản thân quấy rầy người khác thu quán, ông chủ có phát giận cũng là hành vi bình thường, tâm trạng hiểu được, cảm tạ cười cười với ông chủ rồi không chút do dự bưng lên ly nước uống một lần.

“Là tôi quấy rầy anh dọn quán...” Mạc Từ nói còn chưa hết, lại nhìn thấy ông chủ quán ăn vặt biến sắc mặt thoát nhìn không tốt, không phải là mình lại nói sai gì nha.

“Cậu đi mau!” Ông chủ ném lại một câu, nhanh nhẹn thu thập bát đĩa trên bàn, đem vài cái ghế nhựa chuyển lên quầy xe đẩy.

Xa xa có một bọn người chậm rãi tới gần quán ăn vặt bên này, năm sáu người dáng vẻ nhìn có vẻ lưu manh, trong tay lại cầm gậy gộc dài bảy tấc, Mạc Từ kinh ngạc đứng lên, đến nỗi cái ghế nhựa ăn tôm còn chưa kịp tháo xuống.

12. Quyển 1 - Chương 12

“Đoạn Phong! Mày hôm nay đừng nghĩ chuồn mất dưới mắt anh em bọn tao nữa...” Bọn người thế tiến rào rạt, mặc dù ông chủ quán ăn vặt phản ứng rất nhanh, nhưng cuối cùng cũng không nhanh bằng mấy người vây đuổi chặn đường.

Mấy người đó tụ lại cùng một chỗ, ông chủ quán ăn vặt lui về sau vài bước, sắc mặt trở nên khó coi, trên tay không cầm chắc cái gì đó sau đó bị anh ta ném trên mặt đất phát ra tiếng vang thanh thúy.

Trên đường phố lác đác vài người nhìn thấy việc ỷ thế này, đều là quần chật quần áo, tăng nhanh bước chân, giả vờ như không phát hiện, sợ rước họa vào thân nên chuồn mất không lưu bóng dáng.

Ngọn đèn mờ nhạt chiếu không tới cái góc ở góc tường này, nhưng ánh đèn vẫn chiếu lóe lóe vài cái gì đó mà mấy tên nhóc lâu la kia cầm trong tay, Mạc Từ đứng cách anh ta năm mét nhìn ông chủ trẻ mím môi đầy quầy lưu động, hơi có chút lo lắng.

Ỗ thế hiếp người? Đòi nợ sao? Hay thu bảo vệ phí?

Mạc Từ trong lòng cười lạnh, sợ là có cả hai.

Đời trước cậu cũng không thích ứng được chuyện này, đã từng trải qua sợ hãi, nhớ lại mà vẫn thấy căm ghét, tuyệt vọng. Mạc Từ đối với mấy người lợi dụng đến gây sự này khinh thường đến cực điểm.

Cả đời trước làm cho cậu bốn phía lẫn trốn, không dám lộ diện chính là những người như bọn họ.

Dựa vào việc cho vay nặng lãi kiếm sống, mang ống sắt đao búa, uy hiếp những dân chúng bình thường không hề có sức phản kháng. Có chút không theo sẽ dẫn tới hành hung, hoặc là hủy hoại nơi cửa hàng đang kinh doanh gặp khó khăn...

Mạc Từ thấy phần nộ mà cũng lo lắng.

Ông chủ quán ăn vặt bị bọn họ thô bạo xô đẩy ngã trên xe lưu động, bộ chén đĩa kim loại đều bị đánh đổ trên mặt đất, nguyên một đồng đều lăn rớt xuống trong khe rãnh nước.

“Đoạn Phong, tính cả hôm nay mày đã kéo đến năm ngày. Có phải là không muốn trả tiền không!” Mấy đám nhóc lâu la kia nhìn qua giống như hợp tình hợp lý lưu manh đem ống sắt gác trên đầu ông chủ quán ăn vặt, hung hang uy hiếp.

Ông chủ quán ăn vặt không có mềm yếu khuất tòng, cố gắng ngửa cổ lên, nổi giận với bọn họ, trong miệng nói cái gì đó Mạc Từ nghe không rõ.

Cậu muốn ở lại giúp đỡ ông chủ quán ăn vặt, dù sao cậu cũng đã ăn gì đó của người ta mà còn chưa kịp đưa tiền.

Ông chủ đột nhiên dốc sức giãy ra khỏi bọn lưu manh, một tay từ trong xe lưu động rút ra một chai bia, đập bể hướng về bọn họ.

Bọn còn đồ liền quơ cái thứ trong tay rồi chặn lại hất xuống chai bia, nhưng lại bị mảnh thủy tinh của chai bia cắt lên cánh tay.

Bọn còn đồ chửi bậy trong miệng, nắm cánh tay ông chủ hung hăng mà đem nắm đấm đánh vào ông chủ, nhưng lại bị ông chủ đã kịp phản ứng thoáng một cái cầm nhắc lên ném qua vai ngã xuống. Tên lưu manh thứ hai đỏ mắt, nhào vào cùng đánh, ông chủ né tránh ống sắt trong tay của gã, thừa dịp tên lưu manh không phòng bị mà đánh cho ngã trên mặt đất. Đồng bọn bọn còn đồ thừa dịp ông chủ còn đang đánh điên cuồng mà phần nộ cầm lấy chai bia, hướng trên đầu anh ta đập xuống...

Mạc Từ nhìn thấy tình huống như thế vội tranh thủ thời gian chạy tới, tiện tay nhặt lên chai bia gì đó đập tên lưu manh, nhưng là chai bia bởi vì đánh tên lưu manh mà bị vỡ. Bia phun ra, Mạc Từ chưa kịp đề phòng nên bị văng cả thân, ngay cả trên mặt cũng bị dính bia.

Không đánh trúng mục tiêu tên lưu manh trừng mắt nhìn Mạc Từ vô cớ xuất hiện, trong lòng bùng lên cơn tức, chuẩn bị đánh thẳng nhóc làm nhiều chuyện tốt của gã, nhưng nắm đấm ở giữa không trung bị người chặn lại, hung hung giãy dụa rồi lập tức đau nhức ở trên mặt đất kêu rên.

“Cậu đi đi!” Ông chủ quán ăn vật thở hổn hển, đến chỗ Mạc Từ, tiếp đó lại giải quyết vài tên lưu manh khác.

Mạc Từ nghĩ trong lòng mà sợ, rất muốn giúp anh ta một phen.

Nhưng là, chân của cậu như bị linh hồn chi phối, hoàn toàn không phân rõ phương hướng.

Đúng vậy, cậu đang sợ hãi, cậu đang lẩn trốn. Mặc dù trong quán bar hung hăng vênh vác, nhưng ở trong xương cốt cậu vẫn còn tồn giữ một phần mềm yếu không dễ dàng loại bỏ.

Cậu nhớ tới thời gian trước đây, luôn khom lưng cúi đầu để bọn côn đồ không nhìn thấy mặt cậu.

Ngồi ở mấy quán vỉa đường hay cầm chai bia che khuất gương mặt của bản thân. Hoặc là khi bọn họ la hét tới gần thì liền rút lại món ăn đang ăn, từ góc mà bọn họ không thấy rồi trốn đi.

Cái lúc mà bị đặt trên vách tường hành hung, cảm giác bị hung hăng đánh trúng điểm yếu; Cái lúc mà chân tay bầm tím, toàn thân đều cảm thấy vô lực; Cái lúc mà trên da truyền đến từng cơn đau tê dại...Làm cậu vĩnh viễn khó có thể quên được.

Né tránh ở trong căn nhà trệt âm lạnh, cầm vài đồng tiền mua thuốc bôi, nhẹ nhàng chà lau miệng vết thương. Dem thuốc chấm lên đầu ngón tay rồi cố gắng với tới chỗ đau ở sau lưng, nhưng như thế nào cũng không với tới.

Dem mặt chôn vào chiếc chăn lạnh như băng, nhất nhất chịu đựng cảm giác đau đớn ở ngực cùng sau đầu. Ngang ngược ương ngạnh cùng chán nản cứ đối lập như vậy, vì thế mà trở thành đối tượng tốt nhất để bọn họ châm chọc.

Rõ ràng lúc bị đánh thì dùng hai tay bảo vệ ngực, rõ ràng khi bọn họ dùng chân đá mạnh vào bụng thì mình cố gắng cuộn thân lại, rõ ràng đã bảo vệ tốt đầu trước khi họ đánh.

Thế thì tại sao, tại sao đầu óc vẫn u mê, ngực đau, dạ dày co thắt?

Khoảng thời gian không có thiên lý như thế. Bị hành hung hằng hà vô số như thế...Sự sắc sảo của cậu, tính cách của cậu, dũng cảm của cậu, tất cả đều mất không còn chút gì.

Đúng vậy, là cậu nhát gan.

Dù cho trong đầu bị nhồi vào chính nghĩa, cho dù cậu muốn ở lại giúp ông chủ trẻ của quán ăn vật thoát khỏi khổ cảnh.

Thế nhưng, cậu làm không được.

Kết cục của việc giúp anh ta Mạc Từ có thể lường trước được. Vừa rồi một thân bị xối bia đã nhắc nhở cậu...

Thân đầy thương tích là điều mà cậu không bao giờ... muốn thể nghiệm trải qua một lần nữa.

Cậu sợ đau, luôn luôn thế. Từ thiếu gia thành kẻ lang thang, số lần cậu bị đánh cứ nhiều lên, dần dần, cậu cũng chầm chậm thích ứng bị người đánh.

Nhưng cậu vẫn không thích ứng, không thích ứng được đau đớn. Tâm lý thì chết lặng tiếp nhận, nhưng cơ thể lại vô cùng không khỏe, mâu thuẫn như vậy, khiến cho Mạc Từ cứ lui về phía sau...

Người khác thế nào, đều cùng cậu không hề quan hệ, cậu là một con người bình thường, cũng không thể giúp người ta được.

Nhân tình thế thái của thời nay, luôn luôn là người bất hạnh bị đánh, cậu lại có thể giúp được người ta cái gì? Lần này thoát được, lần sau, lần sau sau nữa?

Giúp đỡ người ta bản thân cũng không ăn được kết quả tốt...

Thiếu gia của nhà phú quý chứ không phải là cảnh sát...Ra mặt chính nghĩa quá buồn cười rồi.

Cho nên, sự thật chính là như thế.

Mạc Từ nhìn thấy ông chủ quán ăn vặt không kịp phòng bị, nên đã trúng một quyền của lưu manh, phát ra tiếng rên.

Với hành vi lui về phía sau của bản thân có nên một lời giải thích, hay là chịu đựng lấy điện thoại di động ra bấm gọi đây.

Mấy tên côn đồ một mực ở bên cạnh canh chừng thấy động tác lén lút của Mạc Từ, liền chạy ngay tới chuẩn bị cướp điện thoại của Mạc Từ.

Mạc Từ nhìn thấy biểu lộ hung ác của mấy tên côn đồ, khê cần môi, rốt cục xoay người bỏ chạy.

...

Khi Mạc Từ ngồi taxi về nhà thì đã một giờ sáng.

Trong nhà tắt đèn, một mảnh đen kịt, dường như tất cả mọi người đã đi ngủ.

Bảo vệ gác cửa ra vào thay Mạc Từ mở cửa. Mạc Từ nhẹ nhàng đi đến cửa bên rồi mở cửa phòng khách.

Không phải là không có đèn....chỉ là ánh sáng rất mờ tối.

Mạc Từ nhìn thấy anh trai ngồi ngay ngắn trên ghế sofa đối diện cửa cầm di động. Chiếc di động tỏa ra ánh sáng dịu chiếu trên gương mặt lạnh lùng của anh trai, cũng làm cho biểu tình lạnh như băng của anh trai nổi bật lên.

Nhìn thấy cậu đi vào, Mạc Ngôn chậm rãi ngẩng đầu lên, thả xuống chiếc di động đang đảm nhiệm việc chiếu sáng, kéo chiếc đèn bàn bên cạnh sofa.

Ngọn đèn nhu hòa chiếu sáng cả căn phòng, cũng làm cho thân hình của Mạc Từ hiện ra thanh thanh sở sở.

Thế nhưng, ngọn đèn cũng không làm mềm đi biểu tình lạnh như băng trên gương mặt của Mạc Ngôn, ánh mắt lạnh lẽo của anh đảo qua Mạc Từ, cùng với đảo qua vết bẩn trên người Mạc Từ.

Chân Mạc Từ sớm đã cứng ngắc, mặc dù bia trên người đã được điều hòa taxi làm khô, nhưng ánh mắt của anh trai làm cho cậu lại có cảm giác dính dính không thể tiêu trừ trên làn da đã trở lại, toàn thân cao thấp đều bị khó chịu.

Mạc Ngôn từ lúc Mạc Từ vào cửa đến bây giờ, một câu cũng không nói, nhưng ánh mắt một khắc cũng không rời đi khỏi Mạc Từ.

Anh trầm mặc nhìn chằm chú làm cho chân tay Mạc Từ luống cuống.

“Anh hai...” Mạc Từ nắm chặt tay, chần chừ kêu lên.

Nhìn thấy dưới sofa có chút lún xuống, Mạc Từ mới biết được anh trai hình như ngồi trong này thật lâu.

Mạc Từ không hiểu sao thấy hoảng hốt, cậu trốn tránh, không dám chống lại ánh mắt của anh trai.

“Em đi đâu vậy.” Rõ ràng là hỏi thăm, nhưng câu nói của Mạc Ngôn lại là trần thuật.

Khẩu khí tuyên bố không cho phép xem nhẹ làm Mạc Từ thấy khó chịu.

“Em...” Em đi...quán bar. Mạc Từ không dám nói ra, ánh mắt càng ngày càng bối rối, đôi mắt anh trai nghiêm túc như là nhìn thấu tất cả đấu tranh trong nội tâm của cậu.

Mạc Ngôn trên ghế sofa đứng lên, chậm rãi bước đến chỗ Mạc Từ, ở chỗ cách cậu còn có năm bước thì dừng lại.

Mùi bia nồng nặc cùng mùi nước hoa nhàn nhạt không có biến mất.

Mạc Ngôn ngừng được, nhưng nét mặt của anh không có biến hóa. Bình thản như nước gợn trong hồ sâu, Mạc Ngôn nhìn thấy trong cổ áo hơi mở rộng của Mạc Từ, dấu vết ám muội lưu trên làn da.

“Em buổi sáng cùng người khác đi quán bar, hiện tại vừa mới về. Buổi sáng tám giờ đến tận một giờ sáng ngày mai...Trọn mười tám tiếng.”

Mạc Từ nghe vậy, sắc mặt trắng bệch. Tay phải xoa ngực, trái tim ở đó đang nhảy lên kịch liệt, đó là biểu hiện vô cùng khẩn trương.

“Mười tám tiếng, em đã làm những gì?” Mạc Ngôn nhìn nửa mặt của Mạc Từ rồi tiếp tục chất vấn.

Máu toàn thân dường như đang chảy ngược, tay vừa thả lỏng lại nắm chặt lại.

“Anh đợi em đã mười ba tiếng, Mạc Từ.” Mạc Ngôn từ trong túi áo Mạc Từ rút ra khăn tay buổi sáng đưa cho Mạc Từ, nhẹ nhàng nói ra.

“Anh hai...” Mạc Từ lắc đầu, trên mặt không có huyết sắc, một chút xú ỉu khuất còn lại trong lòng cũng biến mất sạch sẽ.

Cậu thật không ngờ anh trai lại đợi cậu mười mấy tiếng đồng hồ. Cậu thật không ngờ rằng bởi thái độ vô tâm của mình lại làm cho anh trai ngồi trong phòng khách suốt một đêm.

Không muốn có quá nhiều phiền toái, nên mới cùng Tôn Hải Bằng đi vào quán bar. Chỉ biết mỗi mong muốn của bản thân là muốn cùng đám người bọn họ chặt đứt liên lạc.

Nhưng có từng nghĩ tới tới trước khi đi nói với anh trai một tiếng, có từng nghĩ tới người nhà sẽ vì mình mà lo lắng?

Bởi vì còn đang xoắn xuýt việc giải thích về vụ xúc động kia nên cố ý tránh đi anh trai.

Trần đầy tin tưởng, đơn thuần cho rằng chỉ bằng vào bản thân là có thể giải quyết hết thảy, sớm một chút trở về rồi từ nay về sau không hề lưu luyến những cuộc chơi nửa đêm, khiến cho người nhà thay đổi ấn tượng về mình.

Biết rõ trắng đêm không về sẽ làm cho cha cùng anh trai thất vọng.

Nhưng cái ý niệm trong đầu này chỉ thoáng qua rồi sau đó lại bị cậu vứt ra sau đầu.

Chính là, tự mình giải quyết phiền toái, mình và đám hồ bằng cẩu hữu kia triệt để chặt đứt liên lạc được không?

Các kế hoạch gần như là bị sụp đổ hết, đều không thỏa đáng.

Tất cả, đều khác xa với ban đầu, thậm chí là ngược lại.

Là do suy nghĩ của mình vô cùng đơn giản, hay là do bản thân bản tính khó sửa không biết nặng nhẹ? Trên mặt lúc nào cũng hiện ra vẻ hung hăng vênh váo, có phải hay không đó là bộ mặt chân thật nhất của mình?

Mạc Từ nghĩ đến điểm này, càng tỏ ra khó chịu. Ngón tay run rẩy, cắn chặt môi dưới.

“Anh...Thực xin lỗi.” Mạc Từ không giải thích, cũng không muốn giải thích, cậu chỉ lặp đi lặp lại những lời này, trong lòng mới thấy dễ chịu một chút.

“A Từ...Em nhìn anh đi.” Mạc Ngôn nhẹ nhàng cầm mấy ngón tay phát run của Mạc Từ, khôi phục xưng hô thân mật với Mạc Từ, một đôi mắt nghiêm nghị trở nên nhu hòa hơn nhiều.

Mạc Từ không biết làm sao ngẩng đầu lên, nhìn vào ánh mắt mang theo trấn an của Mạc Ngôn. Cảm giác ấm áp trên ngón tay làm cậu an tâm không ít.

“A Từ, em phải biết rằng, cha cùng anh đối với em là ôm hi vọng.”

“Em cùng trước kia rất khác nhau, chúng ta cảm nhận được. A Từ, em muốn thay đổi...Chúng ta cũng biết. Bởi vì cảm thấy, bởi vì biết được, nên mới có thể đối với em ôm hi vọng.”

“Thay đổi của em, chúng ta đều nhìn ở trong mắt. Thế nhưng...Em phải biết rằng, ngay lúc em thay đổi, không nên vội vàng quá, không nên bất chấp hậu quả, cũng không nên...làm cho chúng ta phải lo lắng.”

Ngữ điệu Mạc Ngôn tỏ ra mềm mại rất nhiều, đó là ngữ điệu mà ở khách sạn cùng các trường hợp khác vĩnh viễn không nghe được. Lời nói trầm thấp hàm chứa ý cổ vũ, tán thưởng cùng một chút lo lắng.

“A Từ, em sẽ thể hiện một con người hoàn toàn mới cho chúng ta, cho chúng ta một cái kỳ vọng, đúng không?”

Mạc Ngôn duỗi tay ra sau lưng Mạc Từ, nhẹ nhàng trấn an.

Cảm giác được toàn thân căng cứng của Mạc Từ chậm rãi buông lỏng, hô hấp cũng không còn ra vào dồn dập nữa, Mạc Ngôn khép cánh tay lại, ôm lấy toàn thân toàn mùi rượu của Mạc Từ.

“Em sẽ...Anh hai.” Mạc Từ cũng ôm lấy anh trai, ôm chặt tấm lưng rộng lớn của anh trai, nói ra hứa hẹn. Bất an trong lòng từ lâu đã theo dòng máu nóng tuần hoàn dừng hẳn tiến ra khỏi cơ thể hầu như không còn.

“Em sẽ, anh hai.” Mạc Từ đem mặt chôn trên bờ vai của Mạc Ngôn, im lặng mà cười.

Trong phòng khách, ánh đèn của chiếc đèn bàn nhỏ không sáng rực như chùm đèn treo thủy tinh, nhưng lại phát ra ánh sáng sáng gấp một trăm lần so với chùm đèn treo thủy tinh sáng rực.

Chiếu sáng hai người đang cổ vũ ôm nhau, chiếu sáng nội tâm đang mờ mịt của Mạc Từ.

13. Quyển 1 - Chương 13

Sớm mai, một giọt sương nhỏ xinh từ chiếc lá xanh trượt xuống rơi vào mặt đất. Ánh mặt trời khúc xạ qua giọt sương làm cho nó lóe lên tia sáng óng ánh. Đóa hoa nở rộ lung lay trên cành hoa tỏa ra một mùi hương ngọt ngào. Khiến cho gương mặt Mạc Từ đang vì nó mà tuổi nước mỉm cười nhiều hơn một chút.

Cành hoa nhẹ nhàng run lên, Mạc từ ngừng tưới bằng bình nước trong tay, vẫy vẫy tay với cha đang đi vào vườn hoa.

Nụ cười rực rỡ trên mặt làm cho mọi người cũng bị cảm hóa.

Tất cả mọi người, đều cảm thấy sự thay đổi của Mạc Từ ở trong mấy ngày nay. Tiểu thiếu gia vốn dĩ cả ngày rầu rĩ không vui đã nở nụ cười nhàn nhạt ở trên mặt, làm cho mấy người hầu lớn tuổi làm việc rất lâu ở Mạc gia không khỏi cảm thán, bà chủ trên trời có linh thiên đã phù hộ cho Mạc gia.

Nụ cười yếu ớt của Mạc Từ cực kỳ giống với bà chủ của ngôi nhà này, vợ cả của ông cụ.

Dáng vẻ lo lắng của ngày xưa dần mất đi, trong nụ cười có sự chân thành làm cho người ta sinh ra hảo cảm, cũng làm cho người ta quên đi tiểu thiếu gia ương ngạnh cùng kiêu căng của ngày xưa.

Mạc lão gia ho nhẹ một tiếng, thừa dịp người khác không để ý nên nhin không được phần khởi. May mắn không có người nhìn thấy nét mặt này của ông, phải gọi là đắc ý a...Để bọn người hầu thấy được, lại phải sợ hãi than thở một phen. Còn đâu cả ngày xụ mặt, mà ngay cả nụ cười rất ít xuất hiện cũng ở trên khóe miệng, lão gia nghiêm túc kỹ tính đâu rồi?

“A Từ này, con ít tưới nước lại đi...Nhìn xem, đóa hoa, đều không bị con làm chết đuối.” Nhìn thấy cành hoa trong tay Mạc Từ rũ xuống, tính bối mốt trong xương cốt nổi lên, ông cụ tròng mắt, một phen túm lấy bình nước trong tay Mạc Từ làm bộ đau lòng.

Loài hoa này, chính là bà ấy để lại cho mình đó...

Ông cụ giật nhẹ khóe miệng, đem hai bóng dáng của hai người đang chống lên nhau xua đi, mang theo bình nước chăm sóc vườn hoa, đem về mặt phần khởi của Mạc Từ ném ra sau lưng, đi một lèo không phản ứng.

Thằng nhóc thối này gần đây có chút nhiệt tình quá mức, lão già ta trái tim hoạt động không tốt, cũng không muốn chịu kích thích gì đó...

Mạc Từ không được để ý nên cực kỳ giống như một con chó lang thang, đôi mắt trông mong nhìn theo phía sau lưng cha, vây xung quanh cha, thỉnh thoảng lại đuổi ra móng vuốt của chính mình, thay cha đẩy cây có chút tươi tốt trong vườn hoa.

Dẫu môi cùng với luôn lắc lư đi theo làm cho người ta muốn không chú ý đến cũng khó.

Ông cụ vẫn đang giả vờ không phát hiện, xoay người đi vào sâu trong vườn hoa.

Có nên đem thằng nhóc này bỏ ở đây, không cho đi theo không?

Ông cụ dưới đáy lòng cười trộm, bỗng nhiên có một loại tâm tư trêu ghẹo muốn đùa chó con này.

Lúc trước đứa con chỉ lớn cỡ bàn tay thoảng cái đã lớn như thế, trước kia luôn cùng mình bực bội cứng rắn kháng cự...Hiện tại lại đổi tính, thật sự là...Nuôi con thật khó a. Lúc này không trêu chọc cho đã, chờ nhóc thối này lại đổi thành bộ dáng lúc trước, còn không có cơ hội để đùa...

Đột nhiên dừng bước, ông cụ muốn nhìn một chút ‘Con chó con’ sau lưng có theo kịp không. Không ngờ vừa dừng lại, Mạc Từ từ đằng sau cùng ông đụng vào nhau, chính mình một thân già xương cốt gần như bị đụng đến lỏng lẻo.

Ông cụ mặt vo thành một đồng, đang muốn lớn tiếng giáo huấn cái thằng nhóc ngu ngốc không có mắt này một cái. Lại nhìn thấy Mạc Từ bụm mũi của mình, vẻ mặt rất vô tội.

Trong hốc mắt hồng hồng đọng chất lỏng óng ánh không ngừng đảo quanh, giống như lên án mình: Tại sao phải dừng lại, đều là ba ba không tốt ——

Ôi... Đã bao nhiêu lâu rồi không được nhìn thấy bộ dáng đó của thằng nhóc này?

Ông cụ thở dài một hơi thật dài, lau lau mồ hôi bự không hề có ở trên đầu, vươn tay ra vỗ vỗ bả vai của Mạc Từ.

“Đều lớn cả rồi, đi đường phải chú ý một chút.” Trên mặt tận lực không dọa đến Mạc Từ, ngược lại làm cho Mạc Từ vù vù nở một nụ cười.

Mạc Từ một bên xoa cái mũi bị đụng đau, một bên cười khúc khích, thấy ông cụ để biểu tình không biết làm sao nên vô cùng vui vẻ.

“Cha, vừa rồi đụng đau cha sao?”

“Không có.” Ông cụ nghiêng đầu đi, tiếp tục tưới nước.

Mặc dù xương cốt vẫn còn ê ẩm...nhưng được thằng nhóc ngu ngốc này quan tâm, thật sự là không tự nhiên được ngay...

Mạc Từ cười hắc hắc, suy nghĩ không khỏi bay xa. Cả đời trước, chưa bao giờ cùng cha gần gũi như thế này, hóa ra cha con hòa thuận, so với việc gặp nhau là nổi nóng vui vẻ hơn nhiều...

Lùi một bước, cũng không có khó khăn lắm như trong tưởng tượng nha.

“Ôi.” Nhìn thấy ông cụ lão đảo một cái, Mạc Từ vội vàng tới đỡ lấy cha, hai tay nắm cổ tay cha, cảm thấy một cảm giác huyết mạch tương liên kỳ lạ, nên Mạc Từ hai tay quấn chặt lại.

“Thằng nhóc thối, con nhẹ tay một chút.” Ông cụ có cảm giác thở không nổi, trừng mắt, để cho Mạc Từ nơi lỏng động tác giữ hai tay của ông.

Cơ thể của mình còn cường tráng lắm, thằng nhóc thối này vừa nâng vừa đỡ sẽ làm ông lộ ra vẻ già yếu.

Ông cụ nặng nề khẽ hừ, không đếm xỉa Mạc Từ có ‘Biểu cảm’ động vật nhỏ bị thương, nhưng lại không chút nào ngăn cản Mạc Từ lần nữa đặt lên hai tay của ông.

Ông già phụ trách chăm sóc vườn hoa nhìn thấy hai cha con hòa thuận khăng khít, trong lòng cảm thán một chút, mỉm cười gật đầu khen ngợi.

...

Mạc Tri Hành từ khi đem công ty giao cho con lớn quản lý, thì cả hai đường đều lui về, bắt đầu làm chuyện mình thích nhất: Nghiên cứu nấu ăn.

Chỉ là ngẫu nhiên sẽ vì danh tiếng của nhà hàng mà đi tìm nguyên liệu nấu ăn, đi công tác. Công ty cùng quản lý kinh doanh khách sạn đều là do Mạc Ngôn tự mình quản lý, Mạc Tri Hành đi cũng không lo lắng.

Con trưởng thành thực ổn trọng, có mưu lược biết nhìn xa trông rộng, là đứa con duy nhất mà ông yên tâm.

Mỗi nhà đều trải qua một chuyện khó nói, so ra mà nói, đứa con nhỏ của ông khiến cho ông lo lắng rất nhiều.

Con nhỏ Mạc Từ kiêu căng, được mọi nâng niu ở trong lòng bàn tay, từ nhỏ đã nuôi thành tính tình ngang ngược không tốt. Nếu chỉ là ngang ngược không hiểu chuyện thì còn có thể chịu được. Nhưng lại càng ngày tỏ ra ngang ngược, Mạc Từ ở bên ngoài gây chuyện thị phi không biết nặng nhẹ làm cho tất cả mọi người phải hao tâm tổn trí.

Ông mỗi lần đều giúp thu thập cục diện hỗn loạn, sau đó giáo huấn Mạc Từ nhưng chung quy luôn bị đứa con nhỏ Mạc Từ ngang ngược dùng mấy câu cãi lại.

Vợ trước, người phụ nữ dịu dàng luôn cùng ông trong lúc hoạn nạn, vĩnh viễn là đau nhức trong lòng của ông.

Mạc Từ mỗi lần miệng nói ‘Mẹ’, đau nhức trong lòng ông lại sâu thêm một chút. Hồ thẹn với bà ấy, hồ thẹn với hai đứa con, Mạc Tri Hành biết rõ, người vợ hiện tại không được hai người con trai tiếp nhận.

Đối với việc cưới vợ, Mạc Ngôn chính là dùng cách xử lý lạnh nhạt không nói lời nào, Mạc Từ lại là dùng cách phản kháng kịch liệt. Hai người con trai đi theo ông chịu khổ, ông cũng không muốn...Thế nhưng, tình trạng cơ thể của mẹ lúc đó làm ông khó có thể cự tuyệt.

Tạo thành cục diện như bây giờ, chắc hẳn người vợ đã qua đời, người mẹ đã rời đi, đều không muốn nhìn thấy đi.

Vốn tưởng rằng đứa con nhỏ Mạc Từ sẽ cứ luôn luôn không tốt như thế, gây cho ông vô số phiền phức. Vậy mà, Mạc Từ gần đây chuyển biến làm ông ngạc nhiên vui mừng.

Mạc Từ như là thay đổi thành người khác, trở nên săn sóc người khác, quan tâm người khác. Làm việc cũng trưởng thành không ít...Mạc Từ như là hiểu rõ nỗi khổ tâm của ông, không lần nào nữa cho ông thêm phiền toái.

Hơn nữa khiến cho ông một cái ngạc nhiên, Mạc Từ cũng là đứa nhỏ có thiên phú.

Lần kia Mạc Ngôn ngồi trong phòng khách đến nửa đêm đợi Mạc Từ về nhà, ông biết hết. Bởi vì quá mệt mỏi, nên ông không cùng Mạc Ngôn ở dưới lầu chờ đợi. Một màn hai anh em ôm nhau, ông ở trên lầu thấy rất rõ ràng.

Ông nghĩ rằng, ngay từ giây phút đó, Mạc Từ đã bắt đầu hoàn toàn lột xác.

Ông cụ hí hóp mắt lại, tựa trên ghế dựa, nhìn Mạc Từ vội vàng cùng không ngừng xem tài liệu trên bàn, cảm thấy rất thỏa mãn.

Hôm nay để cho Mạc Từ học tập chính là các kiến thức huấn luyện cơ bản về động tác nấu ăn.

Cái gọi là kiến thức cơ bản về động tác nấu ăn, chính là chỉ trong lúc chế biến món ăn mỗi thủ pháp cùng tay nghề biểu diễn của mỗi phân đoạn phải nắm rõ. Lựa nguyên liệu, vẻ ngoài của nguyên liệu, phân biệt độ nóng của dầu, khống chế lửa, điều chỉnh được nước sốt, phải thuần thục đảo đều, thành thạo trang trí đĩa ăn.

Bảy điểm này, đã bao quát hết tinh túy của nấu ăn, nhưng muốn làm tốt bảy điều này là cực kỳ không dễ.

Mạc Từ công phu lựa chọn nguyên liệu luyện được không tệ, chuẩn xác đúng lúc để cho nước dùng cùng gia vị vào nồi, không có kéo dài một chút nào. Ông cụ hết sức hài lòng, để cho Mạc Từ tiếp tục thực hiện trình tự kế tiếp.

Bề ngoài của nguyên liệu, độ dày lớp guahu phải thích hợp, bao đều hết.

Mạc Từ tay phối trộn các loại gia vị xong rồi tiến hành quét, mấy lần vẽ loại đều không đều đặn. Ông cụ nhìn không được, từ trên ghế đứng dậy bắt tay vào việc dạy bảo Mạc Từ.

Một phút trên sân khấu, không bằng làm mười năm dưới sân khấu.

Mạc Từ đối với những lời này thấm đầy linh hội, đầu bếp sơ dĩ có thể làm ra một món ăn mỹ vị, mấu chốt ở chỗ, trăm ngàn lần thí nghiệm cùng tìm hiểu. Mỗi một món ăn phải trải qua ý tưởng, chuẩn bị nguyên liệu, gia vị rồi đến nấu nướng, thử vị. Vị ngon hợp với ý tưởng, vậy là đại công cáo thành.

Những phần chi tiết như kỹ thuật cắt tỉa, chạm trổ, đều là kỹ năng cơ bản của nấu ăn. Không luyện hơn trăm ngàn lần, tuyệt đối không học được.

Thành thực, là kỹ năng cơ bản mà một đầu bếp phải nắm biết.

Mạc Từ thụ giáo, rốt cục thành công đem các kiến thức cơ bản vào việc bồi quét nguyên liệu làm rất tốt.

Bên môi lộ ý cười, kỳ thật chuyên chú vào một vấn đề cụ thể, có thể làm cho tâm hồn bình tĩnh, cảm nhận được sự cổ vũ trông đợi của người khác, niềm vui sướng khi thử nghiệm thành công có lẽ là một chuyện rất tốt.

Trước đây, chưa bao giờ có cảm giác này.

“A Từ, chuyên tâm một chút.” Ông cụ lên tiếng nhắc nhở, thưởng cho Mạc Từ ăn một cái ‘Hạt dẻ’. Mạc Từ ôm đầu, lại chuyên chú nhìn động tác trên tay của cha.

Biết rõ cha ghét nhất chính là không chuyên tâm, Mạc Từ không dám lại đi vào cỏi tiên, ở trên bếp nấu luyện tập không chế lửa.

Có thể linh hoạt nắm giữ sử dụng các loại lửa, đó là đã không chế lửa thành công.

Lửa hồng hồng chiếu bên mặt Mạc Từ, nhảy nhót, chiếu rõ ràng một nốt ruồi nhỏ trên mặt cậu.

Mạc Từ cảm giác được hơi nóng đối diện vồ tới, trên trán đã chảy rất nhiều mồ hôi. Mặc dù như thế, Mạc Từ vẫn không dám buông chảo sắt đi lau mồ hôi, cha là một ông thầy nghiêm khắc, cậu mặc cho mồ hôi từ trên trán chảy xuống khoe mắt, tự trượt qua gò má nhỏ trên quần áo.

Thay đổi tình trạng hiện nay tránh cho lịch sử tái diễn, chính là động lực để Mạc Từ kiên trì.

Một cuộc sống đầu đường xó chợ kia, toàn bộ đều do ham ăn biếng làm, tùy hứng làm bậy trước kia ban tặng.

Có nhiều cơ hội mà không chịu cố gắng, có lẽ có quá nhiều nên không biết quý trọng đi.

Đã thử qua cuộc sống của người nằm ở tầng lớp thấp nhất, cũng đã hưởng thụ qua cuộc sống của tiểu thiếu gia cầm y ngọc thực.

Mức chênh lệch thật lớn giữa bầu trời và mặt đất, không phải điều mà người bình thường có thể chấp nhận được.

Mà cậu, không hề có dũng khí để trải qua một lần nữa.

Mạc Từ tiếp nhận khăn mặt cha đưa tới, không quen với những thao tác luyện tập này.

Ánh lửa hồng hồng chiếu sáng đôi mắt trong màu trà của Mạc Từ.

Không khổ không thành công.

Mạc Từ ghi nhớ.

14. Quyển 1 - Chương 14

“Ê, cậu em gì ơi, cậu nhìn xem chim ở đây của tôi này, thanh âm to rõ, màu lông bóng đẹp. Vừa nhìn biết ngay là chim tốt, nếu không, đến đây nhìn xem?”

Ở chợ tranh, hoa và chim, ông chủ cửa hàng sùng vật thấy Mạc Từ mang theo một cái ***g chim trống, mọi nơi dò xét, một bộ dáng giống như là muốn mua chim, lại nhìn thấy quần áo đẹp đẽ quý giá, là sơi tổng hợp thủ công, vừa nhìn là biết khách hàng muốn mua chim nên lập tức lên tiếng giữ lại.

Mạc Từ cười lắc đầu, bản thân chỉ là muốn đến xem. Ông chủ đang mời khách cũng không vì Mạc Từ nhìn đã đi mà bỏ xuống khuôn mặt tươi cười, nhiệt tình mời Mạc Từ đến xem, đem Mạc Từ mời vào trong tiệm.

Cửa hàng thú cưng này tuy rằng không lớn, nhưng giống loài thú cưng cũng rất nhiều ngoài họa mi, vẹt thường, vẹt nhiệt đới, chim tương tự, chim sáo đá cùng chim cảnh khác ra, kèm theo đó còn có thể mua cá

vàng, cá nhiệt nhiệt đới cùng cá cảnh khác và rùa, tôm, cua. Các tiếng kêu của chim hấp dẫn bước chân của Mạc Từ.

Mạc Từ nhìn thấy các chú chim tràn đầy linh tính ở trong ***g trên nhánh cây vắt ngang bay nhảy, trong miệng kêu to, đuôi lông mày cũng bị nhiễm phải sự vui vẻ.

“Đây là chim gì?” Mạc Từ hỏi liên tiếp tên của vài loài chim, nhện không được duỗi ra ngón tay, đùa giỡn trên chọc một con vẹt nhỏ sắc lông sáng bóng gần cậu nhất.

Mạc Từ với ngón tay vào ***g sắt chọc đầu của chú vẹt nhỏ, chú vẹt nhỏ như là để đảm bảo giấc ngủ, bất mãn dùng mỏ mổ nhẹ Mạc Từ một cái, “Két két” kêu to, lại vẫy cánh vài cái rồi hai mắt nhắm nghiền. Mí mắt màu trắng phủ trên con mắt nhỏ hình cầu, lộ ra một cổ khí chất lười biếng.

Mạc Từ cười ha ha, mắt sáng rực lên, so với con vẹt vô cùng linh tính ở trong nhà bị cha nuông chiều, cậu càng ưa thích cái chú vẹt nhỏ chỉ ngơ ngác này.

Vẫn không nhúc nhích, thật là khờ đến đáng yêu.

Trong lòng một trận vui mừng, Mạc Từ nhẹ nhàng đẩy chiếc ***g của chú vẹt nhỏ, cố ý làm sợ hãi, chú ý đến động tác của chú vẹt nhỏ.

Chú vẹt nhỏ bị ‘Quấy rầy’ không có phát ra bất luận tiếng kêu gì, chỉ là chăm chú bắt lấy nhánh cây ngang dưới chân, mở ra hai cánh, duy trì cân bằng cơ thể.

Ông chủ tiệm sủng vật một bên nhìn không được.

Cũng không biết vị khách này có thích hay không cái con chim ngốc này, ba tháng, một con vẹt ngốc này đã ở trong tiệm ông ngày người ba tháng, cũng không được khách hàng nhìn trúng.

Chắc là con vẹt này không có linh hoạt, âm thanh cũng không to rõ như những con chim khác, hành vi thì ngốc trệ, không đủ lanh lẹ nên mới không được người nhìn trúng...

Bất quá, chim chóc trong tiệm bị khi dễ, ông hay là ngăn lại một chút.

Ông chủ đầu đầy hắc tuyến do dự một chút, kéo kéo tay áo Mạc Từ: “Cậu em này, chim trong tiệm chỉ có thể nhìn không thể sờ.”

Mạc Từ nghe thế, xấu hổ thu hồi ngón tay trên chọc chú vẹt nhỏ: “Thật có lỗi, chỉ là...”

Mạc Từ nhìn thoáng qua chú vẹt ngốc vẫn còn đang vẫy cánh bám chặt cây ngang, ngón tay chỉ ***g chim của chú vẹt nhỏ, “Tôi muốn nó.”

Trả tiền dứt khoát, lại mua vài túi thức ăn chim. Ông chủ tiệm thú cưng tiễn Mạc Từ ra đến cửa tiệm, trên mặt nhiều hơn vài phần vui mừng. Một con chim ngốc ở không ăn không, rốt cục cũng bị người mua đi...

Mạc Từ mang theo hai cái ***g trống, đương nhiên là không có nghe thấy lời nói lảm nhảm của ông chủ tiệm thú cưng, chạy về nhà.

Nhớ là cha đã nói qua, lông vũ dính sát cơ thể, con mắt hữu thần, sắc lông sáng bóng là chim có chất lượng tốt; Đần độn, toàn thân lông vũ bù xù chính là chim có chất lượng kém hoặc là chim bệnh. Mỏ màu vàng chân màu vàng, đầu đuôi lông có màu trắng, dưới đuôi lông có màu trắng, toàn thân lông vũ màu đen hiện ra sáng bóng kim loại chính là chim trống thượng phẩm. Can đảm hơn sẽ hát, đứng thẳng thì ưỡn ngực, cánh sáng, đầu lớn chính là chim thượng phẩm.

Chú vẹt này tuy rằng ngu ngốc, tiết tấu tổng bộ cũng chậm hơn nửa nhịp, nhưng không thấy nhát gan, sắc lông cũng rất sáng rõ.

Mạc Từ nhìn thoáng qua ***g sắt, chú vẹt nhỏ ngơ ngác ngây ngốc đứng ở trong ***g, hoàn toàn không biết tình cảnh hiện tại của mình. Bộ dáng ngốc trệ, cũng không để ý mà cũng không ngạc nhiên.

Mạc Từ có thể lường trước được biểu tình đau lòng của cha sau khi nhìn thấy chú chim này.

Cha có một cái thú vui khác, chính là trên chọc chim. Mỗi khi nhàn rỗi sau khi đã chỉ đạo cậu dưới bếp, đều phải đi chạm chạm chú vẹt đã đi theo mình hai năm, dạy vẹt nói tiếng người.

Một con vẹt sắc lông đen một phần thích nói nói chuyện, cha lặp đi lặp lại năm từ ngắn gọn nó đều có thể học nói được. Thường thường nói ra một chút cụm từ dở khóc dở cười, chọc cho cha cười ha ha.

Mạc Từ cứ mỗi lần đi qua con vẹt này, chung quy sẽ nghe thấy con vẹt gửi cho cậu lời hỏi thăm đặc biệt, một câu “Thằng nhóc thôi”.

Chắc hẳn đây là khi cha dạy cậu chỉ tiếc rên sất không thành thép, bật thốt lên lời trách mắng, nó lại học được. Mạc Từ nghe vẹt ‘Thằng nhóc thôi’ trầm bổng du dương, á khẩu không nói được luôn.

Vì ‘Trả thù’ cái vật nhỏ đông tây đó, cậu lại kéo kéo lông vũ của con vẹt, làm cho con vẹt sợ tới mức triển khai cánh, bay đến ***g chim bên kia, cách cậu rất xa, miệng phun ra tiếng kêu đặc biệt rõ to. Khiến cho cha nghe thấy chạy tới chửi rửa thậm tệ một trận.

Con vẹt chính là vị thuốc điều giải trong cuộc sống của cha.

Mạc Từ đã hỏi qua ông quản gia Đạt thúc, con vẹt này là khi cha lần thứ nhất đi công tác thì mang về một con sáo đá hoang, ‘Tuổi già’ đã được hai tuổi rồi. Trước đây con vẹt nhỏ yếu đã làm bạn suốt hai năm với cha, dần dần phát triển, lông cánh đầy đủ.

Trong thời gian hai đứa con trai không có, cha sẽ nói chuyện với con vẹt giải buồn.

Đạt thúc lúc nói đến đây, trong miệng mang theo cảm thán, lần đầu tiên hỏi lai lịch con vẹt làm Mạc Từ trong lòng một hồi chua xót.

Mạc Từ cả đời trước chưa từng có chú ý qua bên cạnh cha còn có một con vẹt thú cưng, khi cha một thân một mình, sẽ đối với con vẹt cần nhẫn nại liên miên.

Bản thân tùy hứng làm vậy, thường thường trắng đêm không về còn cùng với cha một mặt nổi khí. Làm như thế, sẽ chỉ làm cha thương tâm, sẽ chỉ làm cha than thở...

Mạc Từ côi lòng đầy áy náy, ánh mắt quàng lên người cha càng ngày càng nhiều.

Gần nhất một vẹt không có tinh thần gì, cha cùng với Đạt thúc dẫn theo cậu đi bệnh viện thú nuôi, bác sĩ thú nuôi nói nó không có sinh bệnh, chỉ là thiếu hụt một cái bạn chơi.

Mạc Từ nhìn thấy cha râu rĩ cùng con vẹt ỉu xiu, nên đi tới chợ tranh hoa chim, dự định mua một con chim cùng vẹt làm bạn.

Chim đã mua về, không biết chú vẹt nhỏ ngơ ngác lười biếng này có thể hay không bị con vẹt kia khi dễ?

Mạc Từ gõ gõ ***g chim đóng chặt, làm cho chú vẹt nhỏ trong ***g không thể nhin được nữa hôn cậu một cái, lúc này mới thỏa mãn cười to vài tiếng.

Mang theo hai cái ***g sắt Mạc Từ đi trên đường thu hoạch không ít ‘Ánh mắt’. Trong lòng Mạc Từ vui mừng nào có chút để ý ánh mắt của người qua đường, vui tươi hơn hở mà đi qua một cửa hàng bán hoa.

Ở cửa ra vào cửa cửa hàng bán hoa đặt một cái giỏ hoa tươi, Mạc Từ một người không có lưu ý nên giẫm lên. Đợi cho đến khi kịp phản ứng, hoa tươi cùng lẫn hoa đã bị cậu giẫm nát.

Mạc Từ xấu hổ nhìn nữ sinh từ trong tiệm hoa đi ra.

“Cậu làm sao có thể! Cậu ——” Nữ sinh đi ra từ trong tiệm hoa tức giận nói với Mạc Từ, lơ đãng liếc mắt Mạc Từ một cái, ngây ngẩn cả người, lời nói mới vừa nói ra dừng lại ngay trong không khí.

Nữ sinh cột hai bím tóc quai chèo đánh giá Mạc Từ từ trên xuống dưới, ngữ điệu tức giận bởi vì vừa nãy lại chuyển biến thành ngạc nhiên: “Cậu là Mạc Từ?”

“Ừ?” Mạc Từ nhìn thấy thái độ chuyển biến nhanh chóng của nữ sinh, cũng kinh ngạc vì cô ấy lại nhận biết mình.

“Cậu tại sao lại tới nơi này?” Nữ sinh vượt lên trước một bước hỏi ra nghi vấn dưới đáy lòng, hiếu kỳ hạ thấp lưng ngồi xổm xuống, duỗi ra ngón tay trêu chọc chú vẹt trong tay Mạc Từ.

“Tôi không thể tới?” Mạc Từ cười cười, chuẩn bị bồi thường tiền lẫn hoa cho cô.

“Chỉ là hiếu kỳ a, cậu là một cái đại thiếu gia, làm sao có thể có loại nhân hạ thoải mái đến chợ tranh hoa chim này”. Nữ sinh miệng lưỡi nhai, một bộ biểu tình cảm thán.

“Tôi chỉ là giúp người nhà mua chim.” Mạc Từ cau mày, nhớ mang máng bộ dáng của cô gái này, chỉ là, nhiều năm trước trí nhớ có chút không rõ, trong đầu cũng chỉ có một cái bóng dáng mơ hồ, bản thân có quen biết cô gái này...Nhưng là, cô ấy tên gọi là gì?

“Cậu sẽ không là không nhận ra tôi đi?!” Nữ sinh đứng lên, chống lại ánh mắt nghi hoặc của Mạc Từ.

“Cậu thật sự không biết tôi! Tôi là người ngồi cùng bàn, người hầu của đại thiếu gia cậu! Ngồi cùng bàn Tổng Gia Gia đây!” Nữ sinh kích động cầm lấy tay áo Mạc Từ, rống lớn tiếng.

“Thật sự là tính tình của đại thiếu gia, quý nhân quên chuyện! Không để ý tới cậu a!”

Mạc Từ đột nhiên nhớ tới thời niên thiếu, trong trường có một nữ sinh nhiệt tình tùy ý. Cuối cùng khi mình cùng người nhà nổi giận cãi nhau, lúc bị đối diện bất tỉnh, nữ sinh đều đưa lên một phần ăn trưa rồi cho cậu một nụ cười nhẹ nhàng khoan khoái.

“Gia Gia?” Mạc Từ nhìn sát vào, bên khóe miệng của cô gái có một nốt ruồi màu nâu nhỏ, cậu nhớ rất rõ. Mỗi lần khi ngủ trong giờ học, cái nốt ruồi nhỏ màu nâu này, chung quy luôn ở bên cạnh loạn mắt cậu, đôi môi chủ nhân cũng theo nó không ngừng làm loạn cậu.

Đúng vậy, là cô gái lớn miệng kỹ tính này. Mạc Từ lộ ra một cái mặt cười, “Thực xin lỗi, nhất thời không có nhớ lại tên...”

“Yên tâm đi yên tâm đi...Tôi là cô gái nhỏ mọn vậy sao? À, đúng rồi, Mạc Từ, thứ bảy này lớp sáu muốn cử hành hội học sinh, chúc mừng tốt nghiệp. Cậu đến hay không?”

15. Quyển 1 - Chương 15

Mạc Từ đứng ở cửa ra vào club, do dự không muốn vào.

Mặc dù trước đó đã cùng Tổng Gia Gia nói qua là có khả năng không đến, nhưng khi nhìn thấy vòng tròn màu đỏ trên lịch thì đại não của Mạc Từ xoay chuyển không ngừng, sau đó thân thể đã phản ứng trước một bước, mặc quần áo tử tế đi đến địa điểm đã hẹn.

Khiến cho cậu do dự không đi đến đó lý do có rất nhiều. Mạc Từ thật kỹ nhìn thoáng qua người đi đến club, bước chân vừa bước ra phía trước một bước lại thu trở về.

Mạc Từ lui về phía sau vài bước, quay trở lại bãi đỗ xe của club, dựa thân mình vào trên chiếc xe thể thao.

Quần áo chỉnh tề.

...Cậu nhìn mọi người quần áo chỉnh tề dưới ngọn đèn ngập tràn ánh sáng quang vinh giờ chén rượu chúc mừng. Bờ môi đều lộ ý cười, đồ trang sức trên tay dưới ánh đèn khúc xạ đậm bị thương thật sâu vào mắt của cậu.

Mái tóc gọn gàng bóng mượt, gương mặt thành thực, đôi môi đóng mở ăn nói nhã nhặn, đáy mắt thỉnh thoảng có một tia khinh miệt. Thần sắc ngạo mạn cùng cái cảm có chút hắt lên đường như đang châm chọc chính mình quần áo đơn giản.

Lễ phục ưu nhã, cái cổ mảnh khảnh hiện ra một đường cong duyên dáng, trong nét cười ngọt ngào xen lẫn một chút quý phái, đôi lông mày lá liễu lộ ra biểu tình đặc ý, một bên khóe miệng kéo xuống nhưng lại đem khinh thường cực độ giấu ở trong gương mặt trang điểm tinh xảo.

Một đôi nam nữ thành đạt lôi kéo mấy người bạn đi qua cậu. Có chút dừng lại, một tiếng cười nhỏ qua đi, mùi nước hoa hòa vào gió mát len vào chóp mũi. Như là hoàng đế cùng nữ hoàng cao cao tại thượng kiểm duyệt binh sĩ của chính mình.

Mạc Từ đứng thẳng lưng, cổ cứng ngắc, nhìn bọn họ một đám giẫm bước chân nhẹ nhàng rời đi.

Bản thân như thế...cùng thành công của bọn họ như vậy.

Mạc Từ hít sâu một cái, đem buồn bực đã hít vào phổi nhỏ ra. Nhìn chiếc xe màu bạc phong cách ở phía sau, tâm vừa mới thoáng buông lỏng lại nhanh thít chặt lại.

Hội học sinh. Giống như một đám mới phát hơn, lướt qua mấy người nam nữ diều võ dương oai trong lễ kỷ niệm. Mạc Từ cúi đầu, đôi giày thể thao chuyển động dưới chân làm cậu nhớ lại khoảng thời gian nghèo túng.

Bị người lạnh nhạt...

Một người giàu có cao cao tại thượng từ trên cao nặng nề té xuống chỗ thấp, té đến mặt mũi bầm dập.

Ngoài kinh ngạc còn ôm tâm tư xem kịch vui, bọn họ là một trong những ví dụ chân thật nhất a. Sao có thể buông tha cơ hội cao ngạo đi qua cậu cười lạnh một tiếng được?

Khi đó Mạc Từ đem toàn bộ biểu tình giấu trong mái tóc quá dài lại có vẻ dính đầy mỡ, bị mắc kẹt trong cổ họng không chỉ là giọng nói.

Là rất không cam lòng, là rất hối hận, là rất phẫn nộ, là rất bất đắc dĩ. Toàn bộ bị mắc kẹt trong cổ họng, phun ra không được, nuốt vào không xong.

Lời người đáng sợ, lúc trước tùy tiện xằng bậy, chà đạp tôn nghiêm của người khác, thiếu gia luôn bắt người khác làm niềm vui. Như hạc vàng đạp cười mây trắng...Nếu đi sẽ không trở lại.

Ý khí phong phát*, có bao nhiêu người muốn thấy bộ dáng cậu không phát ra được khí thế?

* Ý khí phong phát (): Khí thế hùng hực.

Mạc Từ cảm thấy rất áp lực, giống như lữ khách bị sa vào vùng lầy không người cứu giúp, bị lún vào trong vùng lầy đất bùn hôi thối bao ngập cả chân tay của mình.

Không biết quý trọng, không biết dốc sức làm việc. Đứng yên một chỗ đợi đám người phía sau đi qua mình. Đợi bọn họ đem mình dẫm nát dưới chân...Xã hội luôn coi trọng vật chất, cho đến hiện tại cũng dựa vào làm việc để có cơm ăn. Người bị đào thải, kẻ thua cuộc nhất định trở thành miếng lót chân cho bọn họ.

Dòng người như nước chảy, luôn luôn có một người không theo kịp cước bộ của bọn họ, rơi về phía sau bọn họ. Tứ cố vô thân, rồi mong mỗi đám người qua lại đó bỏ thí qua ngày.

Người như thế, thường là người bị người khác đối xử lạnh nhạt nhất, bất đắc dĩ mà hèn mọn.

Loại sợ hãi này khuếch trương từ trong đáy lòng Mạc Từ, cảm giác hèn mọn xâm chiếm khắp tứ chi bách hải (toàn thân).

Bản thân đã từng thu hút rất nhiều ánh mắt ngưỡng mộ, bản thân cũng thu hút rất nhiều xem thường thường hèn mọn cùng khinh bỉ.

Tất cả, đều làm cho cậu cảm thấy thật sâu cảm giác nguy cơ.

Mạc Từ bụm mắt, kính hoảng phủ trên mặt cậu. Cảm giác lạnh buốt sau lưng đã giải cứu cậu ra khỏi loại tâm tình này. Điện thoại trong túi áo rung rung, Mạc Từ vội vàng buông hai tay đang che khuất bộ mặt, lấy di động ra. Nhìn thấy một cuộc gọi đến trên màn hình liền cuống quýt nhận nghe cuộc gọi.

— Giọng nói của anh trai chung quy luôn làm cho cậu bình tĩnh lại.

Mạc Từ vẫn tắt hồi báo hành tung cho anh trai, bày tỏ mình đang ở club tham gia tụ hội học sinh, sau đó muốn tối nay có thể về trễ. Ăn cần hỏi thăm vài câu rồi cúp di động.

Cậu nhìn vào trong kính chiếu hậu của chiếc xe thể thao thử nhe răng mình, lại nhếch cái miệng. Lúc này mới triệt để xua tan buồn bực trong lòng, nhìn thẳng vào cảm xúc tiêu cực của bản thân.

Đợi cho tất cả không khí một lần nữa trở lại ***g ngực, Mạc Từ mới mang một nụ cười đi ra bãi đỗ xe bước vào câu lạc bộ.

...

“Mạc Từ? Sao cậu lại tới đây?” Tất cả mọi người nhìn thấy cậu đều rất kinh ngạc hỏi ra những câu này, biểu tình cùng Tống Gia Gia tại chợ tranh hoa chim gặp phải cậu cũng không khác lắm.

Mạc Từ không biết của này phải trả lời sao mới tốt, xấu hổ kéo kéo khoe miệng, kéo ra một cái nụ cười hỏi ngược lại: “Bạn học không phải muốn tất cả bạn học đều phải đến sao?”

“Đúng vậy, đúng vậy. Chỉ là hiểu kỳ đại thiếu gia cậu lại tham gia cái tụ hội đồng học ‘Bình dân hóa’ này của chúng ta.” Người hỏi cậu tỏ ra hảo hữu hướng cậu cười cười, đưa cho cậu một ly bia.

“Chúng ta đã trưởng thành, có thể uống bia rồi. Bất quá...Nhìn bộ dáng Mạc Từ cậu, giống như người đã thường xuyên uống rượu nha.” Nữ đồng học đến trên chợ.

Trải qua những tương tác có qua có lại này, tâm tình của Mạc Từ tốt lên rất nhiều, cười nói lại “Đâu có, đâu có, những rượu kia chỉ là vì xã giao mới uống, kỳ thật tớ tuyệt đối không thích.”

“Thật sao? Mạc Từ cậu cái tuổi này lại đi xã giao nha, nói cho tới một chút, cậu bình thường đều uống rượu gì?” Nam đồng học có ria mép dài đẩy ra nữ sinh vừa rồi, hiểu kỳ góp đầu vào, mời chặn Mạc Từ, một bộ dáng ‘Anh hai tốt’.

“Rượu cocktail, hương vị tuyệt không ngon. Khi mỗi lần uống, tớ đều là uống giả vờ, sau đó thừa dịp người khác không chú ý mà vụng trộm đổ đi.” Mạc Từ nhún mày, nhớ lại.

Mạc Từ nói không phải là lời nói dối. Lúc còn trẻ thì cậu chung quy luôn giả vờ một bộ tàn khốc thâm trầm mang tâm tư đi uống rượu, nói rằng mỗi lần sẽ chỉ ‘Rượu cocktail’, uống vào trong miệng còn không bằng nước trái cây, bình thường đều là ném một ngụm rồi bị Mạc Từ vụng trộm đổ đi. Cho dù là bia, Mạc Từ cũng là dưới tình huống từ chối không được, miễn cưỡng uống vài ly, cũng không phải là yêu thích.

Thể chất của cậu là ‘Gặp rượu thì say’, trong những màn gió trăng danh xưng ‘Ngàn chén không say’ đều là bởi vì tốc độ rót rượu của Mạc Từ nhanh hơn cả tốc độ của người chế rượu, cho đến khi vui chơi xong mới thôi. Bằng không cậu làm sao sẽ ở trong những ngày khó khăn nhất, trong cuộc sống cực kỳ sa sút lại dùng rượu cần để làm tê liệt tâm trí?

“Rượu cocktail...Tớ đến bây giờ còn chưa được uống qua, cha mẹ quản nghiêm quá, đều không có cơ hội...” Bạn học nam gãi gãi đầu, vỗ vỗ bả vai Mạc Từ. “Bất quá, hôm nay tụ hội tốt nghiệp, chắc bọn họ cũng sẽ không ngăn cản tớ, ha ha!” Bạn học nam tiếp tục than thở, giả vờ tức giận cầm chai bia lên ừng ực nuốt xuống.

“Này, cậu không được chỉ lo uống rượu đó, đợi lát nữa con phải chụp ảnh quay phim, cậu cái con ma men này làm sao chụp được ảnh!” Một giọng nói con gái quen thuộc từ phía sau truyền tới. Không cần đoán cũng biết là cô gái cởi mở ‘Chưa thấy người đã nghe thấy tiếng’, Tống Gia Gia.

“Ồi chào...Đại tỷ, chị trước tiên thả quần áo em ra a. Em không uống, không uống được chưa? Quần áo của em cũng bị chị kéo hư rồi...” Bạn học nam vẻ mặt cầu xin, cậu vừa mới mua cái áo thể thao, hy vọng là không nên bị vị tiểu thư hung bạo này cứ vô cùng đơn giản mà làm hư.

“Hừ, hiểu là tốt rồi!” Tống Gia Gia hai tay chống nạnh, buông thả quần áo của nam sinh, quay sang nhìn Mạc Từ “Cậu tới rồi! Còn tưởng rằng cậu sẽ không đến, hại tớ không yên nửa ngày...”

Mạc Từ đắc ý.

“Tổng đại tiểu thư mời tôi đến, tôi làm sao không đến được?” Mạc Từ nhin không được lại cong cong khoe miệng.

Tống Gia Gia hừ một tiếng, thấy Mạc Từ càng lúc càng phát ra ‘Bình dị gần gũi’, ngoắc ngón tay.

“Đi theo tớ đi, cùng nhân gia đến chào lớp trưởng đại nhân một tiếng!”

Mạc Từ sờ mũi, thả ly bia trong tay xuống. Đuổi theo Tống Gia Gia, chỉ là...Cậu hình như đã quên vị lớp trưởng này tên gì.

“Gia Gia, cái kia, lớp trưởng...” Mạc Từ còn chưa nói hết đã bị Tống Gia Gia đột nhiên quay qua cắt đứt.

“Lương Vũ Duy, lớp trưởng kêu Lương Vũ Duy.” Tổng Gia Gia khoát tay một bộ dáng phối hợp với ánh mắt cô ‘Tớ đã sớm biết rõ cậu không nhớ’, Mạc Từ nhin không được mím môi.

Một bộ dáng hàm súc muốn cười lại cười không được, khiến cho Tổng Gia Gia hừ nặng một tiếng “Chỉ biết thiếu gia cậu tính tình lại tái phát, ngày đó nhìn thấy con người cậu dường như thay đổi, cũng không biết là biến tốt hay biến xấu? Không nhớ được tên người khác, ai không biết còn tưởng rằng cậu tính tình thôi lại tái phát không coi ai ra gì!”

Mạc Từ lần này không cười, kinh ngạc với cảm quan của Tổng Gia Gia, chỉ mới một lần gặp mặt cô ấy liền có thể phát hiện ra biến hóa của mình...

Bất qua, vị lớp trưởng tên ‘Lương Vũ Duy’ trong miệng Tổng Gia Gia dường như đã từng quen biết...

Mạc Từ một bộ dáng cau mày suy nghĩ sâu xa bị Tổng Gia Gia làm cho rằng đang ‘Rút kinh nghiệm xương máu’. Cả người cao hứng, hung hăng vỗ bả vai Mạc Từ một cái, đem cậu kéo xuống ngồi vào trên ghế sofa trước mặt lớp trưởng Lương Vũ Duy.

Mắt đeo kính, khỏe môi nam sinh gợi lên một mặt cười yếu ớt nhả nhận tuần tú, làm cho Mạc Từ hoảng hốt một hồi.

Khiếp sợ xong, Mạc Từ xông lên phía trước, thừa dịp Lương Vũ Duy cùng bạn bè nói chuyện với nhau, lúc mà chưa kịp phản ứng thì có một cái nắm tay giáng xuống.

Người xung quanh đều bị hành động này của Mạc Từ dọa sợ, biểu tình trên mặt ngưng đọng lại.

16. Quyển 1 - Chương 16

Đó là một chiếc máy bay giấy bay qua bầu trời, không để lại bất cứ dấu vết gì ở niên đại này.

Lúc đó, người thiếu niên mang kính không gọng, luôn nói cười chậm rãi, yêu thích cầm lấy ‘Những chú chim bay lạc’ của Tagore, cùng Mạc Từ ngồi chung dưới một bóng cây, trong miệng thì đọc mấy câu buồn ngủ: “Trên bầu trời không có dấu vết chim bay, nhưng chúng đã bay qua đó.”, trong khi cầm tập thơ là để che chắn —— máy chơi game.

Mạc Từ là loại ở trường học giáo huấn không được, quát không cũng không được, làm cho các thầy cô vô cùng đau đầu ‘Học sinh cá biệt’.

Còn người nhả nhận, tôn trọng giáo viên Lương Vũ Duy vẫn luôn được các thầy cô che chở trong lòng bàn tay, là một niềm tự hào đặc ý trong ‘Top học sinh’, mà học sinh cá biệt cùng học sinh ưu tú trong lúc đó rất ‘Hữu nghị thăm thiết’, nhưng lại không người nhìn thấy.

Hóa ra là trong một lần tan học với ‘Sự kiện cơn đồ bắt nạt’. Đeo mắt kiếng nhất định là dễ khi dễ này không chỉ nổi danh mà đã trở thành một quy củ bất thành văn trong giới lưu manh.

Có một khoảng thời gian, cửa sau trường học là nơi lưu manh tụ tập, bầu không khí cực kỳ xấu. Học sinh đứng đầu Lương Vũ Duy yêu thích đọc cô lai vãng nên đã lựa chọn con đường nhỏ tịch mịch ở cửa sau trường học, lách chậm chạp về nhà. Rất không khéo, loại ‘Ếch bốn mắt’ này bị bọn cơn đồ đáng về lưu manh theo dõi. Ngăn lại ở trên tường trường học, chìa tay đòi tiền.

Học sinh ngoan ngoãn Lương Vũ Duy nổi giận. Bỏ túi sách xuống chuẩn bị thử một trận quyền cước. Điều này làm cho Mạc Từ ‘Muốn dạy lại quy củ’ một mực đi theo phía sau cậu ta kinh ngạc một hồi.

Cậu hận thấu xương cái con ếch đeo kính bốn mắt này, đi học thầy giáo luôn mang cậu và Lương Vũ Duy ra so sánh, điều này làm cho thiếu gia ương ngạnh tâm cao khí ngạo nổi giận.

Vì thế, cậu lựa chọn sau khi tan học mặt trời sắp xuống núi, vụng trộm đi giáo huấn Lương Vũ Duy một lần.

Không ngờ lại nhìn thấy học sinh ngoan thoắt cái xé rách ngực trắng, một bộ dạng động tác nhanh chuẩn hung ác. Mạc Từ trong lòng tính toán nhỏ nhất là phải đánh cho đã, nhưng là kế hoạch chung quy lại biến

đổi không đỡ được... Chủ ý là làm cho Lương Vũ Duy trên mặt đầy máu, làm cho cậu ta nổi giận chửi bậy đã thất bại...

Mấy tên côn đồ khoa tay múa chân không địch lại Lương Vũ Duy, toàn bộ đều bị đánh gục.

Học sinh ưu tú Lương Vũ Duy thập phần đắc ý mà buông lỏng cảnh giác. Một tên côn đồ khôn khéo thừa dịp bất ngờ, một phen bắt lấy Lương Vũ Duy.

Lương Vũ Duy mặt biến thành màu đỏ thẫm...Mạc Từ chuyên làm việc ác đột nhiên thiện tâm quá mức, cảm thấy cái con ếch bốn mắt này cũng rất đáng thương, liền bắt đầu nhấc một tảng đá, không tốn sức nào cũng nhanh chuẩn hung ác giải quyết tên lâu la cuối cùng.

Lương Vũ Duy lông tóc không thương hết sức cảm kích nhìn về phía Mạc Từ, làm Mạc Từ cảm thấy bốn mắt cũng không đáng ghét như thế.

Vì vậy, một khắc này tình hữu nghị con trai tại lúc mặt trời xuống núi, ráng đỏ trời chiều hạ xuống được tạo dựng lên.

Mỗi lần nghĩ đến, thật sự là cảm khái trăm ngàn lần a...

Học sinh ưu tú cùng học sinh cá biệt thường xuyên chiếu cố lẫn nhau, những giờ lên lớp có thể trốn được đều trốn hết. Ở dưới tán cây ngô đồng cao lớn trong trường học mà nghe tiếng ve kêu tiếng gió thổi. Sau đó là trao đổi kinh nghiệm chơi game...Có qua có lại, hai bên dần hiểu nhau, chậm rãi mà thường thức tính cách của đối phương.

Theo đuổi ‘Chủ nghĩa độc thân’, không cùng người khác quen thân, Lương Vũ Duy luôn giả trang trước mặt người ngoài đã xem Mạc Từ là anh em tốt của chính mình.

Trên lớp học âm nhạc, hai thiếu niên cao cao gầy gầy luôn lén chuồn ra cửa để đi...đây đó. Điều không có người chú ý, cũng khó trách mọi người lại giật mình.

Mạc Từ mạnh mẽ chụp lấy áo khoác của Lương Vũ Duy, làm cho một đám người thật lo sợ cho rằng hai người muốn đánh nhau.

“Đã lâu không gặp.” Lương Vũ Duy buông Mạc Từ ra cùng cậu nhìn nhau cười, rồi cùng nhau cho đối phương một quyền.

Mọi người ‘nơm nớp lo sợ’ lúc này mới lấy tay an ủi ngực thở phào. Hóa ra hai người này tình cảm thâm thiết nha!

“Mạc Từ a Mạc Từ, cậu lúc nào thì cùng lớp trưởng thông đồng với nhau vậy?” Tổng Gia Gia phản ứng đầu tiên hết sức bất mãn đem miệng vênh lên thật cao, một bộ cậu không nói thì thề không bỏ qua rồi cười đến thoải mái quét X quang Mạc Từ.

“Cậu đoán đi, đoán đúng có thưởng!” Mạc Từ cố ý gợi lên hứng thú của Tổng Gia Gia, bộ dáng nghe nhạo cao đầu làm cho Tổng Gia Gia cảm thấy cậu rất thiếu ăn đạp.

“Lớp trưởng...” Tổng Gia Gia dời đi chiến lược đến chỗ trọng yếu, nhìn về phía Lương Vũ Duy cười nhẹ không nói.

“Thật lâu trước kia.” Lương Vũ Duy không có cắt ngang hứng thú của mọi người, rất dứt khoát nói ra thời gian qua lại, điều này làm cho mọi người ghen hòng trần trối trợn mắt một hồi.

“Oa kao! Nguyên lai hai người các cậu sớm đã có gian tình nha!” Tổng Gia Gia giơ lên Hoa Lan chỉ, run rẩy chỉ hướng hai người.

“Con gái không nên nói lời thô tục.” Lương Vũ Duy nhíu nhíu mày.

“Học sinh ưu tú cùng học sinh cá biệt... Các cậu thông đồng tở tại sao lại không biết!” Bạn học nam bị Tổng Gia Gia suýt nữa kéo hư áo thể thao cùng nhau đi lên, một bộ dạng sợ hãi.

“Cậu dùng từ không thể văn nhã một chút sao.” Lương Vũ Duy đẩy kính mắt đột nhiên cảm thấy bạn học nam rất chướng mắt, kính mắt phản xạ ánh sáng lạnh tanh làm cho những người khác đem câu hỏi muốn hỏi đều nuốt trở về.

Điều này làm cho Mạc Từ một mực tựa trên ghế sofa cười không ngừng.

— Lúc nào thì, bản thân cũng đã hòa nhập vào cái đám người luôn không hòa hợp này, hòa mình vào cùng các học sinh khác.

Khi nào thì, trong mắt mọi người cũng bắt đầu có sự hiện diện của cậu, cùng cậu không kiêng nể gì mà vui đùa.

Vậy từ lúc nào, cậu có thể lặng im ngồi ở đây, trong mắt mỉm cười, nhìn xem người khác đùa giỡn. Trong nội tâm đang rối rắm bỗng biến thành một cảm giác thỏa mãn lạ lẫm.

Loại tình cảm này chưa từng thể nghiệm qua, lạ lẫm lại tốt đẹp. Ở trong một đám người làm thành một cái vòng tròn, bị nhìn chăm chú, được coi trọng... Trong lòng rất thỏa mãn, thiếu niên cô tịch độc hành đã trở thành quá khứ.

Những điều này, cũng là nhờ Lương Vũ Duy....

Mạc Từ đáp tay lên bả vai của Lương Vũ Duy, ôm lấy đầu của cậu ta, làm cho tình cảnh ở hiện trường càng thêm mạnh bạo, “Hiện tại biết rõ cũng không muộn a!”

Mạc Từ nhướng mi, nhìn về phía mọi người miệng đã không thể khép lại được.

Lương Vũ Duy đẩy đẩy mắt kính, vuốt cánh tay Mạc Từ rồi nhìn lướt qua mọi người, cầm lấy micro của KTV, hắng giọng một cái: “Thật cao hứng khi mọi người đến tham dự tụ hội học sinh lần này... Hôm nay, chúng ta hãy cùng một chỗ cuồng hoan!”

Lương Vũ Duy luôn luôn nhã nhặn tuần tú dẫn đầu cầm lấy microphone ca hát, mặc dù giai điệu rất gay gắt, nhưng lại không làm hao tổn gì nhiệt tình của mọi người. Tổng Gia Gia dẫn đầu vỗ hai tay, làm cho bầu không khí trong ghế lô càng thêm sôi động.

Mạc Từ học cao trung ở thành phố C, là cao trung trọng điểm của thành phố C nhân tài kiệt xuất, không thiếu con cháu quý tộc, con của quan chức doanh nhân.

Trường học tuy rằng không phải trường chuyên của quý tộc, nhưng cơ sở hạ tầng được tư nhân đầu tư so với trường quý tộc chỉ có hơn không có kém. Điều này ít nhiều là do nền kinh tế phát triển của thành phố C, cùng với sự coi trọng giáo dục của quan viên chính phủ địa phương. Không ít học sinh từ học viện này sau khi tốt nghiệp, đã trở thành sinh viên ưu tú của trường đại học nổi tiếng, thậm chí, trong giữa kỳ đã xin ra nước ngoài du học, còn chưa tham gia thi cử vào đại học đã bay ra nước ngoài.

Mạc Từ chính là một trong những công tử ăn chơi ở trong đó, cậu đã hơn ba tháng không đi học. Tất cả thủ tục lúc trước đều là do Đạt thúc tiến hành. Đối với việc học, người nhà đối với cậu không ôm hy vọng quá lớn, ra nước ngoài giả một cái văn bằng là tốt rồi.

Lớp học đã có không ít bạn học xin ra nước ngoài học, mọi người sẽ thật lâu không gặp mặt, thừa dịp cơ hội này tụ cùng một chỗ nên bầu không khí tự nhiên sôi động lên không ít.

Nhớ lại một chút thanh xuân đã mất đi, nhớ lại những chuyện lộn xộn trong trường học.

Trong không gian phong kín, bầu không khí dâng cao kéo theo dòng khí nóng quay cuồng trong không khí, trên trán mọi người đã toát ra một chút mồ hôi.

Mạc Từ bị Tổng Gia Gia vây chặt, cùng Lương Vũ Duy lên sân biểu diễn một ca khúc vườn trường đang lưu hành. Khi song ca Mạc Từ cố ý lặc điệu một chút, dự định làm một cái âm rung để áp đảo âm thanh hỗn loạn trong ghế lô, để kéo mọi người lại.

“Không nghĩ tới đại thiếu gia còn có thiên phú kỳ quái!” Mạc Từ thấy một đám bạn học trêu ghẹo, cười đến thoải mái.

Không có gì bằng tuổi trẻ, thời gian ở trong vườn trường xanh mượt lúc trước cứ bị cậu vội vàng bỏ qua, làm mấy trò hề mà lần được một cái bằng đại học, tốt nghiệp xong lại liên tiếp bị đả kích việc Mạc gia phá sản, làm cho cậu dần dần bị suy sụp.

Thường ngày làm mưa làm gió, thường cùng bạn học phát sinh mâu thuẫn, làm cậu không dám đem cái tin tức này nói cho bạn tốt cùng trường Lương Vũ Duy, lo ngại sẽ bị giễu cợt.

Đời trước tại cuộc họp hội học sinh, mọi người thấy hoàn cảnh Mạc Từ sa sút như thế đều cười lạnh trào phúng kính hoa thủy nguyệt*, tưởng tượng mà nhớ lại một lần.

*Kính hoa thủy nguyệt: Hoa trong gương, trăng trong nước: Chỉ cảnh tượng huyền ảo, không có thật.

Ông trời đã cho cậu một cơ hội để đền bù những thứ đã mất kia, không có gì đó đặc biệt đã làm cậu vạn phần cảm kích rồi.

Nụ cười nhiệt tình của mọi người mang đến cho cậu một tình cảm mà trước kia không hiểu rõ. Đáy lòng có một chút ngăn cách, tự ti, cao ngạo toàn bộ đều bị cổ nhiệt lưu này làm cho biến mất.

Nếu có thể sớm tỉnh ngộ một chút, có thể hay không có một kết cục hoàn toàn bất đồng?

Mạc Từ kéo tay Lương Vũ Duy, say mê ca hát ‘Giai điệu uyển chuyển’, đối mặt nhìn nhau.

Thanh xuân cùng nhiệt huyết của thiếu niên, tại thời khắc này như phảng phất quay lại trên người Mạc Từ, làm cho động lực tràn đầy trong huyết quản của cậu bắt đầu lưu thông.

Mạc Từ hát liền hai bài hát, cổ họng hơi khát liền ngồi trên ghế sofa xem những người khác biểu diễn, cầm lấy ly coca thủy tinh trên bàn uống một ngụm lớn.

Các học sinh liên tục biểu diễn, biểu diễn quái lạ làm cho bầu không khí tăng vọt không ít, Mạc Từ cùng Lương Vũ Duy một bên hàn huyên trong chốc lát liền có chút ngồi không yên. Hướng Lương Vũ Duy gật đầu rồi mở cửa ghế lô đi toilet.

Sóng nhiệt ‘Chứng khí mù mịt’ trong ghế lô làm cho Mạc Từ mở ra vòi nước, tạt một phen nước lạnh trên mặt, rửa đi một đầu đầy mồ hôi lập tức nhẹ nhàng khoan khoái rất nhiều.

Khi ngẩng đầu, Mạc Từ gương mặt dính đầy bọt nước nhìn thấy một cái thân ảnh cực kỳ quen thuộc ở phía sau, sững sờ tại chỗ, tay đang cầm khăn tay lau sạch bọt nước cũng cứng đờ ở giữa không trung.

Hóa ra là cái tên đáng hận, cầm thù đến tận xương Triệu Hồng Tu!

Mạc Từ trong đầu trống rỗng không biết nên phản ứng ra sao. Ba chữ Triệu Hồng Tu cứ nhiều lần xuất hiện trong lòng, nhiều loạn làm cậu thấy chóng mặt.

— Cậu phải làm sao bây giờ?

Nắm tay buông xuống, người trong gương giờ phút này đang đưa lưng về phía cậu.

Hắn là còn chưa phát hiện ra mình...

Mạc Từ ghì chặt cái cạnh bồn rửa mặt, xương ngón tay trắng bệch.

Ký ức của lần xúc động đầu tiên vẫn còn mới mẻ.

Đấu tranh nội tâm, lửa giận bốc lên, đối đầu gay gắt...Kết quả lại thế nào?

Anh trai nói lời nhẹ nhàng khuyên giải, bản thân lại quật cường cúi đầu...

Sau đó là những cảm xúc phức tạp đan xen, làm cho cậu vô thức trốn tránh anh trai.

Trong người nén giận thì ngàn vạn phải chú ý, không thể bởi vì giận mà lại dễ tiết lộ bí mật.

Tay Mạc Từ bấu víu trên bồn rửa ngày càng căng, hai run động, như một con thuyền nhỏ nhấp nhô bất định trên sóng lớn.

Người lái sẽ ra sao? Trái tim Mạc Từ co chặt, nghĩ đến ngàn vạn loại kết quả, không có phương diện nào là xấu.

Không thể xúc động, không thể lần nữa đưa tới hoài nghi.

Mạc Từ xoa trái tim đang nhảy lên thành thạch, trong mắt là sóng lớn mãnh liệt, rồi lại bình tĩnh lại.

Thế nhưng vừa ngẩng đầu lên, đến lúc nhìn vào trong gương, con người bên miệng luôn treo nụ cười dối trá đang từ từ đến gần chỗ cậu.

Từng bước một, ổn trọng bước đến, trong toilet chỉ có hai người nên vô cùng rõ ràng.

Tấm gương sáng loáng rất bóng, ngọn đèn cũng sáng ngời.

Trong gương hiện ra gương mặt của người kia, nụ cười cũng vì thế mà rõ ràng hơn.

Cơ thể Mạc Từ cứng ngắc bất động, hơi thở gấp gáp phun vào tay trái che miệng trên khuôn mặt mình

Một mảng ướt át.

1. Hoa lan chỉ.

17. Quyển 1 - Chương 17

Triệu Hồng Tu đi về phía bồn rửa tay, nhìn qua bên phải bồn rửa tay nhìn một người đứng bên cạnh bồn đang che mặt lại ngoại hình khả nghi, nhìn không được hai mắt liền nhìn thêm. Không ngờ lại phát hiện ra được, bóng lưng người đang run hai vai dường như là người quen.

Triệu Hồng Tu sờ cằm, nhìn thấy người đang che mặt vội vàng cúi đầu xuống cuống quýt dùng nước lạnh tạt lên mặt, trong đầu một đạo linh quang hiện lên, đột nhiên nhớ lại điều gì. Nhân tố không xác định đã thúc đẩy anh tiến lên một bước, miệng kéo ra:

“Cậu...”

Còn chưa nói hết, Mạc Từ đột nhiên xoay người lại, ấn chặt miệng lại, quay về anh ra sức nôn mửa liên tục. Vừa rồi bia uống ở trong ghế lô toàn bộ đều bị Mạc Từ phun ra hết, đầy đất đều là vật ứ. Triệu Hồng Tu chán ghét nhìn đôi mày rậm của anh lại, một chút suy đoán vừa rồi đều bị anh ném ra sau đầu, không còn có tâm tư suy đoán thân phận của người đang nôn đến rối tinh rối mù trước mặt.

Mạc Từ nôn khan vài cái, trong dạ dày phiên giang đảo hải.

Vốn không nghĩ là nôn, nhưng khi nhìn thấy người này từng bước đến gần, trong nội tâm sinh ra một chút cảm giác sợ hãi, trong lòng cậu liền sinh ra một kế, đó là ở trước mặt Triệu Hồng Tu ối lên ối xuống làm cho anh ta mất hứng.

Dùng dư quang ở khóe mắt nhìn thấy gò lông mày của Triệu Hồng Tu nhăn lại, trái tim trong ngực Mạc Từ tăng tốc thật nhanh, cảm giác nuốt xuống bị mắc kẹt thập phần khó chịu, nhưng đáy lòng nổi lên niềm vui ngập tràn làm cậu quên đi khó chịu của thân thể.

Lau miệng xong, Mạc Từ chậm rãi di chuyển về phía cửa toilet, nắm chốt mở cửa chuẩn bị rời đi.

Không ngờ chốt cửa phòng toilet đã bị một đôi tay mạnh mẽ vượt lên trước nắm chặt ——

Mạc Từ cảm thấy hô hấp mình đình trệ.

“Nhìn thấy tôi chán ghét lắm hay sao, đến nỗi làm cậu sinh ra một dự vọng muốn nôn mửa à?”

Người nọ phía sau khẽ tiếng nói ra một câu châm chọc, di chuyển xuống phủ trên bàn tay Mạc Từ, nắm năm ngón tay cứng ngắc của Mạc Từ chậm rãi dùng lực.

Giờ phút này, Mạc Từ cảm giác trái tim mình như là một nghệ sĩ dương cầm hoài niệm một nỗi buồn không rõ, ở trong đêm đen không trăng, dùng hai tay đàn diễn một khúc của tuyệt vọng và đam mê. Năm ngón tay kiên quyết đặt trên phím đàn, làm cho đàn dương cầm phát ra tiếng vang than khóc đồng cảm.

Tâm, cũng giống như phím đàn phát ra than khóc, xuyên thấu qua bóng tối, trái tim mang theo nốt nhạc xoay quanh trong bóng tối.

Trầm mặc thật lâu, Mạc Từ cũng không bạo phát. Tay của cậu bị năm ngón tay thon dài của Triệu Hồng Tu bao trùm lấy, cảm giác nóng rực truyền tới.

Nhưng mà trái tim như được treo trên núi cao sông băng, vẫn như cũ lạnh đến thấu xương. Cũng không có bị sức nóng trên lòng bàn tay truyền tới làm hòa tan.

Cậu khiếp đảm.

Cậu sợ hãi.

Cậu phần nộ.

Nhưng suy nghĩ của cậu là vô cùng thanh tỉnh.

Cậu không thể bởi vì nhất thời xúc động mà làm ra chuyện ngu xuẩn. Cậu hiện tại còn chưa có đủ năng lực để đối kháng cùng Triệu Hồng Tu.

Cậu chỉ có thể chậm rãi, từng bước một để trả thù vô tận vũ nhục mà kẻ thù đã từng trao cho cậu.

Chịu đựng được tức giận trong chốc lát thì sau này mới có thể trưởng thành.

Mạc Từ thông thông cổ họng, ổn định cơ thể lại rồi hỏi: “Vị tiên sinh này, xin hỏi anh có chuyện gì?”

Nói xong tránh ra bàn tay của Triệu Hồng Tu đang phủ trên mu bàn tay cậu, vặn chốt cửa. Đối với nghi vấn vừa rồi của Triệu Hồng Tu ngậm miệng không nói.

“Cậu không nhận ra tôi?” Triệu Hồng Tu lui ra phía sau một bước, nụ cười ở khóe miệng mở rộng một vòng đến tận má.

“Tôi là bị ‘Nhận lầm’ thành người đối địch của cậu, xui xẻo đến chết bị cậu lần lượt một quyền lãng xẹt.”

Triệu Hồng Tu giải thích, vẫn không nhúc nhích nhìn chăm chăm Mạc Từ đã mở cửa đi ra. Trên gương mặt ngập tràn vui vẻ đã biến mất, anh đi theo.

Anh nhìn thấy Mạc Từ quay người lau miệng thì trong mắt hiện lên một tia lửa giận, rõ ràng nôn đến rồi tỉnh rồi mù, tại sao trong mắt còn có thể có sự mãnh mẽ rõ ràng như thế?

Chỉ có một loại giải thích...Nôn mửa, chỉ là giả vờ, là một hành vi tự vệ để chạy trốn ánh mắt của anh.

Triệu Hồng Tu đã ở trong đấu tranh lẫn lộn với anh em chú cháu nhiều năm, am hiểu sâu sắc nhiều chuyện. Làm sao lại không hiểu tâm tư vừa rồi của Mạc Từ.

Không muốn tiếp xúc với anh.

Anh rất rõ ràng ý đồ của Nhị thiếu Mạc gia này. Điều này làm anh không khỏi nhớ lại một ít đặc biệt không thoải mái vào tháng trước ở Mạn Lôi Đặc Sâm.

Nếu như nói lửa giận lần trước là làm hại người vô tội, thuần túy là điều ngoài ý muốn. Vậy lần này tức giận lại từ đâu mà đến? Loại tình huống nhận lầm người lặp đi lặp lại nhiều lần, sẽ không cứ xuất hiện trên người anh đi. Ít nhất anh cho rằng, khuôn mặt của mình cũng không phải là gương mặt đại chúng.

Anh vô cùng chắc chắn, cái xúc động rõ ràng của Nhị thiếu Mạc gia, lửa giận, phần nộ tất cả đều nhằm vào chính mình mà đến!

Suy nghĩ như vậy, được sinh ra trong điện quang thạch hỏa* làm anh không khỏi ngờ vực.

*Điện quang thạch hoá [] ~ Cũng hay được viết sai thành “Điện quang hoả thạch” [] : Là chỉ, ánh sáng của tia chớp, lửa của đá lấy lửa. Vốn là từ của Phật gia, chỉ sự vật đến rồi đi trong chớp mắt. Hiện nay được dùng để miêu tả sự vật biến mất trong nháy mắt giống như tia chớp cùng lửa của đá lấy lửa. Cũng được dùng để chỉ hành động nhanh chóng, ra tay trước hạn định. (Theo Baidu)

Đến tận cùng là nguyên nhân gì, làm cho Nhị thiếu Mạc gia đối với một người hoàn toàn không quen biết như anh sinh ra địch ý dày đặc như thế?

Triệu Hồng Tu bước chân ra cửa đuổi theo Mạc Từ, một phen nắm cổ tay của cậu: “Mời cậu đi uống ly rượu, thế nào?” Giọng điệu cường ngạnh như thế, nói là mời còn không bằng nói thành uy hiếp.

Mạc Từ kinh ngạc, lực đạo kiềm chế trên cổ tay cậu chậm rãi biến thành lớn, giây dựa không có kết quả.

“Vị tiên sinh này, tôi còn có việc, hôm nay không rảnh.” Mạc Từ không hề nghĩ ngợi lập tức cự tuyệt. Cậu sợ lại vô tình lần nữa đem lửa giận trong lòng trút ra, tạo thành một hậu quả khó có thể dự đoán.

Chỉ cần ở bên cạnh Triệu Hồng Tu, cậu không bình tĩnh lại được.

Thủy triều dâng cao, sóng to nuốt trời, giống như sóng trắng trong đại dương, phóng lên tận trời.

Chỉ có tránh né, chỉ có tránh né mới có thể tránh cho xung đột.

Hai người ở một góc cửa khu đông nam của club mà tranh chấp không ít, vài vị nam nữ tri thức chuẩn bị đi toilet đều dừng bước lại, ghé mắt nhìn hai người đang phát sinh tranh chấp.

Người đàn ông thân hình cao lớn cầm thật chặt cổ tay của chàng trai đầu thấp hơn một chút, biểu tình lạnh lẽo cứng nhắc. Khuôn mặt của chàng trai đang bị mạnh mẽ nắm cổ tay mang theo giận dữ, đem môi dưới gắt gao cắn chặt, trên lông mày tràn đầy căm hận.

Hai người dây dưa không ngớt, trợn mắt mà chống đối. Ở chỗ cửa ra vào rộng rãi này phá lệ dẫn người chú ý. Không lâu sau, khách nhân ở trong sàn nhảy cũng hướng về khu đông nam của club nhìn qua, bình phẩm từ đầu đến chân.

“Bọn họ không phải là loại quan hệ...”

“Là tình cừu? Một người bị đàn ông vút bỏ nên đau khổ dây dưa?”

“Động tác này, tư thế này, nhìn thế nào cũng đều mập mờ...”

Người qua đường giáp ất bính đều phát biểu ngôn luận, tầm tắc vài tiếng, tất cả đều rơi vào trong tai hai người.

Thế giới này, không thiếu mấy cô gái có yêu thích đặc thù. Các cô ấy ngôn luận kỳ quái, có suy nghĩ phải tìm hiểu đến tột cùng, ngoại trừ dịch ý của Mạc Từ cùng gò lông mày cao cao của Triệu Hồng Tu thì sắc mặt càng ngày càng tái nhợt.

“Không rảnh tại sao lại đến nơi này?” Triệu Hồng Tu tận lực giảm thấp âm thanh xuống, chậm rãi buông tay kiềm chế Mạc Từ. Âm thanh bị đè thấp nhiều hơn vài phần nhu hòa, không giống vừa rồi cảm nhận được sự lạnh buốt cứng nhắc như kim loại.

Dù là như thế, Mạc Từ cũng không buông lỏng cảnh giác. Những ngôn luận của người qua đường kia cũng không mang đến cho cậu sự khó chịu gì, trái lại còn giải thoát cho cậu.

Triệu Hồng Tu có thể buông cậu ra đề thấp âm thanh nói chuyện, làm cho thần kinh căng cứng của cậu thoáng thả lỏng ra.

Mạc Từ né ánh mắt của Triệu Hồng Tu, âm thanh lạnh lẽo: “Cùng anh uống rượu đúng là không rảnh, bạn bè của tôi vẫn đang đợi tôi.”

Mạc Từ nói xong, đang xoay người rời đi lại bị một người đàn ông cao lớn mặc áo sơ mi hoa ngăn cản.

“Mày tại sao cùng Triệu ca nói chuyện, Triệu ca chịu mời mày uống rượu là đã tính toán cất nhắc cho mày, thằng nhóc mày đừng rượu mời không uống lại uống rượu phạt a!” Trên cổ của áo sơ mi hoa mang một sợi dây chuyền vàng to to, liếc nhìn chỉ biết là không phải cái tín đồ thiện lương.

Nhìn bộ dáng của Triệu ca, sợ là thằng nhóc này làm Triệu ca sinh khí.

“Như thế nào, không đi?” Áo sơ mi hoa nặn nặn nắm tay, thấy được ý cự tuyệt trong mắt Mạc Từ, “Mặt mũi của Triệu ca cũng không động được mày?”

Mạc Từ ngậm miệng, trong mắt nhấp nháy ánh sáng nhìn không ra cảm xúc, “Tôi bè bọn nhiều việc.”

“Ngay cả thời gian uống ly rượu cũng không có?” Triệu Hồng Tu lập tức tiếp lời, ý thức được bản thân tâm tình biến hóa, Triệu Hồng Tu di chuyển đường nhìn, dư quang ở khóe mắt cũng không tự giác mà nhìn về phía Mạc Từ, đầu đang ngẩng cao, gương mặt không vui của Mạc Từ cực kỳ giống một con vật nhỏ cao ngạo.

“Được rồi.” Mạc Từ cúi đầu nhìn giày của mình, ý đồ làm phân tán sự chú ý.

Tim đập dồn dập trong ngực chậm rãi biến ổn, không có xúc động như lúc trước giống như dùi trống đang đánh trên mặt trống. Mạc Từ nhìn nắm tay rủ xuống của áo sơ mi hoa, nét mặt khinh thường chợt lóe qua.

“Đi lấy rượu.” Triệu Hồng Tu nhàn nhạt phân phó áo sơ mi hoa, một chút không vui đặt trong trái tim giấu vào thật sâu, chẳng qua là quái hàm đang căng chặt lại.

Chú Hai thật là có tâm a, phái những tên đồ đệ đến giúp đỡ anh. Mỹ kỳ danh nói là giúp đỡ, ngược lại chính là giám thị.

Cái club này là nơi trước đó giao hẹn cùng bạn hàng giao dịch, tiêu phí không tính là cao, hoàn cảnh không tệ. Chỉ tiếc là, bạn hàng gọi điện nói tạm thời đến không được, cái khoản giao dịch này coi như hủy bỏ. Điều này làm cho ánh mắt của Triệu Hồng Tu trở nên sắc bén lên, rốt cuộc là ai trước đã để lộ ra tin tức...

Ngẩng nhìn xung quanh, người xem náo nhiệt vừa rồi sớm đã tản ra, đứng ở bên trái anh là một vật nhỏ ngẩng đầu cao ngạo.

Triệu Hồng Tu mang theo Mạc Từ đi về phía chỗ ngồi của mình, áo sơ mi hoa bùng ly rượu cocktail lấy từ quầy bar để trên bàn trước mặt Mạc Từ, rồi đứng ở sau lưng Triệu Hồng Tu.

“Tôi không uống rượu cocktail.” Mạc Từ nhú mày.

Áo sơ mi chưa đợi Triệu Hồng Tu lên tiếng, tự chủ trương tiến lên thô lỗ nắm chặt cổ áo của Mạc Từ: “Thằng nhóc mày dám chọn ba đáp bốn?” Nói xong lập tức đem rượu cocktail trên bàn cưỡng chế rót vào trong miệng Mạc Từ, trong miệng không ngừng chửi bậy “Thằng nhóc mày dám chọc Triệu ca nổi giận, để tao thay Triệu ca mà giáo huấn mày một trận cho tốt, đừng có mà quá lên mặt!”

Mạc Từ chưa kịp phòng bị, không khoan nhượng bị rót vào một ly cocktail. Khớp hàm gắt gao khép chặt làm cho ly rượu cocktail bị ngăn ở bên ngoài, làm cho rượu theo khóe miệng chảy xuống dính trên áo khoác màu trắng. Nước rượu làm áo khoác Mạc Từ nhuộm đầy màu sắc vô cùng nổi bật.

Bị bất ngờ rót cocktail nên mắc kẹt trong cổ họng, Mạc Từ khom người kịch liệt nổi lên ho khan.

Áo sơ mi hoa còn muốn rót lại một ly, lại bởi vì một câu của Triệu Hồng Tu mà buông xuống ly rượu lớn.

“La Xuyên, xuống dưới.”

“Triệu ca...”

“Xuống dưới! Không nên lại để cho tôi nói lần hai!” Biểu tình âm lãnh của Triệu Hồng Tu làm cho áo sơ mi giật mình một cái, khúm núm rồi đi dưới ánh mắt của Triệu Hồng Tu.

“Cậu không sao chứ, bọn thủ hạ không biết nặng nhẹ...” Triệu Hồng Tu cúi người, chuẩn bị nâng Mạc Từ dậy. Một cú đấm hung hăng giáng xuống mặt của mình.

Mạc Từ mãnh liệt đứng dậy hai mắt lóe lên hai ngọn lửa đập vào tầm mắt của Triệu Hồng Tu, cảm nhận sâu sắc trên gương mặt nhắc nhở anh: Bản thân bị đánh.

Lần thứ hai bị người đánh, hơn nữa là cùng một người.

Đây là chuyện làm cho người căm tức nhất.

Ở trong từ điển của Triệu Hồng Tu, chưa từng có hai chữ ‘Bị đánh’ này, đừng nói chi là có người dám đối với anh như vậy.

Kỳ quái chính là, Triệu Hồng Tu không có như lần đầu tiên bị đánh thì tràn ngập phẫn nộ.

Chống lại một đôi mắt bốc lên ngọn lửa nhỏ, Triệu Hồng Tu nghi hoặc nhiều hơn phẫn nộ.

Thừa dịp khoảng trống anh đang suy tư, Mạc Từ lại vùng một quyền nhưng lại bị Triệu Hồng Tu kịp phản ứng trốn né tránh đi, nắm tay liền rơi vào khoảng không. Mạc Từ lão đảo một cái, lòng bàn chân mất đi điểm tựa trượt chân trên cái bàn thủy tinh thấp nhỏ, trên bàn thủy tinh mấy ly rượu chân cao đều lăn xuống trên thảm trải trên mặt đất, phát ra một tiếng vang khó chịu.

Thủy tinh bị nát vụn trên đất, Mạc Từ không thua kém đề phòng bắt được góc áo của Triệu Hồng Tu, tuy rằng Triệu Hồng Tu kịp thời tránh đi nắm tay của Mạc Từ, nhưng hai người đều mất đi cân bằng nên đồng thời té lăn trên mặt đất.

Một khắc ngã xuống mặt đất này, Mạc Từ duỗi tay trái ra chống đỡ cơ thể, không ngờ rằng trên mặt đất còn có vụn thủy tinh. Thủy tinh đâm vào trong bàn tay trái của Mạc Từ làm cậu kêu đau một tiếng, thu tay về, nhanh chóng áp trên người Triệu Hồng Tu. Hai người lăn thành một đoàn làm cho người ở bên ngoài không kịp phản ứng.

“Triệu ca!” Áo sơ mi hoa phản ứng đầu tiên từ trong góc chạy đến, nhanh chóng nâng Triệu Hồng Tu đang bị đè xuống té trên mặt đất.

Triệu Hồng Tu bị đè nặng, ngực khó chịu, đầu có chút choáng váng, mượn lực thuận tay kéo Mạc Từ ngã trên người anh, lảo đảo ngồi trên ghế salon. Sau một chút dây dưa, Triệu Hồng Tu giương mắt nhìn Mạc Từ: “Cậu...Không sao chứ?”

Mạc Từ sắc mặt trắng bệch, trên gương mặt trắng nõn một tia huyết sắc cũng không có. Hàm răng cắn chặt, toàn thân run lên. Anh cup mắt thuận theo nhìn xuống, tay trái Mạc Từ máu đang chảy xuôi, máu như hạt châu tí tích từ trên đầu ngón tay chảy xuống, Triệu Hồng Tu cả kinh mới phát hiện Mạc Từ là bị thủy tinh trên mặt đất đâm tay, chần chừ nói: “Cậu...”

“Triệu Hồng Tu! Không cần anh ở trong đây chửi mắng khóc chuột giả từ bi! Chuyện lần trước bản thân tôi đã tạ tội, được một lần rồi cứ luôn mãi làm khó dễ tôi sao? Họ Triệu anh tâm nhãn sao lại nhỏ nhen như vậy?”

Mạc Từ hừ lạnh một tiếng, quay qua quát Triệu Hồng Tu, chẳng quan tâm đến đau rát trên bàn tay tựa như dó chỉ như đau bụng, sau đó đột nhiên đứng dậy, đáy mắt nhiều hơn vài phần khinh thường.

Không đợi Triệu Hồng Tu lên tiếng, áo sơ mi hoa một mực nhìn mặt mà nói chuyện ưỡn cao ngực, đứng dậy: “Thằng nhóc mày dám cùng Triệu ca nói như vậy, có phải là không muốn sống hay không!”

Gã gần đây mới đến làm việc bên cạnh Triệu Hồng Tu nên cũng không biết vụ gây sự ở khách sạn lần trước, nghe xong lời của thằng nhóc này dường như là cùng Triệu ca từng có qua giao thiệp. Triệu ca vừa rồi lịch sự với nó, thằng nhóc này cũng không biết tốt xấu dám động thủ. Thật sự là to gan lớn mật! Áo sơ mi hoa cân nhắc suy nghĩ, không có chút nào chú ý đến việc Triệu Hồng Tu vừa rồi quát lớn cùng tâm tình khác thường, thậm chí đợi lát nữa cùng Triệu ca tranh công để được Triệu ca coi trọng.

Áo sơ mi nghiêm nghị uy hiếp đối lại một hồi cười lạnh của Mạc Từ “Triệu Hồng Tu, anh nuôi loại chó chỉ biết đợi chủ nhân hạ lệnh ném cho khúc xương, phía sau tiếp phía trước tranh giành khúc xương rồi trở về tranh công vầy đuôi...Thật sự là hạng người gì, thì nuôi được chó đó!”

Triệu Hồng Tu nghe xong lời của Mạc Từ, lời xin lỗi vốn định thốt ra lại cứng rắn nghẹn lại vào trong cổ họng, mà ngay cả mệnh lệnh ngăn cản La Xuyên nói chuyện cũng cùng nhau nuốt vào trong bụng.

Triệu Hồng Tu sắc mặt trầm xuống, hàn quang trong mắt quét về phía Mạc Từ đang ngẩng cao đầu cười lạnh không thôi, mỗi một chữ như là từ trong hàm răng nhổ ra “Cậu lặp lại lần nữa!”

“Hạng người gì, thì nuôi cái loại chó đó!” Mạc Từ cắn răng lặp lại một lần. Xoay người sang chỗ khác, không liếc mắt quyết đoán ly khai khỏi nơi này.

“Thằng nhóc mày có dũng khí thì đứng lại!” Áo sơ mi hoa rất thức thời nghe thấy lời như từ trong hàm răng rạn ra của Triệu ca, lập tức kịp phản ứng khiến cho Mạc Từ đứng lại.

Mạc Từ nghe gã ở kia uy hiếp, bước chân dài thêm, đi về phía ngoài cửa club.

“Đứng lại!” Áo sơ mi lập tức gọi vài người, chuẩn bị truy chặn Mạc Từ, cho Triệu ca một cái công đạo.

Vài người kêu gào làm cho bước chân của Mạc Từ nhanh hơn, vì tránh bọn họ, Mạc Từ dứt khoát nâng chân chạy đi. Né vài cái bóng người đảm nhiệm chướng ngại vật trên đường, Mạc Từ chạy một đường thẳng ra club, ở nơi trống trải làm cho Mạc Từ thoáng phát ra một tiếng thở dài.

Nhưng tiệc vui chóng tàn, áo sơ mi hoa dẫn một đám người đuổi theo ra ngoài cửa, tinh mắt nhìn thấy Mạc Từ, trong miệng kêu gào. Mạc Từ trực tiếp thay đổi lộ tuyến, trên mặt treo nụ cười khổ, xem ra bãi đỗ xe muốn đi cũng không được. Lập tức cước bộ nhanh hơn chạy qua hướng hoàn toàn bất đồng với hướng của bãi đỗ xe.

Dường khí trong ***g ngực càng ngày càng ít, Mạc Từ thở hổn hển, nghe được tiếng chữ bậy sau lưng càng ngày càng nhỏ, thần kinh căng thẳng chậm rãi trầm tĩnh lại.

Mạc Từ quay đầu về phía sau nhìn nên không có chú ý tới, bên phải đột nhiên thoáng qua một bóng người.

Hai người chuyển động tương đối nhanh cùng đụng vào một chỗ, Mạc Từ không có bất luận cái gì lo lắng té xuống đất, cũng dùng một cái góc độ tương đối an toàn ngã đụng vào trên người của một người, lúc này mới tránh cho tay của Mạc Từ đang bị đâm thương cùng trực tiếp tiếp xúc với nền đất xi măng.

18. Quyển 1 - Chương 18

Liên tiếp ngã sấp xuống hai lần, nói không đau là không có khả năng.

Mạc Từ cắn răng, tự nhận là xui xẻo từ trên người của người dưới thân chống đỡ đứng lên.

Tim bởi vì vừa rồi vận động kịch liệt mà nhảy lên liên tục.

Người đàn ông trước mắt lão đảo đứng dậy, hơi thở rối loạn chứng tỏ anh ta đã làm vài bài tập vận động. Hai người thở hổn hển một hồi lúc này mới mở miệng nói.

“Thật xin lỗi, vừa rồi không cẩn thận đụng phải cậu.” Người nọ nhìn thấy bàn tay chảy máu của Mạc Từ, tưởng là bản thân tạo ra nên có chút áy náy nói.

“Không có việc gì...” Mạc Từ thấy ánh đèn chiếu vào người anh ta, đôi mắt chân thành sáng ngời dưới ánh đèn lờ lờ sáng lên, cảm thấy giống như đã từng nhận thức, vừa mở miệng nói lại bị một trận chữ bậy sau lưng áp đảo.

“Đi mau!” Người nọ sắc mặt trắng nhợt, một phát bắt được tay Mạc Từ lôi kéo cậu nhanh chóng đứng dậy mà chạy.

Mạc Từ bị động chạy theo anh ta, một chút chỗ trống trong đầu đã bị tiếng chữ bậy sau lưng nhồi vào, chỉ còn lại có một chữ ‘Trốn’.

Nện bước chân, cước bộ rất nhanh di chuyển, hai người đều cực lực thoát khỏi đám người truy đuổi sau lưng. Tiềm năng cơ thể được khai phá đến cực hạn, con đường dưới chân càng ngày càng dài, xuyên qua đường cái, xuyên qua đám người thưa thớt, xuyên qua quán ăn vặt đêm...

Mạc Từ cảm thấy quãng đường cậu chạy trước kia cộng lại cũng không có nhiều bằng hôm nay.

Không có giới hạn, chỉ lo chạy trốn để tránh đám người phía sau.

Trái tim kịch liệt nhảy lên, tựa hồ trái tim đang muốn phá vỡ ***g ngực mà rơi xuống, vang lên tiếng thùng thùng, máu toàn thân đều ngược dòng, gió làm cho người ta hít thở không thông thổi vù vù ở bên tai.

Âm thanh sau lưng càng ngày càng nhỏ, cuối cùng không thể nghe thấy.

Cuối cùng hai người ở trong một góc dân cư thưa thớt ở khu phố dừng lại.

Dựa vào trên vách tường xám xịt, giá lạnh sâu sắc như đang kích thích thần kinh nóng lên.

Tiếng thở dốc ồ ồ giao thoa cùng một chỗ, hơi thở nặng nhọc mà nóng rực.

Ở thành phố C, thời tiết tháng sáu không tính là quá nóng, nhưng trên người hai người đều ra một tầng lại một tầng mồ hôi, quần áo ướt sũng.

“Cậu không sao chứ...” Người tựa ở bên cạnh Mạc Từ vuốt mồ hôi trên trán, xem ra thể lực đã khôi phục bảy tám thành. Tiếng hít thở hổn loạn lúc trước đã trở nên có quy luật. Mạc Từ lắc đầu, lúc này mới có cơ hội nhìn rõ hình dạng của anh ta.

Đôi mắt sáng ngời mà hữu thần mang theo một chút áy náy, Mạc Từ mở to hai mắt nhìn, đột nhiên nhớ tới.

Vận động kịch liệt khiến cho ***g ngực Mạc Từ vẫn đang thiếu dưỡng khí, tiếng nói đứt quãng làm cho người nọ càng thêm áy náy.

“Anh là...Cái kia quán ăn vặt...Ông chủ?”

Sao? Lần này đến phiên Đoạn Phong kinh ngạc, đánh giá từ trên xuống dưới Mạc Từ đang dựa vào vách tường thở dốc. Sợi tóc màu xanh bị mồ hôi thấm ướt dính lên trên gương mặt, thân hình gầy gò quần áo xa xỉ...Đúng là lần trước bị người đòi nợ, trong thời gian anh đóng cửa ăn cái gì...Người chưa đưa tiền?

Mạc Từ nhìn ra kinh ngạc trong mắt anh ta, cười ha ha: “Lần trước ăn cái gì đó chưa đưa tiền cho anh, vẫn cứ nghĩ suốt, thế nhưng vẫn không có đi đến chỗ đó...Lần này gặp anh, có thể trả tiền rồi, không phải bị ăn không trả tiền.”

“Cậu còn nhớ rõ?” Đoạn Phong nhú mày, hướng về Mạc Từ là con cháu nhà giàu, lại nửa đêm đến quán ăn vặt của anh ăn gì đó đã là việc lạ, chuyện của quá khứ đã gần nửa tháng, ngay cả mình còn mau quên mà cậu còn nhớ rõ ăn cái gì đó chưa đưa tiền?

Đoạn Phong đối với Mạc Từ nhìn qua như là con cháu nhà giàu này có ấn tượng thay đổi hẳn, lời nói cũng so với bình thường nhiều hơn không ít.

“Cậu tại sao lại bị người đuổi chạy?” Đoạn Phong quan sát nhảy bén hỏi Mạc Từ hô hấp đã vững vàng lại.

“Đánh lão đại người ta, đương nhiên bị đuổi chạy.” Mạc Từ tự giễu cười cười, nhìn thấy trong mắt người đối diện có một tia nghi hoặc, lại hiếu kỳ nói “Giống như mỗi một lần nhìn thấy anh đều bị những lâu la tiểu tốt đuổi rượt...”

“Đúng vậy, gặp cậu đều rất không may.” Đoạn Phong gần đây ít vui đùa lại đối với Mạc Từ sinh ra một tia hảo cảm, cũng học hay nói giỡn. Trên khuôn mặt tuần láng anh tuần mày kiêu thoắt giãn ra, cho dù là bộ dạng đầu đầy mồ hôi cũng không thể che giấu anh khí của anh.

Trong mắt Mạc Từ chứa vui vẻ, từ trong túi móc ra ví da chuẩn bị trả tiền. Đoạn Phong khoát tay ngăn trở động tác của cậu: “Không có gì, lần trước gì đó cũng là đồ còn dư, không đáng tiền.” Nói xong sờ mũi, xấu hổ cười, nhớ tới cái buổi tối kia đem buồn bực phát tiết trên người Mạc Từ, tâm nhãn của mình có chút nhỏ a...

Nhìn ra nghi hoặc trong đáy mắt Mạc Từ, Đoạn Phong cười gượng vài tiếng “Tôm cay lần trước là để lại cho cô bé nhà bên, không phải lấy ra bán. Ngày đó tâm trạng không tốt, giận chó đánh mèo cậu, thật có lỗi...”

“Không có việc gì. Khô thơm giòn mềm, tôm cay vị không tệ, phương pháp làm ra cùng nơi khác không giống nhau.” Mạc Từ mỉm cười.

“Lần trước anh bị đám côn đồ kia dây dưa, có bị thương không vậy?” Mạc Từ đột nhiên nhớ tới lần trước ‘Thấy chết mà không cứu’ có chút áy náy.

Không biết lần trước gọi điện thoại cho cục cảnh sát, cục cảnh sát có hay không phái người đến duy trì trật tự an...

“Không có, bọn chúng chỉ biết chút ít công phu quyền cước, đánh không lại tôi...Cái cuộc điện thoại cảnh sát kia là cậu gọi?” Đoạn Phong rất tự nhiên liên tưởng đến Mạc Từ, ngày đó người trên đường không nhiều lắm, vài người đi đường cũng chỉ vội vàng chạy đi, người gọi điện báo nguy chỉ có Mạc Từ.

Đoạn Phong cào cào tóc, lộ ra một mặt cười, hướng Mạc Từ duỗi tay phải ra: “Đúng rồi, tôi gọi là Đoạn Phong, còn chưa biết tên của cậu?”

Mạc Từ cúi đầu nhìn thoắt qua tay trái còn đang đổ máu, đổi qua dùng tay phải nắm chặt tay Đoạn Phong, “Tôi gọi là Mạc Từ.”

“Tay của cậu còn đang chảy máu!” Đoạn Phong lo lắng nhìn xem tay Mạc Từ vô lực rũ xuống nhỏ máu, hắt đầu.

Đoạn Phong nương theo một chút ánh sáng của ngọn đèn ở đây, nâng...bàn tay bị thương của Mạc Từ lên, nhìn một cái liền biết nguyên nhân đổ máu “Cậu có phải hay không bị vụn thủy tinh đâm vào?” Biểu tình có chút nghiêm túc làm cho Mạc Từ lên tiếng ứng thuận vâng dạ.

Cái dáng vẻ nghiêm túc cùng với hình ảnh của anh trai thoát nhìn...

Nghĩ tới đây, đầu Mạc Từ co rút lại. Bản thân mang một bộ dáng chật vật về nhà, không biết anh trai có hay không phi thường tức giận...Ai, bản thân lại gây họa.

Nếu có một đôi lỗ tai thật dài, Mạc Từ thật muốn dùng lỗ tai che khuất mặt của mình, không để cho anh trai nhìn thấy bản thân vụn phần chật vật.

Mạc Từ trong nội tâm vô thức trốn tránh, đầu gục xuống, ỉu xiu.

Đoạn Phong thấy đôi mắt Mạc Từ đột nhiên ảm đạm xuống, cẩn cẩn dục dục hỏi: “Đã xảy ra chuyện gì?”

Nghe thấy Đoạn Phong hỏi thăm, Mạc Từ nghĩ đến một cái điểm quan trọng, đôi mắt ảm đạm trong nháy mắt trở nên tỏa sáng tỏa sáng, trong ánh đèn đường chiếu xuống rạng rỡ sáng lên.

“Đoạn Phong, tôi có thể hay không ở nhà anh nghỉ một đêm...Một đêm là được rồi.” Mạc Từ thiếu chút nữa là để hai tay trước ngực làm động tác cầu phúc, con mắt tỏa sáng tỏa sáng quay tròn chuyển động, bộ dáng con mắt trông mong làm cho người khác không đành lòng cự tuyệt.

Cậu không biết, bản thân khuôn mặt còn chưa nảy nở, mắt trũng to, lộ ra loại vẻ mặt này, này đúng là...Trắng mềm đến chóng mặt hoa mắt.

Mạc Từ mười tám tuổi, luôn lộ ra một khuôn mặt già dặn. Ở trước mặt Đoạn Phong vô thức toát ra khờ dại cùng tín nhiệm mà đối với người nhà mới có, không chút nào che giấu đối với Đoạn Phong thật là cảm giác tốt.

Đây chính là Mạc Từ, đối với người sinh ra tín nhiệm không hề che giấu tính cách của mình, nói chuyện không có kỵ, thẳng thắn quả quyết.

Cho dù là lúc suy sụp cũng sẽ không vứt bỏ tính cách, cho dù là bởi vậy mà trả giá rất nhiều, chịu thiệt cũng không ít, nhưng cũng sẽ toàn tâm toàn ý đối với người cậu cho rằng đáng giá để tín nhiệm.

Mạc Từ trong tiềm thức đem Đoạn Phong phân vào loại bạn bè có thể kết giao. Anh chất phác tiêu sái, đôi mắt sáng ngời, bộ dạng đối mặt với đám côn đồ mà khí định thần nhàn* mang đến cho Mạc Từ cảm thụ không đồng nhất. Đây là khí chất hoàn toàn khác biệt cùng với đám hồ bằng cầu hữu kia chỉ biết xu nịnh thân đây xấu xa. Anh ta và chính mình cùng nhau chạy loạn, xuyên qua đường cái đến chỗ không kịp, trải qua những điều đó làm cho Mạc Từ không khỏi mỉm cười.

*Khí định thần nhàn – : khí tức ổn định, thần sắc thư thái.

Đoạn Phong dừng lại một chút, hỏi: “Người trong nhà cậu sẽ không lo lắng?” Như Mạc Từ con cháu nhà giàu ăn mặc xa xỉ như vậy chỉ sợ là xem thường căn nhà nhỏ bé của mình, nơi ở nhỏ lại lộn xộn...

Đoạn Phong mơ hồ lo lắng, nhìn nhìn tay trái Mạc Từ còn đang nhỏ máu, lông mày hợp cùng một chỗ.

Mạc Từ không nghĩ nhiều như vậy, lắc đầu: “Đúng là bởi vì lo lắng mới phải ở nhờ nhà của anh một đêm, tôi không muốn làm cho bọn họ lo lắng...Còn nữa, tôi sẽ trả tiền thuê nhà cho anh.” Nói xong nhìn thoáng qua áo khoác trắng bị rượu cồn nhuộm thành màu sắc rực rỡ.

Tham gia tụ hội bạn học lại trở về một thân chật vật, dù có ngàn miệng vạn lưỡi cũng khó lên tiếng giải thích.

Nhưng là ...Đụng phải loại tình huống này, trước yếu thế bị thương mới có thể thoát khỏi Triệu Hồng Tu nhanh hơn nha.

Cậu cũng không muốn thấy Triệu Hồng Tu tựa như chó điên nhào tới cắn xé một phen. Dịch mạnh ta yếu, chỉ có thể giả vờ yếu thế thất bại rồi đi. Tay trái sẽ bị thủy tinh đâm thương, Mạc Từ sớm đã đoán trước, cậu hoàn toàn có thể tránh đi, nhưng một khắc té xuống này mặc dù là xuất hô ý liều*, nhưng góc độ ngã xuống đã được Mạc Từ cẩn thận tính toán qua.

*Xuất hồ ý liệu – : Bất ngờ, bất thành linh.

Làm sao để ngã, làm sao để tránh cho diện tích bị thương càng lớn, làm sao để cho vụn thủy tinh đâm vào bàn tay...

Trong chớp mắt, chẳng qua là công phu trong chớp mắt, Mạc Từ đều làm được.

Làm mà không để lại dấu vết, lòng bàn tay mặc dù đau, nhưng trong nội tâm khoái ý.

Lợi dụng cơ hội bộc lộ ra cảm xúc dễ nổi giận, thiếu niên huyết khí phương cương hung hăng đánh cho Triệu Hồng Tu một quyền...Lại để cho Triệu Hồng Tu lộ ra biểu tình chứa áy náy như thế, xem như là kiếm lời rồi.

Ngay cả chính cậu cũng kinh ngạc, có thể đem tính tình tự nhiên thu phóng, thâm lặng nổi giận, nhìn như bị xúc động không có đầu óc...Nhưng cậu lại bị động còn ở dưới tình huống duy nhất mà nghĩ ra phương pháp ứng đối.

Cùng Triệu Hồng Tu ngồi xuống bình tĩnh uống rượu? Trời mới biết mình có thể hay không nhẫn nhịn xúc động xuống, khắc chế bản thân nhảy đến trước mặt Triệu Hồng Tu hành hung anh ta một trận.

Kiếp trước tiếp xúc với Triệu Hồng Tu, âm hiểm xảo trá, tiểu lí tàng đao (nụ cười giấu đao). Có thể giả vờ như rất thương thức kiểu tính cách của Mạc Từ, ở trước mặt cậu ba hoa chích chòe để chiếm được niềm tin.

Ai ngờ đến cuối cùng lúc mọi người vạch mặt, Triệu Hồng Tu trên mặt treo nụ cười tàn nhẫn, dùng vẻ rất bình tĩnh nói: Chịu đủ ngang ngược của mình rồi, không ai bì nổi sự ngu xuẩn cùng không biết trời cao đất dày kia...

Hai năm a, Triệu Hồng cũng đã chịu đựng những hai năm. Là định lực cỡ nào mới có thể nhẫn nhịn rất nhiều khuyết điểm của mình, hơn nữa thường xuyên mời cậu đi đến nơi cao cấp cười cười nói nói kết giao?

Triệu Hồng Tu chán ghét cậu như thế, vậy mà cậu hết lần này tới lần khác làm ra bộ dáng như vậy, làm anh ta sinh ghét, cách xa cậu ra. Trước kia không đủ trình độ, phải ở trước mặt anh ta bày ra ương ngạnh độc đoán ngày càng táo tợn, không biết trời cao đất rộng...

Ở dưới sự thúc đẩy, mỗi cái hành động, mỗi một câu nói, cậu làm trở nên thuận buồm xuôi gió, không tốn sức chút nào. Nhưng...biểu tình âm trầm của Triệu Hồng Tu, làm cho cậu miệng lưỡi có chút lạnh lẽo vẫn sợ hãi có thừa.

Giả bộ bỏ chạy mặc dù chật vật, nhưng thoát khỏi tâm tình lên xuống của cường địch lớn nhất của cậu...Liên lĩnh hội được được mất.

Cái hạ quyết tâm này phải trả một cái giá lớn chính là một thân thương tích.

Liên tưởng đến biểu tình trên mặt của anh trai đồng dạng đều là sông băng lạnh lẽo âm trầm, mặt đối mặt giằng co thì sẽ có cảm giác nội tâm đang bị khảo vấn...so với ở trước mặt Triệu Hồng Tu càng thêm khó chịu. Cậu, không muốn phụ kỳ vọng của người thân...

Mạc Từ nghĩ đến thất ruột, đôi mắt trông mong đợi Đoạn Phong trả lời.

“Chỗ của tôi vừa xập xệ vừa nhỏ, sợ cậu ở không quen.” Đoạn Phong sau nửa ngày trầm mặc nói ra.

“Không có việc gì, đồng rác tôi đều...” Mạc Từ đột nhiên vã vào miệng, nghĩ rằng lời nói ra miệng thập phần không ổn. Ngủ ở đồng rác...Đó là chuyện đời trước, lại nhếch miệng cười cười, che giấu xấu hổ của bản thân.

“Ha ha, cậu không chê là tốt rồi.” Đoạn Phong cho rằng Mạc Từ đang nói đùa, cũng không có đoán dò truy vấn, một lời đáp ứng, “Tiền thuê nhà cũng không cần.” Đoạn Phong bổ sung thêm, nhớ lần trước Mạc Từ báo nguy giải vây, làm anh tổn thất được giảm đến mức nhỏ nhất, để cho Mạc Từ ở một đêm cũng không phải chuyện khó khăn, huống chi trong nhà có một gian phòng trống, tự mình một người ở cũng rất trống trải...

Mạc Từ giương lên khóe miệng, hợp với con mắt cũng cong cong, cực kỳ giống mảnh trăng lưỡi liềm nhỏ treo ngược trên bầu trời. Một hồi tiếng chuông từ trong túi nhắc nhở, Mạc Từ ngay lập tức lấy điện thoại di động ra, nhìn thấy cuộc gọi biểu hiện trên màn hình màu xám, nhận nghe điện thoại.

Đầu bên kia điện thoại, trong âm thanh của Lương Vũ Duy lộ ra một cổ lo lắng, hỏi thẳng Mạc Từ ở nơi nào. Mạc Từ đáp vài câu, giải thích một phen để cho bạn tốt biết mình cũng không có gặp chuyện không may sau đó cúp điện thoại, nhìn thấy màn hình tối đen phát ngốc một hồi. Lại bấm số di động của anh trai, âm thanh đò đò không vượt qua năm giây thì âm thanh đầu bên kia đã xuyên thấu qua điện thoại.

“A Từ, có việc sao?”

“Anh...Hôm nay em muốn đến ở trong nhà của bạn học một đêm, có thể không trở về được không?” Mạc Từ thử hỏi thăm dò.

“Là bạn học nào? Em đã rời khỏi club?” Mạc Ngôn ở đầu bên kia điện thoại cau mày. Tuy rằng mỗi sáng sớm Mạc Từ đều đi theo anh tập thể dục, tính tình cũng thay đổi không ít, nhưng cái đứa em trai nhỏ hơn anh năm tuổi này luôn...Làm cho người ta lo lắng.

“Một người bạn học rất thân. Em đã đến cửa nhà của cậu ta.” Mạc Từ một bên nhìn nhìn Đoạn Phong, biên soạn lời nói dối.

“Cậu ta đang ở bên cạnh em? Gọi cậu ta đến cùng anh nói điện thoại.” Mạc Ngôn thần nhiên nói, câu nói đầu tiên đem Mạc Từ nghẹn đến mức nói không ra lời.

“Anh...” Mạc Từ có chút ủy khuất, anh trai lại không tin lí do thoái thác của cậu...Chỉ đồ thừa trước kia gây họa kết án quá nhiều, làm cho anh trai cảnh giác.

“Gọi cậu ta đến.”

Mạc Từ bắt đầu dĩ gục đầu xuống, đôi mắt trông mong nhìn về phía Đoạn Phong, dùng ánh mắt ý bảo anh đi đến trước mặt nhỏ giọng tiến đến bên tai Đoạn Phong: “Anh trai của tôi muốn anh cùng anh ấy nói chuyện, tôi van anh, anh hiện tại dùng thân phận là bạn học của tôi, đừng lỡ miệng nói ra nha...”

Đoạn Phong hơi sửng sốt, Mạc Từ chuyển đến trước mặt anh nhỏ giọng nói chuyện, bộ dáng bó tay bó chân...Thật sự là không giống người thường.

Gật gật đầu, tỏ vẻ lần sau không được viện dẫn có này nữa, Đoạn Phong tiếp nhận điện thoại cùng anh trai Mạc Từ nói chuyện với nhau.

Vài câu nói chuyện với nhau qua đi, Đoạn Phong trả lại di động cho Mạc Từ, có chút thâm ý nhìn Mạc Từ một chút: “Anh trai cậu thật quan tâm cậu.”

Mạc Từ không có chú ý trong mắt của anh cô đơn chợt lóe, bắt vài lọn tóc: “Đâu có, anh ấy rất dong dài a...” Nhưng không biết trên gương mặt mình khóe miệng đã kéo dài đến hai má.

“Cám ơn anh.” Mạc Từ thấy Đoạn Phong bình tĩnh nhìn qua cậu, “Đến nhà của anh, anh dẫn đường đi.”

“A.” Đoạn Phong phục hồi tinh thần lại, ngọn đèn đường phía sau chiếu trên mặt, một vòng màu đỏ khả nghi chợt hiện lên rồi biến mất lại trên khuôn mặt, phảng phất như chưa bao giờ xuất hiện trên mặt.

Đoạn Phong đi đến trước mặt Mạc Từ dẫn đường, trong nội tâm lại nghĩ đến những chuyện khác, mạn bất kinh tâm* cùng Mạc Từ tán gẫu.

*Mạn bất kinh tâm [] : “Mạn”[] : Tuỳ tiện, không chịu ràng buộc. “Kinh tâm” [] : Lưu ý, lưu tâm. Cả thành ngữ ý chỉ lời nói, việc làm tuỳ tiện, không để ở trong lòng.

Hai người tuổi tương đương một trước một sau hành tẩu trên con đường trống trải, ánh đèn kéo dài mông lung mà ảm đạm, đem cái bóng của hai người kéo đến thật dài...

19. Quyển 1 - Chương 19

Đoạn Phong khi...tỉnh lại, Mạc Từ còn đang ngủ.

Buổi sáng ánh sáng mặt trời xuyên thấu qua chiếc cửa sổ có mấy ô vuông nhỏ, chiếu rọi vào trong phòng. Bụi bặm như con phù du dao động lên xuống bắt đầu linh hoạt nhảy múa dưới ánh mặt trời, rơi vào trên

mặt bàn, trên bệ cửa sổ rồi nằm im nằm im, làm cho người ta không tự giác mà nhắm mắt lại cảm thụ trọng lượng của bọn nó.

Đoạn Phong gần đây ngủ nông bị ánh sáng mặt trời chiếu vào trong phòng rọi vào, chuẩn bị xoay người rời giường. Nhưng tiếng hít thở nhẹ nhàng vang lên sau lưng làm cho động tác của anh ngừng lại.

Khoảng trống trong đầu bắt đầu nhớ lại chuyện phát sinh hôm qua.

Chính mình đã thu lưu một người xa lạ mới quen ở trong nhà một đêm.

Đoạn Phong ngồi dậy, góc áo ngủ caro xanh lại bị kéo lại ——

Đoạn Phong quay đầu, nhìn vào gương mặt ngủ say điềm tĩnh của Mạc Từ, ánh mắt chậm rãi chuyển qua đôi môi Mạc Từ đang hé ra hợp lại, cái mũi chuyển động co lại phủ lên một tầng bóng tối, mắt nhắm nghiền, khóe miệng chậm rãi lộ ra một tia cười khó phát hiện.

Người này chỉ là so với mình nhỏ hơn hai tuổi, là một thiếu niên vừa mới trưởng thành, nét cười rất rạng rỡ...Bộ dáng vô cùng chật vật ngày hôm qua cùng dáng ngủ yên tĩnh không hề phòng bị ngày hôm nay chồng lên nhau, tựa như là hai người hoàn toàn khác nhau.

Chậm rãi rút góc áo của bản thân từ trong tay của Mạc Từ ra, Đoạn Phong chỉnh sửa quần áo đi đến một gian phòng khác, bắt đầu thay đồ.

Căn phòng bày bãi đồ đạc lộn xộn vốn là muốn cho Mạc Từ ở, nhưng ý tưởng của Đoạn Phong lại rơi vào khoảng không.

Trên giường là một đoàn len sợi lộn xộn, còn có mấy cái phiên bản nhân vật hoạt hình Q1 kỳ lạ cổ quái ngả trái ngả phải này từ đâu tới đây?

Mặc đồ chỉnh tề xong, Đoạn Phong đến hiện tại vẫn còn mơ hồ.

Cùng là bởi vì lộn xộn chưa thể thu dọn lại, tối hôm qua mới để cho Mạc Từ ủy khuất một chút, cùng mình ngủ chung một giường.

Mà đầu xỏ đúng đầu tạo thành hỗn độn trên giường là ai đây?

Đoạn Phong đi ra khỏi phòng, ở trong một cái sân không rộng bắt đầu nấu bữa sáng.

Dây thường xuân bám đầy bốn phía bức tường trong sân, vòi dây ở trong gió nhẹ nhàng lung lay, bức tường phủ đầy màu xanh biếc trang điểm cho cái sân nhà đơn sơ không rộng này. Trong sân còn có hoa cỏ sức sống ngoan cường, tháng sáu dần dần nóng bức, ở trong thời tiết này cành lá sum suê bung ra muôn hồng nghìn tía, vươn lên một mảng xanh biếc.

Một lùm cây Ngâu Tàu² ở trong một góc sân nhỏ nở ra chùm hoa màu vàng, mùi thơm cùng với bông hoa màu trắng trên cây Dành Dành³ trồng ở bên cạnh hòa cùng một chỗ, tỏa ra một mùi hương ngọt ngào thơm ngát. Cây hoa hồng không cam lòng yếu thế, trên mặt cánh hoa màu đỏ chứa giọt sương ở trong gió nhẹ nhàng đọng đưa. Những cây hoa cỏ tự tại ở trong sân này đã tỏ rõ chủ nhân của chúng nó rất cẩn thận chăm sóc qua ngôi nhà này.

Bởi vì nguyên nhân là có nhiều hoa cỏ cỏ như vậy, nên không khí trong sân vô cùng tươi mát. Trong tháng sáu, trời rất mau sáng, ánh nắng mặt trời chói mắt nhưng không quá nóng bức.

Ngôi nhà của Đoạn Phong diện tích không lớn, một căn nhà có tầng cũ kỹ, thêm vào một cái sân. Trong vùng dân cư này, nhà cửa hàng xóm đều là chặt chẽ kề bên cùng nhau, đi thẳng xuống sẽ lại nhìn thấy mấy căn nhà cao thấp màu sắc mới cũ xen kẽ nhau. Mỗi một hộ gia đình của khu dân cư đều có một cái sân nhỏ, dùng để cung cấp gió mát vui chơi cho mọi người, đó là một tình huống ở thành phố C lâu cao san sát tắc tắc vàng rất ít gặp.

Cách vách tường bao phủ dây thường xuân truyền đến một tiếng nói trong trẻo hỏi thăm ân cần, không bao lâu lại nghe thấy cửa sắt nhà anh kéo kẹt vang lên, ổ khóa được thành thực gỡ xuống, cửa sắt bị người đẩy ra ——

Một cô bé mười sáu mười bảy xinh xắn hoạt bát cột một đuôi tóc ngựa thật dài, bước chân nhẹ nhàng bước vào, nhìn thấy Đoạn Phong bận rộn, bên miệng lộ ra một nụ cười ngọt ngào nói: “Đoạn đại ca, hi hi, anh đã dậy rồi.”

“Ừ, em là con heo lười nhỏ, cả ngày chỉ muốn ngủ, vừa rồi anh còn nghe thấy tiếng mẹ em gọi em dậy, em lại nằm trên giường không chịu dậy.” Đoạn Phong gỡ cái nắp nồi đất điện lên, ngừng cháo đã nấu xong, một kích tổn thương cô bé.

“Chán ghét nha, em rõ ràng đã không còn nằm trên giường, là lão mẹ giọng quá lớn!” Cô bé tức giận nói, may may không thêm để ý tới lời nói châm chọc của Đoạn Phong.

“Bịt tai trộm chuông*.” Đoạn Phong vượt qua cô bé, trở về phòng lấy chén cùng thìa múc cháo.

*Bịt tai trộm chuông “ ”: Tự lừa dối mình.

Cô bé mặt phồng đỏ lên, tùy tiện theo Đoạn Phong trở về phòng. Một tắc cũng không rời nhìn Đoạn Phong vội vàng bận rộn, một chút cũng không có ý tứ hỗ trợ.

“Dao Mộng, anh biết, em lại muốn đến cợ cơm?” Đoạn Phong nhượng nhượng lông mày, đem chồng chén để trên tay cô bé, “Cầm chặt.”

Cô bé gọi là Dao Mộng ra về ngưỡng ngưỡng, đem đầu vùi vào trong cánh tay: “Ai bảo Đoạn đại ca làm cơm ăn ngon, hi hi, lão cha cùng lão mẹ cũng đều hưởng thụ mà không nói ra miệng đó.” Cô bé lại thò đầu ra, đi theo sau lưng Đoạn Phong, ở trên bàn đá dọn xong bát đĩa.

“Anh hôm nay lấy nhiều hơn một cái chén.” Đoạn Phong quay đầu lại nói với cô bé.

“Hả? Tại sao?” Lông mày cô bé vo thành một cục, rất là khó hiểu, “Chẳng lẽ có bạn của Đoạn đại ca đến?”

“Ừ.” Đoạn Phong đơn giản trả lời, chuẩn bị rau trộn.

“Nam hay nữ?” Đôi mắt tròn của cô bé đột nhiên trở nên sáng long lanh.

“Nam.”

“Em còn tưởng rằng là nữ nha...” Ánh sáng trong mắt của cô bé trong nháy mắt ảm đạm xuống, khóe miệng lại có chút gờ lên. Cô bé đang muốn nói chuyện lại bị người đột nhiên từ trong phòng Đoạn Phong đi ra dọa đến, chiếc đĩa thoáng cái rơi trên mặt đất.

“Anh là...” Dao Mộng kinh ngạc nhìn chàng trai mặc áo ngủ của Đoạn đại ca, hỏi.

“Bạn của anh.” Đoạn Phong thay Mạc Từ trả lời, lại quay đầu về phía Mạc Từ, “Ở đây ăn sáng đi.”

Mạc Từ mở to đôi mắt ngơ ngác buồn ngủ, ngáp một cái, mở mắt nhìn thấy nhiều thêm một cô bé.

Đoạn Phong đi tới thay Mạc Từ giới thiệu: “Đây là em gái nhà bên, Dao Mộng.”

“A.” Gật gật đầu, Mạc Từ vẫn còn đứng yên.

Nhìn thấy Mạc Từ mặc áo ngủ rộng thùng thình của mình, bộ dáng lộ ra non nửa đầu vai, Đoạn Phong rốt cục phát hiện chỗ khó nói, “Cậu không có mặc quần áo...mặc kia của tôi.” Đoạn Phong bỏ cái muỗng trong tay xuống, dẫn Mạc Từ vào phòng, để lại cô bé một người trong sân...Ở trong gió ngổn ngang.

...

Ba người ngồi ở trên bàn đá ăn cơm.

Mạc Từ cảm thấy vô cùng không khỏe, cơ thể dường như lúc nào nghiêng về phía Đoạn Phong, Dao Mộng ở bên kia gấp thức ăn, không tránh được cùng ánh mắt Dao Mộng chạm vào nhau, Mạc Từ xấu hổ chiếc đĩa run rẩy, giả vờ như không phát hiện ánh mắt em gái nhà bên của Đoạn Phong giống như ‘Tia X’.

“Khụ khụ, cậu ăn không quen?” Đoạn Phong cảm thấy khoảng cách hai người gần lại, không tự giác dời đi về phía bên trái. Nhìn thấy Mạc Từ ngồi như bị kim đâm, mở miệng hỏi.

“Không có.” Mạc Từ lắc đầu, cái miệng nhỏ uống cháo.

Ánh mắt của cô bé đối diện tỏa ra tia sáng hưng phấn xanh lè, làm cậu có cảm giác như nhìn thấy sói.

Thấy ảo giác, ảo giác...Bị cô gái nhỏ không ngừng dò xét, Mạc Từ đem hình ảnh con sói dùng sức xua đi ra ngoài.

Bản thân không có áo mũ không ngay ngắn, trên mặt cũng không có dính hạt cơm nha? Mạc Từ sờ sờ mặt, không sờ trúng hạt cơm. Cái bữa ăn sáng này...vô cùng quý dị.

Sau khi ăn xong, Đoạn Phong thay Mạc Từ kiểm tra bàn tay trái bị thương một lần, hướng Dao Mộng mượn nước khử trùng từ trong hộp y tế nhà cô bé. Cô gái nhỏ không nói hai lời thì đã nhanh chóng lao ra cửa, bằng tốc độ nhanh nhất vội vã chạy về, đưa lên hộp y tế, ánh mắt càng dán dính vào trên người hai người.

Đoạn Phong thấy cô bé không nói một câu, nên cũng không mở miệng nói cô bé cái gì, chỉ là hướng Mạc Từ cho một ánh mắt để cậu không cần phải để ý.

Mạc Từ trả lại một nụ cười, lại làm cho ánh mắt Dao Mộng nhìn cậu càng thêm nóng rực.

“Mộng Mộng, gì đó lộn xộn trong phòng của anh đó là của em sao.” Đoạn Phong cũng lặng lẽ sờ một nắm mồ hôi, muốn để cho Dao Mộng thoáng phân tán chú ý.

“Nga.” Dao Mộng thoáng di chuyển ánh mắt một chút, hồi đáp.

“Đi thu thập!” Trong lời nói của Đoạn Phong nhiều hơn một phần nghiêm khắc, làm cho thần sắc Dao Mộng hoảng hốt run rẩy một cái, hồi tỉnh lại, thật có lỗi hướng Mạc Từ cười cười. Ánh mắt vậy mà lưu luyến thu hồi từ trên người Mạc Từ, kì kèo đi vào phòng.

“Mạc Từ, cậu không cần phải để ý. Mộng Mộng tuy rằng nghịch ngợm nhưng không có ác ý, cô bé nhìn cậu...chỉ là hiếu kỳ mà thôi.” Đoạn Phong tận lực giải thích, vừa quan sát biểu tình của Mạc Từ.

Trên mặt Mạc Từ lộ ra biểu tình mờ mịt không thêm để ý, hướng Đoạn Phong lắc đầu, như là đột nhiên nhớ ra cái gì đó hướng Đoạn Phong thỉnh giáo.

“Cháo anh làm buổi sáng...Ăn rất ngon, là làm như thế nào vậy?”

Mạc Từ bị ảnh hưởng của ông cụ, đã cải tạo thành một người luôn ‘Thử vị’, ‘Đào(Đào bới) vị’, đối với hương vị món ăn hết sức mẫn cảm, đụng tới mỹ vị gì đó đều là vô thức chú ý một chút.

Lúc ở nhà, cậu mỗi ngày phải cùng Đạt tấu hỏi cái này hỏi cái kia, ông cụ đối với ‘Truy tìm nguồn gốc’ rất găng sức. Dần dà, Mạc Từ nuôi thành cái tật xấu thích đưa ra câu hỏi.

Đoạn Phong đột nhiên bị hỏi nên sửng sốt, không ngờ rằng Mạc Từ lại hỏi cái vấn đề này. Sau khi lấy lại tinh thần mới chậm rãi mở miệng: “Không có khác gì lớn, tôi dùng nồi đất điện nấu cháo, cháo nấu xong cũng không có tác dụng phụ. Nguyên lý của nồi đất điện là duy trì nhiệt độ sôi phía dưới đem cháo chín muối, ít bay hơi nước, hương vị nồng đậm chung quy cũng không bằng thức ăn được xử lý kiểu hầm chín bằng lửa có ‘Độ lửa’, nhưng ưu điểm ở chỗ là không cần lo lắng quá sôi hoặc nấu nước quá khô, chỉ cần nguyên liệu cùng nước trộn lẫn, ấn chốt mở, đợi cháo chín là được rồi, cũng không có cái bí quyết gì.”

Mạc Từ gật gật đầu, lại hỏi Đoạn Phong nguyên liệu nấu cháo, âm thầm so sánh cùng với cháo Đạt tấu một phen, cảm thấy mỗi người một vẻ.

“Nấu trên lửa tốt nhất là đem nước một lần chế đủ, nắm chắc được nước, tỉ lệ gạo, không nên giữa đường thêm nước, nếu không cháo sẽ nhão và loãng, độ đặc dính cùng mùi thơm đậm đà sẽ giảm đi nhiều...” Đoạn Phong dùng muỗng múc một muỗng cháo để cho Mạc Từ xem, chỉ chỉ nồi đất điện đang cắm điện, làm mẫu nói.

Mạc Từ hiểu ý, bởi vì thắc mắc mà vùng lông mày một mực nhăn lại đã giãn ra, nhìn về phía Đoạn Phong vẻ mặt thành thật.

Khi Đoạn Phong trầm tĩnh lại, trong con ngươi màu nâu không phải đen tuyền truyền ra sự chăm chú cùng sắc bén. Thỉnh thoảng chớp động một loại quang mang không phù hợp với tuổi. Có lòng hăng hái sục sôi của người trẻ tuổi, có thành thực ổn trọng lẫn lộn cùng một chỗ của người trung niên, trong sự kỳ lạ đó lại gây cho cậu một loại mị lực khó mà miêu tả.

Cùng Đoạn Phong ngốc một thời gian dài, loại cảm giác này lại càng mãnh liệt phát ra. Cậu có một loại trực giác, người như Đoạn Phong cũng không phải đơn giản là ông chủ quán ăn vặt. Dù sao, anh ta còn trẻ như vậy... Cùng một đời của mình là hoàn toàn khác nhau.

Nếu Đoạn Phong sinh ra ở trong nhà một đại gia tộc phú quý, thì cũng không thể là kẻ tầm thường. Nhưng là, xuất thân của một người rất có thể ảnh hưởng đến cảnh ngộ.

Như cậu đây, không biết quý trọng, một mặt phóng túng bản thân, kẻ vô tích sự, cuối cùng rơi vào kết cục cửa nát nhà tan.

So sánh thử, Đoạn Phong so với cậu muốn an tâm nhiều lắm. Hai thế làm người, Mạc Từ cảm giác mình làm còn chưa đủ tốt, cố gắng của mình cực kỳ bé nhỏ. Năng lực có thể hay không đuổi kịp người ta, chỉ có rút ra kinh nghiệm, tiếp tục cố gắng mới có thể tránh cho chuyện trước kia phát sinh. Mạc Từ được chỉ dẫn nắm tay phải không có bị thương lại, trong mắt cất giữ vui vẻ.

Đoạn Phong đột nhiên quay đầu lại, nhìn thấy bộ dáng vui sướng của Mạc Từ cũng bị cảm hóa, hiện tại theo Mạc Từ cười rộ lên.

Mạc Từ lấy lại tinh thần, do dự một chút, hỏi ra vấn đề vừa rồi một mực muốn hỏi: “Đoạn Phong, là ai dạy anh nấu ăn vậy? Tôi thấy anh nấu ăn rất tốt.”

“Là mẹ của tôi. Bà ấy nấu cơm rất giỏi, khi còn bé đã theo học một chút.” Khóe miệng Đoạn Phong nổi lên một nụ cười mất tự nhiên. Mạc Từ không có để ý, đánh giá cái sân nhỏ được cây cối trang điểm: “Hả? Mẹ của anh, tại sao vẫn chưa có thấy bà ấy?”

“...Mẹ tôi đã qua đời.” Đoạn Phong cúi đầu xuống, nụ cười ở khóe miệng đông cứng trong một thời gian, cuối cùng biến mất không tìm thấy.

Mạc Từ lúc này mới ý thức được mình nói sai, vội vàng nói xin lỗi.

“Thật xin lỗi, nhắc đến chuyện thương tâm của anh.”

“Không sao.” Khẩu khí nhàn nhạt của Đoạn Phong nhiều hơn một phần bi thương không hiểu, đem ánh mắt chuyển về phía cây Dành Dành trong sân, “Hiện tại chỉ có một mình tôi.”

“Hả?” Mạc Từ quay đầu, kinh ngạc nhìn Đoạn Phong xuất thần. Nhanh chóng nói sang chuyện khác, lại cùng Đoạn Phong bắt đầu thảo luận tâm cay trong ngày ở quán ăn vặt đêm đó.

Đã đi ra từ trong nỗi buồn Đoạn Phong ngồi xuống tinh tế giải thích. Thỉnh thoảng dừng lại nghe cách nhìn của Mạc Từ một chút.

Hai người trò chuyện với nhau thật vui, không chút nào để ý việc hai thằng đàn ông ngồi ở chỗ này thảo luận việc nấu nướng bếp núc... quỹ dị đến cỡ nào ...

Thu dọn xong giường chiếu trong phòng, cô gái nhỏ Dao Mộng đi ra cửa phòng liền nhìn thấy hai người trong sân tinh thần bốc cao cười cười nói nói. Chậm rãi tới gần hai người, nghe rõ nội dung bọn họ nói chuyện, Dao Mộng vốn là mang theo kỳ vọng đôi mắt lại nhanh ảm đạm xuống, rốt cuộc không thể nhịn được nữa lớn tiếng oán hận nói: “Các anh không biết như vậy là rất khó coi hay sao!”

Hai người đang thảo luận thì bị âm thanh kêu lên sợ hãi của Dao Mộng vọng lại một cái, liền quay đầu.

“Mộng Mộng, em tại sao không lễ phép như vậy!” Khuôn mặt nghiêm túc của Đoạn Phong rất có lực uy hiếp, làm cho Dao Mộng bật thốt kêu to phải co rụt cổ lại.

“Thật xin lỗi, Đoạn đại ca...” Con mắt sáng óng ánh chớp động tận lực ép ra thủy quang, Dao Mộng nhỏ giọng nói: “Em còn tưởng rằng hai người các anh đang...đang...”

Mấy câu sâu âm thanh nhỏ quá, Đoạn Phong không nghe rõ ràng. Nhíu mày, Đoạn Phong vẫy tay, “Em nên về làm bài tập đi, chỗ nào không hiểu có thể tìm anh.”

“Anh không cần phải đuổi em đi mà...” Gương mặt hình tròn của Dao Mộng vo thành một đồng, rốt cuộc không lay chuyển được ‘Đe dọa’ của Đoạn Phong, giẫm bước chân nhỏ lộn xộn, dùng tốc độ đồng dạng với ốc sên di chuyển hướng ra cửa.

Đoạn Phong xoay đầu lại nên không để ý tới biểu tình của Dao Mộng đang không ngừng nhìn về phía sau, nhưng Mạc Từ đối diện với Dao Mộng nhìn thấy rõ ràng...Lúc cô gái nhỏ quay đầu lại thì nét cười trên mặt rạng rỡ dị thường, cũng có chút quỷ dị...Tay ra hiệu.

-
1. Phiên bản Q: cái này tôi cũng không rõ lắm, chỉ biết đó là dạng phiên bản người ta đem hình vẽ làm rõ các đường nét lên, một phong cách hoạt họa của Trung Quốc
 2. Cây Ngẫu Tào
 3. Cây Dành Dành

20. Quyển 1 - Chương 20

Mạc Từ cùng Đoạn Phong đang từ một siêu thị giá rẻ ở gần đó đi về, trên tay xách túi lớn túi nhỏ nguyên liệu nấu ăn. Mạc Từ mang theo nụ cười nhẹ nhàng, thỉnh thoảng gật đầu cười nói với Đoạn Phong ở bên phải mấy câu.

Hai người không biết bản thân mỗi một bước chân đều cười cười nói nói, trong mắt mọi người xung quanh đã tạo thành một hình ảnh rất ấn ý hài hòa.

“Để tôi xách cái túi này đi, trên tay cậu còn bị thương.” Đoạn Phong xách một cái túi bảo vệ môi trường phồng lên nói với Mạc Từ, chưa đợi cậu trả lời thì đã túm lấy khoai tây trong tay của Mạc Từ đặt trên đầu vai.

“Khoai tây không nặng lắm mà tôi cái gì cũng không xách, anh cũng không muốn tôi trả tiền...Tôi sẽ cảm thấy mình như là đang ăn chực vậy.” Mạc Từ cười khúc khích, làm bộ muốn cướp khoai tây đang đặt ở đầu vai Đoạn Phong lại bị thủ cước nhanh nhẹn của Đoạn Phong chặn ngang né nhanh qua, tay giơ lên giữa chừng lại rơi vào khoảng không đành phải rũ xuống hai bên cơ thể.

“Được được được, cậu cầm đi.” Đoạn Phong trong mắt cũng chứa vui vẻ, từ tay trái phân ra một cái túi bảo vệ môi trường đưa cho Mạc Từ.

Cái túi nho nhỏ vừa nhìn đã biết trọng lượng rất nhẹ, Mạc Từ nhìn thấy Đoạn Phong đưa tay qua, đành phải nhận lấy.

“Bạn của Đoạn Phong tôi ăn cơm không trả tiền tính là cái gì, vui vẻ mới là chính!” Đoạn Phong đem khoai tây trên vai xốc lên rồi nói, hướng Mạc Từ chớp chớp mắt.

Bộ dạng thật hào phóng làm cho Mạc Từ lắc đầu, khẽ ước lượng cái túi một chút rồi đi về phía nơi Đoạn Phong bày quán.

Hai con đường nữa.

Mặt trời vẫn chưa hoàn toàn lặn xuống, hai người phải đi một con đường rất dài.

Mặt trời chiều chiếu ánh chiều tà trên mấy đám mây để trang điểm thêm cho bầu trời. Áng mây nhuộm một tầng màu cam càng trở nên diễm lệ. Ngẩng đầu có thể thấy được áng mây dường như cách mặt đất rất gần, gần đến mức như muốn rơi xuống.

Hai người đi ngược lại ánh sáng, từ từ bước đi, trời chiều làm cái bóng của họ kéo ra thật dài, cái bóng màu đen thỉnh thoảng tách ra rồi hợp lại, hợp lại rồi tách ra, đúng là hai người vừa mới trở thành bạn.

Chạy loạn rồi ngẫu nhiên tương ngộ, lần đầu tiên gặp mặt toàn là hỗn loạn.

Hai người rất ấn ý đồng thời nhắc đến rồi lại nhìn nhau cười.

Lúc bắt đầu đều chẳng ra sao, nhưng lại là tương ngộ khó có được.

Kỳ thật, trực giác của cái nhìn đầu tiên cũng không chính xác. Mạc Từ nhớ tới lần đầu tiên nhìn thấy Đoạn Phong, bề ngoài không tốt, nhưng tiếp xúc mới biết được anh là một người mặt lạnh tâm nóng. Sau đó

quen thuộc lẫn nhau, trở nên khéo nói, vui tính...Mạc Từ nhìn nắng chiều chiếu rọi làm mờ nhạt ngũ quan của Đoạn Phong, vụng trộm đem anh so sánh cùng anh trai.

Giống nhau mặt lạnh, giống nhau thành thực ổn trọng, không giống ở chỗ vui tính hài hước...

Bạn bè như thế, thật sự là đáng giá thâm giao.

Lương Vũ Duy cũng là bạn của cậu, nhưng Lương Vũ Duy...cuối cùng sẽ rời đi thành phố C, đi ra nước ngoài tự mình xông xáo một mảng thế giới.

Ở trong trí nhớ đời trước của cậu, thời gian cậu suy sụp trước kia, đúng là lúc Lương Vũ Duy đang ở một mảng thế giới mà trải nghiệm.

Như nhật trung thiên*, thế nhưng cậu lại không dám hướng bạn tốt ngày xưa để xin giúp đỡ. Vô số lần dừng ở phố lớn ngõ nhỏ nhìn biển quảng cáo sản nghiệp dưới tên Lương Vũ Duy, nhưng lại chậm chạp không dám viết con số màu đỏ dưới góc biển quảng cáo.

* - Như mặt trời giữa trưa: Ở đỉnh cao sáng chói, rất thành công.

Mà Đoạn Phong, lại một mực ở thành phố C yên lặng phần đầu a. Mạc Từ trong tiềm thức tâm trí đã đem Đoạn Phong phân vào 'Bạn bè' cùng lĩnh vực.

Là người bạn sẽ lúc rảnh rỗi thì tâm sự một chút, uống uống trà, nghiên cứu và thảo luận một chút trù nghệ...

Là người bạn cùng những người khác hoàn toàn bất đồng.

Thậm chí là chỉ có Đoạn Phong mới có thể làm bạn bè của mình mà những người khác không thể làm được...Là loại bạn bè tình thâm nghĩa hậu.

Khi bắt đầu thể nghiệm thân tình, Mạc Từ liền thấy tất cả xung quang mình đều là tốt đẹp, hồn nhiên không biết rằng mình đã đối với Đoạn Phong sinh ra một tâm lý độc chiếm không giống với dạng kia.

Cậu hiện tại, chỉ cảm thấy cuộc sống càng ngày càng tốt đẹp, con đường nhân sinh càng ngày càng rộng rãi, tối tăm trước kia đang cách mình càng ngày càng xa...

Đời trước không hiểu thân tình, xắc lảo với người nhà, dự định cứ quanh quẩn ở một nơi kính vị phân minh* đó là trong đám bạn bè. Giữ một mảnh trời nhỏ cho bản thân mà không biết đó là do người nhà tạo nên, cứ mãi nhồi nhét đám bạn bè vào đó mà không biết thế giới ở bên ngoài có bao nhiêu lớn, bao nhiêu rộng.

*Kính Vị phân minh: sông Kính và sông Vị phân biệt, phân biệt rõ ràng. Nghĩa là chỉ ở với bạn bè không ở với người nhà. Hai bên phân biệt.

Lúc trước là người không biết trời cao đất dày, ương ngạnh khoa trương, chỉ biết mỗi gây chuyện thị phi, mấu chốt ở chỗ thiếu gia nhà giàu chỉ biết ức hiếp đó...Đã một đi thì không trở lại.

Mạc Từ không cảm nhận được tâm tình của bản thân đã xảy ra biến hóa đến nghiêng trời lệch đất.

...

Mạc Từ đầu đầy mồ hôi giúp đỡ Đoạn Phong, thỉnh thoảng cầm khăn lau một chút mồ hôi từ trên trán rơi xuống, lại tiếp tục đảo thức ăn trong chảo.

Phía sau là tiếng chai bia chạm vào nhau, tiếng va chạm, tiếng cười, tiếng oản tù tì, cười nhạo. Hỗn loạn mất trật tự, thời tiết oi bức, mồ hôi ẩm ướt đầy người...Vốn dĩ cậu sẽ phải cau mày, nhăn mũi, chán ghét mà tránh ra vậy mà tràng cảnh này lại làm cho cậu sinh ra một loại cảm giác kỳ diệu.

Hóa ra là sau khi tan việc, lười nhác mặc áo ba lỗ, mang dép lê, tay cầm quạt nhỏ mà đến phố ăn vặt tụ cùng một chỗ nói chuyện trời đất, chơi trò đánh đố...Một cuộc sống như thế thì ra rất là vui thích.

Những con cháu thế gia kia, tuyệt đối sẽ không hạ thân phận để đến nơi mà trong mắt của bọn họ là dơ dáy bẩn thỉu không đáng chú ý này dùng cơm.

...Như thế, đúng là mất đi rất nhiều vui thú nha.

Mạc Từ kìm lòng không được giơ lên khoe miệng, linh hoạt đảo thức ăn đang xào trong chảo, thành thạo bỏ gia vị, sau đó đổ vào đĩa. Nghe Đoạn Phong ở phía sau nói ra tên món ăn, Mạc Từ lại bỏ nguyên liệu nấu ăn vào cái chảo còn chưa kịp lạnh, thật là bận rộn.

“Mạc Từ! Nhanh lấy cái một đĩa tôm hùm nhỏ ram1!” Đoạn Phong bưng chén đĩa, ở bên ngoài quán ra vào như con thoi. “Tôm hùm nhỏ ở dưới quầy hàng, gia vị tôi đặt ở ô thứ hai bên trái xe. Anh trước nhanh lấy giúp tôi, đợi tôi chút rồi sẽ đến thay chân!” Mạc Từ sợ Đoạn Phong thao tác không kịp, tỉ mỉ đem nguyên liệu cần chuẩn bị đặt ở vị trí kia nói rõ một lần, lại trong lúc cấp bách vội vàng quay đầu vào.

Buổi tối tám giờ là thời gian quầy hàng bận rộn nhất. Đoạn Phong không thể không mời Mạc Từ hỗ trợ nấu ăn để kéo dài thời gian một chút, bản thân thì vội vàng bê món ăn lên bàn.

Vốn là đang lo Mạc Từ không quen, sẽ một lời từ chối. Bây giờ nghĩ lại, bộ dáng Mạc Từ võ ngực tràn đầy tự tin thì ra là không hề không quen.

Anh thấy động tác Mạc Từ nấu ăn vô cùng thuần thực, động tác đảo chảo xào thức ăn càng nhanh hơn làm cho người khác phải than lên sợ hãi...

Đoạn Phong nhìn chiếc đĩa nhỏ trong ngực tản ra hương vị nồng đậm tôm hùm nhỏ ram. Nhịn không được mà nếm một ngụm. Tôm hùm nhỏ trắng trắng mềm mềm mang lại vị ngọt, độ mặn hoàn toàn ngon miệng không ngừng kích thích vị giác đầu lưỡi.

...Chân nhân bất lộ tướng, chắc hẳn Mạc Từ như thế nhìn qua cứ như một quý công tử, nhưng tính cách con người lại hoàn toàn không giống một quý công tử.

Buổi sáng cùng Mạc Từ đàm luận điểm quan trọng của nấu cháo, Mạc Từ thỉnh thoảng gật đầu phụ họa đã làm anh rất đổi ngạc nhiên. Không nghĩ tới Mạc Từ không chỉ là lý luận suông mặt ngoài sáng bóng, mà thực chiến nấu ăn cũng có chút tài năng...

Trong ánh mắt màu nâu của Đoạn Phong nhiều hơn một phần ôn nhu khó hiểu, khoe miệng cong lên làm bộ mặt cứng ngắc thường ngày của anh nhu hòa không ít. Ba phần cười nhẹ đã hấp dẫn không ít khách hàng nữ vì anh mà đến quán ăn vặt. Thường thường đến quán ăn vặt ăn toàn là cái gì ông chú trung niên mất hí, cùng Đoạn Phong bận rộn không có được một câu nói chuyện phiếm.

Nên bị hỏi người được thuê mới tới giúp đỡ là ai, Đoạn Phong liền sửng sốt. Quay đầu nhìn Mạc Từ bận rộn đầu đầy mồ hôi, hướng ông chú cười cười, lắc đầu nói chỉ là bạn bè nên không phải anh thuê tới giúp đỡ.

Ông chú không tin, lắc đầu nói không phải người làm thuê tại sao công phu nấu ăn lại thuần thực như thế. Người bạn đó...sợ là bạn bè xuất thân đầu bếp đi.

Đoạn Phong không thể phủ định được, gật gù đầu, lại không có giải thích. Bắt đầu suy đoán thân phận của Mạc Từ...Ăn mặc chỉnh tề, làm được một tay thức ăn ngon cũng là con cháu nhà giàu sao?

Thân phận tài năng kết hợp lại cùng nhau rất tương phản, rất mâu thuẫn. Đoạn Phong suy đoán một chút lại một chút, mô phỏng thế gia sau lưng Mạc Từ, tâm tình trở nên trầm trọng lên. Vui vẻ trên mặt trước kia đã biến mất, nếu Mạc Từ là con cháu nhà giàu...Tại sao lại cùng anh là con cháu bậc nhà nghèo bình dân qua lại?

Lòng của Đoạn Phong trở nên rầu rĩ, gương mặt trầm xuống làm cho Mạc Từ buông chảo xẽng khẽ cau mày.

Chín giờ, dân cư phụ cận đều là giai cấp hưởng lương, sáng mai còn phải vội vàng đến công trường, đến công ty làm việc, dòng người trên đường ăn vặt chậm rãi giảm bớt, trên quầy ăn vặt của Đoạn Phong bận rộn mấy giờ cũng chỉ có linh tinh vài cái người khách.

Đoạn Phong lau mồ hôi, để cho Mạc Từ vẫn một mực bận rộn không ngừng ngồi trên ghế nhựa, hai người vội vàng dùng bữa tối.

Trong suốt mùa hè, những người ở thành phố C thường dùng món hải sản làm món chính. Đoạn Phong chuẩn bị phần lớn hải sản cho quán ăn vặt chiếm đa số là tôm hùm nhỏ. Đoạn Phong đã để lại một phần gia vị nguyên liệu thức ăn để dùng, bắt đầu chuẩn bị hải sản cá viên.

Hải sản cá viên, sang trọng mà lại dễ tiêu. Người ném qua món này đều đánh giá như thế.

Dùng hương cay rẻ tiền vỉa hè hầm tôm lớn cùng hơn mười loại gia vị, đồng thời dùng bia cùng thảo dược nướng lên mới thành. Hiệu quả của dược liệu, hương vị bia thấm vào thịt tôm. Hương thơm nức mũi, lưu lại một mùi hương lưu luyến. Cá viên bổ dưỡng giải nhiệt, tôm lớn tươi ngon phát thêm, tinh túy ở chỗ đó là một cách ăn kỳ diệu để dưỡng sinh, tất cả bí mật đều ở trong nồi lẩu hải sản tự chế này.

Căn nguyên của lẩu chính là bổ thêm thuốc đông y vào, uống sẽ không phát nhiệt, đó cũng là nguyên nhân mà Đoạn Phong đã lấy món này làm bữa tối.

Nhìn nhìn đồng hồ báo giờ trên xe đẩy, Đoạn Phong đứng giờ mà bắt đầu bưng lên hải sản cá viên, đặt ở trên bàn trước mặt Mạc Từ để cho Mạc Từ ném trước.

Mạc Từ không có thể chất kén ăn, cho dù là cay.

Tiếp nhận cái bao tay Đoạn Phong đưa tới, bao lại hai tay, tránh đi nơi vết thương bị thủy tinh cắt. Mạc Từ bắt đầu chạm vào vị ngọt của cá viên, mút một ngậm tôm, lại lột, hút, nhai, vị mặn và ngọt thấm vào, dư vị kéo dài.

Hải sản cá viên của Đoạn Phong, mùi vị rất đặc biệt, không phải loại hương vị nồng đậm của nước dùng mà là hương vị thịt non. Chắc là dùng tôm tự nhiên, tươi mới không bị ô nhiễm, béo ngậy vừa phải, đúng là vị của tôm tự nhiên.

Đoạn Phong thấy Mạc Từ ăn ngon lành, ngồi xuống, nhìn chăm chăm Mạc Từ một hồi lâu mới bắt đầu ăn cơm. Phở ăn vặt dần dần lạnh tanh, đèn đường nghiêng nghiêng mờ nhạt chiếu xuống. Đoạn Phong đột nhiên nhớ tới tình cảnh lần đầu tiên cùng Mạc Từ gặp mặt, cũng là dưới ngọn đèn đường này, cũng là trên cái bàn ở chỗ này, cũng là dùng cái tư thế này ăn gì đó...

Đoạn Phong mỉm cười, cùng Mạc Từ một chỗ chuẩn bị ăn cho hết hải sản cá viên, không chút nào kinh ngạc thấy Mạc Từ ăn xong gì đó thì hướng anh đuổi ra ngón tay cái.

Hai người dọn dẹp đồ đạc một chút, đem bộ dụng cụ bỏ vào xe nhỏ lưu động, đi đến nơi chuyên môn khóa xe để xích khóa xe lại, lúc này mới theo đường cũ về nhà.

Đoạn Phong đang dẫn theo Mạc Từ thu dọn đồ đạc tiền bạc thì đột nhiên hỏi: “Cậu hôm nay phải về nhà?” Khẩu khí có chút mất mát ngay cả bản thân cũng phải nổi lên kinh ngạc.

“Ừ.” Mạc Từ gật gật đầu, tuy rằng lúc trưa vì đến lấy lại xe hơi đang bị kẹt ở bãi đỗ xe, có đi về nhà một chuyến cùng Đạt tẩu nói một tiếng, sau đó lại quay lại.

Nhưng từ tối hôm qua đến tối hôm nay, suốt một ngày không cùng anh trai gặp mặt... Vì không muốn bọn họ lo lắng nên đành phải trở về nhà.

Mạc Từ cười cười thật có lỗi, nhón chân vỗ vỗ vai Đoạn Phong: “Ngày mai tôi có thời gian rảnh sẽ lại đến.”

Nhìn thấy bộ dạng Đoạn Phong do dự không đi, Mạc Từ lại sinh ra một cổ ý nghĩ muốn an ủi anh, vô thức làm ra động tác đập vai thân mật.

“Tốt.” Trong đôi mắt màu nâu của Đoạn Phong hiện lên một tia dao động, cho Mạc Từ một cái gương mặt cười.

Thế nhưng trong mắt Mạc Từ đối với nụ cười của anh lại đột nhiên xuất hiện một tia kinh hoảng, làm anh theo ánh mắt Mạc Từ quay đầu nhìn lại ——

Trên đường phố trống trải lại phát sinh một tiếng ồn động cơ thật lớn, vài người đội mũ bảo hiểm trong miêng cười bầy hướng về phía bọn họ vọt tới...

1. Tôm hùm nhỏ ram hoặc ướp muối: Tôm này còn gọi là tôm rồng, hay tôm hùm nước ngọt.

21. Quyển 1 - Chương 21

“Đoạn Phong, lần này bọn tao sẽ không để mày cứ đơn giản chạy mất!” Đúng đầu đúng là tên côn đồ cầm đầu nửa tháng trước đã đập phá một trận!

Tên côn đồ đứng đầu nhóm cười xe máy, cứ vòng tròn đảo quanh hai người Đoạn Phong cùng Mạc Từ, âm thanh động cơ chói tai cùng biểu tình hung ác của bọn côn đồ làm cho hai người cả kinh.

Khoảng trống bên người càng ngày càng nhỏ, dùng xe máy làm thành một vòng vây dần dần thu hẹp lại.

Nhanh như chớp.

Ở góc phố dân cư thưa thớt này không ai có thể nhìn thấy!

Đoạn Phong vô thức đem Mạc Từ bảo hộ ở sau lưng, lạnh lùng nhìn vài tên côn đồ cười xe máy, giữa lòng mày nhíu chặt rồi lại giãn ra, bên môi bày ra một cái cười lạnh.

Mạc Từ bị cảnh tượng này kinh động sợ hãi nhìn côn đồ cười xe máy lộn xộn, cơ thể chậm rãi nghiêng sát về phía sau. Thẳng đến khi áp vào lưng Đoạn Phong thì Mạc Từ mới hồi phục lại tinh thần, lo lắng nhìn cánh tay duỗi dài của Đoạn Phong đang bảo vệ cậu.

Mạc Từ giật giật môi, muốn mở miệng nói cái gì đó. Đoạn Phong đột nhiên cầm cổ tay của cậu nhẹ nhàng nói với cậu, cậu đi trước đi.

Mạc Từ cảm giác được nơi cổ tay Đoạn Phong đang nắm chậm rãi dùng sức, thần sắc phát ra càng lúc càng lạnh, nhìn môi di động mà làm cậu ngẩn ngơ một hồi.

Làm sao lại...Mạc Từ làm sao lại một mình chạy trốn! Lần trước thấy chết mà không cứu được đã làm cậu vô cùng áy náy, lúc này, đã cùng Đoạn Phong trở thành bạn thì cậu làm sao lại bỏ rơi Đoạn Phong được, rồi như lần trước mà thờ ơ chạy trốn?

Đoạn Phong không biết nội tâm Mạc Từ đang đấu tranh kịch liệt, buông cổ tay của Mạc Từ ra: “Cậu đi trước đi, tôi có thể đối phó được bọn chúng...”

“Không, nhưng bọn họ chơi xe máy, anh không thể toàn thân trở ra!” Mạc Từ phóng đại âm thanh, cảnh giác nhìn xung quanh nắm vai Đoạn Phong, “Lần trước tôi chỉ báo nguy không giúp anh giải vây...Lần này, tôi sẽ không không có nghĩa khí mà đi trước, để lại anh một mình đối phó với bọn côn đồ này, chúng ta...không phải bạn bè sao?”

Đoạn Phong nghe thấy lời nói lộn xộn của Mạc Từ, trong lòng ầm ầm, đem tay phải chụp lên cánh tay Mạc Từ đang khoát lên tay anh rồi nhẹ nhàng kéo ra.

“Đúng vậy, chúng ta là bạn...Nhưng tôi không muốn liên lụy cậu. Tôi có thể đối phó với bọn chúng, cậu hãy chạy nhanh về nhà đi.” Giọng nói kiên định của Đoạn Phong làm Mạc Từ sững sốt, “Bọn chúng có nhiều người như vậy, anh, anh...”

“Đi mau!” Đoạn Phong đột nhiên nhìn thấy tốc độ cười xe máy của bọn côn đồ chậm lại, bên phải lộ ra một khe hở thật to liền một phen đẩy Mạc Từ ra, khiến cho Mạc Từ từ trong vòng vây của bọn chúng lao ra ngoài.

“Đoạn Phong!”

Đoạn Phong đối với tiếng kêu lo lắng mà bất đắc dĩ mất điếc tai ngơ, chống lại tên côn đồ cầm đầu.

“Bọn mày có việc tìm tao, không cần phải liên lụy người vô tội.” Mỗi chữ mỗi câu, đều ở trong tiếng động cơ hỗn loạn có thể nghe rõ ràng.

“Tìm mày? Mẹ kiếp, thằng nhãi mày lần trước đem đám anh em của bọn tao đánh đến thảm, cái khoản nợ này khẳng định là phải tính! Mày cùng bạn của mày, hôm nay muốn thoát khỏi một trong số bọn tao, đó là...Không có khả năng!” Tên côn đồ cầm đầu dương dương đắc ý ngẩng cao đầu, hình mũi với Đoạn Phong, lưu loát tháo xuống chiếc kính râm khoa trương trên con mắt, mắc vào túi áo, không hề không biết rằng buổi tối mà mang kính râm là cỡ nào kì quái.

“Đúng đó đúng đó, anh em bọn tao ở trên tay mày ăn phải thiệt thòi, hôm nay muốn đòi hết thấy từ thằng nhãi mày trở lại! Nếu mày chịu nằm xuống để yên cho bọn tao đánh một trận cho đã nghiện, có lẽ đại ca tao sẽ anh minh thần võ, khoan hồng độ lượng tha cho bạn mày một mạng, ha ha!” Một tên côn đồ đầu tóc dài nhuộm thành màu vàng kim ở trên xe máy hưng phấn mà cười to.

“Ha ha...Nếu mày chịu ngoan ngoãn quỳ xuống, tao sẽ thả bạn mày đi!” Tên côn đồ cầm đầu đối với lời khen tặng của thủ hạ hết sức hưởng thụ, lấy tay vuốt qua mái tóc đã tốn rất nhiều tiền để chăm sóc, tay kia ngăn lại đầu xe đang chạy quá nhanh.

“Tiền lần trước không phải đưa cho rồi sao, bọn mày tại sao lại đến đây nữa!” Đoạn Phong đối với khiêu khích của bọn côn đồ không thèm để ý chút nào, âm thanh lạnh lùng truyền vào không khí áp đảo cả tiếng động cơ, lọt vào tai của bọn côn đồ.

“Lần trước đưa một chút tiền còn không đủ để anh em chúng tao nhét kẽ răng, lão đại của chúng tao nói, trong vòng ba tháng, mày nếu không trả hết khoản tiền nợ, vậy mày cũng đừng nghĩ đặt chân ở thành phố C này nữa!” Tên côn đồ cầm đầu xoay người từ trên xe máy xuống, thấy đã đạt được uy hiếp nên vẫy tay. Những tên côn đồ khác hiểu ý, ngừng xe máy đều nhảy xuống hết.

“Con mẹ mày, thằng nhãi mày không thức thời, rượu mời không uống lại uống rượu phạt, lần này anh em chúng tao không cần tiền, muốn ra xả hơi, miễn cho thằng nhóc mày kiêu ngạo không nhìn mặt tao!” Tên cô đồ cầm đầu bất ngờ nói tục, từ phía sau lưng rút ra một cây gậy dài bảy tấc, gõ nhẹ một chút thân ngoài xe máy bên cạnh, cười dữ tợn.

Ở bên ngoài vòng vây Mạc Từ vẫn luôn bị coi nhẹ cấp bách ở một chỗ luống cuống, hết lần này đến lần khác ở trong đầu đặc dính thành một đoàn, nghĩ không ra được biện pháp tốt. Đời trước Mạc Từ nghèo túng, ở trong thời gian trốn nợ luôn trốn chạy cho xong việc, ba mươi sáu kế bỏ chạy là thượng sách bị cậu dùng đến thành thực thâu triệt, mà hiện tại —

Vòng vây của bọn côn đồ càng ngày càng nhỏ, bên cạnh Đoạn Phong trống không không có cái gì, đối mặt với bốn thằng nhóc côn đồ gây khó dễ, tuyệt đối là ở vào hoàn cảnh không tốt...

Mạc Từ siết chặt nắm tay, trái tim thỉnh thoảng nhẩy lên, chỉ có thể đứng ở một bên tùy theo hoàn cảnh hành sự trợ giúp Đoạn Phong phá vòng vây.

Bên này, Đoạn Phong đã cùng bọn côn đồ vặn vẹo đánh nhau, tay chân thon dài mượn sức mạnh khéo léo né tránh quần áo của bọn côn đồ, động tác trôi chảy giống như động tác của diễn viên trong phim hành động. Căn cứ vào xô đẩy, bắt lấy, đánh đấm, tránh né bốn động tác, Đoạn Phong không tốn chút sức nào giải quyết từng tên côn đồ.

Bọn côn đồ người sau ngã xuống, người trước tiến lên ra hiệu bằng ánh mắt, thế công yếu đi, động tác chậm lại. Lui ra sau vài bước, phân tán ra lại dần dần lần người vào, mấy thằng nhóc dùng lực tay mạnh hơn nữa.

Thẳng đến khi nghe thấy một tiếng kêu rên của Đoạn Phong, Mạc Từ mới như tỉnh từ trong mộng, hoàn hồn từ trạng thái lo lắng, dự định giống như lần trước báo nguy. Thế nhưng...Bên trái đột nhiên nhảy ra một tên côn đồ, một phen đoạt lấy điện thoại của cậu hung dữ nói: “Thằng nhóc, tao nhìn kỹ mày đã lâu, lần trước cũng là mày báo cảnh sát đi!”

“Thả tay ra!” Mạc Từ tay phải nắm chặt điện thoại, không để cho tên côn đồ kia cướp đi, tay trái còn chưa khỏi hẳn cũng chộp trên tay phải, hai cánh tay cũng một chỗ dùng sức, cùng với côn đồ như kéo co vặn vẹo đánh cùng một chỗ.

“Thằng nhóc, mày phản a!” Tên côn đồ cho rằng Mạc Từ đang cướp điện thoại có vẻ ngoài nhả nhận tuần tú là có thể áp đảo được Mạc Từ, không ngờ thằng nhóc này khí lực không nhỏ.

Côn đồ hung hăng uy hiếp làm cho sức lực trên tay Mạc Từ càng lớn, Mạc Từ đầu óc nóng lên, không biết sức mạnh ở đâu. Nổi giận trừng mắt côn đồ, mạnh mẽ nâng lên đùi phải đá vào hạ thân không hề phòng bị của côn đồ, lại sử dụng chân trái dậm xuống bàn chân làm côn đồ đứng không vững, trực tiếp té xuống.

Tiếng kêu thảm thiết của côn đồ làm cho Đoạn Phong đang bị vây công bên kia sửng sốt, thừa dịp công kích có kẻ hở liền quăng tên chỉ huy hướng mục tiêu về phía chỗ Mạc Từ. Nhanh chóng đem đám côn đồ cùng

anh hỗn chiến đánh cho lui về sau mấy bước, đuối tới bên cạnh Mạc Từ.

“Cậu không sao chứ!” Âm thanh vững vàng của Đoạn Phong làm cho tâm trí nôn nóng không thôi của Mạc Từ trấn định lại, nhìn thấy Đoạn Phong cũng không có gì lo ngại, Mạc Từ giờ điện thoại trong tay lên, nhìn về phía bọn côn đồ đã áp sát tới: “Tao đã báo cảnh sát, cảnh sát sẽ tới ngay lập tức, bọn mày còn tranh thủ trốn đi...”

“Thúi lắm! Chúng ta sẽ sợ cảnh sát?!” Côn đồ cầm đầu lau tơ máu bên miệng, sợ hãi lại ảo não. Vừa sợ cảnh sát tới, vừa bởi vì chưa kịp báo thù lại lần nữa chịu thiệt nên cảm hận không thôi.

Khuôn mặt dữ tợn phối hợp với biểu tình hung ác, âm thanh ngoan lệ làm cho bọn côn đồ bị đánh ở dưới đất đầu sung huyết, một cổ trí nhớ hiện lên dồn dập đến đỏ con mắt.

Tên côn đồ bị Mạc Từ may mắn đá trúng đũng quần giãy dụa từ mặt đất đứng lên, vẻ mặt hung ác ngoan lệ, “Lão đại, đừng tin nó, thằng nhóc này không có báo nguy!”

“Còn có gan chọc chúng tao!” Hận thù cũ mới trộn cùng một chỗ, bọn côn đồ lần nữa cùng Đoạn Phong vụn vụn đánh nhau. Bọn côn đồ đã bị chọc giận đến mức chó ăn thịt chó rồi, chứa đựng cơn thịnh nộ nên ra tay càng ác độc hơn.

Không kịp bảo vệ Mạc Từ nên Đoạn Phong lần nữa đẩy Mạc Từ ra, cùng bọn côn đồ luống cuống quần áo cùng một chỗ.

Mạc Từ bị anh đẩy ra lại muốn tiến lên giúp đỡ, lại bởi vì ánh mắt mang theo hàn ý không rõ của Đoạn Phong mà ngừng bước chân.

“Cậu đi trước đi!” Đoạn Phong hét lớn làm cho dưới chân Mạc Từ như sinh chì(mềm oặt), bối rối vô thức đứng lên.

Cảm giác vô lực hiện lên trong nội tâm so với bất luận cái gì đang xảy ra càng mãnh liệt hơn.

Trong con người Mạc Từ chiếu ra tình cảnh côn đồ từng bước một vây quanh Đoạn Phong, côn đồ nhe răng cười, Đoạn Phong nhanh nhẹn né tránh.

Thần kinh thị giác phóng ra hình ảnh, mấy chiếc xe máy đứng ở bên đường như một đoạn phim thoáng qua. Trong đầu Mạc Từ lóe lên linh quang, không chút do dự chạy tới hướng ngược với hướng của Đoạn Phong.

“Ha ha, bạn của mày không có nghĩa khí, chạy trước...” Lưu ý tới việc đồng bạn bỏ chạy, Mạc Từ chạy đi làm cho tên cầm đầu cảm thấy cực tức trong lòng giảm được một nửa, âm thanh thô nhám cười lên ha ha.

“Câm miệng!” Cổ họng Đoạn Phong trầm đục, tận lực cắt đứt trào phúng của côn đồ cầm đầu. Trong mắt hiện lên một tia tình cảm không rõ, trên khuôn mặt lạnh lùng bình thường không có ý cười không có cảm xúc lại mơ hồ hàm chứa tức giận. Trong mắt Đoạn Phong thiêu cháy một mầm lửa, rất nhanh ra quyền mạnh mẽ đánh trúng cái cằm của côn đồ!

“Oa!” Tên côn đồ cầm đầu chưa phòng bị kịp, bị nắm đấm của Đoạn Phong đánh ra một miệng đầy máu bọt, thống khổ (cười) đến gập cả lưng.

“Đáng chết!” Tên côn đồ suy tính thay côn đồ cầm đầu hả giận cầm ống gậy vung về phía Đoạn Phong, lại bị Đoạn Phong linh hoạt tránh ra...

Mạc Từ bắn phá bốn phía đường phố, không quên cảnh giác nhìn Đoạn Phong quần áo bọn côn đồ, rất nhanh vụn vụn chân ga, sau đó nghiêng bình xăng. Quan sát ở góc đường có một tảng đá lớn đè biển quảng cáo, một phen ôm lên. Khẽ cắn môi, đem tảng đá đập bể xe máy không ai trông giữ. Thừa dịp kẻ hở Đoạn Phong còn đang vung quyền, Mạc Từ đem xe máy từng chiếc lật ngược lại.

Xăng từ thân xe chảy ra, chảy đầy thân xe...

Năm chiếc xe máy toàn bộ bị Mạc Từ lật ngược lại, xối đầy xăng đặt trên mặt đất.

Trên trán một vòng mồ hôi, bên khóe miệng Mạc Từ giờ lên một đường cong không lớn, ***g ngược pháp phòng bất định làm yết hầu của cậu nhả ra âm thanh có chút khàn khàn: “Bọn mày dừng tay! Nếu không, những chiếc xe máy này phải hỏng hết!” Mạc Từ mở túi từ trong lấy ra một cái bật lửa, ngòi xỏ xuống.

Bị Mạc Từ hét lớn hấp dẫn nên bọn côn đồ dừng nắm đấm lại, kinh ngạc nhìn Mạc Từ vốn nên trốn chạy, sau khi sững sờ qua đi đều nhao nhao phản ứng.

“Mày...Mày đừng nên kích động...” Côn đồ cầm đầu bùm lấy miệng còn đang đổ máu, mũi người thấy chút vị xăng, tròng lớn con mắt.

“Thằng nhóc mày trước đừng châm lửa...” Khuôn mặt của tên côn đồ yêu xe như mạng tái nhợt, âm thanh phát run.

Hoàn cảnh không tốt được xoay chuyển. Bọn côn đồ trái lại bị uy hiếp không còn tâm niệm đấu đá, cần cần dục dục tới gần xe máy bị xối đầy xăng.

Đúng lúc này, Đoạn Phong nhắm thời cơ, lợi dụng khe hở bọn chúng cùng Mạc Từ giằng co, chân dài sải bước vượt lên trước chạy về phía bên người Mạc Từ, một tia vui sướng trong mắt giống như sao băng xẹt qua.

“Tại sao phải sợ?” Mạc Từ làm bộ khó hiểu, chú ý tới Đoạn Phong vọt tới trước mặt cậu, đem ngọn lửa của cái bật lửa để sát vào xe máy nằm nghiêng, “Bọn mày không phải muốn tìm phiền toái sao? Cái phiền toái này khá lớn đó!”

Vừa dứt lời, Mạc Từ mạnh mẽ ném cái bật lửa mang theo ngọn lửa, nắm lấy tay Đoạn Phong, dốc sức phát động chạy thật xa!

Bước chân chạy một chút cũng không ngừng, bước chân tiến bước của hai người nhất trí đến khác thường.

Thở dốc, ngoại trừ thở dốc vẫn là thở dốc, hai thân ảnh chạy trốn thật nhanh như gió cắt ngang bóng tối, ra sức chạy về phía trước.

Tiếng gió luồn qua tai, tiếng hít thở thoát ra từ mũi...Hai người chạy trốn thật xa rồi cục ngừng lại, dựa trên bức tường thủy tinh của cửa hàng bách hóa, kịch liệt thở dốc.

Một phút đồng hồ, hai phút, ba phút...

Mạc Từ hồi phục tinh thần đem ánh mắt rơi vào khoe miệng xanh đen của Đoạn Phong: “...Đoạn Phong, anh không phải là vay mượn nặng lãi chứ?”

“Ừ.” Đoạn Phong chống lại đôi mắt chăm chú của Mạc Từ, lại lập tức dời đi ánh mắt: “Cậu có phải hay không cảm thấy, tôi đây không xứng với cái danh bạn bè cứ luôn liên lụy cậu...”

“Kỳ thật...Tôi có thể giúp anh trước, nghe bọn chúng nói, anh chỉ có thời gian ba tháng. Tôi nghĩ, bọn chúng muốn tiền của anh trong thời gian ngắn rõ ràng còn không...”

“Không, cậu không cần lo lắng. Luôn liên lụy cậu tôi đã rất áy náy, sao có thể còn để cậu thay tôi!” Đoạn Phong kích động lên, nắm bàn tay trái thấm máu của Mạc Từ, “Cậu xem, tay lại chảy máu.”

“Mười vạn...Tôi có thể lấy ra mười vạn cho anh ứng trước, đợi anh có tiền thì trả lại cho tôi.” Mạc Từ nhẹ nhàng rút cánh tay của mình ra, thật nghiêm túc nhìn chăm chú ngược lại làm cho Đoạn Phong dời ánh mắt.

“Tôi có thể tự bản thân trả hết nợ.” Đoạn Phong như trước kiên trì, không muốn sẽ cùng Mạc Từ ở cái chủ đề này giải thích nhiều, trầm mặc một hồi: “Cậu hôm nay có lẽ là lại muốn ở nhà tôi.”

“Ừm, anh giúp tôi bôi thuốc.” Mạc Từ cúi đầu nhìn nhìn tay trái của mình bị máu nhuộm đỏ, băng gạc màu trắng ngoại trừ màu đỏ còn có màu đen đại diện cho bụi đất...

Cái dạng này về nhà...

Mạc Từ lấy ra điện thoại đi động, hay là gọi điện cho anh trai, nói mình còn muốn ở nhà bạn học một ngày. May mà lần này anh trai biết được giữa trưa cậu trở về một chuyến, cũng không có hỏi nhiều, cùng anh nói kể vài câu chú ý an toàn lại cúp điện thoại.

22. Quyển 1 - Chương 22

Đoạn Phong ngồi ở trong sân, lẳng lặng đối diện với cây hoa Dành Dành trồng ở góc sân. Hương thơm xông vào mũi làm anh nhớ lại nụ cười xinh đẹp trong sáng của người kia...

Đây là cây hoa mẹ một tay trồng lên. Từng cái cây cọng cỏ đều là người phụ nữ dịu dàng thích cười kia chăm sóc.

Nhưng là...Hiện tại chỉ có một mình anh ở đây chăm sóc những hoa hoa cỏ cỏ này.

Người mẹ một mực chiều có bọn nó hai năm trước bệnh tình nặng thêm, bởi vì tiền thuốc men không đủ, bị bệnh viện chuyển vào phòng bệnh thường, bệnh tình chuyển thành xấu rồi đột ngột qua đời.

Khoảng thời gian đó, khuôn mặt diêm tĩnh của mẹ ngày càng gầy gò, thậm chí là thời gian ngủ so với thời gian tỉnh càng nhiều hơn.

Đoạn Phong nhớ rõ, khi mùa hoa Dành Dành nở rộ, trong tay rủ xuống ở ngực còn cầm một bông hoa Dành Dành tuyết trắng, mang theo nét cười nhàn nhạt, nhớ lại cái tên xa lạ, hé nửa đôi mắt nhìn anh, trong đôi mắt ôn nhu có hấp hối không muốn người biết, biểu tình giống như mộng ảo, hương thơm ở trong căn phòng tĩnh mịch lặng lẽ lan tỏa.

Bàn tay cầm hoa Dành Dành dần dần lạnh đi...thẳng đến khi mất hẳn nhiệt độ. Bản thân ngồi ở trước giường bị ánh nắng mặt trời ngoài cửa sổ chiếu rọi, rõ ràng là một ngày nắng đẹp chiều cao, bản thân lại cảm thấy tất cả mọi thứ đều đã lắng đọng xuống, hóa thành một màn vải tối đen như mực.

Ga giường màu sắc phủ trên giường mặt đang ngủ của mẹ, che khuất nụ cười ngọt ngào.

Ba năm trước, chính là thời gian hai mẹ con có cuộc sống tốt nhất, mẹ dựa vào một chút tiền để dành lúc làm việc trong một doanh nghiệp nhỏ, mở một cái tiệm ăn không lớn. Mỗi lần tan học về, Đoạn Phong đều muốn hỗ trợ một tay, ngồi trước bàn thu tiền hoặc là bưng chén đĩa. Thời gian đó tuy rằng bận rộn vất vả, nhưng Đoạn Phong cảm giác thật sâu được thỏa mãn cùng hạnh phúc.

Đáng tiếc, thời gian hạnh phúc luôn ngắn ngủi dễ dàng trôi mất. Có một lần mẹ té xuống ngất đi, bị mang đến bệnh viện rồi sau đó kiểm tra ra căn bệnh đã nhiều năm giấu diếm.

Vì chữa bệnh cho mẹ, Đoạn Phong cắn răng bán lại cái tiệm ăn nhỏ nhưng vẫn không thể bỏ khuyết phần lớn tiền thuốc cho mẹ. Đoạn Phong nhiều lần phân vân, gạt mẹ tới chỗ xã hội đen vay mượn nặng lãi.

Bôn ba ở nhà, trường học, làm công trên đường, dùng trù nghệ mà mẹ đã dạy cho anh nấu thuốc thang, trông coi người mẹ đang suy yếu xuống.

Mỗi lần nhìn thấy ga giường tuyết trắng ở dưới làm nổi bật nét cười ngọt ngào, nội tâm của anh sẽ rất thỏa mãn, cho rằng hết thảy trả giá đều là đáng giá.

Dạy anh biết yêu, dạy anh phải dũng cảm, dạy anh phải kiên cường, dạy anh phải vĩnh viễn không được cam chịu, vĩnh viễn không được buông xuôi.

Mẹ là người dẫn dắt không thể thiếu trên con đường nhân sinh của anh.

Anh thuở nhỏ không có cha đã chịu qua không ít lạnh nhạt trào phúng, lúc về nhà cùng mẹ oán trách tại sao bản thân không có cha, mẹ luôn dịu dàng ôm anh mà rơi lệ, dùng nước mắt nóng hổi làm bỏng đầu vai anh, một lần lại một lần nói với anh, thật xin lỗi.

Dần dần, khi Đoạn Phong đã quen không có cha chỉ có mẹ. Dùng bờ vai chống hết thảy trọng trách, dùng thành tích xuất sắc nhất để báo đáp mẹ, nhưng lại cự tuyệt chưa bao giờ muốn dù chỉ phần nửa phần thưởng. Vì nụ cười của mẹ, anh có thể cố gắng trả giá nhiều hơn so với người khác.

Anh muốn chống đỡ cho mẹ một mảnh trời xanh, để cho phần cuộc sống tốt đẹp yên tĩnh tiếp tục được duy trì...Thế nhưng, mẹ mất, rời đi, để lại anh lẻ loi ở trên thế giới này.

Mảnh trời xanh...Còn có ai sẽ cùng anh chung sống ở bên dưới mảnh trời xanh này?

Khoảng khắc mẹ mang theo nụ cười qua đời đó, Đoạn Phong chỉ cảm thấy trước mắt một mảnh tối tăm, không ánh sáng. Dò tìm đi về phía trước mà không biết con đường phía trước dài bao nhiêu, cứ lần lượt mà mê mang.

Ngôi nhà không có mẹ, thật tĩnh mịch lạnh lẽo. Thời gian không có mẹ, là anh cắn răng gắng gượng trải qua.

Hàng xóm láng giềng dùng phương thức đặc thù an ủi anh, thường thường sẽ giúp anh chăm sóc một chút hoa hoa thảo thảo mà mẹ lưu lại trong sân...

Mẹ đã không còn, nhưng cuộc sống vẫn phải tiếp tục, trái đất vẫn đang không ngừng xoay tròn.

Đoạn Phong nhịn xuống bị thương trong lòng, ở trong công việc bận rộn bình thường mà tê liệt bản thân, không để cho mình lại nhớ tới.

Thời gian khó khăn nhất đã vượt qua trong vô tri vô giác. Nhưng mà, khoản nợ hằng hà khiến cho anh nửa đường bỏ học rồi sớm bước vào xã hội.

Ở trong sự lẻ loi một mình mà dốc sức làm việc, anh học được trưởng thành, học được đạo lý đối nhân xử thế, học được...Làm sao để quên thống khổ, để cuộc sống tĩnh lặng.

Hai mươi tuổi trên vai bản thân đã phải nhận gánh nặng trọng trách, thường thường dùng đôi mắt bị mờ hơi làm mờ nhìn mặt trời chói mắt, ảo tưởng rằng, dự tính có một ngày có thể có được một nhà hàng của chính mình, cùng một cô gái dịu dàng giống như mẹ cùng kinh doanh cái nhà hàng đó, sống một cuộc sống yên ổn vui vẻ.

Nhưng mà, nợ nần cứ tích lũy lên làm anh có chút bất lực, một ngày một đêm kiệt lực đi làm việc kiếm tiền, ngay cả bạn bè kết giao thời học sinh cũng dần dần xa lánh.

Công việc chẳng phân biệt được ngày sáng đêm tối như thế làm anh mệt mỏi, thế nhưng, mỗi lần trả được tiền, anh sẽ hạnh phúc nhiều hơn một chút.

Đoạn Phong cố chấp kiên cường cho rằng, chỉ cần cố gắng một chút nữa, cuộc sống sẽ chậm rãi biến tốt.

Hương hoa dưới mũi làm anh từ trong dòng hồi ức thật dài tỉnh táo lại, tiếng chim hót uyển chuyển như một bài ca ở trong sân truyền vào trong tai. Mặt trời đã chiếu cao đến đỉnh đầu, Đoạn Phong mở ra cái nôi đất hầm cháo, lấy cháo mức nhiều thêm vào trong chén, nhưng phát hiện Mạc Từ đi thật lâu rồi.

...

Mạc Từ bị cha một cuộc điện thoại gọi trở về nhà.

Nhìn thấy cha nhàn nhã ngồi trên ghế salon ở trong phòng khách, Mạc Từ biến sắc, vài bước đi đến trước mặt cha rồi đột nhiên ngồi xuống cạnh cha.

“Cha, con tại sao phát hiện người hôm nay khí sắc không tệ, thân thể rất tốt...”

“Thằng nhóc xấu xa! Dám cùng cha cậu nói mĩa, ta khi nào thì nói mình khí sắc kém?” Ông cụ râu mép run lên, nổi giận tròng mắt không hề có lực uy hiếp, nhưng khóe miệng ở dưới râu mép giơ lên rõ ràng đã bán đứng ông.

“Cha đã ở trong điện thoại nói mình thân thể không khỏe, làm hại con không dừng vó ngựa gấp gấp trở về...” Mạc Từ nhìn xem ông cụ sắc mặt hồng nhuận, tinh khí tinh thần no đủ, vỗ vỗ ngực còn đang kinh hoàng, như vừa nâng xà ngang.

“Nếu ta không nói thân thể không khỏe, nhóc con cậu sẽ trở về sao?” Ông cụ từ trong mũi bài trừ ra một tiếng hừ lạnh, tiếp tục làm khó dễ: “Mấy ngày nay đều tìm nhóc con ngu ngốc cậu, mọi người vắng nhà nên lại đi lêu lổng sao?”

“Cha! Con chỉ là ở nhà bạn học hai buổi tối, chưa kéo đến phiền toái cho người đâu. Còn nữa, cha cấp tốc triệu con trở về, có việc sao?” Mạc Từ bĩu môi, nhanh chóng nói sang chuyện khác.

Nhìn thế nào cũng cảm thấy nụ cười dưới râu mép của ông cụ vô cùng quỷ dị, làm cậu có một loại cảm giác bị tính kế.

Mạc Từ hướng đằng sau sô pha nhích lại gần, để bù cho một trận cảm giác lạnh lạnh ở sau lưng. Không quên dịch dịch cái mông, cùng cha ngăn cách một hồi khoảng cách.

“A Từ, con đã nhàn rồi khá lâu a...Ba tháng, con đã chơi ba tháng, cũng là lúc thu hồi tâm tính lại.” Ông cụ nghiêm mặt nói, rất hài lòng nhìn xem bộ dáng Mạc Từ ngồi nghiêm chỉnh.

“Năm ngày sau, cha sẽ dẫn con đi dự họp một cái yến hội...Cho nên, từ hôm nay trở đi, con cùng cha đứng ở phòng bếp, cùng một chỗ làm quen một chút quá trình yến hội.”

“Hả?” Mạc Từ sửng sốt, lỗ tai hơi giật giật một chút, dường như không có nghe rõ ràng lời của cha, “Cha, người lập lại lần nữa?”

“Thằng nhóc xấu xa! Dem lời của ta vào tai này ra tai kia!” Ông cụ vỗ bàn tay to, sô pha chấn động rung rung vài cái, “Năm ngày này, cậu đi theo ta, hảo hảo làm người hầu của ta!”

“Năm ngày? Người hầu?” Mạc Từ mặt nhăn thành một đoàn, cậu đã nhận ra được, năm ngày là cái khái niệm gì. Ở đoạn thời gian đó cơ hồ là huấn luyện kiểu phong kín, cậu lại gục xuống một mõi! Không ai so với cậu rõ ràng hơn, cha hết sức chuyên tâm lên sẽ là cái tràng cảnh gì, huấn luyện phòng bếp vài lần trước làm cho cậu thống khổ cũng làm cho cậu nâng cao chất lượng hơn...

Mạc Từ thở dài, đối với cha biểu tình giống như cười mà không phải cười có chút bất đắc dĩ, nhẹ gật đầu...

...

Người có thể mời được Mạc lão gia không nhiều lắm.

Trong đám người nổi bật Hoa kiều về nước Quý gia chính là một cái trong đám người số lượng không nhiều đó.

Tài lực, vật lực của Quý gia, nếu làm so sánh, vậy thành phố C ngay cả toàn bộ nước C, thậm chí toàn bộ phạm vi Hoa kiều Châu Á, tính ra là trên đầu ngón tay. Trước không nói Quý gia ở ngành bất động sản, ngành sản xuất có năng lực hô phong hoán vũ, sản nghiệp danh nghĩa của gia tộc Quý gia còn liên quan đến các phương diện. Ngành giải trí, thời trang, truyền thông, bất động sản thậm chí ẩm thực, Quý gia đều có đặt chân.

Tập đoàn Quý thị của Quý gia, thanh danh hiển hách. Phàm là người xã hội thượng lưu, đều đối với địa vị thế lực của Quý gia có một quy định hiểu rõ. Đây không phải đơn giản chỉ dùng miệng là có thể nói ra được tài phú, đó là gia chủ đương nhiệm Quý gia Quý Tật Phong, nhân xưng là cáo già, đã đem lịch sử của Quý thị đẩy lên một tầm cao mới. Quý Tật Phong rất có uy vọng cùng Mạc lão gia có giao tình...Điều này những người đi đến tham gia dạ tiệc Quý thị chưa từng dự liệu được.

Mạc lão gia được mời với số tiền lớn, tự tay cầm dao, tổ chức dạ tiệc lần này có ý nghĩa phi phàm, cũng làm cho tất cả mọi người mở rộng tầm mắt. Lần rời núi trước của ông cụ là bữa tiệc vàng vào năm năm trước.

Quý gia ở lại gia nhập thành phố C, Quý Tật Phong có thể mời được Mạc lão gia lo liệu dạ tiệc, xác định được chỉ giao của hai người không phải vô cùng đơn giản là cái gạt đầu.

Quý Tật Phong chưa bao giờ làm sinh ý lỗ vốn, trước kia Quý gia ở nước ngoài khai thác thị trường, dựa vào ưu thế gặp may cùng kinh nghiệm quản lý phong phú đã tích lũy không ít tài phú. Lần này trở về nước C, nhấn mạnh là phát triển sản nghiệp gia tộc, trạm thứ nhất chính là thành phố C.

Nhân vật nổi tiếng thành phố C mộ danh tiến đến cầm thiệp mời quý giá, dưới sự dẫn dắt của bồi bàn nho nhã lễ độ, bước vào khách sạn lớn Quân Đình mới khánh thành của Quý gia.

Thời gian kinh doanh của Quân Đình mặc dù không bì kịp với tất cả khách sạn cấp sao lâu đời ở thành phố C, nhưng dựa vào trang hoàng vật dụng nguy nga lộng lẫy, phục vụ chuyên nghiệp, công trình thiết bị xa hoa mà có chút danh tiếng. Lần này Mạc lão gia lo liệu yến hội, đã nói lên ý nghĩa chúc mừng Quý gia ở lại thành phố C cùng với nhân vật nổi tiếng thành phố C lộ ra một mặt ý tứ thú vị. Còn có một điểm rất trọng yếu, chính là mượn thanh danh Mạc lão gia khai hỏa danh khí của Quân Đình.

Danh lợi song thu, đây là điểm mà nhân vật xã hội nổi tiếng đều không hèn mà cùng nghĩa đến. Muốn thừa dịp lần dạ tiệc này cùng Quý gia đặt quan hệ, thành lập quan hệ hợp tác; Nghĩ đến cháu trai độc nhất được

ưu ái của Quý gia, danh viện thực nữ đều không hèn mà cùng đánh giá trang phục phối với trang sức cẩn thận chọn lựa trên người. Thậm chí có người vừa đến khách sạn liền đi thẳng đến toilet, đối diện với tấm gương mà chỉnh lại trang phục, sợ trang điểm lúc trên đường chạy đến mất đi hết.

Theo mỗi người mặc vàng mang bạc, xuyên qua hành lang xa hoa ở tầng cao nhất của Quân Đình, đi qua trụ cột thạch anh trong đại sảnh, đối diện qua hai hàng thức ăn trên bàn tiệc buffet, khẽ gạt đầu.

Ở góc đông đại sảnh, tự mình bày một bàn. Trên chiếc bàn tròn thủy tinh công nghiệp thiết kế thanh nhã bày đặt lễ vật mà các nhân vật nổi tiếng đưa tới. Đứng ở trước bàn chính là cháu trai độc nhất của Quý gia Quý Thừa Bách, mặc bộ âu phục màu xám nhạt được nhà thiết kế cao cấp nước ngoài cắt may thủ công, trên mặt treo một nụ cười tiêu chuẩn, không hề mất lễ độ hướng các vị nhân vật nổi tiếng tặng lễ vật nói lời cảm ơn, một mặt lại hữu lễ cự tuyệt các mỹ nữ nổi tiếng đến bắt chuyện.

Bồi bàn bưng khay, ở trong đại sảnh linh hoạt như con thoi, thỉnh thoảng lại đưa lên rượu vang vị nguyên chất cho các nhân vật nổi tiếng mới đến.

Cả đại sảnh bận rộn nhốn nháo, sắp xếp không ít người. Xem ra Quý gia là cơ hồ mời tất cả những người có uy tính danh tiếng của xã hội thượng lưu. Trong lúc nhất thời yến tiệc linh đình, chén ly luân chuyển, mọi người tư thái ưu nhã, mà điểm tâm trên bàn buffet cơ hồ không có một ai động vào, mọi người tiếp cận cùng một chỗ tinh tế nói chuyện với nhau, cùng đang đợi chính chủ xuất hiện.

Giờ phút này, Mạc Từ còn đang ở phòng bếp hậu trường của Quân Đình bận tới mỳ tới mặt.

Kiến thức qua buổi tiệc, trong năm ngày, Mạc Từ bị cha tước não không ít.

Bởi vì người Quý gia nói mình là dân chính gốc của nước C, nên buổi tiệc lần này căn cứ vào bữa tiệc truyền thống đặc thù của nước C, lại không mất các đặc điểm hình thức của tiệc Âu.

Vì buổi tiệc yêu cầu chất lượng kiểu mẫu phải xuất sắc, món ăn trong buổi tiệc phải được tổ hợp đồng bộ thành con rồng, có chất lượng nhất định. Màu sắc và hoa văn món ăn phải phong phú, hình thái, hương vị món ăn phải đa dạng, các loại món ăn đều phải dựa theo chương trình nội dung đã định mà lần lượt đem lên bữa tiệc.

Điểm này, còn hơn cả cha truyền dạy trước đó, độ khó không ngừng gia tăng vài lần. Làm học viên sơ cấp, tay nghề Mạc Từ còn chưa thành thạo, phối món ăn vô cùng đơn giản còn có thể một mình nấu, đồng thời cùng nấu các món ăn màu sắc, vậy thì hơi khó.

Ông cụ để Mạc Từ trải nghiệm, cũng để cho Mạc Từ ở trong phòng bếp rộng ba trăm mét vuông này, cùng các đầu bếp bận rộn không ngừng, làm xúc động lây một hồi.

Lúc buổi tiệc khai mạc, mở rộng hoạt động xã giao là một phương tiện trọng yếu. Lấy tụ họp ăn uống nhằm mục đích xã giao, tất nhiên không thể qua loa.

Mạc Từ đứng ở một bên, nhìn cha như tướng quân trên chiến trường chỉ huy thỏa đáng, tay cầm binh mã, chỉ huy đội ngũ đầu ra đẩy chỉ trong khoảng thời gian.

Thần thái tự nhiên, lâm trận không chút hoang mang, đẳng cấp phong phạm này, làm Mạc Từ than thở không thôi.

23. Quyển 1 - Chương 23

Buổi tiệc của nước C có thể chia làm hai loại lớn, phân biệt là tiệc truyền thống cùng tiệc rượu đứng. Tiệc truyền thống lại phân ra tiệc rượu đứng cùng tiệc nhẹ.

Tiệc rượu đứng là hình thức buổi tiệc chính tông của dân tộc nước C, hình thức trang nhã, hào khí long trọng. Thích hợp dùng cho tiến hành việc vui, chúc mừng ngày lễ, loại trường hợp chiêu đãi tân khách, ‘Quốc yến’ là hình thức thể hiện cao nhất của nó. Buổi tiệc ở nơi kinh doanh ẩm thực nên phần lớn là dùng tiệc rượu đứng. Tiệc nhẹ so với các bữa ăn hội họp thì thoải mái hơn, là bữa tiệc với hình thức đơn giản hóa, không cầu nệ hình thức, kinh tế thực dụng, nhưng lại có đặc điểm của cả hai bữa tiệc, thông thường có hình thức của các bữa tiệc gia đình.

Tiệc rượu đứng không phải là hình thức tiệc truyền thống của nước C, mà dựa vào đặc điểm hình thức của tiệc Tây. Bầu không khí sống động, hình thức tự nhiên. Loại buổi tiệc này dùng món lạnh là chủ yếu, món nóng, điểm tâm, hoa quả là phụ. Trong nhà hàng, các loại món ăn tập trung trên mấy cái bàn dài, ghế thì bố trí phân tán khắp nơi trong nhà hàng, khách và chủ có thể tùy ý tự động ở trên bàn ăn lấy các món ăn bản thân yêu thích. Bởi vì ghế không cố định, tân khách có thể tùy ý đi đi lại lại hoặc ngồi ở một chỗ kết hợp tự do với nhau, vừa ăn vừa tiến hành nói chuyện với nhau. Tiệc rượu đứng thích hợp dùng cho các buổi tiệc giao tiếp là chính, đúng là phương thức chính để Quý gia đạt được mục đích xã giao cùng sự chúc mừng.

Tự do tụ tán, không mất lễ tiết, có thể dung nạp nhiều người cùng ăn. Khi tất yếu thì lên đài phía trước đứng, có thể hấp dẫn ánh mắt của mọi người, lại làm nổi bật truyền thống cùng của cải vững chắc ở nước ngoài của Quý gia.

Món lạnh, món nóng, món chính, món ngọt, hoa quả cùng năm loại điểm tâm lớn là nội dung chủ yếu của món ăn trong buổi tiệc. So với buổi tiệc bình thường, yến hội Quý gia đặc biệt tổ chức là cấp bậc cao nhất. Món lạnh chiếm khoảng 20%, món nóng chiếm khoảng 30%, món chính cùng điểm tâm chiếm khoảng 50%.

Mạc Từ tình tường hiểu rõ, để tạo ra buổi tiệc này cung ứng nguyên liệu thức ăn phải cần số lượng rất lớn, phối cắt, chế biến món ăn và công tác chuẩn bị đội phục vụ.

Đi theo sau cha, nhìn thấy cha dựa theo khẩu vị người nhà Quý gia để đặt ra menu buổi tiệc, cẩn thận tỉ mỉ đối chiếu tính toán phí tổn, một lần lại một lần kiểm tra nguyên liệu có hay không phân phối đầy đủ hết. Lại căn cứ vào yêu cầu các loại món ăn, phối tốt sắc, hương, vị, hình. Chỉ huy chuyên gia kiểm tra tất cả món ăn, thậm chí tự mình an bài phân công nhân viên, đầu vào đẩy tiến hành các hạng mục công tác.

...Nơi làm việc lộn xộn, vượt quá dự đoán của Mạc Từ.

Bóng lưng của cha quả là bận rộn, đi từ phòng bếp đến trước sân khấu buổi tiệc, quay đi quay lại nhiều lần kiểm tra công việc.

Loại nấu ăn này không chỉ là vô cùng đơn giản, mà càng giống như binh sĩ đi chiến đấu trên chiến trường, xếp từng trận đoàn. Tình thế phải dựa vào quân lực địch nhân, vì binh sĩ trên chiến trường cung ứng lương thực, mọi sự đã chuẩn bị, chỉ cần kích trống là đối địch.

Trong phòng bếp ba trăm mét vuông, người người như lâm đại địch, nghiêm mật chuẩn bị. Trong không khí tràn ngập bầu không khí khẩn trương không nhìn thấy, Mạc Từ đem ánh mắt từ bóng lưng bận rộn của cha chuyển trở về, tay không ngừng đem món ăn trang trí lên đĩa.

Món ăn buổi tiệc nhấn mạnh phối hợp sắc, hương, vị, khí. Món ăn cùng món ăn trong lúc đó phối hợp sắc thái, biến đổi...cần phải phong phú, giúp nhau tô điểm mà không phải rập theo một khuôn khổ, khô khan đơn điệu. Phương diện lựa chọn nguyên liệu không thể thiếu đa dạng hóa. Kỹ thuật thái cắt có thể gia tăng làm đẹp hình thái cho món ăn, vì thế kỹ thuật cắt thái đứng vào trong hàng ngũ trọng yếu. Phối hợp hương vị, bất đồng với nhiều loại chế biến món ăn ở chỗ phương pháp nấu nướng, nên phải cố gắng đạt tới mỗi một món ăn đều có hương vị đặc sắc. Phối hợp món ăn cùng vật đựng, có thể làm ảnh hưởng đến hình thái mỹ quan món ăn của cả bàn tiệc, vì thế không thể bỏ qua.

Năng lực của Mạc Từ không theo kịp ông cụ, làm việc đơn giản nhất là trang trí đĩa cũng là tạm được. Khi cho ông cụ tiến đến tuần tra nhú mày một cái, gờ hai cái. Tay lớn vung lên, bắt đầu tay bắt tay dạy bảo.

Sắc trời dần dần muộn, yến hội cách thời gian bắt đầu càng ngày càng gần. Trong phòng bếp mọi người không có chút nào thư giãn, kiểm tra khăn bàn, bộ đồ ăn. Để cho phục vụ chuyên môn một đám mang lên chén đĩa.

Bầu không khí trong phòng bếp cùng trên yến hội hoàn toàn bất đồng, chúng nhân vật nổi tiếng thoải mái bắt chuyện, chạm cốc cùng chúc mừng, gật đầu mỉm cười. Thịnh thoảng hương chính giữa đại sảnh phía trước nhìn qua, đội chính chủ xuất hiện.

Tám giờ đúng.

Trong cửa lớn sảnh trước con cháu dòng thứ Quý gia vây quanh gia chủ Quý gia Quý Tật Phong đi ra, hướng mọi người gật đầu mỉm cười, ở trên ghế thủ tọa chậm rãi ngồi xuống. Hắng giọng một tiếng, bắt đầu nói

chuyện.

Gia chủ Quý gia tinh thần khỏe mạnh tráng niên thính tai, hai mai tóc hoa râm, khuôn mặt hiền lành, cùng người già bình thường không giống nhau. Nhưng những ai biết rõ tài lực danh vọng của Quý gia, gia chủ Quý gia Quý Tật Phong cũng không phải vô cùng đơn giản là một cụ già. Gánh cái danh hiệu ‘Hồ ly’, tuy khuôn mặt hiền từ nhưng cười rộ lên lại cực kỳ xảo trá giống hồ ly.

Chính là bởi vì bề ngoài trong ngoài không đồng nhất, Quý Tật Phong mới có thể nhiều lần ở trên thương trường chiến thắng đối thủ, lấy được thắng lợi cuối cùng nhất, tiểu ngạo thương giới.

Người của thành phố C rộng lớn nghe qua gia chủ Quý gia đọc diễn văn, trong lòng mặc niệm, nụ cười trên mặt lại không giảm chút nào. Người người dắt nữ quyến trong nhà tiến lên hướng gia chủ Quý gia nhiệt tâm chúc mừng, để lại một ấn tượng hoàn mỹ.

Những con cháu nhà quyền quý chưa thành gia lập thất được bậc cha chú dẫn theo đến, trong miệng sớm đã chuẩn bị thật tốt lời từ khen tặng, hướng Quý Tật Phong để lại ấn tượng tốt.

Quý Tật Phong nụ cười trên mặt ảm áp, hai mai tóc hoa râm cũng bởi vì đầu không ngừng động mà có chút lay động. Đứng ở phía sau Quý Tật Phong chính là cháu ruột của ông ta, đảm nhiệm chức vị người thừa kế thứ nhất của Quý gia Quý Thừa Bách.

Quý Thừa Bách âu phục giày da, hướng về các nhân vật nổi tiếng đến chúc gặt đầu, kính cẩn hữu lễ, làm không ít nhân vật nổi tiếng nhà có thiên kim nhìn thêm vài lần, khen thêm vài câu.

Tại sao đứng ở sau lưng Quý Tật Phong không phải con trai trưởng mà là cháu ruột sao?

Toàn bộ người có máu mặt ở đây, hễ là nhân vật tiếng tăm đều nghe nói qua chuyện lớn hai mươi năm trước trên báo chí.

Con trai trưởng của Quý Tật Phong cùng vợ ở hai mươi năm trước trong một vụ tai nạn xe liên hoàn cứu chữa không có hiệu quả mà tử vong, để lại con trai độc nhất Quý Thừa Bách kế thừa gia nghiệp.

Hai đời đơn truyền, nên Quý Thừa Bách ở Quý gia địa vị gần bằng Quý Tật Phong.

Trận tai nạn xe liên hoàn kỳ quặc này nổi lên, phiên bản giới hạn mà đại chúng biết là con cháu giới chính trị lái xe Ferrari tạo thành tai nạn xa cộ, bị pháp viện trực tiếp phán quyết tù chung thân. Nghe nói cha của vị con cháu giới chính trị lái xe Ferrari thế lực ở địa phương một tay che trời, Quý gia khắp nơi liên lạc quan hệ, đem vị nhân viên đang mọc rễ ở giới chính trị này bức đến tạm rời cương vị công tác, đem người gây ra họa tai nạn xe trực tiếp mang đến ngục giam. Từ đó có thể biết, thế lực của Quý gia không chỉ ở thương giới mà ở giới tư pháp, giới chính trị cũng có một vị trí nhỏ.

Phải chú ý một điểm, đó là không thể ở trước mặt Quý Tật Phong nhắc tới tai nạn xe đã táng thân con trai độc nhất. Nghịch lân của Quý Tật Phong chính là đứa con trai độc nhất mất sớm này.

Đó cũng là nguyên nhân mọi người ở trước mặt Quý Tật Phong chúc mừng mà không bao giờ đề cập qua cha của Quý Thừa Bách.

...

Nơi quan trọng như thế, người người đều là tư thái ưu nhã. Nam sĩ thì hiển rõ thân sĩ phong độ, vì bạn gái tiến đến lựa chọn điểm tâm; Các nữ sĩ thì thấp giọng nhẹ tiếng, đôi môi đỏ mọng khê nhếch, ngôn từ ôn nhu, hiển rõ phong phạm thiên kim của thế gia vọng tộc.

Phía trước đại sảnh.

Thân mặc âu phục sát người trầm ổn, mang theo ba phần cười yếu ớt, Triệu Hồng Tu ôn cung (ôn hòa cung kính) hữu lễ dưới sự dẫn tiến của cha, hướng Quý Tật Phong chúc mừng. Trên khuôn mặt tuấn dật hiện lên dáng cười làm cho người ta cảm giác một loại chân thành, thân mật. Không giống với người trẻ tuổi khác kiêu căng lấy lệ, gương mặt cười của Triệu Hồng Tu làm cho người ta như tắm gió xuân, mang đến cho Quý Tật Phong một cái ấn tượng đầu tiên vô cùng tốt.

Sản nghiệp bất động sản của Triệu gia ở nước C cũng là một trùm lớn, lần này tiến vào chiếm giữ thành phố C, nên chính là muốn cùng Triệu gia thành lập mối quan hệ hợp tác tốt đẹp. Đây là nguyên nhân bốn gia không ở thành phố C nhưng vẫn có thể được Quý gia tìm mời.

Triệu Hồng Tu trời sinh một bề ngoài rất tốt, đáng cười cực kỳ mang theo tính mê hoặc, luôn làm cho người ta dựa vào đó đối với anh sinh ra hảo cảm. Cha của Triệu Hồng Tu được mời, Triệu Hưu Vinh cũng là bởi vì nguyên nhân này, mới mang theo Triệu Hồng Tu vẫn còn chưa hoàn toàn tiếp quản sinh ý gia tộc dẫn tiến chào gia chủ Quý gia.

Nhìn thấy Quý Tật Phong hướng Triệu Hồng Tu lộ ra một ý cười khác thường, trong mắt hiện lên một tia thường thức, Triệu Hưu Vinh mặt mày vui sướng, tự biết sinh ý lần này thành công một nửa, liên tục hướng ánh mắt về phía Triệu Hồng Tu ra hiệu.

Cha ám chỉ ra hiệu tiếp cận, đáy mắt của Triệu Hồng Tu cũng lộ ra thật sâu vui vẻ, hướng Quý Tật Phong chúc mừng, trong miệng nói lời khen tặng còn khiêm tốn hơn lời trong miệng của người khác, càng được Quý Tật Phong thường thức.

Quý Tật Phong nhìn ánh mắt Triệu Hồng Tu, đối với Triệu Hưu Vinh nói ra: “Hưu Vinh, con của anh nhìn qua rất tuổi trẻ tài cao, rất tốt, rất tốt.”

Triệu Hưu Vinh bồi phận so với Quý Tật Phong thấp hơn, được gọi là Hưu Vinh ít nhiều dẫn theo ý tứ Quý Tật Phong cùng ông kéo gần quan hệ. Quý Tật Phong liên tiếp nói ra hai chữ ‘Rất tốt’, càng làm cho Triệu Hưu Vinh vui mừng nhướng mày, hợp thời nói đến kế hoạch hợp tác lần này cùng Quý gia.

Triệu Hồng Tu được thưởng thức nghiêng tai lắng nghe, không nói một lời nhìn xem trưởng bối nói chuyện, đợi cho Quý Tật Phong hỏi mới có thể nói được vài câu.

Mấy câu đều đúng điểm quan trọng, Triệu Hồng Tu không kiêu căng không nóng nảy ở trong lòng Triệu Hưu Vinh cha địa vị lại bay lên không ít.

Khoảng tám giờ mười lăm, tiệc rượu bắt đầu.

Phục vụ mang theo món ăn từ cửa nối đuôi nhau đi vào, bưng khay bằng sắt, từ những cái đĩa hình dạng khác nhau, từng cái đem món lạnh, món nóng, món chính lên bàn. Hai cha con Triệu gia đứng ở trước đại sảnh hướng Quý Tật Phong hàn huyên vài câu, lui về sau vài bước nhường đường cho phục vụ. Quý Tật Phong cười hứa hẹn, trong mắt mơ hồ chứa ý cười, nhìn quét toàn trường, nhìn xem những con ác thú cùng hưởng yến hội đêm nay.

Người của nước C xưa nay chú ý ăn uống, hơn một ngàn năm văn minh lịch sử trong đó bao gồm cả văn hóa ẩm thực. Trong yến hội của nước C, bào ngư, vây cá, hải sâm, tổ yến là thượng phẩm, tên bốn loại đẳng cấp này từ lâu đã ở trong tay danh trù phát huy ra phương pháp nấu ăn hoàn chỉnh nhất. Mà Mạc lão gia, Mạc Tri Hành trên trụ cột nấu ăn truyền thống đã dài đến cả trăm thước, đặc biệt sáng tạo ra phương pháp chế biến hải sản, nhất là cái món bào ngư hương đặc chế này, có thể nói là nhất tuyệt, được giới mỹ thực thế giới công nhận là món ăn đẳng cấp cao của nước C, được nhận danh tiếng rất cao.

Mọi người ở đây nhìn qua tờ menu mang vào bổ sung, vả lại cũng đã nghe và thấy qua phục vụ lên bàn, vội vàng để ly rượu trong tay xuống, không chút dấu vết nuốt một chút nước bọt. Nhìn qua món ăn phục vụ đem lên, sợ quá mức thất lễ lại nhanh chóng dời đi ánh mắt.

Bản thân bào ngư chính là một loại hải sản cao cấp, nước C cổ đại xưng là Sơn trân Hải thác (núi báu biển mài) mà Hải thác là chỉ bào ngư, hải sâm, vi cá, tổ yến, đặc biệt bào ngư đứng đầu, bào ngư ở đây là chỉ bào ngư khô, cho đến nay, mọi người đều xem bào ngư khô là thuốc bổ, là đồ để sinh âm, bổ thận, bảo vệ gan, sáng mắt và các loại công hiệu khác. Trong nhóm bào ngư khô, đặc biệt Ma Oa, Yoshihama, mạng lưới bào ngư ở Nhật Bản chính là bào ngư khô đứng đầu thế giới, được ba gia tộc lớn ở Nhật Bản bí chế gia truyền sản xuất ra sản phẩm bào ngư khô, truyền dạy từ thế hệ này sang thế hệ khác, tuyệt không truyền ra ngoài, sản xuất bào ngư khô ở các nơi khác trên thế giới đều không thể so sánh được, vì chiêu đãi khách là chính khách, xã hội thượng lưu mới có mỹ vị này trên buổi tiệc.

Mạc Tri Hành để làm được bào ngư hương, chính là chọn dùng ba loại ở Ma Oa, Yoshihama, mạng lưới bào ngư có chất lượng tốt này rồi nhiều năm nghiên cứu, đánh vỡ truyền thống, chọn dùng nổi đất, lò không

khí1, than củi làm phương tiện nấu, phối với gà quá lứa, lấy xương cốt làm nguyên liệu phụ trợ, lấy xura dùng nay, chế tác phương pháp mới, tốn thời gian hơn mười tiếng đồng hồ thậm chí mấy ngày, đem bào ngư khô cứng như đá chế thành mềm trơn vô cùng, thành mỹ vị thơm ngọt ngon trên buổi tiệc, mỹ vị ngon miệng, môi răng lưu lại hương thơm ngát.

Đợi cho phục vụ bưng lên đầy đủ hết món ăn, Mạc Tri Hành được Quý Tật Phong mời, mang theo món ăn từ cửa chậm rãi đi ra, bình tĩnh đứng ở bên cạnh Quý Tật Phong, ra hiệu cho phục vụ đang ở trong đại sảnh giở nắp ra.

Bào ngư là món chính, mở nắp hương tỏa. Trên cái bàn tròn xoay trong đại sảnh, bào ngư bày ra làm cho người ta muốn đại động ăn, quý giá mà phong phú.

Quý Tật Phong đi đến gần Mạc Tri Hành, hai người nhìn nhau cười, nắm tay, xem ra giao tình không mỏng. Người ở chỗ này càng thêm xác định suy đoán trước kia.

Quý Tật Phong vẫy tay, ra hiệu mọi người ở đây không cần câu nệ, lại dẫn qua cha con Triệu gia còn bên người chưa rời đi, để cho họ thưởng thức, ánh mắt mọi người mới từ hai vị không phải nhân vật lớn cùng vai vế dời đi, tới gần bàn tròn xoay, đến hưởng thụ mỹ thực.

“Lão ca, thân thể gần đây có khỏe không.” Mạc Tri Hành thừa dịp là phía trung lập, lui ra phía sau vài bước, ở một góc trống khá rộng ân cần thăm hỏi nói.

“Thời gian ở Luân Đôn...Ngây người nhiều năm như vậy, thời tiết trời mưa làm toàn thân cao thấp xương cốt già mỗi như căng cứng hết, quả nhiên là người đã già, người đã già!” Trên mặt treo nụ cười thiện ý, Quý Tật Phong lắc đầu, ngay cả hai mai tóc cũng lay động theo.

“Tôi đã đưa cho ông cách điều chế được thiện, ông không có đưa cho người ta làm sao?” Mạc lão gia chần chừ nói ra, trên mặt nhiều hơn vài phần vui vẻ khi mới gặp lại bạn tốt.

Quý gia gia chủ Quý Tật Phong cùng ông là bạn già. Lúc Quý gia chưa rời đi nước C thì Mạc Quý hai nhà có giao hảo. Quý Tật Phong tuy là so với ông lớn hơn mười mấy tuổi, nhưng bối phận xếp đặt cũng không dựa vào đó. Vai vế bản thân lớn nhưng Quý Tật Phong không muốn nhận là lớn, trước kia một mực làm cho ông với lão ca tương xứng nhau.

“Đầu bếp ngoại quốc, nào có bản lĩnh được như ông. Ông hai đứa con trai, hôm nay đều đến đây sao?” Quý Tật Phong cười ha ha, vỗ vỗ bả vai Mạc Tri Hành

“A Ngôn đi công tác, cái đứa A Từ không ra hồn ngược lại lại ở hiện trường.” Mạc Tri Hành tuy rằng trong miệng nói xấu, nhưng sắc mặt vô cùng tốt, để cho phục vụ ở bên cạnh gọi Mạc Từ tới.

Nhìn bộ dáng này của ông, Quý Tật Phong lắc đầu, gọi tới cháu ruột duy nhất, để cho Quý Thừa Bách hướng Mạc Tri Hành vấn an.

Mạc Từ bị kêu đi đến bên cạnh cha thì mới phát hiện cha ở chỗ này đang trò chuyện, hiếu kỳ nhưng không mất lễ đứng ở một bên.

Đợi cho đến lúc Mạc Từ được người chú ý, ông cụ mới đem Mạc Từ ở sau lưng kéo đến trước người, để giới thiệu với ông cháu đang nói chuyện trước mặt.

“A Từ, đây là ông Quý của con...Con gọi ông ấy là bác Quý là được rồi.” Mạc Tri Hành sợ Quý Tật Phong cổ kị tuổi, vội vàng đổi giọng, để cho Mạc Từ gọi Quý Tật Phong là ‘Bác’.

Nhưng Quý Tật Phong vẫy tay một cái, ý cười ảm áp đọng lại trên mặt, “Không, hay là gọi ta là ông Quý đi, người đã già aiz! Tôi sợ nó gọi tôi là bác, Thừa Bách sẽ có ý kiến đó.” Nói xong nhìn nhìn về phía sau, chàng trai bị nhìn ở phía sau cười bất đắc dĩ, tiếng cười càng lớn hơn.

Mạc Từ có chút câu nệ nhìn một già một trẻ trước mặt. Cụ già tinh thần khỏe mạnh, chàng trai phong độ nhanh nhẹn, sợ là bạn rất tốt của cha.

Mạc Từ hàm súc gật đầu, chuẩn bị mở miệng lại bởi vì một câu đưa đi đưa lại của cụ già mà không biết làm sao, Mạc Từ nhìn cha, không biết xưng hô làm sao mới tốt.

“Tốt tốt tốt, lão ca, ông rốt cuộc chịu già a! A Từ, con từ nay về sau cứ gọi ông Quý đi.” Ông cụ vui tươi hơn hở trêu chọc, vỗ vỗ bờ vai Mạc Từ.

“Nó lớn lên rất giống Tuệ Như a, Tri Hành.” Quý Tật Phong nhẹ gật đầu, ánh nhìn quét đến mái tóc nhuộm thành màu xanh của Mạc Từ, ở một góc không nhìn thấy nhũ lông mày.

“Đúng vậy, bây giờ đã là thiên hạ của người trẻ tuổi.” Mạc Tri Hành không có cảm thấy được mất tự nhiên lóe lên trong mắt Quý Tật Phong, đáp lên đầu vai của Quý Tật Phong, đến một bên cùng Quý Tật Phong đi ôn chuyện.

Hai người trẻ tuổi bị bỏ qua gật đầu với nhau, lại tự mình gia nhập vào một vòng luẩn quẩn mới.

Mạc Từ không có đi quấy rầy cha, chỉ là đứng ở phía trước đại sảnh, nhìn xem các nhân vật nổi tiếng lần lượt nối tiếp nhăm nháp bào ngư hương, đem đầu hơi hơi ngửa ra sau, bên môi lộ ra một nụ cười.

Phải nói rằng tiệc bào ngư đêm nay cũng có một phần thành quả của cậu ở bên trong. Cha bắt tay dạy bảo, đem một bữa dạ tiệc quan trọng như vậy để cậu tập luyện...Cũng hiểu được nỗi khổ tâm.

Nhìn thấy mọi người bởi vì ăn được bào ngư mỹ vị mà lộ ra biểu tình thỏa mãn, tâm tình Mạc Từ như nở hoa, nhịn không được tiến lên, cầm lấy chén đĩa, đem món ăn trên đĩa tinh tế thưởng thức.

Bào ngư khô sau khi trải qua phương pháp gia công chế tác tự nhiên của cha, hương vị đã khôi phục lại như tự nhiên, thể hiện vị nguyên gốc, màu sắc, hình dáng...Phải biết rằng, để đạt tới cảnh giới nấu ăn cao như thế, làm được rất không dễ dàng.

Mạc Từ tinh tế nghĩ, đợi hoàn hồn xoay đầu lại thì phát hiện có bóng râm cao lớn ở phía trước che khuất tầm mắt của cậu, thoáng ngẩng đầu, gương mặt làm cậu né tránh không kịp lại xuất hiện ở trước mặt cậu.

24. Quyển 1 - Chương 24

Mạc Từ mở ra cái mui xe của chiếc xe Lamborghini màu vàng đen, đang lo lắng tìm kiếm nơi đỗ xe ở bãi đỗ xe đã chật kín. Lái dừng lái dừng, sợ trầy sơn nên trên đường đi thu hoạch không ít khinh thường. Mạc Từ cân nhắc, nếu lần sau có thời gian, nhất định phải đổi lại loại xe bình thường chắc chắn, xe phong cách như vậy...Hình như không thích hợp lắm.

Mạc Từ nắm tay lái, nhìn thấy một chiếc xe rời khỏi vị trí đỗ xe nên vội vàng phóng đi vào, tắt động cơ, từ trên xe bước xuống. Đi vào một salon làm tóc đẹp có ấn tượng, lướt qua tiểu thư tiếp khách ở trước cửa kính, Mạc Từ đi thẳng đến lễ tân, lấy ra cái thẻ khách VIP đã mua rất lâu mà không dùng, tùy ý để nhân viên công tác lễ tân đưa vào, hướng đi lên lầu hai của salon, ở trên ghế ngồi xuống.

Thợ cắt tóc chuyên nghiệp thay cậu điều chỉnh góc độ của chiếc ghế, hỏi cậu muốn làm cái tạo hình gì. Mạc Từ trầm ngâm một chút rồi để cho thợ cắt tóc đem tóc cậu nhuộm lại màu đen, đem đầu cắt hết một chút. Sau đó nằm ở trên mặt ghế, nhắm mắt lại.

Ngày hôm qua khi từ dạ tiệc trở về, đứng ở trước gương mới biết được bản thân một dạng đầu tóc xanh ở nơi kia là cỡ nào không trang trọng. Cha không nói, nhưng người ở đó đi qua bên cạnh cậu thì chung quy luôn hướng về cái đầu nhuộm thành màu xanh nhìn vào. Khi đó còn không biết nguyên nhân tại sao lại ‘Dẫn nhân chú mục’ như thế, hiện tại, phơi bày ở trước gương mới nhìn rõ rành mạch.

Từ cái buổi sáng như mộng ảo kia đến hiện giờ, hơn một tháng mà lại không có phát hiện điểm này. Mỗi ngày đội một đầu tóc xanh ra ra vào vào...Mạc Từ nghĩ đến đây, liền xấu hổ dị thường.

Trí nhớ mờ nhạt trong đầu nói cho cậu biết, Mạc Từ mười tám tuổi, đúng là cái niên kỷ ương bướng phản nghịch. Một đầu tóc xanh không tính là lập dị, cả ngày ngâm mình ở quán bar, cùng một đám hồ bằng cẩu hữu vui cười đùa giỡn, liên tục trắng đêm không về chỉ khi có chuyện lớn mới chịu đi ra. Lần cực đoan nhất chính là ba tháng không có về nhà, lấy việc này để thu hoạch được ưu đãi tuyệt đối là chiếc xe Lamborghini trị giá hơn ba trăm triệu.

Dùng loại phương thức cực đoan này để phản kháng lại quản giáo của cha cùng anh trai, nỗ lực mưu tính để đạt được càng nhiều vật chất cùng tự do ...

Đã trải qua nhiều sai lầm thị phi như thế, hiện tại nhớ tới mới biết được hành động lúc trước, là cỡ nào ngây thơ buồn cười.

Cái chiếc xe Lamborghini này, đã hoàn toàn mất đi tác dụng ban đầu là khoe khoang ra vẻ, cậu lái nó sẽ chỉ làm bản thân cảm thấy hết sức không thích ứng.

Mạc Từ hết sức miên man suy nghĩ thì tóc đã được thợ cắt tóc tay chân linh hoạt sửa lại.

Từ trên ghế đứng lên, hoạt động một chút tay chân bởi vì ngồi lâu mà có chút đau mỏi, Mạc Từ đối với thợ cắt tóc nói tiếng cảm ơn. Bước chân vững vàng đi xuống lầu, thẻ khách VIP ở salon này, nghe nói có thể ở trong kỳ hạn một năm hưởng thụ miễn phí phục vụ, vậy thì không cần phải bỏ phí ở trong ngăn kéo nữa.

Mạc Từ nhiều năm sống nghèo túng đã nuôi thành một cái tính cách rất tốt —— tiết kiệm.

Nói là tiết kiệm, chẳng bằng nói thành là không lãng phí. Đời trước tiêu dùng tiền như nước, tiêu mua đều là mấy cái gì đó không hề có giá trị thực dụng. Đến khi chân chính nghèo rớt mùng tơi, trong tay không có một chút tiền tích góp, chỉ có thể ôm chân co lại thành một đoàn, đứng ở trên cầu cảng uống gió tây bắc.

Ý định của Mạc Từ là, để cho anh trai đem chiếc xe Lamborghini phong cách này chuyển nhượng bán đi, đổi lại một chiếc xe dùng ổn là được, tiền dư thừa gửi tiết kiệm vào ngân hàng, làm chi tiêu khẩn cấp.

Nhưng là, anh trai nhất định sẽ đuổi theo hỏi, lúc trước muốn chết muốn sống cầu được xe thể thao, hiện tại lại có mới nới cũ?

Mạc Từ không nhận được lắc đầu, đứng ở đầu hành lang, quay đầu lại vội vàng nhìn lướt qua lầu hai của salon. Trong lúc vô tình phát hiện một tràng cảnh làm cậu không tưởng tượng được. Trên lan can cầu thang là một cái tay đẹp dễ mang trang sức trang nhã, Mạc Từ cơ thể cứng đờ, trong mắt xẹt qua một đạo ánh sáng.

Chân bước ra từ giữa không trung thu trở về, xoay người sang chỗ khác, lại nhớ tới chỗ cắt tóc ban đầu. Thợ cắt tóc đang nhặt sạch tóc nhuộm sẫm sẫm nhìn Mạc Từ quay lại, động tác nói nhau liên tiếp ngồi xuống, tiến lên hỏi.

Mạc Từ khoát tay áo, quay về tấm kính đối chiếu một chút, đối với thợ cắt tóc nói, đột nhiên cảm thấy cái kiểu tóc này quá dài, tóc nếu xén một chút mới tốt.

Thợ cắt tóc khấn trương gạt đầu, lại lần nữa cảm lên kéo, từ trước ra sau dò xét một lần, sau đó một lần nữa bắt đầu sửa chữa tóc của Mạc Từ.

Cầm nhật báo hé ra chỉ che khuất nửa khuôn mặt, Mạc Từ dùng dư quang khóe mắt đánh giá một đôi nam nữ cách cậu mười mét rất xa.

Đoạn chính ngồi ở trên mặt ghế, người phụ nữ trên mặt trang điểm tinh xảo đang ở cùng một người đàn ông âu phục màu đen bên cạnh nói chuyện. Người phụ nữ cánh tay mảnh khảnh duỗi hướng người đàn ông trung niên mặc âu phục màu đen, tuổi không vượt quá ba mươi lăm, người đàn ông trung niên hướng người phụ nữ cười ôn hòa, bàn tay một phen cầm tay của người phụ nữ, bởi vì nguyên do là đứng quay lưng về phía Mạc Từ, nên Mạc Từ không có thấy rõ mặt của người đàn ông. Nhưng nụ cười kéo dài một bên mặt của người đàn ông lại bị Mạc Từ thu vào trong mắt rõ ràng.

Người phụ nữ sờ lên tóc, hướng người đàn ông lắc đầu, như là đang hỏi mình là không thích hợp kiểu tóc này, miệng bĩu lên làm cho bà ta thêm vài phần ngây thơ, không chút nào nhìn ra bà ta là người phụ nữ năm nay đã gần ba mươi tuổi.

Người nam nhân gần sát vào người phụ nữ, cúi người dùng cái mũi ngửi ngửi mùi thơm ngát sinh ra từ mái tóc của người phụ nữ, không hề cố kỵ đem người phụ nữ nhốt vào trong ngực, đem thợ cắt tóc bên cạnh làm người trong suốt.

Trong lúc đó Mạc Từ đã nhìn thấy, tay nắm báo thật chặt, bả vai kéo ra, thợ cắt tóc sợ đến mức tay run rẩy, không nghĩ qua là kéo cắt đứt một lọn tóc của Mạc Từ.

“Không có việc gì.” Mạc Từ lắc đầu, tỏ vẻ bản thân cũng không để ý, một lần nữa đem tờ báo lên che khuất mặt, tiếp tục nhìn qua. Thợ cắt tóc thấy thể nơm nớp lo sợ, phối hợp với vị trí của Mạc Từ đem ghế xoay điều chỉnh về phía trái một chút, rồi tiếp tục cắt tóc cho Mạc Từ.

Người đàn ông tự hồ nói cái gì đó với người phụ nữ, người phụ nữ thoáng cái đứng lên, điểm chóp mũi của người đàn ông, một phen cười duyên. Nắm cầm lên cái túi LV trên ghế xoay, tự nhiên kéo tay của người đàn ông rồi hướng thợ cắt tóc bên cạnh gật đầu. Xoay người, chuẩn bị cùng người đàn ông cùng nhau rời đi.

Mạc Từ nóng nảy, thoáng cái đứng lên, lực đạo rất mạnh nên thiếu chút nữa hất tung ghế xoay. Không có để ý thợ cắt tóc kêu lên một tiếng sợ hãi, cầm cây kéo hỏi: “Tóc ngài...” Nửa câu sau còn chưa nói xong, Mạc Từ đã nện bước chân ly khai lần hai.

Thợ cắt tóc vỗ vỗ ngực, nâng ghế xoay ngã dưới đất lên bất đắc dĩ mà lắc đầu. Vị khách này tóc mới sửa một nửa, ở phía trước nửa tóc mái phủ phủ trên trán, dựa theo yêu cầu của khách, loại kiểu tóc này sẽ che khuất con mắt, không phù hợp với yêu cầu ‘Ngắn’ a!

Chỉ hy vọng, khách đứng đến trước lễ tân đi khiếu nại là được. Thợ cắt tóc tận chức tận trách nhìn xem một nửa dúm tóc ngắn trong tay, hết nói nổi.

...

Mạc Từ đi rất nhanh, đuổi theo đôi nam nữ liếc mắt đưa tình trên đường, sắc mặt lại càng trầm đen.

Ở giữa salon bố trí một cánh cửa kính xoay tròn, Mạc Từ tận lực rụt lại cơ thể đi ra, để cho bọn họ đi ra cửa chính trước. Lúc này, cửa chính salon lại tiến vào vài người, đem cửa đi ra ngoài đường ngăn chặn, đợi cho Mạc Từ tìm được cơ hội ra ngoài nhưng lại không thấy bóng dáng hai người nữa.

Mạc Từ tức giận lại ảo não, sau đó nhìn quanh khắp nơi nhưng không thu hoạch được gì.

Hai người nên là dễ thấy chứ làm sao một hồi lại biến mất được? Mạc Từ cắn môi dưới, trầm mặc đi vào bãi đỗ xe.

Mạc Từ đỗ xe ở vị trí tương đối gần phía trước của bãi đỗ xe. Liếc mắt liền có thể nhìn thấy chiếc Lamborghini mui trần màu vàng đen, cầm chiếc chìa khóa mở động cơ, Mạc Từ ngồi ở trong xe ngậy người trong chốc lát.

Đi theo cũng dễ lạc.

Mạc Từ nắm nắm tay hung hăng đập trên tay lái, trong mắt hiện lên một tia không cam lòng.

Đời trước được ngày nào hay ngày nấy cứ hèn nhất tích đọng uất ức, nhưng đời này bắt lấy được sống lại thì không có nghĩa là còn phải tiếp tục chịu uất ức.

Người đàn bà này, đồ đàn bà tâm địa ác độc này...

Cậu sao có thể buông tha, cậu làm sao bỏ qua được?

Toàn bộ suy nghĩ đang trộn lẫn lộn trong lòng, trong đầu là một lãnh hỗn loạn.

Hận không thể xông lên phía trước ngay trước mặt vũ nhục một phen, để giải tỏa tức giận trong lòng.

Đồ đàn bà như thế...Mạc Từ hai cuộc đời cộng lại cũng chỉ nhận thức mỗi bà ta, người đàn bà độc ác!

Nhớ rõ bà ta toàn là xấu xí, nhớ rõ tim của bà ta toàn là ác độc, nhớ rõ bà ta đã giả nhân giả nghĩa vu cáo bôi nhọ.

Khó nhịn được nhất là, bà ta làm sao có thể trắng trợn để cho cha đội nón xanh!

Mạc Từ cầm hận đem đầu đang chôn trên tay lái nâng lên, trước mắt một chiếc xe thể thao màu hoa hồng đỏ chạy nhanh qua, cửa sổ bên ghế lái phụ xe thể thao mở ra một nửa, lộ ra một khuôn mặt cậu đã tìm kiếm khắp nơi!

Mạc Từ thần sắc mừng rỡ, vội vàng xoay chuyển tay lái, từ vị trí đỗ xe rời khỏi, đợi chiếc xe thể thao màu đỏ trước mặt chạy nhanh qua năm mươi mét mới cần cần dục dục đi theo lên.

May mà hiện tại chỉ mới mười giờ sáng, cũng không phải giờ cao điểm đi làm. Trên con đường này xe cũng không nhiều, Mạc Từ rất dễ dàng đuổi theo bọn họ. Nhưng không dám bám thật chặt, lúc trước khi cậu muốn mua chiếc Lamborghini mui trần này đã huyền não rất lớn, chỉ sợ người đàn bà này cũng đã thấy qua chiếc xe này.

Mạc Từ thủy chung bảo trì một khoảng cách nhất định với chiếc xe, khi trước mặt có đèn đỏ, cậu lập tức dừng lại. Đèn xanh sáng, bọn họ chạy đi khảng một trăm mét mới chậm rì theo sau.

Trên đường đi cứ ngừng ngừng theo theo, xuyên qua khu phố buôn bán náo nhiệt. Chiếc xe thể thao màu đỏ phía trước rốt cuộc ngừng lại ở trước một cửa hàng đá quý khá lớn.

Khu này Mạc Từ tương đối quen thuộc, đời trước lúc nào cũng tìm cách dụ dỗ em gái, cửa hàng đá quý này cậu ngược lại rất quen thuộc. Mạc Từ nhìn quanh một chút, đang cân nhắc vị trí đỗ xe.

Đứng ở trước tiệm đá quý mở cửa xe ra, giày cao gót của người phụ nữ tiếp xúc với mặt đất, phát ra hai tiếng thanh thúy.

Người phụ nữ ngẩng đầu, như có như không quét về phía Mạc Từ bên này, ánh nhìn tựa hồ ngừng ở chiếc xe mui trần của Mạc Từ!

Mạc Từ cả kinh, sợ bà ta phát giác cái gì, quả quyết rụt lại cơ thể, bối rối nằm trên mặt ghế xe.

Chết tiệt xe mui trần! Mạc Từ cắn răng, dầm trên ghế ngồi, hận không thể lập tức đổi một chiếc xe, qua một phút đồng hồ mới ngẩng đầu, từ tấm chắn gió bên kia nhìn lại.

Một đôi nam nữ bị cậu một mực theo dõi vừa vặn đẩy ra cửa kính của tiệm đá quý, đi vào. Một góc váy lụa màu hồng của người phụ nữ bị Mạc Từ nhìn thấy rõ ràng.

Theo trí nhớ, Mạc Từ chuyển xe, đem xe lái vào một chỗ đỗ xe nhỏ hoàn toàn không sai với bọn họ, khóa kỹ cửa xe, từ kính chiếu hậu nhìn qua bản thân đã nhuộm tóc đen trở lại, gầy gầy một dúm tóc rối che khuất con mắt trên trán, ở thành phố C, không ít người đi Lamborghini mui trần, chỉ cần cho người đàn bà kia vừa rồi không có nhận ra cậu.

Đẩy ra cửa kính, Mạc Từ hướng về một góc chết bên trái tiệm đá quý, chậm rãi di chuyển bước chân, trốn ở phía sau hai hàng cây đón khách. Tiểu thư lễ tân ở trước hàng cây đầu tiên nhìn thấy cử động Mạc Từ, bật cười, hướng Mạc Từ gật gật đầu, lập tức xua tan chú ý của bảo vệ trực ban trong tiệm.

“Anh lại muốn mua lễ vật tặng cho bạn gái?” Tiểu thư bán hàng trang sức nhìn thấy Mạc Từ từ phía sau hàng cây đón khách đi đến, con mắt lóe lên, hiển nhiên là nhận thức Mạc Từ.

Tuy nhiên Mạc Từ không biết cô ta, nhưng vẫn cười với cô ta, đến gần tủ hàng, giả vờ thừa nhận. Lại nhanh chóng nhìn quanh bốn phía một chút, giả vờ giống một bộ dáng lo lắng, “Bạn gái của tôi vừa rồi vào đây, tại sao không thấy?”

“Vâng, cô ấy mặc trang phục gì, nói không chừng tôi đã thấy.” Tiểu thư bán hàng đối với Mạc Từ mỗi lần đến đều cùng cậu vui đùa vài câu.

“Anh lần nào đến cũng mua đá quý, xem ra anh rất thích bạn gái nha. Bất quá, lần này là anh mang cô ấy cùng đi ă?” Tiểu thư bán hàng bỗng nhiên nổi lên lòng bát quái, có chút hâm mộ bạn gái giấu mặt của Mạc Từ.

“Ừ.” Mạc Từ theo lời của cô ta nói tiếp, lông mày hơi nhíu: “Cô ấy hôm nay mặc một cái váy lụa màu hồng, có có nhìn thấy qua?”

“Váy lụa màu hồng? Vừa rồi có một phụ nữ mặc váy lụa màu hồng, nhưng là cô ấy đi theo một vị tiên sinh lên lầu hai chuyên kinh doanh phỉ thúy, không giống như bạn gái của anh a?” Tiểu thư bán hàng suy tư một hồi, lời nói ra làm cho Mạc Từ vẫn đang mất phương hướng mừng rỡ, trách không được không có thấy bọn họ, hóa ra là đi lầu hai!

Mạc Từ đối với cô ta liên tục nói lời cảm ơn, nói hay là bản thân đi tìm, rồi đi quây hàng phía trước, vài bước lên lầu hai.

Lầu hai của cửa hàng đá quý này đối với lầu một mà nói, diện tích lớn hơn. Mạc Từ liếc một cái thì nhìn thấy, một đôi nam nữ vô cùng thân thiết kéo tay nhau dính cùng một chỗ, nhìn xem tiểu thư bán hàng lấy ra đủ loại vật phẩm trang sức phỉ thúy.

Mới vừa lên lầu Mạc Từ liền giả vờ xem đồ trang sức, giả vờ làm tư thế suy nghĩ, chậm rãi tới gần bọn họ.

“Phái San, em xem cái này thế nào?” Người đàn ông cầm lấy một kiện phỉ thúy treo lủng lẳng, so trước ngực trắng nõn của người phụ nữ.

“Một cái này không phải quá tiện nghi, anh xem cái này!” Người phụ nữ cố tình âm thanh nũng nịu, làm cho Mạc Từ giật mình một cái, thiếu chút nữa không có cầm chắc vòng tay phỉ thúy trên tay quảng rơi xuống trên mặt đất.

“Đây, một cái này có đẹp hay không?” Mạc Từ có thể tưởng tượng suy diễn ra cái loại biểu tình cùng ngày thường hoàn toàn bất đồng của người đàn bà đang đưa lưng về phía của cậu, đó không phải bộ dáng của bà ta. Đã không còn có trang trọng, trên mặt treo dáng cười ngọt ngào nhưng làm cho người ta kính nhi viễn chi như ngày xưa nữa.

“Đẹp, đẹp, em mang cái gì cũng đều đẹp!” Người đàn ông phụ họa càng làm cho lửa giận trong lòng Mạc Từ ‘Vụt’ qua trán bay lên. Chỉ hận điện thoại ở thời này không có công năng quay phim chụp hình, bằng không cậu sẽ đích thân chụp lại, đưa đến trước mặt cha, để cho người trong nhà đều thấy rõ bộ mặt dưới mặt nạ của người đàn bà này!

Đồ đàn bà sớm như vậy đã có dị tâm, cậu làm sao có thể để cho bà ta uy hiếp đến Mạc gia!

Mạc Từ hiện tại thâm nghĩ một mực theo sát kỹ bọn họ, từng bước một nghe được thân phận của người đàn ông này!

Mạc Từ cường chế lửa giận, tỉnh táo nghĩ một ngày nào đó đem bọn họ đôi cẩu nam nữ này gom lại thành một đoàn, để cho cha tận mắt bắt gặp, sau đó đuổi đồ đàn bà này đi!

“Chúng ta đến bên kia nhìn xem vòng tay thế nào?” Đề nghị của người phụ nữ làm cho Mạc Từ cả kinh, vội vàng thả vòng tay phỉ thúy trong tay ra, xoay người sang chỗ khác trốn vào cửa ra vào lầu hai, có giỏ hoa che giấu ở bên cạnh tủ hàng.

Bởi vì quá vội nên không cẩn thận đụng vào người đứng ở phía sau, Mạc Từ vội vàng xoay người, nói xin lỗi người bị đụng vào.

Nói xong ‘Mời đi qua’ Mạc Từ ngẩng đầu lên, mới phát hiện người nọ bị cậu đụng vào dĩ nhiên là hôm qua mới ‘Giao phong’ qua —— Triệu Hồng Tu!

25. Quyển 1 - Chương 25

“Chúng ta lại gặp mặt.” Triệu Hồng Tu cũng không để ý gì tới biểu tình giống như ăn cơm bị nghẹn của Mạc Từ. Trái lại tự mỉm cười, khéo miệng dùng một loại cách thức ưu nhã hướng về phía trước cong lên, lộ ra một nụ cười ấm áp làm cho người ta như tắm gió xuân.

Mạc Từ cố tránh đi cái nhìn chăm chú của Triệu Hồng Tu, đôi mắt có vẻ thâm thúy, bộ dáng cũng chẳng hề để ý.

Nụ cười của Triệu Hồng Tu luôn làm cho người khác trốn tránh lại né xa, nhưng hết lần này tới lần khác đại đa số người lại xem trọng cái dạng bề ngoài này của anh, thường thức thành thực ổn trọng của anh.

Bỏ qua một bên cừu hận không nói, chỉ riêng tính cách trong ngoài không đồng nhất này đã làm Mạc Từ ghét cực kỳ.

Nụ cười của Triệu Hồng Tu sẽ làm cho cậu cảm thấy một cổ ớn lạnh từ sống lưng truyền đến, làm cậu không thể không võ trang đầy đủ, từ đầu đến chân đều làm tốt chu toàn phòng bị.

Một màn kịch trong dạ tiệc ngày hôm qua khiến cho ký ức cậu vẫn còn mới mẻ.

Đầu tiên là không hiểu sao gặp được, mau quá không kịp làm ra phản ứng đã bị Triệu Hồng Tu kéo đi thưởng thức những món điểm tâm khác, giây dựa không có kết quả nên đem toàn bộ cảm xúc nuốt vào trong bụng, dùng móng tay đâm vào lòng bàn tay để cảm nhận đau đớn răn đe bản thân một lần, đã sớm qua cái niên kỷ xung động rồi.

Sau khi ổn định tâm tình, cố gắng tránh đi cái kẻ thù tránh không kịp này, xem nhẹ hàn ý cùng phần nô đang lan tràn ở đáy lòng.

Lúc đó, trưởng bối hai nhà lại ngoài ý muốn tụ lại cùng một chỗ.

Triệu Hồng Tu hướng cha của mình vấn an, cha của mình cùng cha của Triệu Hồng Tu bắt tay...

Loại tràng cảnh đó, quý dị đến khó có thể tin.

Đều nói thương trường như chiến trường, rất có khả năng là kẻ địch trong một giây tiếp theo lại trở thành bạn bè.

Ông cụ tuy rằng thối lui cả hai đường, chỉ là rất nhiều việc đều phải tự lực cánh sinh. Buôn bán bất động sản của Triệu gia được cha nhìn trúng, hai nhà bắt đầu hiệp đàm thi công nhà hàng ở địa giới của Triệu gia.

Đời trước Mạc Từ chưa bao giờ nhìn thấy qua người cha lui ẩn sau màn, mắt sớm này của Triệu Hồng Tu. Cha con Triệu thị đứng ở trước mặt, dung mạo ít nhiều có chút tương tự.

Đầu óc của Mạc Từ nhanh chóng xoay chuyển, cơ hồ quên mất tình cảnh giờ phút này.

Trên thương trường không có vĩnh viễn là bạn bè, cũng không có vĩnh viễn là kẻ thù, chỉ có lợi ích là vĩnh viễn.

Mà hiện tại, quan hệ hai nhà không giống như đời trước đối chọi gay gắt, thậm chí mọi cách chen ép...

Hai bên dùng phương thức bạn tốt hợp tác bắt tay nói chuyện...Đây là chuyện Mạc Từ chưa bao giờ nghĩ tới.

Mạc Từ chưa bao giờ tiếp xúc qua chuyện làm ăn của gia tộc, chỉ là đối với tài sản thế lực của hai nhà đại khái có ấn tượng. Mạc gia cây to đón gió, vì lợi ích gia tộc mà Triệu gia sớm sinh ra tâm chiếm đoạt...

Chuyện đó trước kia khi hết thấy sự tình phát sinh sau đó, Mạc Từ mới chân chính biết được là Triệu gia ở phía sau ra tay. Cẩn thận tính toán, khắp nơi bố trí bẫy rập, đợi Mạc gia một chút rơi vào lưới đánh cá...

Nuốt trọn Mạc gia...

Đó rốt cuộc là cha Triệu Hưu Vinh của Triệu Hồng Tu ngầm hành động, hay là chủ ý của riêng Triệu Hồng Tu?

Mạc Từ cảnh giác, đứng ở sau lưng cha, tất cả tâm tư ba đào mãnh liệt đều bị giấu ở trong lòng. Tất cả biểu tình đều bị mái tóc quá dài che đi, nhìn không ra chút nào.

Cậu và Triệu Hồng Tu bình tĩnh bắt tay chào hỏi, tùy ý trưởng bối hai nhà giới thiệu lẫn nhau.

Bất động thanh sắc, cậu đoán không ra tâm tư của Triệu Hồng Tu, chỉ có thể dùng vẻ mặt bình tĩnh biểu hiện nguy trang. Bộ dáng giả vờ như không chút nào quen biết, hướng Triệu Hồng Tu chào hỏi.

Hai con cháu thế gia giống như lần đầu gặp mặt, chào hỏi lạnh nhạt.

Đem lần đầu tiên tức giận đến nghiêng trời lệch đất, lần thứ hai sợ hãi né tránh không kịp, nhất nhất giấu đi không nhìn ra bất luận cái tâm tình gì, nụ cười trên mặt cứng ngắt.

Cậu đọc ra được nghi hoặc dưới đáy mắt của Triệu Hồng Tu, đọc ra được ý tứ trong lời nói của Triệu Hồng Tu.

Lại giả vờ như không nhìn thấy, như không nghe thấy, mỉm cười không mất lễ tiết mà tránh đi.

Lúc rời đi, Mạc Từ nhìn thấy rõ ràng một chút áy náy cùng nghi hoặc không chút nào che giấu dưới đáy mắt.

Mạc Từ cho rằng, bản thân đã dùng tư thái toàn thắng đánh trận chiến không có khói thuốc súng này, làm cho Triệu Hồng Tu tay không mà về.

Tuy rằng mặt cười đến cứng ngắc, tuy rằng lòng bàn tay có chút đau đớn, nhưng là so với chiến thắng không cần tổn sức, có vẻ cũng không sao nữa.

Cậu còn chưa kịp chúc mừng thì lại gặp Triệu Hồng Tu.

Tâm tư trăm chuyển, không kịp phản kích.

Mạc Từ không thể không thay bằng một cái mặt nạ tràn đầy tươi cười hoàn mỹ, thừa dịp biểu tình còn chưa có chuyển biến, giả vờ như bộ dáng giật mình, hướng Triệu Hồng Tu chào hỏi.

“Vâng, thật sự rất khéo.” Mạc Từ ngậm miệng, chậm rãi triển lộ ra một cái mặt cười không mất lễ độ.

Triệu Hồng Tu như trước giờ lên khoe miệng, nhìn gương mặt Mạc Từ nhanh chóng chuyển đổi biểu tình, nụ cười hàm chứa xa lánh, ánh mắt âm trầm. Nhìn quanh một chút lâu hai tiệm đá quý mới đưa ánh nhìn rơi vào trên người Mạc Từ.

“Thật là khéo, Mạc Từ, cậu sao lại ở đây?” Triệu Hồng Tu dời đi chủ đề, đem ánh mắt rơi vào một bên mặt hơi có vẻ nhu hòa dưới ánh đèn của Mạc Từ, muốn cải thiện quan hệ hơi bất hòa của hai người.

Một tiếng Mạc Từ này kêu lên có vài phần thân mật. Mà ngay cả bản thân Triệu Hồng Tu cũng rất kinh ngạc vì một tia cảm giác vi diệu ở đáy lòng.

Mạc Từ sửng sốt, nhưng không ngờ Triệu Hồng Tu có thể hỏi như vậy, trong lúc nhất thời tìm không thấy điểm quan trọng, đành phải vội vàng kéo ra vài câu: “Tôi, tôi thay bạn gái mua lễ vật.”

Tựa như không hài lòng bản thân quanh co, Mạc Từ mỉm cười hỏi ngược lại: “Anh thì sao?”

“Thay mẹ mua đồ trang sức.” Triệu Hồng Tu trả lời cực kỳ lưu loát, đột nhiên trong lòng lại mơ hồ thấy khó chịu, xem nhẹ bỏ qua cảm giác buồn bực, Triệu Hồng Tu nhìn thấy trong mắt Mạc Từ chột lóe lên bối rối, giống như nghiền ngẫm mà câu ra khoe miệng.

Nếu như nói lần đầu tiên gặp mặt là playboy dễ nổi giận xúc động, khoa trương ương ngạnh không có hảo cảm. Thì lần thứ hai giấu kín kiềm nén lửa giận mà không phát ra, né tránh không kịp làm cho anh sinh lòng nghiền ngẫm.

Chính thức là lần thứ ba ôn cung hữu lễ, không tránh không né, nói cười vui vẻ, không chút nào không quen biết, làm cho anh ấn tượng thay đổi thật lớn, bỗng nhiên sinh ra tâm tư muốn tìm hiểu đến tột cùng.

Một người đơn thuần là playboy làm sao có thể có nhiều khuôn mặt biểu lộ như vậy, làm sao có thể có nhiều nguy trang như vậy? Rõ ràng là đáng vẻ rất phần nộ, rõ ràng là lửa giận ẩn nhẫn không chỗ phát tiết, rõ ràng là giả vờ không quen.

Tại sao, sau khi chính mình thử tiến thêm một bước, cậu ta lại né tránh, không dám nhìn thẳng vào?

Cậu ta cứ ở một bên, như một người qua đường nhìn thấu rõ ràng.

Không muốn lại truy cứu lúc trước Mạc Từ ở dưới cơn thịnh nộ, lỡ lời gọi lên tên anh, cho anh vài quyền làm lễ gặp mặt, sau đó lại cổ quái giả vờ không nhận ra.

Từ lúc đó đã không muốn bỏ qua biểu tình phong phú như thế, nhịn không được tiến lên trêu chọc một phen, nhìn xem Mạc Từ tức giận dậm chân, trong lòng sẽ rất là vui vẻ.

Trên dạ tiệc ngày hôm qua, Triệu Hồng Tu ngoại trừ đến hưởng thụ mỹ thực nhất lưu, thu hoạch càng lớn hơn chính là nhận thức Mạc Từ tên nhóc con toàn thân là gai, cố gắng che giấu bản thân này.

Hai bên trưởng bối giới thiệu lẫn nhau đã trao cho anh một cái cơ hội hết sức có lợi. Buông tha cùng những người khác nói chuyện phiếm kết bạn trên yến hội, cứ đi theo sau Mạc Từ như một bảo tiêu hoàn toàn chức trách, một tác cũng không rời, bức nhóc con kia không còn chỗ để trốn.

Triệu Hồng Tu cố ý bỏ qua dịch ý trước kia của hai người, đem tinh lực dư thừa tới hôm qua tiếp tục lấy ra đánh vào bông vải trên người, đưa tay đập lên bả vai Mạc Từ, bộ dáng giả vờ như không có việc gì cùng Mạc Từ cùng một chỗ xem trần phẩm phẩm thúy trên tủ hàng.

“Anh!” Mạc Từ giả vờ không nổi nữa, lông mày cau lại, chuẩn bị hất tay Triệu Hồng Tu khoát lên trên vai cậu.

Một đôi nam nữ bị theo dõi từ salon làm đẹp đến tiệm đá quý đang hướng về phía bên này của bọn họ chậm rãi tới gần. Cơ thể người phụ nữ uyển chuyển kẻ sát ở trên người của người đàn ông, cơ thể dong đưa, bước chân lộn xộn tiến đến.

Âm thanh nũng nịu của người phụ nữ bị cậu nghe được rõ ràng. Trong nháy mắt cơ thể căng thẳng khiến cho cánh tay của Triệu Hồng Tu chụp được khoắc lên vai của Mạc Từ.

“Làm sao vậy?” Triệu Hồng Tu đến gần Mạc Từ rồi buông bả vai của cậu ra.

Mạc Từ không thêm để ý đến, thậm chí xem nhẹ hỏi thăm của Triệu Hồng Tu, thừa dịp hai người chưa có chú ý, chậm rãi di chuyển đến góc phía Tây lầu hai của tủ hàng phẩm thúy, Triệu Hồng Tu nhìn thấy một đôi nam nữ trước mặt đi tới, nhíu mày, vài bước đuổi kịp Mạc Từ.

Góc phía Tây lầu hai có một mặt kính thật to, dùng một góc không nhìn thấy che giấu thân ảnh của Mạc Từ. Ở khu vực này, không có bất luận quầy hàng gì, cũng sẽ không có ánh mắt kỳ quái của tiểu thư bán hàng.

Mạc Từ cảnh giác nhìn xem nam nữ vừa rồi đã đứng ở quầy hàng bên cạnh đi đến. Năm tay nắm chặt tựa trên vách tường, bộ dáng cẩn thận làm cho Triệu Hồng Tu bị cậu bỏ qua sinh lòng nghi hoặc.

Triệu Hồng Tu bước đi thong thả bước đến sau lưng Mạc Từ, chậm rãi tới gần dán mặt vào vách kính nhìn xem đôi nam nữ làm cho Mạc Từ chú ý như thế.

“Cái này không đẹp, không thích hợp với em, lại đổi một loại khác được không.” Người phụ nữ âm thanh làm nũng ngọt ngào dị thường.

“Được, Phái San. Tiểu thư, đem cái vòng tay bên kia lấy tới, đúng, chính là cái hàng thứ hai chính giữa.” Người đàn ông vòng ôm lên vòng eo mảnh khảnh của người phụ nữ, đem cái cầm tựa trên đầu vai của người phụ nữ. Hai người một bộ dáng ân ái ái ái làm Triệu Hồng Tu một thân nổi cả da gà.

Phía trước cách cậu ba nắm tay Mạc Từ cũng không có chú ý Triệu Hồng Tu tới gần, nắm tay càng ngày càng chặt, rất có chiều hướng đánh vỡ mặt kính này.

Triệu Hồng Tu di chuyển bước chân, rút ngắn khoảng cách khoảng một nắm tay, từ từ hạ đầu rồi có chút xoay người, tận lực ngừng thở cúi đầu nhìn xem cái cổ lộ ở bên ngoài của Mạc Từ.

Tiến vào khoang mũi chính là một cỗ mùi sữa thơm ngát. Hương vị rất nhẹ nhàng khoan khoái, làm cho Triệu Hồng Tu tới gần Mạc Từ hấp hấp cái mũi, sinh ra một cỗ tâm trí mê hoặc.

Mái tóc tinh tế, mạch máu cũng không rõ ràng phân bố trên cái cổ trắng nõn của Mạc Từ, màu mắt của Triệu Hồng tu không tự kìm hãm được biến thâm, hai mắt nhìn chăm chăm vào phần gáy lộ ra của Mạc Từ, nhãn thần lướt xuống dưới. Bước chân dưới chân lại đi về phía trước một bước, mở hai tay bên người ra giữa khoảng không, cẩn cẩn dục dục cách một tấc phóng lên đỉnh đầu Mạc Từ. Được màu da trắng nõn gần như trong suốt đầu độc mà đem đầu cúi thấp hơn.

Triệu Hồng Tu không kiểm soát được tay chân không vâng lời của bản thân, tùy ý tay chân đi trước đại não một bước.

Trong lòng sinh ra một tia mất tự nhiên làm anh hô hấp trở nên trầm trọng. Kéo theo một chút khí thở trong không khí thổi bay sợi tóc đằng sau của Mạc Từ. Ở góc phía tây chật chội này, hô hấp nóng rực không có chỗ để giải tỏa, đâm vào phần gáy của Mạc Từ.

Mạc Từ vẫn luôn chú ý đến đôi nam nữ vô cùng thân mật phía trước, bị hô hấp nóng rực ảnh hưởng, lúc này mới chú ý có người ở phía sau, cảnh giác quay đầu lại.

Trong nháy mắt quay đầu lại, môi cùng môi kẻ sát.

Hai phiến môi mỏng cùng môi của Triệu Hồng Tu dính ở cùng một chỗ, rồi nhẹ nhàng tách ra.

Biến cố đột nhiên xuất hiện, trên môi lưu lại cảm giác ấm áp làm cho Mạc Từ thoáng cái trợn to hai mắt nhìn!

Con mắt tối xuống của Triệu Hồng Tu trở nên sáng rực, thừa dịp khe hở Mạc Từ còn đang ngẩng người, đem tay đặt ở trên đỉnh đầu của Mạc Từ một phen vòng trụ qua Mạc Từ, không cho suy nghĩ nhiều, quyết đoán đem Mạc Từ cầm giữ vào trong ngực.

Tư thế quay đầu làm cho Mạc Từ nghiêng thân, mặt bị Triệu Hồng Tu vùi vào trong ngực.

Một phút này, khuôn mặt Mạc Từ tiếp xúc với ***g ngực của Triệu Hồng Tu, nhiệt độ cơ thể nóng rực xuyên qua lớp áo sơ mi mỏng, truyền đến hai má Mạc Từ!

Bị cái nhiệt độ cơ thể này thiêu đốt, Mạc Từ bỗng nhiên tỉnh táo lại dùng lực giãy dụa ra.

Trong nội tâm hiện lên một cổ cảm xúc không rõ, phần nộ cùng xấu hổ lẫn lộn, phần nộ làm cho mặt Mạc Từ thoáng cái sung huyết đỏ bừng.

Đây là tình cảnh quần bách chưa bao giờ có! Tại sao lại...Tại sao lại...Tại sao lại cùng tên kẻ thù này....

Khó mở miệng được, đại não Mạc Từ sôi trào, tận lực bỏ qua chuyện phát sinh vừa rồi, cậu không cần phải...truy cứu cái ‘Ngoài ý muốn’ này, thế nhưng khi muốn khắc chế bản thân không nghĩ đến nữa thì những chuyện này lại hết lần này tới lần khác phát lại lần nữa.

Một khắc này, Mạc Từ nhện xuống xúc động muốn đem mặt kính trên tường tháo xuống, đem mặt của Triệu Hồng Tu đập thành dẹp lép!

Mạc Từ đầu nóng lên, nhiệt độ cơ thể không thể bay lên thoáng cái tập trung trên mặt, bắt đầu ở trong ngực của Triệu Hồng Tu dùng lực giãy dụa.

Triệu Hồng Tu khi Mạc Từ vừa mới bắt đầu giãy dụa thì lại hết sức thoải mái mà buông cậu ra.

Nhìn xem Mạc Từ ở trong lòng ngực anh nhảy ra, phần nộ theo dõi anh, mặt đỏ đến nhỏ máu, nốt ruồi nhỏ trên má trái nhảy lên nhảy lên, dường như đang gây hấn.

Triệu Hồng Tu mỉm cười, trong mắt nhiều hơn một tia cảm xúc không nói rõ, nhìn nhìn phía trước rồi ôn hòa nhắc nhở Mạc Từ đang tức sùi bọt mép: “Bọn họ muốn đi.”

Cơn tức Mạc Từ biến mất, lửa giận bốc lên vụt xuống thành không, đáy mắt hiện lên một tia không cam lòng, Mạc Từ quay đầu lại thì nhìn thấy đôi nam nữ đã chọn xong vòng tay, đang tiếp nhận gói hộp trên tay tiểu thư bán hàng.

“Cậu theo dõi bọn họ,” Triệu Hồng Tu tiếp tục đổ thêm dầu vào lửa, không sợ Mạc Từ thẹn quá hóa giận.

“Tôi có thể giúp cậu điều tra bọn họ.” Triệu Hồng Tu một lần nữa đáp tay lên vai Mạc Từ.

“Câm miệng!” Thanh âm Mạc Từ không lớn, tia âm thanh đè nén lửa giận, chặt chẽ ngưng tụ cùng một chỗ làm cho Triệu Hồng Tu càng nói thêm.

“Thật sự không cần?” Triệu Hồng Tu chọn mi vừa lúc bị Mạc Từ xoay đầu sang chỗ khác thu vào đáy mắt.

“Cảm ơn. Thật sự không cần, Triệu tiên sinh.” Mạc Từ đột nhiên xuất hiện một nụ cười ‘Xán lạn’ làm cho Triệu Hồng Tu khó chịu, đem lời còn lại mắc kẹt trong cổ họng.

Mạc Từ hất ra tay của anh, thoáng cái xoay người, đi theo phía sau đôi nam nữ, nhanh chóng chạy xuống lầu.

Nhìn thấy Mạc Từ đột nhiên xuất hiện nụ cười, Triệu Hồng Tu đứng nguyên tại chỗ hồi lâu.

Đợi cho thân ảnh Mạc Từ triệt để biến mất ở trước mắt, Triệu Hồng Tu như là đột nhiên nhớ ra cái gì đó, nhẹn không được sờ lên vị trí hai người vừa rồi chạm nhau, nụ cười treo bên môi càng lúc lại càng lớn.

26. Quyển 1 - Chương 26

Lamborghini toàn lực tăng tốc thì tốc độ có thể đạt tới 320km.

Mạc Từ nhìn thoáng qua con số trên bảng vận tốc, một đường phóng tới 120, lập tức thả chậm tốc độ, bình ổn mà chạy.

Đúng vậy, cậu bị mất dấu đôi cầu nam nữ kia.

Nếu như không có Triệu Hồng Tu ngăn cản, cậu sẽ rất thuận lợi mà theo dõi đến chỗ ở của người đàn ông kia, sau đó sẽ bắt ngờ tìm được địa chỉ của người đàn ông đó, nhất cử tra ra thân phận bối cảnh của người đàn ông đó rồi mới thám tử tư, điều tra một lần!

Nhưng là, manh mối bị chặt đứt, cậu bị mất dấu!

Thế giới mười bốn năm trước, điện thoại cũng không có mang nhiều công năng, không thể chụp ảnh, không thể quay phim...Chỉ có thể gọi điện thoại! Mạc Từ lần nữa lấy ra điện thoại mang trên người, lại lần nữa nhét lại vào túi...

Không có cameras...Không thể tự mình chụp được đôi cầu nam nữ đó.

Mạc Từ chưa bao giờ có qua cảm giác hưng phấn lại vô lực như thế.

Từ tiệm đá quý theo ra, chạy chậm đến bãi đỗ xe, một khắc mở ra xe thể thao thì hai người trước mặt lại phân ra ngồi vào trong hai chiếc xe taxi khác nhau, mỗi người đi một ngả, chiếc xe thể thao màu đỏ bị cậu liều chết tiếp cận lại bị lẻ loi đỗ ở trước cửa hàng đá quý.

Cậu vẫn hành động chậm một bước!

Hai chiếc xe taxi cùng màu sắc, cậu không biết người đàn bà kia đang ngồi trong chiếc xe nào, người đàn ông kia ngồi trong chiếc xe nào. Chỉ dựa vào chiếc ô xếp viền bạc mà người đàn bà kia mang trên người, nên cậu hướng về phía người đàn ông vừa tiến vào một chiếc xe taxi khác mà truy tung.

Tốc độ của Lamborghini tất nhiên là lớn hơn xe taxi, thế nhưng, cậu lại bị đôi cầu nam nữ đó một đường bố trí!

Đợi cho cậu truy tung đến điểm đó, chiếc taxi giống nhau đó xuyên qua đường cái quanh co, nhưng xuống xe vậy mà là một người đàn ông mặc áo vét giá trị xa xỉ, là một ông chú trung niên tướng mạo bình thường. Cậu xác định, hai người khẳng định biết rõ Mạc Từ theo dõi phía sau, nên vượt lên trước lập kế hoạch tốt hết thấy!

Chiếc xe thể thao bị bỏ qua qua ở trước cửa hàng đá quý, hai chiếc xe taxi cùng màu sắc, cái ô xếp viền bạc...

Hai người kia biết rõ, lại đặt cược đánh cuộc một trận!

Dựa theo suy nghĩ của cậu, bản thân người đàn bà kia là chạy trời không khỏi nắng*, cuối cùng vẫn phải xuất hiện ở nhà chính của Mạc gia, mà người đàn ông...chưa bao giờ gặp mặt, Mạc Từ muốn theo dõi tự nhiên không phải người phụ nữ, mà là người đàn ông chưa bao giờ gặp mặt.

*Nguyên gốc: , – Bào đắc liễu hòa thượng, bào bất liễu miếu: Nghĩa gần là Chạy đâu cho khỏi trời nắng.

Bỏ lại chiếc xe thể thao màu đỏ để chú ý, cố ý trước khi trên xe lộ ra cái ô xếp viền bạc bên cạnh, để cho người đàn ông cùng cái ông chú trung niên kia đổi áo vét...

Tâm tư thật kín đáo, phản ứng thật nhanh!

Nếu Mạc Từ không phải là người bị hại gián tiếp ở trong màn sự kiện quan hệ bất chính dưới giàn nho này, Mạc Từ khẳng định sẽ nên vì người đàn bà thông minh này mà vỡ tay!

Thế nhưng...tâm tình giờ phút này của Mạc Từ, tựa như mây đen không ngừng quay cuồng trên bầu trời, thời tiết biến hóa bất định trong ngày hè.

Bà ta có thể làm như vậy...Nhất định là đã phát hiện cậu theo dõi phía sau.

Bằng không làm sao sẽ nửa đường đổi xe, cùng người đàn ông thân mật dìu thường ngồi cùng một chiếc xe taxi?

Mạc Từ cả kinh, bị ý nghĩ này dọa đến, vô lăng mạnh mẽ xoay tay, lớp xe thể thao cùng mặt đất ma sát phát ra tiếng chói tai...

Mạc Từ vỗ vỗ ngực, giẫm xuống phanh, cúi đầu dưới tiếng chửi bậy của người tài xế đang ngừng xe ở phía sau.

“Anh có hay không mở to con mắt a, lái Lamborghini thì rất giỏi sao!”

“Thật xin lỗi.” Mạc Từ không ngừng nói xin lỗi, lúc này mới làm cho tài xế nổi giận dè dè tiêu tan lửa giận, hùng hùng hổ hổ lên xe, vượt qua xe thể thao của Mạc Từ, chạy nhanh hướng về phía trước.

Mạc Từ không có trút ra tính tình khuyết điểm của đại thiếu gia trước kia, cùng tài xế taxi phân cao thấp.

Đem suy nghĩ vừa rồi nhét lại vào đầu, Mạc Từ đầu óc rối loạn tâm tình ủ dột.

Nếu người đàn bà không biết xấu hổ kia biết cậu đang theo dõi, hoặc là chỉ biết có người theo dõi. Ngồi xe taxi để thoát đi, né tránh tầm mắt của người theo dõi...

Mạc Từ suy nghĩ sâu xa, lông mày chăm chú nhăn cùng một chỗ, tay cầm vô lăng chậm rãi dùng lực, chạy khắp nơi không có mục đích.

Nếu biết rõ...Về đến nhà, người đàn bà kia sẽ ứng phó như thế nào?

Cậu chưa thấy qua sắc mặt của người phụ nữ vì yêu đương vụng trộm bị bắt được mà thất kinh, không có xác định người đàn bà kia có biết rõ hay không cậu chính là cái người theo dõi kia.

Đôi cậu nam nữ ngồi ở trong xe taxi kia, có hay không đã mỗi người đi một ngã. Người đàn bà kia có phải là đã ngồi ở trong phòng khách của nhà chính Mạc gia, dùng tư thái ung dung ưu nhã của nữ chủ nhân phân phó người hầu của Mạc gia làm cái này làm cái kia?

Nếu như biết đó là cậu...Người đàn bà kia có thể hay không đêm nay liền chuẩn bị tốt, thực thi hành động?

Mạc Từ càng nghĩ càng kinh hãi, thậm chí vì an toàn của bản thân mà lo lắng.

Cậu hiểu cái người đàn bà đáng sợ kia.

Người ta là con gái nhà nghèo, nhìn thấy trước mặt đột nhiên lấy được tài phú to lớn, tuyệt đối sẽ không vô cùng đơn giản mà buông ra hai tay, mà đem hết thấy năng đưa ra ngoài.

Người đàn bà như vậy, bề ngoài vẻ vang, nội tâm lại quần đầy dây gai, tim cũng trở nên sắt đá.

Loại cuộc sống vì để nhận được đãi ngộ mà điên cuồng không quan tâm tất cả...Cậu đã gặp qua.

Mạc Từ mạnh mẽ giẫm xuống phanh, mới phát hiện bản thân bất tri bất giác đem xe chạy đến trước Bạch Vân.

Đây là nơi cha thường đến làm việc.

Hiện tại đến đây, là cỡ nào châm chọc.

Bên môi Mạc Từ tràn ra một nụ cười khổ, mở cửa xe ra đi ra, xa xa nhìn qua tấm biển Bạch Vân thể chữ lệ to.

Toàn nhà lớn dưới bóng cây rậm rạp, đại môn cổ kính, mái hiên đỏ thắm.

Sản nghiệp của cha, tâm huyết của cha, hy vọng của cha.

Dường như là đều được thực hiện ở chỗ này mà.

Mạc Từ chỉnh đốn một chút cay đắng tràn đầy trong cõi lòng, quay thân qua đem xe lái vào bãi đỗ xe. Cự tuyệt nhân viên phục vụ dẫn đường, một mình đi vào căn cứ bí mật kia của cha, gắng sức đẩy ra cửa chính không có khóa lại.

Cha đang cầm thìa thử món ăn.

Nghe thấy âm thanh cậu đẩy cửa lập tức xoay người lại.

Trên trang phục đầu bếp tuyết trắng không có dính bất luận cái vết bẩn gì. Ánh mắt sầm soi nhìn về phía cậu thì thoáng nhu hòa.

Trên khuôn mặt chính trực nghiêm túc chỉ có vài đường nếp nhăn không hiện rõ lắm. Kèm theo đó là một ít tóc bạc ngoan ngoãn phủ trên đầu của cha.

Người cha từ trước đến nay tác phong nhanh nhẹn đã khi nào có tóc bạc, khi nào thì có chàm khắc vài nếp nhăn phong sương?

Khi con người đã trải qua một chút sự tình thì mới có thể hoàn toàn tĩnh ngộ, trở nên tinh tế miễn cảm.

Mạc Từ chưa từng tinh thể chăm chú nhìn qua cha, áy náy tràn đầy cõi lòng.

Trong ánh mắt màu trà nhạt dường như có ánh sáng chớp động.

Cậu phải nói như thế nào, cậu phải nói ra sao với cha?

Mạc Từ thở dài thật sâu, được cha ân cần hỏi thăm thì lắc đầu.

“Cha, con không sao.”

“Con thật sự là không có việc gì.”

“Con chỉ là muốn đến xem. Nhìn xem mà thôi.”

Mạc Từ cứ mãi lắc đầu, lời nói bên môi ép trở lại cổ họng, hít thở sâu một hơi. Giả vờ bộ dáng điềm nhiên như không, lúc cha xoay người thì dùng góc áo trộm lau khôe mắt một chút, điều chỉnh tốt tâm tình.

Cảm giác có việc không thể nói, cảm giác lừa gạt cha.

Trong lòng của mình vẫn luôn là điều tra tấn.

Lừa dối...là chuyện mà cậu đời trước làm nhiều nhất, hiện tại lại không muốn làm chuyện đó.

Cậu sợ cha trong lúc đó thở dài, bi thương đau buồn, hoặc là bộ dáng giận đến không thể ngủ.

Bệnh cũ trên cơ thể cha, Mạc Từ từ chỗ Đạt thúc đã dò la thanh thanh sở sở.

Cha đã trải qua cảm xúc không ổn định. Nếu cha dưới sự giận dữ mà ngã xuống, đầu sỏ tạo thành nguyên nhân đó chính là chính mình thẳng con bất hiếu này.

Mạc Từ không đành lòng đả kích cha, phải nói cậu đời trước chỉ lo bản thân phóng túng, cũng không bận tâm cảm thụ của người thân, tùy tiện làm bậy, thậm chí là phá vỡ thân tình. Sau khi đã trải qua một ít đoạn nhân sinh đen tối, trong lòng cậu tìm cách, bắt đầu biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Gắn bó thân tình, bảo vệ người nhà. Đã tạo ra hết thảy động lực sau khi cậu đã nhận được trọng sinh.

Cậu sẽ không để cho bất luận cái gì thương tổn đến người nhà, cậu muốn cẩn cẩn dực dực mà thực hiện cái thân tình không dễ có này. Cậu muốn làm cho người thân bình an, thân thể khỏe mạnh.

Chỉ như vậy là đủ rồi.

Không chủ động đi trên chọc kẻ thù, không đến địa phương xoa hoa trụ lạc gây chuyện rắc rối, chỉ như vậy là đủ rồi.

Mạc Từ ôm bếp phục (đồng phục đầu bếp) cha đưa cho cậu, đem mặt dán lên, ngửi hương vị ánh nắng mặt trời lưu trên trang phục tuyết trắng, chậm rãi mặc lên người.

Khi ông cụ buông cái thìa, trên mặt mang vài phần chăm chú, nhìn chăm chú vào bản thân đứa con nhỏ tâm tình đang không ổn định, ngữ điệu không tự kiềm chế được mà mềm hơn: “A Từ, gần đây có một giải đấu mỹ thực...Ta nghĩ để con thử tham gia.”

Mạc Từ đang loay hoay dao kéo ngây ngẩn cả người, phiến dao đâm vào trên bàn, phát ra một tiếng vang giòn.

Mạc Từ không hề nghĩ ngợi lập tức đáp lại: “Cha, con không được.”

“Giải đấu mỹ thực, không phải là cái gì đặc biệt khó, cũng không phải là một sự kiện đặc biệt dễ dàng. A Từ, ta chỉ muốn để con đi ra bên ngoài rèn luyện một chút, thử xem khả năng mà thôi.”

Lời của cha có một loại vị đạo khó có thể cự tuyệt. Mạc Từ tránh né nhãn thần chăm chú của cha, đem ánh mắt rơi vào một loạt dao kéo ở trên bàn.

“Con học nấu ăn...Mới có mấy tháng mà thôi.” Mạc Từ ngẩng đầu cẩn cẩn dục dục nhỏ ra mấy chữ này, quan sát thần thái của cha.

“Đó không phải vấn đề, A Từ. Con phải tin tưởng năng lực của mình, đầu bếp ngoại trừ thiên phú ra, còn phải có tình cảm vui sướng phát ra từ đáy lòng khi nấu ăn.”

“Lần kia trong lúc con xào rau, cả hai loại này bên trong đều có.” Ông cụ cười cười ôn hòa, khuôn mặt nghiêm túc bởi vì nụ cười này mà trở nên nhu hòa, nhìn qua không có vẻ như là không thông suốt nhân tình.

Mạc Từ ngẩng đầu, kinh ngạc nhìn lời này của cha, trong mắt khó có thể tin bị ông cụ đối diện thấy rõ ràng.

“Con có thiên phú.” Ông cụ lần nữa khẳng định năng lực của Mạc Từ, đi tới vỗ vỗ vai của Mạc Từ, nhìn Mạc Từ, thần sắc càng ngày càng nhu hòa.

Ánh mắt chăm chú đình lại trên mái tóc nhuộm đen trở lại của Mạc Từ, lại chuyển qua gương mặt cực kỳ giống người vợ đã mất.

“Nếu như, con không muốn tham gia...” Ông cụ sử dụng một cái tâm kế, cố ý đem nửa câu nói còn lại cắt đứt trong không khí, ngữ khí hơi thất vọng.

Một tiếng thở dài nhẹ nhàng nhắm trúng tâm can run rẩy của Mạc Từ, càng phát ra áy náy.

“Có đi hay không là lựa chọn của con.” Ông cụ phát hiện Mạc Từ hiện lên khổ sở trên mặt, quyết tâm tiếp tục ngoan ác một trận, đem quyền lựa chọn ném cho Mạc Từ.

“Con nếu đi, ta sẽ rất vui vẻ.” Ông cụ vứt xuống một quả boom, quyết đoán xoay người, cầm lên nguyên liệu nấu ăn lựa lựa.

Bóng lưng cô đơn làm cho trái tim Mạc Từ cảm giác như bị người hung hăng dùng kim đâm một cái.

“Cha, không phải con không muốn đi. Con sợ tham gia sẽ lấy ngược vị trí đầu tiên, làm cho cha xấu mặt...” Mạc Từ do dự mà nói ra.

“Con trai của Mạc Tri Hành ta, làm sao sẽ lấy ngược đệ nhất!” Ông cụ đột nhiên xoay người, làm cho Mạc Từ cả kinh.

“Nếu con lấy ngược đệ nhất, Mạc Tri Hành sẽ đem tên viết ngược lại!”

Ông cụ khẳng định dưới tình huống cầm một cái chảo phẳng, có vẻ phá lệ buồn cười. Mạc Từ nhin không được xì bật cười một tiếng.

“Cha, đừng có nói vậy.”

“Nói như thế nào?” Ông cụ còn chưa ý thức được tạo hình của bản thân buồn cười, tự mình cầm cái chảo ngoảnh lại, chỉ hướng cái mũi của Mạc Từ: “Còn lại một tháng để chuẩn bị, trong thời gian đó ta sẽ tự mình huấn luyện con. Nếu qua tháng này con trả lại cho ta lấy ngược đệ nhất, ta sẽ đem chữ Mạc viết ngược!”

“Được. Con không lấy ngược đệ nhất, con muốn lấy ba danh đầu!” Mạc Từ nghe cam đoan hết lần này đến lần khác của cha, Mạc Từ không hề từ chối, vỗ vỗ ngực, mặt mày cười cong cong, một ngụm hứa hẹn.

“Con nói, không lấy được ba danh đầu, con không phải con của ta!” Ông cụ nghe được Mạc Từ đáp ứng, lập tức đổi giọng, vừa mới làm một cái cam kết lại nghe cha lật lọng làm Mạc Từ dở khóc dở cười.

“Cha...”

“Thằng nhóc thối, con ngốc ở đây làm gì, nhanh lên mau giúp ta điều chỉnh lửa!” Ông cụp một tay đổ dầu chiên cạnh người vào chảo, sai sử Mạc Từ.

“Cha...”

Mạc Từ nhìn cha trở mặt, mặt mày cong cong nhẵn lại thành một đoàn, thở dài nhận mệnh, đi đến bên cạnh lò bếp, thuận thực cầm lấy cái chảo, bỏ vào nguyên liệu nấu ăn.

27. Quyển 1 - Chương 27

“Xèo xèo...” Mạc Từ vội vàng rút tay lui về, mút vào mu bàn tay bị dầu văng, kêu một tiếng.

“Nhóc con ngu ngốc, ta cũng đã dặn trước, khi nguyên liệu nấu ăn bị nổ dầu phải bỏ thêm một chút muối vào trong chảo, dầu mới không dễ nổ văng. Chậc, cứ đem lời nói của ta gió thoảng bên tai!” Ông cụp nghe thấy tiếng, xoay người đi đến, đen mặt giáo huấn Mạc Từ, đem ngạn ngữ ‘Bất thính lão nhân ngôn, cật khuy tại nhân tiên’* động bên miệng, cặp mắt kia rõ ràng đang nói ‘Con xem đi, con xem đi.’

* , : Ý nói lời của tiền nhân mà không nghe thì sẽ gặp nguy ngay trước mắt.

“Cha...Chỉ là bị phồng chút xíu, người không cần phải phê bình nữa.” Mạc Từ lắc đầu, liều mạng nhịn xuống xúc động muốn che lỗ tai, phải biết rằng khi cha bắt đầu giáo huấn cậu, nói đến gần nửa ngày cũng sẽ không cảm thấy miệng lưỡi khô đắng.

“Hừ, biết rõ là tốt rồi, không nghe lời của ta, dù sao có hại cũng là thằng nhóc ngu ngốc cậu!” Ông cụp nặng nề hừ một tiếng cầu nhàu rồi tiếp tục nấu ăn.

Mạc Từ nhẹ nhàng xoa nhẹ một chút mu bàn tay, nhìn thấy cha vừa rồi xoay người thì đặt thuốc mỡ mắt rưới ở cạnh cậu, lộ ra một nụ cười nhẹ nhàng.

Ở trong nồi chảo thêm một chút muối, Mạc Từ lúc này mới tiếp tục xào thức ăn.

Cha dạy cho cậu không ít ‘Bí quyết vặt’, nhưng muốn nhớ kỹ toàn bộ, vậy thì có chút khó khăn. Hiện tại cậu phải làm, vẫn là nhiều lần lặp đi lặp lại quá trình nấu ăn, nhớ kỹ bí quyết đơn giản nhất.

Mạc Từ cho vào chảo mấy viên mỡ đảo qua đảo lại.

Đã là đồ chiên thì không thể thêm bột dày* vào chảo, mà ứng với những thành phẩm sắp trên đĩa để chế xối bột vào đĩa, hoặc đổ tráng một ít vào chén thức ăn, dùng mỡ chiên để duy trì xốp thơm mềm cho sản phẩm.

*Bột dày cho vào món ăn trong khi nấu để nước sốt được đặc dính, nguyên liệu thấm gia vị hơn, cải thiện hương vị và màu sắc.

Thịt viên nhỏ được chiên mỡ nhìn như bình thường, kỳ thật có một chút rất không giống với bình thường, bởi vì bên trong bỏ thêm một loại nguyên liệu đặc thù, làm cho thịt viên không gãy, rồi lại cảm giác siêu ngon, cảm thấy càng thêm thơm mềm ngon miệng.

Thịt viên nhỏ ăn ngon, có thể để ăn riêng, còn có thể dùng trong món ăn, món xào, hầm canh đều là hết sức mỹ vị.

Nhân thịt là nửa mỡ nửa nạc hoặc là bốn nạc sáu mỡ, một quả trứng gà, hai thìa nhỏ tinh bột, nửa củ hành, gừng một củ, tương, rượu gia vị, muối, một cái bánh bao chính là nguyên liệu cần thiết.

Cách làm thịt viên nhỏ vô cùng đơn giản, đem bánh bao xé đi lớp ngoài, rồi rót nước vào trong chén nước, cho da bánh bao vào ngâm. Sau khi ngâm thấm toàn bộ, lấy ra bánh bao, lấy tay vắt nước trong bánh bao, gắng sức đem toàn bộ nước vắt khô. Tiếp theo, đem nhân thịt trộn đánh thật hăng vào, phân biệt thêm vào hành băm, gừng, trứng gà, tinh bột trộn đều hết, thêm vào tương, rượu gia vị, muối. Sau đó, thêm vào bánh bao đã vắt khô, trộn đều. Cuối cùng đun dầu nóng lên, tay lấy một chút nhân thịt, từ lòng bàn tay vo thành viên nhỏ, bỏ vào chảo chiên đến chín vàng.

Một phần ít thịt viên nhỏ rất dễ luyện tập, Mạc Từ học là được, mà bị phỏng do dầu văng chỉ là ngoài ý muốn.

Dùng đũa gấp một viên thịt chiên, chậm rãi ném, Mạc Từ cũng không có phát hiện bên trong có loại hương vị ‘Vui sướng’ mà cha nói.

Hồi tưởng một chút quá trình nấu ăn, Mạc Từ tâm vô tạp niệm, chỉ là đơn thuần muốn làm tốt việc nấu ăn này, chuyên tâm đem toàn bộ quá trình nấu ăn hoàn thành. Vớt ra một viên, sau khi để vào trong đĩa thì thần kinh mới buông lỏng...

Chẳng lẽ, đây là cảm giác đặc thù như lời của cha?

Tập trung tinh thần trăm phần trăm, tất có thu hoạch.

Thân là tay ngang Mạc Từ mơ hồ tới một ít bí quyết. Nhưng những bí quyết này không phải tuyệt đối chính xác, giống như một đệ tử mới vào Phật môn, nhập môn thì chỉ cảm thấy Phật pháp vô biên, tìm kiếm không ra môn đạo, đọc cuốn kinh Phật rồi sau đó thiền tĩnh tâm suy ngẫm, bắt đầu hiểu được quan niệm con đường Phật môn, lòng sinh cảm giác mơ hồ, bắt đầu có phương hướng, vì vậy thiện căn thâm hậu, theo đuổi tiếp xúc với môn đạo, có chút thừa nhận cảm ngộ. Trước đó không hiểu được, đi vào thì hơi tâm đắc. Càng tiến vào sâu một tầng để tham thảo thì như tiến vào một tầng cảnh giới khác.

Tình huống hiện tại của Mạc Từ chính là như vậy, biết rõ phương pháp nhưng không có đọc qua sách, lại không có suy nghĩ sâu xa, không có tự mình đi làm nghiên cứu, thì vĩnh viễn không đột phá qua được tầng băng gập mông lung đó, một người rảo bước tiến lên một cấp bậc mới cũng sẽ vĩnh viễn không có tiến bộ.

Chắc hẳn cha hiện tại là chuẩn bị dạy cậu kiến thức cơ bản, sau đó rèn luyện năng lực cá nhân của cậu, tự mình hoàn thành món ăn.

Bỏ xuống cái xẻng chảo, Mạc Từ ngóng nhìn bóng lưng của cha, đợi cha hết bận rộn.

Cha đang làm một đạo món xào, tay trái cầm bình rượu hắt vào trong chảo, trong chảo sất lập tức nổ lên phát ra tiếng vang, sau đó bốc lên một luồng hơi nước. Động tác thuần thục nối tiếp, không chút nào dây dưa, vào cái xào trở mình, món ăn xào xong đựng vào đĩa.

Mạc Từ biết rõ, ở trong chế biến món ăn, dùng rượu vô cùng quan trọng, rượu có thể trừ tanh nâng hương, làm cho món ăn ngon miệng, nhưng phải vừa đúng, nếu không khó đạt hiệu quả, thậm chí hoàn toàn trái ngược.

Tác dụng quan trọng của rượu là khử tanh nâng hương, mấu chốt ở chỗ rượu có thể bay hơi. Cho nên trong quá trình chế biến thức ăn, thời gian dùng rượu phải hợp lý nhất, nên là lúc nhiệt độ chảo cao nhất trong toàn bộ quá trình nấu ăn. Ví dụ như xào thịt heo thái miếng, rượu nên cho vào lúc vừa mới xào xong. Cá kho tào, nhất định phải bỏ rượu vào sau khi chiên cá xong; Xào rau, chiên thức ăn, hầm thức ăn, đổ một ngụm rượu vào, phát ra tiếng vang, bốc lên hơi nước, ví dụ như cha sử dụng phương pháp vừa rồi, mới là chính xác. Phải chú ý chính là, bột Guahu cũng phải dùng rượu, nhưng không thể nhiều nếu không sẽ bốc hơi hết toàn bộ.

Mạc Từ đời trước thường xuyên làm một đạo món ăn, chính là thịt xào bia², miếng thịt xào là dùng bột guaha, đổ vào một chút bia, hương vị món ăn lập tức trở nên phá lệ thơm ngon mỹ vị. Men bia có thể nhanh chóng phân giải protein trong thịt. Miếng thịt xào thông thường trải qua gia công này, hương vị tốt lên, thao tác món ăn cũng đơn giản dễ làm.

Nghĩ đi nghĩ lại, cái ót Mạc Từ đột nhiên bị người hung hăng thưởng một cái ‘Hạt dẻ’.

Ôm cái ót bị đánh đau, Mạc Từ gương mặt nhìn sắc mặt đen thui của cha, râu mép bên môi liên tục run run, tức sùi bọt mép.

“Cha...” Mạc Từ vừa mở miệng đã bị ông cụ nổi giận dùng đũa bắt đứt.

“Thằng nhóc hư đốn, lại không tập trung? Ta cũng không muốn để cho đứa con đệ nhất đảo ngược làm chuyện cười trong miệng người khác!”

“Cha, người đừng tức giận. Con không phải không tập trung...” Mạc Từ đột nhiên cảm thấy cha rất giống chủ nhiệm lớp nghiêm khắc ngang ngược thời trung học, khuôn mặt cả ngày đen thui, đứng ở bên ngoài cửa sổ quan sát những mờ ám của ‘Học sinh cá biệt’ bọn họ, tùy thời mai phục phóng ra.

“Vậy cậu ôm cái não hạt dưa ở trong này thất thần làm gì?” Ông cụ trước mặt người khác tuy rằng hiền lành, nhưng ở phương diện giáo dục con cái, chính là thiết diện vô tư. Không chừa đường lui tiến hành phê bình giáo dục, ông ở dưới chính sách mặt sắt đưa ra một thành quả tốt nhất, vì thế mà ai cũng hâm mộ đứa con trai gương mẫu Mạc Ngôn. Mạc Từ đứa con nhỏ sau khi tính cách đại biến, ông lại thay đổi một loại chiến lược quanh co, dùng ngôn ngữ Mạc Từ sợ nhất tiến công, bức cậu tước vũ khí đầu hàng.

“Con đang tự hỏi tác dụng của rượu.” Mạc Từ cúp lỗ tai, nhỏ giọng giải thích.

“Điểm phương pháp nhỏ này cậu còn không học được? Phải phạt!” Ông cụ rất muốn kéo kéo lỗ tai Mạc Từ, có phải là mỗi một câu của ông nó đều như gió thoảng bên tai.

Khuôn mặt đen trầm chuyển xanh, ông cụ đằng hắng vài tiếng, cố ý làm cho Mạc Từ dưới cái bóng của ông thụt lui về sau vài bước, ngăn cách một khoảng.

Tròng mắt đảo quanh, ông cụ trong lòng cười thầm, hai tay sau lưng, chậm rì rì chuyển tới bên kia phòng bếp, để cho Mạc Từ mang con heo sữa trên mặt đất đặt ngay ngắn trên bàn.

“Cha, người muốn con chuyển heo làm cái gì?” Mạc Từ nhú mày, sau lưng nổi lên hàn ý lạnh lẽo, vô thức tiếp tục lui về sau.

“Ăn.” Ông cụ trả lời rất đơn giản, điều này làm cho Mạc Từ trong nội tâm bất an lảo đảo một cái, thiếu chút nữa trượt chân trên mặt đất.

“Để con ăn cái con heo này!” Lòng mày Mạc Từ thoáng giãn ra, nhưng đầu lại vẽ đầy chấm hỏi, “Cha, người sẽ không là để cho con dùng cái con heo này nấu ăn đi.”

“Nhóc hồ đồ, con còn chưa tính là quá ngu ngốc!” Ông cụ nhướng nhướng mày, cảm giác ra một hơi ác khí, sắc mặt trở lại bình thường, trong nội tâm mơ hồ đắc ý khoát tay, để cho Mạc Từ chuyển heo lên bàn.

Khẩu khí nghẹn lại, Mạc Từ miễn cưỡng di chuyển cái con heo sữa này, vẫn là vẻ mặt nghi vấn nhìn dính vào tay áo cha.

Chỉ thấy ông cụ tay lớn vung lên, chỉ hướng đầu lợn sữa mới bị xử lý kia, sắc mặt nghiêm chỉnh, bắt đầu lên tiếng.

“Thằng nhóc ngu ngốc, con nói xem kết cấu khung xương cùng bắp thịt phân bố như thế nào?” Ông cụ đem ngón tay chỉ hướng con heo sữa.

“Cái này...” Mạc Từ thoáng bị hỏi, há to miệng, phải nói sao.

“Đầu, lưỡi, móng trước, lòng heo...” Mạc Từ miễn cưỡng nhổ ra vài cái, chứng minh chung chung, nhìn nhìn cha đứng bên cạnh.

“Không nên xem thường con heo này, có thể trên người nó học được nhiều kiến thức đó.” Ông cụ khí định thần nhàn, lắc đầu, đem ánh mắt dời về phía con heo sữa trên bàn.

“Đầu, đuôi, não, vai trước, thịt cổ, khớp trước, sườn, sườn non, thịt ba chỉ, thịt đùi, mông, mông sấn, khớp sau, chân sau.” Ông cụ mỗi lần nói một từ đều dừng lại, đem ngón tay chỉ tới vị trí tương ứng trên con heo sữa.

“Tai heo, lưỡi heo, não heo, đầu heo, đuôi heo, thịt cổ heo, não trên heo, khớp trước heo, sườn heo, sườn non heo, heo ba chỉ, thịt đùi, mông...Lòng, phổi, tim, máu, ruột non, da heo...Con biết công dụng của chúng nó chứ?”

Ông cụ một hơi nói ra, hơi chút dừng lại lại cực kỳ trôi chảy.

Nhưng mỗi lần nói một từ, nội tâm Mạc Từ muốn trầm xuống vài phần; Mỗi lần dừng lại, đầu muốn thấp vài phần.

Cậu chưa từng nghiên cứu qua những điểm rất nhỏ này, cha cho cậu sách dạy nấu ăn nhập môn, cậu từ trước đến nay là lướt mà qua, không có miệt mài theo đuổi. Một mặt theo đuổi con đường nấu ăn, chú trọng phương pháp, bí quyết nhưng ngược lại không để mắt đến kiến thức cơ bản quan trọng nhất...

Từ nhỏ đã được cha mưa dầm thấm đất, am hiểu sâu phương pháp phân giải bò của người đầu bếp.

“Tay tiếp xúc, vai tựa vào, chân đứng vững, khụy một chân, vút một hướng như thế này, dùng dao cũng như thế đó. Hợp với vũ điệu ‘Rừng dâu’, chính là trong ‘Kinh điển nhất’ của lễ hội.” Đã từng ở dưới sự giám sát của cha không ít hơn trăm lần.

Khi một người đầu bếp phân giải bò, tay, vai, chân, gối động tác nhanh nhẹn lưu loát, như là một vũ điệu; Dùng dao chia giải bò thì phát ra âm thanh như là nghe âm nhạc bình thường, ở trong tiếng nhạc đem thịt bò cùng xương bò, huyết quản phân chia ra, tài nghệ siêu quần tuyệt luân, do đó kỹ thuật mới quen thuộc như thế.

Kiến thức cơ bản của đầu bếp phải nắm chắc, bắt đầu ở việc chăm chỉ khổ luyện nhiều năm.

Cha từng nói qua, có một vị tiên bối Mạc gia, lúc còn trẻ đã từng liên tục năm năm mỗi ngày sớm muộn gì cũng dùng chảo có cán lắc cát, mới đầu chỉ có thể lắc nửa kí, cuối cùng có thể dùng chảo lớn lắc năm kí, hơn nữa một hạt cũng không rơi xuống; Rồi lại luyện quay khăn, trước là quay khăn ướt khá nặng, sau quay khăn khô, cuối cùng mở rộng ra dùng tờ giấy mỏng phẳng mà quay.

Bất luận tiến bộ cái tài nghệ gì phía sau đều có vất vả, mình làm sao có thể bỏ qua cái kiến thức cơ bản rất trọng yếu này?”

Mạc Từ ngẫm lại bản thân sau khi được thụ huấn sâu sắc, nhìn mũi chân mình, nhếch môi, vẫn không nhúc nhích nghe lời của cha.

Là bản thân quá cấp công cận lợi (chỉ vì điều trước mắt)...

Mạc Từ hít sâu một hơi, mới nâng đầu cúi xuống lên, chống lại đôi mắt tràn ngập kỳ vọng của cha: “Cha, là con quá nóng lòng.”

Ông cụ gương mặt hiện ra nhu hòa không ít, tiến lên đưa tay đập lên vai Mạc Từ, dùng sức vỗ.

“Ta hiểu rõ, A Từ, cha cũng không muốn cho con áp lực này. Dù sao ước nguyện ban đầu của ta là để con từ trong quá trình nấu ăn cảm nhận được vui vẻ, con đường đầu bếp này, con đi hoặc không đi, đều là ta không thể một lời kết luận. Con đường này...Chỉ có thể do chính con đưa ra lựa chọn.”

“Ta đối với con tràn ngập kỳ vọng, A Từ.” Ông cụ bổ sung tiếp, lộ ra một cái nụ cười không bình thường, mang theo cổ vũ.

“Con sẽ gắng sức.” Mạc Từ bị cha cảm hóa, nắm tay thả xuống nắm chặt, âm thầm hạ quyết tâm.

“Tốt, như vậy kế tiếp, con nhân tiện dùng cái con heo này, đem mỗi cái bộ vị trên người heo làm một đường chia ra.” Ông cụ một câu vô cùng đơn giản, đem Mạc Từ đánh trở lại nguyên hình.

“Cha...”

“Gọi ta cũng vô dụng, chính con xem sách dạy nấu ăn, chú ý, ba ngày sau ta sẽ tới xem kết quả con làm ra.” Vỗ vỗ bả vai Mạc Từ, rút cánh tay lại, trên mặt một vòng nho nhỏ tính toán lóe lên.

“Cha...”

“Hảo hảo cố gắng đi!” Ông cụ cảm thán một tiếng, bước đi thong thả chạy trốn khỏi phòng bếp.

-
1. Thịt viên nhỏ
 2. Thịt xào bia

28. Quyển 1 - Chương 28

Một chiếc xe MPV màu đen chậm rãi chạy qua, gió phía trước lưu chuyển theo đường cong lướt qua, kèm theo là tiếng động cơ nhẹ nhàng tắt lửa, một cái phanh lại, xe hơi dừng ở bên cạnh con đường dân cư thưa thớt.

Lúc này, hai người ngồi trên xe không nói gì, chỉ là dùng ánh mắt nhìn nhau trao đổi.

Mạc Ngôn trên khuôn mặt không mang theo biểu tình lộ ra một nụ cười cổ vũ, trong ánh mắt đen nhánh như mực lưu động ánh nhìn tín nhiệm, thân tình nhân nhậ ở trong không gian chật hẹp này vô hạn khuếch trương.

Thật lâu, Mạc Ngôn dời ánh mắt, đem ánh mắt rơi xuống hai bên con đường, sau khi phát hiện hiện trường không có bất luận phóng viên gì, lúc này mới mở miệng nói chuyện.

“A Từ, anh tin tưởng năng lực của em.” Không có ngữ điệu phập phồng bao hàm cảm tình phức tạp, đó là nhận định năng lực của Mạc Từ, là tín nhiệm cùng mong đợi đối với em trai.

“Em đừng nên có áp lực tâm lý, những lời kia, đợi em thi đấu trở về rồi nói sau.” Mạc Ngôn đột nhiên xoay người lại, vỗ vai Mạc Từ, lực đạo không lớn nhưng làm cho Mạc Từ đã xoắn xuýt vài ngày đỡ xuống gánh nặng trong lòng.

“Vâng, em sẽ nỗ lực.” Mạc Từ lúng túng ngập ngừng mở miệng, dưới sự cổ vũ của anh trai thận trọng gật đầu, mở cửa xe, cùng Mạc Ngôn liếc nhau một cái, một mình đi về hướng trường thi đấu.

Không quay đầu lại.

Mạc Từ trên người chỉ đem một ít đồ gia vị nấu ăn không trao đổi, không bị trận đấu hạn chế. Theo con đường, đi vào cửa hông trường thi đấu.

Những lời kia...Có lẽ nên cùng anh trai nói chuyện...Giờ còn chưa phải lúc nói hết.

Vài đêm nằm nghiêng trần trọc, vài đêm suy nghĩ hỗn loạn, toàn bộ bị Mạc Từ cẩn cẩn dực dực chôn dấu dưới đáy lòng...Chỉ mong có một cơ hội cùng thời cơ để có thể nói ra.

Mạc Từ tinh tế nghĩ đến, buổi chiều hôm đó xung đột, gửi cho anh trai một cái tin nhắn để ý Dư Phái San, nhưng là suốt đêm đó...Mạc Từ cũng không có đợi được anh trai về nhà.

Mà ngay cả cái người đàn bà không biết liêm sỉ kia, cũng từ trong miệng Đạt tẩu biết được đã tạm thời trở về nhà mẹ đẻ.

Thăng đến tối hôm sau mới thấy người anh đi công tác đã lâu...

Mạc Từ mấy lần muốn hỏi anh trai có nhận được tin nhắn không, lại bị anh trai nhất nhất dùng ánh mắt ra hiệu nên đem lời nói thu hồi vào trong bụng?

Anh ...Là không muốn để cho cậu ở trước trận đấu bị bất cứ áp lực gì sao?

Mạc Từ mở miệng tiếp nhận thẻ số dự thi thì vai đột nhiên bị người vỗ một cái.

“Mạc Từ, cậu tại sao cũng tới?” Sau lưng truyền tới âm thanh làm cho Mạc Từ từ trong hoảng hốt tỉnh táo lại, xoay người sang chỗ khác, Đoạn Phong cặp mày kiếm rậm nhướng lên, lộ ra một biểu tình vui sướng kinh ngạc.

“Đúng vậy, anh làm sao cũng tới.” Mạc Từ cười vui tươi hơn hử, đem suy nghĩ lộn xộn vừa rồi vứt đi, thấy Đoạn Phong đã mấy tháng không gặp nên kinh ngạc. Mạc Từ lặp lại câu hỏi của Đoạn Phong thì nhìn thấy thẻ số hiệu 188 trên thắt lưng Đoạn Phong, khoe khoang giơ lên thẻ số hiệu 181 trong tay.

“Cậu cũng tới tham gia, không biết tôi còn có thể hay không lấy được thứ bậc.” Đoạn Phong trêu làm cho Mạc Từ ngại ngùng cười cười.

Duỗi tay, Mạc Từ dùng động tác đồng dạng chụp vai Đoạn Phong, cười đáp lễ: “Có anh là đối thủ, tôi sẽ cố gắng gấp đôi!”

“Mỗi mắt mong chờ!” Đoạn Phong híp con mắt lại, môi hơi mọng mím thành một đường cong giơ lên, biểu tình vui mừng khiến cho trên khuôn mặt tuần láng nhiều hơn một phần mị lực đặc biệt.

Hai người đều quàng vai, một đường cười cười nói nói cùng nhau đi vào sân thi đấu.

Giải đấu ‘Vui vẻ mỹ thực mỗi ngày’ lần này là do chính quyền nhân dân thành phố C, địa phương đài truyền hình truyền thông, mạng mỹ thực toàn cầu làm đơn vị đứng ra tổ chức.

Thông tin trận đấu từ lúc hai tháng trước đã dán đầy phố lớn ngõ nhỏ thành phố C, hiệp hội nấu ăn, hiệp hội ngành sản xuất ẩm thực nước C ngồi ở trường thi đấu làm giám khảo, tự mình vì tuyển thủ chấm điểm với tiền thưởng kếch xù là một trăm năm mươi ngàn USD, cùng tuyển thủ nước B láng giềng của nước C hội tụ một đường.

Yêu cầu dự thi không phân biệt tuổi tác... Việc thi đấu thanh thế lớn như thế, tất nhiên là hấp dẫn không ít bà nội trợ gia đình có một tay nấu ăn ngon hoặc là đầu bếp sư, đầu bếp nhỏ đang nhậm chức ở nhà hàng quán rượu.

Thông qua trận đấu trao đổi hoạt động nấu ăn, xúc tiến cùng đề cao văn hóa mỹ thực nước C thậm chí là ảnh hưởng đến toàn cầu, hơn nữa là phát triển hòa bình hai nước cung cấp nền tảng giao lưu tốt đẹp, vì hai nước trải qua hợp tác thương mại tạo ra các điều kiện có lợi.

Năm ngày dự thi, hơn một ngàn tuyển thủ cạnh tranh sàng lọc, cá nhân cùng đoàn nhóm thi đấu đồng thời tiến hành. Mở ra các loại giải thưởng, ở trường thi đấu người kín hết chỗ.

Trên biển quảng cáo vẽ một bức tranh Mãn Hán Toàn Tịch*, chữ nhỏ rậm rạp chằng chịt sắp xếp từ đầu đến đuôi. May mà trường thi đấu có nhân viên chuyên môn phát cho mỗi người bản thuyết minh thi đấu, bằng không Đoạn Phong cùng Mạc Từ hai người không biết phải bắt đầu xem từ đâu.

*Mãn Hán Toàn Tịch, hay Tiệc triều đình Hán Thanh, là một trong những đợt tiệc lớn nhất được ghi chép ở Mãn Châu và lịch sử Trung Hoa. Đợt tiệc này bao gồm 108 món độc đáo từ nhà Thanh và văn hóa người Hán. Đợt tiệc này đã được tổ chức trọn 3 ngày với 6 bữa tiệc. Nghệ thuật ẩm thực và kỹ thuật nấu nướng được thể hiện từ các đầu bếp khắp nơi ở Trung Hoa. (Theo Wikipedia)

Hai người nghiên cứu một hồi, dựa theo mũi tên bản thuyết minh tiến vào trường thi đấu cá nhân, giao ra thẻ số, trao đổi lấy thẻ số đặc biệt, dựa vào thứ tự vào bàn.

Bởi vì số thẻ sắp xếp lại cách bởi mười mấy người, tạm thời phân ra từ trên xuống dưới hai sân thi đấu, nên hai người không thể không vung tay tách ra.

Mạc Từ xa xa đi ở phía trước, dưới sự dẫn đường của nhân viên chuyên môn đi vào sân khấu công khai.

Hạng mục thi đấu cá nhân gồm món nóng, món lạnh, món chay và nấu mì.

Tuyển thủ dựa theo hạng mục dự thi, ở trong 40 phút tự do chế biến hai loại, phương pháp nấu ăn, kỹ thuật cắt gọt, mùi vị hình dạng, chất lượng, tác dụng phối hợp khác nhau, nguyên liệu cùng phụ liệu điều phối đặc thù có thể tự chuẩn bị. Mạc Từ nhớ tới vừa rồi Đoạn Phong cùng cậu thảo luận một hồi, không khỏi cong lên khóe miệng, hướng về tuyển thủ ở trong khu vực phía sau nhìn qua, tìm kiếm bóng dáng của Đoạn Phong.

Quét nhìn phía dưới một vòng, Mạc Từ nhìn thấy trong đám người đối diện, Đoạn Phong mặc áo T-shirt màu xanh nhạt ngồi ở trên hàng ghế phía trước.

Đoạn Phong cúi đầu nghiên cứu bản thuyết minh nên không có hướng khu vực thi đấu bên này nhìn, Mạc Từ có chút thất vọng, cổ duỗi ra lại rút trở về, thu hồi ánh mắt.

Nghĩ đến hai người không thể đồng thời lên sân tỷ thí, một chút thất vọng ở đáy lòng Mạc Từ càng thêm rõ ràng. Biểu tình hậm hực khiến cho Đoạn Phong vừa vận ngón đầu bắt gặp.

Cách ba mươi mét không xa, Đoạn Phong thấy rõ ràng Mạc Từ hơi mang thất vọng. Đôi lông mày không nhạt không đậm xoắn cùng một chỗ, giống như một con sâu róm giày vò hết sức giãy dụa, phối hợp với động tác quệt miệng, nhìn qua như là cậu bé hàng xóm bị ủy khuất.

Đoạn Phong vì xem thi đấu, cố ý chọn hàng phía trước, may mắn nhìn thấy biểu tình không được tự nhiên như vậy của Mạc Từ. Ha ha một tiếng bật cười, nhăm trúng người bên cạnh không hiểu sao nhìn anh.

Đoạn Phong không chút để ý, ngoảnh đầu tự đánh giá nguyên liệu chuẩn bị của Mạc Từ, lông mày rậm nhần cùng một chỗ, vuốt cằm suy tư.

Vừa rồi cùng Mạc Từ nói chuyện một phen, cậu hẳn là ghi nhớ đi.

Đoạn Phong miệng cười toe toét, cùng với Mạc Từ nhìn hướng bên này chạm vào nhau, ánh mắt giao nhau.

Đoạn Phong hướng Mạc Từ dựng thẳng lên một ngón tay cái, nhằm bày tỏ cổ vũ, bên miệng tràn ra một cái nụ cười thật tươi thiếu chút nữa đem mặt phá hư. Biểu tình làm cho kỳ quái như thế khiến cho Mạc Từ buồn cười, vội vàng che miệng lại mong sao che được nụ cười muốn rách miệng của mình.

Hai người dùng ánh mắt trao đổi trong chốc lát. Đoạn Phong không ngừng cổ vũ làm cho Mạc Từ an tâm, vẫy tay, không đùa giỡn nữa, sau đó nghe thấy người chủ trì dùng microphone nhắc nhở tuyển thủ lựa chọn nguyên liệu nấu ăn, Mạc Từ đi về hướng bên kia sân.

Trên sân cùng có mười lăm người tuyển thủ, nguyên liệu nấu ăn có thể tự chuẩn bị, cũng có thể do nhân viên công tác trường thi đấu cung cấp.

Dạng tình huống này, hoàn toàn là tự do phát huy.

Trong 40 phút làm sao để bộc lộ tài năng hơn vài trăm người? Cái 40 phút ngắn ngủi này đại biểu cho điều gì?

Mạc Từ ở trong một thảng đặc huấn của người cha ma quỷ đã sớm có linh hội.

Mạc Từ lợi dụng việc lựa chọn trung lập, quét một vòng ban giám khảo ngồi trên sân đánh giá, ba nam hai nữ, nam giám khảo niên kỷ phần lớn là bốn mươi gì đó. Nữ giám khảo ăn mặc chỉnh chu, giờ một cái ô che nắng, niên kỷ khoảng hai ba mươi.

Mạc Từ quan sát những điều này đột nhiên nghĩ tới một câu Đoạn Phong nói qua.

Hiện tại là mùa hè, món ăn hương vị thanh đạm dễ được xem trọng.

Mạc Từ không chút nào do dự, lựa chọn một đạo món ăn đơn giản nhất cũng là tốt nhất, từ khâu chuẩn bị món ăn vô cùng đơn giản đã nói lên hiệu quả rõ ràng sau khi bản thân được đặc huấn.

Đầu bếp không chỉ phải có kiến thức cơ bản vững chắc, kỹ xảo cùng ánh mắt cũng là điều không thể thiếu.

Thi đấu, không chỉ là một loại rèn luyện đối với năng lực của bản thân, mà cũng là một loại phương thức tìm ra thiếu sót của bản thân trong khi thi đấu. Loại không khí khẩn trương hơn hẳn bình thường ở đây làm bản thân phát huy tiềm lực, để tối đa hóa, cố gắng phấn đấu đến mức lớn nhất. Quá trình so với kết quả còn quan trọng hơn, ở trong thi đấu thu hoạch được cái gì, nâng cao bản thân, đó mới là mục đích quan trọng nhất.

Mạc Từ theo thứ tự chọn lựa rau xanh tươi non ở trong rổ, lại chuẩn bị tìm loại thức ăn khác cũng quan trọng không kém để phối hợp. Nhưng là rau xanh trường thi đấu cung cấp không thấy có loại nguyên liệu mình cần, Mạc Từ thoáng cái luống cuống.

Mạc Từ trong lúc bối rối tinh tể tìm lại một lần, thậm chí lôi kéo nhân viên công tác hỏi thăm, nhưng đáp án lấy được đều là không có.

Khuôn mặt Mạc Từ thoáng cái nghẹn đỏ, bắt đầu nắm lấy góc áo chà sát.

Thi đấu sẽ bắt đầu ngay lập tức, nhưng bản thân còn chưa có chuẩn bị tốt nguyên liệu nấu ăn bản thân cần nấu. Như vậy, điểm quan trọng vừa rồi nghĩ đến gần như không có khả năng thực hiện!

Trên trán bắt đầu chảy mồ hôi, Mạc Từ chậm chạp 一 一 一 không đi lên sân khấu mở. Đoạn Phong một mực chú ý trạng thái của Mạc Từ bỗng nhiên đứng lên, không để ý nhân viên công tác ngăn trở, đi đến sân thi đấu, tay đặt lên vai Mạc Từ.

“Làm sao vậy, Mạc Từ?” Âm thanh trầm ổn của Đoạn Phong như là cho Mạc Từ một mũi thuốc tiêm trợ tim, Mạc Từ giật giật môi, nhìn qua rổ rau xanh cung ứng đã vô dụng, âm thanh mang theo một tia run rẩy: “Đoạn Phong, trong này không có nguyên liệu nấu ăn tôi muốn, làm sao bây giờ!”

Mạc Từ cầm lấy góc áo Đoạn Phong, khẩn trương nói, cảm hận không thôi. Sớm biết phải làm một đạo món ăn như vậy, nên từ trong nhà mang theo một phần nguyên liệu nấu ăn tới.

Nhưng bây giờ hối hận, cũng vu sự vô bổ*.

*Vu sự vô bổ []: có làm gì thêm nữa cũng không mang lại ích lợi gì.

Trên trường thi đấu không có vật này, món ăn làm được ắt phải suy giảm đi nhiều!

“Cậu cần chính là nguyên liệu nấu ăn gì?” Đoạn Phong cau lông mày, vỗ vai Mạc Từ, để cho Mạc Từ trấn định lại, “Cậu trước nói xem, xem tôi có đem theo không.”

“Nấm hương, anh có không?” Mạc Từ đại não hồng bết, thậm chí đã làm tốt vứt bỏ điểm quan trọng này, bắt đầu suy nghĩ món ăn mới.

“Cậu nói sớm!” Đoạn Phong sững sốt, tiện thể vỗ mạnh vai Mạc Từ, lại chạy đến trên ghế ngồi tuyển thủ mang đến ba lô to bản thân mang đến, từ bên trong ào ào a đổ ra một đồng nguyên liệu nấu ăn, làm cho Mạc Từ ở một bên nhìn trợn mắt há mồm.

“Nguyên lai anh mang theo cái ba lô to này, là có chuẩn bị mà đến...” Mạc Từ âm ừ vài tiếng, nhớ lại trước khi vào bục, bản thân còn cười nhạo qua Đoạn Phong mang theo một túi lớn vương vís, đổ mặt lên.

“Tôi là có chuẩn bị mà đến, bằng không làm sao đánh bại cậu! Đây, cái này cho cậu.” Đoạn Phong đứng dậy, cực kỳ anh tuấn vừa sờ cái mũi, vừa chọn lựa bới ra nấm hương đưa cho Mạc Từ.

“Cám ơn!” Mạc Từ luống cuống tay chân bưng lấy một đồng nấm hương tươi mới, cảm kích nói.

“Tôi không phải là bạn sao, còn dùng lời cảm ơn, cậu xem thường tôi a!” Đoạn Phong lộ ra tám cái răng trắng, cười đến thoải mái. Không quên cổ vũ Mạc Từ một cái, vươn tay ra vỗ lưng Mạc Từ.

“Ha ha.” Mạc Từ ngửa mặt lên, hướng về Đoạn Phong giúp cậu giải vây cười ngây ngô, đem bối rối vừa rồi quên đi sạch sẽ.

“Không nên sốt ruột, không nên bị chính mình đánh bại.” Đoạn Phong thu thập xong ba lô lộn xộn, hướng Mạc Từ vẫy tay, mang theo nụ cười lại quay về ghế ngồi tuyển thủ.

Mạc Từ làm một cái động tác ra hiệu, dưới sự lớn tiếng thúc giục của nhân viên công tác đi về hướng sân khấu công khai.

Quá trình thi đấu 40 phút vừa mới bắt đầu, máy tính thời gian thi đấu treo ở trước mặt tuyển thủ, nhắc nhở tuyển thủ thời gian đã qua.

Mạc Từ quét sạch lo lắng, đem cải thìa lật hết rồi cho vào trong nước rửa sạch.

Trong lòng đã có dự tính cầm lấy dao thái bắt đầu xử lý rau, để cải thìa một bên. Cầm lấy nấm hương tươi, đem nấm hương đặt vào trong đĩa ở một bên, một nửa cắt ra đặt ở trên thớt.

Bởi vì Đoạn Phong cho cậu chính là nấm hương tươi, vì thế mà miễn đi quá trình ngâm nở 30 phút.

Đem nguyên liệu nấu ăn đã cắt tốt, Mạc Từ bắt đầu nấu nướng.

Đem dầu chế vào chảo, sau khi chảo nóng thì thả gừng thái sợi vào, tiếp theo là xào rau, rắc một chút muối, bột ngọt, thêm nửa muống nước lạnh xào kín hai phút đồng hồ. Mạc Từ nhanh chóng lấy ra lọ tương nhỏ mang theo người đổ vào trong chảo.

Mở nắp ra, Mạc Từ cấp tốc đổ vào miếng nấm hương đang đợi nấu.

Liên tục đảo xào, cổ tay Mạc Từ dùng lực, lửa bốc lên rồi lửa lại hạ xuống, làm cho nhiệt độ của chảo sắt lưu động ở một mức độ nhất định.

Vì để cho nước tương bí chế hoàn toàn ngon miệng, Mạc Từ đặc biệt đổ một chút rượu gia vị, đem hơi nước dư trong chảo hoàn toàn bốc hơi, lại đổ tương vào, thêm nước. Lặp lại vài lần thao tác, Mạc Từ tắt đi bếp gas, dùng xẻng chảo múc ra Nấm hương cải thìa¹, cẩn cẩn dực dực trang trí lên đĩa.

Đều đặn đem nấm hương cải thìa trong chảo trang trí lên nấm cái đĩa nhỏ. Nấm hương đặt ở mặt trên cải thìa, cải thìa màu xanh biếc làm nổi bật nấm hương màu đen, sắc thái nóng lạnh đối lập, lộ vẻ thanh nhàn sinh động, làm cho người ở phía trước nhìn qua mắt sáng ngời.

Mạc Từ đại công cáo thành trên trán một vòng mồ hôi, thừa dịp khoảng trống tuyển thủ còn đang nấu ăn, thoải mái mà hướng Đoạn Phong ở bên sân ngoài đối diện quăng một nụ cười. Khép tay thành chữ V, lại nhắc nhở Đoạn Phong nhanh chóng dọn dẹp tốt sân khấu công khai.

Lúc này hai bên sân khấu mở mới phát ra đèn màu sáng lóa, để cho nhân viên công tác đem món ăn đã bày xếp lên giám khảo.

Thời gian Mạc Từ làm mặc dù ngắn, nhưng không phải là người đầu tiên kéo sáng đèn màu. Vài cái tuyển thủ khí định thần nhàn chấp tay sau hông, đứng ở một bên sân khấu mở, cùng đợi thời gian trôi qua.

Tích tích tích...

Từ trong máy tính thời gian phát ra tiếng kêu bén nhọn, tất cả tuyển thủ trong trận đấu đồng thời dừng lại động tác. Tất cả món ăn được nhân viên công tác cẩn thận dán nhãn cùng tên món ăn mang lên cho ban giám khảo.

Những tuyển thủ không đúng thời gian hoàn thành trực tiếp bị đào thải, trên sân chỉ có mười ba vị tuyển thủ hoàn thành món ăn.

Ban giám khảo chờ đợi đã lâu bất động thanh sắc quét qua một lần đĩa đựng trước mặt, âm thầm nêu lên so sánh.

Đỏ vàng xanh ba loại màu sắc món ăn đốt sáng lên con mắt của một đám giám khảo.

Gà miếng hoa sen², Tôm viên may mắn³, Tôm bằm nổi mỡ, Cá khúc bọc giòn⁴, Cá bóc nướng khô, Nấm hương cải thìa...Không có chỗ nào mà không phải là món ăn nóng.

Gà miếng hoa sen, dùng lòng trắng trứng gà là nguyên liệu chính, phối với ngó sen tươi, chiên trộn thành hình miếng, phủ lên nước cốt củ sen, món ăn màu trắng sữa, giống như ‘Gà miếng’, bên ngoài quét lên một lớp mỡ, sắc thái đẹp thanh lệ, bên trong non mềm, mùi vị tươi mới. Lên sân sớm nhất là một đạo món ăn tao nhã sang trọng, làm cho các giám khảo muốn đại động ăn. Cầm đũa trúc, vài cái bỏ vào trong miệng.

Tôm viên may mắn màu sáng vàng rộm. Bên ngoài thơm giòn bên trong thơm ngon, ngọt chua vừa miệng, hình dạng tròn như quả cầu nhỏ. Làm cho hai vị giám khảo nữ giới mở to con mắt, dùng muỗng nhỏ múc một cái cho vào trong miệng.

Tôm bằm nổi mỡ lơ lửng trên một tầng mỡ, giống như tôm nhỏ bơi lội, hết sức linh động, làm các giám khảo môi răng dính liền lưu luyến.

Cá khúc bọc giòn màu sáng vàng ánh, lớp ngoài giòn thơm, thịt cá tươi ngon.

Cá bóc nướng khô, mềm, hình dáng đẹp mùi thơm mê người.

Nấm hương cải thìa...Nhìn thấy món ăn rất khiêm tốn này thì cả một đám giám khảo không hện mà cùng nhau để đũa xuống, hai mặt nhìn nhau.

Đối chiếu qua, Nấm hương cải thìa là món ăn chạy duy nhất trên sân.

Rau cải thìa tươi thơm dùng màu xanh biếc dồn ép hấp dẫn ánh mắt của người khác, màu đen của nấm hương miếng rời rạc ở trong khuôn mẫu của rau cải thìa, tạo thành một bức tranh mỹ cảm hài hòa. Nấm hương cải thìa so với món chính lúc trước, thua kém không ít.

Ban giám khảo đánh giá đến món này thì đầu tiên là buông đũa không ăn, rồi sau đó cúi đầu thăm thì. Một hồi động tác khác thường làm cho người chủ trì cầm microphone trên sân mang theo nghi hoặc với ban giám khảo, nên đi qua phỏng vấn Mạc Từ.

1. Nấm hương cải thìa
2. Gà miến hoa sen
3. Tôm viên may mắn
4. Cá khúc bọc giòn

29. Quyển 1 - Chương 29

“Xin hỏi Mạc tiên sinh, ngài tại sao lại ở dưới tình huống như hôm nay, làm món nấm hương cải thìa này?” Người chủ trì tương mạo vui tươi, âm thanh ôn nhu hỏi vấn đề thật là bén nhọn.

“Hiện tại là mùa hè.” Mạc Từ tại cái nhìn soi mói của nhiều người như vậy cũng hơi ngại ngùng, một đôi mắt đào hoa khỏe mắt uốn cong kèm theo là đồ ửng nhàn nhạt.

Tận lực xem nhẹ một chút khăn trương trong nội tâm, Mạc Từ đem lời không đâu vào đâu vừa rồi nói tiếp: “Mùa hè nhiệt độ cao, ra nhiều mồ hôi, uống nước nhiều, cho nên phải dùng ẩm thực thanh bổ, kiện tì, khử nóng tiêu ẩm làm nguyên tắc, nên làm ăn món ăn hương vị thanh đạm. Nấm hương cải thìa mặc dù là món ăn gia đình bình thường, nhưng rất giàu dinh dưỡng, có thể làm cho người ta sinh ra thêm ăn. Còn nữa, một trong nguyên liệu của món này nấm hương ở trong sách cổ ghi lại ‘Ích khí bất cơ, trì phong phá huyết cùng ích vị trợ thực.’ Có bổ gan thận, tính khí khỏe mạnh, có lợi khí huyết, có lợi cho an thần, công hiệu mỹ dung nhan. Còn có thể tiêu đàm dùng thuốc lưu thông khí huyết, có lợi cho dạ dày cùng giải độc rất tốt, kháng sưng u, đỡ mụn đậu.”

Nhìn thấy người trên trường sắc mặt có biến, Mạc Từ đem khăn trương vừa rồi phân phát sạch sẽ, toàn bộ không có câu nệ trước đó, thoải mái đối với người chủ trì đưa qua microphone nói:

“Món ăn này đơn giản, thao tác dễ dàng, thích hợp cho phụ nữ thưởng thức, có thể mỹ dung dưỡng nhan a.” Nói xong mở lớn hai mắt, giải thích có vẻ hơi hài hước làm cho hai vị nữ giám khảo gần ba mươi hiện ra hảo cảm, nhìn tuyển thủ có bộ dáng thiếu niên này. Buông ra giấy ăn đang lau mồ hôi, nhanh chóng cầm lấy chiếc đĩa, kẹp nâng món rau trước đó không chút nào thu hút, hiện tại là hết sức mê người.

Cục diện xấu hổ trước đó bị Mạc Từ cứ như thế giải thích, trong nháy mắt xấu hổ bị xua tan vô tung vô ảnh. Năm người giám khảo trước đó ném cũng không ném món này, đồng thời cầm lấy chiếc đĩa, đem món ăn của Mạc Từ nấu này bỏ vào trong miệng nhai từ từ chậm nuốt.

So sánh với một đoạn lớn Mạc Từ vừa nói, ôm tâm tình ăn thử nghiệm ăn vào. Sau khi vào miệng, cảm giác trên đầu lưỡi càng ngày càng mỹ diệu, hai người nữ giám khảo ném thử trước mắt sáng ngời, lại gấp một cọng rau cải đưa vào trong miệng.

“Không tệ.” Người giám khảo thứ nhất phát ra âm thanh gật gật đầu, lại vài cái ăn xong nấm hương cải thìa bày trong đĩa, cầm lấy khăn ăn bên cạnh lau miệng.

Mười ba vị tuyển thủ ở đây, ngoại trừ Mạc Từ bên ngoài, sắc mặt đều sản sinh biến hóa. Có người kinh ngạc bội phục, có người không cam lòng đồ kị, có người cảm thán không thôi.

Trên trường thi đấu im lặng truyền đến âm thanh ghé tai rì rầm, xì xào bàn tán.

Chủ đề của tất cả mọi người đều quay xung quanh Mạc Từ, quan sát cẩn thận cái thăng nhóc hôi sữa này. Mạc Từ nghe thấy phía sau mơ hồ nói chuyện với nhau, có chút cau lông mày, treo nụ cười yếu ớt, hướng Đoạn Phong đối diện dùng ánh mắt cảm kích quảng đến.

Ít nhiều có Đoạn Phong nhắc nhở.

Những tuyển thủ khác làm món ăn sở trường tuy rằng hương vị thượng thừa, nhưng không có chú ý đến thời tiết thay đổi, điều chỉnh thích hợp tính khí con người, dùng phối liệu, nguyên liệu nấu ăn đều là dễ thượng hỏa. Mạc Từ trải qua nhắc nhở của Đoạn Phong, nghĩ ra đạo món ăn gia đình dễ tiêu kiện tỳ này, tuy rằng so ra kém món chính sắc thái rực rỡ, tạo hình mỹ quan của người khác, có vẻ không cầu kỳ, nhưng

là cách nghĩ so với bọn họ cao minh hơn không ít. Cho nên đã lấy được ưu ái của giám khảo, tìm được một cái bình luận ‘Đúng trọng tâm’ còn chưa mở miệng nói, tất nhiên hấp dẫn những người khác.

Là bình phẩm từ đầu đầu đến cuối.

Nhìn chung toàn trường, này những Gà miến hoa sen, Tôm viên may mắn, Tôm bằm nổi mỡ, Cá khúc bọc giòn, Cá bóc nướng khô...Tất cả đều động đũa, nhưng phần còn thừa chiếm đa số.

Trong những món ăn bình thường từ hải sản đặc sản của thành phố C này, giám khảo không có chỗ nào mà trán không mang mồ hôi, hơi một chút là cầm giấy ăn, vừa ăn vừa lau mồ hôi.

Miệng lưỡi sinh nước bọt...Cũng phải nhìn thời tiết, người thành phố C tuy rằng thích ăn cay, nhưng dùng món cay ăn lại kích thích tính khí, thủy chung không phải lựa chọn tốt nhất.

Lúc giám khảo vừa mới bắt đầu quan sát, Mạc Từ cũng chú ý tới phân chia nam nữ, chú ý tới niên kỷ của các giám khảo, cùng khẩu vị yêu cầu của nữ giám khảo, đặc biệt lựa chọn đạo món ăn gia đình bình thường.

Món ăn ở nhà thường đa dạng, từ trong những món chính trở hết tài năng, ngoại trừ năng lực, coi trọng nhất chính là tác dụng.

Có thể được một cái đánh giá ‘Không tệ’, Mạc Từ tự biết thành công một nửa.

Đem vui sướng để trong đáy lòng độc hưởng, ở trên mặt thì biểu hiện dậy sóng không sợ hãi.

Điều này làm cho trước đó bởi vì nguyên liệu nấu ăn mà kéo dài thời gian, không lên trên đài triển khai, bị nhân viên công tác thúc giục dẫn tới giám khảo không vui có ấn tượng đối mới hẳn.

Ấn tượng đầu tiên cũng không phải nhân tố mang tính quyết định.

Vài vị giám khảo hướng về vài đạo món ăn trên bàn tiệc, vây quanh ở cùng một chỗ bắt đầu nổi lên bình phẩm.

Mạc Từ tuy rằng không yên, nhưng vẫn bảo trì bộ dáng trấn định.

Cái trận đấu ‘Vui vẻ mỹ thực mỗi ngày’ này thanh to thể lớn, số người dự thi so với trước kia nhiều gấp hai lần, yêu cầu chọn lựa nhập vòng càng thêm nghiêm khắc, mười lăm người một tổ nhập vào vòng thi đấu trong, chính thức có thể vào vòng chỉ có ba vị. Tỷ lệ đào thải hơn năm, bỏ thô lấy tinh. Không thể không nói, đây là một trận đấu yêu cầu hà khắc.

Mạc Từ nắm nắm tay, đưa tay buông thả đặt ở bên người, nhìn thấy giám khảo đã trao đổi ý kiến đem ý kiến nói cho người chủ trì.

Người chủ trì mang bài chấm điểm cầm microphone, hắng giọng một cái, dùng giọng nói vui tươi báo danh sách thành viên nhập vòng.

Đem một cái danh tự cuối cùng báo ra thì Mạc Từ rốt cục nhịn không được, miệng toé cười lộ lên.

Mặc dù không có hoa tay múa chân vui sướng, nhưng bất luận kẻ nào cũng nhìn ra được vui mừng trong lòng của cậu.

Đoạn Phong dùng ánh mắt ôn hòa dừng trên khuôn mặt tươi cười xán lạn của Mạc Từ, chú ý tới Mạc Từ giờ này khắc này, nụ cười trên mặt là chân chính phát ra từ nội tâm, như là một đứa trẻ tận sức tìm được thừa nhận, cùng với sau khi nhận được thừa nhận là thoải mái cười to.

Giống như tuổi tác hiện tại của cậu, sáng sủa tươi đẹp, thiếu niên người tràn đầy tinh thần phấn chấn. Đối với u buồn nhàn nhạt ở trong quá khứ thì đã hoàn toàn rút đi từ khóe mắt, biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi, hoạt bát hiếu động, tâm tính của thiếu niên vốn dĩ phải nên như thế.

Đoạn Phong từ trên ghế đứng lên, cùng nắm tay Mạc Từ vừa vặn nhận thẻ số vào vòng đang đi xuống sân khấu, chụp bờ vai lẫn nhau, đều tự cho một cái tiểu dung khảng định.

Mạc Từ ngồi ở vị trí Đoạn Phong vừa rời đã dùng, hướng trên trường nhìn lại.

Đánh số khác nhau khiến cho vị trí sân khấu công khai cũng không giống nhau, bởi vì dựa vào đánh số, vị trí Đoàn Phong vắng vẻ hơn, bị che mắt bởi những người khác, Mạc Từ không thể nhìn thấy tư thái nấu ăn tác phong nhanh nhẹn của Đoàn Phong thì có hơi thất vọng.

Đem đầu ngẩng cao cao, Mạc Từ thừa dịp qua khe hở nhìn thấy một chút, không muốn bỏ qua nơi Đoàn Phong trực tiếp nấu ăn.

Loáng thoáng nhìn thấy một bên sườn mặt của Đoàn Phong.

Tí ti thần sắc chuyên tâm không kinh suất bị người phía trước ngăn trở, chỉ thấy tìm được một đôi tay lớn hữu lực, bày ra ở trên sân khấu thao tác qua lại.

Vừa rồi, Đoàn Phong cũng là như vậy ở dưới sân khấu nhìn cậu nha...

Mạc Từ chợt nhớ tới điều gì, ý cười khóe môi càng ngang càng lớn, trong nội tâm hiện lên một tia vui mừng. Nhìn không chuyển mắt quan sát hướng thi đấu trên trận đấu.

Sau khi máy đếm thời gian vang lên, Mạc Từ mới biết được 40 phút đã vội vàng trôi qua. Vội vàng đuổi dài cổ, nhìn tình huống trên sân khấu.

Nơi Đoàn Phong đứng không thấy bóng người, Mạc Từ sững sốt, vội vàng đứng lên tìm kiếm. Nhìn quanh khắp nơi, Đoàn Phong không chút hoang mang đứng ở bên phải sân khấu mở, bị bóng người che khuất.

...Lo chuyện không đâu một hồi.

Mạc Từ vỗ vỗ ngực cho rằng Đoàn Phong nấu chưa hoàn thành, thở ra một hơi. Đem ánh mắt dời về phía giám khảo đang bình phẩm trên bàn tiệc, vĩnh tai nghe lời bình của các giám khảo.

Đủ loại món ăn được mang lên bàn tiệc bình phẩm, có đổi mới hơn trước, lần này vài vị tuyển thủ dự thi làm món ăn hương vị dễ tiêu, chỉ có duy nhất một sắc thái bị tô điểm năm màu sắc sỡ.

Mạc Từ lưu ý, nghe thấy người chủ trì nói ra danh tự Đoàn Phong cùng món ăn, kinh ngạc một phen.

Sushi chuối tiêu¹.

Không ai ngờ được, Đoàn Phong lại làm đạo món trái cây mát này, sửa cũ thành mới, làm ra món ăn bày ra trước mắt.

Cơm quán rong biển ở ngoài, trên mặt rải đậu phộng nghiền ngũ vị hương* cùng quả điều, từng tầng từng tầng chồng lên, bao vây lấy chuối tiêu được cắt chỉnh tề, cuốn thành hình sushi, rất là hấp dẫn.

*Ngũ vị hương là một loại gia vị tiện lợi dùng trong ẩm thực của người Trung Hoa hay Việt Nam, đặc biệt hay dùng trong ẩm thực của người Quảng Đông. Nó bao gồm 5 loại vị cơ bản trong ẩm thực là: mặn, ngọt, chua, cay, đắng. (Wikipedia)

Người chủ trì đặc biệt buông microphone, bưng lên cái đĩa sushi chuối tiêu, để cho mọi người trên trường nhìn.

Hương vị mùa hè dễ tiêu, được phát huy đến rõ ràng.

Trên sân khấu không có một người dùng trái cây làm món rau, sushi chuối tiêu mỹ vị ngon miệng, ăn vào miệng lạnh lạnh. Cách làm dễ dàng, nhưng các giám khảo hỏa nhãn kim tinh nhìn ra được nguyên liệu sushi là cao cấp.

Không hề lo lắng.

Đoàn Phong không hề lo lắng nhập vòng, dùng tốc độ cực nhanh hoàn thành đạo món ăn đầy sáng kiến này.

So với chính mình thắng hiểm, suy nghĩ của Đoàn Phong càng đặc biệt, càng có ý nghĩ mới mẻ.

Vì Đoàn Phong nặn ra một phen mồ hôi, sau khi Mạc Từ nghe được danh tự Đoàn Phong thành công vào vòng, tảng đá trong lòng Mạc Từ cũng rơi xuống đất.

Vỗ vỗ bộ ngực phập phồng, cảm giác mình so với bản thân Đoạn Phong càng thêm khản trương, bởi vì lo lắng mà khóe miệng mím lại hiện lên một tia cười yếu ớt, làm cho biểu cảm khuôn mặt Mạc Từ trở nên sinh động.

“Ha ha, chúc mừng anh vào vòng.” Mạc Từ tiếp nhận thẻ số trên tay Đoạn Phong, để cho Đoạn Phong có thời gian sửa sang lại ba lô.

“Những lời này hẳn là tôi nên nói trước a.” Đoạn Phong rất tự nhiên để cho Mạc Từ tiếp nhận thẻ số của mình, đến gần Mạc Từ, ngồi ở bên trái Mạc Từ sửa sang lại nâng lên gùi đó.

“Anh rất lợi hại, khi đến trận chung kết, anh chính là đối thủ mạnh của tôi.” Mạc Từ dựa sát vào Đại Phong, hiểu kỳ hướng trong ba lô Đoạn Phong nhìn qua.

“Cậu cũng không ý lại a.” Đoạn Phong vài cái thu thập xong ba lô, nhìn xem ánh mắt ngốc trẻ của Mạc Từ, đột nhiên vươn tay ra, nhẹ nhàng thoáng ngắt cái mũi của Mạc Từ.

“Sao vậy?”

“Anh tại sao mang nhiều đồ như vậy, còn có hai cái kẹp...” Mạc Từ một phen đoạt lấy ba lô trong tay Đoạn Phong, ước lượng vài cái, cảm giác được trọng lượng nặng trĩu.

“Cái này tính cái gì.” Đoạn Phong cực kỳ khinh thường kéo ba lô qua, mang lên trên lưng. Hướng Mạc Từ còn đang chậm chạp hô lớn:

“Cậu nóng hay không nóng, chúng ta đi uống đồ lạnh.”

“A?” Mạc Từ đuổi kịp Đoạn Phong đã đi xa, kinh ngạc lên tiếng. Cũng đang oán thầm Đoạn Phong cùng trước kia khí chất hai người khác nhau.

Lúc trước ở chung Đoạn Phong rõ ràng là cái khốc nam khó chịu, lời nói không nhiều, mặt không biểu tình.

Gần như mặt bị tê liệt cảm thấy làm thế nào cũng không thèm ngó tới, biểu tình vô lại vô lại...

Tuy rằng Đoạn Phong cười rộ lên ánh mặt trời cực kỳ, nhưng thật sự là hai người hoàn toàn bất đồng nha...

Mạc Từ một đường quần quýt nghiêm mặt suy tư lại bị Đoạn Phong kéo kéo tha tha, ra khỏi trường thi đấu, đi đến một tiệm nước giải khát gần đó ngồi xuống.

Người bán hàng đang xem TV nhìn thấy vào hai người dễ nhìn, nhãn tình sáng lên, vội vàng thả điều khiển trong tay, bắt tay trên tạp dề lau một phen, nhiệt tình hỏi hai người muốn chọn cái gì.

“Coke ướp lạnh.” Đoạn Phong quan sát cái tiệm nước giải khát diện tích không lớn này, nhìn thoáng qua Mạc Từ còn đang ngăn người, đẩy một chút.

“Cậu muốn cái gì?”

“Sao?” Mạc Từ lúc này mới hoàn hồn, phát hiện bản thân đang ở một tiệm nước giải khát đều là trang trí phần hồng. Nhìn thấy poster ly kem dán thật to trên tường, trước mắt sáng ngời, không chút do dự chỉ chỉ poster ly kem.

“Cậu muốn cái đó?” Âm thanh Đoạn Phong thay đổi mùi vị, kinh ngạc nhìn liếc Mạc Từ, “Đó là con gái ăn...”

“Tôi chính là muốn cái đó!” Mạc Từ không đợi Đoạn Phong nói xong câu, hướng em gái bán hàng cười cười. Trong nội tâm thì thầm phỉ báng, trên ly kem vừa rồi không có ghi rõ chỉ cho phép con gái ăn, cậu thích đồ ngọt chẳng lẽ sai sao?

“Cái đó rõ ràng là con gái ăn...” Đoạn Phong rất là buồn bực nhìn xem Mạc Từ bị kích thích.

Mạc Từ đang cùng em gái bán hàng nói chuyện sôi nổi, căn bản không phản ứng đến anh.

Đoạn Phong thở dài, đột nhiên cảm thấy Mạc Từ bên người này cực kỳ giống một loại động vật đuôi dài.

Cong móng vuốt, chỉ thiếu chút nữa giương cái đuôi phía sau lắc lắc.

Đem tay để lên đầu Mạc Từ, dường như cho hủ giận hung hăng xoa một phen tóc Mạc Từ, Đoạn Phong giả vờ bộ dáng điềm nhiên như không ngồi vào trên mặt ghế nhựa kê bên.

“Làm gì!” Tóc bị loạn bậy Mạc Từ đẩy ra vuốt xuống lộn xộn che khuất con mắt, tức giận đạp chân một cái.

Cậu cũng không biết động tác này... Là cỡ nào ngây thơ.

Vốn là buồn bực Đoạn Phong trong chớp mắt trên chốc nở nụ cười, rất không lễ phép đem coke ướp lạnh vừa rồi uống phun ra.

“Thực xin lỗi a.” Đoạn Phong luống cuống tay chân tiếp nhận khăn lau em gái bán hàng đưa tới, đem coke phun ra bàn lau đến sáng bóng không nhiễm hạt bụi.

Nhìn xem Mạc Từ nhìn có chút hủ hê, Đoạn Phong cũng không nói gì, hai người giống nhau giận dữ, cùng ngồi ở trên bàn.

Kem bốc hơi lạnh được đem lên bàn. Em gái bán hàng trốn đến phía sau quầy hàng vụng trộm liên tục nhìn xem suất ca phong cách bất đồng, đem phim Hàn trên TV chỉnh âm thanh thấp đến vạch mười.

“Anh ngày mai cũng có trận đấu à.” Mạc Từ nâng đầu đang chôn trong ly kem, hướng về Đoạn Phong đối diện hỏi.

“Ừ, là chiều ngày mai.” Đoạn Phong đáp lại, ngẩng đầu nhìn thấy Mạc Từ đem kem ăn mất mũi đều dính đầy, buồn cười, chỉ chỉ má phải của mình, cười lên ha ha.

“Cười cái gì!” Mạc Từ phẫn nộ nhìn Đoạn Phong đối diện cười đến không có hình tượng, không rõ anh ta vừa rồi vì sao mà cười, hết sức buồn bực. Tay phải cầm cái muỗng nhỏ, đem kem còn lại từng chút từng chút múc đến bên môi. Vài cái ăn xong ly kem chua chua ngọt ngọt.

“Ha ha.” Đoạn Phong chỉ sợ bản thân một tháng cười cộng lại cũng không nhiều bằng hôm nay, vuốt vuốt cái bụng cười đến đau nhức, Đoạn Phong chống cái bàn đứng lên, nghiêng về phía trước, hết sức nghiêm túc nhìn chăm chăm vào mặt Mạc Từ còn dính kem.

“Làm sao vậy?” Mạc Từ bị anh dò xét đến lo sợ, vô thức sờ sờ gò má: “Dính vào cái gì sao?”

“Không phải chỗ đó.” Đoạn Phong nghiêng kéo một góc độ nhỏ, duỗi tay ra, rất tự nhiên chạm vào chóp mũi Mạc Từ: “Trên mũi dính kem.”

Đem mảnh vụn quẹt xuống, Đoạn Phong thu tay lại, đứng dậy đi rửa tay.

Bỗng nhiên quay đầu lại, phát hiện em gái bán hàng vẫn luôn tránh ở sau quầy hàng xem TV, trên mặt có vẻ cười quỷ dị. Nụ cười kia, vậy mà cùng cô em nhỏ Dao Mộng nhà bên có tám phần tương tự...

Đoạn Phong mang hai phần gì đó trả xong tiền, chuẩn bị cùng Mạc Từ lên tiếng gọi về nhà.

Mạc Từ rửa sạch sẽ tay mặt cũng hướng quầy hàng đi tới, nhìn thấy Đoạn Phong đã trả xong tiền, có chút tức giận.

“Hửn là để tôi đưa a.”

“Tôi cũng đã tính tiền.” Đoạn Phong mở hai tay, làm trạng thái bất đắc dĩ.

“Lần sau tôi đến trả tiền!” Mạc Từ vầu vầu môi. Cùng Đoạn Phong ở chung một thời gian ngắn, đối với tính cách cường ngạnh nói một không hai của anh ta ít nhiều cũng có chút lý giải.

Chỉ là gần đây cuộc sống Đoạn Phong túng quẫn, lại phải hoàn xong nợ nần... Mạc Từ do dự một chút, cuối cùng không có đem một vài lời trong lòng nói ra.

Đoạn Phong đến tham gia cái giải đấu mỹ thực này, nhất định là vì nợ nần mười vạn kia.

Mạc Từ rất muốn hỗ trợ, hồi thoáng tình huống lại sợ Đoạn Phong không chịu nói, đành phải đem lời nói nuốt vào trong bụng, lảng tránh.

Đoạn Phong... Có dự định của chính anh ta a.

Đi đến trạm xe buýt, hai người một trước một sau đồng thời dừng lại, Đoạn Phong hướng Mạc Từ vẫy vẫy tay, tỏ vẻ đi trước một bước.

“Ngày mai gặp!” Mạc Từ đáp lại, biên độ vẫy tay sau khi xe buýt đi xa càng ngày càng nhỏ.

Đợi xe buýt triệt để biến mất không thấy, Mạc Từ đi về phía trước hai bước, đột nhiên sinh ra một cổ phiến muộn. Nhìn xem biển treo quảng cáo ở trạm, ngơ ngác đứng trong chốc lát cũng tìm một chiếc taxi chui vào.

Không có ai chú ý tới chỗ góc cua đường cái một chiếc BMWs ở đoạn đường không thể đỗ xe ngừng lại, sau đó chậm rãi chuyển động, cùng chiếc xe taxi Mạc Từ ngồi vừa rồi bảo trì một khoảng cách, ở trên đường chạy đi ——

1. Sushi chuỗi tiêu

30. Quyển 1 - Chương 30

Trận đấu ngày hôm sau bố trí vô cùng chặt chẽ.

Buổi sáng là thi đấu đoàn nhóm hai người trở lên, thẳng đến hai giờ chiều, thi đấu cá nhân tham dự trận chung kết mới chính thức bắt đầu.

Giám khảo tham dự trận chung kết là do thành phố C mời, đều là những thành phần ẩm thực gia. So với giám khảo nghiệp dư vòng đấu loại, giám khảo lần này khẩu vị càng thêm xảo quyết. Thay đổi một ban nhân mã, khó khăn của trận đấu không thể nghi ngờ tăng lên rất nhiều.

Mạc Từ báo danh bề ngoài là Đạt thức thay mặt điền, thân phận danh tự cũng nhất định phải làm sửa chữa. Ẩn tàng bối cảnh, Mạc Từ dựa vào là thực học của bản thân, đồng dạng như người bình thường trải qua từng quy trình.

Mạc Từ rất ít đi đến những hiện trường tiệc rượu cao tầng, cho nên không sợ có người nhận thức cậu cái người này ‘Mặt thật quen’, để thoát ra khỏi thiên vị trong quá trình thi đấu. Cha cự tuyệt lời mời bên tổ chức giải đấu mỹ thực lần này, cũng là vì tránh nghi ngờ.

Cha cùng anh trai cũng sẽ không đi vào hiện trường quan sát trận đấu, đây cũng là lúc dự thi đã cùng bọn họ trao đổi tốt. Không có áp lực, toàn bộ thể xác và tinh thần đều nhập trận đấu, dựa vào thực lực của bản thân mà qua năm cửa ải chém sáu tướng, tiến vào trận chung kết. Chỉ cầu tôi luyện một phen, cái gì thứ bậc chỉ là kiểm nghiệm kết quả đặc huấn, đo lường một phen năng lực của Mạc Từ.

Bởi vì trận đấu lùi lại một giờ, làm cho tuyển thủ hai bên lạ lẫm bắt đầu nói chuyện phiếm, trở nên quen thuộc lẫn nhau.

Mạc Từ giơ tay lên, chuẩn bị cùng Đoạn Phong mới vừa tiến vào chào hỏi. Lại bị một cô gái đáng yêu hoạt bát, mang kẹp tóc vượt lên trước, phần nộ buông xuống tay phải giơ lên giữa không trung.

Cô gái vòng quanh Đoạn Phong, bô bô nói một tràng, vừa hết lần này đến lần khác dò xét, vừa vịn tay nói chuyện với nhau...Giống như là người quen phi thường quen thuộc.

Đoạn Phong ở cả trong quá trình, từ kinh ngạc lúc trước biến thành quan tâm, nghiêng tai lắng nghe. Trên khuôn mặt ngày thường lộ ra loại lạnh lùng, cự người ngàn dặm bởi vì cô gái bắt chuyện mà nhu hòa xuống. Hình dáng trở nên nhu hòa ở trong ngọn đèn trận đấu chiếu rọi xuống thập phần lấp lánh.

Mạc Từ lẳng lặng chờ đợi xem nhẹ một tia không vui rơi dưới đáy lòng, cảm thấy tiếng cô gái huyền não đã lâu, rốt cục nhìn không được tiến lên một bước. Cắt đứt hai người nói chuyện, chen vào cùng Đoạn Phong lên tiếng chào hỏi.

“Đoạn Phong, anh hôm nay tại sao đến trễ vậy?”

Nhìn thấy Mạc Từ chậm rãi đi tới trên khốe miệng Đoạn Phong giương lên, sờ lên mồ hôi trên trán, hướng cô gái cười cười thật có lỗi, lúc này mới trả lời: “Hôm nay chuẩn bị nguyên liệu nấu ăn, cho nên mới chậm. May mắn trận đấu lùi lại, bằng không tôi sẽ trực tiếp bị đào thải.”

“Nguyên liệu nấu ăn, Đoạn Phong anh chuẩn bị cái gì đó, có thể nói không?” Cô gái đột nhiên chen vào, giương lên cánh tay, đem ánh nhìn Đoạn Phong thu hút qua bên đó.

“Cái này cho anh.” Mạc Từ nhú nhú mày, từ trong túi lấy ra một chai nước khoáng, đưa cho Đoạn Phong còn đang chảy mồ hôi, mặt mang ý chăm sóc, trực tiếp bỏ qua cô gái kẹp tóc cười đến ngọt ngào.

“Cám ơn.” Đoạn Phong nhẹ gật đầu, vượt qua cánh tay cô gái, tiếp nhận nước khoáng Mạc Từ đưa tới, lập tức vịn nắp ra ừng ực uống vào. Nước khoáng tràn ra từ cái cằm Đoạn Phong chảy xuống dưới, chảy vào trong áo T-shirt, bộ dáng hiển nhiên là cực kỳ khát.

“Anh uống chậm một chút, tôi còn một chai.” Mạc Từ hướng Đoạn Phong cười cười, nhanh chóng lấy ra nước khoáng giống thế, đưa tới trước Đoạn Phong.

Mặt mày cong cong khốe miệng mang theo một chút ý cười, Mạc Từ thanh tú tuấn nhã làm cho cô gái kẹp tóc bị hai người xem nhẹ đặc biệt xoay người, tinh tế đánh giá một phen.

“Đoạn Phong, cậu ta là...” Cô gái kẹp tóc đi về phía trước hai bước, đuổi kịp bước đi của Đoạn Phong, đi đến chỗ trống nghỉ ngơi.

“Bạn. Được rồi, Điền Điền, tôi nhìn thấy anh trai cậu đang gọi cậu đó, cậu nhanh đi về đi.” Đoạn Phong khoát tay, nói giới thiệu giản lược.

“Em tại sao không phát hiện?” Cô gái tên là Điền Điền lộ ra một cái mỉm cười, quơ đầu nhìn quét thoáng qua bốn phía. Người cũng như tên, biểu cảm mơ hồ phối hợp với một khuôn mặt búp bê của cô ta, nhìn về phía trên hết sức đáng yêu.

“Tôi gọi là Điền Điền, là bạn học cao trung của Đoạn Phong...Cậu là bạn của Đoạn Phong hả.” Điền Điền lướt qua Đoạn Phong, duỗi tay, cười ngọt ngào.

“Đúng vậy.” Mạc Từ cùng nữ sinh này thoải mái bắt tay một cái, lúc trước bị xem nhẹ mà sinh ra cảm giác không vui dường như tìm được phát tiết trên người cô gái, thoải mái đi không ít.

“Cậu tên là gì vậy?” Cô gái gắng sức bĩu môi, hai mắt thật to nhìn xem Mạc Từ.

“Ha ha, vừa rồi đã quên nói, tôi gọi là Mạc Vấn.” Mạc Từ bị cô gái dò xét như vậy, trong nội tâm sợ hãi, cười toe toét miệng nói ra tên của mình. Chắc hẳn Đoạn Phong chính là bị nữ sinh này quần lấy, không thể thoát thân nha.

Mạc Từ liếc mắt nhìn thấy Đoạn Phong một bên tinh thần sáng khoái nhìn xem nữ sinh quần lấy mình, bên miệng mang theo một vòng xấu xa. Lập tức cơn tức bay lên, oán thâm không thôi.

Đoạn Phong anh nha, dám đem tôi trở thành tấm gỗ!

Nhất thời khuôn mặt đen lại làm cho Điền Điền sợ tới mức nhảy dựng, nhút nhát e lệ vỗ vỗ ngực: “Tên của cậu tại sao gọi như vậy.”

“Tên tôi gọi vậy đó!” Mạc Từ đem tính danh ở phần thông tin sau thẻ dự thi cho Điền Điền xem, “Tên là ba mẹ cho, tôi cũng không thể đổi a.”

“Tôi còn tưởng rằng cậu không muốn nói...Bảo tôi không nên hỏi, ha ha.” Điền Điền rặn ra một nụ cười, nhìn về phía Đoạn Phong.

“A, nói không chừng đợi lát nữa tôi sẽ cùng cùng Mạc Vấn đồng thời thi đấu.” Nói xong dí dỏm nháy mắt mấy cái, thè lưỡi, xinh đẹp mười phần.

“Cậu ấy rất lợi hại đó, Điền Điền cậu phải cẩn thận a.” Đoạn Phong chỉ chỉ Mạc Từ bên người, giả vờ như không có nhìn thấy Mạc Từ mà cố ý trừu, ôm cánh tay, lộ ra một cái mặt cười.

“Ôi, vậy em đây tốt hơn nên chuẩn bị thật tốt!” Điền Điền nhìn thấy hai người thân mật khăng khít, đáy mắt hiện lên một tia không vui, nhanh đến làm cho người khác cảm giác không được. Trên khuôn mặt tinh

xảo nụ cười động lòng người, nghe được sau lưng có người đang gọi to mình, Điền Điền lập tức khoát tay, nói tiếng gấp lại sau rồi hoạt bát rời đi.

Mạc Từ vẫn luôn căng cứng nghiêm mặt lúc này mới thở dài, trợn tròn mắt cùng Đoạn Phong tính sổ: “Anh đem cô ta giao cho tôi đối phó a, thật không tượng nghĩa!”

“Anh em tốt không phải cùng chung hoạn nạn sao?” Đoạn Phong nhìn thấy Mạc Từ một đôi mắt trợn tròn căng, lộ ra một nụ cười trắng, dùng sức vỗ vai Mạc Từ.

“Cô ta thích anh.” Mạc Từ khoe miệng cong xuống, thiết một cái, miệng lộ ra một cái động tác vĩnh lên. Hoàn toàn không biết sao thốt ra, bộ dáng miệng vĩnh lên cực kỳ giống một anh bạn nhỏ đang ghen.

“Ừ, cô ta trong khoảng thời gian cao trung thì kề cận tôi.” Đoạn Phong nhìn thấy biểu tình sinh động của Mạc Từ, vẫn luôn nhếch miệng, không chút nào giữ lại đem quan hệ của anh cùng cô gái nói ra.

“Anh đối với người ta có ý tứ gì không?” Yết hầu xiết chặt, Mạc Từ thốt ra vấn đề sớm muộn hỏi.

“Không có.” Đoạn Phong tiếc chữ như vàng, mở tay ra, nhin không được vươn tay gầy gò má Mạc Từ đang tức giận, “Được rồi, được rồi, nói không chừng đợi lát nữa cậu thật sự cùng với Điền Điền cùng đợt thi đấu...”

“Buông tay, mặt của tôi anh có thể tùy tiện véo sao?” Mạc Từ nhướng lông mày, như là một con công vênh váo tự đắc, một phen đánh rớt tay thô của Đoạn Phong.

Hai người cãi nhau ầm ĩ, cùng nhau hướng tới đi đến ghế ngồi tuyển thủ của trường thi đấu.

Đúng hai giờ.

Bởi vì nguyên do đánh số gần phía trước, Mạc Từ vẫn bị bố trí ở trên nửa cuộc thi đấu. Vội vàng sửa sang lại một chút tùy thân mang theo gì đó rơi rớt ở chỗ nghỉ, đại thể tuyển thủ đang ở chỗ báo danh đăng kí thông tin, Mạc Từ cho Đoạn Phong vẫy vẫy tay, làm ra một cái thủ thế cố gắng lên, thay trang phục làm việc vào bàn, cùng tuyển thủ vào vòng ngày hôm qua bị đánh số loạn đứng chung ở một cái trường thi đấu.

Cùng lúc đó, khu thi đấu khác, Đoạn Phong cũng đứng ở trên trường thi đấu cạnh tranh cùng tuyển thủ đến từ các nơi.

Trận đấu càng ngày càng nghiêm ngặt, chứng tỏ sẽ càng ngày càng nhiều người bị đào thải.

Không giống vòng đấu loại tự do phát huy, tham dự trận chung kết hai mươi tiến một, trực tiếp từ trên trường thi đấu tuyển ra danh đệ nhất, điều kiện càng thêm hà khắc. Cái này cũng khiến cho hào khí trên trường ngưng đọng lên, chư vị tuyển thủ một giờ trước còn đang chuyện trò vui vẻ, thế nhưng lúc này bản thân lại tỉnh táo cẩn thận đứng ở bên cạnh sân khấu mở, không nói lời nào mà ngưng thần suy tư, hoặc là nhìn quét toàn trường, quan sát hướng đi của giám khảo đang nhàn rỗi trên bàn tiệc.

Trên trường thi đấu chỉ có âm thanh của người chủ trì, đấu vòng loại toàn bộ trình tự do đài truyền hình trực tiếp, đặc sắc của trận đấu ‘Vui vẻ mỹ thực mỗi ngày’ làm thành tiết mục mỹ thực theo giờ của thành phố, cầm microphone, tỉnh táo đảm nhiệm giải thích.

Cùng với giải thích của người chủ trì, các giám khảo từ phía sau sân khấu từng người vào bàn, ngồi xuống ghế giám khảo. Vẫy vẫy tay đối với ống kính máy quay, cho khán giả chào hỏi.

Mạc Từ ở chỗ phía sau trường sân khấu thi đấu, không chút nào để mắt nghe được người chủ trì một đồng lớn giải thích, đã hết sức không kiên nhẫn, vì tương quan giới tính nên ngẩng đầu nhìn về phía giám khảo, quần áo chỉnh chu, đúng là nam tính thuần một màu sắc. Cái người ngồi ở bên trái giám khảo có chút quen mắt. Lại tỉnh táo nhìn lại, Mạc Từ trừng mắt, thiếu chút nữa cầm dụng cụ nấu bếp trên tay trực tiếp ném lên trên mặt đất!

Anh ta tại sao lại ở đây?

Mạc Từ nhéo nhéo ấn đường, một chút kinh hoảng ở đáy lòng bị nghi hoặc thay thế. Vội vàng cúi đầu xuống, tận lực che giấu bản thân.

Triệu gia không phải là lão đại dẫn đầu về sản nghiệp bất động sản sao? Tại sao lại lần này đảm nhiệm giám khảo trận đấu? Anh ta đến làm gì? Suy nghĩ của Mạc Từ như là đá ngầm bị sóng biển chụp, một chút lại một chút đánh vào vị trí đầu não trung tâm.

Triệu Hồng Tu đáng cho cái chú ý gì đây! Mạc Từ hung hăng nghiêng rằng, cúi đầu nhìn sàn nhà bóng loáng dưới chân. Lặp đi lặp lại nhiều lần gặp nhau, Mạc Từ không khỏi nén giận bản thân vận khí quá kém, đến đâu cũng có thể nhìn thấy cái người hận thấu xương này, nhưng không thể xung đột kẻ thù chính diện được.

Suy nghĩ loạn thành một đoàn làm thế nào cũng chọc thấu không được tuyến gốc rễ thẳng cứng đó. Mạc Từ tận lực xem nhẹ cái phát hiện ngoài ý liệu này, tự nói với bản thân nghiêm túc chăm chú cho trận đấu thực tại, đem ân ân oán oán tạm thời để qua một bên, không để ý tới nữa.

Mâu thuẫn không thôi cần dựa vào cảm giác đau đến kích thích, Mạc Từ dùng móng tay đâm vào trong lòng bàn tay, vì để cho bản thân không bị phân tâm. Nhận thức cũng tốt, không nhận thức cũng tốt, Triệu Hồng Tu là giám khảo, cậu chỉ là tuyển thủ trận đấu, hai người ở trên lợi ích cũng không xung đột...

Có lẽ là tâm lý không ngừng ám chỉ nên nổi lên tác dụng, Mạc Từ trấn định lại, không thêm nghĩ những xoắn xuýt không thôi mà đến nay còn chưa làm rõ vấn đề đầu mối kia, một lần lại một lần kiểm tra dụng cụ nấu bếp mà nhân viên phân phối.

Đợi tất cả giám khảo ngồi ghế, cái quá trình này mới chấm dứt.

Đồng hồ báo giờ trên trường thi đấu chỉ hướng hai giờ năm phút. Chuông điện vang lên, người chủ trì đảm nhiệm điều khiển chương trình nghiêm túc, thu hồi thần sắc cột nhũ trên mặt, thu lại microphone, ung dung hướng đến ghế giám khảo tiếp nhận tốt đề mục thi đấu mà giám khảo cung cấp.

Hắng giọng một cái, người chủ trì cầm bảng giấy màu đỏ, bắt đầu công bố đề thi.

“Trải qua giải đấu lớn lần này ủy hội đã quyết định, đề mục tham dự trận chung kết cần nhắc về thay đổi thời tiết, nên chọn rau trộn làm chủ đề chính, nguyên liệu nấu ăn cho thi đấu do ủy hội trận đấu cung cấp, dùng rau dưa thịt để làm nguyên liệu chế biến món ăn, chọn dùng hiện trường bình luận để triểu khai những dạng tuyệt kỹ biến diễn. Hoạt động lần này nguyên liệu sử dụng đều do XXX đặc biệt căn cứ vào điều kiện mà cung cấp nguyên liệu...”

“Hiện tại mời các vị tuyển thủ tự do phát huy, đến đây lựa chọn sử dụng nguyên liệu cần nấu.” Người chủ trì làm việc còn lại, đem tuyển thủ dẫn tới khu vực chọn nguyên liệu.

Một đoạn thuyết minh đã cho tất cả mọi người thời gian suy nghĩ, Mạc Từ sau khi nghe được đề mục, đã ở trong đầu tìm kiếm món rau trộn có thể bộc lộ tài năng.

Trên thực tế, trận đấu xác định phạm vi so với đấu vòng loại không hề hạn chế, khó khăn càng lớn, rồi lại càng thêm dễ dàng. Rau trộn là món ăn có phần quan trọng mà lại khá đặc trưng.

Nếu như nói, món ăn nước C có chút tinh công chế tác, không chỉ có thể điều hòa khẩu vị của mọi người, cung cấp cho người khác tác dụng dinh dưỡng mà còn có đủ điều hòa khẩu vị cho mọi người, cung cấp cho cơ thể con người tác dụng đích thực, hơn nữa còn thưởng thức được giá trị nghệ thuật, như vậy, lấy một cái đặc điểm nổi trội nhất của rau trộn. Làm tốt rau trộn thì hết sức dễ dàng.

Kỹ thuật chế biến rau trộn chính là một bộ phận cấu thành quan trọng trong kỹ thuật chế biến món ăn. Ở trong thời gian một tháng, cha đã có không ít giảng giải phương diện tri thức này.

Hầu hết rau trộn là trải qua nấu nhiệt, sau đó làm lạnh ăn. Cái gọi là ‘Chế biến ăn nóng – lạnh’, là chỉ lúc chế biến, gia vị cùng làm nóng đồng thời tiến hành, sau khi chế thành món ăn lại làm nguội món ăn. Thông thường phương pháp chế biến nhiệt có ngâm muối, làm nguội, hun khói, sấy, trưng, v.v

Chỉ là hiện tại muốn từ trong vài loại đó tuyển ra một loại phương pháp, làm ra món ăn đặc biệt nhất, hấp dẫn người ta nhất mà còn phải đưa ra suy xét vấn đề ‘Lựa chọn’, khó khăn khá lớn.

Thời gian không đợi người, không được phép ngừng lại, các vị tuyển thủ đi về hướng khu vực chọn nguyên liệu, từ tủ đông lạnh lớn bên cạnh, trong đó lựa chọn nguyên liệu nấu ăn món chính.

Mạc Từ không có tự tin vòng đấu loại, chỉ dựa vào trực giác tuyển ra nguyên liệu mình cần. Việc này từ trên sân khấu mở đi tới bên phải trường thi đấu một khoảng cách, giám khảo trên ghế giám khảo đối diện trường thi đấu, tự nhiên đem từng cử động của tuyển thủ tinh tường nhìn rõ.

Sớm có kế hoạch Triệu Hồng Tu tự nhiên sẽ không thả cái vị trí trung lập này, neo lại đôi mắt hẹp dài, tinh tế bắt đầu đánh giá.

Nghe nói Mạc Từ tham gia cái giải đấu mỹ thực này, Triệu Hồng Tu thu được thư mời vốn dĩ nói cự tuyệt lại nuốt vào trong bụng, ở trong ánh mắt quái dị của người nhà thoái thác những thứ xã giao khác, đảm nhiệm giám khảo.

Đấu vòng loại không có gặp được Mạc Từ còn cảm thấy thất vọng, ngày thứ hai trên danh sách vào vòng, sau khi nhìn thấy đại danh của Mạc Từ đổi thành Mạc Vấn, Triệu Hồng Tu ngày hôm qua thất vọng đều bị vứt ra sau đầu, từ đầu đến cuối hào hứng vội vàng hướng phía sau trường thi đấu nhìn lại.

Có lẽ là ánh mắt quá mức rõ ràng, có lẽ là Mạc Từ cảm giác được ánh mắt nóng rực sau lưng.

Mạc Từ xoay người lại, xa xa nhìn thấy Triệu Hồng Tu trên ghế giám khảo hướng cậu cười cười, làm ra một cái động tác dựng thẳng ngón cái.

Nếu không phải còn đang trận đấu, Mạc Từ thật sự sẽ sinh ra bối rối lòng bàn chân, suy nghĩ muốn tránh đi thật xa.

Bởi vì một cái cười, Mạc Từ bộ mặt cứng ngắc, động tác chậm chạp hơn nhiều. Đợi đi lên sân khấu mở, đại bộ phận tuyển thủ đã bắt đầu loay hoay dụng cụ nấu bếp.

Mạc Từ ngừng một chút, đem hàm răng cắn chặt, từ người chủ trì cùng tiếng chuông nhắc nhở, bắt đầu hết sắc đau khổ, thấp thỏm mà nấu ăn.

Jade thì thầm: Để ý nha, ai mà càng đáng yêu ngây thơ nai con thì càng độc địa xấu xa nham hiểm hẹp hòi hơn cả rắn độc. Vì sao ư? Vì họ được quyền như thế. Vì sao lại được quyền như thế thì vì ông trời đã cho cái lớp da ngựa trang cực kỳ tốt chứ sao =3=

31. Quyển 1 - Chương 31

“Tôm khô trộn dưa leo1? Mạc tiên sinh tại sao lại làm món Tôm khô trộn dưa leo này? Là có bí quyết gia truyền gì sao?” Người chủ trì đến chỗ Mạc Từ phỏng vấn, nhìn thấy rau trộn dưa leo vô cùng đơn giản, kinh ngạc không thôi, liền tiếp mang một cái dấu chấm hỏi hoàn hảo.

“Tôm khô trộn dưa leo tương đối ngon miệng, vào ngày hè mặt trời gay gắt nóng nực này sẽ làm người ta sinh ra thèm ăn.” Mạc Từ giới thiệu rất đơn giản, sắc mặt của cậu, thậm chí là ngôn ngữ đều là hết sức yếu ớt.

“À? Vậy sao, chỉ là trên sân khấu còn có một vị tuyển thủ dùng dưa leo làm nguyên liệu chính cho Dưa leo ba vị2, anh cho rằng so sánh với người tuyển thủ kia món của anh có xuất sắc hơn không?” Người chủ trì không có chú ý tới sắc mặt trắng bệch không bình thường của Mạc Từ, đưa microphone, đem đầu cúi xuống ngửi hương vị món ăn, nhà quay phim cũng theo động tác của anh ta đem máy quay dời về phía món ăn này.

Bày ra cho mọi người xem chính là một đĩa nhỏ Tôm khô trộn dưa leo xanh sẫm thơm giòn, Tôm khô trộn dưa leo ‘Khúc thân tiểu tử ngọc yêu chi, nhị tắc ngân tu nhất tắc cơ’ (thân nhỏ eo ngọc, hai tắc râu bạc một tắc thịt cơ) được thấm nước, ruột mềm non, hương vị tinh thuần, con tôm trắng trắng mềm mềm, một vòng ớt đỏ phối hợp với màu xanh biếc của dưa leo, nhìn rất đẹp mắt.

Chính là chỉ có Mạc Từ hiểu, cậu làm đạo món Tôm khô trộn dưa leo này...Là cỡ nào thất bại!

Không ai có thể hiểu được nội tâm sợ hãi của cậu, không ai có thể biết rõ nội tâm xoắn xýt của cậu.

Vốn là chuẩn bị thật tốt gia vị đặc thù, lại toàn bộ không thấy!

Đó là cậu nửa tháng trước chạy khắp thành phố C, thật vất vả tìm được đồ gia vị!

Lúc đó cảm thấy nổi lên sợ hãi, kinh hoàng bối rối.

Nấu ăn thì nản lòng thoái chí...

Không ai so với cậu hiểu rõ hơn!

Dùng nấm Khẩu Bắc làm phối liệu tỉ mỉ chế tạo nước tương riêng. Nhiều màu xinh đẹp, mặn ngọt vừa phải, tự nhiên tươi thơm, hương vị đặc biệt. So với loại nước tương bình thường ngoài chợ, loại nước tương này trong quá trình nấu phát ra tác dụng, không thể dùng ngôn từ để hình dung được.

Nước tương bình thường là vài loại axit amin, đường, mùi vị chỉ có nước dung dịch cùng nước muối. Màu sắc của nó nhìn cũng tốt, có thể thúc đẩy thèm ăn. Lấy đậu nành dùng phổ biến làm nguyên liệu chính, thêm vào nước, muối đã qua chế biến cùng lên men, sau đó các loại vi sinh vật dưới tác dụng sẽ bài tiết các loại enzim, sản xuất ra một loại chất lỏng.

Nếu đem hai cái đặt ở cùng một chỗ so sánh thì chai nước tương cậu mang đến cùng chai nước tương bình thường, một cái trên trời, một cái dưới đất...Là khác nhau một trời một vực.

Nếu như không có mất đi cái chai nước tương này thì có thể sử dụng bất cứ thực vật gì làm thành mỹ vị, chỉ cần làm Tô khô trộn dưa leo, cậu cũng có bảy phần nắm chắc vào vòng.

Bí quyết món ăn này từ lúc đặc huấn thì liền có nhận thức. Trộn dưa leo đầu tiên phải chọn loại dưa vàng nhạt có đỉnh mang hoa đậm giòn giòn sinh ở trong nước trong, làm mẩu chót thành bại. Tiếp theo phương pháp xử lý phải dùng ‘Đập’ chứ không phải ‘Cắt’. Đập hết sau lại cắt xéo, như thế bề mặt dưa leo mới thấm rộng, gia vị ngon hơn, làm ra dưa leo trộn mỹ vị thơm ngon. Ở trong quá trình này, đặc điểm vượt trội nhất chính là vận dụng xuất sắc muối, nước tương, dấm, bột ngọt, dầu vừng cùng các nước tương khác.

Thế nhưng...nước tương vẫn luôn xem trọng, làm cậu thuận lợi tấn cấp lại bị cậu chủ quan đánh rơi!

Cái này ngay cả bảy phần lợi thế cũng không có, Mạc Từ tâm loạn như ma, toàn thân khí huyết ngược dòng.

Không có nguyên liệu tương làm rau trộn dưa leo, cùng những người khác làm Vòng khổ qua hương trứng³, Salad ba dây⁴, Phiến sen non mỡ hành⁵, Cánh vịt muối⁶...Là một sự khác biệt về chất lượng.

Phương pháp làm Tô khô trộn dưa leo đơn giản, dựa vào mùi vị để giành thắng lợi. Mà sắc hương vị của toàn bộ món khác cùng so sánh, nó càng thể hiện ra công lực nấu ăn của tuyển thủ. Mạc Từ liều mạng khắc chế đem biểu cảm khuôn mặt chôn vào hõm vai, miễn cưỡng cười vui để cho người chủ trì đối diện màn ảnh giới thiệu.

Ngừng lại không đến một phút đồng hồ, người chủ trì lại linh hoạt hào hứng căn cứ vào đánh số tiếp tục phỏng vấn.

Cậu không thể cùng Đoàn Phong cùng chung đứng ở trên võ đài tỷ thí.

Cậu phụ kỳ vọng của cha và anh trai.

Cậu không còn cơ hội.

Trong lòng Mạc Từ phiên giang đảo hải, trên mặt xanh trắng như là phủ một tầng tro tàn.

Cậu ngẩn ngơ nhìn xem tuyển thủ mang theo ý cười tự tin, khê động khê động khoa trương nói chuyện, đem món ăn của bản thân nói cực kỳ đặc sắc.

Cậu lập tức phải ly khai nơi này.

Mạc Từ nhắm mắt lại, thật sâu thở ra một hơi.

Tất cả món ăn đều đưa hướng về ghế giám khảo, Mạc Từ không có ngăn đầu mà đang nhìn giấy của chính mình, không có bất luận biểu cảm gì.

Nỗ lực phấn đấu, làm cho những người khác chú mục...

Loại cảm giác cố gắng lại thất bại vô cùng thảm thương này, làm cậu nhớ tới thật lâu trước kia đứng ở bục phát biểu không một bóng người, đối diện với thao trường trống trải lằng lằng ngay ra.

Trời rất xanh, trong lòng lại rất tối.

Những nỗ lực kia, bởi vì khản trương mà quên lời diễn thuyết, đốt quách cho rồi.

Những vinh quang có thể lấy được kia, người ta mang theo nụ cười thỏa mãn cách cậu đi xa.

Đây là vận mệnh lại lần nữa trình diễn.

Cố gắng vận mệnh cũng không nhất định có thể thành công.

Triệu Hồng Tu nhìn thấy Mạc Từ mặt như túi khô, nguyên do không hẳn là sợ hãi.

Được nhân viên công tác đưa lên món ăn có dán danh tự của tuyển thủ, Tôm khô trộn dưa leo của Mạc Từ bày ra ở trước mặt của mình.

Triệu Hồng Tu động động dưa, nhìn thấy Mạc Từ dưới sân khấu hai mắt nhắm nghiền, cánh tay thả chậm động tác, đem món ăn kẹp vào trong miệng của mình.

Món ăn rất bình thường, nhưng hương vị lại rất khó hình dung.

Triệu Hồng Tu mặc dù là người ngoài giới mỹ thực, nhưng nếm qua sơn trân hải vị cũng không ít. Mới vào miệng lưỡi thanh non ngon miệng, sau khi nhắm nuốt xanh biếc thơm giòn, có một phen tư vị khác biệt. Xuyên qua món ăn này, dường như có thể nhìn thấy thân ảnh Mạc Từ phía sau sân khấu mở bận rộn rơi mồ hôi, đó chính là toàn lực tập trung tinh thần.

Triệu Hồng Tu không ngừng ngẩng đầu, chú ý biểu cảm khổ sở trên mặt của Mạc Từ, lại nhìn giám khảo bên người đẩy tới một phần rau trộn dưa leo khác, như là minh bạch cái gì.

Dưới trường vẫn luôn có người đem ánh mắt quảng hướng bên này. Trực giác nhạy cảm Triệu Hồng Tu giả vờ bộ dáng như không đếm xỉa tới, quảng hướng dưới đài nhìn qua.

Là một cô gái gương mặt búp bê.

Hai mắt thật to chăm chăm nhìn ghé giám khảo, xem tầm mắt rơi xuống chỗ này, đúng là hướng phía cạnh mình.

Chẳng lẽ có cái gì kỳ quặc?

Triệu Hồng Tu theo quán tính câu khoe miệng, nhìn thoáng qua cái thẻ hiệu bày ra trên bàn, cô gái kia gọi là Điền Diễm. Nhưng là vì thăm dò cái gì, Triệu Hồng Tu cố ý để dưa xuống, khi nhắm nháp đạo món rau trộn dưa leo này đã cùng giám khảo bên cạnh nổi lên thảo luận, đem món ăn để ở một bên, không để ý tới nữa.

Rất nhanh đã nhìn thấy cô gái dưới sân khấu tay nắm chặt, sắc mặt có biến. Không ngừng ngẩng đầu nhìn về phía nơi này, trong mắt tràn đầy tự tin rất nhanh biến thành lo nghĩ, tâm tình tiêu cực khiến cho gương mặt búp bê trở nên vụn vỡ. Bất quá không ngừng hướng nhìn cử động của Mạc Từ sắc mặt tái nhợt, nóng nóng nhìn một cái không sót gì, rất có ý nghiêng rằng nghiêng lợi.

Sắc mặt không ngừng biến hóa làm cho Triệu Hồng Tu toát ra lòng nghi ngờ, cùng một đám giám khảo trên ghế giám khảo nổi lên thảo luận. Vòng khổ qua hương trứng, Salad ba dây, Phiến sen non mỡ hành được mọi người tinh tế thảo luận một phen, cuối cùng xác định hai đạo món ăn hương vị đặc biệt nhất.

Salad ba dây cùng Phiến sen non mỡ hành đã dùng hương vị đặc biệt chinh phục giám khảo, Triệu Hồng Tu một mực trầm mặc không có tham dự thảo luận.

Mười phút quá trình thảo luận rất nhanh đến gần kết thúc, đợi cho các giám khảo đem ý kiến tập hợp, sắp tuyển ra quán quân trường thi đấu thì, Triệu Hồng Tu đột nhiên lại cản lại chuyển số điểm, đối với thần sắc khác thường của người liên quan nói: “Món này rất đặc biệt, tôi thấy các vị đều không có hảo hảo nếm qua.”

“Vô cùng đơn giản nhưng càng thích hợp khẩu vị của tôi, mọi người ném thử lại đi.” Dem sổ điểm gắt gao cầm trong tay, Triệu Hồng Tu trên mặt mỉm cười làm cho người ta khó có thể cự tuyệt.

Giám khảo ở đây đều là người có uy tính danh dự của thành phố C, tự nhiên biết rõ thân phận địa vị của Triệu gia tài đại khí thô, ở sản nghiệp bất động sản chiếm lấy một chỗ, trận đấu lần này trưng dụng địa bàn của Triệu gia mới có thể lo liệu đầy đủ. Huống chi vị Triệu gia này cũng không yêu cầu quá phận để cho bọn họ ném lại một lần, xét rõ lợi hại, các vị giám khảo trong lòng tính toán rõ ràng, lại cầm lấy chiếc đĩa bên người, kẹp giờ món ăn Triệu Hồng Tu đẩy lại bên tay bọn họ.

Phóng vào trong miệng. Hương vị không bằng Salad ba dây, Phiến sen non mỡ hành.

Nhưng hương vị dưa leo cùng vật liệu tương dung hợp hoàn mỹ cùng một chỗ, cùng tôm khô giàu dinh dưỡng phối xếp cùng nhau, tạo thành một hương vị đặc biệt. Mới ném thử thì không có khả năng phát hiện, nhưng sau khi nhai từ từ chậm nuốt, có thể phát hiện đặc biệt của nó.

Đó là một loại tập trung toàn bộ thể xác và tinh thần, có cảm giác nước đọng thành sâu, khổ tận cam lai. Như là có bàn tay vô hình, hung hăng giữ lại đầu lưỡi của các vị giám khảo.

Một vị giám khảo vốn là không quen nhìn thái độ của Triệu Hồng Tu, cũng bởi vì sau khi ném món này, thái độ đại biến, còn chưa kịp cùng Triệu Hồng Tu cậu tiểu bối này phân cao thấp thì biểu cảm đã tỏ ra nghiêm túc hơn.

“Ít nhiều có cậu thẳng nhóc này, bằng không tôi đã bỏ qua một đạo mỹ vị a!” Giám khảo trung niên giữ lại hai phiến rìa mép nhỏ hương Triệu Hồng Tu khoát tay, trên xương gò má cao cao cũng mang theo sắc mặt vui mừng. Không chút nào chú ý thân phận địa vị của Triệu Hồng Tu, can đảm nhất hiện trường, cũng là giám khảo không rõ nội tình lắm cười ha ha, một phen nắm lấy sổ điểm trong tay Triệu Hồng Tu.

Sau một phen lôi kéo, giám khảo trên bàn khác do Triệu Hồng Tu ngầm thừa nhận xác định danh sách quán quân của trường thi đấu.

Tiếp nhận sổ điểm, người chủ trì cầm kết quả của trận đấu, lớn tiếng đọc lên Quán quân quan trọng của trận đấu, Á quân cùng hạng ba.

Tiếng kinh ngạc, tiếng thở dài, âm thanh vỗ tay...Mạc Từ đã nghe không được.

Cậu máy móc tiếp nhận thẻ số nhập vòng trong tay của người chủ trì, máy móc nhếch miệng ra một cái mặt cười, tiếp nhận phỏng vấn của ống kính, nói một ít cảm nghĩ lộn xộn.

Quanh co. Mạc Từ mất mà được trở lại, tâm còn đang chấn động, đang treo ở gần vách núi còn chưa có kịp thời kéo lại.

Mạc Từ đối với ánh chớp của ống kính, ánh đèn chói mắt, nhìn thấy người chủ trì đem ống kính hướng về giám khảo ở ghế giám khảo.

Triệu Hồng Tu khuôn mặt mang theo nụ cười ranh mãnh ở trước mặt lắc lư, người kia cử động giờ lên ngón cái làm cậu cao hứng lại phần hận.

Cảm ơn, không cảm ơn...Hai cái ý niệm hoàn toàn khác biệt đánh sâu vào trong đầu.

Có phải là Triệu Hồng Tu thả nước? Mạc Từ trong chớp mắt toát ra một cái suy nghĩ, lại nhanh chóng bị áp tải vào tim.

Cậu có tự tin của cậu. Cậu trả giá mồ hôi, đã lấy được thu hoạch, đó là kết quả cậu nên lấy được.

Thế nhưng...Dựa vào cái gì nổi bật hơn trong rất nhiều người?

Suy nghĩ khác gì đó xuất hiện, tựa như dây leo sinh trưởng khỏe mạnh, xâm chiếm trái tim Mạc Từ.

Đắng cay chua ngọt, trăm điều tư vị, Mạc Từ không biết mình hiện tại, nên là cười to hay là than thở thật lớn.

Cậu không thể hoài nghi năng lực của bản thân, nhưng trong lòng không ngừng bốc lên một chút không tự tin lại kiềm nén.

Cậu đang trong lúc xoắn xuýt không thôi, sắc mặt tái nhợt thêm vào những thứ màu sắc khác.

Mạc Từ rất muốn anh trai có thể trong lúc này, hung hăng quăng cậu một cái tát, đưa cậu từ giữa loại không hiểu sao điên rồ này thanh tỉnh lại.

“Chúc mừng cậu trở thành Quán quân!” Một âm thanh xuyên vào, cũng không phải Đoạn Phong thân thuộc.

Cô gái mặt búp bê mặt mang dị sắc nhìn xem cậu, nói chúc mừng.

Mạc Từ không yên lòng cười cười đáp lại lời của cô ta. Đôi mắt không có tiêu cự như là đang tìm kiếm cái gì, cô gái không thấy thú vị, sau khi vội vàng nói tiếng gặp lại thì mang theo ba lô đi ra trường thi đấu.

Trong ba lô nghiêng nghiêng vượt qua bể vai, chỗ khóa bị kéo ra lộ ra một cái chai tương dán đánh dấu đặc thù.

Mạc Từ trong lúc vô tình ngẩng đầu quét qua, con mắt màu thật tối, sắc mặt trầm xuống ——

-
1. Tôm khô trộn dưa leo
 2. Dưa leo ba vị
 3. Vòng khổ qua hương trứng
 4. Salad ba dây
 5. Phiến sen non mỡ hành
 6. Cánh vịt muối

32. Quyển 1 - Chương 32

“Mạc Từ, cậu sao thế?” Đoạn Phong lắc tay, ở trước mắt Mạc Từ quơ quơ, ý đồ muốn đem Mạc Từ trong loại trạng thái ngu ngơ ở nơi này giải cứu ra, tay di chuyển nửa ngày, Mạc Từ vẫn là không nói lời nào, đôi mắt không có tiêu cự ngốc trệ nhìn về phía trước.

Đây đã là ngày thứ ba sau trận đấu, ngày tiến vào trận chung kết cuối cùng.

Bắt đầu từ ngày hôm qua, Mạc Từ đã có chút không đúng, không giống trước kia đồng dạng cùng anh cùng một chỗ đàm luận tình huống trận đấu, mà vội vàng cùng anh cáo biệt, thậm chí ngay cả một nụ cười cũng không có. Làm anh buồn bực mất nửa ngày, không ngờ hôm sau gặp lại. Mạc Từ còn chưa khôi phục lại trạng thái, mặt mày ngốc trệ không có như trước kia tràn đầy tự tin, không thể không làm cho người khác lo lắng.

“Mạc Từ!” Có lẽ nguyên nhân là tăng thêm lực tay, Mạc Từ rốt cục hồi thần lại, xoay đầu nhìn Đoạn Phong bắt tay khoát lên vai cậu.

“Cậu rốt cục hoàn hồn a!” Đoạn Phong lại vỗ, mày kiếm rậm hương hai bên giãn ra, không giống trước sắp hàng sít sao, trong thanh âm bớt một phần lo lắng, giọng điệu nhẹ nhàng hơn nhiều.

“Thật có lỗi, Đoạn Phong.” Mạc Từ đối với vừa rồi xuất thần tỏ vẻ xin lỗi, hướng Đoạn Phong nhếch ra một cái nụ cười.

Trong đêm hôm qua, cậu đã suy nghĩ rất nhiều. Từ Triệu Hồng Tu xuất hiện ở trường thi đấu, vật liệu tương bị đổi, tình thế quanh co, rồi đến ngoài ý muốn phát hiện người đổi vật liệu tương.

Thật sự là xuất hồ ý liệu...

Trải qua một bữa ngày hôm qua làm cậu đối với năng lực của bản thân sản sinh hoài nghi, tự tin đắp nên từng chút sụp đổ, con người ở ranh giới quan hệ thì lực đực với nhau...

Trần trọc nghiêng một bên tóc, từng việc của bản thân lại bị phủ quyết. Trăm ngàn lần hồi tưởng lại một đoạn ngắn ngày hôm qua, vậy nguyên nhân là vì sao làm cho Điền Điền sinh ra tâm tư như vậy?

Chẳng lẽ bởi vì cái Quán quân này?

Đối với cái người bạn học cao trung của Đoạn Phong này, không nói đến tốt xấu, Mạc Từ chẳng qua là rất xoắn xuýt.

Đời trước bản thân bởi vì ngang ngược, tính tình khoáng lác khắp nơi, không ít lần đã bị ám toán như thế. Phần lớn là vì xung đột lợi ích, một cái chữ tiền là ngòi nổ của tất cả mâu thuẫn. Bởi vì quyền thế trong nhà, người khác tìm không được cơ hội. Nên đã bị những người khác, bởi vì trong nội tâm không cam lòng mà sinh ra đổ kỵ.

Mà hiện tại, cậu là một người không có thân phận gì tham gia trận đấu, từng bước một đi lên tấn cấp. Đã không cùng Điền Điền sinh ra cái xung đột lợi ích gì, cũng không có lý do gì làm cho người ta đổ kỵ. Rốt cuộc là nguyên nhân gì?

Tự tin đã đắp nặn trong đặc huấn, cùng bối rối trong quá trình thi đấu trở nên trái ngược. Công lực hạn hẹp, đây là cha nói trình độ điều luyện không hoàn thiện a.

Mạc Từ che mền nằm ở trên giường suy nghĩ một đêm. Chuyện cũ từng li từng tí từ nơi sâu trong óc kéo ra dư vị chậm rãi.

Ảnh chụp của cậu cùng anh trai bày ở đầu giường, mình nụ cười xán lạn như là cho mình động viên, tự tin khô héo bị đánh cho khí thế sung mãn, giờ phút này xán lạn cùng chán chường kích thích thần kinh của cậu.

Cậu nên tin tưởng bản thân.

Mạc Từ hướng Đoạn Phong lộ ra một cái mỉm cười, không hề tự tìm phiền não, đem mất tự nhiên trên mặt xóa đi.

Bước ngoặt trong trận đấu làm cậu minh bạch một cái đạo lý, quá dựa vào ngoại lực thì khó thành người tài, bất kể là có đúng hay không Triệu Hồng Tu động tay động chân, cậu vẫn dựa vào thực lực của bản thân đi nấu ăn, làm sao có thể nghi ngờ năng lực của bản thân được?

Quét đi sắc mặt suy sụp trước đó, Mạc Từ về thực tại.

Đoạn Phong đã đi dạo bên cậu thật lâu, như một con chó lớn toàn thân lông tơ dài, nịnh nọt chủ nhân.

Mạc Từ nhón chân, nhịn không được xòe tay ra ở trên ót Đoạn Phong vỗ vỗ.

“Cậu không có việc gì?” Đoạn Phong cũng tùy Mạc Từ ở trên ót anh đập đập, nghiêm túc nhìn xem sắc mặt Mạc Từ. So với lúc trước ngốc trệ tái nhợt, loại sắc mặt mang theo phần hồng nhè nhẹ nhìn về phía trên càng thêm khỏe mạnh.

Bỏ đi nghi kỵ vừa rồi Mạc Từ sinh bệnh cơ thể không thoải mái, lông mày Đoạn Phong giãn ra, nắm bàn tay của Mạc Từ đang đặt ở trên đầu của anh đập đập, dùng sức nắm chặt tay lại lộ ra một cái mỉm cười cổ vũ.

Nhìn thấy Mạc Từ trở nên tươi tỉnh, Đoạn Phong thoải mái không ít, đưa cho Mạc Từ một chai nước khoáng, lộ ra một nụ cười trắng: “Trả lại cho cậu, tâm tình phải thay đổi tốt một chút đó.”

“Cám ơn.” Mạc Từ được Đoạn Phong phương pháp đặc biệt an ủi, vặn mở cái chai giơ lên uống nước. Nhớ tới ngày hôm qua lúc bị Điền Điền dây dưa, mình cũng là lần lượt nước khoáng giải vây, lời chuẩn bị thốt ra lại nghẹn trở vào trong họng.

Kéo ra một cái mặt cười then thừng, Mạc Từ vẫn là lựa chọn cái gì cũng không nói. Ánh mắt ảm đạm xuống lướt qua Đoạn Phong, quãng hướng trường thi đấu phía sau.

Đoạn Phong hồn nhiên không biết vừa rồi Mạc Từ đã tâm tư trăm chuyển, muốn chia sẻ nội tâm xoắn xuýt của bản thân cùng mình. Đôi bàn tay đập lên người Mạc Từ thấp hơn anh một cái đầu, Đoạn Phong kéo mặt của Mạc Từ, cười nói: “Đừng cả ngày lo lắng, hảo hảo thi đấu!”

Dường như cảm giác được mặt của Mạc Từ rất co dãn, Đoạn Phong nhịn không được kéo ra hai bên, thậm chí chà đập cái mũi không tính là thắng của Mạc Từ, nhìn thấy trên khuôn mặt tràn đầy dấu đỏ tự tay

mình làm, lúc này mới buông Mạc Từ ra, hắc hắc cười gượng vài tiếng, né tránh Mạc Từ như con dao nhỏ đâm tới, ánh mắt sáng ngời.

Náo loạn một trận như vậy, tâm tình của Mạc Từ ngoài ý muốn biến thành tốt. Thân thủ bắt lấy cánh tay Đoạn Phong, Mạc Từ hung hăng nhéo một cái, lại giả vờ bộ dáng như cái gì cũng không làm, từ khu vực nghỉ ngơi đi vào trường thi đấu.

Đoạn Phong đi theo sau lưng Mạc Từ, chậm chạp đi tới. Trong nội tâm không biết đang suy nghĩ gì, thỉnh thoảng ngẩng đầu nhìn xem bóng lưng Mạc Từ.

Hai người trong nội tâm nghĩ sự tình không ai chú ý tới đường đi đến trận đấu, không có chút nào chú ý tới nguy hiểm trước mặt mà đến.

“Chú ý!” Một cái giọng nữ bén nhọn một đường đem Mạc Từ từ trong suy tư bừng tỉnh.

Không kịp né tránh, một cái thân ảnh trước mặt xông tới hung hăng đâm vào trên người Mạc Từ, chất lỏng nóng hổi trong chớp mắt giội vào trên người Mạc Từ. Chất lỏng đổ vào ở chỗ trên cánh tay, cảm giác đau đớn nóng rát từ mặt ngoài làn da kéo đến, từng cơn đau từ lỗ chân lông truyền đến thần kinh, Mạc Từ rên một tiếng, cực lực đứng vững, lại lập tức bị một lực rất lớn xông tới hướng ngã xuống đất. Bịch một cái, ngay sau đó là âm thanh kinh loại lạnh lẽo rơi xuống đất, thùng kim loại chứa đựng đồ vật gì đó cùng nước canh rơi trên mặt đất.

“Mạc Từ!” Tận mắt thấy Mạc Từ bị người đụng ngã trên mặt đất Đoạn Phong la một tiếng kinh hãi, lập tức xông lên phía trước. Chẳng quan tâm bóng người đụng vào Mạc Từ kia, Đoạn Phong vội vàng nâng Mạc Từ dậy, lo lắng bắt đầu kiểm tra thương thế của Mạc Từ.

“Mạc Từ, cậu không sao chứ!” Đoạn Phong trong âm thanh lộ ra lo lắng, hai mắt ở trên người Mạc Từ nhìn quét qua lại.

Nhìn thấy bàn tay đã nổi lên bóng nước, Đoạn Phong vội vàng nắm cái tay kia của Mạc Từ.

“Còn bị thương đâu, nói mau!”

“Tay...cùng bụng.” Mạc Từ chịu đựng đau đớn như kim đâm, giật gật cánh tay không có bị phỏng, dựa vào Đoạn Phong tay gắng sức lắc lư đưa đứng lên

“Để tôi nhìn một chút.” Đoạn Phong la lớn, đem Mạc Từ đỡ đến một bên chỗ nghỉ ngơi. Bất chấp nơi này chính là trường thi đấu người đến người đi, thoáng cái vén lên áo T-shirt vải sợi tinh thuần của Mạc Từ, tinh tế đứng dậy kiểm tra.

Cái bụng trắng nõn dưới cái áo T-shirt của Mạc Từ xuất hiện mảng sưng đỏ, nổi lên một tầng bóng nước lớn nhỏ khác nhau. Đoạn Phong cắn răng ken két, lập tức để cho Mạc Từ nằm thẳng trên mặt ghế ở khu vực nghỉ ngơi, nhặt lên nửa chai nước khoáng rót ngã mặt đất, chế vào xung quanh vị trí bị phỏng của Mạc Từ, sau đó cẩn cẩn dục dục đem T-shirt sát người của Mạc Từ vén lên, cuốn vào một chỗ.

“Không nên cử động!” Đoạn Phong lúc xử lý bị phỏng mấy lần đánh rớt cánh tay lộn xộn của Mạc Từ, ngữ khí thật là nghiêm khắc.

“Đau...” Mạc Từ vẫn là nhịn không được phát ra hừ đau, ngăn cản Đoạn Phong vén lên y phục của cậu, loại đau đớn chỉ chỉ chít chít từ từ nơi quần áo cùng làn da tương liên truyền đến, như là ngàn vạn con kiến ở trên vết thương gặm cắn.

“...Thực xin lỗi.” Một cái âm thanh e lệ nhút nhát chen vào. Tiến vào, một cánh tay mảnh khảnh duỗi vào tầm mắt của Đoạn Phong, đúng là bạn học cao trung của chính mình Điền Điền.

“Cậu trước tiên tránh ra, không, đi gọi điện thoại, nhanh lên!” Đoạn Phong hướng về phía Điền Điền rống to, không kịp truy cứu trách nhiệm, quay đầu tiếp tục vì Mạc Từ rửa sạch nước canh trên vết thương.

“Thực xin lỗi, thực xin lỗi...Đoạn Phong, em không phải cố ý, em vừa rồi đi quá nhanh, đụng vào trên người cậu ấy, nỗi canh đó đó là đem cho anh em, thực xin lỗi...” Trong đôi mắt to của cô gái bắt đầu tích góp nước mắt, lộ ra gương mặt búp bê đáng yêu bị bối rối bao phủ lên. Cô gái liều mạng ở trước mặt Đoạn Phong xin lỗi, thập phần áy náy đứng ở tại chỗ.

“Nhanh đi gọi điện thoại!” Đoạn Phong cắt đứt xin lỗi của cô gái, tay càng không ngừng chuyển động trong chốc lát, tận lực làm sạch chỗ đau của Mạc Từ.

“Nhưng mà trận đấu lập tức phải...” Cô gái trên mặt mang theo nước mắt áy náy, nhìn về phía trên rất đằm đằm yêu. Lời nói úp úp mở mở, cô gái do dự nhìn xem Đoạn Phong.

“Bất kể cái gì trận đấu, cứu người quan trọng hơn!” Mặt Đoạn Phong tối đen, con mắt gắt gao nhìn chỗ vết thương của Mạc Từ, trong âm thanh hàm chứa một cổ tức giận.

“A, được!” Cô gái đột nhiên tỉnh táo lại, lập tức xoay người, nện bước chân vội hướng về chỗ y tế tạm thời của trường thi đấu.

“Còn đau phải không, Mạc Từ.” Đoạn Phong nhìn không được xoa nhẹ mi tâm xoắn cùng một chỗ của Mạc Từ, trên mặt mang theo thần sắc lo lắng nồng đậm.

“Đau, xem ra là không thể tham gia trận đấu.” Trong âm thanh Mạc Từ kèm theo một tia đau đớn, kêu đau biến thành rên rỉ, những nơi bị nước canh gội đến kia, đau đớn từng cơn rồi lại từng cơn đánh úp lại.

“Đã là lúc nào, còn nói đến trận đấu!” Đoạn Phong nghiêm nghị ngăn cản, nửa ngày vẫn không thấy bóng dáng, vội vàng từ từ trong túi áo Mạc Từ lấy ra điện thoại, bắt đầu gọi điện thoại cấp cứu.

“Chỉ là bị phỏng, không cần phải đi bệnh viện...”

“Cậu không biết có bao nhiêu nghiêm trọng!”

“Trận đấu...”

“Im miệng! Nhìn xem vết thương trên người cậu đi!” Đoạn Phong thô lỗ, nóng nảy cắt đứt lời của Mạc Từ, mặt mày nghiêm túc quá mức cùng anh trai có ba phần tương tự.

Trên trường thi đấu người lui tới càng ngày càng nhiều, thậm chí có mấy giám khảo sớm đi vào trường thi đấu, bắt đầu dò xét tình huống trường thi đấu. Bên cạnh Mạc Từ cùng Đoạn Phong đã vây đầy một vòng người, thậm chí có người nhắc nhở Đoạn Phong như thế nào xử lý bị phỏng.

“Cậu nhóc, bị phỏng phải sớm làm xử lý a, bằng không lại lưu lại sẹo, sẽ phiền toái!”

“Đúng vậy, làm sao lại bị phỏng, trận đấu sẽ ngay lập tức, hai thằng nhóc này...”

Tiếng nghị luận của mọi người cũng không có lớn hơn tiếng chuông trận đấu.

Tiếng chuông trận chung kết cuối cùng chói tai khai hỏa, các giám khảo đã an vị. Người vây quanh ở một chỗ đã bắt đầu tản ra, dựa theo thẻ số bản thân đi đến sân khấu mở bên cạnh.

Nhưng có cá nhân chậm chạp không động. Người chủ trì trận chung kết cuối cùng phát giác dị trạng, lập tức đuổi đến.

Hướng các giám khảo bên này báo tình huống, bác sĩ tạm thời mời đến trường thi đấu bắt đầu kiểm tra thương thế của Mạc Từ. Trận đấu đã lùi lại năm phút đồng hồ, mà Đoạn Phong không có bị phỏng lại chậm chạp không chịu rời đi, trước mắt canh giữ Mạc Từ xử lý chỗ đau.

“Cậu nhóc vẫn là nên đi bệnh viện đi.” Bác sĩ tạm thời bằng bó đơn giản miệng vết thương lác đầu, hướng vài vị ở đây là thủ thế.

“Nhưng là trận đấu...” Mi tâm Mạc Từ vịn cùng một chỗ, càng ngày càng khó chịu được đau đớn làm sắc mặt cậu khi nói chuyện trở nên vụn vặt.

“Tôi đi cùng cậu!” Đoạn Phong ném một câu, chuyên tâm chế trụ cánh tay không bị thương của Mạc Từ.

“Không, tôi có thể tham gia thi đấu, anh cũng không thể buông tha cho trận đấu!” Mạc Từ cố chấp nói, đẩy tay Đoạn Phong ra.

“Đi bệnh viện trước!” Âm thanh Đoạn Phong áp đảo Mạc Từ, lần nữa chế trụ cánh tay Mạc Từ, vọt đứng dậy, Đoạn Phong vịn Mạc Từ, bất kể thi đấu phải bắt đầu, cần cần dực dực để Mạc Từ dựa trên người mình, tại dẫn dỏ của bác sĩ chậm rãi di chuyển, tận lực tránh cho ma xát chỗ đau, từng bước một hướng cửa ra trường thi đấu đi đến.

Giám khảo tiến đến xem xét tình huống nhìn thấy trên trường thi đấu đột nhiên rời đi hai người tuyển thủ, chau mày. Giám khảo trên ghế giám khảo cũng là hai mặt nhìn nhau, không biết làm sao mới được.

Tuyển thủ trận chung kết cuối cùng đều là tuyển thủ từ trong hơn mười mấy trăm cá nhân trổ hết tài năng, tư chất công lực đều là trong trăm chọn một. Đấu loại tầng tầng lớp lớp bỏ thô lấy tinh, ở trên trận chung kết cuối cùng tất cả đều có thể tranh cử Quán quân, tuyển thủ hạt giống sẽ nhận được ‘Giấy chứng nhận danh dự danh sư nấu bếp ưu tú trẻ tuổi’.

Hiện trường chỉ có mười vị tuyển thủ lại có hai vị tuyển thủ đồng thời sớm bỏ quyền rời đi, loại một phần vạn ngoài ý muốn này đúng là hiếm thấy, vài người giám khảo tụ cùng một chỗ trao đổi một chút ý kiến.

“Để cho trận đấu lùi lại đến buổi trưa đi.” Nhịn xuống suy nghĩ xúc động quái dị muốn đi theo phía sau Mạc Từ bị thương, Triệu Hồng Tu khoan thai chậm rãi hướng vài vị giám khảo quen mặt nói ra.

“Điều này...” Vài vị giám khảo mặt lộ vẻ khó khăn.

“Trì hoãn đến buổi trưa, buổi chiều đúng hạn cử hành, dù sao cuối cùng cũng là ngày mai cử hành nghi lễ bế mạc, sẽ không ảnh hưởng đến cái gì, chỉ là các vị phải vất vả một chút.” Lời của Triệu Hồng Tu không chừa đường lui, ngữ khí bề ngoài là thương lượng, nhưng loại âm điệu chém đing chặt sắt không cho cãi lại làm cho các giám khảo hướng tới phương diện khác suy tư.

Xem xét rõ ràng lợi hại, Triệu Hồng Tu vừa bày ra một ít điều kiện có lợi, làm cho các giám khảo bỏ đi cái ý nghĩ đúng hạn cử hành trận đấu.

“Để cho các vị tuyển thủ lại chuẩn bị một chút, càng nhiều thời gian, món ăn có thể làm ra càng làm cho người ta khâm phục.”

“Không sai.” Vài vị giám khảo chân chính yêu tài thu về bàn tay, vuốt cái cằm suy tư.

Trên một hồi trận đấu Triệu Hồng Tu đảm nhiệm giám khảo cùng một giám khảo không biết tính danh đứng dậy, cho Triệu Hồng Tu quăng một cái phiếu tán thành.

“Được rồi.” Những giám khảo khác thỏa hiệp, nhìn nhau gật đầu.

Gương mặt trầm xuống của Triệu Hồng Tu lộ ra vẻ vui mừng, cùng vài vị giám khảo lên tiếng chào hỏi, vội vàng rời khỏi đấu trường, ánh nhìn không ngừng tìm kiếm thân ảnh của Mạc Từ.

Thương thế của Mạc Từ là nhẹ là nặng, anh còn chưa biết. Triệu Hồng Tu hiện tại chỉ là muốn cùng Mạc Từ gặp mặt một lần, xác nhận tình huống của Mạc Từ.

Nội tâm không xác định sinh ra một tia lo lắng không hiểu sao lại xuất hiện, Triệu Hồng Tu nhìn quanh khắp nơi, rốt cục nhìn thấy Mạc Từ được người dìu đỡ ở trên đường lớn ngoài trường thi đấu, đang chờ xe cứu thương của bệnh viện.

Vài cái chạy vội tới phía trước, Triệu Hồng Tu nhìn thấy trên cánh tay Mạc Từ nổi lên một vòng bóng nước, lập tức nhíu mày, tới gần Mạc Từ nói ra: “Tôi có thể lái xe đưa các cậu đi bệnh viện.”

“Không.” Mạc Từ chịu đựng đau đớn lắc đầu, cự tuyệt cái kẻ thù đột nhiên xuất hiện này, trong nội tâm vô thức xuất hiện một cổ chống lại. Bắt tay khoát lên cánh tay của Đoạn Phong, thúc giục Đoạn Phong ngăn đón một chiếc taxi.

Trường thi đấu thiết lập ở vùng ngoại thành ít người, vùng ngoại thành cách bệnh viện trung tâm thành phố còn có một đoạn khoảng cách. Đoạn Phong đồng ý nhìn qua, không thấy có xe nào có thể chở người, lại gặp được người đàn ông đột nhiên đi đến trước mặt có thể giúp đỡ bọn họ, mặt mày tràn đầy lo lắng biến thành mừng rỡ, không rảnh đi suy ngẫm nguyên nhân cự tuyệt của Mạc Từ, đen mặt nghiêm túc cắt đứt phản đối của Mạc Từ.

“Hiện tại không có xe, không được tùy hứng! Cậu muốn cùng xác ướp đồng dạng băng vải bao lấy nằm ở trên giường sao?” Đoạn Phong quát lớn làm cho Mạc Từ co rụt cổ lại.

“Chúng ta đợi một chút, thừa lúc taxi, hoặc là chờ xe cứu thương đến...”

“Im miệng!” Đoạn Phong lần nữa cắt đứt, đem mặt chuyển hướng về người đàn ông xa lạ trước mặt, dùng ngữ điệu cảm kích nói lời cảm tạ: “Cám ơn vị tiên sinh này.”

Xem nhẹ ngón tay Mạc Từ rơi trên lưng anh véo, Đoạn Phong xụ mặt đem Mạc Từ nhét vào trong xe Triệu Hồng Tu đứng ở một bên, chặt chẽ ngồi ở sau xe kề bên chỗ ngồi Mạc Từ ——

33. Quyển 1 - Chương 33

Mạc Từ mang theo vết thương, vẫn là tham gia trận chung kết cuối cùng.

Từ trong miệng Triệu Hồng Tu nghe thấy tin tức trận đấu lùi lại, ít nhiều có chút ngoài ý muốn.

Không nói đến thái độ kỳ quái của Triệu Hồng Tu, mấy lần ngoài dự đoán âm thầm trợ giúp, ở bệnh viện nhìn về phía ánh mắt sắc bén không thân thiện của Đoạn Phong nên đã cân nhắc lại.

Ở bệnh viện vượt lên trước đăng ký, vội vã gọi bác sĩ đến khám. Hai người đàn ông vây xoay quanh Mạc Từ, làm cho một đám hộ sĩ ở bệnh viện quăng đến ánh mắt hiếu kỳ.

Cuối cùng vẫn là anh trai nhận được tin tức cậu bị thương, đuổi tới bệnh viện mới dập tắt được cái tranh đấu không hiểu sao này.

Miệng vết thương của Mạc Từ quấn lên một tầng băng gạc sạch, ở ngoài mặt vết thương bôi thuốc trị bỏng, thuốc mỡ mang theo bạc hà mát lạnh giảm bớt cảm giác đau đớn trên làn da, nhưng cử động các đốt ngón tay một cái, chỗ đau cùng băng gạc ma sát sinh ra một cổ đau đớn khác.

Trận đấu lùi lại lập tức bắt đầu, anh trai cùng Đạt tẩu cùng nhau tiến đến tận tình khuyên bảo can ngăn Mạc Từ rút khỏi thi đấu, lấy thân thể làm trọng.

Mạc Từ xoắn căng mi tâm, ngậm miệng, lại một lần nữa lắc đầu, cùng Đoạn Phong cùng nhau đi đến trường thi đấu, dùng một cái tay khác không có bị thương cùng Đạt tẩu đánh cho một cái thủ thế yên tâm.

Buổi chiều vừa hạ xuống một trận mưa, sắc trời mờ hơn, cho nên trên trường thi đấu mở thật nhiều đèn màu. Mạc Từ ở ngay bên cạnh đèn màu trên sân khấu công khai, ngọn đèn màu xanh nhạt chiếu vào trên người Mạc Từ, làm mờ ảo biểu cảm của Mạc Từ.

Triệu Hồng Tu trên ghế giám khảo chăm chú nhìn Mạc Từ, nhìn xem thân ảnh bị băng gạc màu trắng quấn lấy, đứng cô đơn ở một góc trường thi đấu, ngọn đèn chiếu tới đem thân ảnh gầy gò kéo ra thật dài.

Thi đấu trận chung kết cuối cùng ngoại trừ thời gian 60 phút, còn lưu lại 20 phút thời gian để làm thao tác thu dọn khu vực. Trận đấu 80 phút thì đã hơn 40 phút làm việc, toàn bộ gấp hai lần.

Trước kia là điều kiện có lợi, hiện tại lại thành điều kiện bất lợi cho Mạc Từ. Mỗi một phút kéo dài, đối với cơ thể Mạc Từ ảnh hưởng lại càng lớn.

Quá trình nấu ăn mặc dù so ra kém vận động kịch liệt cường độ cao trong thi đấu thể thao, nhưng cổ tay dùng lực, điều chỉnh lửa, trang trí đĩa, mỗi một cái động tác đều là phải dùng đưa cánh tay, tác động đến thần kinh!

Bụng của Mạc Từ trải qua băng bó bôi thuốc, cần nằm yên tĩnh nghỉ ngơi, không thể có nhiều hoạt động cùng ma sát. Mang thương lên sân khấu ắt sẽ khiến cho miệng vết thương đã băng tốt cũng chuyển biến xấu, bóng nước vỡ, thậm chí chảy mủ.

Mỗi một lần mở tay khom lưng, cũng sẽ là ở trong dày vò cắn răng gắng gượng vượt qua. Mạc Từ tận lực bỏ qua đau đớn do cánh tay cùng bụng ma sát sinh ra, bắt đầu loay hoay dụng cụ nấu bếp.

Cách trận đấu chính thức còn có năm phút đồng hồ, hiện trường trận chung kết cuối cùng người chủ trì cầm microphone, đối với khán giả ở trước TV bắt đầu nói về tình huống ở hiện trường.

“Trận chung kết cuối cùng của chúng ta mười vị tuyển thủ cùng chung tiến hành tranh đấu, bọn họ đều là từ trong đấu loại một hồi lại một hồi thành công thăng cấp, để được tham gia trận chung kết cuối cùng. Có chỉ là dẫn đầu hai mươi, nhưng thực lực không thể khinh thường, nguyên nhân là bọn họ trở hết tài năng

trù nghệ tinh xảo, trong bọn họ ai là cường giả? Để cho chúng ta cùng nhau chờ đợi ở màn ảnh trước mặt, mỗi mắt mong chờ!”

Lời của người chủ trì rất có sức tác động, mỗi một lời có thể làm cho người xem ở hiện trường phối hợp với bàn tay, nhìn về phía hiện trường trung lập chỉ có sân khấu mở cùng dụng cụ nhà bếp, các vị khán giả dùng ánh mắt tìm kiếm biểu tình của mỗi một vị tuyển thủ.

“Tại vũ đài khát vọng cùng thực lực này, có hai vị cường giả cần chúng ta biểu hiện ra cảm động...” Người chủ trì cố ý dừng lại một chút, thành công hấp dẫn khán giả quan sát hiện trường trận đấu.

“Nghị lực của bọn họ đáng giá để chúng ta khâm phục.” Người chủ trì tiếp tục nói, làm cho nhà quay phim đem ống kính theo chính mình di chuyển, “Không biết mọi người có phát hiện không, mười vị tuyển thủ trong hiện trường, có hai vị cơ thể có chuyện. Có một vị tuyển thủ buổi sáng bị nước canh làm phỏng, đi bệnh viện nhưng chính là anh ta buổi chiều lại nhớ tới trường thi đấu, không muốn buông tha cho trận chung kết cuối cùng này!”

Người chủ trì đứng lại bên cạnh Mạc Từ, dùng ngữ điệu sục sôi nói ra lời này. Màn ảnh không có chỉ trực tiếp trên người Mạc Từ, chiếu lên trước mặt người xem là hình ảnh cánh tay trái quấn băng gạc của Mạc Từ.

Đợi cho người xem phát ra một hồi thán phục, người chủ trì lại xoay người, đi đến trường bên kia thi đấu, màn ảnh di chuyển theo.

“Còn có một vị tuyển thủ, là một người khuyết tật, từ bắp chân sẽ không thể bước đi, anh ta dự thi bên ngoài viết là bản thân vì nấu ăn mà trả giá gian khổ mà người bình thường khó có thể tưởng tượng được và đem quyết tâm nấu ăn cho rằng đó là sự nghiệp cả đời của bản thân, các giám khảo ở hiện trường trận đấu của chúng ta đều vô cùng cảm động, đây là điều đáng quý khó có được.” Đem microphone chuyển đến tuyển thủ ngồi xe lăn, khán giả nhìn thấy hai chân héo rút mềm nhũn của anh ta vắt trên xe lăn, phát ra trận trận thốn thức đồng tình.

“Điền tiên sinh, anh có lời gì sẽ đối với người ở hiện trường nói không?” Người chủ trì nhìn thấy tuyển thủ xe lăn mang theo mỉm cười, đem phản ứng của anh ta quan sát vào trong mắt. Thấy anh ta cũng không chống đối phỏng vấn, người chủ trì đem microphone chuyển qua trước mặt của anh ta.

“Tôi nghĩ lời nói có rất nhiều, nhưng, cho đến nay, tôi muốn nói câu đầu tiên nhất là, nấu ăn là ước vọng của tôi, con đường này, tôi sẽ trước sau như một đi tiếp nữa!”

Âm thanh vang vang mạnh mẽ rung động khán giả ở hiện trường, mọi người cổ vũ, phát ra tiếng vỗ tay nhiệt liệt, đối với trận đấu này tràn ngập chờ mong.

Nhìn thấy khán giả hiện trường sục sôi, mục đích đã đạt được, người chủ trì nắm đúng thời gian, thu hồi microphone đi đến trong trường thi đấu, từ ghế giám khảo nhận đề thi trận chung kết.

Tiếng chuông trận chung kết khai hỏa, các vị tuyển thủ nín thở mà đợi, vánh tai nghe người chủ trì công bố đề thi.

“Trận đấu lần này, các giám khảo đưa ra một cái đề thi trống...Trên cái trang giấy này chỉ có một yêu cầu, sáng tạo, làm ra món ăn mà người khác chưa bao giờ làm ra!” Người chủ trì giơ lên cao cao mặt giấy đề thi trong tay, hướng khán giả nói ra. “Nói cách khác, để cho các vị tuyển thủ trên trường thi đấu tự do phát huy, dùng suy nghĩ của bản thân, hoàn thành đạo mỹ vị cuối cùng —— đả động nhân tâm này!”

Lời nói này vừa nói ra miệng, khiến cho khán giả hiện trường sôi trào.

Phải biết rằng làm ra món ăn người khác chưa làm ra bao giờ, hấp dẫn được ánh mắt của các giám khảo, là cần trình độ. Sáng tạo so với bất chúc càng thêm quan trọng.

Bất chúc là dựa theo kinh nghiệm của tiền nhân, đem hương vị món ăn phát huy ra hương vị thỏa mãn yêu cầu, tận lực đạt tới trình độ cao nhất, làm cho người hưởng qua món này so với tiêu chuẩn của ai cũng cao hơn. Mà sáng tạo căn bản là dựa trên góp từng viên gạch, thậm chí là vượt qua hình thức cố định trước đó, dùng thủ pháp nấu ăn đặc thù, kỹ xảo gia vị của bản thân, đem mỗi hương vị món ăn phối đúng nơi,

dung nhập trong món ăn, khiến cho công hiệu phát huy tới mức cao nhất, làm cho người ta cảm thấy nên là như thế.

Bất luận một đạo món ăn gì, nếu muốn sáng tạo đều không dễ dàng. Giới ẩm thực cho đến hiện tại vẫn không thiếu nhân tài can đảm đi nghiên cứu, dùng cảm sáng tạo, không ngừng nghiên cứu kỹ thuật nấu ăn mới. Thay cũ thành mới, lại không thể trùng món ăn người khác đã nghiên cứu. Ngoại trừ sức tưởng tượng ở hiện trường, còn phải có kinh nghiệm, hoàn toàn hiểu rõ món ăn người khác đã từng làm.

Trận đấu ở đây, không chỉ có cạnh tranh kỹ thuật cùng thực lực, tranh đấu tri thức cùng sức tưởng tượng, mà hơn đó là ưu việt cùng trắc trở.

Tiếng chuông tính thời gian đúng giờ vang lên, thời gian từng chút trôi qua, các vị tuyển thủ đã chọn lựa tốt nguyên liệu nấu ăn, đứng cạnh sân khấu công khai.

Nhưng giờ phút này, mười vị tuyển thủ, ai cũng không có bắt đầu động thủ nấu món ăn trước.

Năm phút đồng hồ ngưng thần suy nghĩ, so với thao tác bảy mươi lăm phút sau đó càng thêm quan trọng. Trong thời gian ngắn ngủi này, bạn phải đem vật vô hình gì đó trong đầu biến thành hữu hình, cân nhắc phối hợp mỗi một vị phối liệu, mỗi một phần nguyên liệu nấu ăn, thậm chí lúc nào hạ nồi, có thể đạt được hiệu quả tốt nhất đều phải tính toán vào đó.

Có đôi khi thứ vô hình so với vật hữu hình được hình thành sớm hơn, nhưng khi chính thức làm ra, lại dễ làm sai lệch sự thật rất nhiều. Linh cảm cùng suy nghĩ thường thường chợt lóe, chính thức có thể nắm lấy, trì hoãn chỉ có vài phần lẻ.

Cái đề thi đấu này, nghiêm khắc mà nói, đối với Mạc Từ là có ưu thế.

Trong đặc huấn ngắn ngủi của cha. Từng để cho Mạc Từ thử nghiệm qua món ăn chưa bị người làm, phải chính mình làm ra.

Thường xuyên làm món đó thì đột nhiên có linh cảm, sau đó thả việc trong tay ra, bắt đầu bắt tay vào làm đạo linh cảm này nọ. Có đôi khi chậm nửa nhịp, linh cảm liền theo sóng biến mất, bắt không được.

Thái độ của cha đối với loại cách làm tổ chức cam chịu nhìn từ xa này, không ủng hộ cũng không phản đối. Có đôi khi tiến lên truy hỏi, cũng chỉ có đánh giá một câu: “Độ lửa chưa hoàn thiện, không thể đem linh cảm hóa thành thực thể.”

Sau khi gạt đầu thụ huấn, Mạc Từ liền càng thêm nỗ lực học tập tinh hoa trong nấu ăn, không dám buông thả. Trong những lúc có thể suy ngẫm, cậu xác thực làm ra rất nhiều món ăn mới lạ, để cho cha chỉ dạy.

Nhưng chút ít bán thành phẩm này vào không được con mắt của cha, một câu linh hội tinh tế liền cân nhắc ở dưới đáy lòng hồi lâu.

Hóa ra làm ra món ăn trong đầu, còn cần hoàn cảnh đặc biệt cùng kích thích mới có thể thực thể hóa. Mạc Từ bắt đầu loay hoay nguyên liệu nấu ăn trên tay, dùng cả hai tay phác thảo ra bức ảnh bản kế hoạch treo trong đầu.

Trên sân khấu đã có tuyển thủ bắt động động thủ cắt thái. Mạc Từ chuyển đầu qua, nhìn thoáng qua Đoạn Phong ở bên phải trên sân khấu mở. Sau khi tìm được cửa đối phương một cái nụ cười cổ vũ, Mạc Từ nghiêm túc hướng về chọn lựa đồ ăn tốt trước mặt.

Giá đỗ nhỏ lẻ tẻ, nguyên trái chuối tiêu, táo tây đỏ lại to, táo tàu đỏ màu sắc sáng bóng, một nửa dưa hấu. Phải đem mấy cái không hề liên quan gì đó này xâu thành một chỗ, là cực kỳ không có khả năng.

Nhưng ở bên kia sân khấu mở bày ra bột mì, đường, nước, dầu, làm cho Mạc Từ nhiều hơn một phần tự tin.

Cậu muốn làm, là món ăn người khác chưa có nếm thử qua —— Salad kéo tằm.

Đem qua nguyên liệu chín đã làm sẵn để vào trong nồi nước đường quấy phết đặc lại —— trang trí cho đĩa kéo tằm ăn nóng này chủ yếu là dùng củ cải đường để chế tác, chế tác củ cải đường là một trong những căn bản của nước C, chế tác nó là mấu chốt để làm ra nước đường.

Phạm vi lựa chọn nguyên liệu salad rất rộng, các loại rau dưa, hoa quả, hải sản, trứng chim, các chủng loại thịt và đánh giá cách chế tác salad. Phần lớn salad có màu sắc tươi đẹp, ngoại hình đẹp đẽ, tươi non ngon miệng, đặc biệt là để khai vị giảm độ ngán, trong ẩm thực được xác định là một món ăn lạnh.

Đem món nóng cùng món lạnh kết hợp cùng với nhau, lại muốn đem những rau dưa hoa quả này hungh hợp cùng một chỗ để làm ra mỹ vị đặc biệt. Cái cách nghĩ này có thể nói là quái dị đến cực điểm, nhưng đối góc độ mà nói đó là một lối tắt khác để bắt đầu, là một ngọn cờ độc nhất.

Bụng truyền đến cơn đau từng cơn cũng không thể ngăn cản động tác trong tay của Mạc Từ, đem nồi sắt đốt nóng, cho dầu vào, khi dầu đạt tới độ nóng thì thêm vào đường mịn, điều chỉnh tốt nhiệt độ.

Trong nồi nhiệt độ rất cao, sẽ làm cho đạo món ăn này thất bại. Mạc Từ bắt đầu chiên sau khi cảm giác đường dính sệt, ngay lập tức đem nồi rời khỏi lửa, để ở giữa không trung. Một cái động tác này nhiều lần thao tác khiến cho bóng nước trên cánh tay vỡ ra, nước lành lạnh theo mồ hôi trên người cùng nhau chảy tới trên cổ tay. Thuốc mỡ có tác dụng áp đau nhức đã mất đi hiệu lực, Mạc Từ cắn răng xem nhẹ bỏ qua tê dại đau nhức, cổ tay dùng lực, đem nồi đặt cân bằng ở trên lửa.

Quá trình này không thể tắt lửa, bắt đầu từ cái cửa nhiệt độ này chính mấu chốt của salad kéo tầm.

Nhìn thấy đường cùng nước dung hợp thành trạng thái dính sệt, Mạc Từ đứng lúc tắt lửa. Đem chuối tiêu, táo tây, dưa hấu thả trong nước đường nóng, trộn một vòng để cho những hoa quả này được xối đầy đủ nước đường.

Sau khi chế tạo tỉ mỉ, đem giá đỗ rửa sạch bỏ vào trong chảo dầu rồi chiên, lúc giá đỗ sắp bay khô hơi nước thì lập tức vớt ra đặt vào trong đĩa, đem nước đường đang đông cứng làm nóng lại, lần nữa cho giá đỗ vào, đến khi giá đỗ biến thành vàng óng tinh tế như một tia sáng mới tắt lửa đi, đổ ra bày ra một chỗ với salad kéo tầm, cố gắng trang trí đĩa.

Món ăn được làm lưu loát không để cho có bất luận cái gì trì trệ, phải biết rằng bí quyết của món ăn này chỉ có một chữ ‘Nhanh’!

Giá đỗ sợi vàng giống với một vòng hoa quả hiện ra màu sắc vàng óng cùng một chỗ, phía trên cùng bày ra một ít táo đỏ hiện ra màu sắc riêng biệt, một mặt màu đỏ đốt sáng lên con mắt của giám khảo.

Mạc Từ đem trái tim bất ổn trở lại ***g ngực, cách đó rất xa trên bàn giám khảo mười loại món ăn rực rỡ muôn màu, đều có đủ màu sắc.

Bên tai còn đang vang vọng tiếng chuông dừng thi đấu, tim đập dồn dập như dùi trống, Mạc Từ trên khóe miệng một mặt mỉm cười, nên làm cho Đoạn Phong lo lắng không ngừng thả chậm tim đập nhanh.

Vài ngày thi đấu, vài ngày đứng ngồi không yên. Trận đấu này, rốt cục hạ màn. Bất luận kết quả như thế nào, ở trong trận đấu đạt được bài học kinh nghiệm, là mấy ngày vất vả cực nhọc ở trên quán ven đường cũng không có được.

Đoạn Phong nhún vai, có chút ngẩng đầu lên nghe các giám khảo phán đoán suy xét.

Trên bàn giám khảo.

Tham khảo mười phút, ngôn từ kịch liệt, mọi người vì một vị tuyển thủ mà nảy sinh bất đồng nghiêm trọng.

“Anh ta rất không dễ dàng, hẳn là nên được xếp hạng.” Âm thanh giám khảo A lộ ra khen ngợi nồng đậm, đem ngón tay chỉ hướng tuyển thủ ngồi xe lăn ở trên sân khấu.

“Nhưng mà, món ăn này hương vị không phải tốt nhất.” Giám khảo một mực trầm mặc sờ soạng râu mép trên môi, lắc đầu.

“Lúc anh ta nấu ăn rất chuyên tâm, thật sự rất hiếm thấy.” Giám khảo A cứ cố gắng lý lẽ.

Trên trường tất cả các giám khảo đều đem ánh mắt quảng hướng tuyển thủ tàn tật quần áo bị mồ hôi thấm ướt. Khuôn mặt mang theo vẻ xanh xao lộ ra một cổ mệt mỏi.

“Diệp tiên sinh, anh ta làm món ăn tuy rằng không xứng được Quán quân, nhưng có thể phân vào thứ hai. Một người thân thể không trọn vẹn có thể đi đến được bước này, rất không dễ dàng a.” Giám khảo B phụ họa nói, nhìn về phía giám khảo bắt lấy râu mép.

“Không, cái tuyển thủ mang thương lên sân khấu càng xuất sắc. Có thể bắt được chỉ vền vẹn một cơ hội...càng hiếm có.” Giám khảo họ Diệp mở ra bàn tay.

Sau một hồi lâu trầm mặc, giám khảo C ho khan một tiếng, đánh vỡ trầm mặc: “Nếu chúng ta không bình chọn khen thưởng anh ta, có thể hay không đã kích đến tâm tư tiếp tục đi lên của anh ta không?”

Cái này, trên mặt chỉ có nét cười của giám khảo họ Diệp cũng biến mất, khuôn mặt căng thẳng có vẻ vô cùng nghiêm túc: “Nếu anh ta có thể dễ dàng bị đã kích đến như vậy, anh ta cũng không cần đem trù nghệ làm sự nghiệp để anh ta theo đuổi đâu!”

“Diệp tiên sinh...”

“Nếu như các ông kiên trì như vậy, anh ta sẽ bị lầm đường, đi đến một con đường không thích hợp để anh ta đi, nếu như dựa vào tranh thủ sự đồng tình của người khác để đạt được thành công, vậy anh ta sẽ vĩnh viễn đi đến một cái con đường không có ngày mai...Đây là thi đấu, không phải trồng hoa!” Giám khảo một mực trầm mặc vọt đứng dậy, thở dài. Nhìn thấy gương mặt trẻ tuổi trên sân khấu, trên mặt sinh ra một cổ nghiêm túc.

Sau nửa ngày trầm mặc, trong lòng các vị giám khảo đã có cơ sở, bắt đầu vì món ăn chấm điểm. Diệp Quân Diệp tiên sinh, là mỹ thực gia cũng khá nổi danh trên thế giới, so với bọn họ càng có sức thuyết phục.

Rất nhanh, ba hạng đầu ở trong cam chịu của các vị giám khảo sinh ra.

Người chủ trì công bố xếp hạng làm cho người ta chờ đợi đã lâu: “Hạng ba, Mạc Văn Mạc tiên sinh!” Một hồi tiếng vỗ tay vang lên, người chủ trì tiếp tục “Hạng hai, Đường Vân Đường tiểu thư!”

“Quán quân, Đoạn Phong Đoạn tiên sinh!” Mời mọi người vì bọn họ vỗ tay!

Ba người tìm được xếp hạng đồng thời giơ cánh tay lên, trong mắt Mạc Từ mang theo vui sướng, nhìn xem Đoạn Phong chẳng biết lúc nào đi đến bên cạnh cậu, bên miệng ý cười càng lúc càng lớn!

“Chúc mừng!” Trong mắt hai người đều hiện ra bóng dáng đối phương, Đoạn Phong hàm chứa nụ cười, ánh mắt rơi vào cánh tay bị thương của Mạc Từ.

“Chú ý vết thương trên tay!”

“Ừ, tôi được hạng ba!” Mạc Từ vừa mới giơ tay lên, bởi vì ma sát mà phá bóng nước, lập tức dừng giữa không trung, trên mặt biểu tình thống khổ khó nhịn cùng cao hứng vừa rồi trở thành đối lập rõ nét.

“Bảo cậu đừng lộn xộn!” Đoạn Phong giận tái mặt gầm nhẹ làm người chủ trì ở một bên trao giải sợ tới mức run rẩy một cái, thiếu chút nữa đem microphone lỡ tay rơi xuống mặt đất.

“Rất cao hứng, cho nên...” Mạc Từ đem giải thích nuốt trở lại vào bụng, ôm cánh tay tiếp nhận giấy chứng nhận hạng ba.

Trên trường vang lên âm thanh pháo hoa, áp đảo Mạc Từ nhỏ giọng nói thì thầm.

Thi đấu đã hạ màn, cây cây đã thu được gặt hái, Mạc Từ đi ở phía trước Đoạn Phong, mỗi một câu nói ra ý nghĩ của mình.

Nói tới vết phỏng trên người của mình, vui mừng trên mặt Đoạn Phong biến mất, mấp máy môi phun ra mấy chữ: “Thật xin lỗi...”

Bầu không khí thân thiết vừa rồi nhất thời biến mất, Mạc Từ dừng bước, đang chuẩn bị nói cái gì đó. Một cái âm thanh ôn hòa đột nhiên từ sau lưng hai người truyền đến.

“Thật xin lỗi, đều là trách nhiệm của tôi.”

“Mạc tiên sinh đợi một chút, tôi là Điền Vũ anh trai của Điền Diễm, có một số việc, tôi phải trước mặt xin lỗi.” Âm thanh ôn hòa mang theo một tia áy náy, tiếng bánh xe ma sát truyền vào trong tai hai người, có

gái trẻ phụ giúp đẩy xe lăn cho người con trai, hốc mắt ửng đỏ, cúi đầu chặn trước mặt Đoạn Phong cùng Mạc Từ.

Niên kỷ của người con trai cũng không lớn, hơn hai mươi. Quần áo gọn gàng, đầu cắt một mái tóc ngắn chỉnh tề, trên mặt ôn hòa mang theo nét xấu hổ, ánh mắt rơi trên băng gạc ôm trên người Mạc Từ. Phía sau anh ta là cô gái trẻ tóc mái che hết cả khuôn mặt, đang thấp giọng khóc nức nở.

Người đi qua cửa ra vào không nhiều lắm nên thập phần yên tĩnh, tiếng nức nở của cô gái trẻ có vẻ chói tai nặng nề.

“Thật xin lỗi, Đoạn Phong...Em không nên, không nên...” Âm thanh cô gái khóc thút thít cùng với ba người trầm mặc, xuyên thủng bầu không khí ngưng trệ.

Vừa nghẹn ngào, nước mắt viên lớn từ hai má chảy xuống, nhỏ giọt trên quần áo: “Thật xin lỗi, thật xin lỗi, Mạc Văn, cũng là tôi đem đồ tông vào...Làm hại cậu...Làm hại cậu...”

Lời nói lặp lại truyền ra trong không khí, mí mắt Mạc Từ buông xuống, nhìn xem hai cái đùi đang đắp thảm mỏng trên xe lăn, không nói gì.

Người con trai xe lăn cắt đứt xin lỗi không trật tự của cô gái, trên mặt nét xấu hổ làm cho Đoạn Phong không khỏi liếc mắt.

“Là lỗi của tôi, Mạc tiên sinh, tôi muốn hướng ngài xin lỗi. Là em gái Diên Diễm của tôi dùng phương pháp bất chính quấy nhiễu trận đấu, làm cho ngài bị thương tổn, thật xin lỗi...Là tôi không có dạy dỗ tốt em gái.” Diên Vũ xe lăn đưa tay đặt ở trên hai đầu gối, để cho Diên Diễm đứng ở trước mặt Mạc Từ xin lỗi.

“...Là tôi liên lụy em ấy, tôi cho đến nay đều đem nấu ăn cho rằng là lý tưởng của tôi...Trận đấu lần này, là Diên Diễm cùng tôi tham gia, bởi vì một câu của Đoạn tiên sinh làm cho em ấy đối với Mạc tiên sinh sinh ra địch ý, cho rằng sẽ ngăn trở con đường đi lên của tôi, làm ra chuyện như vậy...”

Diên Vũ dứt quãng giải thích nói, dừng lại từng câu, cũng làm cho nội tâm Đoạn Phong một hồi quặn đau.

“Buổi sáng em ấy nói nôi canh đưa cho tôi đã hắt lên trên người của người ta, tôi không có để ý. Nhưng lúc sau sau khi trận đấu chấm dứt, thần sắc của em ấy có biến hóa, tôi vội vàng truy vấn nguyên nhân, em ấy đã thẳng thắn với tôi. Những canh nóng kia là em ấy cố ý hắt vào trên người Mạc tiên sinh, mượn điều này để cho Mạc tiên sinh lui thì đấu, đổi lại thắng tiến cho tôi...Thật sự, thật xin lỗi.”

Mi tâm Diên Vũ vắn cùng một chỗ, quay đầu đi chỗ khác nhìn em gái đang khóc không thành tiếng, “Nghe Diên Diễm nói, Đoạn tiên sinh là bạn học cao trung của em ấy, Mạc tiên sinh là bạn của ngài, đã xảy ra chuyện như vậy...Thật có lỗi.”

“Thật xin lỗi...” Cô gái nghẹn ngào nói ra, không dám nhìn qua nam sinh cô đã từng ngưỡng mộ trong lòng, ý nghĩ ti tiện như vậy, nội tâm xấu xí như vậy...Ác niệm phát sinh ở trong chớp mắt khiến cho mình làm ra chuyện thương tổn người khác, bản thân như vậy, đúng là bị Đoạn Phong chán ghét mà vứt bỏ rồi...

“Những lời này, các anh hẳn là nói với người trong cuộc, bị thương tổn chính là cậu ấy mà không phải tôi. Nếu tôi biết rõ chỉ một hồi trận đấu cũng có thể sinh ra nhiều ý niệm như thế trong đầu, tôi cùng cậu ấy tình nguyện lui thì đấu.”

Đoạn Phong vẫn luôn không có mở miệng nói ra từ ngữ kịch liệt, quan sát phản ứng của bản thân Mạc Từ. Thế giới này không có công bằng tuyệt đối, nhưng người tại trận đánh võ công bằng thì không đáng tha thứ.

Người phá hỏng quy tắc, nếu như không thể bị trừng trị, thì phải tiếp nhận khảo vấn đến từ nội tâm.

Lần thứ nhất tha thứ thì sau này sẽ tạo thành ác niệm trầm trọng thêm, Đoạn Phong không phải bản thân Mạc Từ, không thể quyết định gì đó cho Mạc Từ.

Nhìn thấy Mạc Từ chậm rãi ngẩng đầu, Đoạn Phong đứng ở một bên, vỗ nhẹ sau lưng Mạc Từ một cái, ý bảo cậu ta không cần cố kỵ cảm nhận của mình.

Mạc Từ cảm nhận được sau lưng một cổ sức mạnh chống đỡ, không hề do dự, đối với hai người đang mang áy náy, mấp máy môi: “Tôi tiếp nhận lời xin lỗi của hai người...Nhưng tôi không thể tha thứ cho sở tác sở vi* của các anh.” ——

*[] ý chỉ tất cả những gì mà một người đã làm

34. Quyển 1 - Chương 34

“Tôi hiểu.” Người con trai xe lăn có chút cúi đầu, bờ môi mang theo nụ cười khổ, vỗ hai chân của mình, để cho em gái đẩy xe lăn rời đi.

“Mặc kệ thế nào, chúng tôi là thật tâm nói xin lỗi.” Diên Vũ xe lăn đột nhiên tại chỗ cua quay đầu, nhìn thoáng qua Mạc Từ đứng ở chỗ đó.

Xe lăn được đẩy đi, cô gái khóc thút thít một phen lau lệ, cùng anh trai xe lăn cùng biến mất ở cửa lối ra.

Mạc Từ làm nhún vai, lộ ra một cái nụ cười bất đắc dĩ, nhẹ nhàng mà thở ra, đem cánh tay bị thương hơi hơi giơ lên cao, không đợi Đoạn Phong kịp phản ứng đã nện bước chân đi ra ngoài.

“Đợi tôi một chút!” Nhìn thấy Mạc Từ đi ra ở khoảng cách rất xa, Đoạn Phong còn đang ở tại chỗ suy tư lên tiếng hô, đuổi theo.

“Cậu trước tiên dừng đi, tôi đã gọi cho Mộng Mộng đặc biệt mang theo thuốc bị phỏng, so với bệnh viện tác dụng nhiều hơn.” Đoạn Phong đuổi theo, cùng Mạc Từ bảo trì một cái tiến độ.

“Còn nữa...Tay cùng chỗ đau của cậu, có đau không?” Cẩn cẩn dục dục nâng lên...cánh tay đang băng bó băng gạc, Đoạn Phong cẩn thận quan sát một hồi, giọng điệu nghiêm túc: “Bóng nước vỡ, hay là đi bệnh viện lần nữa.”

“Ừ, tôi sẽ đi, sắc trời không còn sớm, anh trước cũng phải về nhà đi, miễn cho lại gặp phải nhóm côn đồ.” Mạc Từ rút tay của mình về, cùng Đạt tẩu đợi ở trên đường phố làm một cái hồi chuyện.

“Có người nhà đang đợi tôi.” Mạc Từ quay đầu đi, cùng Đoạn Phong cáo biệt.

“Đợi một chút, Mộng Mộng đang ở trên đường, trước cầm thuốc mỡ đi a.” Đoạn Phong theo Mạc Từ mắt nhìn qua, một người phụ nữ bề ngoài chất phác ở đầu đường bên kia cùng Mạc Từ chào hỏi, xem bộ dáng là thân thích của Mạc Từ.

Đoạn Phong không mở miệng hỏi, nhìn quanh hai bên một hồi, còn chưa thấy Dao Mộng bất đắc dĩ thở dài, không thể chậm trễ thời gian của Mạc Từ, khoát tay nói: “Nếu em ấy không tới được, tôi đây sẽ tự mình đưa đến nhà của cậu đi.”

“Sao?” Mạc Từ kinh ngạc liếc mắt, vội vàng lắc đầu: “Nhà của tôi rất xa, hơn nữa...” Mạc Từ đem một câu phía sau ‘Anh đi không thích hợp’ nuốt lại trong bụng, chỉ là thuốc mỡ mà thôi, trong nhà hẳn là có. Hướng hồ bảo vệ của nhà họ Mạc nhất định sẽ chặn lại Đoạn Phong, không cho anh ấy đi vào. Khiến cho Đoạn Phong khó xử, là cậu không muốn nhìn thấy.

“Bất tiện sao?” Đoạn Phong nhăn mày lại, môi mím thành một đường.

“Ừ.” Mạc Từ dời mắt, đột nhiên phát hiện cô bé đạp xe đạp phía trước hướng tới mình hưng phấn mà vẫy tay, có chút nhìn quen mắt.

“Mộng Mộng đến.” Đoạn Phong cũng nghe thấy âm thanh trong trẻo của Dao Mộng, bên miệng hiện lên một chút mỉm cười. Cô bé hướng tới nhảy xuống xe đạp khoát tay: “Lại chậm một chút rồi, thuốc mỡ trắng đưa đây!”

“Em chỉ là chậm trễ một hồi, không có nghiêm trọng như thế đi!” Cô bé cột đuôi ngựa thè lưỡi, từ trong cái ba lô hình hoạt hình phía sau lôi ra một cái thuốc mỡ không có nhãn hiệu, đưa cho Đoạn Phong.

“Em ở nhà của anh lật tung thật lâu mới tìm được, Đoạn đại ca buổi tối phải mời em ăn cơm đó.” Cô bé dí dỏm mở to mắt nhìn, lúc này mới đem ánh mắt đặt trên người Mạc Từ.

“A, anh Mạc anh tại sao thành như vậy!” Cô bé Mới vừa rồi còn đang cười thay đổi sắc mặt, kinh ngạc nhìn xem băng gạc trên tay Mạc Từ.

Vừa rồi Đoạn đại ca gọi điện nhà cô để cho cô mang thuốc mỡ trị phỏng loại đặc hiệu này, đã hết sức ngạc nhiên, cho rằng Đoạn đại ca trong trận đấu bị thương, cô cấp tốc đạp xe đạp chạy đến. Nhưng bị thương không phải Đoạn đại ca mà là...Anh Mạc cùng Đoạn đại ca giao tình rất tốt...

Trong đầu Dao Mộng nghĩ đủ loại nguyên nhân, lông mày tinh xảo bắt đầu nhăn lại.

Nhìn thấy Dao Mộng biểu cảm đa dạng, Mạc Từ buồn cười: “Không có vấn đề gì lớn, chỉ là bị phỏng thôi.”

“Bị phỏng! Tại sao lại bị phỏng!” Dao Mộng cơ hồ là quát lên, kích động tay nắm lại thành nắm tay, “Bị phỏng rất khó lành, làn da sẽ để lại sẹo!”

“Anh là con trai, trên người có sẹo cũng là bình thường.” Mạc Từ không rõ lắm Dao Mộng tại sao phải so với cậu còn kích động hơn, bật cười giải thích.

“Làm sao lại bình thường! Còn có, anh không phải con trai mà là...Là...” Dao Mộng đột nhiên miệng ngừng lại, đem lời còn lại nghẹn trở về, vỗ ngực, trong lòng nói một tiếng nguy hiểm thật, nguy hiểm thật đem hai chữ tiểu thụ thốt ra...

“Anh đây là cái gì?” Mạc Từ cau mày, nhìn Dao Mộng vẻ mặt đỏ bừng, nhịn không được đặt câu hỏi.

“Anh là anh của em mà!” Dao Mộng lập tức kéo tay Đoạn Phong, đem Đoạn Phong đẩy đến trước mặt Mạc Từ, “Đoạn đại ca là anh của em, anh cùng anh ấy là bạn, đương nhiên cũng là anh của em nha!” Dao Mộng vì cơ linh của mình mà vỗ tay, nhìn thấy Mạc Từ đã thoải mái, nở nụ cười hi hi ha ha một hồi.

“Em cái đứa trẻ láu lỉnh!” Đoạn Phong né tay Dao Mộng, đem thuốc mỡ nhét vào trong túi Mạc Từ, lại dặn dò một hồi, kéo ra Dao Mộng đang vây quanh trước mặt Mạc Từ hỏi đông hỏi tây, vỗ vai cô gái nhỏ, sai bước, lên xe đạp, hướng Mạc Từ nói gấp lại sau, để cho Dao Mộng ngồi ở ghế sau xe đạp.

“Anh Mạc gấp lại sau nha!” Mắt Dao Mộng cong thành hình trăng lưỡi liềm, hướng Mạc Từ tạm biệt.

“Gấp lại sau!” Mạc Từ thả xuống cái tay không bị thương, thẳng đến hai người hoàn toàn biến mất trong tầm mắt, mới chậm rì đi đến bên người Đạp tẩu chờ đã lâu ở đầu bên kia đường.

“Tiểu thiếu gia cùng bạn tình cảm thật tốt.” Đạp tẩu trên mặt treo nụ cười chất phác, ánh mắt rơi trên người Mạc Từ.

“Xe hơi đã ở ngay phía trước, Tiểu thiếu gia còn phải đi đến mấy trăm mét. Đại thiếu gia đã mời bác sĩ riêng, đang ở trong nhà đợi Tiểu thiếu gia trở về băng bó vết thương.”

“Vâng.” Mạc Từ đem thuốc mỡ trong túi đặt ở trong lòng bàn tay nắm chặt, nhẹ gạt đầu, nện bước chân với biên độ không lớn bước đi.

Bên kia con đường, một cỗ xe màu đen đang từ từ tiếp cận Mạc Từ cùng Đạp tẩu. Cửa sổ xe chậm rãi trượt xuống, lộ ra mặt người mang một cái kính râm thật to, khoảng cách xe hơi cách hai người trên lối đi bộ càng ngày càng gần.

Cửa sổ xe bị đóng một lần nữa, xe hơi đột nhiên tốc độ nhanh hơn, phóng đi qua hai người đi bộ rất chậm, ở nơi thích hợp giảm phanh lại.

Đỗ xe trong chớp mắt, cửa xe bị mở mạnh ra, một cái tay lớn nhanh chóng vươn ra tóm quần áo Mạc Từ.

Trong cửa xe nhảy ra vài cái đại hán cũng mang kính râm, xách lên cánh tay Mạc Từ, mang vào trong xe.

Mạc Từ rên một tiếng, nổi lên giãy dụa kịch liệt. Chẳng quan tâm quần áo ma sát làm cho bóng nước tiếp tục vỡ. Đạp tẩu một bên nhìn thấy cái cây thể này, lập tức kịp phản ứng chắn trước người Mạc Từ, vươn tay ra, hung hăng mà đám mấy đại hán đang xách tay Mạc Từ.

“Các anh muốn làm gì! Buông tay!” Đạp tẩu hét to cũng không làm cho mấy đại hán dừng động tác. Bốn đại hán vây quanh hai người, thấy không rõ biểu cảm, một người khỏe mạnh đem Mạc Từ mang vào trong xe.

“Đạt tẩu, không nên!” Mạc Từ kinh hô, để cho Đạt tẩu cách xa ra.

“Tiểu thiếu gia cậu đi trước đi!” Đạt tẩu không biết từ đâu sinh ra dũng khí, mạnh mẽ giẫy khỏi đại hán đang chế trụ tay bà, chạy vội tới trước mặt Mạc Từ, lại lần nữa mở ra hai tay, đem Mạc Từ bị thương bảo hộ phía sau, cuống họng khàn khàn: “Các anh muốn làm gì, giữa ban ngày rõ ràng...”

Lời còn chưa hết, một đại hán tráng kiện gần đó cổ tay vung lên, đem Đạt tẩu ném trên mặt đất.

“Khốn nạn!” Nhìn thấy Đạt tẩu té ngã trên mặt đất Mạc Từ đỏ mắt, trong nội tâm lửa giận bốc lên một đoàn lớn, dốc sức quyết tâm dùng thân thể đánh đại hán đang đem Đạt tẩu nhắc lên đánh, làm cho đại hán lảo đảo một cái, nắm tay đặt ở sau gáy Đạt tẩu đánh lệch vào trên mặt đất.

Ngay cái chỗ hờ này, Đạt tẩu ngã sấp xuống từ trên mặt đất bò lên, đem cơ thể ngăn phía trước Mạc Từ, ngẩng đầu, không cho bọn họ tới gần.

Nhưng phụ nữ tay trái gà không chặt cuối cùng so ra kém với vài cái đại hán thân hình cường tráng này, đại hán khuôn mặt dữ tợn tới gần, một cái nắm tay to bằng cái chén cơm lớn dùng khí thế nhanh như chớp rơi vào phần gáy Đạt tẩu. Thân thể mềm nhũn, Đạt tẩu thẳng tắp té xuống.

Chính là lúc này, một bàn tay chặt chẽ che miệng mũi Mạc Từ, một hồi mùi gay mũi chui vào lỗ mũi, Mạc Từ trước mắt tối sầm không kịp giẫy dụa, đầu văng mắt hoa gục đầu xuống, khí lực của cơ thể trong chớp mắt bị tát cạn, lập tức vô lực yếu ớt xuống. Ngay sau đó đôi cánh tay cường ngạnh đem Mạc Từ bắt cóc vào trong xe, nhét vào chỗ ngồi phía sau.

Chiếc xe dừng tại chỗ một hồi không có tắt động cơ, trên đường phố không có nhiều người đi đường lắm chạy nhanh qua, kéo gió nóng cuộn cuộn, phảng phất như chưa có gì phát sinh qua.

Không có người phát hiện, ở phía sau cổ xe màu đen, còn có một chiếc xe, bảo trì một khoảng cách nhất định với chiếc xe, chậm rãi theo dõi...

...

Một mảnh âm ỉ lọt vào tai.

Mạc Từ mở mắt, xung quanh là một mảnh đen kịt nhắc nhở cậu, đây không phải nhà của mình.

Trong không khí tràn ngập mùi khét lếp xe cùng mùi xăng, âm thanh trong trẻo chai bìa chạm vào nhau cùng với tiếng người từ đằng xa truyền đến.

Đây là...Xưởng sửa chữa ô tô hay là...Kho hàng bỏ hoang nào đó?

Mạc Từ cử động cơ thể, cảm giác được sống lưng tê dại chống lấy một mặt vách tường, cơ thể kiến nghị té ngã trên mặt đất, cổ tay bị trói rất chặt, bả vai kề sát mặt đất lạnh băng, nơi bị phồng cùng mặt đất ma sát sinh ra một hồi đau nhức tê ngứa đến tận cùng.

Môi hôi từng viên lớn từ trên trán chảy xuống, đầu Mạc Từ trống rỗng bắt đầu nhớ lại tiền căn hậu quả.

Lúc tiếp nhận xin lỗi, sau khi cũng không thể tha thứ cho hai người. Minh và cô gái nhỏ Dao Mộng đặc biệt đưa thuốc mỡ vui cười đùa giỡn một hồi.

Sau đó hướng bọn họ tạm biệt, cùng Đạt tẩu đi với cậu bắt đầu về nhà.

Đi giữa đường...Mạc Từ còn nhớ rõ đi nửa đường đột nhiên xe Minibus lao ra, ngăn cản ở trước mặt cậu và Đạt tẩu.

Nhảy xuống xe vài cái đại hán hung thần ác sát không lên một tiếng, đã bắt lấy cánh tay đang bọc băng gạc của mình, túm lên trên xe. Đạt tẩu bỗng chốc kịp phản ứng, giang hai tay lách đến trước mặt mình, như một dạng gà mái che chở con ngẩng đầu lên, ngăn trở mấy cái đại hán, không để cho bọn họ đối với mình động thủ.

Hành động kế tiếp như là khung cảnh hành động trong phim ảnh, bản thân nhanh chóng thoát khỏi, hung hăng vung tay, dùng chân không bị thương đá bọn người kia.

Đạt tẩu bọn bị chúng đánh trúng lưng ném trên mặt đất, không thể động đậy. Lòng tràn đầy hoảng loạn cùng tức giận đan xen, khiến cho bản thân hạ quyết tâm, dùng thân thể đi đánh đại hán thương tổn Đạt tẩu.

Đáng tiếc thể đơn lực bạc, bản thân lại một lòng lo lắng an nguy của Đạt tẩu, bỏ lỡ thời cơ chạy trốn tốt nhất...Để cho cuối cùng bị bọn chúng tính kế, vô thức hôn mê bất tỉnh.

Lúc tỉnh lại, chính là hoàn cảnh đen kịt như vậy, nằm nghiêng trên mặt đất, Mạc Từ di chuyển thân thể chết lặng, tận lực đem nơi bị phỏng rời xa mặt đất thô ráp lạnh như băng.

Cái loại chỗ đau từ trong lớp da truyền đến...Cậu không bao giờ...có thể chịu được nữa.

Cẩn rắng dời cánh tay, Mạc Từ cũng dùng hết khí lực, nằm trên mặt đất hít thở dồn dập, đem hơi thở phả trên mặt đất. Bên người không có người chuyên chăm sóc, Mạc Từ cố sức ngóc đầu lên, nhìn về phía một mặt ánh sáng màu vàng trong bóng tối đen nhuần.

Dây điện của bóng đèn thô sơ được giữ trên thân một cây gậy, dùng để đảm nhiệm chiếu sáng. Cảnh này khiến cho Mạc Từ ở chỗ tối càng dễ thấy rõ hoàn cảnh xung quanh.

Trong kho hàng chất đống lớp xe bị vứt, đồ đạc lộn xộn bày ra loạn thất bát tao. Ba mặt vách tường được quét sơn màu xanh biếc, làm cho người ta nhận lầm đây là kho hàng đồ đạc lộn xộn của một xí nghiệp nào đó.

Nhưng lối ra trên tường bị đục ra một cửa ra hai thước rất cao, phá hủy kết cấu hoàn chỉnh của kho hàng, rất dễ đoán được đây là kho hàng tư nhân, thậm chí là tầng hầm...Mạc Từ linh mẫn ngửi được mùi vị ẩm ướt trong không khí, lần nữa hạ phán đoán.

Dưới ánh đèn mờ nhạt đám người đang cầm chai bia màu xanh biếc, đụng chạm vào chai của đối phương, lớn tiếng say xỉn mà nói chuyện, cười nghiêng ngả mà ngã trái ngã phải.

Bọn họ buông lỏng cảnh giác!

Quan sát điểm này, Mạc Từ bị bọn chúng bắt cóc bình tĩnh lùi đầu về, giật giật nút thắt phía sau, thử mở dây thừng tìm cơ hội chạy trốn.

35. Quyển 1 - Chương 35

“Này, Cường tử mày đi xem một chút đi.” Dường như nghe thấy Mạc Từ làm ra tiếng vang, đám người dưới bóng đèn nổi lên cảnh giác, dưới ánh sáng người đàn ông có vóc dáng gầy đảnh hắng cổ họng, đá đá thủ hạ đang say mềm bên người.

“A?! Thằng nhóc da mịn thịt mềm không kia phải ngất đi sao?” Tên tóc vàng ôm chai bia nói vòng vèo vài tiếng, hừ hừ không chịu xuất phát.

“Mày đi hay không đi!” Cái người đàn ông gầy la lớn, tên tóc vàng sợ tới mức cơ thể run lên, cứ như vậy từ trên ghế trượt xuống, phát ra một hồi kêu gào thảm thiết.

“Ồi chào!”

“Sát! Gọi quỷ! Mày là một con quỷ lười biếng, còn không đi xem, nếu nó chạy, chúng ta đều muốn gánh không nổi!” Người đàn ông vóc dáng gầy thập phần không kiên nhẫn phát tay, hung hăng trừng liếc tên tóc vàng từ trên mặt đất đứng lên.

“Vâng, Bách ca.” Tên tóc vàng xoa xoa cột sống ngã đau, khuôn mặt nhăn nhó thành bánh quai chèo, chậm rì vịn cái bàn thô sơ đứng lên, đem chai bia trong ngực không có bị ngã bể đặt lên bàn, chậm rãi hướng bên Mạc Từ tới gần.

Tiếng bước chân phù phiếm một nông một sâu truyền vào tai Mạc Từ dán trên mặt đất. Mùi rượu nồng đậm chậm rãi thổi qua, tiếng hít thở nặng nề vang lên, Mạc Từ không khỏi thần kinh căng thẳng, đem hai tay thoát ra lùi về duỗi vào trong, làm ra một cái biểu hiện giả dối còn bị cột.

Chỉ mong không cần phải phát hiện.

Mạc Từ trong nội tâm liều mạng hô, ngừng thở, Mạc Từ không dám phát ra bất cứ tiếng động gì.

“Bách ca, thằng nhóc này còn chưa có tỉnh lại, lo lắng cái gì.” Tên tóc vàng dụi dụi con mắt, đánh cho một cái ngáp thật to, lại ngồi chồm hổm xuống tỉ mỉ đánh giá Mạc Từ còn đang hôn mê.

“Cường tử mày lại nhìn nhìn!” Bản thân người đàn ông gầy lông mày thưa thớt cau lại, hướng về tên tóc vàng ở chỗ tối hét lên.

“A.” Tên tóc vàng phát ra một cái giọng mũi, vươn bàn tay ra, ở trên mí mắt đóng chặt của Mạc Từ quơ quơ. Máu da trắng nõn tại bóng đèn mờ mờ làm nổi bật như là bôi một tầng dầu trơn, nhìn về phía trên hết sức nhu hòa. Tên tóc vàng nhin không được dùng hai đầu ngón tay dính nước bia nhéo nhéo, cảm giác được dưới tay là trắng mịn, cười nhạo một tiếng, ở bên trái trên gương mặt lại dùng sức nhéo nhéo.

“Bách ca, làn da thằng nhóc này thực trơn! Sát, thiếu gia nhà giàu đều là da mịn thịt mềm như vậy?” Tên tóc vàng phát ra âm thanh khinh thường, trả lời lại lão đại nhà mình.

“Trông nom nó chặt vào, chúng ta thu tiền của chúng ta, những chuyện khác đừng trêu chọc vào. Chúng ta làm xong vụ này hãy thu tay!” Người đàn ông vốc dáng gầy từ hộp thuốc lá trên bàn lấy ra một điều thuốc, kẹp trong tay, từ trong túi quần lấy ra một cái bật lửa kim loại ma sát, vụt một tiếng đốt châm khói, hung hăng mà hút một phen.

“Đi theo cái này không tốt sao, Bách ca anh tại sao nói muốn thu tay lại!” Tên tóc vàng mạnh mẽ đứng dậy, bắt mắt nhếch nhếch môi.

“Đi theo cái này chúng ta làm đều là đứng mũi chịu sào dùng tính mạng vật lộn với nhau, hơi sơ xuất sẽ bị bắt ngay, cái tin tức thàng trước kia mày không xem?” Người đàn ông vốc dáng gầy gọi là Bách ca đem cái bật lửa lần nữa nhét trở lại trong túi quần, cầm lấy đầu lọc lại một hồi mãnh liệt hút, tiếp đó phun ra một vòng khói thật to.

“Đó là bọn nó quá xui!” Tên tóc vàng xì một tiếng khinh miệt, lắc đầu khinh thường.

“Không phải vận khí đen, là bọn nó trêu chọc phải người không thể động, bắt cóc người nhà thế gia vọng tộc có quyền thế thành phố C, mày nói có thể không bị bắt lại sao!”

“...Mà lai lịch của thằng nhóc này là sao, Bách ca anh biết không?” Tên tóc vàng thu hồi khinh thường vừa rồi, co rụt cổ lại, chần chừ hỏi.

“Cái này...Cổ chủ ủy thác chúng ta làm việc không nói, bắt quá cổ chủ nhiều lần cam đoan, cái gia đình này là quả hồng mềm, có thể cầm có thể nặn, sẽ không chọc phải thời vàng.” Bách ca đem đầu lọc đặt trên bàn cũ kỹ gầy gầy, phải tàn thuốc, chậm rãi nói ra.

“Quả hồng mềm?” Tên tóc vàng còn muốn hỏi điều gì, lại bị Bách ca không kiên nhẫn cắt đứt.

Phủi tay, người đàn ông vốc dáng gầy đem đầu lọc ném xuống đất, dùng để giày hung hung giẫm tắt, “Tốt lắm, đi gọi A Khoan cùng Khánh Vinh đến, là sau khi gọi điện thoại thông tri cho người nhà con tin.”

“A, được!” Tên tóc vàng cuống quýt gật đầu, nhấc lên bước chân phù phiếm, từ cái lỗ lớn vách tường kia chui ra, đem cửa lưới sắt đẩy qua loảng xoảng vang lên.

Mạc Từ trong bóng tối nhẹ nhàng thở ra, đem hai tay từ nút buộc rời rạc rút ra, cẩn cẩn dục dục nhích nhích cơ thể.

Đối thoại vừa rồi bị cậu nghe thất thất bát bát (lộn xộn), thân ở một cái hoàn cảnh lạ lẫm như vậy, toàn thân cao thấp cũng buộc quá chặt, lúc mặt bị người bóp, trái tim Mạc Từ như nhảy lên cổ hồng, kém xiu là nhảy ra ngoài.

May mà cái người xem xét cậu phản ứng cũng không cảm giác được bộ mặt cứng ngắc của cậu, tùy tiện nhìn xem rồi rời đi, bằng không tỉnh rồi, cái bọn người này chắc chắn sẽ không ở chỗ cậu nói những lời cơ mật này.

Một đoạn đối thoại rất đơn giản nhưng lại cho ra rất nhiều tin tức. Vừa mới mở mắt, đi vào hoàn cảnh lạ lẫm, hay tay bị trói, bị bắt cóc lại không có chút nào lo lắng.

Mẩu chốt là mấy câu của cái người đàn ông gọi ‘Bách ca’ kia. Cổ chủ, rồi sau đó là tên của hai người xa lạ. Bọn họ khẳng định không phải tự phát mà bắt cóc mình, người bắt cóc cậu cũng không chỉ có bốn người.

Mạc Từ nhăn mi tâm lại, ở trong đầu cẩn thận làm rõ suy nghĩ. Trên đường đột nhiên bị tập kích, năm sáu đại hán đeo kính râm, xe hơi màu đen không có bất luận đặc thù gì, kho hàng bỏ hoang.

Bắt cóc có mưu tính trước như thế, lại ở nơi thích hợp. Những tin tức này, đều là cái ‘Cổ chủ’ kia cung cấp cho.

Hình ảnh vụn vặt giống như bị xâu liên với nhau, Mạc Từ càng phát ra xao động, chỉ sợ cái bọn người bắt cóc này không phải lần đầu tiên thực hiện bắt cóc...Nghe khẩu khí của bọn họ, càng giống như là tập đoàn chuyên nghiệp bắt cóc vợ vết tài sản.

Chính vì như thế...Khả năng dựa vào bản thân chạy trốn tính ra 10% cũng chưa tới!

Liều mạng ngăn lại nội tâm hoảng loạn, Mạc Từ thừa dịp khe hở bọn họ buông lỏng lần nữa đánh giá cái kho hàng kín đáo này.

Vòng lớp xe bị mòn, linh kiện sửa chữa ô tô vụn vặt, thùng sơn loạn thất bát tao, vách tường loang lổ, nền đất xi măng.

Giờ đầu biên độ nhỏ, Mạc Từ nhảy bén ngóc đầu nhìn quét, tất cả bài trí nhìn như lộn xộn tùy tiện, nhưng lại được bày ra có quy luật. Chỉ cần thoáng không có để ý, sẽ giẫm trên mấy cái lon dễ bị xem nhẹ, làm ra tiếng vang, đưa tới cảnh giác của bọn họ!

Mạc Từ chăm chú mím môi, vết phỏng trên cánh tay bởi vì ma sát giấy dựa mà làm cho bóng nước vỡ, thuốc mỡ mất đi hiệu lực. Hiện tại một hồi lại một hồi đau đớn như là theo lớp da tập kích, vừa rát lại vừa tê.

Chẳng lẽ thực sự chỉ có thúc thủ chịu trời.

Mạc Từ có chút ảo não mở to mắt. Vẽ tai nghe tiếng vang khác thường ngoài hàng rào.

“A lô, mày là anh trai của cái thằng nhóc da mềm thịt béo sao? Ồ, tốt lắm, hiện tại chuẩn bị cho bọn tao một trăm vạn, bọn tao sẽ đem vị trí của nó nói cho mày biết.”

“Cái gì?! Mày muốn xác nhận người? Vậy phải thêm năm mươi vạn, không cần nghĩ tới báo nguy, em trai của mày đang trên tay tao, nếu tới chậm hoặc là báo nguy, chúng tao khó bảo toàn nó còn có thể gặp lại người nhà!”

“Nói nhảm cái gì, đem tiền đặt ở chỗ đó! Phải nhanh...”

Người gọi điện thoại uy hiếp chính là tên tóc vàng vừa rồi có nhéo có chửi, đám người từ ngoài cửa hàng rào đi tới, đem theo cái radio nửa cũ nửa mới, máy phát đã sớm thu tốt, soạn thảo quá trình lời thoại uy hiếp từ bằng thu.

“Được, xác nhận, mày chờ một chút, tao đợi tí nữa sẽ lại gọi tới!” Bằng thu căn cứ đầu bên kia điện thoại đáp lại, nhanh chóng chuyển tiếp trở về, cùng với bật âm nhạc âm ỉ cho người đầu bên kia nghe.

Tiếng bước chân lộn xộn vang lên, Mạc Từ cả kinh, vội vàng đem hai tay vói vào trong nút buộc, dùng tư thế ban đầu nằm nghiêng trên mặt đất.

“Ê, nhóc, tỉnh tỉnh!” Cảm giác được có người chạm rai tiếp cận mình, Mạc Từ cố gắng giả dạng bộ dáng chân tay vô lực, tận lực buông lỏng cơ thể toàn thân căng cứng.

“Tỉnh tỉnh!” Lần này không phải âm thanh thô chất gọi, Mạc Từ bị người thô bạo dùng chân đá vào.

“Anh mày nói muốn nghe xem âm thanh của mày, nhanh lên đứng dậy!” Lại là một cước nặng nề, Mạc Từ chịu đựng đau nhức ở bụng, giả vờ như hoảng hốt mở to mắt.

“Mày tới nói!” Điện thoại bị ép buộc dán trên tai Mạc Từ, âm thanh bên cạnh lập tức truyền tới: “A Từ? Là A Từ sao?”

“Anh...” Mạc Từ bị một cái đại hán tướng mạo uy mãnh đặt ở trên mặt đất, không thể động đậy, nghe được âm thanh quen thuộc, mấp máy môi, xen lẫn đau đớn khẽ gọi một tiếng, cũng từ trong miệng tràn ra.

“A Từ, em làm sao vậy?” Mạc Ngôn ngày thường không ba động trong âm thanh ngữ điệu lại xen lẫn một tia kinh hoàng.

“Anh, không có việc gì...Lần này bắt cóc là có...Anh lập tức đưa tiền đến...” Mạc Từ hung hăng lay động như một con , đá vang thùng sơn bên người, đem lại tiếng loảng xoảng cực to, rước lấy một cái quyền thật nặng.

“A!” Mạc Từ rên một tiếng, chỗ lưng truyền đến cảm giác đau so với tê ngứa bị phỏng, tới càng mãnh liệt hơn. Lấy ra điện thoại từ bên tai Mạc Từ, tên tóc vàng lại đá chỗ đó thật nặng một cái, hung dữ liếc nhìn chằm chằm: “Nhóc con mày đừng có mà đùa giỡn thủ đoạn gì!”

“Nghe thấy chưa? Lập tức chuyển tiền qua, địa điểm tại trong cái thùng rác đường XX phố XX, phải nhanh, bằng không mày cứ chờ đi, thằng nhóc này sẽ vĩnh viễn không thể nhúc nhích!” Tên tóc vàng cầm radio tắt đi nút mở radio, đưa đi động chuyển qua bên người Mạc Từ, để cho đầu kia nghe rõ tiếng rên của Mạc Từ, lập tức dứt khoát cắt đứt.

“Có nghe thấy không, trong khoảng thời gian này mày tốt nhất ngoan ngoãn đợi ở đây, chờ người nhà đến giao tiền chuộc, muốn chạy trốn là không thể nào!” Riêng người đàn ông gầy đem hai tay đập lại với nhau, cúi người nhìn Mạc Từ rên rỉ trên mặt đất, làm ra một động tác uy hiếp.

“Các anh em, bắt đầu làm việc nào!” Nhìn thấy Mạc Từ bộ dáng vô lực, Bách ca vóc dáng gầy phát tay, để cho mấy người đồng bạn cùng nhau bố trí kho hàng bỏ hoang, an bài người đi lấy tiền chuộc.

Vài cái đại hán thân hình cao lớn chia nhau ra hành động, tạm thời buông tha Mạc Từ, canh giữ ở cửa ra vào kho hàng, không hề nói một chút lời râu ria, bộ dáng lưng rất thẳng cùng rời rạc vừa rồi hoàn toàn bất đồng.

Mạc Từ mi tâm càng nhăn càng chặt chống đỡ trên vách tường, đem kêu rên thống khổ ngăn lại trong hàm răng, không cho tràn ra. Bọn họ là đội chuyên nghiệp, hơn nữa là có chuẩn bị mà đến, cổ chủ sau lưng nhất định đối với Mạc gia chỉ tay.

Thế nhưng...Ai lại là người cổ chủ sau lưng chỉ huy bắt cóc? Lúc Mạc Từ chú ý đến hiện tại đã là ban đêm, trong đầu linh quang đột nhiên lóe lên, một từ ‘Cổ chủ’ phía sau trong bóng râm hiện ra một gương mặt cũng không xa lạ.

Là bọn họ...Tất cả nghi vấn cũng bởi vì cái chân dung được vẽ bổ sung hé ra này mà sáng tỏ lên.

Cậu vẫn nhớ, cái người đàn bà không cam lòng chỉ làm người phụ nữ của Mạc gia, lòng mang dã tâm. Vọng tưởng cướp lấy tài sản của Mạc gia, vọng tưởng qua cuộc sống phu nhân không cần nhìn sắc mặt của người khác.

Mạc Từ không biết, lần này bọn họ có thể thực hiện được hay không, chỉ có thể tự mình kiên cường ở trong lòng cầu nguyện, anh trai có thể nghe hiểu được ý tứ trong lời nói của cậu, nhớ tới cái tin nhắn đã gửi qua lúc trước.

Trong lòng sinh ra một cổ tình cảm nồng đậm, kiềm nén bản thân không được nhất thời nóng đầu làm ra chuyện xúc động. Mệnh ta không bởi trời, sinh mệnh một lần trọng sinh, há có thể lần nữa bị thiên nhân xa cách, lang bạc kỳ hồ* như vậy?

* : Trôi dạt khắp nơi, đầu đường xó chợ

Mạc Từ cắn chặt môi, đem tâm tình đồng hóa ở trong một mảng bóng tối, từ trong trí nhớ đã lâu tìm kiếm chi tiết về vụ bắt cóc, đem nghi vấn không rõ trước kia xâu liền lại với nhau, tìm được một cái kết luận không thể tưởng được.

Đó là năm cậu hai mươi sáu tuổi gặp phải một hồi bắt cóc. Hai cái đêm tối, trải qua hữu kinh vô hiểm về đến nhà.

Liên tưởng đến tin tức đời trước bỏ qua, cùng phá vỡ gian tình gần đây, Mạc Từ rất nhanh nghĩ đến nguyên nhân đời trước vô tội bị vu hãm.

Hắn là cô vợ Dư Phái San trên danh nghĩa của cha cùng đàn ông bên ngoài liên thủ bày ra, mục tiêu là dùng mưu đoạt phần gia sản của Mạc gia, nội ứng ngoại hợp, đem tin tức của mình để lộ ra người đàn ông

phía sau, mời đội bắt cóc chuyên nghiệp, lợi dụng điểm yếu uy hiếp tiền chuộc cao.

Thư phòng mất trộm, gã thừa dịp vừa lúc lấy được bí phương vẫn luôn có ý mà không có lực. Hẳn là Dư Phái San thừa dịp Mạc gia cao thấp một mảnh hỗn loạn, tiến vào thư phòng của cha, mở ra két bảo hiểm lấy đi chìa khóa cùng mật mã két bảo hiểm của ngân hàng. Ở trong ba ngày kế tiếp, gã giả mạo kí tên đem tài sản tổ tiên Mạc gia tích lũy tất cả mang đi, bản thân ở Mạc gia làm bộ làm tịch giúp đỡ giáo huấn mình, dựa vào khe hở mình và người nhà chiến tranh lạnh, cùng gian phu bỏ trốn mất dạng.

Sau khi két bảo hiểm mất trộm, ngân hàng mở rương kí tên lấy đồ, tất cả mũi nhọn đều chỉ hướng về chính cậu vừa mới bị bắt cóc thả ra, đứa con bất hiếu cầm đi bí phương Mạc gia.

Cha con ly gián, anh em phản bội. Bản thân vẫn luôn được dung túng cảm giác từ trên cao rớt xuống mặt đất, trở nên không đáng một đồng. Cùng ngành cạnh tranh ác tính, mối nguy nghiêm trọng về tài sản gia tộc làm cổ phần công ty điên cuồng rớt xuống, Mạc gia chậm rãi hướng về bước đường cùng.

Đó là chuyện phát sinh ở tám năm sau...Tại sao phải sớm trước xa như thế, bỗng nhiên phát sinh?

Lương lự trong bóng tối, Mạc Từ cảm giác máu toàn thân ngược dòng, đau đớn kích thích đại não nhanh chóng vận chuyển, vứt bỏ nông cạn lúc trước, nhận thức sáng suốt làm cậu nắm trong tay một cơ hội, đi thay đổi vận mệnh tương lai.

Bắt lấy cái ý đồ làm loạn mưu toan vu hãm của người đàn bà kia cho cậu, truy hồi lại tài sản tổn thất.

Mạc Từ rút hai tay của mình ra, lên lút cầm lấy cờ lê lớn cậu vẫn luôn đặt ở sau lưng, cử động thân thể, chậm rãi đứng lên.

“Lý tiên sinh, anh đến làm gì?” Bên ngoài cửa hàng rào truyền ra âm thanh làm cho Mạc Từ vừa mới đứng dậy lại nằm sấp trở lại chỗ cũ, yên lặng theo dõi biến hóa của nó.

Hô hấp phả vào xi măng trên mặt đất, Mạc Từ dùng một góc người khác không để ý khẽ ngẩng đầu.

“Tôi tới xem các anh xử lý thế nào, người đâu? Để tôi nhìn xem.” Người đàn ông xa lạ tận lực giảm thấp âm thanh xuống, đẩy ra đại hán ngăn gã lại, làm ra tiếng vang thật lớn, mạnh mẽ đi vào kho hàng, cùng người đàn ông vóc dáng gầy ngồi ở trên bàn lên tiếng chào hỏi.

“Ở chỗ này, đã thông tri người nhà của nó, vừa vặn anh đã đến, chúng ta đi nói chuyện vấn đề tính toán sổ sách.” Bách ca vóc dáng gầy vươn cánh tay, ngăn cản người đàn ông nhìn quanh khắp nơi.

“Anh bốn tôi sáu, không phải nói xong rồi?” Người đàn ông không kiên nhẫn cau lông mày, bình tĩnh đứng trước mặt Bách ca.

“Chia bốn sáu, anh không cảm thấy chúng tôi rất thiệt thòi sao!” Một âm thanh chen vào, tiến đến, cắt đứt lời của người đàn ông.

“Cường tử, im miệng!” Bách ca đem điều thuốc mới đốt lên bộp một cái ném rớt trên bàn, rống lớn nói, quay sang đối với người đàn ông nói: “Chúng tôi là nhân lực cùng tự mình, anh cung cấp chính là thông tin. Cái gì nhẹ cái gì nặng, chắc hẳn Lý tiên sinh phân được rõ ràng. Cường tử nói rất đúng, tôi cảm thấy rằng, Lý tiên sinh hẳn là cân nhắc một chút.” Bách ca bỗng nhiên đứng dậy, chắn trước mặt người đàn ông.

Vài người đợi ở trong kho hàn áp sát qua, che khuất bóng đèn chiếu qua hào quang yếu ớt, hình thể cao lớn bao phủ trên người đàn ông, mang đến cho gã một uy áp vô hình.

Người đàn ông như là đột nhiên mất đi dáng vẻ kiêu ngạo, bộ dáng không kiên nhẫn lúc trước chuyển biến thành thương lượng, giả bộ suy nghĩ, người đàn ông lách người chuẩn ra vòng vây của bọn họ, một phen tìm cái ghế coi như sạch sẽ, ngồi lên: “Không dám, không dám, Bách ca anh sáu tôi bốn, cũng có thể cân nhắc...Chỉ là, còn phải hoàn thành chuyện này mới được.”

“Đó là đương nhiên, chúng tôi trên con đường này được xưng là hàng đầu, làm sao lại thất thủ!” Tên tóc vàng lần nữa xen vào, ông cánh tay căng lên dáng vẻ kiêu căng.

“Chính là, chính là...Tôi muốn nhìn xem người các anh bắt về, Bách ca anh xem có được hay không.” Người đàn ông chuyển chủ đề, nhìn về phía Bách ca ngồi trở lại trên mặt ghế.

“Cường tử, mang Lý tiên sinh đi xem.” Bách ca hài lòng chiếm được mặt mũi, một lần nữa đốt một điều thuốc.

Tiếng bước chân tới gần, Mạc Từ sớm lấy tay rút về, thuận tiện đem cờ lê giấu phía sau mà có thể đưa ta cầm lấy, giả vờ như bộ dáng vô lực nhu nhược, phát ra từng đợt rên rỉ.

“Không có bắt lầm người...” Người đàn ông đến ngồi chồm hổm, chống lại con mắt Mạc Từ nửa mở nửa híp.

“Nhóc, mày có biết tao hay không?” Khuôn mặt dữ tợn làm cho Mạc Từ giả vờ bộ dạng như nghi hoặc, trợn mắt nhìn nhìn, “Ông là ai?”

“Tao là ai? Được!” Người đàn ông thu bàn tay về, chuẩn bị đứng lên, lại như là đột nhiên nhớ ra cái gì đó, một lần nữa đem ánh mắt tụ ở trên người Mạc Từ, dò xét tới tới lui lui, “Mày thật sự không biết tao, Nhị thiếu Mạc gia?!”

“Ông là ai, không phải là bọn cướp sao, đòi tiền thì anh trai của tôi sẽ đưa cho ông, dong dài cái gì!” Mạc Từ giả vờ như không kiên nhẫn đem lời nói bật thốt lên, đem bộ dáng không coi ai ra gì trước kia của mình làm hết sức thành công.

“Tốt, mày không biết tao, nhưng nhận ra Dư Phái San a!” Ánh mắt người đàn ông âm trầm rơi xuống trên tay bị trói chặt của Mạc Từ, đột nhiên vươn tay ra, đi mò mẫm cái nút buộc lỏng lẻo kia!

“Mạc Nhị thiếu! Thiếu chút nữa bị mày lừa dối cho qua, mày nghe cho rõ đây, không đem não mày chơi cho chấn động, tao sẽ không để cho người ta thả mày trở về!” Dứt lời, người đàn ông thoáng đẩy nút buộc ra, tay kia bóp cái cổ Mạc Từ, cổ tay chậm rãi dùng sức.

“Thả tôi ra!” Mạc Từ mặt đỏ lên, sử dụng ra khí lực toàn thân giãy dụa khỏi cái tay trên cổ cậu.

“Đồ ranh con, còn muốn ra về? Ngày đó mày không phải thấy rõ ràng?” Khuôn mặt người đàn ông biểu lộ càng phát ra dữ tợn, tay buông Mạc Từ ra, hai cánh tay dùng sức bóp cái cổ Mạc Từ, giống như là muốn đem người giết chết mới bỏ qua.

Mạc Từ cảm giác được tính mạng đang bị uy hiếp, tay vừa được thả ra hướng về cờ lê sau lưng, dùng khí lực lớn nhất của bản thân đánh về phía người đàn ông trước mặt!

“A!” Người đàn ông không sao phòng bị kịp, ngực kề sát bị một kích nặng nề, lão đảo té lăn trên mặt đất, Mạc Từ tranh thủ khe hở đứng dậy, nắm cờ lê lên, tiếp tục nện về phía người đàn ông.

“Các anh đang làm gì, hỗ trợ đi!” Người đàn ông đứng lên, tránh thoát cờ lê Mạc Từ hướng gã đập, hướng người liên can một bên thờ ơ thét lên.

“Nhóc con mày còn rất giảo hoạt!” Thằng tóc vàng kịp phản ứng trước tiên, cầm trụ hai tay Mạc Từ, đưa cậu áp ngược lại mặt đất, nói ra một câu không biết là lời tán thưởng hay là trào phúng.

“Mày thả ra!” Người đàn ông bị Mạc Từ phản kích trên mặt đất đỏ mắt, đẩy tên tóc vàng ra, hướng trên người Mạc Từ không còn khí lực nặng nề đá một cước.

“Mày đây là không phải trong nhà của mày, nhìn rõ tình huống cho tao, thằng ranh con!” Đá đánh liên hoàn làm cho Mạc Từ cuộn mình lại, bảo vệ bộ vị trọng yếu của mình, ẩn nhẫn thừa nhận.

“Thằng ranh con!” Trong lời nói của người đàn ông mang theo khinh thường nồng đậm, cước chuyển động một cái so với một cái nặng hơn, toàn bộ làm trên người của Mạc Từ.

Trong kho hàng kín đáo quanh quần âm thanh đá đấm, có vẻ vô cùng áp lực. Sau lưng người đàn ông một người đứng ra đến, đưa tay khoát lên vai người đàn ông: “Đừng quá dùng sức, giết chết không có tiền chuộc, thậm chí còn phải gánh vác mạng người kiện cáo...”

“Mạng người kiện cáo, các anh lại sợ?” Người đàn ông hất ra cánh tay trên vai, lần nữa giơ chân phải lên, lại đột nhiên bị âm thanh truyền tới thu hồi chân phải nâng lên.

“Ai? Ai tới?” Người đàn ông xoay người sang chỗ khác, nổi giận dùng dùng nhìn xem người xông vào kho hàng, đối với người liên can ở bên ngoài nói: “Các anh chọn cái chỗ này sẽ không sợ bị phát hiện đi.”

“Làm sao sê, cái chỗ này không có người dẫn đường, người bình thường tìm còn không đến...” Bách ca giải thích bị người mạnh mẽ xông tới cắt đứt.

“...Người bình thường tìm không thấy? Anh xem tôi là người bình thường...” Âm thanh sắc bén mang theo một tia giận dữ, chui vào trong tai mấy bọn bắt cóc không biết rõ tình huống ——

36. Quyển 1 - Chương 36

“Lý Vĩ, anh xem tôi là người bình thường?” Treo một mặt mỉm cười mang theo hàn ý, người xông tới mang theo đám người gạt gù, chậm rãi tới gần nhóm bọn bắt cóc biểu tình khác nhau.

“Tổng giám đốc...Sao anh lại tới đây?” Người đàn ông thu hồi dáng vẻ kiêu ngạo kiêu căng vừa rồi, ngữ điệu giảm xuống không ít, bộ dáng gục đầu biến sắc làm cho người ta nhìn thế là hiểu rồi.

“Lý quản lý, anh còn nhớ rõ cái Tổng giám đốc tôi đây a.” Người xông tới giương khoe miệng lên, khuôn mặt mang theo vui vẻ càng làm cho trái tim của người khác băng giá.

Khi híp mắt nhìn người khác, nét cười trên mặt cùng ánh mắt giống như một loại lưỡi dao hoàn toàn khác nhau. Đôi mắt cất giấu hàn ý làm cho người ta không hiểu sao kinh hãi, vô thức lui về phía sau vài bước.

“Tổng giám đốc...”

“Anh hỏi tôi làm sao đến được đây? Anh nói thử xem?” Giỏi về ngụy trang trên mặt làm ra một cái biểu tình mờ mịt không biết gì, làm cho người muốn hỏi cũng bị cái này ép cho biểu lộ mê mang.

“Hiện tại tan tã, Tổng giám đốc sẽ không phải vẫn luôn đi theo tôi...” Người đàn ông niết niết bàn tay, cánh tay mất tự nhiên buông xuống, trong đầu càng không ngừng hồi tưởng lại quan hệ của Tổng giám đốc cùng cái Nhị thiếu Mạc gia này.

Bọn họ là bạn bè? Thế nhưng không giống...Là đàn anh? Càng không có khả năng. Lý Vĩ lông mày buộc lại, sắc mặt càng phát ra ngưng trọng.

Người tới không cho gã bắt luận cái gì thời gian tự hỏi, ngừng đầu phát phát cánh tay, để cho tay chân sau lưng đứng gặt ra, bao trùm vây quanh một đám người trong phòng, hạ xuống nói: “Các anh hôm nay lúc này rời đi...Chỉ sợ có chút khó khăn.”

Nói xong hướng tất cả mọi người gạt gù, lộ ra biểu tình nghiêm túc, đảo qua khuôn mặt nhóm bọn bắt cóc biểu tình không đồng nhất, cuối cùng đưa ánh mắt hướng về Mạc Từ cuộn mình trên mặt đất phát ra thống khổ rên rĩ.

“Tôi bắt cóc, sẽ ở mười năm tù có thời hạn trở lên hoặc là ở tù chung thân, cũng phạt tiền hoặc là tịch thu tài sản...Tình tiết so ra nhẹ hơn, ở tù có thời hạn năm năm trở lên mười năm trở xuống, cũng phạt tiền...Các anh khẳng định biết rõ.” Người đó một lần nữa treo mặt mỉm cười đem ánh mắt tập trung trên người Lý Vĩ, trong nụ cười của người đó thâm nhiều hơn một phần hương vị.

“Tổng giám đốc, không phải...” Lý Vĩ một mực yên lặng không lên tiếng bỗng nhiên ngừng đầu, hai tay vô thức đặt ở giữa không trung, làm giải thích.

“Vậy anh có thể giải thích một chút tại sao phải có cái này?” Triệu Hồng Tu âm thanh trầm thấp xuống ánh mắt sáng rực, nhắc lên dây thừng đặc biệt trên bàn cùng cùng số thẻ sim điện thoại di động, ở trước mặt Lý Vĩ quơ quơ.

“Cái này...Chỉ là vì người bạn giáo huấn một thằng nhóc chọc chuyện tình thôi, tiến đến nhìn xem...Không phải như ngài nghĩ đâu?” Lý Vĩ đầu đầy mồ hôi, nhìn thoáng qua người đàn ông vốc dáng gầy bên người, tạm thời trao đổi tin tức.

“Giáo huấn? Lý Vĩ, tôi còn không biết anh trèo lên một cái phu nhân...Gần đây cùng người phụ nữ kia thân thiết, chuẩn bị...” Âm thanh Triệu Hồng Tu nhỏ xuống, phát ra nụ cười âm u, biểu tình cười mà giống như không cười như cầm búa làm cho Lý Vĩ một kích, đánh cho tiêu tan tất cả dáng vẻ kiêu ngạo. Triệu Hồng Tu phúi bàn tay, ý bảo thủ hạ lấy ra một cái túi giấy phong kín màu xám. Rồi sau đó từ trong túi giấy lấy ra ảnh chụp, làm cho Lý Vĩ như bị sét đánh, cứng ngắc đứng nguyên tại chỗ.

Màu sắc rực rỡ trên tấm ảnh, chụp rất rõ ràng một đôi nam nữ thân mật, cánh tay khoát cùng nhau, người đàn ông cúi đầu ôn nhu đưa tình người phụ nữ. Ảnh chụp như vậy, nếu như gửi đến cái gia đình khác, sẽ đưa tới cái dạng tinh phong huyết vũ gì? Lý Vĩ bị đánh phủ đầu so với ai khác đều tinh tường hơn.

“Tôi còn không biết, thủ hạ đắc lực của tôi lại yêu thích phạm pháp, cầm cơ mật của công ty không lo lại phạm vào việc bất cóc...Cái này, công ty chỉ sợ phải đuổi việc anh...” Tiếng nói phát ra, Triệu Hồng Tu không đếm xỉa Lý Vĩ, trực tiếp vượt qua gã đi đến bên cạnh Mạc Từ. Tay chân vây quanh bên cạnh đứng lúc nhìn thấy nhóm bọn bất cóc thời cơ không đúng chuẩn bị chạy thực mạng.

“Gọi điện thoại, gọi cảnh sát đến.” Mệnh lệnh của Triệu Hồng Tu làm cho tất cả mọi người đầu run rẩy, sắc mặt nổi lên hoảng loạn.

“Vâng.” Đường dây điện thoại rất nhanh được kết nối, đại hán cầm điện thoại hướng về đầu bên kia đơn giản nói rõ tình huống. Thờ ịp khe hở gọi điện, tên tóc vàng cảm thấy tình huống không ổn lập tức nhào tiến tới, thân thủ cướp đoạt điện thoại trong tay đại hán. Âm thanh thùng sơn bị đá văng cùng tiếng chửi bậy đột nhiên bộc phát ra, Triệu Hồng Tu không kiên nhẫn xoay người, thờ ơ hướng thủ hạ chỉ nói:

“Còn đứng ngây đó làm gì, gọi điện thoại cảnh sát, thuận tiện...” Triệu Hồng Tu nhướng lông mày, nhìn về phía Lý Vĩ núp ở phía sau bọn bất cóc, “Đem hán trời lại đưa đến nhà Mạc trạch (chỗ ở)! ”

“Vâng, cậu chủ!” Một đám người rất có năng suất nhanh chóng quật ngã những bọn bất cóc này, đem Lý Vĩ ra sức giãy dụa dùng dây thừng trói gã lại, chặt cứng dè trên mặt đất, đợi Lý Vĩ dường như nhận mệnh ngừng giãy dụa, hai cái đại hán hình thể bư hãn mới đảm nhiệm nhiệm vụ áp giải, đi xe hơi chạy nhanh hướng Mạc trạch báo cáo kết quả công tác.

Triệu Hồng Tu nhìn xem loạn đầu đã sớm ngừng lại, quay lại bước đi thông thả hai bước, tới gần Mạc Từ, người ưu nhã ngồi chồm hổm nhìn xuống Mạc Từ.

Bên mặt bị bóng tối bao trùm, biểu tình mơ hồ, Triệu Hồng Tu nhìn thấy bộ dáng Mạc Từ cắn răng thống khổ rên rỉ, trong nội tâm nhiều hơn một phần tình cảm khác thường, chậm rãi duỗi tay phải ra, nhẹ nhàng chạm vào gò má bên phải của Mạc Từ.

“Buông ra!” Mạc Từ nửa híp mắt không ngừng dè nén bỗng nhiên mở to mắt, trong con ngươi phản xạ ra ánh sáng sáng ngời. Sớm đã cởi bỏ dây thừng làm cho hai tay không bị trói buộc, Mạc Từ toàn thân cao thấp đều chống lại tiếp cận của Triệu Hồng Tu.

“Buông ra?” Tựa hồ không có chú ý tới khẩu khí kịch liệt của Mạc Từ, Triệu Hồng Tu đem ngữ điệu kéo ra thật dài. Chống lại con mắt phản xạ ngọn đèn của Mạc Từ, mở miệng trầm thấp: “Cậu thật không ngờ, người đầu tiên tới cứu cậu chính là tôi đi...”

“Đúng vậy, không nghĩ tới.” Mạc Từ vô thức né đi đôi mắt của Triệu Hồng Tu, lão đảo vịn vách tường đứng lên, lảng lại tức giận cùng kinh ngạc trong ngữ điệu, làm cho ***g ngực hiện ra gợn sóng trấn định lại.

“Cảm ơn anh, Triệu tiên sinh.” Trên người ngoại trừ miệng vết thương đã dầm ra, còn có chỗ đau của miệng vết thương phỏng bị vỡ bóng nước, đau đớn nóng rát cùng đau bụng mơ hồ sinh ra thông qua thần kinh cùng nhau truyền vào trong đầu, đau đớn bị phát đại đến vô số lần, Mạc Từ dè nén đau nhức thở hổn hển, nhổ ra mấy chữ nói lời cảm ơn.

Không phải là không có nghĩ đến...Là hoàn toàn, từ đầu, vẫn luôn không có ý nghĩ này! Triệu Hồng Tu tại sao lại vào lúc cậu bị bất cóc đầu tiên chạy đến, Triệu Hồng Tu tại sao lại đặc biệt tới cứu cậu...

Nghi vấn giống như quả cầu tuyết càng lăn càng lớn. Lại như trái to ép cong đầu cành, nhánh suy nghĩ trong đầu bị ép đến cong cong, treo lên nghi vấn, không giải thích được nó.

Vốn sẽ không muốn cùng Triệu Hồng Tu lại có cùng xuất hiện Mạc Từ lần nữa cảm thán vận mệnh trùng lặp kinh người, nhiều lần lặp lại. Càng không muốn gặp lại, người này lại càng xuất hiện tần số cao ở trước mặt mình.

Tâm tình làm cho bình ổn xuống lại lần nữa như nước sôi sôi trào, xúc động ngay từ đầu đưa tới trêu chọc của đối phương...Mạc Từ hồi tưởng lại, không biết là vui hay là bi thương.

Nếu như ban đầu ở khách sạn không có nỗi giận ra tay, chỉ là đem cừu hận chôn dấu dưới đáy lòng, thì sẽ là một hồi tình cảnh thế nào nhỉ... Vận mệnh trước kia có khả năng tái diễn lại lần nữa không?

Suy nghĩ mâu thuẫn đã tồn tại ngay từ đầu, là bản thân dẫn sói vào nhà, dẫn đến Triệu Hồng Tu từng bước xâm chiếm Mạc gia. Sau khi bắt đầu một lần nữa gặp mặt hoàn toàn khác nhau, mỗi một lần lại đối chọi gay gắt hơn...

Mạc Từ đứng ở lập trường của Triệu Hồng Tu suy nghĩ xem hành vi xúc động dễ nổi giận của chính mình, lấy được kết luận là lỗ hổng không vững chắc.

Vì cái gì mỗi lần gặp mặt đều phải toàn thân mọc gai, bày ra dáng vẻ khó có thể tiếp cận, vì cái gì lại bị bóng ma trước đây của cái người trước mặt này bao trùm, tự giác mà sinh ra cảm giác chống đối?

Tất cả tâm tình đều đột phát trên người của người này, đầu Mạc Từ choáng váng, lão đảo một cái suýt nữa thì ngã xuống.

“Cậu không sao chứ...” Âm thanh của Triệu Hồng Tu rất có từ tính, khàn khàn trầm thấp, khác với sự sắc bén đối với người khác. Thoáng dỡ lấy cơ thể đang nghiêng ngả của Mạc Từ, Triệu Hồng Tu đem cơ thể của Mạc Từ dịch chuyển vào trong lòng mình một chút, hai tay dùng lực, làm cho cơ thể Mạc Từ nâng cao lên, cứ như vậy ôm Mạc Từ đi ra kho hàng, dưới ánh mắt kinh ngạc của các thủ hạ ngồi vào trong xe của mình. Cẩn cẩn dục dục đem Mạc Từ quần áo bẩn thỉu đặt ở chỗ ngồi phía sau, để cho Mạc Từ tựa vào ghế xe mềm mại, bản thân thì dán chặt lấy Mạc Từ, ngồi ở bên trái cậu ta.

Tài xế trong xe nhìn thấy hai người, liếc vào trong gương chiếu hậu, tự giác khởi động xe, chuyển động nhấn cái nút kính cách âm chỗ ghế lái cùng ghế ngồi phía sau, chạy nhanh hướng bệnh viện lớn nhất của thành phố C.

Mạc Từ phục hồi lại tinh thần cúi đầu quan sát làn da, cảm giác được nhiệt độ nóng rực từ bên trái truyền tới, cơ thể mất tự nhiên dịch chuyển lại bị Triệu Hồng Tu chế trụ cổ tay, không cho nhúc nhích chút nào.

“Tôi muốn cùng cậu nói chuyện, Mạc Từ.” Triệu Hồng Tu đè thấp âm thanh truyền vào trong tay Mạc Từ, ánh mắt chuyên chú là Mạc Từ chưa bao giờ thấy qua.

Mạc Từ giật giật môi, không nói gì, lông mi che phủ con mắt màu trà nhạt, hô hấp nhẹ nhàng phả trong không gian chật hẹp, nội tâm bối rối so với phần nộ cừu thị lúc trước càng thêm mãnh liệt, cậu vô thức né tránh tình cảnh như thế này.

“Tôi cảm thấy rằng chúng ta cần phải nói chuyện,” Triệu Hồng Tu bắt lấy ánh mắt mê mang của Mạc Từ: “Cậu nói cho tôi biết, tại sao mỗi lần nhìn thấy tôi đều dùng ánh mắt đồng dạng với đối đãi kẻ thù mà nhìn tôi... Chúng ta trước kia từng có khúc mắc sao?” Vùng lông mày khẽ nhăn lại tụ cùng một chỗ, lộ ra biểu tình một trăm suy nghĩ vẫn không thể lý giải được.

“Nếu lần khách sạn trước kia... Cũng không đến mức như thế này, biết không, cảm nhận cậu gây cho tôi không như lần đầu tiên, đều không giống nhau. Xúc động dễ nổi giận, ngông cuồng ương ngạnh, tránh không kịp, chống cự người khác ngàn dặm... Người nào mới chân chính là cậu?” Một tiếng ngữ điệu cao lên này lại làm cho Mạc Từ ngồi vững vàng trên xe toàn thân chấn động.

Ánh mắt đồng dạng với đối đãi kẻ thù... Trong đầu bị những lời này nhồi vào, gì đó xây dựng lúc trước như bị sóng biển cuốn đi, tầng dưới cùng của tòa thành dùng cát xây lên chậm rãi tan rã.

Triệu Hồng Tu là kẻ thù? Kỳ thật là không phải. Hai cái đáp án chiếm giữ trong đầu Mạc Từ, quá khứ cùng hiện tại, chuyện cũ cùng tình trạng hiện tại...

Những cừu hận kia, thế nhưng thật ra là không tồn tại! Cậu trở lại mười tám tuổi, cha khỏe mạnh, gia tộc đang vững lên nâng cao... Không có lang bạc kỳ hồ trước kia, Mạc gia tan bại——

Nói cách khác, sau khi lần nữa giấc mộng Nam Kha vào lúc sáng sớm kia tới khoảnh khắc này, những cái gì gọi là cừu hận căn bản không tồn tại!

Những gian khổ kia, những trốn nhui trốn nhủi kia, những hung hăng chửi rủa ở trong góc phòng âm u kia... Đều không tồn tại! Phẳng phất như là một cái thành phố trống rỗng cấu tạo hoàn chỉnh, ở trong khoảnh khắc bị hủy diệt, chỉ còn lại bụi bặm di chuyển trong không khí cùng mảnh vụn...

Đó là cừu hận bản thân cố tình mang đến...

Là bản thân từ đầu đến cuối ảo tưởng tình tiết...

Sắc mặt trắng nhợt, cơ thể Mạc Từ cứng ngắc dẫn đến chú ý của Triệu Hồng Tu, thật lâu không được đáp lại, điều này làm cho Triệu Hồng Tu cảm giác mình là đơn độc tình nguyện hòa giải.

Tâm tình phức tạp nổi lên, Triệu Hồng Tu cho tới bây giờ đều không phải là một người co đầu rút cổ, thế nhưng khi đối mặt với Mạc Từ, anh chung quy phải luôn suy nghĩ kỹ mới động thủ, nhưng mà sự kiên nhẫn của anh có hạn, trải qua không đã động được cũng tiêu thụ không nổi.

Loại tình cảm vi diệu này là sau nụ hôn ngày đó sinh ra cảm xúc a.

Triệu Hồng Tu đem ánh mắt chuyển qua trên môi mang theo màu hồng nhạt của Mạc Từ, trong nội tâm kiềm chế tâm tình kịch liệt, chờ đợi Mạc Từ cho một cái đáp án anh muốn.

“Anh không phải kẻ thù của tôi...” Mạc Từ bị cái trầm mặc này ép phải lên tiếng, ánh mắt rơi vào chỗ ngón cái trên bàn tay của mình.

Trả lời như vậy, vô cùng quái dị... Cùng với một người ‘Đời trước’ là kẻ thù ngồi xuống nói chuyện với nhau, nói không có cái gì phát sinh, chỉ là bản thân vô cớ giận chó đánh mèo... Loại cảm giác quái dị này không thể dùng ngôn ngữ là hình dung được.

Cừu hận cắm rễ dưới đáy lòng, nảy sinh sinh trưởng rất nhiều năm. Mặc dù là lần nữa lấy được sinh mạng mới, mang theo trí nhớ tương lai, Mạc Từ cũng là tính cách theo thói quen đem cừu hận thay đổi một cách vô tri vô giác, đem nguy cơ một mực ghi tạc dưới đáy lòng, tùy thời đợi phản kích.

Thế nhưng, loại ý nghĩ này cái gì cũng không liên quan đến Triệu Hồng Tu trước mặt, chỉ là một hồi phán đoán hư vô... Kết quả là, cái gì cũng không có phát sinh.

Không tồn tại... Loại cừu hận này không tồn tại, cậu một mặt chấp nhất cừu hận ở đời trước, mà xem nhẹ cái thế giới hiện tại này là dựa theo quỹ đạo phát sinh sự tình ngày trước.

Vừa thức tỉnh, chỉ có một mình cậu phát hiện thời gian quay ngược. Người thân bạn bè xung quanh cùng trong trí nhớ rõ ràng giống nhau, nhân tố bất định, chỉ có bản thân.

Mạc Từ để lại một chuỗi trầm mặc thật lâu, mấy lần né tránh đi ánh mắt của Triệu Hồng Tu, tâm loạn như ma, cảm giác thế giới chính mình cấu tạo nên đã không có khả năng thích hợp với bản thân.

Cùng lúc hy vọng hiện thực như thế này tiếp tục duy trì, có cơ hội tinh tế bù đắp thật tốt. Cùng lúc lại sợ hãi hiện thực như thế kia lại lần nữa trình diễn, một thân một mình thừa nhận khoảng thời gian thay đổi quá mức chênh lệch.

Mâu thuẫn, so với bất luận thời điểm nào đều tới rất mãnh liệt. Cậu dường như phân không rõ sự thật cùng ảo tưởng, người nào mới là thật, người nào mới là bản thân đời trước trải qua...

Mạc Từ chậm chạp không lên tiếng, làm cho Triệu Hồng Tu hao hết kiên nhẫn không thể không quay khuôn mặt của cậu qua, để cho con mắt Mạc Từ chống lại mình. Ngón tay thon dài chấm chú chể trệ hàm dưới trắng bóc của Mạc Từ, dần dần bị ẩn ra chút dấu đỏ. Dù là như thế, Mạc Từ cũng không có nói, đôi mắt trống rỗng nhìn xem ánh mắt mập mờ của Triệu Hồng Tu.

“Không phải kẻ thù... Tốt lắm, vậy cậu bây giờ có thể không cần dùng loại ánh mắt đối đãi kẻ thù nhìn tôi?” Triệu Hồng Tu không chuyển mắt nhìn chăm chăm vào Mạc Từ, tựa hồ muốn nhìn ra ra cái gì trên khuôn mặt trẻ tuổi này.

“...” Mạc Từ nhẹ nhàng lắc đầu, lại gật đầu, này một hồi nhăn nhó đúng là không phù hợp với tác phong làm việc của Triệu Hồng Tu. Sắc mặt trầm xuống, Triệu Hồng Tu đột nhiên đem ngón tay chuyển xuống dưới, lần nữa chế trụ gò má Mạc Từ, kéo túm đến trước mặt của mình, cơ thể có chút nghiêng về phía trước, hung hăng hôn lên.

“Ồ... Làm gì!” Loại hôn môi kín không kê hở, làm cho thần trí Mạc Từ thật lâu không trở về kịp phản ứng, bắt đầu giấy dựa kịch liệt.

Đầu lưỡi xâm lấn vào trong khoang miệng không có đóng kín, hung hăng cướp đoạt, trong miệng mình càn quấy, khuấy động lên. Mỗi một cái động tác đều mang theo một cổ hương vị xâm lấn. Đầu lưỡi xoay tròn, ở trên lợi liếm láp, động tác thô bạo làm cho người khác không sao đề phòng kịp.

Bị chặt chẻ đè lại tay chân, thể lực từng chút tích góp ở trong phần kháng đã sớm hao hết. Hung hăng cắn trên đầu lưỡi đưa vào, Mạc Từ như nguyện thỏa mãn nghe thấy một tiếng rên. Nhưng mà trong miệng vị sắt rỉ khêu tán ngày càng đậm, thông qua đầu lưỡi chảy vào cổ họng.

Con mắt giăng đầy tơ máu chăm chú nhìn mình chăm chăm, Mạc Từ không chú nào yếu thế chống lại đôi mắt thâm thúy này, suy yếu sờ lên dịch nước bọt chảy ra bên ngoài miệng, kiềm chế không được thôi thúc phải nôn khan của mình, cứ như vậy che chắn ở trước mặt Triệu Hồng Tu nôn mửa liên tục.

“Đã không phải kẻ thù, thì thử tiếp nhận tôi, cậu hiểu được...Nên làm thế nào.” Triệu Hồng Tu dừng lại một chút, đối với hành động của Mạc Từ không có chút cảm xúc ba động nào.

Giải quyết dứt khoát...Luôn luôn là nguyên tắc làm việc của anh. Sau khi hiểu rõ tâm ý của mình, anh đã đặt ra một bộ hành động chu đáo chặt chẽ, để cho cái người làm lòng anh khuấy động này ngoan ngoãn nằm ở trong lòng của mình.

Phụ nữ cùng đàn ông với anh mà nói cũng không có khác nhau...Mấu chốt là loại cảm giác tâm ý nảy mầm này, anh đã thật lâu không có cảm giác được. Nghe theo cảm quan của bản thân, chân chân chính chính một hồi truy ái, đối với anh người phải nói là cảm thấy cuộc sống không thú vị, vẫn có thể xem là một loại trò chơi điều hòa tâm tình.

Huống chi nhóc con này lớn lên khẩu vị rất phù hợp, có một cổ quý khí nói không rõ được, Nhị thiếu Mạc gia...Cái danh hiệu này cũng là nguyên nhân làm anh sinh ra hứng thú nồng đậm. Chính phục, đàn ông từ trong xương cốt đều có kích thích như thế, so với MB cùng Tiểu thư bồi rượu trong hộp đêm còn hơn nhiều, con cháu quyền quý như vậy làm cho nội tâm của mình tìm được thỏa mãn không gì sánh kịp.

Đi sẵn, thợ sẵn hoặc là sẵn tâm, cái trò chơi này, anh có chí thì nên.

Sau khi nghĩ thông suốt Triệu Hồng Tu môi hướng về phía trước kéo lên, hảo tâm thay Mạc Từ vỗ vỗ lưng, lần nữa tới gần Mạc Từ, ở bên tai của cậu thì thầm.

“Hiểu rõ chưa?” Âm thanh ôn nhu như nước làm cho Mạc Từ đầu óc choáng váng chìm xuống nhện không được gờ cánh tay lên, hướng tới trên đầu Triệu Hồng Tu hung hăng đập tới.

“Đi tìm chết đi...” Mạc Từ âm thanh suy yếu tiêu tan trong không khí, tay duỗi ra một nửa chậm rãi rũ xuống. Tiêu hao quá nhiều thể lực cùng đại não hỗn loạn làm cho cơ thể bị thương của cậu tiến vào một loại trạng thái tự bảo vệ mình, lâm vào trong hôn mê.

Cánh tay, được Triệu Hồng Tu tóm lấy ấn vào trong ngực, ngón tay mang theo nhiệt độ mô phỏng theo gương mặt tái nhợt của Mạc Từ. Cảnh phố hai bên nhanh chóng vụt qua, xe hơi ở trên con đường lái phi thật nhanh ——

37. Quyển 1 - Chương 37

Mạc Từ không biết ở trong ba ngày mình hôn mê, Mạc gia đã xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất ra sao.

Đầu tiên là Dư gia chiếm năm phần trăm cổ phần công ty Mạc gia bị hội đồng quản trị triệt để loại trừ hết, loại trừ ra khỏi vòng quản lý. Sau đó quyết đoán chỉnh đốn nhân viên, tất cả nhân viên quản lý liên quan đến Dư gia đều bị công ty đuổi việc, mang cái hộp nhỏ lương lậu kêu gào ở trước cửa lớn công ty, không rõ nguyên do.

Cái Dư gia thông gia với Mạc gia này đã hoàn bị đồng bọn hợp tác vứt bỏ, danh tiếng rớt xuống bị người phi nhỏ. Mà người khởi xướng tất cả điều đó, chính là cô trẻ Dư gia, Dư Phái San. Ở sau lưng người khác vùng trội...Tội danh này truyền ra xã hội thượng lưu ở thành phố C, cũng là đối tượng mọi người trà dư tửu hậu (lúc rảnh rỗi) trào phúng khinh bỉ.

Dư gia ở dưới sự viện trợ Mạc gia vừa có khởi sắc đã gặp một kích nặng nề này, sinh ý rút xuống ngàn trượng, không còn có năng lực Đông Sơn tái khởi.

Liên hợp người ngoài bắt cóc Nhị thiếu Mạc gia, mời nhóm bắt cóc chuyên nghiệp ý đồ dọa nạt, dùng cái âm mưu này đoạt phần tài sản của Mạc gia, đối với Nhị thiếu Mạc gia tiến hành bắt cóc mấy giờ liền, làm cho người ta nằm viện đến nay còn chưa tỉnh.

Phu nhân như thế...Ở toàn bộ xã hội thượng lưu cũng không tìm ra thứ hai. Cùng gian phu âm mưu đoạt tài sản nhà chồng, thực hiện trốn đi nơi khác. Nếu như không có bị Nhị thiếu Mạc gia nhất cử tra ra, hai người kia sẽ bỏ trốn mất dạng rất dễ dàng, để lại một đồng trò cười xấu hổ.

Đầu tiên là lấy ra bản thỏa thuận ly hôn, làm cuộc điện thoại tới cục cảnh sát, đối chất ngay trước mặt...Mỗi một màn, đều bị mọi người dùng ngữ điệu khác nhau tinh tế miêu tả một lần. Dẫn đến không ít phu nhân danh viện kịch liệt trò chuyện, đồng tình cùng ghê tởm.

Danh môn gièm pha, một truyền mười truyền một trăm, càng ngày càng nghiêm trọng. Theo tiến triển sự tình, hai cái người nam nữ tâm hoài bất quý* này rất nhanh bị định đoạt tội danh, tính luôn cả nhóm tập đoàn bắt cóc được thuê, cùng tiến vào pháp viện, tiếp nhận cân nhắc quyết định của quan tòa. Thuyên chuyển bằng con đường đặc biệt, hai cái người làm cho người đời khinh bỉ này chỉ e rằng sẽ đem nhà tù ngồi đến mòn nền, trong tù làm một đôi uyên ương hoạn nạn, cùng nhau làm vợ chồng.

*[] là một thành ngữ cận đại mang ý chỉ người “lòng dạ khôn lường”, có dụng ý xấu.

Sẽ không ai vì bọn họ lật lại bản án, sẽ không ai đối với hai người kia sinh ra đồng cảm. Ngược lại bạn tốt ngày xưa của Mạc lão gia đều tiến đến bái phỏng, đối với Mạc Tri Hành trấn an tinh thần một hồi. Làm người bị hại, việc ông cụ trải qua càng thêm được người đồng tình, trong lúc nhất thời của Mạc gia đông như trẩy hội, khiến cho ông cụ tâm phiền khí nóng, không thể không cáo ốm từ chối tiếp khách, để cho Mạc Ngôn tiếp đãi khách xử lý những chuyện phiền toái này.

Vợ phản bội, dù cho đối với cô ta không có cảm tình, cũng là phải khó chịu một hồi.

Không có người đàn ông nào có thể tiếp nhận chuyện như vậy, ông cụ tự nhận chưa từng bạc đãi qua cô ta, đưa cho đồ gì cũng là tốt nhất, mỗi lần yêu cầu vật chất đều tận lực thỏa mãn, khiến cho cô ta sinh ra ý niệm như vậy trong đầu nguyên nhân là gì?

Tinh thần ông cụ chán nản trong chốc lát, ngồi trên ghế mây ở trong đình viện, nhìn xem ánh mặt trời xán lạn bên ngoài, thoáng thất thần.

Đúng và sai, lúc trước vì sao không kiên quyết một chút, cứ như vậy một mình qua đi. Nhớ tới người mẹ thật lâu trước kia nằm ở trên giường bệnh bộ dáng đuối ra cánh tay khô gầy nhìn mình cái gì cũng không nói, rốt cục lòng dạ mềm xuống, vì để mẹ xung hỉ bệnh xấu, cùng tiểu thư Dư gia kết làm tình vợ chồng.

Mười năm hôn nhân, mười tuổi chênh lệch. Ông cụ không am hiểu để ý những tình cảm tinh tế đó, nhưng cũng không bạc đãi qua người vợ này. Thân tình bị ngăn cách ở bên trong, càng ngày càng nghiêm trọng, cuối cùng đến một cái tình trạng không cách nào vãn hồi.

Nhìn thấy xe cảnh sát phát ra tiếng còi mà đi, ông cụ trong nội tâm ngoại trừ bi thương bị đè nén, còn có đau lòng thật sâu.

Mạc Từ đưa bé kia, chịu khổ. Liên tưởng đến nhìn thấy Mạc Từ vùi sâu trên giường bệnh trong bệnh viện, sắc mặt trắng bệch, bị một tầng lại một tầng băng vải che phủ...Đều là nhất niệm chi sai* của mình tạo thành nhân quả tuần hoàn.

* : Ý nghĩ sai lầm thường dẫn đến hậu quả nghiêm trọng.

Con cái hầu hạ dưới gối, không bệnh không đau, đây là kết quả mà mỗi trưởng bối đều mong muốn...Là chính mình đã bạc đãi đứa bé này. Ông cụ thở dài một hơi, nhìn thấy cây cối rậm rạp xanh tươi trong đình viện, nhất thời thất thần.

...

Khi tỉnh lại, đầu óc mê man. Mạc Từ cảm giác được gió mát thổi trên gương mặt, cái mũi mẫn cảm ngửi được mùi vị thuốc khử trùng, lúc này mới mở con mắt khép hờ ra, bắt đầu đánh giá.

Ga giường tuyết trắng không nhiễm một hạt bụi, đặt ở trên tủ đầu giường bệnh là một loại quạt điện nhỏ thổi gió mát, lõi kéo không khí lưu động. Cửa sổ mở một nửa có thể nhìn thấy bên ngoài một mảng rừng cây xanh mát, môi trường thanh nhã u tĩnh thoáng nổi lỏng thân thể không khỏe của Mạc Từ, ngơ ngậy từ trên giường bệnh đứng lên, chuẩn bị cầm lấy bình nước ấm trên đầu giường rót nước làm dịu đi cuống họng khô khan, nhưng bởi vì tay chân vô lực mà ngay tức khắc ngã vào trên giường bệnh, đầu sít sao kê bên cái gối, cảm giác vô lực làm cho cậu hết sức nôn nóng.

Y tá trực ban vừa vặn đẩy cửa tiến vào, nhìn thấy Mạc Từ trên giường đã tỉnh lại, hơi sững sốt, sau đó ôm băng bệnh án cấp tốc chạy ra ngoài.

Không lâu sau, bên người Mạc Từ đã quay quanh một đám nhân viên chữa bệnh và chăm sóc, y tá vừa rồi chạy đi hướng Mạc Từ đang tỉnh lại trừng hai con mắt, rất là thích thời rót một ly nước ấm đưa Mạc Từ.

Đo nhiệt độ cơ thể, đổi thuốc, một chuỗi dài quy trình kỹ thuật lần qua lần lại, Mạc Từ tích góp một chút thể lực lại tiêu hao hầu như không còn. Nằm sấp trên giường bệnh mềm mại, Mạc Từ nhắm mắt lại, bên tai một hồi tiếng kêu ầm ỉ.

Cũng không quá lâu, Mạc Ngôn nhận được điện thoại thông tri mang theo cháo hoa Đạt tẩu nấu đi vào phòng bệnh, nhẹ nhàng đem hộp cơm giữ ấm đặt ở đầu giường, Mạc Ngôn ngồi xuống trên ghế ở bên cạnh giường bệnh, yên lặng nhìn xem Mạc Từ đang nhắm mắt.

Mười phút...Có lẽ là thời gian lâu hơn. Cảm giác được nhiều hơn một tiếng hô hấp, Mạc Từ suy nghĩ hỗn loạn đột nhiên mở mắt ra, lúc này mới phát hiện Mạc Ngôn ở trên ghế nhìn chăm chú cậu.

“Anh hai?” Âm thanh thấp khàn từ cổ họng khô khốc phát ra, có vẻ vô cùng máy móc. Mạc Ngôn không có biến hóa trong mắt hiện lên một tia ba động, từ trên ghế đứng lên, đi đến bên người Mạc Từ, đưa bàn tay dán lên trán Mạc Từ.

“Em đã tỉnh.” Ba chữ vô cùng đơn giản truyền đạt không chỉ là quan tâm, âm thanh lộ ra ngữ điệu thân thiết làm cho Mạc Từ ngoan ngoãn nhắm mắt lại, tham niệm cảm giác mát lạnh anh trai dán lên trán cậu.

“Anh...Người phụ nữ kia thế nào rồi?” Sau nửa ngày, Mạc Từ đem ánh mắt rơi vào trên người Mạc Ngôn, chặn lại cảm giác phiền muộn ở đáy lòng, hỏi thăm vấn đề bản thân để ý tới.

“Cô ta bị chúng ta đưa đến nhà giam.” Lời của Mạc Ngôn luôn luôn ngắn gọn. Nghe được tin này Mạc Từ không nói gì, chỉ là yên lặng gật đầu, đem ánh mắt chuyển qua cây cối xanh tươi ngoài cửa sổ, đầu có chút tựa trên gối mềm, nghe âm thanh chuyển động của cái quạt điện nhỏ.

“Biểu hiện của em rất tốt, A Từ.” Mạc Ngôn theo ánh mắt của Mạc Từ nhìn qua, nhẹ nhàng nói.

“Anh không hỏi em vì sao ư?” Mạc Từ nhắm mắt lại, lại hết sức mệt mỏi mở mắt, bình tĩnh nhìn qua anh trai mặc trang phục màu trắng, âm thanh đề cao không ít.

Cậu khó chịu kìm nén, sợ hãi lịch sử tái diễn, sợ hãi một màn phong trần trong trí nhớ kia đang ở trước mắt cao thấp di động...Một mình chịu đựng, một mình gánh vác.

Trong mấy ngày hôn mê ở đây, trí nhớ đời trước giống như một loại bóng đèn mang cậu trôi buộc ở trong mộng. Bị một câu của Triệu Hồng Tu đánh tỉnh, nhận rõ cái này dĩ nhiên không phải kiếp trước, mà là kiếp này.

Cậu có thể cải biến quá khứ không? Mạc Từ bị cái vấn đề này hỏi ngược lại, chìm xuống trong biến ý thức của bản thân không thể tự thoát ra được.

Cửa nát nhà tan, phối phương bị mua đi bán lại, bản thân mất phương hướng, đánh bạc thành tính thậm chí mất đi ngón cái, kết cục như vậy, không phải mình một tay tạo thành sao?

Cô đơn ở trong góc hút thuốc, hối tiếc không kịp, đó không phải là sai lầm bản thân nên nhận à?

Sống lại đối với cậu mà nói là cái gì vậy? Một giấc mộng kính hoa thủy nguyệt*, phim khoa học viễn tưởng trở lại quá khứ? Mạc Từ bị vây ở trong dòng nước xoáy kí ức, không thể tự thoát ra.

* : Hoa trong gương, Trăng trong nước – Ảo tưởng, không có thật.

Lông mi Mạc Từ rung động, trên mặt tái nhợt không có huyết sắc, trong nội tâm nhớ kỹ, cho dù tỉnh lại, nhưng cùng ngủ mơ có gì khác nhau...

Cừu hận như một con dao một phen đâm vào tim, khắc sẹo vào trong linh hồn, thời thời khắc khắc nhắc nhở lấy bản thân, đáng lẽ nên phải là như thế...Loại chấp niệm xâm nhập tận xương tủy này khiến cho cậu nhìn thấy Triệu Hồng Tu thì ngày một tệ hơn. Triệu Hồng Tu sẽ chỉ làm cậu nhớ tới quá khứ, mà không phải hiện tại.

Nhưng chính cảm xúc thực tại nói cho cậu biết, những chuyện tình làm cậu sinh ra cừu hận kia chưa bao giờ phát sinh qua. Cừu hận như một cái thế giới lúc trước mang đến rơi vào khoảng không, chỉ còn lại lòng tràn đầy phòng bị cùng tự trách thật sâu.

Nhìn thấy khuôn mặt quen thuộc của người thân, loại cảm giác chịu tội nặng nề này lại lần nữa nảy lên trong lòng, không ai có thể biết rõ tâm lý phức tạp của cậu, Mạc Từ dưới sự khó chịu không suy nghĩ hỏi ra nguyên nhân, chính là cái nghi hoặc về cái tin ngắn kia, chính là tử thân anh trai ngậm miệng không nói chuyện.

Cậu không biết, cậu không biết. Mạc Từ cảm giác khoảng cách mình và anh trai cách xa ngàn dặm, dù cho khoảng cách chưa đến nửa mét.

“A Từ...” Mạc Ngôn kinh ngạc Mạc Từ đột nhiên bộc phát cảm xúc kịch liệt, thốt ra tiếng gọi, nhận được vẻ mặt biểu tình suy sụp tinh thần của em trai, sau đó quan sát mồ hôi lạnh trên thái dương Mạc Từ, bèn không hề chần chừ, nhấn vang cái chuông điện trên giường bệnh gọi bác sĩ tới.

Bác sĩ mặc áo blouse chạy tới phòng bệnh, nhìn thấy tình cảnh Mạc Ngôn hung hăng đè tay chân Mạc Từ. Vội vàng lấy xuống ống nghe bệnh, dưới sự giúp đỡ của Mạc Ngôn bên cạnh nghe được tim đập ổn định, sau khi cũng không đáng lo ngại, bác sĩ kiểm tra miệng lưỡi Mạc Từ, ngoài ý muốn phát hiện vị bệnh nhân hôn mê ba ngày này trong mắt giăng đầy tơ máu.

“Bệnh nhân có thể miêu tả một bộ vị đau đớn của cơ thể không?” Bác sĩ nhả nhận đầy kính mắt, nhìn xem Mạc Ngôn cường chế áp đảo gây kịch liệt ở phía dưới.

“A Từ, em rốt cuộc đau ở đâu, trước hãy nói đi!” Cánh tay Mạc Ngôn càng lúc càng dùng sức, trong âm thanh nhiều một chút run rẩy, đối với Mạc Từ đột nhiên phát sinh cơn giật giãy dựa sinh ra cảm giác xúc hoảng loạn.

“Em không biết!” Bộ dáng Mạc Từ như điên cuồng, dốc sức thoát khỏi gông cùm xiềng xích, một tay quật ngã rơi cái quạt điện nhỏ trên đầu giường.

“Bác sĩ...Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?” Mạc Ngôn hướng về phía vị bác sĩ bên cạnh la lớn.

“Việc này...Việc này...” Một tiếng do dự một hồi, lui ra phía sau vài bước, đánh giá bệnh nhân đang nóng nảy, hẳn không phải là đau đớn trên cơ thể...Loại trạng thái nôn nóng này, càng như là tật bệnh trên tinh thần. Vội vàng gọi tới bác sĩ khoa tâm lý trong bệnh viện, phán đoán khám và chữa bệnh.

Vết thương trên người Mạc Từ dễ vỡ, bởi vậy bác sĩ tâm lý chẩn đoán bệnh đối một phòng bệnh một gian ở đây, Mạc Ngôn và những người khác đều bị ngăn cách ở bên ngoài, bất luận động tĩnh gì cũng không nghe được.

Cách cửa kính thật to, Mạc Ngôn chỉ có thể nhìn thấy môi Mạc Từ tâm tình ổn định hé ra hợp lại. Biểu tình suy sụp tinh thần lúc bác sĩ tâm lý đi vào không lâu, chậm rãi biến chuyển.

Cau mày, Mạc Ngôn gọi một cú điện thoại, nói cho ban giám đốc trì hoãn cuộc họp hôm nay, tựa ở ghế dài bệnh viện, lẳng lặng chờ đợi bác sĩ đi ra cho kết quả.

Vừa hồi tưởng lại Mạc Từ vẻ mặt vắn vẹo thống khổ, vừa suy nghĩ cuộc họp công ty, thời gian rất nhanh trôi qua, bác sĩ tâm lý về ngoài không còn trẻ đi ra, hướng Mạc Ngôn bên ngoài khẽ gật đầu.

“Em trai của tôi...Xảy ra chuyện gì?” Mạc Ngôn nhìn không ra biểu tình của bác sĩ.

“Anh là anh trai của bệnh nhân?” Bác sĩ tâm lý đánh giá Mạc Ngôn một cái, ý bảo anh ngồi vào trên ghế, âm thanh chậm rãi: “Vừa rồi cho ra kết quả sơ bộ, chính là cái bảng này,” Bác sĩ từ trong lòng ngực rút ra bảng biểu, mở ra trước mặt Mạc Ngôn, “Bệnh nhân rất có khả năng mắc chứng trầm cảm mức độ nhẹ...”

“Chứng trầm cảm?” Mạc Ngôn cầm lấy mở ra bảng biểu, khẩn trương nhìn xem bác sĩ, “Em ấy không phải người hướng nội, làm sao lại mắc chứng trầm cảm được?”

“Chứng trầm cảm là một loại hình thức phát tác của chứng trầm cảm nóng nảy mãnh liệt, là có thể phòng trị, dù sao bệnh nhân bây giờ còn là chứng trầm cảm mức độ nhẹ, không cần phải lo lắng...”

Bác sĩ tâm lý giọng điệu vững vàng tự thật chứng bệnh của Mạc Từ, dưới sự hỏi thăm của Mạc Ngôn thỉnh thoảng gật lắc đầu.

“Vừa rồi cùng bệnh nhân tâm sự, tôi cảm thấy bệnh nhân có tâm lý mâu thuẫn, như là có cái khúc mắc gì đó, một khi đề cập đến tình huống gia đình của bệnh nhân, bệnh nhân sẽ có vẻ đặc biệt kích động...Cậu ta như là tự giam mình ở trong thế giới nội tâm, cự tuyệt cùng người khác nói chuyện với nhau, loại tình huống này, hết sức không ổn.”

Bác sĩ đã đi xa, trong đầu Mạc Ngôn còn đang quanh quẩn đoạn hội thoại, đẩy cửa phòng bệnh ra, Mạc Ngôn đi đến giường bệnh phía trước nhìn xem Mạc Từ đã ngủ, nắm tay nắm chặt rủ xuống hai bên cơ thể, không phát ra tiếng vang.

Đôi mắt đen như mực nhìn chằm chằm gương mặt ngủ say của Mạc Từ, Mạc Ngôn đem nắm tay mở ra, nhẹ nhàng đặt ở trên trán Mạc Từ.

A Từ, tâm kết của em...Không thể nói với anh ư?

38. Quyển 1 - Chương 38

Đó là một hồi tự thuật nói năng lộn xộn.

Mạc Từ vĩnh viễn nhớ rõ biểu lộ bao dung của anh trai dưới ánh đèn trở nên nhu hòa.

Đem màn trí nhớ của đời trước, cùng ngữ điệu bất ổn tự thuật lại, đem nội tâm âm u của bản thân phơi trần trước mặt anh trai, không tận lực nguy trang, đem khổ tâm trong lòng từng từng nói ra.

Những kí ức kia bị chôn sâu giống như phim ảnh một lần nữa chiếu ra, hình ảnh rời rạc được khâu lại xuất hiện, sự kiện chông chéo giải thích cho anh trai, chỉ có một người nghe, Mạc Từ cũng cảm nhận được ảm áp tràn ra từ đáy lòng.

Đẩy ra miệng vết thương, liếm láp hồi tưởng lại, cắt bỏ chi tiết cản trở phía trước, dùng sự thật khách quan thuyết phục bản thân, mở một con đường cho bản thân, giảm bớt dấu ấn thật sâu trong tâm hồn, hạ mắt, xoắn ngón tay của mình, đem phiền não quá nhiều nói ra hết.

Kí ức gian khổ đó là một đoạn lịch sử dài khó khăn tối nghĩa. Không có người nhà làm bạn, lẻ loi một mình ẩn núp ở trong căn nhà trệt chật hẹp, để cho ảm ứ lạnh băng đâm vào xương cốt...

Nhưng điều đó đã qua...Mạc Từ ở dưới biểu tình buồn bã của anh trai, không hề dừng lại, như là nói chuyện xưa của người khác, đem lỗi lầm của bản thân, phiền toái bản thân gây ra cùng nhau nói hết.

Ngọn đèn nhu hòa chiếu vào trên mái tóc của Mạc Từ, biểu tình của Mạc Từ mơ hồ. Mạc Ngôn chăm chú nhìn em trai Mạc, không di chuyển mắt, dùng ánh mắt mang theo cổ vũ đi an ủi người em trai rất cục cựa nói ra khúc mắc.

“Anh hai...Anh có tin lời của em không?” Mạc Từ tự thuật thật dài đã xong, tiếp nhận ly nước ấm Mạc Ngôn đưa qua, đem nước ấm hóp vào trong cổ họng, cùng ánh mắt anh trai trầm mặc từ đầu tới cuối chạm vào nhau.

“Em biết rõ lời của em rất hoang đường...Nhưng, em thật sự đúng là mang theo trí nhớ của đời trước mà sống lại một lần.” Mạc Từ sờ chóp mũi, lông mày cau lại, do dự lên tiếng, “Anh hai tin tưởng em không...”

“Anh tin tưởng.” Mạc Ngôn dời ánh mắt, rơi vào vào trên bàn tay Mạc Từ, thần sắc khẽ biến.

“Hóa ra chuyển biến của em, nguyên do là vì một lần sống lại này, so với màn ảnh trừu tượng trong phim ảnh, nguyên nhân như vậy đích xác có thể giải thích tất cả phát sinh.” Mạc Ngôn nhẹ gật đầu, đột nhiên đứng dậy, đem bàn tay Mạc Từ không có chỗ đặt chặt chẽ giữ ở trong lòng bàn tay ấm áp.

“Anh tin, A Từ.” Mạc Ngôn nắm bàn tay Mạc Từ, có chút dùng lực, như là cố gắng thuyết phục Mạc Từ, không cần phải xoắn xuýt việc này.

Tìm được tín nhiệm của anh trai Mạc Từ nổi lên dũng khí, đem vấn đề muốn hỏi nhất bóc trần ra bên ngoài, “...Cha và anh có thể tha thứ cho em không?” Nuốt nuốt nước bọt, sợ nghe thấy đáp án không thể, đem bản thân gói lại trong một không gian đơn độc, nổi lên một loại bị cô lập cách ly, sống ở thế giới tình cảm của riêng mình...Hết sức dằn vặt.

“Đó đã là chuyện tình đời trước, chuyện đã qua, hiện tại còn chưa có phát sinh, chính như em đã nói, thời gian quay ngược mười bốn năm, em lại quay về mười tám tuổi.”

“Cùng chảy một dòng máu, cha và anh làm sao không chịu tha thứ...” Mạc Ngôn vỗ vỗ đầu Mạc Từ, mang cậu nhét vào trên giường bệnh, để cậu nằm ổn định, miễn cho tác động đến vết thương.

“...Anh sẽ cảm thấy em là người vô dụng không? Hai cuộc đời cộng lại, tuổi của em so với cha còn lớn hơn...” Mạc Từ giật giật môi, giữ chặt góc áo của anh trai, biểu lộ hơi suy sụp tinh thần. Bản thân trước kia chỉ biết sinh sự, dẫn đến cha và anh trai đều lắc đầu thở dài. Sống hai đời Mạc Từ vẫn hoàn toàn không có chỗ thành công...Ngay cả bản thân cũng chán ghét mà vứt bỏ.

Cậu không có tự tin, cậu sợ hãi cái chữ ‘Không’ kia cứng rắn như sắt lan truyền trong không khí. Tồn tại một phần tâm tư như thế, sợ miệng vết thương kia bị vạch trần, ném thử tư vị của máu tươi chảy đầm đìa.

Trong đêm mùa hạ cũng không yên tĩnh lắm. Trong mảng rừng cây phía sau cửa sổ truyền đến một tiếng lại một tiếng ve kêu không biết mệt mỏi. Ve kêu liên tục nối tiếp, hô hấp Mạc Từ cũng phát ra càn gáp gáp.

“Trước đây, anh và cha đúng là cho rằng như thế...Nhưng hiện tại, đã không giống lúc trước. Em bắt đầu biết rõ cái gì là trách nhiệm, đã bắt đầu gánh vác trách nhiệm, không phải sao?” Mạc Ngôn hỏi một tiếng lại đem Mạc Từ từ trạng thái khẩn trương cao độ giải cứu ra, “So với cha lớn hơn? Bản thân anh cảm thấy, dù cho em bao nhiêu, hay là một cái đứa nhỏ cái gì cũng đều không hiểu được...Thế này ngược lại rất tốt...Rất tốt.” Mạc Ngôn hiếm khi trêu chọc, dùng sức xoa a xoa đầu Mạc Từ.

Gánh vác trách nhiệm...Việc gì đó vẫn luôn bị cậu không quan tâm đã ở trong lúc bất tri bất giác mà đặt trên đầu vai, làm cậu cảm giác được phân trọng lượng nặng trĩu, không dám thư giãn.

Nếu như nói cừu hận đứng đầu trong lòng là một khối đá lớn, như vậy phần trách nhiệm chính là sợi dây nhỏ gắn liền với khối đá đó. Treo khối đá, nói cho cậu biết muốn đo cho phù hợp thì phải thả dài hoặc là kéo căng hết mức sợi dây nhỏ này.

Nguyên nhân sinh ra cừu hận, cũng là do phần trách nhiệm này. Sau đó tỉnh ngộ rút kinh nghiệm xương máu, bắt đầu trong ánh mắt kỳ vọng của người khác tiến lên phía trước.

Hiện tại phần cừu hận này không tồn tại, nhưng trách nhiệm còn đang ở đáy lòng, lấy người nhà làm trung tâm bắt đầu khoanh tròn, làm thành một cái phạm vi đặc biệt.

Phần nóng nảy ngày hôm qua tỉnh lại, đã bị nội dung câu nói này hòa tan. Cậu là Mạc Từ của thế giới này, chỉ làm chính mình, đem chuyện trước kia xảy ra xem xét thật kĩ, vì bản thân xác định một con đường khác.

Tháo ra khúc mắc về buồn bực trên mặt Mạc Từ biến mất dần, chống lại nửa vầng trăng bị nhánh cây che khuất ngoài cửa sổ, lông mày xoắn cùng một chỗ giãn ra, không giống vừa rồi nhúm chặt như vậy.

“Anh đi về đây, A Từ. Anh ngày mai lại trở lại thăm em.” Mạc Ngôn vỗ vỗ đầu vai Mạc Từ, từ trên ghế đứng lên, hoạt động một chút tay chân ngồi lâu cứng ngắc. Trước khi đi lại nhìn Mạc Từ một cái, lúc này mới nhẹ nhàng kéo cửa phòng.

...

Bầu trời ngày hôm sau phá lệ nắng trong, một đêm ngủ ngon, sáng sớm Mạc Từ tỉnh lại chính là quay về cửa sổ nửa mở ngắm phong cảnh.

Cái phòng bệnh riêng này vị trí rất tốt, cửa sổ rất lớn, có thể nhìn thấy mảng lớn thảm cỏ xanh ở khu vực trong bệnh viện. Sáng sớm có rất nhiều bệnh nhân ở dưới sự chăm sóc của y tá, phụ giúp đẩy xe lăn ở trên bãi cỏ tản bộ. Trang phục bệnh nhân xanh trắng đan xen với nhau, Mạc Từ lắc lắc đầu, chuyên chú nhìn xem người già trên bãi cỏ bàng nhược vô nhân* đánh Thái Cực quyền.

* : Không để ý đến người xung quanh

“Tiểu thiếu gia?” Giọng nói quen thuộc truyền vào trong tai, tiếp đó cửa phòng bệnh bị nhẹ nhàng đẩy ra, người phụ nữ tướng mạo chất phác mang theo theo nụ cười hiền lành để hộp cơm giữ ấm trên đầu giường.

“Đạt tẩu.” Mạc Từ hướng bà gật đầu, trong mắt nhiều hơn một phần vui vẻ. Nghĩ tới sau vài ngày hôn mê không thấy Đạt tẩu, Mạc Từ không khỏi nghiêm mặt, lông mày mang theo một mặt sắc thái khẩn trương, “Đạt tẩu, ngày đó thím không sao chứ?”

“Ha ha, Tiểu thiếu gia, tôi là người thô kệch, vết thương nhỏ ngày đó không có gì đáng ngại. Ngược lại tôi không có sẵn sóc...Làm cho Tiểu thiếu gia chịu khổ.” Đạt tẩu đi qua xắn tay áo lên, đem hộp cơm mở ra trên bàn ở trước giường bệnh, trên mặt vốn là tươi cười mang theo một chút áy náy.

“Không thể trách Đạt tẩu thím, Đạt tẩu thím không có việc gì là tốt rồi. Cháu còn lo lắng thím cũng bị thương...” Mạc Từ vỗ trán, đem chủ đề chuyển hướng khác.

“Hôm nay là cháo gạo?”

“Đúng vậy, lão gia nói Tiểu thiếu gia cậu mấy ngày nay tính khí không tốt, phải ăn một chút gì đó dễ tiêu hóa.” Đem chén dĩa đặt xong, Đạt tẩu hỗ trợ nâng Mạc Từ mang thương sau lưng, ở sau lưng Mạc Từ thả một cái gối mềm thật to, để cho Mạc Từ dùng cơm.

“Cảm ơn Đạt tẩu.” Tiếp nhận dĩa, Mạc Từ nhìn điểm tâm tinh xảo bày đặt ở trên bàn, nói lời cảm ơn không ngớt.

“Đúng rồi, Tiểu thiếu gia, ngày đó sau khi bị bắt cóc, điện thoại di động của cậu rơi xuống đất, tôi sau khi tỉnh lại thì mang theo người. Đêm qua có một người bạn của cậu gọi điện tới hỏi thăm thương thế của cậu, tôi đã đem thương thế của cậu nói một lần, không chắc chắn cậu có muốn thấy cậu ta hay không, cho nên tôi chưa nói cho cậu ta biết địa chỉ của bệnh viện...” Đạt tẩu bày ra một cái dưa chua ăn với cháo, cẩn thận đặt ở trước mặt Mạc Từ.

“Cậu ta nói cậu ta gọi là gì?” Mạc Từ ngẩng đầu lên.

“À...Hình như là họ Đoàn...Tôi không nhớ rõ.” Đạt tẩu xấu hổ chà chà bàn tay, nhìn thấy Mạc Từ nhú mày.

Đoạn Phong? Tay Mạc Từ ở giữa không trung thu trở về, nghĩ đến trước khi đi cũng đã đưa cho Đoạn Phong một cái dây số, để cho anh ấy có rảnh thì liên lạc.

Chẳng qua, ngày hôm qua vẫn là thời gian cậu vừa mới thanh tỉnh. Anh trai nói cậu hôn mê ba ngày mới tỉnh lại, trong khoảng thời gian đó có phải là cũng đã gọi điện thoại cho Mạc Từ không?

“Đạt tẩu, điện thoại của cháu thím mang tới không?” Mạc Từ rất muốn cùng Đoạn Phong gọi lại một cú điện thoại, để cho anh yên tâm.

“Có mang, chẳng qua điện thoại ngày hôm qua tôi mới nhớ sạc điện, điện thoại trước đó là tắt máy. Cú điện thoại kia hình như là buổi tối sạc điện thì mới gọi tới.” Đạt tẩu như là nhớ lại gì đó, từ trong túi giấy bên người lấy qua tìm trong chốc lát, đem điện thoại tìm ra đưa cho Mạc Từ.

“A, cảm ơn Đạt tẩu, cháu gọi lại một cú điện thoại cho anh ấy.” Mạc Từ hướng Đạt tẩu gật đầu, buông dĩa xuống, nhấn mục tùy chọn cuộc gọi kẻ bên.

Một dây số không đánh họ tên hiện ra, từ ngày đó sau khi từ quán bar trở về, những dây số của đám hồ bằng cầu hữu kia toàn bộ đều bị cậu kéo vào mục sổ đen, điện thoại mỗi ngày có thể nhận được đếm không nhiều. Có thể khẳng định, cú điện thoại đó hẳn là Đoạn Phong gọi tới.

Rất nhanh nối được điện thoại, bên kia sau một hồi tiếng chuông đô đô đô, một giọng ngọt ngào của nữ sinh vang lên.

“A lô, xin chào.”

“Xin chào, xin hỏi có phải là nhà Đoàn Phong?” Mạc Từ không chắc chắn nói.

“A? Anh có phải là anh Mạc!” Âm thanh đầu bên kia điện thoại trở nên kích động lên, như là nhận ra mình, Mạc Từ lông mày nhíu một cái, nhớ tới sẽ gọi xưng hô thế này chỉ có một người, lập tức thả lỏng biểu cảm, vừa cười vừa nói: “Mộng Mộng?”

“Anh Mạc nhớ rõ em nha,” Âm thanh cô bé đầu bên kia truyền tới rõ ràng, giọng nói trong trẻo tiếp tục nói, “Anh Mạc tìm Đoàn đại ca hả? Anh đợi một chút nha, em đi gọi anh ấy!”

“Ừ, được.” Mạc Từ nghe thấy âm thanh của cô bé, nghĩ tới cô bé không hề chần chừ ở một bên mắt sáng lên bày ra động tác khoa trương.

Tay cầm điện thoại đổi bên khác, Mạc Từ nghe được bên kia truyền đến âm thanh quen thuộc, “Mạc Từ? Còn đó không?”

“Ừ, Đoàn Phong.” Mạc Từ nghĩ tới anh bộ dáng lo lắng mày rậm nhíu chặt, tâm tình phá lệ rất là tốt.

“Cậu không sao chứ, tôi nghe nói...Cậu nhập viện rồi.” Âm thanh đầu bên kia mang theo lo lắng nồng đậm, “Cậu nhập viện rồi, tôi muốn đi xem cậu, được không?”

Những lời này ngược lại không giống như là trưng cầu ý kiến, ngữ điệu bình thường mang theo một tia ý tứ hàm xúc quả quyết.

“Bệnh viện tương đối xa, bệnh của tôi không nghiêm trọng đâu, anh không cần đặc biệt tới.” Nhà Đoàn Phong cùng cái chỗ bệnh viện này cách xa nhau nửa cái thành phố, chỉ là đi giao thông công cộng đã phải một giờ, lộ trình rất xa, bên cạnh cậu có người chăm sóc, cũng không cần phiền toái Đoàn Phong.

“Địa chỉ bệnh viện là gì?” Đoàn Phong như là không có nghe thấy một kiểu lời từ chối của Mạc Từ, trực tiếp hỏi.

“Rất xa, trời nóng nực, anh hay là đợi ở nhà đi, chờ tôi hết bệnh lại gọi cho anh...”

“Mạc Từ, cậu có xem tôi là bạn hay không! Là bạn thì nói nhanh.” Đoàn Phong bên kia điện thoại không chút do dự cắt đứt lời của Mạc Từ, ngữ điệu uy hiếp rất có ý tứ ‘Cậu không nói thì tuyệt giao’.

“Đương nhiên là bạn bè, nhưng mà...”

Mạc Từ bất đắc dĩ để điện thoại di động xuống, nhìn thấy Đạt tẩu vẻ mặt tươi cười, nghĩ đến vừa rồi Đoàn Phong ở đầu kia lớn tiếng la to...Đạt tẩu sợ là một chữ không sót nghe tiến vào tai đi.

“Tiểu thiếu gia, cậu cùng bạn cảm tình thật tốt, cậu ta có phải người bên đường sau khi thi đấu kết thúc hay không?” Đạt tẩu nhìn động tác Mạc Từ nhếch miệng, mỉm cười, nhin không được hỏi.

“Vâng, là anh ấy.” Mạc Từ nuốt một ngụm cháo, nhớ lại Đoàn Phong luôn luôn ra sức lãnh tỉnh cũng sẽ không để ý hình thượng hô to dậm chân...Trên trán liền nhiều hơn vài đường sợi dọc. Người không thể nhìn bề ngoài nha...

Mặt trời giữa trưa được treo cao cao, Mạc Từ nằm ở trên giường bệnh nghe ve kêu trên cây, con mắt nhắm nhắm mở mở, như là đang chờ người nào đó.

Mặt trời lớn như vậy...Đoàn Phong hẳn là không đến đi? Mạc Từ lại một lần nữa suy đoán, rốt cục nhắm mắt lại, đem loại trạng thái không không hiểu làm sao vượt qua một bên, chuẩn bị ngủ.

Một hồi tiếng bước chân vang lên, con mắt Mạc Từ nhắm lại liền mở ra, đợi người đẩy cửa vào. Nhưng mà tiếng bước chân vang lên đã qua thật lâu, cửa cũng không có đẩy ra, Mạc Từ ảo não than một tiếng, tựa đầu chôn ở trong gối.

“Mạc Từ? Đang ngủ à?” Âm thanh đột nhiên vang lên làm cho Mạc Từ từ trong giấc ngủ nhẹ nhàng tỉnh lại, âm thanh quen thuộc làm cậu không muốn quan tâm, giả vờ bộ dáng đang ngủ, nghiêng người tiếp tục ngủ.

“Thật sự đang ngủ?” Đoạn Phong lộ ra một cái biểu tình khó hiểu, ngồi vào trên mặt ghế, nhìn xem người đang nằm nghiêng, lại lo lắng cho thương thế của Mạc Từ, từ trên ghế đứng lên. Tới gần Mạc Từ, vươn cánh tay nhẹ nhàng xúc lên chiếc chăn hơi mỏng trên người Mạc Từ.

“Anh làm gì!” Mạc Từ không giả vờ được nữa, một cái xoay người đối diện Đoạn Phong.

“Hóa ra cậu đang tỉnh.” Đoạn Phong cũng không tức giận Mạc Từ giả vờ ngủ, thả tay lôi kéo chăn, xoay qua chỗ khác xoa xoa đầu Mạc Từ.

“Nhìn anh nóng.” Mạc Từ đẩy tay của anh ta ra, nhìn thấy thái dương Đoạn Phong chảy xuống mồ hôi, quan tâm hỏi, “Anh trước tiên quạt quạt gió, ngồi xe một giờ, mệt chết rồi đi.”

Mùa này của thành phố C là thời gian nóng nhất trong năm, ánh mặt trời bên ngoài chiếu cháy mặt đường, cả tòa thành phố C này như một cái hỏa lò thật lớn. Mọi người vào lúc này sẽ chọn ngồi ở trong văn phòng có điều hòa, hoặc là đi biển bơi lội... Ở đây phải chịu loại nhiệt độ cao như vậy, người có thể chạy nữa cái thành phố thật sự không nhiều lắm, huống chi là đi xe buýt công cộng giống như bị ép mỏng.

Áo T-shirt trên người Đoạn Phong đã bị ướt đầm mồ hôi, mồ hôi làm cho quần áo bám chặt vào trên làn da Đoạn Phong. Vết nước nhọt nhọt làm cái viên ở ngực phá lệ rõ ràng, Mạc Từ đem quạt điện nhỏ đưa cho Đoạn Phong, để làm anh mát mẻ một chút. Bởi vì nguyên do bị bệnh, trong cái phòng bệnh riêng này cũng không có mở điều hòa. Cửa sổ mở rộng bên ngoài một mảng rừng cây lớn có thể che ánh mặt trời, mang đến mảng lớn bóng râm, nên cái phòng bệnh tầng trệt này nhiệt độ càng thấp hơn.

Đoạn Phong đứng ở trước quạt, thổi khô vết tích mồ hôi, đưa lưng về phía Mạc Từ nói chuyện, “Thương thế của cậu tại sao càng ngày càng nghiêm trọng...” Nghĩ đến xúc chấn mỏng lên thì nhìn thấy băng gạc dày một tầng, Đoạn Phong không khỏi nhíu mày.

“Không có gì...” Mạc Từ bị anh hỏi, không muốn làm cho anh biết quá nhiều, chuẩn bị đơn giản tìm cách thổi phồng lúc trước. Nhưng Đoạn Phong cũng không có bị cậu thổi phồng được, đôi mắt đen như mực chống lại đôi mắt màu trà nhạt của Mạc Từ.

“Cái gì không có gì...Nhiều lớp băng gạc như vậy, giống bị phỏng sao!” Biểu tình nghiêm túc lên làm cho Mạc Từ không khỏi rụt cổ lại.

“Là bị phỏng mà.”

“Có phải là bị phỏng, đợi cậu lại đem chăn xúc lên để cho tôi quyết định, cũng đã ở bệnh viện mà còn cãi bướng...Mạc Từ còn đem tôi làm bạn ư!” Đột nhiên vươn cánh tay, đem chăn mỏng Mạc Từ vẫn luôn quấn trên cơ thể che chắn giặt xuống, con mắt tập trung vào miệng vết thương của Mạc Từ.

“—— Đây là cái gì, máu ứ đọng, còn thanh nẹp bên tay trái...Đây đâu phải bị phỏng!” Đoạn Phong mày nhíu lại cực chặt, hai đường mày kiếm rậm hiện lên hình thức đối lập, tính cả môi hàm dưới nhếch kéo căng chặt chẽ, Mạc Từ rất dễ nhìn thấy trong mắt của anh lập lòe một tia tức giận bị lừa gạt.

“Cậu bị người đánh.” Đoạn Phong hạ kết luận, buông chăn mỏng, ôm lấy hai tay, nhìn thẳng Mạc Từ. Ánh mắt kia rõ ràng là cậu nhất định phải cho tôi một lời giải thích.

“Anh không cần hỏi nhiều.” Mạc Từ quạt cường quay đầu đi chỗ khác, né tránh ánh mắt Đoạn Phong bắn tới trước. Dem chăn mỏng quấn về phía mình, đưa lưng về phía Đoạn Phong.

“Mạc Từ!” Đoạn Phong là thật nổi giận. Liên tục bốn ngày gọi điện cho Mạc Từ, hướng Mạc Từ hỏi thăm thương thế, ba ngày trước nhận được trả lời nhưng lại là cô gái máy móc nhắc nhở ——

“Ngài khỏe, người sử dụng ngài gọi đã tắt máy, xin gọi lại sau...”

Điện thoại đêm qua là cố ý ở trước cơm tối gọi tới, rốt cục có người tiếp. Nhưng người kia không phải Mạc Từ, chỉ nói cho anh nghe một cái tình huống làm anh lo lắng.

“Tiểu thiếu gia nhập viện rồi...”

Thân phận Mạc Từ anh sớm đã có phỏng đoán, không giống với nhà giàu phú quý có hình tượng nông cuồng ương ngạnh, phóng túng bất kham diễn trong phim, một cái người bạn không phải xuất thân giai cấp ăn lương...Anh là thật tình đối với cậu. Không có tính tình nông cuồng, thích cười, Mạc Từ có một chút mềm yếu nhưng lại quật cường, là người mà anh lúc mẹ qua đời từ nay về sau sẽ coi trọng nhất.

Dù cho biết rõ bên người Mạc Từ không thiếu người chiều cố, nhưng anh vẫn đến.

Thời gian một giờ, lộ trình nửa cái thành phố —— đây chẳng tính là cái gì. Chính là đến bệnh viện, nhưng lại nhìn thấy Mạc Từ biểu tình không muốn cùng anh nói rõ tình huống, cái này giống như bạn cầm một khóa tâm toàn tâm toàn ý đi đối đãi người ta, nhưng người ta căn bản không nhận tình cảm của bạn, cự tuyệt cùng bạn thổ lộ tâm tình. Trên mặt người ta dán lên một luồng – lạnh thối, cái gọi là phí sức không được kết quả tốt, chính là tình huống như vậy đó.

Hé ra gương mặt đen bình tĩnh, Đoạn Phong đứng tại chỗ, đem ánh mắt rơi vào sống lưng gầy yếu nhô ra của Mạc Từ, trầm mặc lại.

Trầm mặc thật lâu khiến cho cái bầu không khí gió lửa trong phòng ngưng trệ lại, ngực Mạc Từ bị áp suất thấp bức bách tới phát căng. Ánh mắt chăm chăm sau lưng làm xương cốt của cậu đều muốn bốc cháy lên, Mạc Từ cảm giác mặt mình sốt đến nóng lên.

“Mạc Từ, cậu có còn đem tôi làm bạn không,” Đoạn Phong giật giật môi, đánh vỡ trầm mặc sớm nhất, ngữ điệu nặng nề làm cho bầu không khí ngưng lại, “Tôi đem cậu làm bạn, bốn ngày gọi điện thoại, ngày hôm qua rốt cục có hồi âm, nhưng mà, đến bệnh viện, cậu cũng không chịu nói với tôi thương thế ra sao...Đùa bỡn tôi như thế, rất thú vị sao.”

Ngữ điệu bình tĩnh của Đoạn Phong đánh vào trong tim của Mạc Từ, một chút rung động chậm rãi khếch tán ra, trở thành càng lúc càng lớn, cuốn thành một cái thủy quyển lớn hơn nữa. Cuối cùng dừng lại ở một điểm, đến mức Mạc Từ trong nội tâm khó chịu, tầng rung động kia như là bị băng tuyết đông lại, ngưng kết.

Mạc Từ nhún vai, kiềm chế ứ đọng ở trong lòng, tựa đầu chôn ở trong gối, rầu rĩ nói: “Tôi đương nhiên là bạn của anh...Nhưng mà, nhưng mà...”

“Nhưng mà cái gì? Chẳng lẽ tôi còn không thể biết rõ nguyên nhân cậu có những vết thương này sao...” Đoạn Phong nhảy cảm bắt được âm thanh thật nhỏ, nắm lấy cánh tay Mạc Từ, truy hỏi.

“Nhưng mà tôi không có đùa bỡn anh, thật đó.” Mạc Từ không có kéo ra cái tay Đoạn Phong nắm lấy tay cậu, “Anh là bạn của tôi, người bạn tốt nhất, nhưng mà...Những chuyện kia anh biết cũng không có tác dụng.” Mạc Từ đột nhiên xoay người, đem con mắt ướt át chống lại con mắt màu đen của Đoạn Phong.

“Được, tôi không hỏi.” Đoạn Phong nhìn thấy một đôi mắt ướt át, nội tâm bị khuấy động, không hề truy vấn, hít thở một ngụm thật sâu, thả tay Mạc Từ ra, đi đến tủ đầu giường lấy ra cơm trưa đặc biệt mang đến, dọn ra trước mặt Mạc Từ.

“Đây là cơm trưa, cậu còn chưa có ăn đi.” Đoạn Phong cúi đầu, lấy ra một đôi đũa mới tinh, nhét vào tay Mạc Từ.

Mạc Từ muốn nói đã ăn rồi, nhưng chống lại con mắt nghiêm túc của Đoạn Phong, lại làm sao cũng không nói ra miệng được, rừ mí mắt xuống, Mạc Từ cầm lấy chiếc đũa, định bụng gấp món ăn thì đột nhiên không có khí lực, sử dụng lực không được.

“Làm sao vậy?” Đoạn Phong chú ý tới động tác Mạc Từ để đũa xuống, “Không thích ăn?”

“Đũa...Tôi cầm không được, anh có mang muống đến không?” Mạc Từ buổi sáng cũng là tình huống như thế, Đặt tẩu rất thấu hiểu mang theo muống, mới tránh khỏi dứt cơm xấu hổ.

“Không có.” Đoạn Phong giúp đỡ nâng Mạc Từ dậy, để cậu nửa ngồi tựa ở trên gối, nghi hoặc nhăn mày.

“Tay của tôi cầm không được thứ gì, sợ là ăn không hết mấy thứ này.” Mạc Từ bất đắc dĩ cười cười.

“Tôi dứt cậu.” Đoạn Phong dứt khoát rút chiếc đũa trên tay Mạc Từ, bỏ qua tay phải của mình, kẹp một miếng thịt gà chiên bơ, đưa qua bên miệng Mạc Từ, không đếm xỉa Mạc Từ thẹn thùng, gương khoe miệng

nói: “Há miệng.”

“Rất kì cục.” Mạc Từ nhếch môi một cái, làm ra một cái động tác vầu môi mà chính cậu cũng không biết.

“Há miệng ra.” Đoạn Phong cố ý đem mặt trầm xuống, “Cậu căn bản không đem tôi làm bạn.”

“Không phải,” Mạc Từ sợ lại theo hướng vừa rồi dẫn tới trầm mặc tới hơn mười phút, lập tức mở miệng, miếng thịt gà chiên bơ mềm liền nhai cơ hội nhét vào trong miệng của cậu.

“Ngô!” Mạc Từ bị chặn miệng, trong cổ họng phát ra kháng nghị, con mắt trừng lớn chống lại Đoạn Phong tỏ vẻ mình bất mãn.

“Mau ăn!” Đoạn Phong lại kẹp lên một cọng rau màu xanh, vẻ mặt dịu dàng không ít. Nhìn thấy Mạc Từ ngoan ngoãn nuốt vào miếng thịt gà mà vẫn chưa thỏa mãn liếm liếm môi, trong mắt không khỏi mang theo vui vẻ.

“Mùi vị thật thơm.” Khẩu vị Mạc Từ bị nuôi đến kén chọn phát ra một tiếng cảm thán, liếm liếm khóe miệng, nhìn thấy miếng thịt gà màu sắc vàng kim mê người, trong mắt hiện lên hào quang hưng phấn.

Tổ thái độ như thế rất đúng với ý muốn của Đoạn Phong, Đoạn Phong hết lần này đến lần khác gấp thức ăn, thỉnh thoảng đưa mấy đũa cơm vào trong miệng Mạc Từ, bắt đầu giải thích cách làm cùng bí quyết những món này.

Quả nhiên. Mạc Từ quả nhiên trúng chiêu, tập trung tinh thần nghe Đoạn Phong nói chuyện, Mạc Từ rất phối hợp há miệng nhắm nuốt, đúng lúc mà nuốt vào.

“Lại đến một ngụm.” Đoạn Phong nhìn thấy con mắt Mạc Từ sáng lên, tâm tình biến tốt rất nhiều, lần nữa giơ đũa lên.

Anh chuẩn bị đồ ăn cũng không nhiều, người bệnh khẩu vị chừng mực, hẳn là ăn không nhiều như vậy. Đoạn Phong đánh giá một cái hộp cơm trống không, tự mình nghĩ.

Một miếng gà chiên bơ cuối cùng được đưa vào miệng Mạc Từ, Đoạn Phong cũng giảng đến chỗ đặc sắc, một hồi tận tâm cũng ngừng lại.

Lúc này cửa phòng bệnh đột nhiên bị mở ra, Mạc Từ ngưng động tác ngậm giữ miếng thịt gà, nhìn thấy một người cùng vào với y tá, nụ cười lập tức đọng lại. Miếng thịt gà ngậm ở trong miệng nghẹn ở trong cổ họng, Mạc Từ kinh ngạc há to mồm, nhìn xem người đàn ông mang theo nụ cười, tác phong nhanh nhẹn.

“Triệu Hồng Tu, anh tại sao lại ở đây!” ——

39. Quyển 1 - Chương 39

“Tôi tại sao lại ở đây?” Người đàn ông giữ cửa cho tiểu thư y tá trên mặt treo nụ cười, nhìn chằm chằm vào mặt Mạc Từ, hỏi ngược lại.

“Tôi là người đưa em đến chỗ này, em không biết sao?” Đi từ từ tiến đến giường bệnh Mạc Từ, Triệu Hồng Tu nhả từng chữ từng chữ, giống như là không có thấy Đoạn Phong, nhẹ nhàng kéo cửa phòng bệnh.

“Ngày đó...” Mạc Từ sắc mặt tái nhợt, nhớ tới hồi ức không thoải mái vài ngày trước, trong mắt chán ghét chợt lóe lên, quay đầu tránh đi ánh mắt nóng rực của Triệu Hồng Tu, khiến cho Đoạn Phong không rõ lý do đặt đũa xuống, đem miếng thịt gà chưa nuốt vào nhai nuốt sạch sẽ, xem Triệu Hồng Tu như không khí.

“Vết thương bị bắt cóc còn chưa tốt à?” Triệu Hồng Tu thuận miệng ném ra một câu làm cho hai người trong phòng bệnh cùng lúc sững sốt.

Động tác thu dọn hộp cơm của Đoạn Phong dừng lại, hai tay cứng giữa không trung, thấy ánh mắt trốn tránh của Mạc Từ, càng ngày càng nhiều cảm xúc tâm tình tích tụ ở ngực, trong con ngươi màu đen hiện lên một tia quang mang phức tạp. Nhưng anh cái gì cũng không hỏi, trong lòng sau khi thu liễm tâm tình lại trở lại chốn yên ổn, tiếp tục động tác trên tay, chỉ là đầu cúi thấp hơn vài phần.

“Cái vết thương gì?” Mạc Từ nghe thấy tiếng nói làm cho người ta chán ghét của Triệu Hồng Tu thoáng cái đã làm cho bí mật của cậu lộ ra, vội vàng thu thập tàn cuộc, không để cho Đoạn Phong nghĩ quá nhiều, giả vờ như không biết.

“Vết thương? Đương nhiên là thương đá cùng thương đánh, hôn mê ba ngày không tỉnh, trọn thời gian một ngày một đêm cân nhắc, em hiện tại nên cho tôi một câu trả lời thuyết phục đi.”

Triệu Hồng Tu như là không có nhìn thấy tức giận đan xen trong mắt Mạc Từ, quay đầu tự mình mở miệng, từ phía sau rút ra một bó hoa bách hợp bao rất đẹp, để ở chỗ trống trên tủ đầu giường của Mạc Từ. Trong mắt mang theo vị đạo xâm chiếm mãnh liệt, làm cho Mạc Từ thập phần không thoải mái.

“Cân nhắc cái gì? Anh mang hoa đem đi đi.” Mạc Từ nhìn nhìn Đoạn Phong bên phải, bộ dáng cúi đầu không thấy rõ biểu tình.

Loại tình huống này...Thật sự là xấu hổ. Mạc Từ cắn chặt môi dưới, âm thanh lạnh lẽo hạ lệnh trực khách.

“Hoa? Em không thích?” Triệu Hồng Tu xoay xoay bó hoa bách hợp, từ bên trong rút ra một cây hoa, hướng tới gần giường bệnh, đưa tới trước mặt Mạc Từ.

“Em ngừng đi.”

“Lấy ra!” Mạc Từ duỗi tay không có bị thương, cố gắng đẩy ra hoa bách hợp Triệu Hồng Tu nghiêng tới trước mặt cậu, hướng phía sau giường bệnh lui lại, “Tôi không thích hoa, anh lấy ra, còn nữa, tôi sẽ không cân nhắc, anh trở về đi.”

Tuy rằng cừ hận không còn tồn tại, nhát đi rất nhiều, nhưng cậu vẫn không thể tiêu tan, thái độ đối với Triệu Hồng Tu thủy chung không thể giống với người khác được. Trong nội tâm mâu thuẫn vẫn y nguyên tồn tại, Mạc Từ căn bản sẽ không đem vui đùa của Triệu Hồng Tu giống như lời thật mà để trong lòng, chỉ là gián tiếp xem như di chứng anh ta động kinh.

Cân nhắc cái gì, cậu chưa bao giờ cảm thấy Triệu Hồng Tu có cái gì tốt, tính hướng của cậu rất bình thường, nữ giới tay chân mềm mại cùng cơ thể nam giới ****g ngực cứng rắn, cậu càng ưa thích nữ giới nhỏ xinh hơn. Cho dù thật sự phải chọn, cậu cũng sẽ không lựa chọn người có một cái đời trước là kẻ thù này.

Mạc Từ trong mắt tích lũy lửa giận, đuổi Triệu Hồng Tu đi bằng tinh thần. Bởi vì Đoạn Phong cũng có mặt, cậu không thể nói lời quá lộ liễu, Mạc Từ chỉ có thể ra hạ sách này, không đuổi người quá trốn.

“Em lặp lại lần nữa?” Triệu Hồng Tu nghe thấy Mạc Từ cự tuyệt mấy lần, tâm tình hào hứng khi đến như là bị người phá hỏng cho một xô nước lạnh, từ đầu đến gót chân.

Triệu Hồng Tu anh còn chưa từng bị người khác cự tuyệt qua!

Sắc mặt càng ngày càng đen ám, Triệu Hồng Tu giận quá hóa cười, đầu lông mày nhướng lên ở giữa chứa một cổ vị đạo sắc bén, bỏ qua bông hoa bách hợp đã từng chọn lựa ở cửa hàng, Triệu Hồng Tu đột nhiên vươn tay ra, nắm hàm dưới Mạc Từ, cũng đem mặt mình để sát vào Mạc Từ, âm thanh trầm thấp như là một cơn gió lạnh trong ngày hè, đẩy đi nhiệt lưu trong không khí.

“Lặp lại lần nữa?”

“Buông cậu ấy ra!” Phía sau hai người xuất hiện âm thanh rõ ràng, tay Triệu Hồng Tu bị Đoạn Phong dùng lực kéo ra, ngăn chặn ở trước mặt Mạc Từ, tư thái của Đoạn Phong vì bảo vệ người ta mà ưỡn ngực, con ngươi màu đen nhìn chằm chằm vào Triệu Hồng Tu đang uy hiếp Mạc Từ.

Lần trước đưa Mạc Từ đến bệnh viện thoa thuốc cũng đã đối mặt gặp qua, Mạc Từ tuy rằng không nói, nhưng anh có thể mơ hồ cảm giác được Mạc Từ có địch ý đối với người đàn ông này.

Người đàn ông này nhìn lên tuần dật bất phàm, nụ cười thời thời khắc khắc đọng ở bên môi nhưng làm cho anh cảm giác không thích được. Nụ cười dối trá, quan tâm dối trá...

Đối với gì đó Mạc Từ giấu diếm cần phải từ trong miệng người ngoài mới nghe được, anh rất sinh khí, nhưng nhìn thấy Mạc Từ bị bức bách, bộ dáng hết sức khó chịu, Đoạn Phong cảm giác mình vẫn là trước buông nghi vấn tức giận, đứng ra, trợ giúp bạn bè thoát khỏi dây dưa của người này.

Mày kiếm rậm thít chặt lại với nhau, Đoạn Phong mặt không biểu tình nhìn Triệu Hồng Tu chậm rãi buông tay bị anh hất ra giữa không trung, không chút nào bị ánh mắt sắc bén của Triệu Hồng Tu ảnh hưởng, lấy tay nắn nắn bàn tay rủ xuống của Mạc Từ, đối với người khác gờ lên khóe miệng nói: “Mạc Từ còn đang ở bệnh viện dưỡng bệnh, anh không thể quấy nhiễu cậu ấy nghỉ ngơi.”

Một câu nói phá lệ có phân lượng, làm cho Triệu Hồng Tu không thể không nheo mắt lại, tư thái nhìn bằng nửa con mắt đem Đoạn Phong từ đầu đến chân đánh giá một lần.

“Anh là bạn của Mạc Từ?”

“Đúng vậy, Triệu tiên sinh là quan hệ thế nào với Mạc Từ?” Đoạn Phong hỏi ngược lại, mặc cho Triệu Hồng Tu ánh mắt sắc bén nhìn thấu anh, quay lại nắm tay Mạc Từ một cái, Đoạn Phong rất tự nhiên đưa cánh tay rủ xuống hai bên thân thể.

“Ân nhân cứu mạng.” Triệu Hồng Tu trả lời không chút do dự, nụ cười lộ ra nhiều hơn một tia ý tứ hàm xúc nói không rõ. Lướt qua thân hình Đoạn Phong, Triệu Hồng Tu đem ánh mắt rơi xuống trên người Mạc Từ sau lưng Đoạn Phong.

“Thế nào, không đến cảm ơn tôi người ân nhân cứu mạng này?”

Mạc Từ tinh tường tiếp nhận loại ánh mắt này một lát, như là cảm thấy vật gì đó ghen ở trong cổ họng, né đi ánh mắt của Triệu Hồng Tu, dòng suy nghĩ đứt gãy đột nhiên nối liền lại với nhau.

Tại thời điểm đó, Triệu Hồng Tu làm sao lại đến nhanh như thế?

Triệu Hồng Tu là Tổng giám đốc của xí nghiệp Triệu thị, Lý Vĩ cùng Dư Phái San quan hệ bất chính là một gã viên chức danh nghĩa Triệu thị. Biểu tình Lý Vĩ sợ hãi cậu mặc dù không có nhìn thấy, nhưng âm thanh mang theo vài phần run rẩy còn lưu tại trong đầu của cậu.

Chẳng lẽ...Cảnh tượng nhanh chóng lui về trước, Mạc Từ nghĩ đến lần bại lộ gian tình ngẫu nhiên gặp phải của Dư Phái kia. Đối mặt ở tiệm đá quý, Triệu Hồng Tu giống như vui đùa nói muốn hay không hỗ trợ cậu điều tra.

Hình ảnh rời rạc liều mạng tụ lại cùng một chỗ, Mạc Từ trong hoảng hốt ra được một cái kết luận, lúc đó...Triệu Hồng Tu lúc đó đã nhận ra Lý Vĩ đi.

Như vậy ân nhân cứu mạng vừa nói...Cũng là sớm có mưu tính trước. Mạc Từ ấn tượng đối với Triệu Hồng Tu càng thêm ác liệt, loại cảm tình mạc danh kỳ diệu này đứt khoát sẽ không tiếp nhận, hiện tại chỉ hy vọng người này cách xa thật xa, không cần phải sinh ra cái phiền toái gì mới tốt.

Tâm tư trăm chuyển, Mạc Từ rốt cục đáp lại: “Vậy cảm ơn Triệu tiên sinh, người nhà của tôi sẽ tới quý phủ bái phỏng, đáp tạ ân cứu mạng.”

Trả lời thần nhiên rước lấy Triệu Hồng Tu liếc xéo, kết quả trước kia mong muốn không đạt được, Triệu Hồng Tu lại đem ánh mắt chuyển qua trên người Đoạn Phong, tìm kiếm cửa đột phá. Anh chàng chặn ở trước mặt Mạc Từ này, rất chướng mắt.

Người anh vừa ý làm sao có thể dễ dàng bỏ qua như vậy. Hai người cạnh tranh, lời thua tùy tiện, chữ đó trong từ điển của anh cho tới hiện tại cũng không có cái từ này.

Chỉ là không đợi anh mở miệng, trên người đột nhiên vang lên chuông điện thoại di động, Triệu Hồng Tu lấy điện thoại di động ra, nhìn thấy cuộc gọi trên màn hình, sắc mặt lập tức trầm xuống, cũng bất chấp trong phòng bệnh có hai người, ấn xuống phím nghe vội vàng đi ra phòng bệnh.

“Cậu không sao chứ.” Đoạn Phong nhìn thấy Triệu Hồng Tu rời đi, xoay người sang chỗ khác hỏi thăm Mạc Từ.

Trên khuôn mặt tái nhợt mơ hồ có thể thấy được mồ hôi, lông mày xoắn lại với nhau cùng mái tóc mang theo ẩm ướt khiến cho Mạc Từ sinh ra một loại cảm giác mong manh.

“Không có việc gì.” Mạc Từ buông lỏng cảnh giác, xác nhận Triệu Hồng Tu đã rời khỏi đây, vuốt cổ tay đã chống đỡ cơ thể thật lâu. Vừa rồi nghĩ quá nhiều, dưới tình huống ở chỗ này giằng co đủ kiểu, vết thương

gân cốt bị thương thêm phát sinh đau từng cơn, tiêu hao thể lực nghiêm trọng, Mạc Từ không thể không nằm trên giường cùng Đoạn Phong giải thích.

Cửa bị mở ra được Đoạn Phong đóng lại, không cho cậu tiếp tục nói nữa. Đoạn Phong hướng Mạc Từ lắc đầu, “Tôi biết rồi, cậu trước tiên nghỉ ngơi đi.”

Đón lấy chăn mỏng giúp Mạc Từ đắp lên, Đoạn Phong vỗ vai Mạc Từ, trong ánh mắt màu đen nhìn không ta một tia màu sắc. Cảnh này khiến cho Mạc Từ hết sức không yên, trực tiếp nắm được góc áo T-shirt của Đoạn Phong.

“Đoạn Phong trước đừng đi, tôi không có lừa anh...Không cần suy nghĩ nhiều, kỳ thật, kỳ thật...Tôi không muốn để cho anh lo lắng.” Âm điệu dần dần yếu ớt, một câu cuối cùng gần như nỉ non.

Chắc hẳn vừa rồi Triệu Hồng Tu tặng hoa, nói ra lời có nghĩa khác, Đoạn Phong đều nhìn thấy nghe được đi. Cậu vốn không vội mà giải thích, nhưng là không nói trong lòng cậu lại khó chịu hết mức, sợ Đoạn Phong sẽ bởi vì sự kiện này mà sinh ra suy nghĩ không đồng bộ, tựa như quan hệ sẽ chuyển biến xấu.

Đoạn Phong vẫn luôn là đặc biệt, luôn im lặng không lên tiếng đối với người ta bày tỏ quan tâm. Mặt lạnh tâm nóng, gặp chuyện không chút hoang mang, là người trẻ tuổi ổn trọng hiếm có.

Người như vậy...Lừa gạt cậu sẽ cảm thấy áy náy, Mạc Từ xuất thần trong ánh mắt màu đen của Đoạn Phong, thần sắc lo lắng trên mặt bị đối phương thấy rõ ràng.

“Tôi không đi.” Đoạn Phong kéo ra Mạc Từ bám góc áo của anh, sắc mặt biến thành dịu dàng không ít, “Tôi hiểu mà.”

Lần này nói một câu nguội lạnh không rõ, Mạc Từ lúc này mới yên lòng lại. Dựa vào gối mềm mại, đem ánh mắt đặt ở trên một mảnh bóng xanh ngăn trở ánh mắt trời, ánh mắt trời tán vụn xuyên qua khe hở ở giữa nhánh cây, chiếu vào cửa sổ cách đó không xa.

Mạc Từ biết rõ Đoạn Phong còn đang kể bên, dùng giọng điệu bình ổn giải thích chuyện tình ngày đó sau khi tạm biệt, tiện tay bắt lấy một hạt bụi nhỏ, đặt ở trong lòng bàn tay ngắm nghía. Giọng điệu bình tĩnh tự thuật ra sự tình không hẳn là nguy hiểm ngày đó, Mạc Từ nói rất thoải mái, nhưng Đoạn Phong ngồi trước giường bệnh lại không cảm thấy thoải mái.

Bất cóc...Cái từ ngữ lý lẽ cách anh xa đến gần dậm lại trình diễn trên người bạn tốt Mạc Từ. Tuổi nhỏ mất mẹ, mẹ kể cùng với người ngoài âm mưu đoạt gia tài.

Chuyện cứ như là tình tiết trong tiểu thuyết, nguy hiểm phức tạp.

Nghe đến cuối cùng, Đoạn Phong như có điều suy nghĩ, thay Mạc Từ nói khô miệng rót một ly nước, nét mặt ôn hòa hiện trên mặt. Đoạn Phong nhìn thấy trên mái tóc không phải đen bóng của Mạc Từ nhiễm lên một tầng màu vàng nhạt, ở trong phòng bệnh ánh sáng ngập tràn hiện lên trong suốt.

Trải qua những việc như thế, làm cho Đoạn Phong sinh ra một cố ý nghĩ thương tiếc, đột nhiên đứng dậy, đưa tay phủ lên vai Mạc Từ, yên lặng an ủi so với nói lời ra miệng càng làm cho Mạc Từ thỏa mãn.

Mạc Từ lý giải ý tứ của Đoạn Phong, nắm ngược lại tay anh, lộ ra một cái nụ cười không sao cả. Âm thanh ve kêu ngoài cửa sổ càng lúc càng lớn, nhưng trong nội tâm hai người cũng không cảm thấy khó chịu, nhìn nhau cười, không vui trước đó phẳng phát như chưa hề phát sinh qua...

40. Quyển 1 - Chương 40

Ngồi ở trong khoang xe quân gia Đạt thúc điều khiển, cảm nhận được mặt đường xóc nảy cùng hạt mưa rơi ngoài cửa sổ xe, Mạc Từ ngăn một trận.

Mục đích của Đạt thúc chính là sân bay lớn nhất của thành phố C, trong cốp xe chứa tất cả hành lý của cậu.

Trong tay của cậu còn nắm lộ ra vé máy bay mong muốn đi thông qua F.

Cậu sắp rời khỏi thành phố C, đến nước F lạ lẫm trong ấn tượng du học, gánh vác và thực hiện trách nhiệm của cậu thân là người của Mạc gia.

Cha ông Mạc gia cũng đã từng lựa con đường này vào lúc đó xuất ngoại dốc sức làm việc, học tập các loại kỹ thuật nấu ăn, để kết hợp đặc điểm món ăn của khắp các nơi trên thế giới, nghiên cứu ra món ăn, đem tinh túy món ăn Mạc gia phát huy đến mức tận cùng, để rồi phát triển dài lâu.

Trường học mới, hoàn cảnh mới. Phong tục nhân tình xa lạ, ngôn ngữ xa lạ. Thứ bậc trên giải đấu mỹ thực lần trước xác thực chỉ là bước đầu tiên trong quá trình cậu tiến lên phía trước, cậu phải ở nước F học thành tài mới quay về, không phụ kỳ vọng của người nhà, thắng được vẻ vang hoàn toàn mới, đem thành tích ghi lại trên gia phả của Mạc gia.

Con đường không giống nhau, nhân sinh không giống nhau.

Tương lai chưa rõ...Mạc Từ trong nội tâm canh cánh chính là đau buồn lặng lẽ cùng không nở của người nhà.

Chuyện phát sinh ở đời trước có thể lặp lại hay không, cậu không dám cam đoan, nhưng anh trai đã nhiều lần ám chỉ và đốc thúc trong một thời gian dài...Anh trai, hẳn là đã để ý đến. Bắc cóc phát sinh sớm, Triệu Hồng Tu gặp trước thời gian, biến số quá nhiều khiến cho cậu không thể tin tưởng vận mệnh, hiện thực so với một hồi mộng trong đầu còn xa hơn hiện thực trong quá khứ.

Cha mấy ngày trước mang theo khuôn mặt tươi cười xuất hiện ngay trước mắt, Mạc Từ nhớ rõ trước đó hợp thời mà dặn dò để rồi lại rước lấy một hồi thóa mạ của cha.

“Cha, người phải chú ý thân thể, đợi con trở lại phải đi khám.”

“Thằng ranh con, những lời này phải là ta nói với cậu mới đúng, trở về khám? Không biết lớn nhỏ!” Bộ dáng nổi giận có vẻ vô cùng uy phong.

“Ngược lại cậu đó, ở nước F gặp phải vấn đề gì nhất định phải gọi điện về nhà, thẻ tiền dùng đủ đi.” Quay lại cầm tay của mình, hai bàn tay nắm nhau chặt chẽ, cha đã không còn nghiêm khắc như ở nhà, khóe mắt sinh ra nếp nhăn mảnh làm cho Mạc Từ cảm thán một hồi.

Mạc Từ biết rõ cha là người nói năng chua ngoa tâm địa đầu hủ, nhìn thấy tinh khí mười phần của cha, cũng không thoát được cảm động, vành mắt hồng quan sát cha đứng ở phía trước Mạc Trạch đưa tiễn, ánh mắt như là bị phủ hơi ẩm, mơ hồ không ít. Cha sẽ khỏe mạnh mà sống, trong nhà cũng sẽ hết thấy bình an.

Người khác đi ngàn dặm có mẹ lo lắng...Mạc Từ chỉ có cha, không biết cha ở nước C có thể hay không nhớ mong đứa con bất hiếu này?

Nụ cười cổ vũ của anh trai, quần áo Đạt tẩu một tay chuẩn bị, còn có ngọc Quan Âm Đoạn Phong đưa cho.

Ngọc Quan Âm mang theo nhiệt độ cơ thể được cậu đặt ở trên tay, màu xanh hiền hậu nằm ở trong lòng bàn tay của cậu, càng như là một chiếc lá màu xanh biếc.

Phân ly, không thể tránh được.

Khuôn mặt Đoạn Phong nấp dưới ánh đèn thấy không rõ biểu tình, chỉ có khối ngọc Quan Âm này, ở dưới ánh đèn hiện ra sáng bóng, làm cậu từng chút nhỏ giọt nhớ lại bắt đầu từ lúc quen nhau cho đến khi đưa tiễn.

Mạc Từ hy vọng Đoạn Phong có thể có một cái nhân sinh không đồng dạng, không cần gánh nợ nần trên lưng cùng mấy tên côn đồ dây dưa không rõ. Người như Đoạn Phong ổn trọng như thế, không nên là cá bơi trong vũng nước nông. Mạc Từ hướng anh trai đề cử Đoạn Phong đến Mạc thị công tác, không biết Đoạn Phong có tiếp nhận phương thức an bài bắt đầu làm từ nhân viên cấp thấp nhất?

Mạc Từ đem ngọc Quan Âm đặt ở trong túi áo, từ lớp kính nhìn ra bên ngoài, sân bay gần ngay trước mắt.

Nhớ lại quá lâu, con mắt xót rất sưng lên. Mạc Từ cầm khăn tay xoa xoa con mắt, mở cửa xe, bung ô lên, từ cốp xe lấy ra hành lý của bản thân, đợi Đạt thúc sau khi đỗ xe xong, cùng nhau đi vào sân bay.

Trong phi trường thật rộng đồng hồ chỉ hướng sáu giờ, còn có một giờ là máy bay cất cánh. Đợt thúc cầm vé máy bay cùng giấy căn cước của Mạc Từ, ở trước quầy chỉ định tiến hành đăng kí thủ tục.

Mạc Từ đứng ở một bên, nhìn thấy sắp xếp một cái hàng dài thì sinh ra một cổ buồn bực, dòng người không ngừng tuôn hướng về sân bay, cũng có người đi ra ngoài. Dòng người xô đẩy như sóng đen, thúc đẩy tiến bước.

Mạc Từ đưa tay bỏ vào trong túi. Đầu thu đã có trận trận cảm giác lạnh, rất nhiều người đã đổi trang phục dài tay. Áo sơ mi tăng thêm một cái áo khoác màu đen, Mạc Từ mặc quần jean màu đen, nhìn qua như là một đứa học sinh phổ thông trẻ tuổi ngây ngô.

Trong mắt đào hoa lưu chuyển hào quang, làn da trắng nõn như gôm sứ ở dưới đèn tỏa ánh sáng. Trên khuôn mặt tinh xảo không biểu cảm làm cho không ít cô gái trẻ cầm vé máy bay nhìn thêm vài lần.

Tướng mạo cùng mẹ thập phần tương tự chỉ có môi Mạc Từ mới giống cha, không lộ vẻ mỏng manh, mà độ dày thích hợp đó sẽ không làm cho người ta cảm thấy lạnh bạc. Tướng mạo tuấn đạt đứng ở trong đám người, như là một vật sáng trời sinh.

Không biết nguyên do là vì đứng lâu hay mới xuất viện, Mạc Từ đi đứng có chút bủn rủn. Cùng Đợt thúc nói một tiếng, Mạc Từ ở một nơi không xa ngồi xuống, xoa xoa chân mình.

Một cái bàn tay lớn mang theo hơi ẩm bắt tri bắt giác đặt trên vai mình, Mạc Từ sợ tới mức nhảy dựng, từ trên ghế đứng lên, quay đầu lại nhìn.

Triệu Hồng Tu nhiều ngày không thấy thu lại cánh tay, từ sau lưng của cậu đi đến phía trước, trong mắt tự tiếu phi tiếu mang theo quang mang quen thuộc, ánh mắt vẫn luôn di chuyển xuống dưới chân mình.

“Anh...”

“Em muốn hỏi tôi vì sao lại ở chỗ này à?” Triệu Hồng Tu vượt lên trước một bước, cắt đứt lời của Mạc Từ, ở nơi cách Mạc Từ năm bước đứng lại.

“Đúng vậy.” Mạc Từ ngẩng đầu chống lại ánh mắt mập mờ của Triệu Hồng Tu trả lời.

“Tôi cho em rất nhiều thời gian suy nghĩ, em rốt cuộc có hay không thật kỹ nghĩ tới?” Âm thanh đột nhiên phóng mềm như là ảo giác, giống như gió nhẹ nhẹ nhàng lướt qua hồ nước. Làm cho người anh đang nói chuyện từ trong lòng cảm nhận được ôn nhu của anh.

“Căn bản không cần suy nghĩ, tôi với anh, chính là hai cực đoan, không có khả năng tương giao. Còn nữa, tôi không thích đàn ông.” Mạc Từ nhả ra một trận lời nói, đôi mắt màu trà không có trốn tránh không có bị cừu hận quá khứ che phủ, Mạc Từ là ở dưới tình huống cực kỳ tỉnh táo nói ra lời này.

“Cực đoan?” Triệu Hồng Tu như là nghe được cái lời gì giống như mắc cười, môi giương lên khiến cho nụ cười của anh so với thường ngày còn xán lạn hơn.

Mạc Từ chú ý tới khác thường của anh ta, lúc này mới nhìn thẳng vào Triệu Hồng Tu trước mặt.

Âu phục đen thẫm mang theo mảng lớn vết nước, trên ống quần tung tóe bùn đất. Tóc bị mưa xối dính lên trên trán, đôi mắt sâu không thấy đáy theo dõi cậu, bộ dáng có chút thờ đốc...Phá lệ chặt vật.

Triệu Hồng Tu luôn luôn là người tác phong nhanh nhẹn cực kỳ để ý hình tượng, tại sao lại để bản thân ở một nơi công cộng áo mũ lại không chỉnh tề?

Nhìn ra nghi hoặc trong lòng Mạc Từ, Triệu Hồng Tu nhìn Mạc Từ khẽ nhếch khóe miệng, hầu kết rung động, “Nói cho cùng, cực đoan. Em là đang trốn tránh tôi, Mạc Từ.”

Con mắt thâm thúy như là nhìn thấu tất cả, thẳng tắp bắn về phía Mạc Từ.

Xế chiều hôm nay chậm trễ nhận được tin tức, cái con mồi anh vừa ý lại cự tuyệt anh thừa lúc đêm tối lên máy bay hướng nước F. Cuộc họp công tay bị anh tạm thời hoãn lại, vội vàng lên xe hơi từ thành phố C đuổi tới sân bay, cho rằng Mạc Từ docks toàn lực sẽ ở trong cái sân bay lớn nhất này rồi đi, đoàn người không ngừng tuôn ra bức anh đến sắp nổi điên.

Chiều nay đột nhiên mưa to đổ xuống, hạt mưa nặng nặng đánh vào trên thân xe, chỗ xe giao nhau một một khi đèn đỏ đứng lại, tiếng nhạc khi thì sục sôi khi thì bi thương.

Triệu Hồng Tu ở trong xe như đứng trên đồng lửa, như ngồi trên đồng than.

Trong lúc vội vàng không mang ô, mưa to như trút nước, hạt mưa ở trên đường liên tục văng tung tóe, hợp thành một dòng suối nhỏ nhỏ.

Bãi đỗ xe cách sân bay còn có một đoạn khoảng cách, trong xe không có ô che, Triệu Hồng Tu liền ở trong mưa to đi bộ gần năm trăm mét.

Hạt mưa lạnh buốt nhỏ giọt vào trong cổ, nhuộm ướt tóc. Bùn đất chẳng biết lúc nào tung tóe trên ống quần, bộ âu phục chế tác tinh xảo cũng không biết khi nào thấm ầm ướt.

Triệu Hồng Tu chỉ cảm thấy lãnh ý như khoan vào tim từ trong lòng lan đến huyết quản, đầu quay cuồng rất nhanh cũng không cho phép anh ở thời khắc này lui bước.

Cậu ta chỉ là một con mồi không nghe lời thôi. Triệu Hồng Tu ở trong lòng tự giễu nói, bộ dáng so với cậu ta tốt hơn còn có rất nhiều.

Thế nhưng...Anh chưa từng gặp qua loại tình huống này, cộng với hai lần bị người ta cự tuyệt.

Anh rõ bề ngoài của bản thân cùng gia thế kết hợp với nhau mang đến cho anh mị lực, ở trên tình trường anh phong lưu sẵn sốc đã làm cho rất nhiều người ngã đến tận cửa.

Gợi tình dịu dàng ngày thường ở trước mặt Mạc Từ lại mất đi hiệu lực, mặc dù anh cho rằng hai người cũng không tồn tại cừu hận, Mạc Từ cũng đã tiêu tan ý nghĩ hiềm khích lúc trước, nhưng lời nói cự tuyệt lần này quá mức triệt để, làm anh trong lúc nhất thời đắm chìm trong thất vọng bị cự tuyệt.

Trốn tránh...Triệu Hồng Tu ở trong mắt Mạc Từ thấy được trốn tránh, đó cũng không phải Triệu Hồng Tu khi đối mặt với thất bại của bản thân mà tìm viện cớ.

Trên mặt Mạc Từ không có một tia phản cảm, cũng không có lửa giận lúc trước. Trên mặt bình tĩnh, biểu tình mang theo kinh ngạc, không chút nào né tránh nhìn thẳng anh, lúc này mới gọi là trốn tránh.

Biểu tình đeo mặt nạ quá mức giả tạo, thế cho nên làm cho Triệu Hồng Tu liếc nhìn ra.

Ngụy trang cũng không phải là đem toàn thân bao vây ở bên trong, không bị người khác dò xét ra được.

Loại này càng tỉnh táo lại càng không phải cảm xúc bình thường, đối chiếu với Mạc Từ xúc động ngày xưa, Triệu Hồng Tu ở dưới tình huống nóng giận cực độ, ngược lại quan sát rõ ràng hơn.

Quả nhiên, khi đem những lời này thốt ra, Triệu Hồng Tu thấy được biểu tình trở nên cứng ngắc của Mạc Từ.

Trên thực tế, anh phỏng đoán trung tâm nội tâm Mạc Từ.

Không biết dùng loại trạng thái nào đi đối mặt, thậm chí quãng đi sạch sẽ quá khứ, đem tất cả cái gì đó xóa đi, phẳng phất chưa hề phát sinh.

Mạc Từ đúng là né tránh, né tránh Triệu Hồng Tu gây sự, nội tâm né tránh nhìn thấy cái loại người này, liền nhớ lại quá khứ cảm giác nặng nề lại nói không được nguyên nhân.

Nước F cũng là để cậu đi giải sầu, giải quyết nội tâm vẫn còn nơi trầm cảm để diệt trừ tận gốc.

Bản thân trị chứng trầm cảm thì cần phải dời đi mục tiêu, học được cách dùng năng lực của mình giải quyết vấn đề, tìm kiếm cơ hội thành công, mượn điều đó phân tán lực chú ý, hợp lý điều tiết không chế, phóng thích chuyện tình của bản thân để cảm thấy hứng thú, từ trong hứng thú đột nhiên thành công, vì thế mà giảm bớt nóng nảy trong lòng, mệt mỏi, bị quan chán đời, cam chịu cùng cảm giác chịu tội.

Thuốc trị được phần ngọn không trị được phần gốc, đó là nguyên nhân người nhà Mạc Từ nhanh chóng chuẩn bị xuất ngoại như vậy. Tránh đi đám người quen ở thành phố C, đi đến môi trường mới để điều hòa tâm tình, đồng thời tìm được con đường của bản thân.

Mạc Từ đương nhiên tiếp nhận an bài như thế, trên thực tế, là trốn tránh quá khứ.

Nhắm mắt lại, Mạc Từ nắm ngọc Quan Âm trong lòng bàn tay, cảm giác ấm áp truyền vào lòng bàn tay. Mở to mắt lại tình quá mức, đối với Triệu Hồng Tu trước mặt cảm tức mà nói:

“Tôi trốn tránh? Tôi chỉ là tạm thời rời khỏi nơi này, cùng anh không quan hệ, anh lại dựa vào đâu mà nói tôi trốn tránh anh hả?”

“Thật không?” Triệu Hồng Tu tiến lên một bước, trong kinh ngạc của Mạc Từ hung hăng nắm cổ tay Mạc Từ, đem người túm đến trước mặt của mình, giam giữ vào trong ngực.

Hai khuôn mặt gần sát rất rõ ràng nhìn thấy từng cái chân lông trên mặt đối phương, bối rối, cự tuyệt...Mạc Từ nhìn thấy mí mắt rũ xuống của Triệu Hồng Tu dính lên hạt mưa, làm lông mi ẩm ướt càng trở nên dài mảnh, nhưng lại vừa lúc che khuất cảm xúc mơ hồ lưu động trong mắt.

Triệu Hồng Tu không tiếng động giằng co, cứ như vậy nắm cổ tay Mạc Từ, đưa cậu nhốt trong ngực của mình, không nhúc nhích được.

Giấy dựa trong lúc này đã không còn tác dụng, Mạc Từ có thể cảm giác được nóng bỏng cùng lạnh băng trên người của đối phương, mưa thấm vào trong áo sơ mi âu phục, làn da mang theo nhiệt độ kích thích khoảng trống trong ngực Mạc Từ. Ở trạng diện nhiều loại người hỗn độn ôm cùng một chỗ...

Mạc Từ giấy dựa, dùng loại động tác này không ngừng nhắc tỉnh Triệu Hồng Tu chú ý hình tượng.

“Buông ra, ở đây nhiều người như thế, anh muốn làm gì!”

“Buông ra, có nghe thấy không!”

Vừa đẩy vừa rống, Triệu Hồng Tu rốt cục buông ra, làm cho Mạc Từ giấy dựa công kích rơi vào khoảng không, lảo đảo vài bước mới ổn định được thân hình.

Con mắt càng hiện ra thâm u nhìn xem Mạc Từ trên mặt mang theo lạnh bạc, tựa hồ đang đè nén tình cảm gì đó. Lăn nữa vươn tay, bị Mạc Từ một phen hất ra dùng ánh mắt căm thù đối diện anh, cực kỳ giống một con mèo xù lông.

“Tiểu thiếu gia, thủ tục đăng ký làm xong rồi, cậu qua thông đạo kiểm tra an toàn đi, thời gian không nhiều lắm.” Đột nhiên xuất hiện âm thanh làm cho Mạc Từ sửng sốt, nhanh chóng kịp phản ứng nhận lấy, từ trên ghế cầm lấy hành lý của mình, hướng thông đạo kiểm tra an toàn đi đến.

Bước đi đặc biệt dài không giống như là đi đường, càng giống như chạy bộ, đợi cho Triệu Hồng Tu phục hồi tinh thần lại, Mạc Từ đã thông qua thông đạo kiểm tra an toàn, đi vào phòng chờ máy bay.

Mạc Từ đi qua thì mang theo một trận gió Triệu Hồng Tu vẫn cảm giác được, bóng lưng càng ngày càng nhỏ nhìn rất chướng mắt. Nắm chặt nắm tay, Triệu Hồng Tu chán nản xoay người sang chỗ khác, đem thất bại và mất mát còn lại vứt tại chỗ, ngay sau đó đi nhanh hướng bên ngoài phi trường đi ra.

Hai cái phương hướng bất đồng, hai cái con đường bất đồng. Triệu Hồng Tu không muốn nghe tiếng nổ vang thật lớn của máy bay cất cánh, đón mưa bước nhanh, tiến vào trong xe ở bãi đỗ xe.

Khoảng cách ba vạn thước Anh, đột nhiên ngửa mặt nổi lên cảm giác, trên tầng mây ba vạn thước Anh trôi tại đỉnh đầu mình, như là đã vứt bỏ tất cả.

Mạc Từ tựa ở trên ghế ngửa mặt, nhìn tầng mây không ngừng biến hóa ngoài cửa sổ, trong lòng tầng gông xiềng kia chậm rãi được cởi bỏ.

Thành phố C không phải điểm khởi đầu của cậu, cũng không phải điểm cuối cùng của cậu.

Nắm chặt đường vận mệnh của mình, làm cho đường vân tay tiếp tục lan ra.

Cậu vẫn có thể trở về.

Ở tương lai không lâu, mang theo vinh quang trở về ——

Quyển 2: Trưởng thành

41. Quyển 2 - Chương 1

“Mạc, Mạc?” Ngoài cửa âm thanh gọi to mang theo khẩu âm nước ngoài nồng đậm cùng tiếng chuông cửa làm cho Mạc Từ từ trong giấc ngủ tỉnh lại, mở ra đôi mắt mông lung buồn ngủ, đánh một cái ngáp thật to, dùng âm giọng mũi đậm đặc có vẻ lười biếng đáp lại.

“Morrison, đừng gọi nữa, tớ dậy rồi.”

Ngoài miệng mặc dù là nói như vậy, Mạc Từ vẫn như cũ nằm ở trên giường êm ái, chỉ là giật giật cánh tay, đôi mắt mới vừa mở ra neho lại, đem phần chăn dư càng quăn chặt hơn ở trên người mình.

Đầu dụi dụi, thay đổi tư thế, Mạc Từ đem mặt dán ở trên gối mềm, phát ra tiếng cầu nhàu bất mãn.

“Mạc, cậu còn chưa bắt đầu mặt quần áo có phải không?” Tuy rằng cách cả một cánh cửa, nhưng âm thanh vẫn rõ ràng truyền đến, cửa bị khớp ngón tay gõ lên, phát ra âm thanh có tiết tấu, làm cho người bên trong cửa không khỏi khó chịu từ trên gối ngẩng đầu lên, dùng tay vừa rồi cuốn chăn lại dụi dụi đôi mắt.

“Rồi, hiện tại đã dậy, Morrison, cậu đợi chút nữa đi.” Ngáp đến mức không nhìn thấy ai, Mạc Từ chậm rì rì xốc lên cái chăn đang quăn trên người, ngồi trên mép giường, mông lung còn chưa có lấy lại tinh thần, đợi khi một tiếng kêu to truyền vào trong tai, Mạc Từ lúc này mới triệt để thanh tỉnh, duỗi thẳng chân đi dò tìm dép lê dưới giường mang vào.

Ánh mặt trời chiếu vào trong phòng, rọi vào trên mặt thảm ở giữa phòng ngủ. Tầm thảm thêu hoa văn huyền bí bị ánh mặt trời ủ nóng, một lớp bụi bặm mỏng cùng với tia mặt trời trên mặt thảm trong không gian tự do nhảy múa.

Thời tiết nước F như là biểu cảm của một đứa trẻ, biến đổi thất thường. Hiện tại là ánh nắng ôn hòa chiếu rọi khắp nơi, buổi chiều nói không chừng lại nghênh đón mảng lớn mây đen, bắt đầu rót xuống giọt mưa nhỏ tí tách.

Mạc Từ cố ý chuẩn bị một cái ô dù, đặt trên mặt bàn, cởi áo ngủ ra, thay vào áo tay dài nhả nhặn, nhanh nhẹn đi đến phòng tắm nhỏ phía sau rửa mặt súc miệng, nghĩ Morrison ở ngoài cửa đã lâu, Mạc Từ tranh thủ thời gian lau khô giọt nước dính trên mặt, chẳng chú ý soi gương, cầm ô trên mặt bàn nhét vào trong túi trên vai, kéo ra một cái cánh cửa đang đóng.

“Ngại quá, Morrison, để cậu đợi lâu.” Mạc Từ hướng chàng trai cao lớn tựa ngoài cửa mở ra hai tay giải thích, nhưng trên mặt lại không có một tia áy náy. Khóe miệng giường cao cùng ánh mắt mang theo vui vẻ khắc vào trong đôi mắt màu xanh biếc của đối phương, làm cho đối phương một trận oán trách bất đắc dĩ.

“Này, Mạc, cậu luôn để tớ đợi lâu, nếu bên ngoài có tuyết rơi, tớ sẽ phải biến thành người tuyết!” Cơ thể cao lớn chiếm ưu thế rõ rệt, Morrison có một mái tóc màu vàng kim nhạt dùng sức vỗ vai Mạc Từ, lộ ra một cái nụ cười làm người ta trong lòng vui sướng.

“Người tuyết? Hừ, nếu cậu biến thành người tuyết tớ sẽ ở trên mặt của cậu gắn lên một củ cà rốt thật to.” Mạc Từ bị anh ta đập đến đau nhức, nhướn lông mày, nghiêng răng nói ra.

“Gắn cà rốt làm gì?” Morrison khó hiểu cau lông mày, rất tự nhiên bỏ ra cánh tay trên vai Mạc Từ, phụ giúp Mạc Từ cầm lấy lọ thủy tinh đặt ở cửa ra vào.

“Làm cái mũi đó, người tuyết Morrison!” Mạc Từ cúi người ôm lấy một loạt lọ thủy tinh xếp hàng ở cửa ra vào, xoay người bỏ trên quầy trong phòng.

Những lọ thủy tinh hình dáng lớn nhỏ không đồng nhất này đều là nhiệt tình của hàng xóm đưa tới. Nghe nói cậu thiếu lọ đựng vật liệu tương mỹ vị kia, hàng xóm bị Mạc Từ dùng mỹ thực chiêu đãi qua đều lục tìm lọ thủy tinh rỗng trong nhà rửa sạch, bày ra đặt ở cửa nhà cậu.

Sáng sớm mỗi khi mở cửa, đều có thể thu hoạch vài cái lọ thủy tinh sạch sẽ, Mạc Từ mở cửa chuyện thứ nhất chính là đem cái lọ chuyển vào trong nhà.

Kỳ thật lọ nhiều dường như đã đủ, nhưng Mạc Từ không đành lòng cự tuyệt ý tốt của những hàng xóm, thường thường dùng lọ thủy tinh họ đưa cho đựng vào một ít gia vị món ăn vật liệu tương, để đưa qua cho bọn họ, như vậy cũng sẽ thu được một chút khoản thu nhập thêm có dư.

Những bà chủ gia đình bị trù nghệ ‘dạng ma huyền’ của Mạc Từ hấp dẫn không thể vô tư tiếp nhận đồ tặng, luôn đem vật liệu tương một lần nữa nhét trở lại vào trong ngực Mạc Từ, dùng tiền đi trao đổi, khiến Mạc Từ thỏa hiệp tiếp nhận điều kiện các cô đi mua lại lọ vật liệu tương này.

Bởi như vậy, những cái lọ dư thừa này cũng có chỗ đi, sẽ không chiếm lấy vị trí. Luôn luôn đi đưa vật liệu tương, quan hệ của Mạc Từ cùng hàng xóm vô cùng tốt.

Người đầu tiên Mạc Từ ở tại nước F quen biết bạn tốt Morrison cũng biết chỗ đến của những cái lọ này, mỗi ngày đúng hạn đến gọi Mạc Từ đến trường không để cậu đi muộn, thuận tiện phụ giúp Mạc Từ vận chuyển những cái lọ này, động tác lặp đi lặp lại đã trở thành thói quen.

Ngày hôm nay lọ đặc biệt nhiều, khoảng chừng bảy tám cái, Mạc Từ đem một cái lớn nhất không thể gọi là lọ chai thủy tinh chuyển lên bàn, lúc này mới buông lỏng xuống một hơi, đối với Morrison nói ra nghi vấn của mình.

“Tại sao ngày hôm nay lọ nhiều như vậy?”

“Tớ cũng thắc mắc tại sao lại có nhiều lọ như vậy, Mạc.” Morrison trả lời càng như là lặp lại lời của Mạc Từ, nhú mày mấy lần làm trán anh sinh ta vài đường nếp nhăn sâu, có vẻ vô cùng mắc cười.

“Có thể là siêu thị gần đây có nhiều mục hoạt động ưu đãi đó, phải biết rằng những cô đi kia dù sao vẫn thích những chuyện mới mẻ.” Morrison suy nghĩ nhiều nhún đầu vai, dùng đôi mắt màu xanh biếc mang theo tình cảm ấm áp nhìn Mạc Từ.

“Ừ, có thể thế.” Mạc Từ đến phòng tắm rửa tay, đi tới vô thức nhìn một chút đồng hồ báo giờ treo trong phòng, phát ra một tiếng la to, “Morrison, không xong, chúng ta bị muộn!”

“Thật sao?” Morrison ngẩng đầu lên, sau khi nhìn thấy con số đồng hồ chỉ hướng, cũng thay đổi sắc mặt, nắm tay Mạc Từ, thuận thực lôi kéo Mạc Từ ra khỏi cửa, hướng một cỗ xe máy đỗ ở trên con đường nhỏ chạy đến chỗ ấy.

“Đội mũ bảo hiểm.” Morrison đem mũ bảo hiểm mắc ở trên xe máy ném cho Mạc Từ, nhanh chóng khởi động xe máy.

“À.” Mạc Từ rất phối hợp đội vào mũ bảo hiểm, vắt qua xe máy có chút cao, đưa tay đặt ở trên đệm lót xe máy, cùng Morrison bảo trì một khoảng cách nhất định.

“Cậu lên chưa?” Morrison đồng dạng đội mũ bảo hiểm hướng Mạc Từ phía sau nói, “Mạc, phải nắm chặt chút đó, bằng không đợi lúc khởi động xe lại té xuống!”

“A? Vậy cậu khởi động chậm chút đi.” Nhiều lần bị ‘Tốc độ sinh tử’ của Morrison dọa đến Mạc Từ ra hiệu, đi đến chỗ cũ ngồi xuống, nắm lấy góc áo Morrison.

“Tớ nắm như vậy cậu có thể không thoải mái hay không?”

“Sẽ không.” Âm thanh Morrison từ phía trước truyền đến, “Nắm chặt, tớ phải khởi động.”

“Rồi.”

Mạc Từ lần nữa nắm chặt góc áo Morrison, ý bảo anh ta có thể dậm chân ga.

“Mỗi lần đều như vậy, không biết thầy Louis có thể nổi giận hay không!” Âm thanh của Morrison phía trước bị khí lưu làm rời rạc, có một phần nhỏ tiến vào trong tai Mạc Từ, đã nghe quen than phiền như thế Mạc Từ vẫn là nhin không được cười cười. Rất khó tưởng tượng Morrison tính cách ôn hòa sẽ có một mặt cuồng dã như vậy, phía sau mỗi người đều cất giấu một cái khác của chính mình, Morrison chính là người thực hành cái câu nói này.

Bên tai gió thổi vù vù làm Mạc Từ không mở mắt ra được, nắm thật chặt góc áo Morrison, Mạc Từ đem cơ thể rụt lui về phía sau.

Sau khi trải qua một phen tốc độ cùng xóc nảy, hai người đã hữu kinh vô hiểm ngừng xong xe máy, đi vào học viện có cùng tên với thành phố này —— Chassi Mourinho.

Vượt qua vài cái hành lang, Mạc Từ nhìn thoáng qua Morrison phía sau biểu lộ trấn định, vỗ vỗ ngực, theo thói quen núp ở sau lưng Morrison.

“Cậu vào trước đi.”

“Không, lần này cậu vào trước đi, ngày hôm qua chính là tớ làm khiên thịt, hôm nay đổi lại cậu.” Morrison linh hoạt né tránh Mạc Từ, trong ánh mắt màu xanh biếc mang theo ý cười nghiền ngẫm.

“Morrison, cậu dù sao đã bị thầy Louis giáo huấn rất nhiều lần, thiếu lần nữa cũng không sao cả.” Mạc Từ lắc đầu bộ dáng đặt biệt thiếu ăn đập, một đôi con ngươi không phải đen nhánh chăm chú nhìn chằm chằm Morrison, triển khai thể công hướng dẫn từng bước, ý đồ thỏa hiệp.

“Chết tiệt, tại sao cậu lại không thể ngăn ở trước mặt tớ chứ?” Morrison bắt đắc dĩ thở dài, trong ánh mắt như hồ nước hiện lên một tia thần sắc may rủi. Nhún đầu vai, bắt đầu gãi đầu.

“Được rồi, được rồi, tớ đi, cậu tìm cơ hội chạy ra phía sau, rồi, nhớ rõ chiếm cái chỗ ngồi cho tớ.” Morrison thỏa hiệp, ưỡn ngực, chặn ở phía trước Mạc Từ, đem Mạc Từ che ở phía sau người, dùng biểu lộ bi tráng ‘Tráng sĩ nắm nắm tay’ đẩy ra cửa phòng học.

Không nghe được âm thanh nghiêm khắc của thầy Louis, trên bệ giảng cũng không có thầy Louis cầm giáo án.

Morrison bị cái hiện tượng kì quái này hù sợ tới mức lui ra phía sau vài bước, nghi hoặc nhìn hàng ghế dựa phía sau.

Có mấy sinh viên hướng bạn tốt Morrison đánh một tiếng bắt chuyện, cười cười.

Một mảnh âm thanh âm ỉ làm cho Mạc Từ trốn ở sau lưng Morrison đuổi đầu ra, tinh tế quét mắt một lần chỗ trống ở sau giảng đường.

“Thầy Louis hôm nay hình như không có đến à?” Morrison nắm lấy tay Mạc Từ, cùng nhau đi về chỗ ngồi phía sau. Hướng về nhóm bạn học dãy phía trước đùa giỡn lên tiếng chào hỏi, “Này, Sarah, thầy Louis hôm nay không có đến à?”

“Đúng vậy, Morrison, thầy ấy hôm nay không đến, thầy ấy bị bệnh, bắt quá tớ cũng không dám chắc, vừa rồi lão sư Lucy nói để cho lớp mình tự học. Ừm, chính là như vậy.” Sarah mở tay ra giải thích nói.

“A, tốt, cảm ơn Sarah.” Morrison gật đầu, đem đầu quay sang Mạc Từ, trong mắt toát ra vẻ đắc ý, “Hôm nay thầy Louis không có đây, chúng ta tránh được một kiếp.”

Động tác nháy mắt làm cho Mạc Từ ngẩn ngơ, tiếp đó là cười ha hả đùa giỡn, không thể tưởng tượng được Morrison bình thường nhã nhặn sẵn sốc cũng sẽ làm ra cái động tác cổ quái buồn cười như vậy.

Tựa đầu chôn ở trong cánh tay, Mạc Từ nhún bả vai.

Vỗ vỗ bàn học trước mặt.

“Có buồn cười như vậy sao, Mạc.” Khuôn mặt đường nét rõ ràng của Morrison tiến đến trước mặt Mạc Từ, hướng lỗ tai lộ ở bên ngoài của Mạc Từ thổi hơi.

“Morrison!” Mạc Từ che lỗ tai, từ từ ngẩng đầu lên, cậu đối với cái loại thân mật này còn chưa quen được. Mạc Từ dùng đôi mắt màu trà nhạt nhìn Morrison đang cười tùm tùm không thôi, “Cậu tại sao lại giống như Mark không đứng đắn?”

“Không đứng đắn?” Morrison chú ý tới trên mặt Mạc Từ bởi vì cười quá lâu mà xuất hiện một tầng hồng nhạt, không tự giác mà khoe miệng giương lên, lộ ra biểu tình vô tội, đối với dùng từ mới mẻ của Mạc Từ tỏ vẻ hiểu kỳ.

“Mark cũng không đứng đắn?” Lặp lại cái từ này, Morrison nhìn thấy Mark dãy phía trước đang hướng bọn họ ra sức phát tay.

“A, được rồi, đừng nói nữa, Morrison, bắt đầu học, ok? Học đi, đừng cùng Mark trộn lẫn vào nhau, tớ nghĩ cuộc thi cuối tháng sẽ làm cậu phiền não một trận đó.” Mạc Từ vỗ vỗ vai Morrison, nhứ mảy.

“Được.” Cúi đầu, từ trong ngăn kéo lấy ra cuốn sách giáo khoa, Morrison biểu tình xoắn xuýt nhìn qua vô cùng buồn cười.

“Đừng lo lắng, Morrison, tớ sẽ cho cậu ké bài.” Mạc Từ an ủi, nghiêng nghiêng đầu nhìn những sách giáo khoa rườm rà hiện rõ kia.

Không biết cha chọn cho cậu là cái trường gì. Lý thuyết bảo quản và bài trí nấu món Tây ngoài việc huấn luyện kỹ năng chuyên nghiệp, còn có một chút chương trình học khảo thí động não, phải biết rằng, lúc đến đây vào năm nhất, văn bản biểu đạt đối với cậu mà nói, vẫn là một cái vấn đề rất lớn.

Mạc Từ dùng ngón tay nhẹ nhàng gõ vào mặt bàn, so với những khóa học lý thuyết này, cậu càng yêu thích khóa học món điểm tâm ngọt của lão sư Lucy, nướng món ngọt rất được nhóm học viên hoan nghênh, ở trên lớp học hào khí càng thêm sinh động. Tác phẩm của cậu và Morrison thường thường sẽ được lão sư Lucy lấy bày ra biểu diễn trước mọi người, mà món điểm tâm ngọt mỹ vị là chỗ cậu vừa ý.

Mạc Từ sàu mi khổ kiểm chịu đựng chương trình học chấm dứt, thu dọn một chút mặt bàn, chương trình học tiếp theo sẽ thú vị nhiều lắm.

Nhóm sinh viên lục tục đi đến phòng làm bánh đặc biệt của học viện này. Lão sư Lucy trang phục màu xanh vải lông bao ngoài, màu vàng kim cuộn sóng khoác trên vai, áo cộc tay màu trắng làm tôn lên vẻ quyến rũ xuất chúng của bà.

Dùng một cái kẹp tóc bướm bướm màu đen cố định chắc chắn, không để cho tóc xõa tung đặc biệt là trên mặt, lão sư Lucy có vẻ ưu nhã hài hước. Mở to hai mắt, Lucy mở hai tay ra, để cho vài sinh viên đi lên bụi giảng, đảm nhiệm trợ thủ.

“Thật vui mừng khi lại đến khóa học ngày hôm nay, một tuần qua mọi người có vui vẻ không?” Lời đạo đầu đơn giản, hào khí thoáng cái sôi nổi lên, trên gương mặt trắng nõn của Lucy treo nụ cười xán lạn, quyến rũ trong thành thực khiến cho sinh viên dưới bụi phát động vỗ tay.

Rất khó tưởng tượng một vị nữ giới đã bốn mươi tuổi lại như thế, nghĩ đến lúc trước lỗ mãng, Mạc Từ đẩy một chút Morrison bên phải cậu.

“Hôm nay là một ngày đặc biệt à? Lão sư Lucy ăn mặc rất đẹp.”

“Không biết, hôm nay là thứ bảy mà, phải biết là, mỗi thứ bảy đều là ngày lão sư Lucy vui vẻ nhất.” Morrison khom cúi lưng, ở bên tai Mạc Từ nói ra, đôi mắt nhìn máy đánh trứng và lò nướng đặc chế trên bụi giảng.

“Tốt lắm, hôm nay tôi đến dạy mọi người làm món bánh Black Forest Cake¹. Được rồi, mời bạn Mark lên đây hỗ trợ thao tác đánh trứng, tôi tiếp tục giảng.” Lucy nhìn thấy sinh viên dưới bụi giảng đã chuẩn bị xong công cụ nấu, thỏa mãn gật đầu, tùy ý giảng giải.

“Black Forest Cake là mỹ vị tên xứng với thực, mọi người làm xong sẽ chính là khiêu chiến đầu lưỡi. Bước kế tiếp chúng ta sẽ xoay quanh việc triển khai đánh giá bánh ngọt.” Lão sư Lucy nói đến đây, dừng một chút, khẽ gõ một cái cô gái dây phía trước đánh ngáp, ý bảo chú tâm nghe giảng.

“Các bạn có hứng thú nghe một chút lịch sử của nó không?” Lão sư Lucy vẻn môi rất là hài hước, đôi mắt màu xanh trang điểm nhạt quét liếc học viên của bà.

“Có hứng thú!” Giọng nói các cô gái lạnh lạnh kéo ra thật dài, áp luôn cả vài vị nam giới ở đây. Phần lớn sinh viên là nữ giới, phải biết là nam giới lập chí trở thành chuyên gia món ngọt không nhiều lắm, cả lớp nam giới rải rác chỉ có hơn mười vị.

“Ừm, tôi còn nghĩ rằng các bạn trách tôi nói rất buồn chán.” Lucy lộ ra hàm răng trắng nõn, thoải mái mà thay cô gái quần bách gia giải vây, lần nữa sôi động hào khí, loại động tác ra hiệu này làm rất mạch lạc, mang theo nụ cười đầy nhiệt tình, bắt đầu giảng giải lịch sử của Black Forest Cake. Tự thuật lưu loát tăng thêm dừng lại đúng lúc, một đoạn lịch sử nho nhỏ hấp dẫn chú ý của tất cả mọi người, mà ngay cả Mark luôn luôn ‘Không đứng đắn’ cũng đình chỉ mở ám của anh ta, tay từ trên máy đánh trứng trượt xuống.

Từ người đầu tiên chuyên gia món ngọt sáng tạo ra nó đến công sức sau cùng, đầu bếp nổi danh nghiên cứu chế tạo cách điều chế bước tiến mới, lịch sử chưa đến năm phút đồng hồ rất nhanh trôi qua, Lucy tại thời gian mọi người lưu luyến lại từ phía sau bụi giảng bày ra Black Forest Cake nguyên dạng.

“Tớ vẫn luôn muốn làm bánh ngọt được như thế, tớ vào lúc nhỏ...” Cô gái dưới bực giảng bắt đầu hưng phấn lên, mở to hai mắt nhìn chăm chăm Black Forest Cake cao sáu tầng trên bực giảng.

“Này, các cô gái, yên tĩnh chút đi.” Lucy đem ngón tay thon dài chống trên môi, trừng hai mắt, làm cho mọi người dừng lại. Sau một hồi tiếng xuyt, mọi người lại đem chú ý một lần nữa đặt ở trên vật nhỏ trên bực giảng.

Black Forest Cake Cherry có vẻ vô cùng đáng yêu. Trang trí trên bánh ngọt mềm là một tầng lại một tầng chất chồng màu đen, làm cho nhìn lên là có thể sinh ra cảm giác muốn ăn. Lucy thỏa mãn nhìn ánh mắt mọi người, cầm công cụ đơn giản nhất bắt đầu thao tác, một bên dùng miệng giải thích trình tự chế tác.

“Các bạn cần 2 quả trứng gà, một ít bột bánh, bột ca cao, sau đó là đường trắng, rượu cherry...”

Hai tiếng chương trình học rất nhanh qua đi, Mạc Từ cùng Morrison thuận lợi làm ra bánh ngọt. So với kiểu mẫu nguyên định trên tay lão sư Lucy, bánh ngọt trước mặt Morrison có thể so với tháp nghiêng, lệch ra không thành hình dạng.

Nhìn thấy bánh ngọt của Mạc Từ theo lẽ theo lối, Morrison giống như một đứa trẻ cong cong khoe miệng, dường như để đảm bảo cho việc phục thù lấy tay đẩy cái đế bánh ngọt, muốn làm cho bánh ngọt forest của Mạc Từ cũng lệch ra.

Chỉ là Mạc Từ sớm đã có phòng bị không để cho anh ta thực hiện được, đúng lúc chặn lại cánh tay của Morrison, đem bơ còn thừa lại trét trên mặt Morrison.

Né qua một cái, cơ thể cao lớn chiếm ưu thế, Morrison làm cho động tác của Mạc Từ rơi vào khoảng không, bơ trên tay bôi ngược lại trên mặt Mạc Từ, nụ cười phát ra càng xán lạn hơn.

“Morrison, tớ sẽ trả thù lại.” Mạc Từ ăn phải lỗ vốn, không cam lòng yếu thế, quét bột bơ, lại hướng trên áo khoác của Morrison mà trét.

“Mạc, bình tĩnh một chút, phải biết là giặt quần áo là loại việc không dễ dàng...”

“Tớ biết chứ.”

“Tha cho tớ đi, Mạc.”

“Không.”

Đàm phán của hai người sau khi chương trình học kết thúc vào buổi trưa rốt cục đình chỉ. Nhìn thấy bạn học lục tục đi ra ngoài, Mạc đã ở bồn rửa tay rửa mặt, cùng Morrison nói lời tạm biệt, rồi hướng về nơi làm việc buổi chiều.

“Mạc, hôm nay đừng đi rửa chén đĩa, tớ mang cậu đến một nơi rất tuyệt.” Morrison vượt lên, nắm tay tay áo Mạc Từ, trong ánh mắt màu xanh biếc mang theo một mạt hưng phấn.

“Chỗ rất tuyệt? Nhưng mà tớ còn chưa có xin ông chủ nghỉ...” Mạc Từ nhú mày, thả chậm bước chân.

“Đúng vậy, chỗ rất tuyệt.” Morrison kéo cổ tay Mạc Từ, hướng bên kia đi đến, thỉnh thoảng quay đầu quan sát biểu tình của Mạc Từ, “Ngày hôm qua tớ mới lĩnh phần tiền lương đầu tiên, mời cậu đi ăn.”

“Hả?” Tốc độ Mạc Từ không theo kịp tốc độ tiết tấu bước chân của anh ta, “Coi như xong đi, tiền cậu giữ lại, tớ còn bận việc...”

“Đi thôi.” Morrison không có buông tay Mạc Từ ra, trong ánh mắt màu xanh biếc nhiều hơn một phần thất vọng, cùng khuôn mặt tươi cười rạng rỡ vừa rồi không giống nhau, đôi mắt đột nhiên ảm đạm xuống làm anh có vẻ u buồn.

“Được rồi.” Chống lại ánh mắt giống với một đôi hồ nước dập dờn ánh nước, Mạc Từ nghĩ đến lúc đầu quen nhau ở trong nhà hàng, trong lòng một hồi ảm áp, lộ ra một nụ cười.

1. Black Forest Cake

42. Quyển 2 - Chương 2

Trên thực tế, ngày đó là một hồi ức không dễ chịu.

Khi đó, Mạc Từ mới vừa ở cái thành phố này được hai tháng, chán đến chết cảm điều khiển từ xa trong căn phòng ở khu nhà vì cậu sắp xếp, nhiều lần đổi kênh lạ lẫm, trong tay là đầy đủ tiền tiết kiệm người nhà đổi thành nội tệ F cho cậu. Biết mình còn phải chờ đợi một tháng mới chính thức khai giảng, Mạc Từ cảm giác sắp mốc meo. Ở một căn phòng không lớn không nhỏ phía dưới khu trọ, nhìn xem hàng xóm bình thường thì tạt qua trước cửa quan tâm. Bỗng nhiên sinh ra một cố ý thức trách nhiệm mãnh liệt, cảm giác bản thân nên giống như một người nhà họ Mạc hơn, tự lực cánh sinh, dùng hai tay của mình đi phát triển một con đường.

Ý nghĩ như vậy một khi sinh ra, trên người Mạc Từ tựa như được lắp một cái dây cốt, rốt cuộc dùng không được. Cậu không phải cái người đã từng mười ngón tay không dính nước mùa xuân, hô đến gọi đi, thiếu gia nhà giàu không biết vui khổ. Cậu trải qua đau khổ làm cho cậu đánh vỡ tường thủy tinh thể diện và thân phận, nhìn thẳng vào cuộc sống.

Không có gì không dám làm, không có gì không thể làm.

Mạc Từ bị ý nghĩ như vậy chi phối, tận lực bỏ qua nhà hàng nước C sản nghiệp danh nghĩa Mạc gia, mai danh ẩn tích, một đầu vào tất cả nhà hàng khách sạn lớn nhỏ ở cái thành phố này, nhận được việc vặt.

Chung quy hiện thực cùng tưởng tượng không trùng nhau, không đầu không đuôi vào cái phố mỹ thực kia, cùng với vài ngày đi dạo, Mạc Từ lựa chọn một cái nhà hàng món nước C diện tích không lớn, với tư cách làm công ‘Lên’ vào nơi ấy.

Không quá thông thạo ngôn ngữ nước F và không có luận cái kinh nghiệm gì tỏ vẻ gương mặt xa lạ, không mang đến cho Mạc Từ bất luận cái vận khí gì. Giản giản đơn đơn mà mặc vào trang phục phục vụ sinh thống nhất, bắt đầu kiếp sống ở trước sảnh bê chén đĩa bưng trà đưa nước kiem luôn đưa món ăn. Đối với cái dạng chim non mới tới đất khách ngoại quốc mà nói, đến phòng bếp làm việc là ý nghĩ kỳ lạ, ý nghĩ không thực tế.

Trong một tháng thử việc đến ngày thứ năm, đang mặc đồng phục màu sắc thống nhất, ở phía trước sảnh qua lại như con thoi. Mạc Từ nhất thời phân tâm một cái cũng không để ý, đem nước hoa quả của khách bàn sau đổ ngã, làm cho khách cả người ầu phục tinh tế ngâm ướt đầm. Cái mâm trên tay bởi vì biến cố mà rơi rớt trên mặt đất, món ăn trong mâm bạch một tiếng, cùng với dụng cụ kim loại rơi vãi trên mặt đất.

Ông chủ bồi thường xin lỗi, khách nhân trợn mắt trước mặt. Mạc Từ bị kẹp giữa những ánh mắt hèn mọn của phục vụ sinh khác, hướng khách nhân nổi giận dùng dùng cúi người xin lỗi.

—— Cái này còn chưa đủ, khách nhân đang tức giận chỉ vào mũi Mạc Từ chửi bậy, rất nhiều từ ngữ khó nghe mang theo kì thị chủng tộc nặng nề truyền vào trong tai của cậu. Đồng nghiệp cùng thử việc thờ ơ lạnh nhạt, ngay tại lúc đặc biệt xấu hổ này, một người trẻ tuổi mắt màu xanh biếc vóc dáng cao to trong đám người đi ra, thay Mạc Từ giải vây.

Dăm ba câu, khách nhân đáng vẻ kiêu căng hung hăng lập tức dập tắt lửa giận, nhún nhún vai, buông tha cho việc truy cứu trách nhiệm, như là đã quên vừa rồi nói muốn khiếu nại, hướng chàng trai giải vây, cũng chính là Morrison đột nhiên xuất hiện, tỏ vẻ vừa rồi chỉ là ngoài ý muốn, sự tình đã qua, chính mình cũng không để ý.

Sau đó ở chỗ ở, lúc Mạc Từ tập thể dục buổi sáng ngoài ý muốn tự mình phát hiện hàng xóm mới tới chính là Morrison giúp cậu giải vây, lần thứ hai gặp mặt hai người cứ như vậy thành bạn bè, dần dần lui tới.

Mạc Từ sinh hoạt không quen đã dưới sự giúp đỡ của Morrison một lần nữa tìm được một cái nhà hàng làm công việc vặt, đãi ngộ tốt hơn nhiều lắm. Làm việc ở một địa điểm mới, đồng nghiệp xa lánh lẫn nhau không thấy bóng dáng nữa, vợ chồng ông chủ đều là người trong nước C làm người rất hiền lành. Bà chủ một tay nấu ăn tuyệt vời linh động, càng là nguyên nhân hấp dẫn cậu ở lại. So với cái nhà hàng ở phố mỹ thực lúc trước kia, món nước C ở đây hương vị thuần khiết, đương nhiên có một phen phong vị đặc biệt.

Rượu thơm không sợ hẻm sâu*, điều này cũng là nguyên nhân mà nhà hàng ở chỗ góc đường rất không thu hút, nhưng khách vẫn cứ tới như mây. Mạc Từ dưới sự đi cùng của Morrison, rất nhanh thông qua khảo nghiệm của ông chủ, tới nhà hàng này làm phục vụ sinh. Một tháng trước từ quầy đi vào phòng bếp, Mạc Từ đối với mỗi người trong nhà hàng đều ôn thiện cảm. Rất nhanh hòa nhập vào trong bọn họ.

*Ý chỉ có ở trong hẻm nhỏ xa xôi thì vẫn có người biết đến, tiếng lành đồn xa.

Sau khi tán gẫu một phen, giờ mới hiểu được, tiền lương ít ỏi, tùy thời đều có thể bị sa thải, làm một tháng thử việc tiền lương đưa như nước trôi, quan trọng nhất là chỗ làm việc không có hợp đồng chính quy...Ha ha, bản thân lúc trước là vào nhà hàng 'Đen'.

Nghĩ đến cũng liêu, khi đó Mạc Từ lòng sinh ý nghĩ buồn phiền, trước đó không có quan sát cẩn thận, dựa vào yêu thích đã nghĩ 'Lên', không có bằng chứng minh đầu bếp, chỉ có thể ở trước quầy làm phục vụ sinh. Ở nước ngoài tha hương, bản thân gương mặt lạ như thế, sẽ bị trở thành sinh viên lưu lại, sẽ bị người ta hung hăng mỗ xẻ. Nếu không có Morrison trợ giúp, không biết cậu còn phải đi biết bao nhiêu đường vòng.

Rồi sau đó hai người phát hiện đều ở học viện này học tập nấu ăn, hơn nữa là còn cùng một lớp, Mạc Từ thật sự cho rằng đó là thượng đế an bài. Quan hệ hai người càng tiến thêm một bước, thành bạn bè tốt không có gì giấu nhau.

Morrison là hài hước ẩn giấu, ôn hòa chăm sóc, cởi mở hào phóng, rất nhanh hòa nhập vào cuộc sống của cậu. Bọn họ có cùng chung sở thích, đối với làm bánh ngọt có chấp nhất không nói được. Điều đó nhiều khi làm cho Mạc Từ cho rằng bọn họ tâm ý tương thông, phối hợp ăn ý.

Mạc Từ vốn là thận trọng gò bó ở dưới sự cảm hóa chặt chẽ của Morrison, nhanh chóng hòa nhập vào cuộc sống nước F. Bạn học khéo miệng thú vị, hàng xóm dễ mến nhiệt tình, còn có vợ chồng ông chủ trong nhà hàng món nước C.

Quần thể không giống nhau như vậy làm cho cậu có cảm nhận không giống nhau. Công việc rửa chén đĩa cũng không làm cậu cảm thấy bị sót nội tình, trải nghiệm trong cái sân chơi quảng cáo công khai này cũng không khiến cậu cảm thấy phiền chán quá mất mặt, dựa vào hai tay của mình đi phấn đấu, Mạc Từ hết sức hài lòng với hiện trạng như thế.

Đã nhớ lại xong. Thở dài một hơi, nhìn xem bạn học đối diện chọn menu, Mạc Từ cảm thấy Morrison ở nơi đây khí chất càng giống một dòng dõi quý tộc Châu Âu ở thế kỷ trước. Cử chỉ ưu nhã, ăn nói hữu lễ, đôi mắt màu xanh biếc giống như hồ nước ngẫu nhiên toát ra thần sắc dịu dàng lại lễ độ, dùng thân sĩ để hình dung anh cũng không quá.

Chùm đèn thủy tinh thật to bắn ra ánh sáng, chiếu vào trên người Morrison, cho dù là mặc áo khoác tiện lợi bình thường nhất, ngọn đèn sáng ngời chiếu xuống, làm cho anh phủ kín một lớp bóng tối góc độ không đồng nhất, trên gương mặt đường nét rõ ràng mang theo ý cười nhàn nhạt, chậm rãi nói ra thực đơn, đợi phục vụ nhớ kỹ, bộ dáng tùy ý nhàn nhã như là một tiên sinh thời thượng trên bìa tạp chí.

Mạc Từ từ trước đến nay cùng anh trêu chọc lẫn nhau rất nhanh dời tầm mắt, đánh giá bố cục nhà hàng. Trong đầu lại chốc lát không ngừng đem tên Morrison này cụ thể hóa hình tượng, lại phủ định cái tổ hợp đó.

Morrison không phải dân bản địa, không có thân nhân chờ đợi ở thành phố này, Mạc Từ đối với Morrison giới hạn nhận thức cũng không tệ.

Chẳng lẽ nói, Morrison cũng là giống cậu rời nhà đi docks sức làm việc hay sao? Mạc Từ nhìn không được đoán, hướng Morrison ở đối diện nhìn.

Việc mời cậu dùng cơm...

Nhà hàng cao cấp chi phí cao như thế, cho ăn một bữa cơm trưa này, sợ là phải đem tiền lương tháng này của Morrison dùng hết. Món ăn được chọn đã lên bàn, suy nghĩ nhảy chuyển, Mạc Từ đem chú ý đặt ở trên bàn cơm.

Món ăn chọn hôm nay tất nhiên là món Gan ngỗng¹ chính hiệu. Gan ngỗng nước C không chính thống bằng nước F, Mạc Từ muốn ăn được mỹ thực chính thống hướng Morrison nói lời cảm ơn, hai người ở trên bàn

ăn bàn về mỹ thực.

“Mặc, Gan ngỗng trong cách gọi của người nước F, là ‘Tình nhân của đầu lưỡi’, chưa hưởng qua hương vị của nó sẽ không tính là chính thức hưởng qua mỹ thực nước F.” Quan sát ánh mắt chờ mong của Mặc Từ, Morrison mỉm cười giải thích, bộ dạng thâm thúy bởi vì mỉm cười mà nhu hòa không ít.

“Đầu lưỡi?” Mặc Từ đem khăn ăn gấp lại, phát ra âm tiết ngắn nhỏ.

“Món ăn vị rất tuyệt, cậu sẽ không thất vọng, Mặc.” Morrison đối diện bắt đầu vén tay, đưa tay chống dưới hàm, “Sẽ không thua kém so với món nước C.” Đôi mắt hàm chứa vui vẻ giống như thường ngày ôn hòa như thế, xa cách cùng rung động dưới ánh đèn vừa rồi phảng phất như không tồn tại.

Gan ngỗng phương tây là món ăn ngon và cao quý, cùng trứng cá muối, vung tay ra cũng xứng là tam đại vật phẩm xa xỉ trong bàn. Nếu như cùng mỹ thực nước C làm một cái tương tự, mức độ giá trị của nó tương đương với bào ngư vi cá.

Từ trong đầu tìm ra thông tin rất có tác dụng, Mặc Từ một bên cùng Morrison tiến hành thảo luận, một bên loay hoay dao nĩa trên mặt bàn.

Gan ngỗng sau khi chiên chín chất béo dần dần hòa tan, gần giống với nhiệt độ cơ thể sẽ cho vào miệng tiếp xúc thường thức cảm nhận biến hóa...Mức độ thảo luận diễn biến thành tranh luận, ngay lúc Mặc Từ cùng Morrison thảo luận kịch liệt, Morrison gõ bàn, hướng Mặc Từ quảng một nụ cười. Vốn dĩ tranh luận lập tức biến mất, Morrison nhẹ gạt đầu, đôi mắt mỉm cười nhìn xem trên mặt Mặc Từ mang theo tầng hồng nhạt, “Mặc, trước đừng kích động, tớ thừa nhận ẩm thực nước C uyên thâm, hương vị đặc biệt, nhưng không thể phủ nhận tồn tại của ẩm thực nước F, cậu trước tiên ném thử Gan ngỗng, rồi kết luận lại?”

Ngữ khí thương lượng làm cho Mặc Từ vừa rồi ngôn từ kịch liệt xấu hổ sờ sờ ngón tay, bắt đầu thường thức qua món mỹ vị này.

Dao nĩa chia cắt hợp lý, đem Gan ngỗng đưa vào trong miệng, nhẹ nhàng ngậm ở đầu lưỡi biến hóa lan truyền, hương thơm nồng nàn kỳ lạ như phảng phất khiêu vũ trên đầu lưỡi, mềm mịn như một loại tơ tằm, màu mỡ đầy đủ, gắn bó lưu hương, dư vị vô tận.

Vị phối hợp vừa chuẩn, cũng không có cảm giác sượng sùng, thoáng cái làm cho Mặc Từ trầm mê trong đó, bắt đầu nghiên cứu phối phương của nó.

Một đĩa nhỏ Gan ngỗng rất nhanh ăn vào trong bụng, Mặc Từ gương mặt biểu cảm phong phú làm cho Morrison cũng cao hứng lên theo, “Mặc, thế nào?”

“Vị rất tuyệt, cảm ơn cậu, Morrison.” Mặc Từ rất thành thực nói ra cảm thụ của cậu, cũng không có bởi vì tranh luận nho nhỏ vừa rồi cảm thấy mất tự nhiên.

“Tốt quá.” Morrison nhìn thấy Mặc Từ ăn no mềm nhũn nằm úp sấp trên ghế, hình tượng ăn uống no đủ cũng không làm cho người ta cảm thấy thô lỗ, bộ dáng híp mắt cực kỳ giống con mèo nhỏ.

Morrison vây quanh bên cạnh cậu, xòe ra bàn tay vuốt vuốt tóc Mặc Từ. Cảm nhận xúc cảm khác biệt của mái tóc rất tốt, không khỏi vuốt vuốt nhiều chút, thẳng đến Mặc Từ hoàn hồn hất ra tay anh.

Buổi chiều một hai giờ vẫn còn ánh nắng rực rỡ, rời khỏi nhà hàng Mặc Từ tản bộ dưới ánh nắng mặt trời ôn hòa chiếu xuống cảm thấy chân tay mỗi một chỗ đều là ấm áp.

Ánh mặt trời nhỏ trên mặt đất, nhiệt độ như thế sẽ không làm cho người ta thấy nóng rực, thời tiết cuối thu bởi vì ánh mặt trời này mà ấm áp không ít.

Mặc Từ tản bộ ở bờ sông, ánh mặt trời màu vàng kim nhạt cũng cho dòng sông này một tầng sa y màu vàng, dựa theo tiết tấu dòng chảy chậm rãi của sông mà chuyển dời. Dòng sông dưới sự phản xạ của ánh mặt trời mà có nhiều đáng vẻ duyên dáng. Sông uốn lượn ngẫu nhiên xuất hiện bóng râm, lấy không được ánh mặt trời, liền hiện ra một ít xanh biếc, như là một sợi tơ màu xanh biếc, kẹp ở trong một mặt vàng óng, tiếp tục đi về phía trước.

Morrison đi theo sau lưng Mặc Từ, nhìn thấy chàng trai đi một chút rồi ngừng, không phải nghỉ chân xem phong cảnh. Mái tóc không phải đen nhánh ở dưới ánh mặt trời rực rỡ biến thành trong suốt, mái tóc màu

nâu ở trong gió nhẹ nhàng di chuyển nhẹ nhàng lay động, trong ánh mắt Morrison xẹt qua một tia mỉm cười, đi theo phía sau Mạc Từ, bảo trì một khoảng cách, cũng không nói câu nào, tiến độ bước chân hai người rất ăn ý một trước một sau hành tẩu.

Tân bộ đón mặt trời, thời tiết đẹp như vậy, một tuần lễ qua chưa thấy được.

Sau khi ăn xong phải vận động vừa phải mới có lợi cho sức khỏe.

Mạc Từ cảm giác được thức ăn trong bụng đang chậm rãi tiêu hóa, chân tay giãn ra.

Ánh mắt quảng hướng bờ sông. Kiến trúc hai bên trải qua cây cối người đi đường làm nổi bật, có vẻ càng thêm trang nhã.

Cây cối xanh quanh năm giờ phút này biến thành xanh đậm, nhánh cây vừa vẫy chứa thẳng lên khoảng không bầu trời, che khuất một góc bờ sông.

Mạc Từ ngừng lại, xoay người sang chỗ khác nhìn tên bạn cùng đi ở sau lưng. Cách khoảng cách rất xa, huy động cánh tay, Morrison thân hình cao lớn rất nhanh chạy tới, trong đôi mắt chứa đựng nước gợn như một dòng sông, hàm chứa ý cười hòa lẫn với tia nắng mặt trời, nhìn lên hết sức chân thật.

“Mạc?” Âm thanh dịu dàng làm cho Mạc Từ lơ đãng mỉm cười, cùng Morrison sóng vai tản bộ, tiếp tục tham luận vấn đề vừa rồi.

Con đường này cách nhà còn một khoảng rất xa, hai người đi bộ về nhà, đi đến nửa đường thì cảm thấy thể lực chịu không nổi.

Morrison thật áy náy nhìn qua, Mạc Từ giọng nói hỗn hển, cùng Morrison đi vào một đoàn ghé ngồi trong một tòa giáo đường bên bờ sông, ở trên chiếc ghế nghỉ tạm.

Kiến trúc Gothic phối hợp với cửa sổ thủy tinh màu, mặt tường màu xanh phong cách cổ xưa, khungg bức họa thật lớn trang trí trên đỉnh giáo đường càng thêm thánh khiết.

Lúc sáu giờ, trong giáo đường rộn ràng, mọi người yên tĩnh ngồi bên trong nghe lời giảng, thỉnh thoảng hợp xướng một hồi. Mạc Từ cùng Morrison theo dòng người ngồi vào ghế, nghe âm thanh Đức cha trang nghiêm, nghe xong một lát nữa thì giảng đạo.

Thể lực dần dần khôi phục, giảng đạo sắp đến hồi kết thúc, Mạc Từ cùng Morrison từ dãy phía sau vùng trộm chuồn đi, lại phát hiện ngoài giáo đường đã rớt xuống mưa nhỏ tí tách.

Mây đen màu xám chì bao trùm mặt trời, đem ánh nắng rực rỡ lúc trước che ở phía sau, mưa phùn lưa thưa chỉ chít rơi xuống, bay tới trên tòa nhà, nhìn từ xa người đi đường trên phố, bung ô ở trong mưa bước đi.

Sắc trời dần dần tối.

May mà Mạc Từ buổi sáng lúc ra cửa đã mang theo ô, lúc này vừa vặn có tác dụng, hướng Morrison hai tay trống trơn nhũn mảy, lộ ra hàng răng chính tề, Mạc Từ từ trong ba lô lấy ra ô che, bung ra ô che màu xanh, đập mưa đi ra hành lang dài, “Morrison, đi thôi.”

Giọng nói nhẹ nhàng cùng với khước miệng có chút giương lên, Morrison nhìn thấy Mạc Từ trong mưa, trong mưa bụi mông lung gương mặt hết sức nhu hòa không rõ ràng lắm, tựa như ánh trắng sáng trong tĩnh lặng của ban đêm, thần bí mà điềm tĩnh.

“Được, tớ đến bung ô.” Morrison từ trong mưa đi qua, tiếp nhận ô màu xanh trong tay Mạc Từ, nâng cao lên đỉnh đầu, tay phải đập trên Mạc Từ so với anh thấp hơn nửa cái đầu.

Lộ trình kế tiếp không tính quá xa.

Lúc hai người đi về, đã gần hoàng hôn. Trận mưa phùn không lớn này ở trên nửa đường thì ngừng, dư quang trời chiều xuyên thấu qua tầng mây có vẻ yếu ớt, chiếu vào cây bên đường. Thời gian cuối thu, giọt mưa vương trên lá cây trở nên vàng óng, chạm trúng thì vòng vèo rồi khe khẽ rơi xuống mặt đất, trong không khí truyền tới một trận mát lạnh.

Thời tiết nước F luôn hi nộ vô thường, đó là Mạc Từ đến đây đã hơn một năm mà linh hội sâu sắc, thấu hiểu rất rõ.

Cùng Morrison vẫy tay tạm biệt, Mạc Từ đi về hướng hẻm nhỏ bên trái, xuyên qua một mảng lớn bụi hoa, về đến nhà.

Mở máy ti vi, mặc vào tạp dề. Mạc Từ cực kỳ quen thuộc đập một quả trứng gà, cho vào trong chảo đã nóng hổi, cổ tay dùng lực, đảo chiên bữa tối tối nay.

Tiếng cười từ trong TV truyền đến, trong phòng bếp nước sôi cuộn trào áp đảo âm thanh huyền ảo trong TV, Mạc Từ vội vàng tắt lửa, rút ra phích điện của ấm đun điện, đem nước sôi cẩn thận rót vào trong bình.

Nửa giờ trôi qua, một hồi hương thơm từ trong phòng bếp truyền tới, Mạc Từ cởi ra tạp dề, rót cho mình một chén nước, bê chén bắt đầu ăn cơm. Ngồi ở trước TV, xem tiết mục hài mỗi ngày đều phải xem, đến đúng tám giờ, tiết mục bắt đầu, âm nhạc mở màn nhiều tiết tấu vang lên, sợi mì nóng hổi dính vào bên mép Mạc Từ.

Màu sắc vàng rực phối hợp với rau dưa thập cẩm, có vẻ dinh dưỡng mỹ vị. Nhưng từ mua bột mì đến chia mì, nhào nặn mì, nấu mì, cái việc một loạt trình tự phức tạp rườm rà lại không thú vị, tiết tấu ở trong quốc qua này, mọi người sẽ không vì ăn mà lãng phí quá nhiều thời gian. Người chính thức hiểu rõ mỹ thực, không tính quá nhiều.

Đối với cuộc sống nước C, ở nước F cậu càng tự do tự tại, thời gian rảnh rỗi ngoại trừ nghiên cứu trừu tượng, Mạc Từ nghĩ không ra phải làm gì nữa. Ở đây dưới loại bầu không khí an nhàn, đối với dạ dày của mình, Mạc Từ từ trước đến nay đều không bạc đãi.

Màn hình dần dần đen xuống, trong phòng càng ngày càng tĩnh lặng, Mạc Từ thay đổi cái kênh, duỗi chân tay cứng ngắc, một cái cứng cứng gì đó mắc ở cổ, hết sức khó chịu. Từ trên ghế sofa đứng lên, Mạc Từ vuốt cổ, đồng dạng vịn vào cái đầu cứng ngắc, gì đó lạnh buốt dán trên mu bàn tay, Mạc Từ hơi sững sốt. Sờ đến cái cứng ngắc gì đó kia, mở ra lòng bàn tay nhìn.

Ngọc Quan Âm màu xanh lẳng lặng nằm ở trong lòng bàn tay, tại ánh sáng trên TV phản xạ ra ánh sáng không trơn bóng không đồng nhất, Mạc Từ một hồi ngẩn ngơ, nhớ tới trước đây người kia đưa cho cậu ngọc Quan Âm.

Đã...đã có vài tháng chưa liên lạc rồi.

1. Gan ngỗng: đặc sản của nước Pháp

43. Quyển 2 - Chương 3

Rủ hạ mi mắt, miếng ngọc trong tay càng lúc càng nóng bỏng, chỉ với cái miếng trong lòng bàn tay mà nhiệt độ từng đợt từng đợt truyền vào trong tay, cánh tay, thậm chí toàn thân. Trong TV đột nhiên đột phát một trận cười vang, dọa Mạc Từ sợ tới mức run rẩy, suýt nữa làm cho ngọc Quan Âm trong lòng bàn tay rớt trên mặt đất.

Giữ cái vật màu xanh đang lung lay, tiếng cười qua đi là tĩnh lặng thật dài, ngọn đèn trong phòng khách bao phủ ghế sofa màu xám đậm, khiến cho bóng tối cả gian phòng kéo ra, vắng vắng bao phủ giống như một cái vòng trắng.

Âm thanh phảng phất như cùng bầu không khí tách rời ra. Mạc Từ từ tư thế vừa rồi, chậm rãi trượt ngồi ở trên sofa, ngọc Quan Âm đặt ở trong tay làm cậu nhập vào một đoạn hồi ức đã lâu không nhớ lại.

Một người như thế, sẽ lúc mình nản lòng thoái chí, khi ý chí sụp đổ tiêu tan, vụng về mà an ủi mình. Không giống như Morrison ôn hòa thấm nhiễm như mặt nước, giọng nói tế nhị sau khi nghe xong mình phàn nàn thật lâu, từ bên kia ống phone phát ra, không có lời gì mới mẻ, thậm chí đã hình thành một ngữ điệu không thay đổi, lại có thể làm cho Mạc Từ trong loại tâm tình gay go rối như tơ vò ngoài dự đoán chuyển tốt lên.

Hình ảnh trong đầu định hình vào ngày trước của hai người, ở trên con đường chật hẹp cùng bọn con đồ đánh nhau, trên khuôn mặt kiên nghị đang kể vai chiến đấu, trong ánh mắt so với màn đêm còn đen hơn phản xạ ra ánh sáng le lói của ngọn đèn, xuyên qua phá tan bóng tối, lạnh lùng nhìn xem mấy tên con đồ

trước mặt. Giải đấu mỹ thực lúc trước thì trầm giọng cổ vũ, trên trường thi đấu khí định thần nhàn cầm dao xào nấu, đối với bạn học cao trung công kích xử lý không có chút thiên vị nào, rồi đến trên giường bệnh lo lắng tức giận. Trước lúc sắp chia tay trầm mặc không nói, ánh mắt lập lờ. Tất cả hình ảnh xâu thành một chuỗi, nhanh chóng xẹt qua trong đầu, sau đó lưu lại một đoạn trống rỗng thật to.

Cho tới nay, Đoạn Phong đều là dùng tư thái thành thực ổn trọng xuất hiện ở trước mắt, làm cho cậu cái người sống hai đời này, lại cứ như cũ xúc động liêu lĩnh thấy mặc cảm, có thể qua lại với Đoạn Phong một người bạn như thế...Xem như là kiểm lời rồi.

Mạc Từ cong khóe miệng, từ trên ghế sofa đứng lên, đem miếng ngọc màu xanh đặt ở trên bàn, nhìn xem đồng hồ báo giờ trên bàn, tính toán sơ sơ một cái độ chênh lệch, đi đến trước tủ đầu giường, bắt đầu tìm kiếm danh bạ nhỏ mang theo từ nước C.

Đồ tích lũy quá nhiều, nên việc tìm kiếm cũng hao tổn khí lực, Mạc Từ chỉ là ngẫu nhiên quét dọn căn phòng một cái, bởi vậy trên cái tủ đầu giường trong góc này phủ một tầng bụi mỏng, đem loạn thất bát tao gì đó đặt ở trên sàn nhà, Mạc Từ từ trong ngăn tủ lấy ra mấy vật linh tinh chồng lên nhau, rốt cục ở trong học sâu cùng tứ tứ phương phương tìm được danh bạ nhỏ.

Phủi đi lớp bụi phía trên, Mạc Từ lật một ít trang đầu tiên, số vùng cùng số điện thoại bày ra cùng một chỗ, ngay ngắn.

Mạc Từ cầm lấy ống phone, so sánh danh bạ nhỏ, bắt đầu nhấn phím số trên điện thoại. Một chút lại một chút, dãy số thật dài nhấn đến phím số cuối cùng thì, Mạc Từ lại do dự. Ngón tay duỗi ra rơi vào giữa không trung, không chịu được xuống chữ số cuối cùng. Cự ly cách cả một châu lục đại dương, lâu như vậy không gọi điện về, Đoạn Phong có tức giận hay không?

Ngón tay rút trở về, thu vào lòng bàn tay. Mạc Từ ngẫm khinh bỉ mình nhất gan, giống như tận lực chứng minh mình cũng không phải vô dụng như vậy, Mạc Từ vào lúc điện thoại sắp cúp, nhanh chóng tiếp cận tiến lên, ấn lên một cái chữ số cuối cùng, thở dài một hơi nhẹ nhõm.

Tiếng vang đô đô truyền ra, khoảng cách có tiết tấu làm cho Mạc Từ cảm giác áp lực, rồi lại có chút chờ mong. Lời muốn nói lúc trước đã quên không còn một mảnh, ngôn ngữ bị đánh tan rời rạc ở một bên, Mạc Từ trong nhất thời không thể xây dựng lại.

Lần nói điện thoại gần nhất, sợ là đã hai ba tháng trước. Từ khi đến nước F, cậu cùng Đoạn Phong liên lạc thì càng ngày càng ít, cũng sắp trở thành người xa lạ.

Âm thanh đô đô giăng co hơn mười lần, vào lúc Mạc Từ cho rằng điện thoại không có người tiếp, tiếng đô đầu kia lại im bất ngưng lại, trong nhất thời tim nhảy lên cổ họng, tổ chức lại lời nói logic vừa nãy hoàn toàn biến mất, rối loạn.

Giọng nữ trong trẻo xuyên thấu qua ống phone truyền tới.

“A lô, xin chào...”

“Mộng Mộng.” Mạc Từ phát ra âm thanh, nghĩ đến trong nhà Đoạn Phong không có lắp đặt điện thoại. Cho tới nay, đều là Đoạn Phong dùng điện thoại cố định của em gái hàng xóm Dao Mộng tiến hành liên lạc, khi mỗi lần gọi về nước C, đều do Dao Mộng chuyển cho Đoạn Phong. Chỉ cần chú ý một chút chênh lệch, ở thời gian cố định gọi về, Đoạn Phong sẽ rất nhanh nhận được điện thoại.

Tại khoảng thời gian Mộng Mộng từ cách vách gọi Đoạn Phong đến, cậu có thể tìm một ít lời để trò chuyện.

Bên môi Mạc Từ tràn ra một nụ cười.

“...Anh Mạc?” Bên kia sau một thời gian dài trầm mặc, thì nhỏ ra xưng hô không xác định như thế.

“Là anh, Mộng Mộng.”

Mạc Từ ôm cánh tay, tựa ở trên mép giường, trong âm thanh lộ ra vui vẻ nhàn nhạt, “Đoạn Phong anh ấy đang ở nhà à, lại phiền em đến cách vách gọi người rồi, Mộng Mộng.”

“Mộng Mộng?” Không có nghe được ngữ điệu vui sướng dạt dào của đầu bên kia, Mạc Từ nhẹ giọng kêu.

“Anh Mạc...” Sau một đoạn trầm mặc dài, đột nhiên nhen ra rõ ràng một tiếng khóc nức nở.

“Ồ...Anh Mạc, Đoạn đại ca, Đoạn đại ca anh ấy...” Cảm xúc bất thường khiến cho Mạc Từ chú ý, nín thở nghe đầu bên kia bởi vì nhen ngào mà âm thanh có vẻ mơ hồ không rõ, lúc trước lòng mảy giã ra lại vẩn cùng một chỗ, một tầng vui vẻ trên mặt chậm rãi rút đi.

Đối với thiếu nữ đầu kia an ủi một hồi, đợi cho sau khi tiếng khóc chậm rãi nhỏ đi, âm thanh dứt quãng rõ ràng từ bên kia ống phone truyền đến. Như là một hồi gió mạnh bất ngờ thổi qua, thổi tan tâm tình thật tốt trước đó.

“Đoạn đại ca anh ấy...Bị người bắt đi...”

44. Quyển 2 - Chương 4

Nơi làm việc của Mạc Từ là một nhà hàng món nước C cực kỳ đặc sắc.

Diện tích nhà hàng cũng không lớn, mặt tiền của cửa hàng chưa đến hai trăm mét vuông, do một bức tường màu vàng nhạt ngăn ra, chia làm hai khu vực phòng bếp cùng sảnh trước dùng cơm. Phía sau sảnh trước kéo dài bảy mươi mét là cửa sau vào phòng bếp, phải đi bộ khoảng chừng trăm bước. Phòng bếp chỉ chiếm ba mươi mét vuông nhưng hẹp dài, nhỏ cong thông sâu. Trong tủ chén khủi độc là chén đĩa đặt ở sát vách tường, từ sau đến trước, xếp thành một hàng. Ngay cả cái bệ bàn cũng dính liền với mặt gạch men sứ, bày ra đủ mọi chủng loại bộ đồ ăn, đồ làm bếp, gia vị và nguyên liệu nấu ăn. Nhìn sơ qua, cũng không cảm thấy lộn xộn mất trật tự, phòng bếp bố trí ngũ tạng* toàn bộ đều đầy đủ cả, chỗ tuy nhỏ, lại quản lý ngăn nắp có trật tự.

*Cách nói ẩn dụ bộ tạng trong cơ thể tim phổi dạ dày....Một cách ví dụ chỉ rõ sự đầy đủ các bộ phận đều có hết, không thiếu thứ gì.

Phía trước bức tường ngăn phòng bếp, là thêm vào một cái bàn ăn bằng gỗ. Cái bàn có đường vân gỗ được sơn nước sơn đỏ, nhà hàng đem phong cách màu đỏ phát huy đến vô cùng tinh tế, có vẻ vô cùng ý nhị, chói lóa như người ta đang ở đình viện ở nước C, ảo giác như một nhà trọ đã trăm năm.

Ánh mắt rơi vào màu đỏ trước mắt. Cảm giác vui vẻ từ sảnh trước kéo dài đến chỗ cửa lớn, cửa lớn hai cánh thiết kế đặc biệt phía trên điểm một chút nước sơn đỏ, gắn chốt đồng, vẽ thú thượng cổ may mắn của nước C, đem cửa ngoài cửa trong phân thành hai thế giới. Tựa như quán rượu nhỏ dùng chân trong phim cao bồi miền tây, trong cửa âm ỉ, ngoài cửa trập trập cát vàng, ít có bóng người.

Trên thực tế, chỗ con đường khu phố này không quá náo nhiệt, vị trí mặt tiền cửa hàng cũng không chiếm được ưu thế gì. Không giống như phố mỹ thực dòng người như nước thủy triều, người đi đường qua lại trên phố ở chỗ nhà hàng, có thể dùng mười ngón tay đếm rõ ràng. Kỳ lạ chính là, mỗi ngày buổi sáng tám giờ, buổi chiều một giờ, trong nhà hàng đều ngồi đầy người, như là tất cả mọi người trên con đường này đều tụ tập ở nơi đây, tán chuyện uống rượu, thả lỏng tâm tình.

Khách của nhà hàng là người Châu Á chiếm đa số, cũng không thiếu người Châu Âu có tóc vàng mắt xanh. Thỉnh thoảng nhìn thấy có khách lạ đồng hành cùng bạn mà đến, liền biết là do có người giới thiệu, mộ danh mà đến.

Tám biển gỗ lim màu đen, tên nhà hàng màu vàng cam, hai chữ Lão Thao (thèm ăn như cũ) dùng khối chữ vuông của nước C khảm trên tám biển đen, có vẻ cổ xưa thần bí.

Mạc Từ hai tay cười xe đạp nửa cũ nửa mới, băng qua con đường quen thuộc này.

Mặt trời sáng sớm cũng không nóng cháy, ôn hòa làm cho kiến trúc xung quanh độ một tầng viền vàng. Chủ Nhật là thời gian nghỉ ngơi của mọi người, cũng là một ngày bận rộn nhất của Mạc Từ. Từ buổi sáng bảy giờ đến buổi trưa năm giờ, trong thời gian mười hai giờ cậu phải giúp nhà hàng làm việc.

Xe đạp vững vàng chạy, từng đợt hương thơm xông vào mũi, chỗ góc cua thoáng dừng lại, Mạc Từ hơi choáng váng sau khi giảm bàn đạp, rồi tiếp tục đi về phía trước.

Bên trong cửa thủy tinh truyền tới âm thanh hô lớn biến mất sau lưng Mạc Từ, âm thanh cấp bách như là bị vật gì đó ngăn cản, im bật mà ngừng lại. Cô gái tóc nâu đẩy cửa kính ra lảo đảo vài câu, cau lông mày, vẻ mặt nghi hoặc nhìn bóng lưng đang đi xa của Mạc Từ, giật giật đôi môi sơn màu.

“Mạc hôm nay làm sao vậy, ngay cả Morrison chuẩn bị bánh ngọt cũng không lấy?” Đưa tay đổi cái hộp bánh ngọt qua tay phải cầm, cô gái bất đắc dĩ nhún vai, đôi mắt màu nâu nhạt nhìn bánh ngọt, khẽ thở dài một hơi, xoay người đi vào trong tiệm hoa.

Morrison là đồng sự của cô, cùng ở cái cửa hàng bán hoa này làm công, mỗi sáng sớm lúc làm việc đều mang theo mấy loại món bánh ngọt tráng miệng tới cho các cô lấp lất bao tử. Cùng nhau chia sẻ điều kiện trao đổi là, cho Mạc Từ làm việc buổi sáng một miếng bánh ngọt, không để cho cậu người bạn tốt cùng trường, hàng xóm thân thiết bị đói.

Morrison là một người đàn ông tốt ôn nhu hào phóng nha, cô gái dùng ngón tay gầy gầy sợi tóc tán loạn trên bờ vai, khoe miệng kéo ra một nụ cười.

Nhưng mà, đợi lát nữa sao cùng Morrison giải thích đây, chuyện Mạc hôm nay quên cầm bánh ngọt? Hay là, Mạc đã ăn sáng rồi...Mình trước đem bánh ngọt giải quyết hết đã! Cô gái liếm liếm môi, giả hoạt nhìn qua thể giới bên ngoài cửa kính.

Xe đạp chạy trên mặt đường không vững ổn, xóc nảy vài cái, vượt qua một cái siêu thị tạp hóa, tại nhà hàng treo bảng hiệu phía trước dừng lại.

Mạc Từ từ xe đạp xoay người bước xuống, đem xe đạp khóa ở trong nhà kho phía sau nhà hàng, từ cửa sau đi vào phòng bếp, cùng Lưu Dương học việc đang bận rộn chào một tiếng.

“Buổi sáng tốt lành, Lưu Dương.” Mạc Từ nhanh chóng thay đồng phục sạch sẽ, đem cái bao tay nhựa vào tay, bắt đầu ở vòi nước bên cạnh rửa chén đĩa. Anh ta đang dốc lòng nghiên cứu kỹ thuật chạm trổ, không rảnh đáp lại lời chào của Mạc Từ, chỉ là khẽ gật đầu, nói một tiếng “Buổi sáng tốt lành.”

Bây giờ cũng không phải là giờ cao điểm dùng cơm, giờ phút này trong phòng bếp cũng không có nhiều người, ngoại trừ Lưu Dương và Mạc Từ, chỉ còn lại bà chủ của nhà hàng. Bà chủ bôi một búi tóc cổ điển của nước C, dáng người hơi mập, trên mặt mang theo vui vẻ hiền hậu, nhìn thấy Mạc Từ đến, cao hứng vẫy tay, làm cho Mạc Từ trước tạm dừng một chút, gọi Mạc Từ đến chỗ bà.

“A Từ, cậu hôm nay trước đừng vội rửa chén đĩa, chị có lời muốn nói với cậu.”

“Vâng?” Mạc Từ nghi hoặc nhìn bà chủ hơn bốn mươi tuổi nhưng phong vận vẫn còn, ngốc nghếch bỏ xuống nước rửa chén.

“A Từ, qua đây rồi nói.” Bà chủ thấy Mạc Từ bộ dáng do do dự dự, nhin không được phóng đại âm thanh, làm cho Lưu Dương ngón tay còn đang khắc hoa run lên, suýt nữa đem phiến dao rút xuống đất.

“Hoa tỹ, chuyện gì vậy?” Mạc Từ cởi bao tay, dịch bước đến chỗ bà chủ đang đứng trước bếp gas.

“Từ hôm nay trở đi, cậu cũng không cần rửa chén đĩa, chị để cho lão Lý dạy cậu, chị nhìn ra được, cái thằng nhóc cậu đối với trù nghệ rất có siêng năng nghiên cứu, là một hạt giống tốt!” Lộ ra một nụ cười cổ vũ, Mạc Từ có chút hoa mắt, sau đó mặt mày giãn ra, trên đuôi lông mày mang theo vài phần vui sướng cùng cảm kích. Liên tục nói lời cảm ơn, “Cảm ơn Hoa tỹ và Lý đại ca.”

Phải biết là món ăn chiêu bài của Lão Thao đều là xuất hiện từ tay bà chủ và trong tay ông chủ, lão Lý trong miệng bà chủ chính là ông chủ của Lão Thao Lý đại ca, công phu nấu ăn xem như nhất tuyệt. Lúc trước đã chọn làm việc ở trong nhà hàng này, từ tầng thấp nhất làm việc rửa chén đĩa làm lên, để cho có được thưởng thức của vợ chồng ông chủ, bản thân đã truyền thụ một ít tay nghề đặc biệt.

Mạc Từ chờ đợi ở chỗ này không ngắn, mấy tháng kiếp sống tầng thấp nhất cũng không khó chịu lắm, Mạc Từ trong lúc làm việc ở chung cùng một đám đồng sự trong phòng bếp hết sức hòa hợp. Đã thích ứng với loại tiết tấu cuộc sống này, đột nhiên tuyên bố chính thức, Mạc Từ còn chưa có phục hồi lại tinh thần.

“Như thế nào, A Từ cậu không vui?” Bà chủ nhìn thấy Mạc Từ từng chút co rút, nụ cười có vẻ cứng nhắc, quan tâm hỏi: “Không có, Hoa tỹ, em thật cao hứng...Chỉ là còn chưa thích ứng thôi.” Xấu hổ bắt bắt tay sau lưng, Mạc Từ thành thật trả lời.

“Tốt lắm, bọn chị cũng không đem cậu làm người ngoài, A Từ cậu biết quy củ của Lão Thao bọn chị rồi, làm học nghề của bọn chị, trong thời gian ngắn là không thể rời đi, bọn chị truyền giảng cho cậu một ít tay nghề thực dụng, thẳng đến khi cậu học xong nghề mới thôi, ngày tiền lương của việc này vẫn là giống như trước đây, sau khi học xong nghề cũng không nhất định tuân theo cái quy củ gì, cậu muốn làm gì thì làm cái đó, bọn chị chỉ phụ trách dạy trù nghệ, là như vậy đó.” Bà chủ vỗ vỗ đầu vai Mạc Từ, tỏ vẻ tín nhiệm cùng cổ vũ.

“Cám ơn Hoa tỷ, em sẽ sớm ngày học thành tài!” Mạc Từ nghĩ đến tràng cảnh trước kia vụng trộm nhìn bà chủ nấu ăn, cảm kích nói. Đây là phần công tác cậu làm lâu nhất, vợ chồng ông chủ đối với mọi người hiền lành, không chút nào giữ lại, thật sự là hiếm thấy.

“A Từ cậu muốn rời đi chỗ này như vậy sao?” Bà chủ quen thói xấu bới móc lời của Mạc Từ, trêu ghẹo nói.

“Không có, không có.” Mạc Từ lắc lắc đầu nói ra, vội vàng giải thích.

“Ừ, không có là tốt rồi, A Từ, chị để cho lão Lý hôm nay sẽ dạy cậu kỹ năng, cậu học cách sử dụng đi.”

“Cám ơn Hoa tỷ, Lý đại ca.” Mạc Từ gật gật đầu, nhìn xem bà chủ mạnh mẽ vang dội từ trước sảnh gọi ông chủ, bắt đầu vén tay áo.

Giữa trưa một giờ, là thời gian nhàn rỗi của nhà hàng.

Mạc Từ đứng ở sau lưng ông chủ Lý đại ca, nhìn xem loại động tác hành vân lưu thủy (lưu loát sinh động) của Lý đại ca, trong lòng bay bay.

“Độ lửa xào thức ăn hết sức trọng yếu, độ lửa phân chia ra lửa lớn, lửa vừa, lửa nhỏ và lửa liêu riêu. Lửa lớn độ lửa mạnh mà tập trung, ngọn lửa cao mà ổn định. Cường độ sáng rõ, nhiệt khí bức người. Thông thường dùng cho chiên nhanh, xào, hầm, có thể duy trì độ tươi của món ăn, thành phần dinh dưỡng và màu sắc đặc thù, tựa như xào rau.” Ông chủ giữ lại bụng bia có chút ngừng lại, thuận tay xào cải thìa có sẵn, cải thìa xanh tươi giữ lại sắc xanh ban đầu, trải qua lửa lớn xào chín, màu sắc không đậm sáng bóng, nhìn qua rất ngon miệng dễ hấp thu.

Ông chủ buông xẻng chảo, tiếp tục làm mẫu, “So sánh giữa ánh lửa với bóng tối, tia nhiệt mạnh, bình thường dùng cho nướng, chiên, xào.” Cải trắng dư thừa được chế thành cải trắng xào chua, vị chua của dấm chua dung nhập vào trong cải trắng, mùi vị chua ngọt khuếch tán trong không khí.

Rèn sắt khi còn nóng, ông chủ lấy lò than nồi gốm, không quan tâm hao tổn nguyên liệu, dùng một cái hình ảnh ví dụ, “Lửa nhỏ để hầm nóng vào mùa đông. Lửa nhỏ ngọn lửa thật nhỏ, lúc thì thỉnh thoảng tắt, hiện lên sắc xanh đậm, tia nhiệt yếu, thích hợp dùng cho nấu nướng hầm, kho, ninh chờ đợi món ăn.”

Lửa nhỏ hầm chậm, ánh lửa có chút lập lòe trước mặt Mạc Từ, bởi vì độ lửa hầm canh tương đối lâu, ông chủ sau khi cất kỹ nguyên liệu gia vị nấu ăn, liền bắt đầu giải thích lửa liêu riêu.

“Lửa liêu riêu chính là lửa chậm, nhìn không ra ngọn lửa, hiện lên màu đỏ sậm, cung nhiệt yếu, chủ yếu dùng cho món ăn nhanh với làm cho mềm nát, thích hợp để giữ nóng. Làm nước canh nếu sợ biến chất, có thể dùng đến.” Trải qua làm mẫu xong, mà Mạc Từ còn đang trong ngẩn ngơ, như đi vào cõi thần tiên chín tầng mây.

“A Từ?” Thu dọn xong đồ dùng nhà bếp, ông chủ vén tay áo lên, cầm khăn mặt lau mồ hôi, nhìn thấy Mạc Từ không tập trung, lên tiếng nhắc nhở. Một tiếng khẽ gọi không thành, ông chủ tăng thêm âm thanh, cảm thấy Mạc Từ tinh thần không phấn chấn, như là tâm sự nặng nề.

“A Từ, cậu làm sao vậy?” Vỗ vai, sợ tới mức Mạc Từ nhảy dựng, giơ lên mí mắt, khẽ lắc đầu.

“A Từ, xảy ra chuyện gì à?” Câu hỏi của ông chủ cùng bà chủ không có sai biệt lắm làm Mạc Từ cảm thấy vô lực, lắc đầu sau lại gật đầu, mà ngay cả Lưu Dương dốc lòng trù nghệ cũng nhận ra, mọi người xúm lại, quan tâm hỏi thăm tình huống của Mạc Từ.

“A Từ gặp chuyện khó khăn gì sao?”

“Cậu cứ nói ra đi, chúng ta mọi người cùng nhau giải quyết?”

“Đúng đó, đều là người nước C, chúng ta nhiều người lực lượng lớn, A Từ có chuyện khó khăn gì cứ việc nói thẳng ra đi.”

Mọi người thất chủ bất thiết (tranh nhau nói) thảo luận làm cho Mạc Từ một trận ầm ập, chỉ là loại vấn đề này không phải phát sinh ở bên người, Đoạn Phong bị người mang đi, Mạc Từ từ tối hôm qua sau khi nghe được cái tin tức này, nằm ngủ cũng rất không an ổn.

Trần trọc trên giường, ngàn vạn loại tưởng tượng, không có một loại ý nghĩ gì có thể chứng minh Đoạn Phong bình an. Thời gian mấy tháng có thể làm cho một người không tiếng động biến mất trên giới này, làm bạn tốt của Đoạn Phong Mạc Từ không có khả năng không quan tâm an nguy của Đoạn Phong.

Mạc Từ là người thích để tâm vào chuyện vụn vặt, cậu sẽ ở trong lúc miên man suy nghĩ đem sai lầm Đoạn Phong mất tích quy kết ở trên người mình, sau đó trải qua tự trách, âm thầm khổ sở. Loại suy nghĩ cực đoan này sẽ làm cho Mạc Từ đứng ngồi khó yên ổn, tâm thần có chút không tập trung. Trực tiếp làm cho giấc ngủ tối hôm qua chất lượng không tốt, mà ngay cả thời gian làm việc ngày hôm nay cũng có vẻ không yên lòng, không có tâm trạng.

“A Từ cậu có khỏe không.” Ông chủ nhìn ra tâm sự của Mạc Từ, cổ vũ vỗ bờ vai của cậu, trong ánh mắt nhiều hơn một phần quan tâm nhân nhật.

“Thật xin lỗi.” Mạc Từ hạ mi mắt, dưới đáy lòng yên lặng thở dài một hơi, đối với ông chủ nhân hậu nói ra, “Hôm nay có thể thay người khác không, em nghĩ trở về nghỉ ngơi một chút.”

45. Quyển 2 - Chương 5

“Anh hai, còn chưa có tin tức sao?” Trong suốt một tuần lễ vượt qua trong dày vò Mạc Từ cầm lên điện thoại, đôi mắt không tự giác liếc về phía đồng hồ báo giờ trên tường. Đã không nắm chắc được ông phone trên tủ đầu giường trước cửa sổ, nặng lại hữu lực, lưu lại một dấu vết nhợt nhạt.

“Anh đã cử người đi thăm dò, nhưng người cuối cùng gặp qua người bạn kia của em cũng không biết hành tung của anh ta...” Âm thanh bên kia trầm ổn hữu lực bất đắc dĩ nói ra sự thật, làm cho Mạc Từ vốn đã lo lắng càng thêm đứng ngồi không yên.

“Soạt” một tiếng từ trên mép giường đứng lên, trong âm thanh Mạc Từ có một phần khẩn trương mà ngay cả cậu cũng không cảm thấy được.

“Anh hai, thật không có tin tức sao?” Mạc Từ ngập ngừng, đem trí nhớ không tốt tìm kiếm sắp xếp lại, “Nhà anh ấy ở trong tiểu khu Tường Lâm ngoại ô phía Tây, trong sân có rất nhiều loại hoa cỏ, còn có, anh ấy làm việc buổi tối, là ông chủ quán ăn vặt, là Quán quân giải đấu mỹ thực lần đó...”

Cảm thấy nói quá lộn xộn, Mạc Từ lần nữa xoắn mi tâm, dùng tay rảnh rỗi xoa bóp huyệt Thái Dương, chú ý làm rõ suy nghĩ, “Anh ấy hướng người ngoài mượn hơn mười vạn, tiền thưởng giải đấu mỹ thực lần trước mới có thể khiến cho anh ấy trả hết khoản nợ còn thiếu, rất có thể là dẫn tới một số tên côn đồ ngoại ô phía Tây có chủ tâm gian trá, hoặc là...”

“Anh hai, anh hãy để cho người lại tra một lần đi.” Cuối cùng bổ sung một câu, ông phone bên kia lưu lại một khoảng lớn chỗ trống làm cho Mạc Từ trấn định không ít.

“Anh sẽ để cho người lại tra một lần, A Từ. Em ở nước F chăm sóc bản thân thật tốt.” Âm thanh bên kia vang lên không có bất luận cái gì gợn sóng, sẽ không nghi ngờ hỏi, cũng không phiền chán. Nhưng Mạc Từ biết rõ, anh trai ở nước C nhất định là phái người cẩn thận điều tra qua. Chính mình không hài lòng kết quả như thế, làm cho anh trai lần nữa tìm người, là có chút khó dễ. Nhưng mà...Dù vậy, Mạc Từ vẫn là nhìn không được đặt câu hỏi:

“Anh hai có phải là cảm thấy thỉnh cầu của em rất bất ngờ?” Lời nói bật thốt lên, Mạc Từ hơi sững sờ, hung hăng mà nhéo một chút thịt cánh tay của mình ở dưới áo lông.

“Người một nhà làm gì phân chia như vậy, A Từ không phải đã giải thích qua, Đoạn Phong là bạn của em sao. Anh đã thấy qua anh ta, bạn của em trai anh sẽ chiếu cố, chuyện này, anh sẽ lại kêu người tra rõ ràng, cho em một câu trả lời thuyết phục, em không nên đi để tâm vào chuyện vụn vặt.”

Không có nghe được trách cứ trong tưởng tượng, Mạc Từ xoắn mi tâm chậm rãi giãn ra, bản thân hoảng vầu mỗi một chút, thở dài một hơi, “Anh hai, đã làm phiền anh, hường cha gửi lời thăm hỏi cho em nhé.”

“Ừ, anh sẽ. Có tiến triển lần sau trong điện thoại lại nói, được rồi, A Từ. Anh có một cuộc họp, cúp trước đây.”

“Gặp lại anh sau!”

Mạc Từ cúp điện thoại, hít một hơi thật sâu, nằm ngửa ở trên giường, ngẩn ngơ nhìn trần nhà trắng bạch.

Dựa vào lời kể của Dao Mộng, Đoạn Phong đã mất tích vài tháng, cũng chính là cách lần trước gọi điện thoại đến hiện tại, ước chừng hơn ba tháng. Đã nhìn thấy qua chuyện đen tối người bị người khác trả thù chết thảm, biểu tình của Mạc Từ lần nữa ngưng trọng, xoay người một cái từ đầu giường ngồi dậy, lại đem điện thoại gọi cho Dao Mộng.

...

Người nước F lãng mạn, từ các phương diện khác nhau phản ánh được bọn họ đối với món ngọt điểm rất chú trọng, bắt đầu từ một khắc lịch sử ghi lại, người nước F liền đem món ngọt điểm tâm làm ra xem là một loại nghệ thuật, một môn học vấn. Không chỉ có cảm nhận đặc biệt của đầu lưỡi, từ trong thưởng thức món ngọt đến cảm giác ngọt ngào thậm chí là ảm áp sau khi mặt trời mùa đông chiếu rọi. Từ các phương diện khác mà nói, món ngọt trắng miệng chính là hạnh phúc.

Thị giác thì rực rỡ sáng đẹp, hơn nữa phối hợp với trù nghệ, vụn khóm hoa điểm xuyên một chút xanh, càng làm cho người ta tâm trí thần vãng (tâm trí hướng về). Dem ảm áp đặt ở trong khoang miệng, làm cho ngọt ngào thấm thấu đến tận răng, mỗi một chỗ trong kẽ răng, khiến cho toàn thân đều bị hơi thở đậm đà rót vào, rất nhiều chuyện xưa tình yêu lãng mạn từ trong món ngọt bắt đầu tiến triển. Lãng mạn mà đa tình, chỉ sợ là nguyên nhân mà người nước F yêu thích món ngọt đến thế.

Vào lúc lão sư Lucy giảng nói thú vị hồi phục lại tinh thần, Mạc Từ dùng cổ tay cọ sát mồ hôi ở chóp mũi một cái, trên tay mang cái bao tay hơi mỏng, đang cầm một trái cherry xinh xắn trang trí trên bánh ngọt.

Hôm nay nhiệt độ trong phòng có chút cao, có lẽ là lão sư Lucy vừa rồi kể lại chuyện xưa quá mức đẹp buồn, bong bóng phấn hồng trong phòng học còn đang liên tục xuất hiện thêm, đem đường khí tròn tròn vây quanh.

Lắc lắc đầu, Mạc Từ dùng bơ một trong những ‘Màu sắc’ nguyên bản ngay từ lúc bắt đầu để vẽ hoa văn, kéo cánh tay di chuyển xuống, đem bơ màu sắc không đồng nhất hợp lại với nhau, hoàn thành một đạo trình tự cuối cùng. Mỗi một loại nguyên liệu đều là trải qua mấy ngày chuẩn bị cùng chờ đợi có được. Rượu cherry lên men ở dưới một nhiệt độ đặc biệt lấy ra, trong lúc nhào trộn bột mì, hòa vào trong lớp bánh. Nướng khung, thao tác nướng nhiệt độ thích hợp, thời gian nướng cùng độ ẩm trong phòng, đều phải tinh tế nắm rõ.

Cảm giác ngoài xốp trong mềm, cùng với hỗn hợp hương hoa quả tính chất đặc biệt ở trong lớp bánh ngọt, hương vị khó có thể hình dung cùng sắc thái sáng ảm mê người, phối hợp với cherry tròn căng xinh xắn, làm cho thị giác của người ta được hưởng thụ.

Có thể nói, Mạc Từ tự mình làm được cái bánh ngọt này, vẻ ngoài hấp dẫn, vô cùng thành công.

Khảo hạch ngày hôm nay có thể sẽ được thuận lợi thông qua. Mạc Từ tháo ra bao tay, thả bơ, đối với Morrison đang mỉm cười nhìn cậu, vô cùng thoải mái thanh lý tốt bàn làm việc.

Nhìn thấy bánh ngọt tạo hình đặc biệt trước mặt Morrison, hoa quả đủ loại xâu cùng một chỗ, không lộ vẻ rườm rà, phối hợp cảnh đẹp ý vui, trầm ngâm một chút, Mạc Từ dựng thẳng ngón tay cái của mình lên, cho Morrison một cái mỉm cười.

Một thân váy lụa chữ A màu trắng, phủ ngoài là áo khoác sẫm màu nhỏ nhắn xinh đẹp, trên cổ lộ ra dây trân châu vừa sát, đai lưng màu đồng tô xuyên hoa trà màu trắng, đơn giản xinh đẹp, nổi bật lên vẻ xinh đẹp linh lung của bà. Lucy bắt đầu nhìn quanh phòng học, nhìn thoáng qua đồng hồ của nữ trên tay, vỗ vỗ tay, ý bảo khảo hạch của mọi người chấm dứt.

Ở trong bầu không khí thoải mái cuộc thi tiến hành hết sức thuận lợi, Lucy thậm chí là vừa kể chuyện xưa vừa giám sát thao tác cả phòng, vài vị lão sư đi cùng lão sư Lucy tham dự khảo hạch chờ đã lâu, từ ghế ngồi bên cạnh đứng lên, dựa theo đánh số đi đến trước bàn làm việc của người đầu tiên ở hàng phía trước. Dùng dao nhỏ tinh xảo sáng bóng cắt xuống thành phẩm của người đầu tiên, đặt ở trong đĩa nhỏ trên bàn làm việc chậm rãi thưởng thức, đồng thời ở trong vài phút ngắn ngủi để lại bình luận cùng đề nghị.

Vài vị lão sư không giống như cũ hòa ái khoan dung, âm thanh thảo luận không lớn, nhưng cô gái bàn số một sắc mặt có chút khó coi. Lúc nói ra kết quả cuối cùng, biểu tình cô gái thấp thỏm lúc trước vội chuyển thành hưng phấn vui mừng, lão sư Lucy dùng bút xoay xoay xoay viết xuống bản ghi chép tình huống lời bình, đối với cô gái lộ ra một cái nụ cười cổ vũ, mang theo vài vị lão sư tiếp tục đi về hướng bàn tiếp theo.

Mỗi khi hướng tới bàn tiếp theo, học viên đứng ở trước bàn làm việc đều một hồi khẩn trương, mang theo tâm tình không yên cùng chờ đợi các thầy cô nói ra lời bình khách quan công bằng, sau khi nghe được cái từ thông qua kia lại lộ ra nụ cười to hưng phấn, vui mừng nhường mảy, hoặc là cùng đồng bạn hàng phía trước đã thông qua ôm nhau một trận, cổ vũ lẫn nhau một phen.

Xem ra quá trình khảo hạch cũng không thư thả, tất cả mọi người đều cố gắng. Mạc Từ đột nhiên minh bạch nguyên nhân cha muốn cậu đến nơi đây học tập, có thâm ý khác.

Thời gian trôi qua, dựa theo quá trình sau đó, các thầy cô đã hoàn thành một nửa khảo hạch, đi đến trước bàn làm việc số mười chín của Morrison.

Bởi vì cách rất gần, Mạc Từ nghe được lời bình của các thầy cô đối với Morrison, Lucy bộ dáng mỉm cười gật đầu vô cùng khéo léo, trong mắt là đắc ý không che giấu được, “Này, Morrison, bánh ngọt của em rất đẹp, em lấy tên cho nó là gì?”

“Mộng ảo mùa hè.” Con người màu xanh của Morrison mỉm cười nhìn xem vài vị lão sư đã bắt đầu thưởng thức, đem ánh mắt dời về phía trên người Mạc Từ bị các thầy cô che khuất, ở sau lưng duỗi ra một ngón tay cái.

Mạc Từ Thân thể chính diện không có nhìn thấy cổ vũ của Morrison, chỉ là chuyên chú nhìn xem bánh ngọt trước mặt, hai tay giao nhau, giữa lông mày mang nhiều đám mây đen.

Đợi đến lúc Mạc Từ hoàn hồn, các thầy cô chạy đến trước mặt Mạc Từ, Lucy duỗi ra ngón tay thon dài, ở trên bàn làm việc của Mạc Từ nhẹ nhàng gõ vài cái, mang theo nụ cười nhàn nhạt.

“Mạc, em đang ở đây khẩn trương?” Mắt to mở to đánh giá đánh giá Mạc Từ xuất thần, Lucy đem ngón tay chống trên môi.

“Lão sư Lucy...Đúng vậy, có chút khẩn trương.” Mạc Từ tránh đi con người màu xanh, đem ánh mắt quăng hướng trên bánh ngọt. Vài vị lão sư giám khảo hành động đem bánh ngọt cắt xong, đặt ở trong đĩa.

“Tin tưởng mình, Mạc, em cho cô ấn tượng không tệ, cô rất thích phong cách của em.” Lucy đơn giản kết thúc đối thoại, dùng tay trái cầm đĩa vài vị lão sư đưa tới, buông số điểm cùng bút. Ưu nhã đem bánh ngọt đưa vào trong miệng.

Mạc Từ biểu tình không có biến hóa không có lưu ý, càng không ngừng nhìn về phía mũi chân của mình, Mạc Từ phân tán lực chú ý của mình, đem một sự kiện lo lắng khác trong lòng trực xuất khỏi cơ thể.

“Mạc.” Ngữ điệu đột nhiên cao lên làm cho Mạc Từ ngẩng đầu lên, nhìn thấy lão sư Lucy bình thường hiếm khi lộ ra vẻ mặt nghiêm túc.

Tư thế nhếch môi cùng cầm dao nữa làm cho Mạc Từ không hiểu sao một trận khẩn trương, không thể không chống lại con mắt màu xanh của Lucy lộ ra ý tứ hàm xúc điều tra.

“Mạc, em nói cho cô biết, bánh ngọt là em dùng tâm mà làm?” Khẩu khí nghiêm túc cùng lông mày nhẹ nhàn lại, âm thanh cùng biểu tình cùng nhau truyền vào trong đầu, Mạc Từ nhẹ gật đầu.

“Nguyên liệu bánh ngọt em chuẩn bị rất nhiều ngày...”

“Không, đây không phải trọng điểm!” Lucy hiếm khi cắt đứt lời của học viên, âm thanh đề cao tám quãng ở trong phòng học nhỏ giọng thảo luận có vẻ đột ngột.

“Bánh ngọt hôm nay...Cô thậm chí hoài nghi nó không phải do em làm ra.” Lucy ý thức được âm thanh có chút lớn, hơi thả chậm khẩu khí, buông đĩa, lấy tay vuốt ngực, “Nếu không phải nó đặt ở trước mặt em...Thật đáng tiếc phải thông báo cho em biết, Mạc, em khảo hạch lần này không thể thông qua.”

“Tại sao ạ?” Mạc Từ nhìn xem Lucy kích động, nghi hoặc truy vấn nguyên nhân.

“Em không có dùng tâm mà làm, Mạc, đây là nguyên nhân.” Lucy đối với Mạc Từ lắc đầu, “Cô ném không ra loại hương vị trước đây, phải hiểu là, Mạc, em trước đây luôn làm cho cô vui vẻ kinh ngạc, em là ưu tú nhất. Nhưng, ngày hôm nay bánh ngọt không có vui vẻ kinh ngạc mà em gây cho cô trước đây, là tác phẩm thất bại.” Lucy nhìn xem Morrison xúm đến bên cạnh Mạc Từ, có chút bất đắc dĩ.

“Một đầu bếp làm được món ngọt điểm tâm nào đó sẽ theo tâm tình mà biến hóa càng thêm mỹ vị, bởi vì có người mỉm cười thưởng thức, người làm ra bánh ngọt sẽ trút xuống tâm huyết cả người, hoàn thành tác phẩm nghệ thuật trên tay mình, để vì tìm được càng nhiều nụ cười...” Lucy nhìn xem Mạc Từ đem bánh ngọt đặt ở trong miệng nhắm nháp, chậm rãi nói.

“Bánh ngọt không có vấn đề mà, là hương vị ngọt ngào, không có khó ăn.” Mạc Từ đối với con mắt màu xanh của Lucy, nghi hoặc càng sâu. Hương vị không có vấn đề chút nào, vị cũng rất tốt, tại sao luôn nói sẽ không thông qua?

“Nhưng mà, em không có dùng tâm để làm, không dùng trong lúc đi hoàn thành nghệ thuật.” Lucy khoa tay múa chân một chút bộ vị trái tim, cùng lão sư phía sau thảo luận một chút.

“Em vẫn còn cơ hội, Mạc, có phải là có chuyện gì ảnh hưởng tới tâm trạng của em hay không?” Lucy âm thanh êm ái đánh vào trong lòng Mạc Từ, giọng điệu không giống như vừa rồi kịch liệt như vậy, ánh mắt thông cảm làm cho Mạc Từ kinh ngạc ngẩn đầu.

“Mấy tuần lễ này, cô quan sát thấy được trạng thái em không tốt, Mạc, có lẽ em cần thư giãn một chút. Dây cung trong đầu được buộc chặt quá, cũng sẽ ảnh hưởng tâm trạng của em...”

46. Quyển 2 - Chương 6

Mạc Từ cũng không biết tại sao mình lại xúc động đến thế, làm cho cơ thể nhanh hơn đại não một bước, đi lên máy bay về nước.

Biết rất rõ hành động như vậy là không sáng suốt, Mạc Từ vẫn là kiềm chế không được tâm tình của mình, khi còn chưa phục hồi tinh thần lại đã trước lên máy bay một chuyến.

Có lẽ là bởi vì câu nói kia của lão sư Lucy, muốn đem dây cung đang căng chặt trong đầu buông lỏng một chút, cho nên liền xúc động điện thoại còn chưa kịp gọi, đã trở về.

Mạc Từ mang theo nụ cười khổ, ngẩng đầu nhìn qua mảng mây hồng mỹ lệ trên bầu trời nước C, kéo theo vali giản dị, chậm rãi đi ra sân bay.

Mạc Từ đến buồng điện thoại trong sân bay gọi một cú điện thoại, để cho người trong nhà đến sân bay đón cậu. Mặc dù cảm giác mình tùy hứng xúc động, Mạc Từ vẫn cho rằng nên trước cùng người nhà lên tiếng hơn, cứ như vậy vô thanh vô tức chạy về nhà, cha có thể hay không kéo lỗ tại cửa cậu mắng to tại sao vô cớ về nhà?

Mạc Từ ngồi ở trên một dãy ghế trước sân bay, hiểu được vui sướng cùng kinh ngạc khi Đạt tẩu vừa rồi nhận được điện thoại, bờ môi tràn ra một mặt ý cười.

Mạc Từ không có đợi thời gian quá lâu, lúc Đạt thúc lái chiếc xe tới đón Mạc Từ, đồng hồ báo giờ treo trên tường sân bay chỉ đi chuyển vài đường.

Đạt thúc treo nụ cười, thái độ trước sau như một làm cho Mạc Từ có chút hoài niệm, cùng Đạt thúc đã qua năm tuổi thiên mệnh chào một tiếng, Mạc Từ liền ngồi vào chỗ ngồi phía sau xe hơi, một già một trẻ đã lâu không gặp cứ như vậy hàn huyên.

Về đến nhà, cha cùng anh trai cũng không có nhà, Đạt tẩu đeo tạp dề bắt tay chùi chùi trên tạp dề, mang theo nụ cười mời Mạc Từ vào bàn ăn cơm.

“Tiểu thiếu gia, sau khi cậu gọi điện về nhà tôi đã thuận tiện gọi cho Đại thiếu gia, Đại thiếu gia nói đợi một lát sẽ trở về, cậu sẽ không trách tôi nhiều chuyện đi.” Đạt tẩu cười vui sướng, không có hỏi nhiều nguyên nhân Mạc Từ đột nhiên trở về.

“Sẽ không, cháu vừa vặn có chuyện cùng anh hai thương lượng. Đạt tẩu, cha không có ở nhà ạ?” Mạc Từ đi rửa tay, quay lại trên bàn, bưng lên tô mì Đạt tẩu tự nấu, vừa ăn vừa hỏi.

“À, lão gia ngày hôm qua vừa đi thành phố lân cận, cùng bạn đi câu cá.”

“Vâng, anh hai bây giờ còn chưa ăn cơm đi, Đạt tẩu đợi lát nữa phải mang ra thiết nhiều món đó.” Mạc Từ lắc lắc đầu, dùng chiếc đũa gấp sợi mì, đợi độ nóng sợi mì hạ xuống, mới đặt ở trong miệng ăn.

“Ha ha, điều này Tiểu thiếu gia cũng không cần lo lắng.” Lời nói của Đạt tẩu làm cho Mạc Từ đang ăn vui thích ngừng lại động tác, nghi hoặc ngẩng đầu, “Sao ạ?”

“Đại thiếu gia có người đưa cơm, ha ha, nói không chừng Tiểu thiếu gia đợi một lát nữa là có thể gặp được.” Đạt tẩu hiếm khi lại úp mở, nhìn nhìn đồng hồ báo giờ treo trong nhà ăn, đối với Mạc Từ nhẹ gật đầu.

“Có người đưa cơm cho anh?” Mạc Từ nhướn lông mày, đối với lời của Đạt tẩu vô cùng cảm thấy có hứng thú.

“Đúng vậy, bên cạnh Đại thiếu gia rất cực cũng có người...” Đạt tẩu tiếp tục nói liên miên không dứt, ngoài cửa truyền đến tiếng bước chân, Đạt tẩu lập tức đã ngừng lại vấn đề, hướng Mạc Từ cười cười, “Chỉ sợ là Đại thiếu gia đã trở lại, tôi trước đi nhìn xem.”

Đạt tẩu ra khỏi nhà ăn, Mạc Từ ở xa đã nghe thấy tiếng của anh trai, cũng chẳng quan tâm ăn cơm, từ trên ghế đứng lên, ngay sau đó đi ra nhà ăn.

Chỉ thấy anh trai đứng ở trong phòng khách, vóc dáng vẫn là cao như cũ, chỉ là bên cạnh nhiều hơn một cái bóng hình lung linh, Mạc Từ sau khi sửng sốt hồi phục lại tinh thần nghĩ, đây hẳn là ‘Người đưa cơm’ Đạt tẩu đã nhắc.

“A Từ.” Mạc Từ nhìn thấy Mạc Từ từ trong nhà ăn đi ra, đánh một tiếng gọi, sau đó nhẹ nhàng nói vài câu với bóng hình xinh xắn nấp ở phía sau anh, kéo tay tách hai người ra, Mạc Ngôn đi đến trước mặt Mạc Từ tình tứ dò xét.

“Anh, em đã trở về.” Mạc Từ yết hầu căng chặt, sợ anh trai đối với không nói mà về lần này nổi giận, ánh mắt cũng không hướng bóng hình xinh xắn nhỏ nhắn sau lưng Mạc Ngôn liếc mắt nhìn nữa.

Nhìn thấy tư thái người nọ, nhỏ nhắn dễ thương động lòng người, Mạc Từ lại đem ánh mắt chống lại anh trai, “Chị ấy là chị dâu của em sao?”

Mạc Từ giảm thấp âm thanh xuống chỉ có Mạc Ngôn nghe thấy được, ‘Chị dâu’ đứng xa căn bản không nghe được.

Mạc Ngôn vốn là chất vấn tại ánh mắt tò mò của Mạc Từ đã quấy rầy, khẽ ho khan một tiếng, Mạc Ngôn bất động thanh sắc đưa tay đặt ở trên đầu Mạc Từ xoa nhẹ một hồi, gật đầu ở góc độ nhỏ, “Ừ. Chị ấy tên là Lý Khả, em từ nay về sau hãy gọi chị ấy là chị dâu đi.”

Mi tâm Mạc Ngôn một mặt dịu dàng bị Mạc Từ thu hết vào trong mắt, Mạc Từ trong lòng tấm tắc vài tiếng, vẫn là không thể tin được cô gái nhỏ nhắn này dĩ nhiên là một nửa khác bị anh trai nhìn trúng.

Cũng không quản câu hỏi kế tiếp của anh trai, Mạc Từ từ bên người Mạc Ngôn vượt qua, đi đến trước mặt cô gái Mạc Ngôn mang về nhà.

Mây liễu mắt hạnh, gương mặt trái xoan xinh xắn, tình xảo đáng yêu, còn có đôi mắt trốn tránh giống với nai con Bambi, khí chất con gái rượu làm cho người ta cảm giác mới mẻ. Mạc Từ trong lòng ai thán, hóa ra anh trai thích chính là cô gái đáng yêu.

Mạc Từ đánh giá bộ dáng chị dâu tương lai, tiếp đó lễ phép hỏi thăm, “Em là Mạc Từ, chào chị dâu.”

“Chị dâu?” Một đôi mắt hạnh hình cầu lập tức mở lớn, trên khuôn mặt dạng thanh thuần tựa như thiếu nữ lộ ra biểu tình mơ hồ, “Em là em trai của Mạc Ngôn?”

“Anh hai chưa có cùng chị nhấc sao?” Mạc Từ kinh ngạc nhìn phản ứng của cô, xoay người nhìn xem Mạc Ngôn khoanh tay.

“A, à, Mạc Ngôn đã từng nói qua rồi, ha ha, anh ấy mới vừa nói qua, thực xin lỗi nha, chị quên, em khỏe, chị là Lý Khả, còn...Còn chưa phải chị dâu của em, em không cần phải gọi nha...”

Khuôn mặt đỏ bừng cực kỳ giống cây mắc cỡ xấu hổ, Mạc Từ ánh nhìn mất e lệ rồi liên tục đem ánh mắt quàng hướng trên người anh trai biểu lộ dịu dàng, đáy lòng không ngừng đối lập, anh trai giống như núi băng làm sao lại cùng cây mắc cỡ đi cùng một chỗ, anh trai sẽ không đông chết người đi!

Mạc Từ ở bên cạnh rồi rầm quần quýt, Mạc Từ vẫn cười không nói, chỉ là chậm rãi đi đến bên cạnh tiểu thư mắc cỡ, ôm lấy cơ thể của cô, đối với Mạc Từ nói, “Em còn chưa có ăn cơm đi, ăn cơm trước rồi nói sau.” Thần sắc hòa hoãn xuống ngược với ngọn đèn, tuần lãng bức người.

Mạc Từ lên tiếng, nhìn thấy động tác thân mật của hai người, suy nghĩ phình to. Nhìn thấy anh trai vùng ánh mắt tới, vì thoát khỏi vận mệnh bóng đèn công suất lớn, Mạc Từ xám xịt tiến vào nhà ăn, đi ăn mì mới vừa rồi còn chưa có ăn xong.

Đợi cho Mạc Từ ăn xong một cọng mì cuối cùng, lúc cả người thư hoãn, chị dâu tương lai đi đến, nhìn thấy Mạc Từ ăn sạch tô, nhân tình sáng lên, đôi mắt tròn thành trăng lưỡi liềm, “Chị đến rửa chén, em đưa chén cho chị rửa đi.”

“Dạ?” Mạc Từ còn đang trong lúc kinh ngạc, tô trước mặt đã bị cô thu dọn sạch sẽ, Lý Khả đang muốn đi ra nhà ăn, Mạc Từ vội vàng ngăn lại. “Trong nhà có người rửa chén, không cần làm phiền chị đâu.” Nụ cười lấy lòng làm cho Lý Khả mở to hai mắt.

“Anh hai đâu?” Mạc Từ không nhìn thấy Mạc Ngôn đi theo tiến vào, thuận miệng hỏi luôn. Lý Khả khuôn mặt tinh xảo lộ ra một cái biểu cảm thăm thương hề hề, lắc đầu như trống bỏi, “Em không được nói với anh ấy chị ở trong này đó.” Lòng mày cau lại làm cho Mạc Từ không tự giác liên tưởng đến anh trai có phải là cùng chị ấy náo loạn mâu thuẫn.

Tựa hồ nhìn ra nghi hoặc của Mạc Từ, Lý Khả cong cong khóe miệng, lộ ra một cái nụ cười ngọt ngào, giải thích nói: “Mạc Ngôn không cho chị rửa chén, chỉ là chị không có chuyện gì làm, để cho chị rửa chén được không?”

Ngữ khí khẩn cầu mang theo một tia ngọt bùi làm cho Mạc Từ cảm giác mình không đáp ứng chị ấy là lỗi lầm trời lớn, Mạc Từ nhẹ gật đầu, càng phát ra hiếu kỳ nguyên nhân núi băng làm sao xứng với cây mắc cỡ...Chỉ là, anh trai không có đem chuyện tình Roman của anh ấy và chị dâu nói với cậu a...

Lần hai.

Mạc Từ ngồi ở trong thư phòng Mạc Ngôn, cúi đầu không nói.

Thoải mái lúc trước bị quét sạch một cái, Mạc Ngôn đem ánh mắt rơi vào trên một xấp văn kiện trên bàn.

“Đây là chuyện anh có thể tra ra được, người bạn kia của em, như là giống như bốc hơi khỏi nhân gian.” Mạc Ngôn dừng một chút, mở lên ngọn đèn bàn trên bàn, ánh sáng trải ra, làm cho thư phòng thoáng cái sáng ngời không ít.

Mạc Từ tiếp nhận văn kiện, ở trên ghế đọc qua, chữ nhỏ rậm rạp chỉ chút cùng ảnh chụp bày ra một chỗ, gương mặt quen thuộc, không quen biết. Mạc Từ lật tất cả trí nhớ, ý đồ từ trong chỗ chồng văn kiện này tìm ra một tia manh mối. Chỉ là lật đến tờ cuối cùng, cũng không nhìn thấy điều mình muốn nhìn thấy, Mạc Từ đóng nhắm đôi mắt, khép lại tập văn kiện, ngồi trở lại trên ghế, vuốt vuốt Thái Dương.

“Anh, thật xin lỗi, trước đó không có nói gì đã trở về.” Chống lại ánh nhìn của Mạc Ngôn như có điều suy tư, Mạc Từ thẳng thắn ra, “Em rất lo lắng cho Đoạn Phong, em không muốn mất đi anh ấy người bạn này.”

“Anh thấy được, nhưng A Từ, làm chuyện gì phải nghĩ đến hậu quả, em không có chuẩn bị đã trở về như thế, cứ như là chưa nghĩ qua kế tiếp phải làm như thế nào?”

Âm thanh Mạc Ngôn văng vẳng trước sau như một, đem Mạc Từ một gậy đánh tỉnh.

“Làm như thế nào...Em nghĩ đi ngoại ô phía Tây nhìn xem, thuận tiện tìm manh mối một chút.” Mạc Từ dời ánh mắt, do dự nói. Vấn đề đã suy nghĩ ở trên máy bay lần nữa mang lên mặt bàn, làm việc ở dưới xúc động cho tới hiện tại cũng không phải lý trí.

Mạc Ngôn nhìn thấy bộ dạng ánh mắt trốn tránh của Mạc Từ, nhíu mày, chỉ hướng tờ văn kiện thứ nhất, “Kết quả điều tra chính là, ngày Đoạn Phong mất tích là hai mươi tám tháng chín, hàng xóm của Đoạn Phong, cũng chính là cô bé Dao Mộng em nói, lần cuối cùng nhìn thấy Đoạn Phong bị một người mặc áo phục màu đen, mang kính đen bắt đi...Nói cách khác, đối phương tuyệt đối không phải côn đồ làm.”

Dùng bàn tay chống cái cằm, Mạc Ngôn đem tư liệu lật đến trang thứ hai, Đoạn Phong vẫn luôn là theo mẹ sinh sống, mấy năm trước mẹ anh ta bởi vì bệnh mà qua đời, sau đó chính là vốn riêng kinh doanh quán ăn vặt, sống một mình. Mạc Ngôn xem văn kiện, lần nữa phân tích.

“Đoạn Phong người này mạng lưới quan hệ gấp gáp rất đơn giản, người như anh ta sẽ không chọc người nào khó chơi, như vậy tính lại, thân phận nhóm người đưa anh ta đi có thể thu hẹp lại.”

“Không phải khoản nợ, không phải trả thù, như vậy đối phương nhất định là hướng về phía Đoạn Phong người này mà đến...” Mạc Ngôn quyết đoán xuống kết luận.

“Văn kiện rất chi tiết, đây là tư liệu tổng hợp lại manh mối của hai nhóm người lại với nhau, vốn nghĩ ở trong điện thoại lần sau nói rõ, thật không ngờ em đã trở lại.” Mạc Ngôn hiếm khi nói lời một đoạn dài như vậy, phân tích sai lệch rõ ràng làm cho Mạc Từ xấu hổ không thôi.

Như vậy tính tiếp, Đoạn Phong mất tích là có mục đích riêng, không phải bọn côn đồ làm, không phải cùng người kết thù kết oán, có thể xác định chính là, Đoạn Phong hiện tại không có lo lắng về tính mạng.

Như vậy cậu trở về, lại có thể làm gì đây?

Mạc Từ suy nghĩ ngọn nguồn, thăm mắng mình xúc động ngu xuẩn, lại may may không chú ý tới nguyên nhân xúc động lúc ban đầu, bởi vì để ý Đoạn Phong, trong nội tâm lo lắng, cho nên xúc động.

“Thật xin lỗi.” Nắm nắm tay, Mạc Từ hướng anh trai ngồi ở đầu bàn nói ra, mây đen sương mù lượn lờ dày đặc ở tại lòng mày tán đi, tảng đá lớn trong nội tâm Mạc Từ mới rơi xuống đất, “Mấy ngày nữa em sẽ trở về, mấy ngày nay phiền toái anh hai.”

“Ừ, vậy em trước đi ngủ đi, bên kia anh vẫn sẽ gọi người điều tra.” Mạc Ngôn đóng đèn bàn trên bàn, cùng Mạc Từ sóng vai, cùng nhau đi ra thư phòng.

Hai người vừa đi xuống lầu, bên kia phòng bếp dưới lầu truyền đến loảng choảng, âm thanh gì đó rơi xuống đất, như là chén đĩa bị rơi vỡ trên đất.

Mạc Từ cùng Mạc Ngôn nhìn nhau, hết sức ăn ý đến gần phòng bếp.

Âm thanh Đạp tẩu xen lẫn trong mảnh âm thanh đó, nghe rõ ràng.

“Lý tiểu thư, để tôi làm đi, cô trước đi phòng khách nghỉ một chút, Đại thiếu gia cùng Tiểu thiếu gia rất nhanh sẽ xuống lầu...”

“Thực xin lỗi, thực xin lỗi, thực xin lỗi...Đạp tẩu, cháu đã gây họa.” Trong thanh tĩnh tế mèm mại như mèo con mang theo khóc nức nở, nghe rất đầm đìa đáng yêu. Mạc Từ rất thức thời mở ra con đường phía trước, nghiêng cơ thể, để cho Mạc Ngôn đi ở phía trước.

“Không sao, Lý tiểu thư, nơi này có tôi thu dọn.” Từ âm thanh ôn hòa của Đạp tẩu nghe không ra tâm trạng thức giận, Mạc Từ cùng Mạc Ngôn một trước một sau đến tới phòng bếp, Đạp tẩu chính là khom người thu dọn tàn cuộc trên mặt đất, nhìn thấy Mạc Ngôn, cũng chỉ là nhẹ gạt đầu, tiếp tục động tác trên tay, dọn dẹp phòng bếp.

Nhìn thấy thân ảnh xinh xắn núp ở trong góc tĩnh thần suy sụp, Mạc Ngôn lộ ra một vẻ mặt bất đắc dĩ, khóe miệng một mặt mỉm cười nhàn nhạt Mạc Từ nhìn hết sức quý dị.

“Khả Khả, không nên tập kết ở trong phòng bếp nữa, nơi này có Đạp tẩu thu dọn, trước vào phòng khách nghỉ một chút đi.” Âm thanh nguội lạnh cố gắng phóng nhu hòa không có dạng sắc bén, Mạc Ngôn trong mắt mang theo sùng nịch, đưa bàn tay phủ lên bàn tay Lý Khả.

“Đạ? Mạc Ngôn, thực xin lỗi, thực xin lỗi, em làm vỡ rất nhiều chén đĩa, thực xin lỗi...” Nghe được Mạc Ngôn an ủi, Lý Khả cũng không có có an tâm xuống, dùng giọng nói mềm dịu liên tục đối với người đàn ông cao lớn anh tuấn đối diện xin lỗi, mang theo làn điệu đáng thương, làm cho Mạc Từ một bên xem cuộc vui run rẩy.

“Đạt tẩu đã nói không có chuyện gì, anh không trách em, ngoan, trước tới phòng khách.” Âm thanh ôn nhu rỉ nước phát ra, truyền vào trong tai Mạc Từ, Mạc Từ mở ra cánh tay, trước lui khỏi phòng bếp.

Cây mắc cỡ Lý tiểu thư trong lời dỗ tinh tế khuyên ngăn xoa a xoa của Mạc Ngôn con người nhộn nhạo ánh nước, từ trên mặt đất đứng lên, vô cùng đáng yêu hít hít cái mũi, rồi hướng Đạt tẩu nói vài tiếng xin lỗi, lúc này mới lạch bạch rời khỏi phòng bếp. Không ngờ dưới chân trượt, Lý Khả thân thể nhỏ nhắn nhanh chóng ngã nhào về phía trước, Mạc Từ nghe thấy chị ấy phát ra một tiếng kêu sợ hãi, nửa người vừa mới quay đi ra, nhìn thấy bộ dáng chị dâu tương lai giương nanh múa vuốt, nghĩ đi tới nâng lên.

Hai tay nhanh hơn một bước, Mạc Ngôn động tác hết sức trôi chảy, vũng vàng tiếp nhận được cô gái suýt té ngã trên đất, nhẹ nhàng vỗ phía sau cô, dùng ánh mắt ý bảo Mạc Từ dĩ nhiên đang trợn mắt há mồm nhường đường.

“Mỗi lần đi đường cũng chềnh chềnh mằng mằng, dưới đất nhiều mảnh vỡ, nguy hiểm.” Mạc Ngôn thở dài một hơi, thỉnh thoảng lo lắng, nâng dậy Lý Khả còn chưa đứng vững, lau nước mắt cô lập tức muốn tràn ra, bất đắc dĩ lắc đầu.

Mạc Từ đột nhiên minh bạch nguyên nhân anh trai đối với chị dâu tương lai dịu dàng như thế, yêu thương, che chở, vì thế sẽ hạ thấp giọng mà an ủi cô gái nhỏ này.

Mạc Từ đối với Lý Khả còn đang bối rối cười cười, tâm của anh trai đã phóng toàn bộ lên người chị dâu. Một người lãnh khốc ít nói, một người mơ màng đáng yêu.

Chỉ sợ chỉ có cô gái như chị dâu nhỏ này, mới có thể làm cho anh trai động tâm đi. Mạc Từ dưới đáy lòng yên lặng chúc phúc.

47. Quyển 2 - Chương 7

Vẫn là cái sân nhỏ trong trí nhớ kia.

Thế nhưng hoa lạc người mất, hoa cỏ ngày xưa nở rộ rực rỡ đã héo úa điêu linh. Màu xanh sẫm thay thế cho màu xanh biếc cũ trước đó, cỏ cây khô héo, sinh trưởng có vài phần ảm đạm.

Dây thường xuân không còn vẻ xanh mơn mớn, phiến lá có chút ố vàng leo lên trên tường sân, từ trong khe hở cửa lưới sắt nhìn qua, chậu hoa trơ trụi bày ra ngay ngắn, chỉ là trên cành hoa đã không còn bông hoa.

Trên mặt ghế đá phủ một tầng bụi dày, cửa đóng sinh gỉ, màu xanh biếc bao phủ sân nhỏ trước trước kia như là mất đi linh khí vốn có, xám xịt mà tịch liêu.

Chỉ mới mấy tháng mà thôi, Đoạn Phong ở mấy tháng trước vẫn còn cẩn thận chăm sóc những hoa cỏ này. Mạc Từ nhìn qua sân nhỏ mất trật tự. Trải qua do dự, rốt cục dứt ra rồi đi.

Đẩy vali nặng lên không ít, Mạc Từ lần này vội vàng trở về, chưa đến gặp mặt cha, có tiếc nuối nho nhỏ. Trong bầu trời phiêu đảng cụm lớn mây trắng, không khí phá lệ tươi mát.

Khước từ anh trai đưa tiễn, Mạc Từ bình tĩnh bước lên máy bay. Càng phát ra cảm giác kế hoạch mình lần này xúc động trở về, không có nổi lên chút nào tác dụng.

Nước F còn có rất nhiều chuyện chưa xử lý, tỷ như khảo hạch ngay sau đó. Không giống nôn nóng phiên muộn mấy tuần trước, Mạc Từ đem cảm giác kỳ quái ở đáy lòng đè ép trở về.

Vào mùa này, hành khách trong sân cũng không nhiều, Mạc Từ từ trong toilet đi ra, chuẩn bị mua một ly đồ uống nóng lót lót bụng.

Thực sự tưởng niệm bánh ngọt của Morrison chuẩn bị, vài ngày Mạc Từ chưa được ăn món điểm tâm ngọt trong nội tâm ngứa ngáy, như là bị móng vuốt của mèo con gãi trong lòng, toàn thân không được tự nhiên.

Máy bay còn có nửa giờ mới xuất phát, Mạc Từ nhìn quanh khắp nơi, nhìn thấy gần đó cũng không có tiệm bánh ngọt cậu muốn tìm thì thất vọng một chút, Mạc Từ tựa ở trên ghế ngồi nhìn xem người qua đường đi tới đi lui, giết thời gian.

Nhân sĩ tinh anh thắt cravat, sinh viên vác balo thật to, du khách nhàn tản. Mỗi người đều là vôi vàng đi qua, Mạc Từ từ giày của bọn họ mà đánh giá, suy đoán thân phận tướng mạo của bọn họ.

Quần tây, quần bò...Mạc Từ hơi mệt một chút, liếc dời ánh mắt. Dư quang khóe mắt quét qua, ngoài ý muốn nhìn thấy một thân ảnh quen thuộc đang chen chúc trong đám người đi ra sân bay.

Người kia là Triệu Hồng Tu?

Mạc Từ xoa xoa con mắt, không nắm chắc nhìn lại.

Giày da thủ công sáng bóng lóe sáng, quần âu thẳng thớm, âu phục vừa người màu đen sẫm, cravat sáng màu. Vai rộng eo hẹp, chân thẳng dài, cả người để lộ ra một cổ khí tức thành tựu tài năng...Đúng là Triệu Hồng Tu.

Mang theo cặp công văn ra hiệu gì đó, cùng người bên cạnh vừa nói chuyện với nhau, vừa đi ra sân bay, thần sắc chuyên chú, cũng không có phần tinh thần dò xét đến Mạc Từ bên này.

Mạc Từ không hiểu sao thở dài một hơi, thu hồi ánh mắt của mình, ngồi yên lặng trên ghế.

Nghĩ đến một năm trước Triệu Hồng Tu chật vật nhếch nhác đứng ở trước mặt, cùng hình tượng tài năng tinh anh liên kết cùng một chỗ, rất khó tưởng tượng một người như thế cũng có lúc lụn bại.

Không phải bởi vì nhớ tới chuyện quá khứ đã từng cự tuyệt Triệu Hồng Tu không hiểu sao truy cầu, Mạc Từ đột nhiên phát hiện, đoạn thời gian ở nước F, bản thân chưa từng có nhớ qua Triệu Hồng Tu kẻ thủ ngày xưa này.

Cừu hận từng chút giảm đi không còn tồn tại, thế giới của mình lại lần nữa xây dựng lại, phá bỏ tòa thành lúc trước, cảm xúc đã từng nồng đậm đã không còn quan trọng.

Mạc Từ hiện tại cảm giác đối với Triệu Hồng Tu, phẳng phất như một người xa lạ, một người xa lạ quen thuộc.

Triệu Hồng Tu vẫn thẳng suốt nói chuyện với người đột nhiên dừng bước lại, tại bên người trợ thủ nghi hoặc đánh giá bên cạnh, nhưng không phát hiện ra cái gì. Đem cặp công văn đưa cho trợ thủ, Triệu Hồng Tu nói lỏng cravat thắt chặt, trong lúc vô tình sau khi nhìn thấy đồng hồ trên cổ tay, không hề dây dợ, mang theo trợ thủ sầm rền gió cuốn rời khỏi sân bay, đem cảm giác kỳ quái chợt lóe vừa rồi vứt ra sau đầu, lịch trình gần nhất vô cùng bận rộn, cuộc họp kế tiếp thập phần quan trọng.

Mạc Từ dán chặt ghế ngồi, nghe được tiếng bước chân đi ra, mới thò đầu ra.

Mạc Từ vẫn là không muốn cùng Triệu Hồng Tu có chính diện tiếp xúc, nếu vừa rồi bị quét một chút thấy được, Triệu Hồng Tu chỉ sợ sẽ xông lại, lộ ra nụ cười gây khó dễ làm cậu trốn tránh.

Dựa vào nguyên tắc nhiều một chuyện không bằng bớt một chuyện, Mạc Từ kéo vali, bước lên chuyến bay.

...

Khi Mạc Từ trở lại nơi ở, nhận được một phong thư từ Charles hàng xóm đưa cho cậu.

Di Charles đáng người đã mập ra có một mái tóc quăn dày, lúc đưa thư bảo đảm Mạc Từ mở to con mắt, lộ ra nụ cười hòa hảo.

“Mạc, cậu mấy ngày nay đi du lịch à?”

“Vâng, cháu về nhà một chuyến, máy bay mệt mỏi, quá mệt.” Mạc Từ tiếp nhận phong thư, mệt mỏi đánh ngáp một cái.

“Di Charles, cái thư này đưa tới khi nào?”

“A, là ngày hôm qua, người đưa thư tới sau khi cậu không ở đây, cho nên tôi trước thay cậu nhận lấy, đây là một phong thư bảo đảm.” Di Charles suy nghĩ trong chốc lát, đáp lại, nhìn thấy Mạc Từ nhận thư, liền tạm biệt.

“Cám ơn di Charles.” Mạc Từ lễ phép nói lời tạm biệt, “Ngủ ngon.”

“Mạc, ngủ ngon.” Di Charles ân cần nói lời đáp lại Mạc Từ. Mạc Từ vào phòng, đóng cửa lại, đem hành lý kéo vào, lúc này mới ngồi ở trên giường mở thư.

Địa chỉ thư có chữ nước C và tiếng Anh, chỉ có một số ô địa người nhận thư, người gửi thư là trống. Chữ viết ngoáy làm cho Mạc Từ nhúu mày, Mạc Từ nhất thời nghĩ không ra là ai từ nước C gửi thư cho cậu.

Phong thư ngăn cách bởi dấu bưu kiện, Mạc Từ từ trong phong thư giữ ra tờ giấy mỏng.

Lời viết thư rõ ràng từ trên xuống dưới trang giấy, thư dùng bút bi viết hết sức ngắn gọn, chỉ là ngắn ngủn mấy câu nhưng nội dung thư lại làm cho Mạc Từ triệt để thay đổi sắc mặt.

“Tôi hiện tại trải qua rất tốt, không biết địa chỉ có nhớ nhầm hay không.” Hai chữ cuối cùng như là giống như đột nhiên nhảy ra, ở trước mắt Mạc Từ lác lư.

...Vậy mà lại là thư Đoạn Phong gửi tới.

Về nước không có tìm được chút nào manh mối âm thầm nôn nóng đau buồn bởi vì mấy câu này vô tung vô ảnh tiêu thất.

Tâm trạng bất ổn chưa bị Mạc Từ chú ý tới, Mạc Từ chỉ biết là bầu trời giờ phút này, là hoàn toàn trời quang mây tạnh.

Có thể gửi thư tới, nói rõ Đoạn Phong vẫn còn an toàn.

Lại nhìn lướt qua ngày lạc khoản trên thư, đã là nửa tháng trước.

Mạc Từ thở dài một hơi, không có quên gọi điện thoại về nhà. Trước gọi cho anh trai, nói cho anh biết đã đến nước F bình an, sau đó...

Mạc Từ nhấn phím số, chờ đợi điện thoại được bắt.

“Anh hai, em đã đến nơi.”

“Ừ.” Âm thanh Mạc Ngôn mang theo ổn trọng, trầm thấp dễ nghe, Mạc Từ nghe thấy đầu kia lăm bầm nhỏ nhẹ mềm mại, đột nhiên hiểu được, anh trai cùng chị dâu còn đang ngủ.

Vì không quá rầy thế giới hai người, Mạc Từ đơn giản nói rõ ràng nói tóm tắt.

“Anh không cần phái người điều tra nữa, em vừa trở lại nước F đã nhận được một phong thư, là Đoạn Phong gửi thư bảo đảm tới, trong thư nói, anh ấy rất tốt.”

“Ừ, anh biết rồi.” Mạc ngôn nhìn thoáng qua giai nhân trong khuỷu tay, vuốt lưng cô, đối với Mạc Từ nói.

“Anh hai, anh bên kia là sáng đi, không quá rầy anh cùng chị dâu trải qua thế giới hai người, gặp lại sau!”

“...” Mạc Ngôn đang muốn nói cái gì đó để hù dọa một cái em trai lá gan càng lúc càng lớn, Mạc Từ bên kia cũng rất là đúng lúc cúp điện thoại.

Buông ống nghe, Mạc Từ chậm rãi nằm ở trên giường, khép lại đôi mắt mang theo ủ rũ, ở trong tấm màn đêm đen buông xuống chậm rãi thiếp đi.

Thư được cậu đặt ở cánh tay, Mạc Từ rơi vào trong gối mềm, thần kinh căng cứng thư giãn xuống.

Mạc Từ điều chỉnh giấc ngủ, rất nhanh đã tiến vào mộng đẹp.

Trong mộng, cậu làm một mộng đẹp khiến cậu thoải mái cười to.

Cậu đoạt được Quán quân giải đấu mỹ thực thế giới, giơ cao cao cúp hình người mạ vàng, đứng ở trên bục đèn tự hội, được màu sắc rực rỡ cùng pháo hoa bụi vàng bao quanh lấy.

Dưới sân khấu là cha, anh trai cùng Đạt tấu, Đạt thúc, còn có cái người Đoạn Phong luôn giống với hũ nút, bờ môi treo nụ cười yếu ớt, ở một bên chúc mừng.

Một nhà hòa thuận mỹ mãn.

Mạc Từ cười đến rất vui sướng, lồi léo cánh tay Đoạn Phong hướng người xung quanh vẫy vẫy cánh tay, hòa âm tấu lên, nhân viên lễ nghi gõ nhạc khí trên mặt treo nụ cười chúc mừng, bầu trời trong veo xanh thăm tung pháo hoa xinh đẹp, tạo thành một đồ án vui mừng. Bỏ câu trắng tuyết từ trước mặt tung cánh bay lên, mang theo đường cung dài dài, quanh quẩn trên không trung.

Đoạn Phong bên cạnh tùy ý câu lời kéo đi, tiếp nhận chúc mừng của mọi người, trong tay hỗ trợ cầm lễ vật người khác đưa cho Mạc Từ. Ban ngày chuyển thành đêm tối, quang ảnh luân chuyển, hoa tươi trong tay biến thành biển hoa...

Trắng đen điên đảo, hoang đường, nhưng xác thực là một mộng đẹp.

Mạc Từ không ngờ rằng chính là, sau khi ở giấc mộng đẹp dài kỳ dị này, gặp lại Đoạn Phong, đã là hai năm sau.

48. Quyển 2 - Chương 8

Hai năm sau.

Sau khi vượt qua ngày nghỉ nhân nhĩ, công việc Mạc Từ lại bắt đầu lu bù.

Cùng đầu bếp trong nước khảo hạch khác nhau, giấy chứng nhận của đầu bếp nước F khảo hạch vô cùng nghiêm khắc.

Không chỉ đơn giản phải có thực lực, ở trong khảo hạch, kinh nghiệm thực tế là nội dung so với thực lực càng thêm quan trọng.

Chức nghiệp đầu bếp nấu món Trung cùng đầu bếp nấu món Âu cũng chia làm năm cái cấp bậc. Sơ cấp, Trung cấp, Cao cấp, Kỹ sư yêu cầu ngón tay, cánh tay phải linh hoạt, các loại cảm quan sắc, vị, khứu phải linh mẫn, hình thể cảm giác khỏe mạnh.

Đầu bếp nước F lại chia làm vài loại phân biệt, bao gồm những loại nhỏ như chuyên gia món mì kiểu Trung, chuyên gia món mì kiểu Âu, chuyên gia điểm tâm ngọt, mỗi một loại giấy chứng nhận đều phải thông qua khảo hạch mới có thể đạt được. Ở nước F, người đầu bếp không có giấy chứng nhận, hiếm khi có thể ở nhà hàng đảm nhiệm công tác bếp trưởng, ban chính phủ nước F từng từng đối với đầu bếp tiến hành sắp xếp xét duyệt kiểm tra, sau đó xác nhận thân phận hợp pháp của nhóm đầu bếp.

Mà ngay cả vợ chồng ông chủ Lão Thao, cũng là đầu bếp nắm giấy chứng nhận thông qua xét duyệt, mới bắt đầu buôn bán. Trước đây, hai người vẫn luôn bôn tẩu ở một khu phố mỹ thực nước F, cho người ta học việc miễn phí, kiểm lấy kinh nghiệm, đạt được chứng nhận.

Mạc Từ lại phải có rất nhiều, tương đương mà nói, Mạc Từ muốn khảo hạch giấy chứng nhận so với người khác nhiều hơn.

Mấy tháng này vất vả bận rộn, là tại vì cuộc thi cuối cùng, Mạc Từ rất rõ ràng con đường bước tiếp theo nên đi như thế nào.

Ở nước F thu hoạch kinh nghiệm là cầu còn không được, Mạc Từ ở trong điện thoại cùng cha tiến hành trường kì thảo luận, vì vậy thời gian vốn kế hoạch ba năm về nước kéo dài đến năm năm. Thời gian hai năm ở lại học viện Chassi Mourinho tiếp tục học tập, thời gian rồi có thể ở nhà hàng lớn tại phố mỹ thực lấy kinh nghiệm, cuộc sống tự lập.

Một năm trước trong nhà đã ngừng phát ‘Tiền tiêu vật’ cho cậu, tất cả chi tiêu đều do Mạc Từ độc lập kiểm lấy, bắt đầu dựa vào thời gian làm công nuôi sống bản thân, sau khi phát hiện bên trong thẻ số tiền không ít, cũng âm thầm kinh ngạc một phen.

Tự mình nuôi sống mình không còn là nan đề, sự tình cứ như vậy định đoạt, thời gian bốn năm Mạc Từ chỉ có vào Tết Âm lịch mới về nhà ở hơn hai tháng, thời gian còn lại cậu lại ở nước F, thực tập làm việc.

Thời gian trôi qua nhanh, Mạc Từ đắm chìm trong thế giới mỹ thực, không có phát giác được thu đi đông đến, đã qua hai năm.

Mạc Từ ở trong chậu cá vớt ra ba con cái hồi Nauy, mang trình lên cho lão sư đội mũ đầu bếp cao cao phía sau đang đi tới.

“Lão sư, ba con cá hồi này đôi mắt rất sáng, rất tươi, hôm nay hay là dùng nó đi.” Mạc Từ đối với lão sư gọi là Antoine, Antoine, Mạc Từ luôn không nhớ được cái tên khó đọc như vậy, may mà đã nhờ lão sư đến truyền thụ cho cậu một ít kinh nghiệm trong xưng hô với đầu bếp Antoine.

Lão sư Antoine là một đầu bếp nổi tiếng của nước F, am hiểu món lạnh, món nóng kiểu Âu, ở nhà hàng cao cấp tại trung tâm khu mỹ thực đảm nhiệm đầu bếp, cùng với đó là có phòng bếp chuyên biệt, đạt được nhiều giải thưởng lớn quốc tế về mục mỹ thực, là một trong ba đầu bếp nổi tiếng cấp đỉnh cao của nước F, kết hợp với nguyên lý mỹ thực đặc sắc của các quốc gia phương Tây, cách bố trí các món ăn của Antoine lãng mạn, có khí chất kiểu thi nhân, trong ngành danh hiệu vui đùa là mỹ thực gia thơ ca.

Mạc Từ mấy lần thỉnh giáo không được, ban đầu cảm thấy vị đầu bếp nổi tiếng này quá mức làm cao, sẽ không nhìn rõ được châu ngọc, làm mai một một nhân tài như cậu. Nhưng có một lần sau khi Mạc Từ đem các thức ăn sắp xếp kết hợp giữa Trung và Tây tự mình làm trình lên cho Antoine, vị đầu bếp này liền cải biến thái độ, vô cùng nghiêm túc chỉ ra điểm mạnh và điểm yếu trong món ăn của Mạc Từ làm, làm cho Mạc Từ ban đầu ý tài phí vật, nâng cao bản thân hết sức xấu hổ, thái độ liền phóng mềm. Hai người dần dần quen thuộc, bắt đầu tham khảo đối với cách nhìn mỹ thực, cứ như thế đã trở thành ‘Sư đồ’.

Người ngoại quốc nhiệt tình cũng không có khái niệm sư đồ, Antoine chỉ là đem Mạc Từ cái người Châu Á này cho là một người bạn của mình, có trợ thủ trời cho.

Đều nói theo từ ngữ chuyên ngành là người thường không có khả năng nhưng có chỗ đặc biệt. Hai sư đồ tuổi kém hơn hai mươi tuổi cũng không có sự khác nhau, thời gian chuyên tâm sẽ mất ăn mất ngủ, thời gian bên ngoài phòng bếp cứ lãng quên trôi qua.

Anoine vừa là thầy cũng vừa là bạn, Mạc Từ từ trên người ông ấy lấy được lợi ích không nhỏ.

Hiện tại Antoine đang đang làm một bữa tối cho khách, món mì ý cá hồi Nauy1.

Cá hồi tươi sống, bắt quả còn phải dùng nước trái cây ướp chế trong chốc lát mới có thể đưa vào chế biến, mì ống ý ở trong nồi luộc sôi, không lâu nữa là có thể chín.

Antoine tiếp nhận cá hồi Mạc Từ đưa, đường vân tiêu chuẩn ở trên hết sức rõ ràng, quan sát thân cá một cái, Antoine đem cá hồi đặt trên bàn bếp, “Da cá lần này rất sáng bóng, Mạc, có thể phân biệt rõ được, có tiến bộ đó.”

“Cám ơn lão sư” Mạc Từ biết rõ Antoine nói chính là chuyện lần trước bắt nhầm cá không tươi, lộ ra một nụ cười lúng ta lúng túng.

Nước nóng như thế cần phải luộc bông cải xanh.

Tiếng nước sôi phốc phốc phốc hết sức có tiết tấu, Mạc Từ chăm chú nhìn toàn bộ quá trình Antoine ướp chế cá hồi, nói chuyện ở trong bốn mươi phút trôi qua rất nhanh. Bơ chuẩn bị tốt đổ vào trong nồi, sau đó bỏ pho mat vào. Đợi cho pho mat và bơ tan hết sạch, vừa lúc đem bông cải xanh vào, đảo xào một chút, lại cho mì ý vào.

Đảo xào mấy cái rồi sau đó cho vào ít muối, bột tiêu, bơ trộn vào trong mì ý, màu trắng sữa đặc sệt mà hấp dẫn, bông cải xanh cũng được bơ thấm vào thay đổi, nhuộm lên một tầng trắng sữa.

Mì ý rất nhanh được làm nóng, Antoine thuần thục đem thức ăn để cho vào đĩa, đem cá hồi ướp xong bày ra trên món ăn, dùng sức nóng của món ăn hun nóng cá hồi Nauy.

Nhiệt độ kiểm soát tốt, một món mì ý cá hồi Nauy hương vị thơm ngon đã đại công cáo thành, không tốn chút sức nào, hiển nhiên là trải qua nhiều lần thực tập mới được thành thực như thế.

Mỳ ý cá hồi Naury cũng không khó quá, nhưng mặt kỹ xảo người bình thường vô phương, ví dụ như phương pháp ướp chế không giống nhau, làm cho bơ, pho mát toàn bộ quá trình đều thấm chuyển vào trong mì và món ăn.

Mỗi một lần quan sát đều là được tiến thêm về phía trước một bước, Mạc Từ cân nhắc trình tự, bụng đột nhiên không chịu thua kém kêu lên. Giương mắt nhìn thấy bầu trời bên ngoài cửa sổ đã tối xuống, Mạc Từ liền biết hiện tại đã buổi tối.

“Ha ha, Mạc, đói bụng rồi? Cậu trước ăn cái này đi.” Antoine lơ tai linh mẫn nghe thấy tiếng kêu trong bụng Mạc Từ, bưng tới một đĩa nhỏ mỳ ý cá hồi Naury vừa rồi làm nhiều một chút, đưa cho Mạc Từ nữa.

“Cám ơn lão sư.” Mạc Từ vội vàng tiếp nhận nữa, đối với bậc thầy trước mặt nói lời cảm ơn.

“Thời gian muộn rồi, hôm nay cậu lại phải về nhà trễ một chút.” Râu quai nón của Antoine run run, nhìn ra được ông ấy rất cao hứng.

Mạc Từ vài cái giải quyết bữa tối, lắc đầu tỏ vẻ mình cũng không thèm để ý, tiếp theo phụ giúp Antoine thu dọn tốt phòng bếp, lúc này mới cười xe đạp đã xây dựng nhiều năm tình cảm về nhà.

Ngày thứ hai.

Mạc Từ và Morrison đúng là bạn tốt như hình với bóng xuất hiện ở phòng học đã lâu chưa tới, làm cho Lucy trong phòng học cùng học viên nói chuyện phiếm có chút ngạc nhiên.

“Hi, hai người các cậu rốt cục chịu đến trường học rồi, gần đây có khỏe không?” Lão sư Lucy một chút không lộ vẻ lớn tuổi, đôi mắt xanh da trời cong lên, nhìn xem hai học viên bà thích nhất.

Trong khoảng thời gian này cơ hội Morrison và Mạc Từ cùng nhau xuất hiện không nhiều lắm, hai người đều vội vàng thi giấy phép đầu bếp, vì thế số lần đến trường học càng ngày càng ít.

“Lão sư Lucy, buổi sáng tốt lành.” Morrison giành trước nói chuyện, hướng Mạc Từ chớp chớp mắt, hài hước nói: “Chúng em gần đây trải qua cũng không tệ, không ai ở bên tai rít gào, thường xuyên lại nhớ tới vị nữ sĩ xinh đẹp cô đó.”

“Lão sư Lucy không cần phải để ý tới Morrison.” Mạc Từ cắt đứt lời của Morrison, sau khi nhìn thấy bộ dáng lão sư Lucy cười tủm tỉm mới yên lòng.

“Rít gào, Morrison lại đem lời dạy bảo của cô cho rằng là rít gào?” Lucy trên mặt lộ ra nụ cười gần không phù hợp với vẻ ngoài ưu nhã, tại cái nhìn soi mói của Mạc Từ nhẹ nhàng vỗ vỗ bả vai của Morrison.

“Sẽ không...Ngài dạy bảo là tiếng ca tuyệt vời nhất trên thế giới này...” Morrison biết rõ vui đùa quá trớn, vội vàng đổi giọng, hướng Mạc Từ bên cạnh rút lại, tránh đi móng vuốt đang đưa qua của Lucy.

“Phải không?” Lão sư Lucy nụ cười xán lạn, tay thon dài chuẩn xác không sai rơi vào bên tai của Morrison. Nhẹ nhàng nhéo một cái, Morrison lập tức nhắm mắt lại, che lỗ tai của mình giờ chờ đầu hàng.

“Đúng vậy, đúng vậy.”

Mạc Từ đứng ngoài cuộc phì cười, không thể ngờ được lão sư đột nhiên đã man lên mất đi ưu nhã.

“Mạc, giúp tớ.” Morrison hướng Mạc Từ phát ra tín hiệu cầu cứu, tiếp đó hướng Lucy bày tỏ sự mềm yếu, “Lão sư Lucy, em nói sai rồi, em nhớ cô là thật, ngài nói lỏng tay được không?”

Đối với cầu cứu của Morrison phảng phất giống như không nghe thấy, Mạc Từ rất không phúc hậu ở bên cạnh xem cuộc vui, nếu bên cạnh có cái gì đó để ăn, Mạc Từ có thể đánh cuộc cậu nhất định sẽ vừa ăn vừa ở cạnh xem cuộc vui!

Bên kia lẩn qua lẩn lại đủ rồi, trong đôi mắt màu xanh của Morrison bắn ra một chùm ai oán, làm cho Mạc Từ ngồi ở đối diện run rẩy, nổi lên một thân da gà.

Hai người ngồi ở trong phòng học một chút, nghe lão sư Lucy giải bài thao tác, lòng sinh cảm giác xưa không bằng nay. Gương mặt mới cứ từ từ mà sắp xếp lấp đầy phòng học, cái bàn sắp xếp chỗ ngồi trước kia cùng Morrison đã bị người chiếm mất, bọn họ chỉ có thể ngồi ở đây cuối cùng nghe giảng.

Đợi cho tiết học này chấm dứt, tất cả đều rời đi, Mạc Từ cùng Morrison hai tay trống trơn hướng phía cửa đi ra, buổi chiều bọn họ chuẩn bị đi công viên trung tâm rèn luyện một thể.

Morrison trước bước ra khỏi cửa, Mạc Từ lại bị một giọng nữ dịu dàng gọi lại, dừng bước, nghi hoặc ngẩng đầu nhìn xem người con gái gọi cậu lại.

“Có chuyện gì không?” Lúc ngẩng đầu dò xét cô gái đã ở đó quan sát Mạc Từ.

Trên khuôn mặt trắng nõn xuất hiện vài vết đỏ bừng, đôi mắt màu xanh nhạt thật to tựa hồ có thể nói, hình dáng của cô gái là người Châu Á đường cong vẽ ra tinh tế, nhu hòa mà thanh tú xinh đẹp, tóc dài xõa vai, mái tóc như mây. Mạc Từ đối với người con gái lai Trung và Tây này sinh ra vài phần hảo cảm.

“Mạc Từ, em có thể mời anh đi xem phim không?” Cô gái dùng rõ ràng là tiếng nước C, đôi mắt có thể nói chống lại Mạc Từ, trang nhã dịu dàng.

“Xem phim?” Nào Mạc Từ ngừng hoạt động, trong lúc nhất thời bắt không kịp, trong tai nghe thấy vọng lại tiếng hư âm của cô gái, sững sờ tại chỗ.

Cậu đây là được con gái mời?

Ở mặt tình trường thành thực, Mạc nhị thiếu thân không dính mảnh lá, mấy năm này, trên mặt tình cảm trống rỗng, làm cho tập tính trước kia đã quên loạn cả, cả người trở nên trì độn không ít.

Gặp phải tình huống đột ngột phát sinh này, Mạc Từ có chút há miệng, tỏ vẻ kinh ngạc.

Đáp ứng hay là cự tuyệt? Mạc Từ nhìn thấy cô gái mời hỏi đang mỉm cười đợi cậu trả lời thuyết phục, giật giật môi, lại cái gì cũng không nói.

“À, đã quên nói, em gọi là Winnie.” Bờ môi cô gái treo nụ cười dịu dàng, màu da giống như ngà voi tăng thêm mị lực cho cô, nhìn ra do dự trong mắt Mạc Từ, duỗi tay trắng muốt ra, cùng Mạc Từ giới thiệu bản thân.

Người nước F luôn luôn nhiệt tình lãng mạn, mời người khác phải tương đương với theo đuổi, Mạc Từ rất rõ ràng điểm này, nếu không đáp ứng cô gái thì phải uyển chuyển cự tuyệt.

Mạc Từ đối với Winnie ôm lòng hảo cảm phát hiện bên cạnh cô gái ồn ào một đám bạn gái, nghĩ đến lời lời của Winnie là cùng các cô ấy nói, không muốn làm cho Winnie bị mất mặt.

Mạc Từ suy nghĩ trì trệ, ma xui quỷ khiến vươn tay phải, nhẹ nhàng cầm tay cô gái.

“Winnie, em định lúc nào đặt vé xem phim?”

“Chiều bốn giờ ngày mai, anh có thời gian rảnh không?” Winnie trên mặt mang theo hào quang, nhẹ nhàng cười, hướng bạn gái sau lưng làm điệu bộ một cái thủ thế, trên khuôn mặt trắng nõn đỏ bừng hết sức xinh đẹp.

Mạc Từ gật đầu nói: “Ngày mai có rảnh...” Còn chưa nói xong, liền bị Morrison bắt lấy cánh tay xoay người lại.

“Morrison?” Mạc Từ bị Morrison nắm hết sức chặt, cánh tay đau nhức, hô ra một tiếng, nhìn thấy động tác thô lỗ của Morrison.

“Buổi chiều cậu còn phải cùng tớ đi công viên.” Morrison hành động quái dị làm cho Mạc Từ không thoải mái, né tránh đôi mắt sâu của Morrison, Mạc Từ kéo tay ra khỏi tay của đối phương, hướng cô gái thật có lỗi nói: “Thật có lỗi, anh đi trước.”

“Vâng, được rồi, ngày mai tại rạp chiếu phim Ocean gặp.” Cô gái vẫy vẫy cánh tay, tóc dài mềm mại tán loạn trên bờ vai, Mạc Từ xoa cánh tay của mình, cùng Morrison cùng nhau đi đến cổng trường.

Sau khi ăn xong cơm trưa, Morrison vẫn còn một bộ dáng rầu rĩ không vui, Mạc Từ bưng nước ấm, đem tay phải khoát lên trên vai của anh.

“Làm sao vậy?”

Morrison quay đầu đi chỗ khác, không thêm phản ứng Mạc Từ.

Mạc Từ theo phương hướng của anh lần nữa cúi đến , “Mất hứng?”

Morrison lại đem đầu uốn éo qua bên trái, cái mũi phát ra tiếng hừ nhẹ.

“Chẳng lẽ cô gái ngày hôm nay là loại hình cậu thích...” Mạc Từ như là nghĩ tới vấn đề bệnh chứng, ngồi ở trên ghế bên cạnh Morrison.

“Nếu cậu thích cô ấy, tớ sẽ hy sinh một chút, ngày mai để cậu cùng cô ấy đi xem phim a.” Mạc Từ cau mày suy tư trong chốc lát, tăng thêm lực đạo trên bàn tay.

“Cô ta không phải loại hình tớ thích.” Morrison rầu rĩ nói, một phen kéo tay Mạc Từ ra, thuận tay cầm lên một quả bóng rổ, đi tới sân bóng rổ chuyên dụng của công viên, gia nhập vào một nhóm thanh niên trang phục đường phố huyết sáo, bắt đầu đập rổ.

1. Mỹ ý cá hồi Naury

49. Quyển 2 - Chương 9

Mạc Từ đứng bốn giờ đến rạp chiếu phim Ocean.

Ở cửa ra vào rạp chiếu phim tìm kiếm trong chốc lát, cô gái lập tức nhìn thấy hướng cậu vẫy tay, một đầu tóc dài đen nhánh nhận ra rất dễ, Mạc Từ đi đến trước mặt cô gái hỏi.

“Em đợi lâu chưa, Winnie?”

“Không có, em cũng là vừa tới, chúng mình đi vào thôi.” Âm thanh cô gái dịu dàng giống như con người của cô, trên mặt trắng nõn ngũ quan tinh xảo ngay thẳng vô cùng xinh đẹp, tựa như mỹ nhân trong tranh ảnh phương tây.

Mạc Từ khẽ gật đầu, ở trong cửa hàng nhỏ của rạp chiếu phim mua hai túi bỏng ngô cùng hai ly cola lạnh, đưa cho Winnie. Winnie tiếp nhận bỏng ngô và cola, đem hai vé xem phim giao cho kiểm phiếu viên ở lối vào.

Hai người dựa theo dãy số trên vé xem phim tìm được chỗ ngồi, trên màn hình siêu lớn phát ra hình ảnh. Mạc Từ ngồi xuống bên cạnh Winnie, con mắt chậm rãi thích ứng với bóng tối ở đây.

Phim là bộ đôi về tình yêu và chiến tranh theo chủ đề lớn của Hollywood, bối cảnh định tại thời Trung cổ không xác định, ngay từ đầu hình ảnh chính là một mảng lớn màu vàng óng.

Con đường nhỏ tịch mịch, tuần mã cô độc, nam diễn viên từ trong rừng cây chứa mặt trời vàng óng xuyên qua, hé ra khuôn mặt anh tuấn. Thân hình to lớn đối nghịch với ánh mặt trời, ở trên thân tuần mã không ngừng xóc nảy, đường nhỏ biến thành đường lớn, một tòa thành to lớn từ phía trước ánh mắt của nam diễn viên từ từ hiện ra.

Thị vệ, lễ phục phẳng phiu, đao và kiếm. Nam diễn viên ở tòa thành gặp mặt chủ nhân, cũng chính là quốc vương đứng sau của quốc gia này, cỡi áo choàng mang theo bụi đất trên người, đưa cho người hầu bên cạnh, chàng là một vương tử.

Vũ hội âm nhạc du dương, nam diễn viên làm vương tử gặp được người thiếu nữ khiến chàng động tâm, công chúa nước láng giềng. Người thiếu nữ khuôn mặt thuần khiết tươi vui cùng một đầu mái tóc xoăn dày màu râm nắng, đã hấp dẫn thật sâu vương tử mới từ nước khác du học về.

Một hồi vũ đạo vừa lúc nhen nhóm tình cảm mãnh liệt, bước nhảy mang theo độ mạnh yếu như ban ngày cùng ban đêm ghé qua. Hoa hồng màu đỏ, hoa tulip ánh vàng rực rỡ, ly rượu chứa đựng rượu thơm nồng. Những điều đó cũng giống như âm mưu sau màn của những kẻ thấp kém trong vũ hội, thân tử của vương tử quốc gia này phản bội, cơ mật lộ ra ngoài. Hai quốc gia bởi vì một dòng sông cất giấu vật bảo hộ vĩ đại mà phát động chiến tranh.

Gió vù vù, mái tóc nhẹ nhàng phiêu đảng, công chúa ngồi ở trước cửa sổ trong khuê phòng của mình, yên lặng rơi lệ. Vương tử tại ánh sáng nhỏ như hạt đậu trong phòng kín thối khổ khép mắt. Mỗi thù nhà hận

nước, sứ giả hai bên đều bị quốc vương tàn nhẫn giết chết, trận chiến tranh này dùng thiên quân vạn mã phi nhanh mà triển khai mở màn.

Tiếp nhận mệnh lệnh của quốc vương, vương tử không thể không đi ở tiền tuyến mang áo giáp lạnh như băng, vung kiếm trong tay chém xuống đầu của binh lính địch quốc, trên thân kiếm nhuộm đầy máu tươi. Vương tử cùng vương huynh của công chúa đã sớm bắt đầu quyết đấu, thở gấp dồn dập, tiếng kim loại của vũ khí sắc bén va nhau. Vương tử lỡ tay giết chết vương huynh của công chúa, lấy được thắng lợi của trận chiến mở đầu.

Yêu cùng hận, công chúa suốt đêm từ tòa thành cao cao chạy ra, mặt nạ bị kín, tiếng vó ngựa xuyên qua ở trong đêm tối, chạy vào chiến trường. Vương tử chà lau thanh kiếm nhìn thấy công chúa mừng rỡ vô cùng, đang muốn ôm công chúa sắc mặt trắng bệch thì công chúa lại giơ lên thủy chủ, hướng phía trước vương tử. Sau một thời gian dài tĩnh lặng, bên ngoài lều lớn binh sĩ tuần tra, vương tử cùng công chúa đấu tranh trên mặt đất.

Chỗ pháp phòng, Mạc Từ đột nhiên phát hiện Winnie bên cạnh đã chăm chú bắt được tay của cậu, ngực pháp phòng, hiển nhiên là bị nội dung vở kịch hấp dẫn.

“Bọn họ sẽ không chết.” Mạc Từ nhẹ nhàng giật giật ngón tay, lực đạo của Winnie không mạnh, nhưng vẫn làm cho cậu cảm thấy không được tự nhiên.

“Em biết, Mạc Từ, nhưng em vẫn là vì bọn họ sốt ruột.” Âm thanh của cô gái nhỏ bay tới bên tai Mạc Từ, như là lông vũ mềm nhẹ lướt qua mặt hồ.

Mạc Từ hơi ngẩn ngơ, không nói gì, chậm rãi cầm bàn tay nhỏ bé của cô gái đặt ở trên mu bàn tay cậu, đem chú ý rơi vào trên màn hình thật to.

Phần lớn lúc nào cũng là kết cục hạnh phúc.

Đi ra rạp chiếu phim, gặp lại ánh sáng đã là hai giờ sau.

Trước khi sắp chia tay Winnie kiễng mũi chân, vào lúc Mạc Từ kinh ngạc, ở trên hai má cậu rơi xuống một cái hôn khẽ.

Mạc Từ vượt vượt cổ bị Winnie hôn vào, đưa mắt nhìn thiếu nữ bước chân nhẹ nhàng nhịp bước dần dần đi xa, cầm ở giấy nhỏ viết số điện thoại trong tay nhét vào trong túi áo.

Từ con đường ban đầu về nhà, tay Mạc Từ cầm ở trong túi dần dần biến ấm, trời thu lá rụng chậm rãi rơi xuống, màu vàng rực phủ kín con đường nhỏ, giẫm lên còn có thể nghe tiếng vang sột soạt.

Trước mặt gió thổi quét lá lên xuống, Mạc Từ nghĩ đến lúc phải kết giao một người bạn gái.

Đến đây đã được bốn năm, lại không kết giao được một người bạn gái, ngay cả bản thân Mạc Từ cũng cảm thấy ngạc nhiên. Trọng sinh lấy được kỳ ngộ làm cậu đem tất cả chú ý đặt ở trên người người thân, dựa vào cố gắng của chính mình để có điều kiện đối lấy tình thương của cha, thương yêu của anh trai, không muốn lần nữa phụ lòng, nhất định không chút nào phân tâm mà bắt đầu nghiên cứu trừu nghiệm mà trước kia không thêm nghĩ tới.

Thời gian bốn năm nhanh chóng trôi qua, cuộc sống trong phòng bếp đơn giản nhưng không thiếu vị.

Phổng chừng trên trên mặt tình cảm đã trống không không tỳ vết, vì thế mới không có kết giao bạn gái.

Dù sao không phải mỗi người đều có thể chịu được một nửa khác của mình đối với củ cải salad tương vị còn quan tâm hơn cả mình. Mạc Từ về sau lúc hưng phấn quá lắm thì dùng tay thư giải dục vọng của mình, từ biệt ăn chơi sa đọa, quá khứ vô phép, cuộc sống của Mạc Từ mấy năm nay vô cùng giản dị.

Trước kia quá mức bận rộn, bí quyết nấu ăn to to nhỏ nhỏ cùng kế hoạch nấu ăn bổ sung đại não, đem thời gian nhét đến đầy tràn, thế cho nên thường thường xem nhẹ điểm này.

Mà hiện tại, có một cô gái chủ động mời mình, Mạc Từ thừa nhận bản thân đối với cô ấy cũng có hảo cảm.

Hai người ở cùng nhau, không hẳn là không phải chuyện tốt.

Mạc Từ hiểu ra lập tức thoải mái không ít, đập trên lá rụng rời đi.

Mạc Từ đang mỉm cười, hàm dưới nho nhỏ mỉm cười vì vậy mà càng phát ra vẻ tuấn tú. Đôi mắt màu trà nhạt đang nhìn bạn gái phía trước mặt thì chăm chú ôn nhu.

Chăm sóc thay thiếu nữ mua nước uống, động tác thành thạo vì thiếu nữ chỉnh sửa một chút sơ sori tóc tán loạn trên đầu vai, bất luận kẻ nào cũng nhìn ra được, Mạc Từ đang yêu.

Morrison vóc dáng cao ở bên người đối thành Winnie nhỏ nhắn xinh đẹp, vào lúc tất cả mọi người vì đôi tuấn nam mỹ nữ chúc phúc, chỉ có một người, là xa xa đứng ở một bên, ánh mắt hung ác nham hiểm, không nói nên lời.

Trong nội tâm Morrison như là cất chứa một đoàn ngọn lửa hùng hực thiêu đốt, đem lục phủ ngũ tạng của anh thiêu đốt nướng cháy, đau đớn khó nhin.

Anh yêu Mạc Từ, từ lần đầu tiên lúc bắt đầu nhìn thấy.

Chính là vừa thấy đã yêu, Morrison nghĩ tất cả biện pháp tiếp cận Mạc Từ, trở thành hàng xóm của cậu, trở thành bạn bè, đối tác.

Nhưng quan hệ đối tác cũng không phải anh muốn, anh hy vọng Mạc Từ có thể đáp lại, có thể biết được tâm ý của anh. Điều nói người Châu Á hàm súc uyển chuyển, nếu tùy tiện nói ra, Mạc Từ nhất định không thể tiếp nhận, thậm chí lúc đó xa lánh anh.

Không sao, anh có thể chờ, anh có thể ở trong cuộc sống sống chung từng ly từng tý đánh tỉnh Mạc Từ.

Nhưng mà...Buồn chán chờ đợi lại chiếm được một cái kết quả như vậy, Morrison tuyệt đối không thể tiếp nhận.

Mấy năm nay, anh cự tuyệt qua rất nhiều cả trai lẫn gái, thậm chí âm thầm xử lý người ngoài hướng Mạc Từ bày tỏ, từng chút từng chút mai phục tích lũy yêu thích lại với nhau, mắt thấy hai người ở xa xa thân mật khăng khít, Morrison ngực căng nứt ra, nhu cầu cấp bách phát tiết!

Morrison nhìn xem hai người dưới cây, xoay người rời đi. Lúc này, Mạc Từ dưới cây nhìn thấy Morrison biến mất vài ngày đứng cách đó không xa, đối với người con gái bên người vài câu thì thầm, liền muốn hướng chỗ Morrison chạy tới.

“Hey, Morrison, buổi sáng tốt lành.”

Đề nén xuống xúc động tiến lên kéo hai người ra, Morrison đối với Mạc Từ ân cần thăm hỏi phảng phất như không nghe thấy, sải bước dài đi nhanh, bỏ qua Mạc Từ đuổi theo, thẳng tắp đi về phía trước.

Đường cong hàm dưới của Morrison banh ra cực chặt, hình dáng bởi vì căng cứng giống như một con dao gọt sắc mà càng lộ vẻ nổi bật, mặt không biểu cảm ngồi trên xe máy, Morrison ở trong tiếng kêu hô của Mạc Từ, dùng sức giẫm chân ga phải, mô-tơ phát ra âm thanh như là gào rú của trâu đục nổi giận, kéo theo phía sau là một mảng bụi đất, thân ảnh của Morrison biến mất ở góc đường.

“Morrison?” Mạc Từ nghi hoặc thu tay lại, trong lòng nói thầm Morrison gần đây càng lộ ra vẻ cổ quái.

Dưới tình trạng toàn lực tăng tốc, Morrison cảm giác được gió ở trước mặt đang cắt mở mặt mình.

Một đường phi nhanh, Morrison mấy lần tăng tốc, lướt qua xe con và xe bus phía trước, cũng chẳng quan tâm sẽ có cảnh sát chặn lại, khuôn mặt ủ dột, làm cho xe máy ma sát mặt đất phát ra tiếng vang, để chống đỡ cảm giác đau đớn khó chịu trong lòng.

Tâm trạng của anh hết sức kích động, ngay tiếp theo đó tốc độ của xe máy không ngừng tăng lên, cây cối và người đi đường bên đường đang thụt lùi cực nhanh, vượt qua xe vận tải lớn ngăn ở phía trước, Morrison đi vào một đoạn con đường đua xe.

Nếu như lại chạy nhanh một chút, gió lại mãnh mẽ dữ dội một chút, đau đớn trong lòng sẽ biến mất chẳng...

Chỗ rẽ ngoặt, Morrison thả chậm tốc độ, cùng nhóm xe đua theo ở phía sau đã lâu phát phát tay, nghe được đối phương thổi huyết sáo, lấy tay một cái tư thế ra hiệu, đáp ứng yêu cầu một trận thi đấu.

Cùng với tiếng mô-tơ ‘Rừm Rừm Rừm’ nổ vang, Morrison và nhóm đua xe ở nguyên chỗ đợi ba giây, sau khi nghe được một tiếng bắt đầu liền vận nắm tay lái xe máy, tốc độ tăng tốc.

Xe máy ở trên đoạn đường phóng nhanh, ngẫu nhiên nghe thấy vài tiếng cổ vũ, âm thanh mờ nhạt như là khúc nhạc của trận đấu, ai âm thanh càng lớn, người đó sẽ là người thắng.

Morrison ở phía trước bị một tên tóc đỏ ném ra phía sau, phần nộ nôn nóng, cơ hồ đem tay nắm xoay một vòng, mới thoáng vụt qua xe máy ở phía trước.

“Nè, đồng nghiệp, anh cũng không tệ lắm!” Tên tóc đỏ không đội mũ bảo hiểm, một đầu tóc đỏ ngắn ngắn bị gió thổi ngược dựng lên, chu môi huýt sáo một tiếng, gã thả tay nắm ra, đem hai tay giơ lên đỉnh, “Anh dám cùng tôi so đấu không?”

Âm thanh khiêu khích đốt cháy một tia lý trí cuối cùng của Morrison, trong đầu Morrison nổ vang một trận, điên cuồng muốn ném gã này ném ra phía sau, ăn nuốt bụi đất.

“Tốt.” Một tiếng nghiêng răng nghiêng lợi đáp lại từ trong kẽ răng tràn ra, câu nói bị gió thổi tán làm cho hai người khoảng cách không xa đều nghe được tiếng, Morrison nhìn thấy đối phương dựng ngược ngón tay cái, màu mắt tối lại, lần nữa tăng tốc, vượt qua một cái đường cua.

Gió vù vù rót vào trong tai, tràng cảnh phía trước liên tục chuyển đổi, con đường dài bị xe máy đè nghiêng ở dưới thân xe, trái tim nhảy lên cũng tăng tốc liên tục, Morrison cảm giác được máu huyết ở đầu khớp xương trong thân mình thiêu đốt đến sôi sục, cảm giác căng trương bị hưng phấn thay thế, nín thở hô hấp, thân thể phẳng phất ở trong gió lớn bay nhảy, theo gió đung đưa.

Nghe không được lời trong miệng tên tóc đỏ, Morrison lướt qua xe máy gã, thẳng tắp về phía trước phóng đi, thân thể trong nháy mắt bay lên không trung, như là mất trọng lực, nhìn thấy một mảng màu xanh biếc tràn lan, Morrison trước mắt một mảnh đen kịt.

50. Quyển 2 - Chương 10

Chân đánh thạch cao treo trên cái giá cao cao ở giường bệnh, Morrison không có tiêu tan cảm xúc uể oải gì đó, nhưng híp mắt cùng với khoe miệng câu lên nói lên anh hiện tại tâm tình không tệ.

“Morrison, cậu không cảm thấy đau nhức sao?” Người phát ra âm thanh thăm dò kia chính là nguyên nhân khiến cho tâm trạng của Morrison biến tốt.

Morrison tùy ý cho Mạc Từ ở trên chân anh gõ gõ đập đập, cơ thể tựa ở trên gối đầu mềm mại, mùi thuốc khử trùng không thể nào dễ ngủ, nhưng vẫn ở trong phạm vi chịu được.

Đùi phải bó thạch cao nhìn vào vô cùng thâm thẫm, băng vải quấn vào thạch cao trên chân, cứng ngắt như một xác ướp. Chẳng qua, có thể làm cho Mạc Từ ở đây chăm sóc anh, bưng trà đưa nước, hỏi han ân cần, cũng là lựa chọn không tệ.

Morrison vào lúc Mạc Từ hung hăng gõ cái cẳng chân mình một cái, cố ý nhả ra một cái biểu cảm đau đớn khó nhận, phát ra kêu rên.

“Đừng đụng chỗ đó, đau.”

“Chỗ này?” Mạc Từ vội buông tay ra, bắt đầu quan sát biểu cảm của Morrison, “Là vừa mới bị đau?”

“Ừ.” Nhíu nháu mày, Morrison trong lòng trộm vui sướng, lấy tay chống đầu của mình nói không thoải mái.

“Cần tớ đưa cho cậu ly nước không?” Mạc Từ nhanh chóng rót một ly nước ấm, đưa cho Morrison.

Tên này hôm qua không nói một tiếng chạy đi đua xe, kết quả xảy ra tai nạn xe cộ.

Cũng may Morrison cùng cỗ xe vận tải chạy ngược hướng hơi so le, chẳng qua là sát vào biên giới mép an toàn ven đường, trên người cũng chỉ có đùi phải gãy xương cùng trầy da rất ít.

Cậu lúc vừa tới bên cạnh Morrison còn đứng một vòng cảnh sát, hóa đơn phạt chạy vượt quá tốc độ còn dán ở trên giường bệnh, Morrison nhìn vào cảnh sát đối diện khuôn mặt xanh mét thảm hại, thấy Mạc Từ ôm bụng cười không thôi.

Thật không ngờ a, trong bản chất của Morrison còn giữ một phần phản nghịch, bộ dáng nổi giận cùng với vẻ ngoài vô tội, thật sự là tính trẻ con....

Mạc Từ tại cái đuôi voi của Morrison búng mạnh một cái, “Xúc động là ma quỷ đó, Morrison.”

“Em mới khiến cho anh xúc động là ma quỷ.” Morrison trong lòng nhủ thầm, không nói nữa, chỉ chỉ cái giỏ hoa quả trên mặt bàn.

“Khi nào thì có thể xuất viện.” Mạc Từ giúp Morrison điều chỉnh tư thế ngồi một chút, từ trong giỏ hoa quả lấy ra một quả táo đỏ tươi dùng dao nhỏ gọt vỏ.

“Bác sĩ nói phải một tuần lễ, gỡ xuống thạch cao còn phải đợi thêm hai tháng...” Morrison đem móng vuốt đặt trên bả vai Mạc Từ, đáng thương nói.

“Morrison tội nghiệp, tớ sẽ không kỳ thị cậu.” Mạc Từ cười to, bị Morrison buồn bã yếu ớt dần thay đổi sang giọng điệu đùa giỡn chọc cười, kéo ra cánh tay dính ở trên vai cậu.

“Cậu phải chăm sóc tớ.” Morrison nghiêm chỉnh thu hồi móng vuốt, quay thẳng lại cơ thể Mạc Từ, trong đôi mắt xanh biếc như hồ sâu nhận nhạo sóng nước.

“Cậu không phải còn có tay có thể dùng mà,” Mạc Từ đảo một cái xem thường, dùng sức gõ một chút cái chân thạch cao không có cảm giác của Morrison, đem quả táo nhét vào trong lòng bàn tay anh, “Bắt quả cậu sẽ vất vả một chút, dù sao một chân bước đi đúng là một nghệ thuật sống.”

“Mạc, cậu thật tàn nhẫn.” Morrison thuận theo khẩu khí duỗi ra ngón tay cái của anh, cầm quả táo, răng rắc một tiếng, cắn đứt khoát.

“Cám ơn khích lệ, Morrison.”

“Mạc, cậu khẩu thị tâm phi.”

“Ừm.”

“Cậu hôm nay mang đến gì đó có phải hay không là canh cho tớ uống.”

“Có thể hay không ngậm miệng.”

“Không thể.”

“Tớ đây mang thứ đó về.”

“Không cần, Mạc.” Morrison che miệng chặt lại, đem miếng táo còn chưa nhai kỹ nuốt vào cổ họng, hướng Mạc Từ mắt lộ ra hung quang lắc đầu.

“Ngoan, ngồi ở đây.” Mạc Từ dùng sức vỗ cái lưng rắn chắc của Morrison, dùng giọng điệu ra lệnh như gọi chó con nói.

“Được rồi!” Morrison ngồi thẳng, ánh mắt vẫn luôn đuổi theo bóng dáng di động.

Mạc, em đang quan tâm anh.

Morrison thừa dịp lúc Mạc Từ xoay người lộ ra một nụ cười xán lạn, trong đôi mắt màu xanh biếc có thứ gì đó lưu động chảy xuôi.

Lúc ăn canh Morrison khó được an tĩnh lại, Mạc Từ thấy anh không hề ồn ào, trên mặt nhiều hơn một mặt sắc cười.

Trung y lấy lý thuyết trị liệu đơn giản ăn xương bổ xương, canh xương cũng đủ gia tăng hấp thu canxi đối với cơ thể, nhanh chóng chữa trị tổn thương xương cốt, Mạc Từ hầm canh xương tốn không ít thời gian. Nồi áp suất hầm như xương cách thủy, bỏ vào gừng thêm giấm trắng, sau đó lửa nhỏ nấu canh, bỏ thêm gia vị, cho vào một ít cà rốt. Mỡ nổi lên bề mặt nước canh, làm cho canh trở nên dễ hấp thu, đặt vào nồi đất hầm, giữ ấm thấm vị.

Canh có vẻ nhạt, nhưng giàu dinh dưỡng, đối với Morrison gây xương bắt đầu có tác dụng lành lại. Morrison lúc trước đối với cậu quan tâm, cậu đều ghi tác trong lòng. Bận bè có khó khăn, Mạc Từ sẽ không ngồi nhìn mặc kệ.

Nhìn thấy Morrison ăn hết canh không thừa một giọt, Mạc Từ nhanh chóng thu dọn xong đồ đạc, lúc đem đồ ăn cho vào trong ba lô mang đi, điện thoại trên người Mạc Từ vang lên.

Thả ba lô, Mạc Từ đi đến trước cửa sổ giường bệnh, nhấn phím nghe.

Là điện thoại của Winnie gọi tới.

Hỏi cậu tối nay có phải là rảnh rỗi, muốn Mạc Từ cùng cô ấy tham gia một cái party.

Mạc Từ tiếng nói không lớn, Morrison thông qua giọng điệu nói chuyện của Mạc Từ có thể khẳng định người gọi điện cho Mạc Từ.

Sắc mặt trầm xuống, đôi mắt màu xanh biếc sáng ngời của Morrison trong nháy mắt ảm đạm xuống.

Giờ phút này, anh cảm thấy nụ cười trên mặt Mạc Từ vô cùng chướng mắt.

Xiết chặt tay trái của mình, Morrison tận lực bỏ qua cảm xúc khí thế dữ dội của cơn giận, đè nén xúc động trong máu, ngực trưởng đến đau nhức.

Tiếng nói chuyện rõ ràng từ cửa sổ bên kia liên tục tiến vào tai anh, càng bỏ qua, lại càng chú ý.

“Buổi tối?” Chàng trai tựa ở trên cửa sổ ngữ điệu nhu hòa.

“Là loại party gì?”

“Ừm, nếu nói nhiều người, anh còn phải về nhà một chuyến thay quần áo.”

“Buổi tối bây giờ phải không? Ừ, đêm nay anh rảnh, sẽ đến đúng giờ.”

Chàng trai thu hồi điện thoại, trên hai gò má toát ra vui vẻ, dư quang trời chiều chiếu vào cửa sổ làm cho Mạc Từ như mạ vàng, Mạc Từ đứng phía sau cửa sổ trên người như là có một tầng vòng vàng sáng, biểu cảm hết sức dịu dàng, tựa như phong cảnh trong bức tranh sơn dầu được tô điểm miêu tả qua, thanh thanh nhạt nhạt, làm cho lòng người sinh mềm mại.

Em là của anh.

Morrison chưa xót nắm tay, nhìn xem chàng trai đi từ từ đến cạnh mình, đem chiếc khăn rủ xuống trên mặt đất của anh kéo lên trên.

Trong lòng nảy ra nhiều đóa hoa nhỏ diễm lệ, rồi sau đó một lời lại như một trận hồng thủy ùn ùn kéo đến, đem hóa hoa cuốn đi trong bọt nước.

“Buổi tối tớ phải cùng Winnie tham gia party, vì thế không thể đến nhìn cậu, Morrison. Cơm tối bệnh viện sẽ cung cấp nha.”

“...Ồ lại.” Morrison không biết mình lúc này là cái dạng biểu cảm gì, chỉ thấy được Mạc Từ đối diện có chút nhú lông mày một cái, dừng lại mấy giây, đi tới vỗ vỗ bả vai của anh, khẩu khí phá lệ thoải mái.

“Morrison, bệnh viện sẽ có rất nhiều mỹ nữ y tá, cậu lớn lên anh tuần tiêu sái, tuần tú lịch sự, các cô ấy chen lấn cùng cậu nói chuyện phiếm, cậu đợi ở chỗ này, đúng là thiên đường.”

“Tớ đi trước.” Gọn gàng đem ba lô vắt trên vai, Mạc Từ cho Morrison một cái bóng lưng.

Ánh nắng mặt trời càng ngày càng yếu, Morrison đem cô đơn dưới đáy mắt thu hồi lại chôn giấu, nhìn thấy dư quang trời chiều từng chút từng chút dời ra phòng bệnh, chậm rãi leo ra cửa sổ, tối mờ tịt lại, lưu lại một mảng nhỏ bóng tối.

Tám giờ ba phút.

Mạc Từ cảm giác được điện thoại di động trong túi áo lễ phục đang liên tục rung động.

Mạc Từ lấy tay Winnie khoát lên vai bỏ xuống, đối với Winnie nói một câu xin lỗi, lấy điện thoại di động ra, từ trong sàn nhảy trôi thả khúc nhạc du dương lui ra, ở trong phòng nghỉ nhận nghe điện thoại.

Ngữ điệu bình ổn cùng tự thuật công thức hóa làm cho Mạc Từ lập tức kịp phản ứng.

Mạc Từ trả lời điện thoại của người đến từ bệnh viện, vội vàng chạy ra sàn nhảy, rất dễ dàng tìm được Winnie thân ảnh đơn độc, không có bạn nam.

Thiếu nữ nhìn ra thần sắc lo lắng trên mặt cậu, dịu dàng hỏi.

“Xảy ra chuyện gì phải không?”

“Ừ, thực xin lỗi, Winnie. Anh chỉ có thể cùng em nói xin lỗi, không thể cùng em nhảy đến cuối cùng, bạn của anh đã xảy ra chuyện, anh hiện tại phải chạy đến bệnh viện...”

Mạc Từ tràn ngập áy náy nhìn chăm chú người thiếu nữ mặc lễ phục dạ hội màu xanh, một đôi mắt to lại sáng ngời bởi vì nghe được cậu xin lỗi, lập tức ảm đạm không ít.

Vũ hội tiến hành một nửa, giữa chừng rời khỏi là hành động cực kỳ thất lễ, đem bạn gái một mình ở lại sàn nhảy lễ hội, sẽ làm bạn gái khó xử.

Mạc Từ bất chấp nhiều như vậy, đem tay trắng nõn của Winnie dùng sức nắm chặt lại, lúc sắp đem hai tay buông ra, thiếu nữ gắt gao bắt được tay cậu, trong ánh mắt bật kín một tầng sương mù.

“Mạc Từ...”

“Xin lỗi, Winnie, anh phải lập tức đến bệnh viện, xin lỗi!” Mạc Từ khó xử nói, dứt khoát rút tay của mình ra, ở trên môi bóng nước của cô gái rơi xuống một nụ hôn khẽ.

“Winnie, anh sẽ bồi thường cho em.” Mạc Từ ở sát tai cô nói ra.

Mà đợi cho âm thanh của cậu hoàn toàn biến mất bên tai cô gái, cậu đã đi ra sàn nhảy, không để lại bất luận bóng dáng gì.

“Em ấy là một cô gái làm cho người ta khó có thể quên, tính tình không tốt, cũng không tính là hư hỏng. Lúc cao hứng sẽ giữ chặt tớ ở nơi nhiều người điên khùng chạy, chưa bao giờ để ý tới ánh mắt của người khác. Em ấy đem khoái hoạt cùng ưu thương của em ấy hiện ra trên mặt của em ấy, khuôn mặt giấu không được bất kỳ tâm trạng gì...”

Morrison khẽ ngẩng đầu, nhìn thấy Mạc Từ biểu tình cười như không cười, ánh mắt chớp một cái.

“Em ấy chưa bao giờ như một người thực nữ, nhưng em ấy là một cô gái tốt.” Morrison nói tiếp, lâm vào một đoạn ký ức thật lâu chưa từng chạm đến.

Anh đang ở cùng Mạc Từ nói mỗi tính đầu của mình. Mạc Từ nếu không gốc ở phòng bếp, sẽ trở nên cực kỳ hiếu động, thuốc khử trùng bệnh viện khiến cho Mạc Từ sẽ không kiên nhẫn. Nếu không cùng cậu trò chuyện, Mạc Từ sẽ xác nhận anh không có chuyện gì sau đó lập tức rời đi.

Morrison thừa nhận dùng loại nặng thêm thương thế của mình để trả một cái giá lớn giữ lại là không đủ vẻ vang. Nhìn thấy Mạc Từ trên đường rời khỏi vũ hội, đầu đầy mồ hôi chạy tới bệnh viện, đuổi theo bác sĩ hỏi thăm bệnh tình, cẩn cẩn dục dục hỏi thương thế của anh. Một khắc đó, anh là chỗ một khoang cảm động.

Anh âm thầm phỏng đoán địa vị của mình và Winnie trong lòng Mạc Từ, giữa chừng rời cuộc vui sẽ mang đến xấu hổ cho cô gái kia. Bất quá Mạc Từ lựa chọn chính là anh, vừa nghe anh ngã sấp xuống trên bậc thang, sau khi tin tức thạch cao nát, lập tức chạy đến.

Anh mới là bên phía quan trọng nhất, Morrison âm thầm mừng rỡ, giữ lại Mạc Từ.

Anh muốn làm cho Mạc Từ càng thêm hiểu rõ anh, từ đó tiếp nhận tình cảm của anh. Trong tim của mỗi người đều có một đoạn mối tình đầu, bị chôn giấu ở bên trong chỗ sâu nhất của trái tim, dùng cát đá chôn rải trải lên, thẳng đến đọng lại ở tầng dưới cùng. Dùng mở đầu như vậy, giảng giải quá khứ của mình, cùng Mạc Từ chia sẻ bí mật của bản thân, Mạc Từ sẽ chậm rãi tiếp nhận anh.

Ở chỗ sâu nhất trong ký ức của Morrison có một cô gái có đôi mắt màu xanh xinh đẹp, không hiểu được che giấu tính cách ngây thơ khờ dại, là người con gái đầu tiên ghi tạc đáy lòng, Morrison vào lúc lần đầu tiên nhìn thấy Mạc Từ, thì liên tưởng đến cái đường nét không rõ trên người cô gái. Tự động hiển hiện ở trong đầu hình ảnh cùng Mạc Từ giữa kinh sợ có một tia giao hoạt trùng hợp hoàn mỹ.

Rõ ràng là hai người không có bất luận cái gì tương tự, thậm chí tính sự khác biệt, tính cách cũng khác nhau rất lớn. Dù vậy, Morrison vẫn là liếc nhìn nhớ kỹ, trong chớp mắt bị cung tiễn Cupid bắn trúng tim.

Vừa thấy đã yêu. Từ vừa mới bắt đầu tìm kiếm tình cảm thể thân, đến chậm rãi hảo cảm tích lũy, trầm luân hãm sâu, trận này xao động nội tâm càng ngày càng nghiêm trọng.

Nếu không phải đoạn tình cảm còn chưa tới lúc nở hoa đã điêu linh, chỉ sợ Morrison sẽ không đem cái bóng hình kia nhớ rõ sâu sắc như vậy. Anh từng có thiếu hụt, từng có tự trách, hối hận, đau thương, sầu lo, không gặp được người thích hợp, không có loại cảm giác rung động, Mạc Từ xuất hiện nhen nhóm củi bị xối nước trong lòng anh, ngọn lửa cháy hừng hực.

Anh nghĩ cảm tình anh đối với Mạc Từ, so với bạn bè thân thiết chặt chẽ hơn chút ít, so với yêu mến càng nhiều hơn một chút.

Morrison khỏe môi chứa đựng vui vẻ, sợi tóc màu vàng theo đầu anh lay động. Rồi sau đó tác động vết thương nhẹ răng trợn mắt làm cho Mạc Từ hung hăng liếc mắt khoét đục.

“Ngu ngốc, chuyện xưa của cậu còn phải dùng cách thức khoa chân múa tay diễn dịch một lần?”

“Là tớ quá kích động, tớ lần đầu tiên cùng người khác nói ra chuyện xưa của mình, Mạc, tới vịn tớ một phen, tớ muốn đi toilet.”

Morrison trên mặt chồng chất nụ cười nịnh nọt.

“Ai, tớ chính là người hầu thân cận của cậu, Morrison bá tước đại nhân.” Mạc Từ thở dài, làm ra vẻ lắc đầu, đem cánh tay trắng kiện rắn chắc của Morrison đỡ trên vai của mình, cẩn cẩn dực dực di chuyển bước chân.

—— Biến chuyển không lường được, lúc đến toilet trơn trượt, cái đầu đàn độn như vậy, cần phải có người vây xem mới được.

Đợi cho Mạc Từ đem Morrison vịn trở về phòng bệnh, khí lực cả người cũng không còn lại bao nhiêu, dựa vách tường, Mạc Từ nghĩ đến đề tài mới nói vừa rồi, kiểm chế không được hiểu kỳ trong lòng, hỏi: “Cậu rất yêu mến cô gái kia, vậy vì cái gì còn phải cùng cô ấy tách ra?”

“Không phải tớ muốn cùng em ấy tách ra, tớ yêu em ấy, em ấy yêu tớ. Chính thức tách chúng tớ ra, là vận mệnh. Thời gian chúng tớ ở chung quá mức ngắn ngủi, em ấy đã mất...” Thật lâu sau Mạc Từ đặt câu hỏi, Morrison mang trầm mặc trả lời.

Mái tóc màu vàng của Morrison trở nên phờ phạc, thậm chí không hề phản xạ lại ánh sáng chiếu qua của đèn bàn phòng bệnh, âm thanh khe khẽ đi qua chỗ cổ họng, trở nên khàn khàn.

Mạc Từ biết mình nói trúng chỗ đau của Morrison rồi, vội vàng đứng thẳng cơ thể, đi đến trước mặt Morrison, vụng về an ủi anh: “Thật có lỗi, tớ không nên nói ra...”

“Không sao cả, cũng đã qua nhiều năm.”

Morrison đột nhiên nhớ tới năm năm trước buổi tối gió lạnh thấu xương kia, cô gái nằm trên mặt đất ở cuối hẻm bữa bột, cơ thể dần dần mất đi ấm áp, chảy ra chất lỏng màu đỏ nồng đặc.

Trước khi ở đó, cơ thể của cô vẫn còn nóng hổi con người rạng rỡ, đôi mắt sáng ngời xinh đẹp kia vĩnh viễn nhắm lại, trước khi khép lại mí mắt, cánh môi mềm mại của cô gái nói ra lời làm anh nghẹn ngào khóc rống.

“Morrison, xin lỗi, em không thể cùng anh vượt qua từng ngày, quý trọng người trước mắt, anh sẽ tìm được hạnh phúc của mình, em sẽ ở trên thiên đường chúc phúc cho anh...”

Dịu dàng mỉm cười đến mức tận cùng, Morrison quên không được nụ cười xinh đẹp nở ra trước khi đi của cô ấy, cũng...quên không được thù hận của anh đối với cha mình.

Cái người đàn ông lãnh khốc kia nề nếp thứ tự lau cây súng màu đen, âm thanh giống như gió lạnh mùa đông khô khốc lạnh thấu xương, ánh mắt lợi hại đâm thủng anh, mỗi chữ mỗi câu, làm anh nghe rành mạch:

“Morrison, con của ta...Con hẳn là hiểu bản thân nên, không nên làm cái gì. Con có thể có được rất nhiều cô tình nhân, điểm này ta cho tới hiện tại cũng không trói buộc con. Nhưng con không thể chỉ có một người phụ nữ, một người phụ nữ bình thường không có thân phận bối cảnh, cô ta không có tư cách cùng con ở cùng nhau. Nếu con khẳng khái cưới người phụ nữ đặt ở bên người, phải là có đầy đủ quyền thế, có thể làm cho gia tộc tiến thêm một bước lớn mạnh, người phụ nữ có thân phận. Đừng nên làm chuyện ngu ngốc, Morrison.”

“Không muốn, tôi không muốn một cái đối tượng liên hôn, tôi thề, tôi tuyệt đối sẽ không lấy một người tôi không yêu, chỉ là một phụ nữ con rồi hình người!” Ngay lúc anh phần nộ đập cửa mà đi, cũng chính vì ngu ngốc của bản thân mà phải trả một cái giá thê thảm đau đớn. Cô ấy bị thủ hạ của cha bắn chết...

Viên đạn bắn vào vị trí trái tim, không sai một ly, cô gái ở trong ngực của anh trôi đi tính mạng, anh tràn đầy phần nộ đi tìm cái người đàn ông lãnh khốc tựa như một loại máy móc lý luận, sau đó, bị phần thống khổ rời khỏi ngôi nhà giống như tòa thành phong kín.

Nhoáng một cái năm năm, anh rời khỏi đạo quang kiếm ảnh, cuộc sống người bình thường nhiều màu sắc, anh gặp người làm anh lần nữa động tâm. Hấp thu ánh mặt trời, cất chứa mỉm cười. Tồn tại của Mạc Từ làm anh cảm giác mình triệt để thoát ly cái thế giới phía sau kia.

Anh vô luận như thế nào cũng sẽ không trở về thế giới hắc ám đó.

Morrison lắc đầu, đem ánh mắt mất đi tiêu cự một lần nữa tụ lại trên thân người trước mắt kia.

Anh thề, lúc này đây nhất quyết phải bắt được Mạc Từ, không cho người ngấp trộm ánh mặt trời này từ trước mặt anh trốn đi!

51. Quyển 2 - Chương 11

Vì chăm sóc Morrison lần thứ hai bị thương, Mạc Từ lần thứ ba uyển chuyển cự tuyệt lời mời của Winnie.

Ở dưới sự ‘Huấn luyện’ càng ngày càng dày đặc của lão sư Antoine, nhiệm vụ quan tâm chăm sóc bạn tốt, còn phải bớt thời gian đi thăm giúp đỡ, Mạc Từ cảm giác tiết tấu cuộc sống của mình liên tục tăng lên.

Thiếu nữ ở đầu bên kia dùng ngữ điệu thất vọng nói ra.

“Mạc Từ, đây đã là lần thứ tư, nếu mỗi một lần anh đều dùng mở đầu như thế để trả lời, em sẽ cho rằng anh đã chán ghét em.”

Dừng một chút kéo thật dài âm cuối, Mạc Từ có thể nghĩ thấy bộ dáng Winnie cảm điện thoại, mắt to xinh đẹp bịt kín một tầng sương mù.

“Xin lỗi, Winnie ——” Mạc Từ nhanh chóng giải thích, lại bởi vì thiếu nữ đầu bên kia tăng thêm âm thanh mà đem lời còn lại nuốt vào trong bụng.

“Mạc Từ, lễ Giáng Sinh sắp đến.”

“Thật sao, xin lỗi...”

“Không nên nói xin lỗi, aiz, Mạc Từ, chẳng lẽ gặp phải loại tình huống này, anh còn muốn nói ‘Xin lỗi’?”

Thiếu nữ hạ thấp âm thanh tới vài từ cuối cùng lại tăng lên, ngữ điệu nghi vấn làm cho Mạc Từ á khẩu không trả lời được.

Đúng vậy, đây đã là lần thứ tư.

Bên này lão sư giảng bài không thể bỏ qua, Morrison không có người nhà quan tâm, không có người nhà chăm sóc, còn phải ở trên giường bệnh nằm một tuần lễ, lộ trình mỗi ngày an bài chặt chẽ – cậu suýt nữa quên mình còn cùng một cô gái gọi là Winnie kết giao qua lại.

“Mặc dù em không muốn nghe thấy những lời này, anh vẫn là phải nói một tiếng xin lỗi. Winnie, gần đây anh thật sự là bận quá mức, cuộc sống của anh như đồng hồ treo trên tháp chuông ấy, tiến hành không sót từng phút từng giây, chỉ có lúc tối đi ngủ anh mới có thể điều hòa. Lễ Giáng Sinh...”

“Bận rộn quá mức cũng không phải chuyện tốt, Mặc Từ, để cho cuộc sống khấn trương nhiều hơn một phần vui vẻ thanh nhàn đi, anh hẳn là thả lỏng một chút.”

Không nghe được một đoạn lớn phàn nàn như trong tưởng tượng, Winnie sẵn sàng làm cậu hết sức thoải mái. Mặc Từ đem cơ thể hơi nghiêng về phía trước, nhìn thấy bầu trời bên ngoài mấy ngày nay là sáng trong hiếm thấy.

“Winnie,” Mặc Từ thu hồi cơ thể, tựa ở trên vách tường, “Anh sẽ rút ra một chút thời gian, vào ngày lễ Giáng Sinh, cùng em đi đến bất cứ chỗ nào em muốn.”

“Vâng, vậy em chờ điện thoại của anh.” Âm thanh thiếu nữ dịu dàng truyền tới, mang theo một tia mừng rỡ như nguyện với thỏa mãn.

Nếu Winnie đang ở trong phòng ngủ trong nhà, sẽ nằm ngã vào trên chiếc gối sắc màu ấm áp đi. Mặc Từ kết thúc cong khéo môi, đổi tay cầm nói điện thoại.

“Gặp lại sau, Winnie.” Mặc Từ hướng thiếu nữ nói lời tạm biệt.

“Ha ha, gặp lại sau, anh yêu.” Thiếu nữ đặc biệt tăng thêm xưng hô biến mất ở trong tiếng đô đô, cô vượt lên trước một bước cúp điện thoại.

Tiếng cười thanh thúy cuối cùng thể hiện Winnie tâm tình vui sướng.

Mặc Từ để điện thoại xuống, chuẩn bị cho tốt đến bệnh viện phải mang theo gì đó, sau khi đổi xong giày thì đi ra cửa.

Buổi sáng lúc mới thức dậy, ngoài cửa sổ mờ mịt một mảnh.

Bông tuyết màu trắng từ bầu trời màu xám chì bay lả tả xuống, ở dưới sự thúc đẩy của gió lạnh mà phiêu tán đến trên nóc nhà, trên đất và cả trên cây.

Cảnh tuyết rơi màu trắng làm cho buổi sớm sáng lên, tuyết mịn còn đang không biết mệt mỏi rơi xuống, liên tiếp không ngừng bao trùm phủ nhuộm lên nền tuyết.

Mặc Từ thở ra hơi thở màu trắng phả vào trên cửa sổ kính, bông tuyết gần sát cửa sổ phía bắc chậm rãi hòa tan.

Trên bầu trời, bông tuyết sáu cạnh dùng một cái góc độ xiêu vẹo rơi xuống khoảng không tan ra.

Sau một đêm tuyết vẫn rất nhiều như cũ.

Mặc Từ từ trong tủ quần áo tìm ra trang phục mùa đông dày cộm, thay đổi áo ngủ có vẻ mỏng manh trên người. Mùa đông nước F vô cùng rét lạnh, cậu cũng không muốn để cho cậu mùa đông hàng năm cảm mạo trở thành thói quen, nếu như vậy, cậu rất có khả năng cùng với Morrison đặc biệt ngốc ở bệnh viện đếm bông tuyết ngoài cửa sổ.

Cậu không có quên mua cho bạn gái của mình một món quà nhỏ giống với Winnie dịu dàng trang nhã, sẵn sàng đáng yêu, cũng cần phải có một phần lễ vật để tăng tiến tình cảm hai người như gần như xa, có chút nguy hiểm.

Nhưng mà, mua gì mới tốt đây? Nhị thiếu Mặc gia giữ mình trong sạch năm năm nhẵn hai đường lông mày thon dài, đào rỗng tâm tư suy nghĩ món quà các cô gái yêu thích.

Đá quý, đồng hồ, túi xách hàng hiệu? Không, ở đây cậu chỉ là một du học sinh bình thường, nếu lấy ra một phần lễ vật như vậy, Winnie sẽ cho rằng cậu đi cướp ngân hàng.

Trùm tốt áo khoác bên ngoài, cài xong nút trên quần áo, Mặc Từ mở cửa.

Gió lạnh vây quanh tiến vào phòng mở thiết bị sưởi ấm, Mặc Từ mới vừa rồi còn không biết là lạnh rục rỏ lại, đem cửa lằn nửa đóng lại, mang vào giày da dày cộm. Cái giày này chính là Mặc Từ đặc biệt kính nhờ

vị hàng xóm nhiệt tình kia – dì Charlize mua giày da dày thêm. Từ một tháng trước, trong tin tức nói qua, ngày gần đây sẽ có luồng khí lạnh đột kích. Mặc Từ một thân trang phục mùa đông đều là nhờ dì Charlize mua, vị cô dì này đúng là một tay cừ khôi chém giá.

Sau khi xác định có thể ra ngoài, Mặc Từ lần nữa mở cửa.

Giày da dưới chân có chút lớn, ở đây vóc người cao lớn, trong đám người Châu Âu hình thể to lớn, cái đôi giày này là số nhỏ nhất, có lẽ phải đưa cho các hàng xóm một ít món quà nhỏ.

Dưới chân giẫm lên tuyết đọng vang lên lịch kịch lịch kịch, giày có chút lớn, cậu rất khó đi nhanh được.

Tuyết rất dày, trong vòng một đêm làm cho thành phố này thay áo ngoài màu trắng. Bên ngoài độ chênh lệch nhiệt độ trong ngày rất lớn, trên cái ô Mặc Từ che tích góp từng chút ngày càng nhiều bông tuyết.

Ở trên đường chưa bị tuyết che phủ hoàn toàn, sau khi đợi gần mười phút, Mặc Từ rốt cuộc đã chờ được một chiếc taxi không người.

Mặc Từ chà xát hai tay, đem ô cất kỹ, vội vàng tiến vào trong xe.

Ngồi ở phía bên phải trên ghế lái xe là một ông chú béo hơn năm mươi tuổi, mặc áo khoác màu rậm nắng, trên cổ còn quấn khăn quàng cổ len sợi màu đen. Ông nhiệt tình cùng Mặc Từ lên tiếng chào hỏi, liền bắt đầu trò chuyện thời tiết ngày hôm nay.

Khi biết được mục đích Mặc Từ là cái cửa hàng rực rỡ muôn màu sau phố, Mr.tài xế quay tay lái một cái, hơi thở thổi ra phả lên kính chắn gió phía trước.

“Cậu trai trẻ là muốn mua quà cho bạn gái?”

“Đúng vậy. Thực tế là cháu đang gặp một chuyện phiền não. Hoa hồng đỏ nhất định phải tặng, nhưng một món quà khác muốn tặng không biết có hợp ý hay không? Cháu không biết ngoại trừ hoa còn có thể tặng thứ gì nữa?” Mặc Từ sớm thành thói quen người nước F nhiệt tình tùy tiện là có thể gặp được, trả lời trêu chọc của ông chú lái xe.

Mặc Từ muốn làm cho tay lạnh như băng của mình trở nên ấm một chút, ngồi ở phía sau chà xát tay qua lại, Mr.tài xế có lẽ có thể nghĩ ra một cái phương pháp tốt.

“Ha ha, hoa hồng là món quà tốt nhất, không có phụ nữ không thích hoa. Hương thơm của bông hoa làm cho người ta say mê, thể hiện trái tim nồng cháy và tình yêu, có lẽ tôi có thể vì cậu đưa ra một cái chủ ý. Trước nói về tôi đi, tôi đã nghĩ xong phần món quà tặng cho vợ của tôi – nước hoa pha hương hoa hồng.”

Mr.tài xế cẩn cẩn dục dục lái xe, một bên cùng Mặc Từ nói chuyện phiếm.

Tuyết đọng trên đường rất trơn, cũng may lúc này đã có nhân viên chuyên môn mặc đồng phục thống nhất quét tuyết, quét dọn tuyết đọng trên đường làm xe trượt, rất dễ phát sinh tai nạn xe cộ.

Người trẻ tuổi yêu đương nhiệt tình như lửa, mỗi ngày đều là tình khí mười phần, cậu cũng không muốn rơi vào trong thời gian cuồng nhiệt của cậu bé con chậm trễ thời gian mùa quà.

“Nước hoa? Đó là một ý kiến hay, cháu nghĩ cô ấy sẽ thích.” Mặc Từ đem tay ấm lên bỏ vào trong túi, lại hỏi: “Nếu tặng quà cho một người bạn bị thương nằm viện, tặng cái gì là tốt nhất?”

Nhìn qua kính chiếu hậu nhìn xem ông chú lái xe ưỡn bụng, Mặc Từ muốn nghe xem một ít sáng kiến của ông ấy. Nước hoa là vật ưa chuộng nhất của người nước F, Winnie mặt dù là Hoa kiều, nhưng lại là người nước F điển hình, con gái sẽ thích những thứ này, lời của Mr.tài xế rất có đạo lý.

“Là nam, hay là nữ?”

Mr.tài xế mập mạp đối với Mặc Từ muốn nói mà dừng biểu hiện ra hứng thú nồng đậm.

“Vâng, là nam.” Mặc Từ vẫn như cũ cảm thấy rất lạnh, cậu cảm giác được chân của mình sắp đông cứng, có lẽ hôm nay ra ngoài cũng không phải một cái quyết định tốt.

“À, nam, loại quan hệ rất vững chắc?”

“Đúng vậy, bạn thân.”

“Người bạn kia của cậu thật đáng thương.” Mr.tài xế ở trước ngực tìm một thánh giá, “Nếu cậu ta bệnh không nghiêm trọng, có thể đi ra ngoài đi đi lại lại đi đi lại lại, cậu có thể mời cậu ta ra ngoài đi xem thi đấu bóng đá ở sân vận động quốc gia, đó là một trận quyết đấu vương giả, tôi tin rằng Codera của đội Lions nhất định thắng lợi!” Mr.tài xế nặng nề đập tay lái một chút, đem mặt chuyển hướng hành khách duy nhất phía sau, lộ ra nét mặt hưng phấn.

“Mr, nhanh nắm chặt tay lái!” Mạc Từ nhìn thấy Mr.tài xế hành động hưng phấn, theo bản năng nhắc nhở, để tránh tại ngày tuyết rơi này phát sinh sự cố.

“A, là tôi quá kích động, xin lỗi!” Mr.tài xế nở nụ cười, trên mặt mặt hồng nhuận tràn đầy ý cười, ông nắm chặt tay lái, kịp thời tránh thoát ngoài ý muốn cùng một cái cột điện đâm nhau, lại bắt đầu chủ đề mới nói vừa rồi.

“Tặng bạn gái nước hoa cùng hoa hồng, bạn nằm viện đặt một vé vào cửa bóng đá, bằng không gọi điện thoại hỏi cậu ta nghĩ muốn gì...Con trai sẽ không thích những món quà nhỏ này, vé vào cửa hoặc là hoạt động thể thao mới là thứ bọn họ thích nhất!” Mr.tài xế gật đầu một cái, “Tình yêu và tình bạn, ngàn vạn không nên quên người nhà, nếu cậu có em trai em gái, mô hình điều khiển và búp bê sẽ là lựa chọn không tệ.”

Xe không nhanh không chậm chạy đi, đang lúc nói chuyện đã đến tới đầu phố.

Mr.tài xế mập mạp giẫm xuống phanh lại, ngừng lại, từ trong kính nhìn phía sau sau khi thấy chàng trai ngồi suy ngẫm, lên tiếng nhắc nhở: “Cậu trai trẻ, đến địa điểm rồi.”

“Cám ơn.” Mạc Từ thanh toán tiền, mở cửa xe. Mr.tài xế ở phía sau của cậu nói: “Chúc mỗi một ngày trôi qua đều vui vẻ, chàng trai!”

52. Quyển 2 - Chương 12

Tuyết liên tục sau một tuần lễ cũng không làm mất đi cảm xúc mãnh liệt cuồng hoan của mọi người đối với ngày lễ.

Trước cửa tiệm trang trí vô cùng xinh đẹp, cũng dựng một gốc cây thông Noen màu sắc rực rỡ. Không khí sôi động của lễ Giáng Sinh khiến cho cái thành phố này trở nên càng thêm ngọt ngào ấm áp.

Các cặp đôi lựa chọn ngày này để ở cùng nhau, cùng nhau hưởng thụ chính là thời gian đẹp nhất. Trong công viên trung tâm của thành phố này tụ hội một đôi lại một đôi tình nhân. Bọn họ vai kề nhau, tay nắm tay, bước chân bước đi không dài không ngắn, ở dưới cây thông Noen cực to trong công viên trung tâm tản bộ.

Tuyết trắng muốt bao trùm màu nền xanh biếc của cây thông Noen, làm thành một bộ trang phục mùa đông màu trắng cho cây to. Bọt khí màu hồng phấn liên tục từ dưới cây bay lên không trung, đôi tình nhân không chút nào che giấu thân mật vuốt ve gò má, chạm mũi hôn môi của đối phương.

Mạc Từ cùng Winnie thời điểm dắt tay đi vào công viên, đèn màu vừa mới sáng. Trên cây thông Noen cực to trong trung tâm công viên treo từng chiếc từng chiếc đèn màu sáng rực, màu sắc rực rỡ hoa mỹ tô điểm cho bầu trời hôm âm, như là một đám đom đóm màu sắc không đồng nhất ở trên bầu trời bay múa.

Mạc Từ nhẹ tay khẽ kéo bàn tay bé nhỏ của Winnie, bọn họ một đường đi về phía trước, xuyên qua một bụi cây thấp và cây thường xanh. Giẫm lên tuyết đọng trên mặt đất, phát ra tiếng vang kịt kịt, lưu lại dấu chân mỗi một chỗ mà cơ thể cậu giẫm qua.

Đem tay của cô gái cất vào áo khoác của mình, Mạc Từ thừa dịp lúc Winnie không chú ý từ phía sau lấy ra một bó hoa hồng đỏ, đưa tới trước mặt cô gái.

Gương mặt mang theo nụ cười ở dưới ngọn đèn chiếu rọi có vẻ tinh tế tao nhã. Mạc Từ vào lúc cô gái hoảng hốt đem hoa hồng đẩy vào trong lòng cô gái, phóng nhỏ âm thanh: “Đây là món quà dành tặng cho em, Winnie.”

Cô gái hơi kinh ngạc nhìn mùi hương hoa hồng nồng đậm tản ra trong ngực, xong rồi cong khóe miệng, lộ ra một nụ cười ngọt ngào: “Cám ơn anh, Mạc Từ.”

Mi mắt rủ xuống ở trên hai gò má trắng nõn của cô gái chiếu xuống một điểm nhỏ bóng râm, ngọn đèn màu tối chiếu trên mái tóc của cô, phẳng phát như tóc đều biến thành màu sắc rực rỡ.

Điềm tĩnh xinh đẹp tuyệt trần, Mạc Từ cảm thấy khuôn mặt cô như một quy pháp tinh xảo, mũi hình dạng cao thẳng và rõ ràng đặc thù của người Châu Âu, đôi mắt đen Châu Á hóa và mái tóc như một thác nước làm cho cô tràn đầy thần vận Phương Đông.

Winnie thân là con lai Á Âu vô cùng xinh đẹp, Mạc Từ dùng ánh mắt thưởng thức lưu luyến hai gò má ửng hồng trên người của cô gái. Bông tuyết từ một chỗ khác của ô che bay đến trên mái tóc của cô gái, dính sát vào đuôi tóc.

Tuyết còn đang rơi, nhưng một đôi tình nhân bên cạnh sau khi tiến vào trong công viên đều thu ô lại, rất ăn ý sống vai bước đi.

Mạc Từ mấp máy khóe môi, thoáng cái thu ô che ngăn tuyết, làm cho gió lạnh thấu xương cùng bông tuyết bay vào trong khe hở của hai người. Winnie một tiếng thét lên làm cho Mạc Từ cười to không ngừng, ôm vai của cô gái, Mạc Từ lắc rơi bông tuyết trên ô che, ôn nhu thay cô gái sửa sang mái tóc hơi lộ vẻ tán loạn, gạt đi tuyết vụn trên đuôi tóc.

“Cái này cũng là quà.” Mạc Từ từ trong túi áo nổi lên lấy ra một hộp quà bao gói tinh xảo, nhẹ nhàng để vào lòng bàn tay của Winnie, nhìn thấy Winnie mang theo nụ cười ngọt ngào mở ra hộp quà, lấy ra cái lọ hình trụ màu xanh.

“A, đây là nước hoa?”

“Đúng vậy, em thích không?”

“Công ty B&K năm nay mới đưa ra mặt hàng này, mùi hương này em còn chưa thử qua, cám ơn anh, Mạc Từ. Em nghĩ các cô bạn của em sẽ hâm mộ đó.”

“Thích là tốt rồi.” Mạc Từ đến gần cô gái, ngửi thấy một chút nước hoa tỏa ra. Hô hấp nhẹ nhàng phun trên hai gò má cô gái, Mạc Từ mở to mắt nhìn thấy cô gái bởi vì thẹn thùng mà nhắm mắt lại, khẽ cúi đầu xuống, chạm vào hai gò má đông lạnh đỏ bừng của cô gái, cánh môi mang theo hơi ấm chạm vào hai gò má lạnh băng, Winnie giật giật lông mi, đợi cho sau khi môi Mạc Từ rời đi mở ra đôi mắt sáng ngời.

Đáy mắt xẹt qua nhanh chóng một tia mất mát, lông mi dày che đi tất cả cảm xúc, Mạc Từ đang nhìn quanh xung quanh không chút nào phát hiện cảm giác mất tự nhiên của Winnie.

Cô gái lau son môi để chôn giấu mất mát trong nội tâm, thân mật choàng vào cánh tay Mạc Từ, nghe thấy kế hoạch tiếp theo của Mạc Từ, sau đó lên tiếng thảo luận.

Cuối cùng quyết định nơi đến là một quán cà phê có chút danh tiếng, ở đó có đầy đủ lò sưởi cà phê làm ấm dạ dày, còn có món bánh ngọt làm cho người ta thêm muốn. Mạc Từ vỗ bụng mình, theo dõi thoải mái vui đùa, đem bàn tay của cô gái trong gió rét thổi lạnh giữ ở trong lòng bàn tay, giẫm tuyết đọng mà đi.

Dấu chân hai người giao thoa, trên mặt tuyết ở phía sau hai người lưu lại dấu chân song song. Nhưng trong hai người, ai cũng không quay đầu lại chú ý đến, giữa dấu chân song song phía sau nhiều hơn vài đường dấu chân một nông một sâu, giẫm nát dấu chân ẩn trên mặt của bọn họ...

Morrison bởi vì phá hư thạch cao, không thể không ở dưới sự thúc giục của dì Charles mà ngồi trên xe lăn, hai người sau khi ăn sáng qua thì đến bệnh viện, một lần nữa đánh thạch cao.

Cho chân của mình lần thứ ba đánh thạch cao thì nhìn thấy bác sĩ lộ ra gương mặt quen thuộc, cười lớn vươn chụp bả vai của Morrison, bắt đầu vui đùa: “Này, anh bạn, chẳng lẽ cậu tối qua đi nhảy điệu clacket*, phải biết rằng cậu là một bệnh nhân trong một tuần đánh thạch cao những ba lần, việc này cũng không phải bình thường, không phải sao?”

*Clacket hay còn gọi là tapdance: Là một điệu nhảy từ đôi chân, tiếng gõ xuống sàn phát ra theo nhịp điệu, những bản nhạc vang lên từ đôi chân đã làm nên sức hút kỳ diệu của điệu nhảy Tapdance. Tapdance chủ

yếu thể hiện bằng đôi chân, bằng tiết tấu và được xếp là một môn khiêu vũ thể thao (Dance Sport) có sự kết hợp giữa hình thể và âm thanh, nhưng khác ở chỗ, tiếng động được phát ra bằng đôi chân. Tiếng động của Tapdance xuất phát từ tiếng đập xuống sàn nhà bằng một đế giày đóng bằng sắt.

“Đúng vậy, việc này không hay gặp, bác sĩ, ông ăn qua bữa sáng chưa, tôi đã ăn sáng rồi mới đến bệnh viện, nhanh lên đi, đánh xong thạch cao sau đó tôi còn phải về nhà đó.” Morrison thúc giục nói, không có giải thích nguyên nhân phá hư thạch cao. Điều này làm cho bác sĩ vốn hào hứng bưng bưng tiếc nuối thở dài, xoay người sang chỗ khác chuẩn bị dụng cụ, gọi các y tá đối diện với mặt kính thoa son bắt đầu làm việc.

Dì Charles vỗ bờ vai dày rộng của Morrison, không cho là đúng nói, “Morrison, yên tâm đi, tôi sẽ làm cho cậu nguyên vẹn về nhà, rất nhanh.”

Dì Charles tóc màu rậm nắng vô cùng nhiệt tình, ở một bên hỗ trợ, cẩn thận dựng lên cái chân bị thương kia của Morrison.

“Tôi thật sự lo lắng cho sức khỏe của cậu, Morrison, từ sau khi liều lĩnh đua xe, tình huống chân của cậu vẫn luôn không tốt lên.” Dì Charles lo lắng nhìn Morrison một cái, giúp đỡ xoắn ống quần lên.

“Đúng vậy, chân này, nếu trường kỳ đánh thạch cao, cơ thể sẽ héo rút, tình huống hết sức không ổn.” Bác sĩ dùng ngữ khí nghiêm túc nói ra, “Rốt cuộc là nguyên nhân gì làm cho cậu kích động như thế, để tôi đoán xem, cậu là dùng chân này đá tình địch của cậu?” Bác sĩ dùng ngữ điệu kinh ngạc nói ra suy đoán của ông, phân tử bất quá hoạt động gần cạnh còn đang sôi nổi đẩy nhau chèn ép.

“Vô cùng chính xác, bác sĩ, tôi là dùng hai cái đùi, không, ba chân, có thêm cây nạng của tôi, đi đuổi đi cái tên nhóc khó chơi đó.” Morrison khoa tay múa chân một cái thủ thế, theo suy nghĩ của bác sĩ tiếp lời.

“A, nghiêm trọng như thế. Các cậu trong lúc đó nhất định phát sinh mâu thuẫn rất sâu sắc, phát triển đến bước nào rồi, có phải là chuẩn bị hẹn đến thời gian đi quyết đấu?” Bác sĩ hy vọng ảo tưởng không thực tế, nắm tay đem mình trở thành Morrison, hung hăng xuất ra một cú móc phải.

Morrison cắn răng, nhịn không được cho vị bác sĩ miệng nhảm nhí này giội vào một chậu nước lạnh:

“Bác sĩ, ông đã đọc quá nhiều tiểu thuyết kỳ sĩ.”

Bác sĩ: “Không, tôi gần đây xem chính là thể giới động vật, động vật vào lúc giải quyết vấn đề ***, thích dùng quyết đấu giải quyết tất cả.”

Morrison: “Ông ngày hôm qua xem trong đó chính là bộ ngựa quyết đấu?”

Bác sĩ: “Tại sao hỏi như vậy?”

Morrison: “Tôi thấy động tác ông móc cú phải rất giống bộ ngựa, ông đang ở đây bắt chước bọn nó?”

Bác sĩ: “...”

Morrison bị dì Charles gạt qua một bên, trên thực tế, vị cô dì nhiệt tình kia có một tật xấu, chính là vô cùng thích giúp đỡ người khác.

Trải qua thời gian ở phòng phẫu thuật của bệnh viện, dì Charles nhìn thấy một Mr bởi vì khẩn trương cực độ mà té xỉu ở trên ghế dài bên ngoài, liền nhiệt tâm giúp đỡ nâng dậy Mr đó, đem Morrison tạm thời quên tại chỗ góc của bệnh viện không nhiều người qua lại lắm.

Morrison bắt đắ dĩ thúc xe lăn của mình, chậm rãi để sát vào hành lang gần chỗ dì Charles, chuẩn bị nhắc nhở bà là đã đến lúc trở về.

Một bóng người lao nhanh tới vượt qua Morrison, thô lỗ đem Morrison hất qua một phía, bởi vì cổ xung lượng cực lớn này, Morrison suýt nữa từ xe lăn té xuống.

Ổn định thân mình, Morrison nhìn xem bóng lưng cao lớn của người đàn ông liều lĩnh vượt qua người phía trước, không vui nhứt mảy. Quan sát xung quanh, mới phát hiện mình đã theo dòng người đi đến một cái hành lang khác.

Morrison ở bốn phía nhìn quanh thấy được một gương mặt quen thuộc, người đàn ông vừa rồi đã thô lỗ đụng ngã anh đang cùng gương mặt Morrison biết rõ triển khai tranh chấp kịch liệt.

Giọng nói bén nhọn của cô gái quơ cánh tay, tâm trạng kích động vô cùng, Morrison đem xe lăn thúc chạy về phía trước vài mét, tranh chấp lớn tiếng truyền vào trong tai của anh.

“James, nó là con anh.” Cô gái giữ chặt cánh tay của người đàn ông giải thích nói.

“Ai biết được nó là con của ai, chúng ta đã chia tay, Winnie, chúng ta đã chia tay không phải sao, từ lúc ba tháng trước. Ai biết đứa con trong bụng cô là cô cùng ai sinh.” Người đàn ông dùng âm thanh lãnh khốc kích thích cô gái thần sắc kích động.

“Đúng vậy, ba tháng trước, là ba tháng trước, anh nhìn xem cái này đi.” Cô gái đưa tờ giấy mỏng ở trong tay nhét vào trong ngực người đàn ông, hốc mắt đỏ ửng.

“Đã mười bốn tuần, lúc đó – chúng ta còn chưa chia tay!” Nước mắt của cô gái theo gương mặt chảy xuôi xuống, trong mắt cô chứa đựng nước mắt, kích động như trước, đem tất cả lợi thế đặt ở trên phiếu xét nghiệm trong tay người đàn ông.

Hai người lớn tiếng ồn ào khiến cho một đám bệnh tật đến xem, mọi người chậm rãi tụ lại, chờ đợi trò hay mở màn.

“Phải không?” Người đàn ông lãnh khốc giật giật môi, âm thanh nhỏ người nghe không rõ lắm, Morrison dựa vào cử động miệng của anh ta mà suy đoán ra từ đơn anh ta nhỏ ra.

“Anh không cần nó sao, anh dám nói cùng anh không quan hệ sao, James, em yêu anh, đừng rời bỏ em.” Cô gái vô lực rũ tay xuống, đôi mắt theo thân ảnh của người đàn ông di chuyển.

Người đàn ông tinh tế nhìn tờ giấy trong tay một lần, âm thanh không lãnh khốc giống như trước nữa, “Để cho anh ngẫm lại, Winnie, việc này cần thời gian nhất định. Để cho hai người chúng ta đều tỉnh táo ngồi xuống suy ngẫm đi.”

“Anh đồng ý?” Trong âm thanh cô gái nhiều hơn một phần kinh hãi, trong ánh mắt của cô một lần nữa dấy lên hy vọng.

“Hai người chúng ta, chúng ta ngày kia đến Little Red Mill gặp nhau, buổi chiều năm giờ, anh chờ em.” Người đàn ông không kiềm được duỗi cánh tay ra, vung về lau khô nước mắt trên gương mặt của cô gái.

Một đám người áp sát trò đùa chuyển biến tốt kết thúc nên đều lui ra, để lại đôi tình nhân hòa hảo một chỗ với nhau.

Morrison chậm rãi chuyển bánh xe lăn, trên mặt dần dần triển lộ một nụ cười phát ra từ nội tâm.

Anh nghĩ, anh lập tức có thể thoát khỏi trận giày vò này của mình.

53. Quyển 2 - Chương 13

“Xin lỗi, Morrison, hôm nay mới đến gặp cậu.” Mạc Từ ngoài cửa lộ ra biểu tình xin lỗi, làm cho người ta không ác tâm được để nhốt cậu ở ngoài cửa.

Morrison ôm cánh tay trầm mặc, chừa ra một chỗ trống để cho Mạc Từ từ khe hở nọ tiến vào trong.

Chàng trai thân hình hơi gầy từ phía sau lấy ra thức ăn bày biện đặt trong cà mèn, mang theo nụ cười nhỉnh nọt, cực kỳ chính xác ngồi xuống ghế trong phòng khách của Morrison.

“Morrison, đã đói bụng đi, trước xin bớt giận lấp đầy bụng đã, rồi nghe tớ từ từ nói.”

“Được.” Morrison bày ra vẻ nghiêm túc, đem ánh mắt rơi vào đôi môi đang chuyển động trên người Mạc Từ, đầu khẽ nghiêng, làm ra một bộ bộ dáng lắng nghe Mạc Từ giải thích.

Mạc Từ mở cà mèn ra, dọn xong thức ăn, nhìn thấy Morrison biểu tình hết sức nghiêm túc, không thể không lục đi lục lại lý do thoái thác đã nghĩ tốt trước khi đến, chậm rãi mở miệng.

“Xin lỗi, hai ngày nay bận đến thăm, bài giảng vừa qua của lão sư Antoine bên kia rất quan trọng, tớ cũng là hôm qua mới có thời gian sắp xếp. Chiều ngày hôm qua tớ cùng Winnie hẹn hò với nhau, vốn nghĩ tối thăm cậu, nhưng mà điện thoại nhà của cậu vẫn luôn không có người bắt, lời mời của bạn gái Winnie không

thể từ chối, chúng tớ lại ở chung cả một buổi tối, khiêu vũ cũng là một hoạt động nặng nhọc nha. Chẳng qua, tớ không có quên quà của cậu...” Mạc Từ cẩn cẩn dực dực đánh giá một lần nữa biểu tình của Morrison, tiếp tục nói.

“Tớ mua quà cho cậu, tuy rằng đã trễ một ngày rồi. Lên tiếng ân cần thăm hỏi cũng đến muộn một ngày, bất quá tớ vẫn là muốn nói, lễ Giáng Sinh vui vẻ, Morrison.”

Mạc Từ từ trong túi lấy ra hai vé bóng đá đã sớm chuẩn bị tốt, duỗi dài cánh tay, nhét vào trong lòng bàn tay của Morrison.

Vé vào cửa đỏ xanh giao nhau in biểu ngữ thật to, Morrison che giấu dòng nước ăm tràn đầy ra trong lòng, đem tất cả không vui để qua sau đầu.

“Tuy rằng tớ tức giận...” Morrison nắm vé vào cửa, cố ý dừng lại, đối với hành vi hơi ngửa nhìn chăm chú của Mạc Từ hết sức hài lòng.

“Nhưng tớ thích món quà cậu tặng cho tớ.” Morrison mỉm cười nhìn xem Mạc Từ, trước sau như một triển lộ thần sắc ôn nhu.

Mạc Từ sợ Morrison tức giận yên lòng, thu xếp bữa cơm cho Morrison, một bên hỏi thăm thể cái chân của Morrison.

“Còn bao nhiêu ngày nữa có thể đỡ xuống thạch cao?”

“Ừm, bác sĩ nói một tháng, tớ nhớ bác sĩ nói như thế.”

“Nhưng mà dì Charles nói cậu phá hư thạch cao, hẳn là rất nghiêm trọng.” Mạc Từ gõ thạch cao trên chân Morrison, đã không còn chữ vẽ bậy lúc tức, hiển nhiên là làm thạch cao một lần nữa.

“Không vấn đề, điều này không quan trọng, chân của tớ rất nhanh có thể tốt.”

Morrison qua loa đáp lại, hàm hồ vài câu, vào lúc Mạc Từ ngừng chủ đề đột nhiên ngắt đầu hỏi:

“Cậu sẽ cùng tớ cùng nhau đi xem trận đấu chứ?”

“Sao cơ?” Suy nghĩ nhảy chuyển, Mạc Từ trong nháy mắt còn chưa hồi hồn, đợi cho ý thức được Morrison nói chính là trận đấu bóng đá, Mạc Từ không có ý tứ cào tóc, dùng ánh mắt mang theo áy náy nhìn về phía Morrison.

“Tớ đưa cho cậu hai vé vào cửa, cậu có thể tìm người khác đi cùng cậu xem trận đấu, không cần đi cùng với tớ, không có những người bạn khác hoặc là bạn gái sao?”

Mặt của Morrison lập tức trầm xuống, chờ mong trong mắt như là băng tan chảy, bốc hơi không còn thấy bóng dáng tăm hơi. Anh giật giật yết hầu, điều chỉnh tốt tâm trạng xấu của mình, đối diện với Mạc Từ miệng phun lời vô tâm như thế.

“Tớ không muốn cùng người khác đi xem trận đấu, cậu sẽ cùng tớ đi chứ.”

Lời lặp lại một lần khiến cho Mạc Từ chú ý, “Tớ chỉ là nghĩ, Morrison cậu luôn cùng tớ ngồi một chỗ, có thể hay không ảnh hưởng tới cơ hội cậu kết giao với những người bạn khác, nhiều năm như vậy, bên cạnh cậu ngay cả một người bạn gái cũng không có.”

“Không, cậu không có ảnh hưởng tớ, còn bạn gái, cậu cần bản không cần lo lắng những điều đó, tớ còn chưa nhìn thấy loại hình tớ thích.”

Morrison không sao cả nhún nhún vai giải thích nói, tận lực bảo trì tự nhiên.

Mạc Từ khê thở dài, ở dưới sự kiên trì của Morrison nhận lấy vé vào cửa, “Nếu cậu muốn cùng tớ đi xem trận đấu, tớ đáp ứng cậu.”

Morrison nghe được lời hứa con mắt sáng tinh, hàm dưới ban đầu căng cứng giãn lỏng bình thường, miệng chum chum nhin không được giờ lên, Morrison tiếp tục tăng thêm lợi thế, “Ở sau trận đấu, cậu còn phải mời tớ uống một tách coffee, tớ muốn đến Little Red Mill đi uống tách coffee nhận lỗi.”

Vài cái từ đơn sau cùng của Morrison đọc càng thêm nặng, làm cho Mạc Từ không có cơ hội cự tuyệt.

Mạc Từ đảo một cái xem thường, xòe bàn tay ra, nói:

“Tại sao phải đến Little Red Mill, ở đó cách nhà một khoảng không ngắn. Huống chi nhận lỗi hẳn là mời cậu đến nhà hàng ăn cơm, mà không phải uống coffee a?”

“Tớ chỉ là cảm thấy coffee ở đây rất đậm đà, hơn nữa, nơi ấy cách sân thể thao rất gần, sau khi chúng ta xem xong trận đấu có thể cho dạ dày của chúng ta trở nên ấm lên một chút. Bác sĩ trong bệnh viện nói cho tớ biết, không thể ăn thức ăn quá béo thức ăn mặn, vì thế, đành phải là coffee.”

“Thương thể của cậu chính là chân mà không phải dạ dày, Morrison.”

“Mạc, cần tuân theo lời dặn của bác sĩ, đối với sức khỏe có lợi.”

“...”

“Mạc?” Morrison giương mắt nói.

“A, được. Như vậy ngày kia gặp, tớ đi về trước đây, Morrison.”

“Gặp lại sau, Mạc.”

Mạc Từ thỏa hiệp, lại xem nhẹ khỏe miệng của Morrison nhiều thêm một mặt mỉm cười.

Mạc Từ thật không ngờ sẽ ở loại tình huống này gặp phải Winnie.

Người con gái ngày thường dịu dàng vô cùng xinh đẹp mạnh mẽ túm một người đàn ông đáng người cường tráng, biểu lộ ngọt ngào, cùng người đàn ông đối diện như là người yêu đã yêu cuồng nhiệt nhiều ngày.

Bọn họ nóng cháy ôm nhau hôn môi, môi lưỡi trong miệng kịch liệt dây dưa truyền cho đối phương. Ăn ý mười phần làm cho khách nhân uống coffee xung quanh vỗ tay la ồn lên.

Vào trước đó, bọn họ còn đang cãi nhau kịch liệt. Sau khi đang mâu thuẫn rồi nhất nhất liên tiếp giải quyết, bọn họ hôn môi hai má lẫn nhau của đối phương, từng người đề nghị tha thứ. Tiết mục gương vỡ lại lành làm cho người xem mở rộng tầm mắt, nhưng ngồi ở cách vách bọn họ, Mạc Từ mắt thấy toàn bộ quá trình thế nhưng lại hết sức xấu hổ.

“Mạc, cô ta lừa gạt tình cảm của cậu, tớ đã sớm biết. Vì thế mới phải để cậu đến đây mắt thấy tất cả chuyện này, để cậu không bị mông tại cổ lí*, tiếp tục bị lừa gạt.”

*Mông cổ tại lí – : Ví với người hồ đồ, không nhận được đâu là chân tình, không biết chút nào đến chuyện liên quan đến mình, thường được ví với chân tướng không rõ ràng, bị người khác đánh lừa. Sau thường dùng như một câu thành ngữ, ý chỉ tình cảm sâu sắc.

Morrison khẩn trương nắm lên tay của Mạc Từ, đối với Mạc Từ thần sắc tối tăm giải thích nói.

“Xin lỗi, chuyện này vốn để tự cậu hiểu rõ là được rồi, tớ sẽ...Đem cái gì cũng không nhìn thấy.” Đôi mắt màu xanh biếc của Morrison chống lại Mạc Từ vẫn trầm mặc như cũ.

Mạc Từ cảm giác mình ở trên sân bóng bởi vì hò hét cổ vũ mà yết hầu hơi khô khàn. Cậu rót cho mình một ly nước lọc, uống hết ừng ực, vỗ bàn tay rộng ấm áp của Morrison.

“Tớ chỉ có chút xấu hổ thôi.”

“Cậu thật sự không có chuyện gì sao?” Morrison lo lắng nói, thần sắc Mạc Từ giờ phút này có chút cổ quái, anh không thể bảo đảm Mạc Từ vô cớ vị đội nón xanh, sẽ ở sau một khắc giờ tách coffee trong tay lên, ném trên người đôi tình nhân cách một bức tường kia.

Mạc Từ nhìn chăm chú coffee màu nâu sẫm trong tách coffee, xoay tách coffee trên cái đĩa nhỏ, làm cho chất lỏng trong tách xoay tròn theo, hình thành một cái vòng nước xoáy nhỏ nhỏ.

“Bọn họ mới là người yêu chân chính, không phải sao?”

Mạc Từ không đợi cho Morrison trả lời, tiếp tục nói:

“Bọn họ cùng nhau bốn năm từng có không hòa hợp, từng có khắc khẩu, còn trải qua thời gian ngọt ngào. Bọn họ bởi vì hiểu lầm chia tay thời gian còn chưa vượt qua nửa năm...Điều này làm cho tớ ở giữa chen chân cảm thấy xấu hổ.”

“Mạc...”

“May mắn tớ chưa cùng Winnie quan hệ thân mật gần bó hơn, nếu như vậy, tớ nghĩ, bạn trai Winnie sẽ tại vài hôm sau khi hòa hợp, giờ nắm đấm tới tìm tớ gây chuyện.”

“Tớ sẽ đứng ở bên cạnh cậu bảo vệ cậu.” Morrison lập tức nói.

“Morrison...”

Mạc Từ âm thanh có chút khàn khàn.

“Tại sao, ngoại trừ xấu hổ ra, tớ không có một chút mất mát, dù là một phần những loại tâm trạng khác?”

“Mạc ——”

“Tớ chỉ cảm thấy, mình đối với Winnie dường như không có chút nào yêu thích, tớ chỉ là cảm thấy xấu hổ, kẹt ở giữa, đâm đương bên thứ ba xấu hổ. Morrison, cậu hiểu ý của tớ?”

“Quên đi, tớ vẫn là gốc ở trong phòng bếp càng thích hợp hơn, những thứ rau củ vô tri kia càng làm cho tớ cảm thấy an tâm.”

Mạc Từ cười khổ trong chốc lát, cảm thấy từ sau khi vận mệnh bắt đầu chuyển hướng, lại càng sản sinh lo được lo mất. Cậu cần là một phần tình cảm ổn định, rong biển phiêu bạt bất định, tùy thời đều theo sóng biển trôi xa không phải chốn cậu chờ mong.

Cậu không biết lời nói vừa rồi của mình có mấy phần thật giả.

Rốt cuộc có thích hay không?

Cậu đang dao động. Có lẽ là bởi vì Winnie trước đối với cậu có cảm tình nên mới quyết định yêu mến Winnie.

Bởi vì người thích cậu, vì thế cậu cũng thích người đó.

Bởi vì có người yêu cậu, cậu cũng yêu người đó.

Ở dưới ảnh hưởng của hoàn cảnh gia đình, cậu vẫn luôn là người bị yêu mà không phải là trước yêu người khác. Trước khi trọng sinh đây khí thế kia, Mạc Từ ngông cuồng tự cao vẫn luôn ngâm mình ở trong hũ đường mà lớn lên, cậu chỉ cần ra hiệu, sẽ có rất nhiều cô gái ngã nhào tới. Cậu tự nhận phong lưu, kỳ thật ở trong thế giới tình cảm, cậu vẫn là một đứa trẻ trí lực còn chưa khai hóa.

Mà Mạc Từ hiện tại bởi vì nguyên nhân rời nhà độc lập, càng phải trở nên khôn khéo hơn.

Cậu vẫn như trước không hiểu yêu, ai đối với cậu tốt thì thích người đó, hiện tại, người yêu của cậu...yêu người khác mà biến thành không thích cậu.

Tình cảm lênh bênh trên mặt nước thì sẽ bị đánh vỡ tan, cậu cảm thấy tiếc nuối, nhưng không đau lòng.

Mạc Từ chen chân vào trong tình yêu của người khác, ngoài xấu hổ, chính là có một chút nhỏ nhỏ mất mát.

Đây không phải tình yêu cậu muốn.

Winnie cùng bạn trai của cô gần lại, bắt đầu oanh oanh liệt liệt, cậu đang ở phía sau vách tường cách vách nghe được rõ ràng.

Morrison biểu tình khẩn trương làm cho cậu cảm thấy buồn cười, nhìn dáng vẻ của anh ta là sợ mình lao ra nháo đến long trời lở đất đi.

Nếu là cái Mạc Từ trước kia, nhất định sẽ liều lĩnh đem đôi nam nữ đối diện kia giáo huấn một trận. Nhưng giờ phút này, cậu chỉ đợi ở tại phía sau vách tường, chờ đợi đôi nam nữ đang hôn môi đối diện rồi đi trước.

Có lẽ là biểu tình Mạc Từ hơi có vẻ tịch mịch lây nhiễm Morrison, Morrison giờ nắm đấm trong tay lên, thận trọng tiến hành nói:

“Mạc, muốn tớ giúp cậu giáo huấn bọn họ một trận không, tớ biết cậu rất khó chịu.”

Mạc Từ kéo nắm đấm của anh ta trở lại, nhìn xem chân đánh thạch cao của Morrison, nụ cười nhàn nhạt nổi lên khuôn mặt, “Không cần, tớ mới là người lúc này không nên can thiệp vào bọn họ nhất, cứ như vậy đi.”

“Không, cậu hiện tại cũng không vui vẻ.” Morrison cố chấp nói.

“Tớ không thích Winnie,” Mạc Từ nhẹ nhàng nói, “Đúng vậy, tớ mất hứng, nhưng tớ tuyệt không tức giận.”

“Có lẽ là bởi vì mức độ yêu quá bé nhỏ, vì thế tớ không có cảm giác bị lừa gạt.”

Mạc Từ thay đổi một loại cách nói, uống một ngụm coffee, biểu lộ bình thản.

Morrison nghe được một lời xác minh không yêu, lập tức rơi vào thế giới màu hồng cánh hoa hồng tung bay, cổ họng của anh hơi khô, không thể chờ đợi được muốn nói cái gì đó.

Morrison giờ tách coffee lên, bắt chập coffee đắng chát, làm cho những chất lỏng đậm đặc này làm dịu cổ họng khô của mình, anh nhìn thấy một mảnh bóng râm nhỏ in trên gương mặt tinh xảo của chàng trai tuần tú, cũng không có ý tứ rời đi.

Đem lời trong đầu sắp xếp lại mấy ngàn lần để tại chỗ cổ họng, hạt giống đang ngủ say trong đất bắt đầu đột nhiên dậy lên, chậm rãi nảy mầm.

“Mạc...” Morrison do dự một hồi, quyết định, vào lúc Mạc Từ ngẩng đầu phút chốc nói ra:

“Mạc, tớ muốn nói với cậu một lời tớ vẫn luôn muốn nói...”

“Tớ biết điều này sẽ làm cậu rất kinh ngạc, tớ vốn không nên vào tình cảnh ngày hôm nay nói ra những điều này, Mạc, tớ thích cậu, không, tớ yêu cậu.”

Lời kia đã luẩn quẩn dưới đáy lòng hồi lâu rồi cuộc được gió thổi lên, lướt qua sơn cốc núi cao và hiểm trở, bay vào không trung. Morrison treo trái tim trên cao cũng bay vào giữa không trung.

Mạc Từ kinh ngạc ngẩng đầu, kinh ngạc trong nháy mắt, xấu hổ mím môi.

Cái mức biểu tình này, tất cả đều trong dự liệu.

“Morrison, cậu đang ở đây đùa giỡn hay sao, hay là tai của tớ xuất hiện nghe nhầm?”

“Không, cậu không có nghe nhầm, cũng không phải đùa giỡn, Mạc, tớ yêu cậu.”

“...Chúng ta không phải bạn bè sao, Morrison cậu không phải là nói lời sai rồi sao.”

Người nước F giữa nam nữ dùng những lời ‘Anh yêu em’ này, để biểu đạt tình yêu vô cùng bình thường, nhưng đồng tính trong lúc đó nói ‘Anh yêu em’ chính là một cái tăng hàm nghĩa khác.

Mạc Từ kinh ngạc nhìn Morrison biểu cảm thâm thúy, nghĩ ở trên khuôn mặt của anh tìm ra được một tia vui đùa như là nụ cười chẳng hạn.

“Muốn anh lặp lại những lời này bao nhiêu lần cũng được, Mạc, em biết anh đang chờ câu trả lời thuyết phục của em.” Morrison nghiêm túc nói hết những lời này, đôi mắt như ngọc bích bám riết trên người Mạc Từ, một chút cũng không rời.

Điều này làm cho Mạc Từ nghĩ đến cái nhà hàng nhỏ lần đầu gặp nhau trước kia, chàng trai cao lớn mạnh mẽ chăm chú nhìn mình, lộ ra nụ cười thân thiện.

Từ lúc bắt đầu kia, Morrison đã bắt đầu gia nhập vào cuộc sống của cậu. Từng chút từng chút tích lũy tình hữu nghị vững chắc, từng chút từng chút hiểu rõ đối phương.

Morrison này lại từ lúc nào đem phần hữu nghị này lệch lạc trở thành tình yêu?

Mạc Từ trong nhất thời không thể suy ngẫm rất nhiều vấn đề mạnh mẽ ùn vào trong đầu cậu, tách coffee trong tay cậu ngừng xoay, suy nghĩ của cậu cũng ngừng vận hành.

Cậu kinh ngạc khiếp sợ, không thể cho Morrison một câu trả lời thuyết phục.

Trong trầm mặc thật dài, hai người đều không chú ý tới, đôi tình nhân cách vách kia đã cặp tay thân mật rời khỏi chỗ ngồi.

Morrison khẩn trương nuốt nước bọt, trong lòng cầu xin, mong sao Mạc Từ có thể minh bạch tâm ý của mình, không bởi vì thăng thần của mình mà gạt anh ra khỏi ngoài cuộc sống.

Kết quả như vậy quá mức đáng sợ, nếu lập tức nghe thấy Mạc Từ từ chối, như vậy, tim của anh sẽ bởi vì cổ đánh sâu này mà xuất hiện vết rách.

Trầm mặc là Mạc Từ suy ngẫm, thời gian càng dài, Morrison càng cảm thấy phân lượng của mình ở trong lòng Mạc Từ càng nặng.

Anh không cảm thấy mình là đang hành động liều lĩnh, trên thực tế, vì lần thổ lộ này anh đã chuẩn bị một tháng, mỗi ngày sáng sớm lúc rời giường đều phải đối với không khí luyện tập một lần.

Nghe được Mạc Từ đối với Winnie một câu không để ý, anh mừng như điên, máu toàn thân như sôi trào.

Anh yêu Mạc Từ, đúng vậy, anh yêu cậu ấy.

Đó chính là tình yêu đồng tính.

Morrison vứt rơi cây nạng vương bận, lặng lẽ di chuyển đến mặt ghế cạnh Mạc Từ, chậm rãi cúi đầu xuống, để cho thân ảnh của mình bao phủ Mạc Từ vẫn còn chưa hoàn hồn.

Anh nhẹ nhàng kẻ sát vào khuôn mặt đã nhiều lần xuất hiện trong mộng, hô hấp trở nên trầm trọng.

“Morrison...Việc này rất khó để cho người khác trả lời, tớ thật sự hy vọng đây chỉ là trò đùa vui của cậu khi nhàm chán.” Mạc Từ nhẹ nhàng ngẩng đầu, lơ đãng gặp được một vật thể mềm mại nóng rực, lập tức mở to hai mắt.

Hai phiến môi nhẹ nhàng chạm vào khuôn mặt của mình, sau đó dán sát vào cánh môi của mình.

Cảm giác ướt át liếm láp làm cho cậu kinh ngạc hé miệng: “Morrison ——”

Đầu lưỡi càng thêm nóng hổi chui vào trong miệng, nụ hôn kịch liệt nồng nhiệt làm cậu không thể nào thích ứng, xấu hổ tiếp nhận, sinh ra mâu thuẫn không rõ.

Mạc Từ sau khi nhận rõ tình huống nơi chốn, vươn cánh tay, đẩy Morrison đang nắm bàn tay cậu, mặt nóng như sung huyết, cậu cho rằng trước khi uống coffee, Morrison nhất định uống trộm rất nhiều rượu Whisky.

Xung động như thế quá mức mãnh liệt, Mạc Từ hung hăng đẩy Morrison ra, trong ánh mắt mê mang nhiều hơn một phần cảm xúc khó có thể nói rõ.

Mạc Từ đột ngột từ trên ghế đứng lên, cái ghế ma sát với mặt đất phát ra tiếng vang thật lớn làm cho khách nhân đang thưởng thức coffee trong quán đem ánh mắt di chuyển đến chỗ này.

Mạc Từ bày tỏ rõ ràng suy nghĩ của mình, giảm thấp âm thanh xuống, chỉ làm cho mình và Morrison nghe thấy.

“Morrison, không nên vẫn nói giỡn. Như vậy sẽ làm tớ cảm thấy cực kỳ ngoài ý muốn, ngày hôm nay lần thứ hai xấu hổ ——”

“Không, anh không nói giỡn.”

Vịn bàn đứng lên, dùng cái ghế chèo chống cơ thể của mình Morrison nghe thấy ngữ điệu băng lãnh, thần sắc bối rối, anh gơ cánh tay lên, vội vàng chứng minh bản thân.

“Anh yêu em, Mạc, tin anh.”

Lúc bầu không khí ngưng đọng, một âm thanh không tưởng tượng được chen vào.

“Mạc Từ, anh, các anh ——”

Hai người đem ánh mắt dời về phái cô gái tóc dài phát ra âm thanh, ba người ánh mắt chạm vào nhau đồng thời nhìn thấy xấu hổ toát ra trong mắt đối phương.

Winnie mặt đỏ lên, xấu hổ từ chỗ ngồi coffee cách vách cầm lên một cái xác tay nữ sĩ màu bạc, “Em là tới lấy đồ, em, Mạc Từ, em...Cái kia, các anh các anh tiếp tục...”

Cô giải thích quanh co nói, từ đơn không thành câu tiết lộ bối rối của cô, cô đến không phải lúc, nguyên nhân Mạc Từ ở đây cô đến suy nghĩ cũng không kịp.

Winnie hướng Mạc Từ gật đầu, nói một câu “Quấy rầy”, liền cầm xác tay của mình, cấp tốc rời khỏi quán coffee.

Hai người đứng ở tại chỗ này toát ra xấu hổ, ánh mắt va chạm nhau, lại nhanh chóng rời đi.

54. Quyển 2 - Chương 14

Mạc Từ bắt đầu tránh né tất cả cơ hội có thể gặp được Morrison.

Cậu sẽ thức dậy rất sớm chạy tới trong phòng bếp của Antoine nghiên cứu món ăn mới, một lần ở lại chính là cả ngày. Ở dưới bóng đèn toàn bộ đèn đường sáng ngời, cậu mang theo một thân mệt mỏi đi về nhà, ở trên giường lớn mềm mại nằm ngủ, một giấc ngủ tới hừng đông.

Cố ý không nhận điện thoại, nhìn thấy dãy số hiện trên màn hình di động, cậu lại giả vờ như không phát hiện, nhanh chóng gỡ ra pin tắt máy.

Cậu thậm chí giả vờ như không nhìn thấy Morrison đứng bồi hồi ở ngoài cửa, vào lúc ở nhà, đóng cửa cẩn thận kỹ càng, để tránh gió tuyết lạnh thấu xương thổi vào phòng.

Cậu không có đến nhà hàng hai người thường đi nữa, thậm chí giảm bớt thời gian số lần công tác ở Lão Thao. Bận việc thì chứng chỉ đầu bếp, đem củ cải cà chua cố tình nhìn thành đối tượng yêu đương.

Phòng bếp trở thành trọng tâm trong sinh hoạt của cậu, cậu giết cừu mổ trâu mà lại lấy làm vui, đem dây dưa phiền phức của mình, hỗn loạn vừa nghĩ đã choáng váng hung hăng vứt qua sau đầu.

Không biết phải đối mặt như thế nào, vậy thì đơn giản là không đối mặt đi.

Sau khi tại trong liên tục một tuần lễ, hàng xóm nhiệt tình, dì Charles gõ vang cửa của Mạc Từ.

Dì Charles vẻ mặt lo lắng, cẩn cẩn dục dục chuẩn bị tìm từ, dự định khuyên bảo đôi bạn nháo trở mặt, đón nhận hồng trà Mạc Từ đưa tới, “Mạc, thật xin lỗi, làm phiền cậu.”

“Không sao, dì Charles tìm cháu có việc gì?” Mạc Từ lại rót cho mình một tách trà đậm đà.

“Không có gì.” Dì Charles nhìn thấy Mạc Từ tinh thần có hơi không tốt, “Tôi là vì chuyện của cậu và Morrison mà tới.”

“Morrison và Mạc đều là hai người phẩm cách tốt rất là tốt, tôi không phải cố ý xâm phạm việc riêng của các cậu...Cậu đừng tức giận, Mạc.”

“Các cậu không hòa thuận, tôi thấy được, đây không phải là một hiện tượng tốt...Nói như vậy, có lẽ mạo muội, nhưng một đôi bạn thân biến thành người xa lạ không nhận nhau, loại biến hóa này làm cho người ta lo lắng, Mạc?”

“Cám ơn dì, dì Charles. Giữa chúng cháu chỉ là một chút mâu thuẫn nhỏ...Cháu cũng không muốn biến thành cái dạng này, cháu không biết nên đối mặt với cậu ấy như thế nào...” Môi Mạc Từ hiện ra một nụ cười khổ, cậu cúi đầu xuống, làm cho dì Charles nhiệt tâm nhìn không thấy mặt của cậu.

“Có thể cùng tôi nói mâu thuẫn của các cậu không? Mạc, có lẽ tôi có thể giúp cậu giải quyết.”

Dì Charles hạ thấp tiếng nói, ánh nhìn ngừng lại nhìn xem chàng trai trầm mặc.

“Xin lỗi, dì Charles, cháu không thể nói.”

“Thật xin lỗi, là tôi mạo muội...”

...

Theo thời gian trôi qua, Mạc Từ làm việc và nghỉ ngơi cùng hành động hoàn toàn khác thường làm cho dì Charles cẩn thận quan sát nổi lên lo lắng.

Cảm thấy Mạc Từ cùng Morrison quan hệ lúc này đông cứng bất động, dì Charles không yên lòng, tiếp tục làm điều tra viên, đem phát hiện của nhóm hàng xóm xung quanh tổng hợp lại với nhau.

Cho ra kết luận hai người trở mặt chiến tranh lạnh.

Dì Charles sàu mi khổ kiếm đem phát hiện của mình nói cho ông chồng đang đọc báo.

Ngài Charles tóc lơa thưa dùng ngón tay cầm giữ tờ báo, nói ra nhận xét của mình.

“Đừng lo lắng, đừng lo lắng, tất cả cũng trở thành quá khứ, thời gian tốt đẹp sẽ lại đến, lúc này lo lắng giải quyết không được vấn đề, thời gian sẽ chứng minh tình hữu nghị thâm sâu giữa bọn họ.”

Dì Charles một phen tóm lấy tờ báo trong tay ông chồng: “Charles, anh ở đó đọc báo làm sao có cách? Đây là lấy lệ với em.”

“Aiz, không phải, đây là câu thơ của Pushkin, anh chỉ dùng lời của mình để thuyết minh một lần, tuyệt không có lấy lệ. Em không cần lo lắng giữa bọn họ không hòa thuận, đây là hoàn toàn bình thường,” Charles nhẹ nhàng rút ra tờ báo trong tay vợ, tiếp tục bình ổn, “Bọn họ có lẽ là vì một cô gái mà buồn phiền, bởi vì đã cùng yêu một cô gái, quanh quẩn ở trong tình yêu và tình hữu nghị không chừng.”

Charles suy đoán lung tung, khiến cho vị phu nhân nhiệt tâm giúp người này chú ý, bà nhớ lại lần nói chuyện hồi trước kia, trên mặt Mạc Từ là nụ cười khổ đắng.

“Là thế phải không, a, vậy rất không xong, em phải đi giúp đỡ bọn họ một chút, hoặc là sẽ đi gặp cô gái làm cho bọn họ thần hồn điên đảo. Nhìn thấy hai chàng trai bọn họ vì tình yêu sàu não, em nhìn không được muốn đi khai hóa bọn họ một chút.”

“Đừng can thiệp vào giữa bọn họ, việc đời của thanh niên phải tự mình giải quyết, nói không chừng bọn họ lập tức hòa thuận, cái cô gái làm bọn họ thần hồn điên đảo sẽ vào tương lai không lâu, bị hai người quên lãng.” Nhìn thấy vợ hứng thú với việc này, ngài Charles nhìn không được tạt một chậu nước lạnh, để dập tắt nhiệt tình của vợ.

“Là thế sao, lúc trước nếu em không chọn anh, anh có phải cũng sẽ cùng anh em của anh cùng nhau triệt để quên em phải không?” Dì Charles nhớ tới một sự kiện tương tự như thế chính là chuyện cũ năm xưa, nhảy ra cùng ngài Charles bình chân như vại giảng co.

Ngài Charles kinh ngạc ngẩng đầu, nhìn thấy gương mặt vợ nổi giận đùng đùng, không có ý tứ cào cào tóc số lượng không nhiều lắm, “Ha ha, anh sẽ không quên mất em, bà xã của anh, em là người quan trọng nhất trong sinh mạng của anh.”

Dễ ngon dễ ngọt so ra kém một câu nói tri kỷ, dì Charles khuôn mặt đỏ lên, đem ánh mắt rơi vào trên người chồng chuyển dời sang chỗ khác, “Được rồi, để cho bọn họ chính mình đi giải quyết, chỉ mong bọn họ có thể cùng tốt như ban đầu.”

Dì Charles khê tiếng nói chuyện, bị tiếng lật báo của chồng áp mất.

Mạc Từ cùng Winnie chạm mặt tại một chỗ ngồi ven hồ đẹp nhất thành phố.

Mạc Từ sau khi tại ghế ngồi màu trắng ngồi xuống, cô gái đối diện gọi bồi bàn, cho Mạc Từ một tách coffee thêm đường.

Cô gái trang điểm nhàn nhạt, bóng mắt được tinh tế phác họa một loại màu đen, hình dáng hơi có vẻ thâm thúy làm cho đôi mắt của cô tăng thêm vài phần mỉa mai.

Cô đặt cái tách trước mặt, mắt tròn màu đen sáng ngời chuyển hướng mặt hồ ngoài cửa sổ, chậm rãi mở miệng, “Mạc Từ, xin lỗi.”

Khăn quàng cổ màu đỏ quần trên cái cổ mảnh khảnh của cô, Winnie dùng biểu tình hơi áy náy nhìn chăm chú tách coffee.

“Xin lỗi, Mạc Từ, em và bạn trai trước của em hợp lại, vì thế, chúng ta chia tay đi.”

Âm thanh cô gái trở nên nhu hòa xuống, cô cũng không chú ý tới thần sắc của Mạc Từ, sau khi nói những lời này ra thì nắm tay kia của mình.

“Em chỉ có thể cùng anh nói một lời xin lỗi.”

Mạc Từ sau khi vào lúc cô nói xong câu đó cũng đã mở miệng, thần sắc hơi lãnh đạm theo ánh mắt của cô gái nhìn qua:

“Anh hiểu, tình cảm của các em rất tốt.”

“Đúng vậy, em từ mười tám tuổi quen biết anh ấy, chúng em quen nhau bốn năm, từng có cãi vã. Một lần khắc khẩu cuối cùng khiến cho chúng em tách ra vài tháng. Đó là một quãng thời kỳ đóng băng dài nhất của chúng em.” Áy náy dưới đáy mắt Winnie vẫn chưa tiêu tan, cô vụng trộm liếc nhìn Mạc Từ đối diện.

“Trong quãng thời gian đó, em rất đau khổ. Mấy cô bạn của em muốn em bắt đầu một lần nữa, ra khỏi cái đoạn thống khổ này. Các cô ấy bắt đầu giúp em chọn lựa bạn trai, còn chuẩn bị một chồng tư liệu dày chồng chất.”

“Thời gian trước em bị phần nộ và đau khổ che mắt, đối với anh có hảo cảm đưa tay ra. Tùy tiện bắt đầu tình yêu mới, hiện tại đột nhiên cùng anh nói chia tay, thật sự là rất xin lỗi.”

“Em đã từng yêu anh, nhưng mà sau khi biết em và anh ấy có kết tinh tình yêu, tình yêu đã qua lại ngóc đầu dậy, che phủ tình yêu của em đối với anh. Em không thể đồng thời lừa gạt hai người, em yêu anh ấy, thương tổn anh kẹp giữa chúng em, vì thế, thực xin lỗi.”

Lời nói năng lộn xộn của Winnie làm cho Mạc Từ có một loại buồn vô cớ sau khi giải thoát mất mát. Cậu không khéo trong việc xử lý tình cảm, Winnie đến tìm cậu giải thích tất cả chuyện này, đây là kết quả trong dự đoán của cậu.

Mạc Từ hướng Winnie nhẹ gạt đầu, tỏ vẻ mình cũng không để ý, điều này làm cho cô gái khẩn trương bất an thả lỏng tảng đá lớn trong lòng.

Biểu tình Winnie trở nên tươi sáng lên, ôn nhu lại khôn khéo nóng bỏng, gương mặt mang giả hoạt. Cái này trước kia cậu chưa từng thấy qua.

Một hồi chuyện phiếm qua đi, ấn tượng của Mạc Từ đối với Winnie rất có đổi mới.

Trước kia khi ở chung, loại trao đổi mức độ sâu này rất ít, thời gian tách ra phát hiện điều này, Winnie vui đùa tựa như nói ra.

“Mạc Từ, anh hiện tại bây giờ có phải hối hận?”

“Đúng vậy, anh hối hận, vì thế, chúng ta đừng chia tay.” Mạc Từ nhìn thấy trong mắt cô gái hiện lên giả hoạt, theo ý của cô nói tiếp, một phần tiếc nuối dưới đáy lòng dần dần tiêu tán.

Cô gái làm ra biểu tình giống như bị phỏng, từ trên ghế bật dậy, vội vàng khoát tay, “Coi như xong, em chỉ là hay nói giỡn mà thôi.”

“Đúng vậy, bạn gái biến thành bạn nữ.” Mạc Từ nói ra, hướng Winnie duỗi tay trái của mình ra, “Chúng ta vẫn là bạn.”

“Vâng, là bạn.” Cô gái không chút do dự vươn tay ra, cùng tay của Mạc Từ nắm tay nhau.

Hai người đều đã thoải mái.

Gặp nhau vẫn lại là bạn.

Mạc Từ trên đường về nhà, bị Morrison chặn đường.

Chàng trai cao to đã vài ngày không thấy có vẻ chán chường, tóc vàng được ngọn đèn chiếu xạ sáng ngời, bởi vì tâm trạng không tốt, có vẻ ảm đạm không ít.

Morrison biểu lộ đau khổ, thần sắc u buồn, sương mù dày đặc che đi con mắt xanh biếc.

Mạc Từ ở nơi cách anh năm thước đứng lại, nhìn thấy Morrison bởi vì ngược ánh sáng mà thân ảnh hiện ra vẻ cô đơn, mím môi không nói.

Chân của Morrison còn chưa có bình phục, vẫn là dựa vào cây nạng đi đường, mái tóc màu vàng cùng với mồ hôi dính ở trên trán, làm anh cả người trở nên chật vật không chịu nổi, trong mắt của anh chớp động ánh sáng phức tạp khó có thể nói ra ra.

Morrison ở trên đường chờ đã lâu giật giật môi, làm cho mình trở nên tinh thần một chút.

“Mạc, đừng né tránh nữa.”

Âm thanh khàn khàn làm cho Mạc Từ sững sờ.

Trong lòng Mạc Từ xấu hổ chưa tan, trầm mặc không nói, đem ánh mắt dời đi, nhìn thân ảnh dưới ánh đèn.

“Không...Morrison, tớ hy vọng tớ có thể nghe được cậu nói, cậu chỉ là đang nói đùa.”

Mạc Từ sau một hồi trầm mặc, lắc đầu.

“Không, anh không nói đùa. Mạc, anh yêu em. Anh chưa từng đem em trở thành bóng dáng của người khác, phần tình cảm này đã tích góp thật lâu, anh khó có thể kiềm lại, vì thế tùy ý nói ra, làm em không kịp suy nghĩ.”

“Anh không cần em lập tức cho anh câu trả lời thuyết phục, anh chỉ muốn để em cẩn thận suy nghĩ một thời gian ngắn, lại đến đối mặt với anh, cho anh một câu trả lời thuyết phục.”

Morrison kích động nói.

“Cho dù lấy được đáp án phủ định, anh hy vọng chúng ta vẫn là bạn...”

“Anh biết việc này làm em rất khó tiếp thu, anh từng nghĩ, nếu trong chúng ta có một là con gái, chuyện này sẽ không phải xoay vòng vòng thế này. Em không phải con gái, anh cũng không phải con gái, nhưng anh yêu em, Mạc, em không thể luôn tránh anh, anh chỉ muốn đứng ở phía sau em mà thôi.”

Không có thời tiết tuyết rơi, gió lạnh cũng ngừng lâu rồi mà vẫn lạnh thấu xương.

Góc áo của Morrison bị gió lạnh đẩy phồng lên không trung, nét mặt của anh ẩn nấp ở trong bóng tối không có ánh đèn, như là xen lẫn vào trong bóng tối và một chút ánh sáng.

—— Điều này làm cho cậu nhớ tới thời tiết mưa to như trút nước rơi xuống.

Người đàn ông ngu quan mơ hồ mang thần sắc thất bại trên mặt, ở trong mưa có vẻ phá lệ chật vật.

Trước kia, cũng có người nói qua giống như vậy.

Mà cậu chạy trốn chết, cho rằng lời của người đàn ông đó chỉ là vui đùa nhục nhã cậu.

Con trai làm sao lại thích con trai chứ?

Mạc Từ cau mày, cảm nhận được cái lạnh thấu xương của gió rét lạnh..

Tận lực bỏ qua tình cảm bốc lên trong lòng, rất nhiều chuyện cũ che mờ ánh mắt, cậu như là ngồi ở trên một chiếc xe lửa tốc hành, phong cảnh dọc theo đường đi đang không ngừng lui về sau, bị toa xe hung hăng vút qua phía sau.

Mạc Từ nhắm mắt lại, suy nghĩ hỗn loạn như trước. Hít thở sâu một hơi, đối diện Morrison thần sắc ảm đạm phía trước.

“Được rồi, Morrison.”

“Tớ đáp ứng cậu, mặc dù tớ lo lắng kết quả sau cùng làm cho cậu thất vọng, nhưng chúng ta vẫn là bạn. Cái đoạn tình hữu nghị này, tớ còn chưa muốn đơn giản buông tha cho.”

Đôi mắt Morrison trong nháy mắt sáng rực lên, anh có chút kinh hỉ nhìn xem Mạc Từ, muốn từ trong những lời này đọc ra ý tứ khác.

Mạc Từ không khỏi lo lắng nhắc nhở: “Morrison, chú ý cơ thể, trên đùi của cậu còn chưa tốt lên, đừng đem sức khỏe ra đùa giỡn.”

Nói xong, Mạc Từ vượt qua Morrison, tiến độ nhanh hơn, về đến nhà.

Thư thư phục phục ngâm nước nóng tắm, đem mệt mỏi mỗi ngày từ trên người tẩy đi.

Mạc Từ dùng khăn lau lâu khô cơ thể, cuộn thân thể lại chui vào trong chăn dày.

Nằm ngửa trên giường, bên tai Mạc Từ chỉ có âm thanh máy móc của đồng hồ báo thức chuyển động, thời gian bên tai của cậu dường như đang hồi tưởng ghi chép lại thành thước phim.

Khép lại mí mắt đã trở nên nặng trĩu, Mạc Từ một đêm không mộng寐.

55. Quyển 2 - Chương 15

Mạc Từ thật không ngờ gặp lại Đoạn Phong sẽ là một màn tình cảnh như vậy.

Chàng trai trầm mặc trong trí nhớ kia mặc âu phục thủ công sang trọng khéo léo, thắt cravat tinh tế. Ngồi ở trên ghế cổ xưa, chuyên tâm nhìn menu. Không có chút nào cảm giác không hợp, trang phục của anh như là chuẩn bị tham gia một cái yến hội giao lưu của nhân vật nổi tiếng tụ tập, mà không phải ngồi ở một không gian rất nhỏ, xung quanh có mấy đứa trẻ lớn có nhỏ có truy đuổi đùa giỡn, trong nhà hàng nhỏ không gian nhỏ hẹp.

Phía sau của anh tựa hồ tản ra ánh sáng mạnh, đối với người khác có lực hấp dẫn không cưỡng lại được.

Mạc Từ cảm thấy cái bóng lưng này hết sức quen thuộc, liền nhận lấy cái mâm nhỏ trong tay Tiểu Lưu của Lão Thao, tạm thời làm phục vụ sinh, chiếu cố sinh ý không đủ nhân thủ trong tiệm.

Mạc Từ chậm rãi đi qua, đem chén đĩa nhất nhất bày đặt ra ở trên bàn cơm trước mặt anh ấy, người kia ngẩng đầu lên nhẹ nhàng nói một tiếng cảm ơn.

Giọng nói quen thuộc như là mở ra miệng cống trí nhớ, người đàn ông mặc âu phục hơi ngẩng đầu lên, cũng nhìn thấy mạc Từ bưng chén đĩa.

Một khắc này biểu tình là dạng gì đây?

Mạc Từ nhìn thấy trên gương mặt trưng ra vẻ quen thuộc lộ ra biểu tình kinh ngạc.

Khi đó cậu cũng đồng dạng kinh ngạc, khẽ nhếch miệng, nhìn đối phương từ trên xuống dưới bởi vì tuổi dần nhiều lên mà càng lộ ra thâm thúy, dùng ngôn ngữ nước C ngày ngốc kêu lên tên gọi.

“Đoạn Phong?”

“Mạc Từ?”

Hai người đồng thời lên tiếng kinh ngạc đọc ra kinh hỉ trên mặt đối phương, trong chớp mắt đình chỉ động tác trong tay, quên mất người đang ở chỗ nào.

Người đàn ông thành thực ổn trọng trên khuôn mặt anh tuần mảy kiếm nhập vào tóc mai, tràn đầy anh khí. Bởi vì khoe miệng mỉm cười cong lên làm trên ngũ quan tuần láng sâu sắc của anh thêm vài phần tiêu sái. Phần này đem đường cong bộ mặt lãnh khốc cứng nhắc mềm bớt đi, trong con ngươi màu đen thuần của anh phản chiếu bóng dáng của Mạc Từ.

Khuôn mặt tinh xảo như tranh, mắt hoa đào trợn tròn, miệng mở rộng ra, nốt ruồi màu nâu nhỏ bên trên má trái nảy lên...

Cậu trai đã từng kiềm nén bản thân kia trưởng thành biến thành chàng trai, dung mạo nảy nở, nét mặt thần thái phi dương lại biến thành một bộ biểu cảm, khiến cho cậu trở nên càng thêm khiến người chú nhìn.

Đoạn Phong đem bóng dáng chồng chéo dung hợp lại với nhau, dung mạo nảy nở, đường cong bộ mặt căng cứng nhu hòa đi, biểu lộ dịu dàng.

Ánh mắt tương giao.

So sánh với bốn năm trước, bọn họ đều ở trên gương mặt của đối phương thấy được khí chất thành thực.

Năm đó còn trẻ, hình dáng còn chưa phát triển vào bốn năm sau đã định hình. Tuy rằng khí chất có thay đổi, nhưng hai người hiểu rõ đối phương vẫn có thể từ một cái nhìn nhìn ra manh mối ngọn nguồn, trong đám người phát hiện lẫn nhau.

Đoạn Phong trước một bước kịp phản ứng, lộ ra một nụ cười mang theo kinh hỉ, đưa tay duỗi qua, nhẹ nhàng vỗ một cái Mạc Từ đang cứng ngắc.

“Đã lâu không gặp.”

“Đã lâu không gặp!”

Mạc Từ quên đi chức trách phục vụ sinh, cao hứng bỏ xuống mâm nhỏ trong tay, giơ tay lên, hung hăng đập trên bả vai Đoạn Phong.

“Anh cái tên này, thật làm cho người khác có xúc động kéo ra ngoài hành hung một trận.”

“Cậu vẫn là cái tính tình này, ngược lại trở nên hoạt bát, Mạc Từ.”

Đoạn Phong cong khóe miệng, mày kiếm đậm giãn ra thành đường cong đẹp mắt, ánh mắt di động theo Mạc Từ.

Mạc Từ khóe miệng kéo ra một cái nụ cười, lễ phép đáp lễ: “Anh vẫn muộn tao như vậy, Phong hũ nút.”

“Sao?” Đoạn Phong tựa hồ không nghe rõ, nhíu lông mày lại, nhìn về phía Mạc Từ dương dương đắc ý, “Cậu nói gì?”

“Muộn tao, hũ nút muộn tao. Nghe không hiểu?”

Mạc Từ nhìn thấy Đoạn Phong bộ dáng ngẩn người sửng sốt, vô cùng hả dạ. Nhượng nhượng mày, làm ra một cái động tác kiêu ngạo đã lâu không làm.

Hướng Đoạn Phong ngoắc ngón trỏ, tỏ ra càn rỡ trắng trợn.

“Lâu như vậy không gặp, chỉ biết nói một câu nói, có biết không hai năm trước tôi vì tìm anh còn đặc biệt về nước...”

Mạc Từ ngừng miệng, bà chủ chống eo đi tới, như là đối với cậu ‘Lười biếng’ bất mãn hết sức.

Mạc Từ co rút cổ lại, bà chủ mị lực không giảm đen mặt lại, duỗi tay lên, vòng tay leng keng rung động.

“A Từ, hiện tại trong tiệm nhân thủ không đủ, cậu lười biếng cũng phải tìm thời gian a.”

“Bà chủ, em ——” Mạc Từ giải thích bị bà chủ mau mồm mau miệng cắt đứt.

“Trước duy trì chính sự, không nên cùng khách nói chuyện phiếm, bằng không sẽ trừ tiền lương đó.”

“Bà chủ, bọn em đang ôn chuyện, cho dù trừ tiền lương em cũng phải trước nói xong việc đang nói.”

“Tên nhóc thôi, đừng có mà gạt bà chủ chị, hôm nay cậu thật không dễ dàng đến giúp đỡ trong tiệm, chị rất không cho cậu đơn giản như vậy mà rời đi.”

Bà chủ đang nói chuyện quan sát một cái Đoạn Phong khí vũ hiên ngang, bộ dáng bất phàm, cảm thấy Mạc Từ nói chuyện càng ngày càng không đáng tin, nhin không được ra tay, gõ xuống đầu Mạc Từ.

Mạc Từ còn đang cùng bà chủ theo lý lẽ tranh luận, âm thanh trầm thuần túy của Đoạn Phong truyền tới.

“Tôi cũng đến phụ giúp nhé.”

Tiếng nói rơi xuống, hai người còn đang bàn bạc liên đình chỉ nói chuyện, đứng trên mặt đất mắt to trừng mắt nhỏ.

Mạc Từ đưa tay quơ quơ ở trước mắt Đoạn Phong, nhú mày nói: “Đầu của anh bị cánh cửa kẹp?”

Đoạn Phong không đếm xỉa lời của cậu, cởi âu phục sang trọng trên người, tiện tay vắt ở trên ghế, lộ ra áo len dệt kim trong ngực, đối diện với đôi mắt của bà chủ nói: “Phòng thay đồ ở đâu?”

“Đi qua hướng này.” Bà chủ khôn khéo rất nhanh kịp phản ứng, trách cứ trên mặt trong chớp mắt biến thành nụ cười xán lạn, ngón thay thon dài chỉ chỉ một cánh cửa phía sau.

Mạc Từ kỳ quái uốn éo mi tâm, chưa kịp dư vị tương kiến với Đoạn Phong, đi theo sau lưng hai người la lên, “Không cần làm phiền anh mà, tôi loay hoay được rồi, bà chủ chỉ là nói vui mà thôi, đừng tưởng thật, tôi rất nhanh có thể hoàn thành công việc.”

Đoạn Phong dùng bóng lưng trả lời Mạc Từ, “Tôi không bận, nhà hàng cậu làm việc nhân thủ không đủ, tôi có thể giúp đỡ một chút việc.”

“Hũ nút!” Mạc Từ cắn răng hung hăng nói ra, thật sự là hũ nút muộn tao!

Tha hương gặp bạn cố tri, nào có vừa chạm mặt bạn bè đã để cho người ta thay thế mình làm việc, cậu là chủ nhà, e rằng chưa được tận trách...

Có Đoạn Phong gia nhập, công tác của Mạc Từ thoải mái không ít.

Sau khi tắt cả bên rộn kết thúc, Mạc Từ cùng Đoạn Phong thay xong quần áo, bầu trời ngoài nhà hàng đã đổi lại bức màn màu đen.

Mạc Từ đứng ở cửa ra vào hỏi Đoạn Phong tối ngủ ở đâu. Đoạn Phong mang trên mặt nụ cười nhu hòa, nói ra một cái tên khách sạn.

Sau khi nghe được tên khách sạn Mạc Từ kinh ngạc mở to hai mắt, từ đầu đến chân đánh giá Đoạn Phong một lần, đôi mắt sáng tinh phối với thần sắc kinh ngạc làm cho người khác có xúc động xoa nắn đầu.

Đoạn Phong cũng làm như thế, khi sờ hết đầu Mạc Từ thuận tiện chà xát một phen mái tóc vô cùng mềm mại của Mạc Từ.

Đầu tóc mềm mại xúc cảm vô cùng tốt, Đoạn Phong mấy năm qua thể hiện ra nụ cười cũng không đạt được nhiều như hôm nay. Anh trấn định nhìn xem Mạc Từ nổi giận đùng đùng kéo bàn tay của anh ra, giống như một con mèo xù lông trên người, quơ móng vuốt cào người.

“Hũ nút, tay của anh để đâu đấy!!” Mạc Từ cảm thấy bị Đoạn Phong người này trêu chọc, quá mất mặt, ném đi bàn tay của anh ta.

“Trên đầu của cậu.” Đoạn Phong được huấn luyện không dễ dàng bộc lộ cảm xúc điều chỉnh diện mạo, thu hồi cánh tay bị Mạc Từ ném đi, một bộ bộ dáng người khiêm tốn.

Mạc Từ cắn răng, giận trừng Đoạn Phong, cũng nổi lên lòng trêu đùa, thừa dịp Đoạn Phong không chú ý, nhón chân trên mái tóc ngay ngắn của Đoạn Phong xoa loạn một hồi.

Đoạn Phong so với Mạc Từ cao hơn một cái đầu, chỉ cần ngưỡng ngưỡng cổ là có thể né tránh móng vuốt của Mạc Từ, nhưng Đoạn Phong không né tránh, ngược lại ở dưới sự không chú ý của Mạc Từ hơi cúi đầu xuống, mặc cho Mạc Từ trêu chọc.

Không kiêng nể gì cả như vậy, thời gian thoải mái cười to đích xác không nhiều lắm.

Anh thời gian dài bị áp lực, tâm không được thả lỏng trong nháy mắt gỡ xuống gông xiềng.

Anh cho rằng Mạc Từ sẽ quên anh, hóa ra không có.

Mạc Từ luôn luôn nhớ rõ, bằng không cũng sẽ không tại ánh mắt đầu tiên nhìn thấy anh, thì về mặt kinh ngạc nói ra tên của anh.

Đoạn Phong kéo lại tay của Mạc Từ, khó xử nói: “Cậu đem kiểu tóc của tôi làm cho rối loạn, khiến tôi làm sao trở lại khách sạn đây?”

“Tôi còn chưa có hỏi anh tại sao nhìn chăm chăm vào cái kiểu tóc khó coi này, khách sạn? Tại sao anh lại ở khách sạn năm sao đó, cái khách sạn đó tôi còn chưa đến. Hũ nút, anh phát tài?”

Mặt Mạc Từ để sát vào Đoạn Phong, cực kỳ thuận miệng đem xưng hô của Đoạn Phong sửa lại, cậu đối với Đoạn Phong trải qua mấy năm nay hết sức tò mò, hôm nay nhất định phải hỏi thăm tìm hiểu.

Đoạn Phong nghe ra ý tứ trong lời nói, thu liễm nụ cười, “Nếu có thể nói, tôi tuyệt không muốn ở tại khách sạn.”

“Vậy anh ở nhà của tôi đi.” Mạc Từ quan sát nụ cười hơi đắng cay của Đoạn Phong, vỗ ***g ngực của mình nói, “Anh nếu không muốn ở tại khách sạn, thì ở nhà của tôi. Điều kiện tiên quyết là anh phải đem trải nghiệm quá khứ hai năm trước nói cho tôi nghe.”

Mạc Từ nhân cơ hội tăng thêm trọng lượng, làm cho Đoạn Phong dở khóc dở cười đáp ứng.

“Quần áo của tôi còn ở khách sạn, tôi phải đi lấy quần áo, còn hướng bên kia dặn dò một tiếng.” Đoạn Phong khẽ gật đầu, nhìn thấy Mạc Từ chần chừ trong chốc lát.

“Đừng vội trộm trốn nha, không được, đem điện thoại của anh cho tôi, nếu anh chạy tôi còn có điện thoại.” Mạc Từ uy hiếp, kéo lấy cravat của Đoạn Phong.

Đoạn Phong không thể không giao ra điện thoại di động của mình, để cho Mạc Từ ở phía dưới khách sạn chờ. Vội vàng cầm thẻ phòng mở cửa, nhanh chóng thu dọn xong quần áo, Đoạn Phong mang theo vali dừng một chút, nhíu mày đánh giá một cái bóng dáng cách đó không xa.

Anh tránh đi đường chính cửa thang máy, lựa chọn thang lầu tầng mười sáu, dọc theo bậc thang đi xuống, cũng không gây chú ý đi ra cửa hông khách sạn, đi đến địa điểm đã hẹn.

Mạc Từ chờ đã lâu thuận tay đưa di động nhét vào trong túi áo Đoạn Phong, nghĩ giúp Đoạn Phong xách vali, bị Đoạn Phong kiên quyết cự tuyệt, đành phải cầm vào túi áo, hai người đón taxi đi về nhà.

56. Quyển 2 - Chương 16

“Trước tiên là nói về bốn năm trước, khi tôi rời khỏi nước C, anh chưa trả hết nợ vay nặng lãi à?”

Mạc Từ ở giường trong hồi, trong phòng không có ánh đèn nên thấy không được biểu cảm trên mặt đối phương.

“Ừm, khi đó cầm tiền thưởng thi đấu, tôi còn trả hết tất cả các khoản nợ, sau đó đem tiền để dành còn lại thuê một cửa tiệm nhỏ.” Đoạn Phong nằm ngửa, âm thanh trầm trầm.

“Sau đó?” Mạc Từ nhíu mày ở dưới bóng đèn phe phẩy nhìn không rõ lắm, cậu tiếp tục hỏi: “Hai năm trước, anh đi đâu vậy?”

Mạc Từ đổi một cái tư thế, rầu rĩ nói: “Tôi ở trong điện thoại nghe thấy tiếng khóc của Mộng Mộng, em ấy nói anh mất tích, bị người khác bắt đi.”

“Lúc đó, tôi lo anh bị những người kia độc ác mà dọa dẫm một khoản tiền, lo lắng an toàn của anh, còn đặc biệt về nước tìm anh...Anh trai của tôi phân tích tình huống, nói anh không có nguy hiểm tính mạng, tôi mới trở về nước F.”

“Lúc vừa về nước, thì nhận thư anh gửi cho tôi, một câu ngắn ngủi để cho tôi lo lắng lâu như vậy...Tôi thật sự cảm thấy suy nghĩ của tôi đúng là có bệnh, tại sao phải lo lắng cho anh cái đồ hủ nút muộn tao mạng Tiểu Cường (mạng con gián) này chứ?”

Bên này nói giọng điệu vô cùng khó chịu, bên kia người nghe lại như được dòng nước ấm ấm thủng ngực, cơ hồ muốn lập tức cầm tay của đối phương, “Lá thư đó là tôi ủy thác người đưa, bởi vì không có thời gian viết nhiều chữ, vốn dĩ chỉ là lên tiếng với cậu thôi.” Đoạn Phong tiếp lời.

“Không có thời gian? Anh bận nhiều việc?” Mạc Từ nhỏ giọng phàn nàn, đem cổ suy đoán cùng lo lắng trong đầu của mình nói cho Đoạn Phong nghe.

Đoạn Phong lẳng lặng nghe, ở tại câu chuyển ý thì trả lời “Ừ”, tỏ vẻ mình đang nghe.

Tiếng hít thở nhẹ nhàng phun ra ở tại chỗ gáy cổ, Đoạn Phong cảm giác được Mạc Từ nhích sát vào, trầm giọng nói: “Cậu rất muốn biết rõ hai năm trước?”

“Ừ, anh mau nói, đừng làm tôi mất hứng.”

“Từ chỗ nào nói mới tốt đây?” Đoạn Phong cảm thấy trên người có chút khô nóng, cùng Mạc Từ kéo ra một khoảng cách nhỏ, “Không bằng cậu đến hỏi tôi đi, cậu hỏi một vấn đề, tôi đáp lại một cái.”

“Được, anh nhất định phải vô tri bất ngôn (biết gì nói đấy)” Mạc Từ lên tiếng, hắng giọng một cái: “E hèm, xin nghe đề, đề thứ nhất, người mang anh đi là ai?”

Đoạn Phong đối với Mạc Từ ở dưới loại tình huống nghiêm túc này hài hước một chút tỏ vẻ vô lực, trên thực tế, gông xiềng trên người anh chính là người này ở trên người anh thực thi lấy đi.

Đoạn Phong vào lúc Mạc Từ ngửa cổ mỗi như đáp giản lược: “Người của Quý gia.”

“Quý gia?” Mạc Từ có ấn tượng lơ mờ, suy nghĩ thật lâu mới đào ra tin tức Quý Tật Phong là bạn rất tốt của cha, kinh ngạc cứng còng cơ thể, dựa sát vào bên ngoài Đoạn Phong.

“Là Quý Tật Phong gia chủ của Quý gia?”

“Đúng vậy.”

“Bọn họ mang anh đi? Là muốn làm gì?”

Âm thanh kinh ngạc của Mạc Từ trong phòng vang lên.

Đoạn Phong trầm mặc một hồi mới mở miệng:

“Nguyên nhân bọn họ mang tôi đi, là vì tôi cũng là người của Quý gia.”

“Trên người của tôi đang cất giữ máu của bọn họ.”

“Mẹ của tôi là bạn thanh mai trúc mã của người con độc nhất của Quý Tật Phong.”

“Mẹ tôi sau khi sinh hạ tôi thì rời khỏi cái người cha cung cấp tinh trùng kia. Mẹ tôi đem tôi một mình đơn độc nuôi lớn. Người Quý gia vào hai năm trước tìm được tin tức mẹ của tôi sinh hạ tôi, vì thế phái người đến đón tôi.”

Đoạn Phong hiếm khi mở miệng đem một đoạn nói dài như thế.

Mạc Từ cảm giác được cay đắng trong lời của anh, trầm mặc không nói, thu hồi biểu tình thoải mái đùa giỡn vừa rồi, đợi Đoạn Phong mở miệng.

“Tôi ngày đầu tiên bị mang đi phải đi xét nghiệm máu, kiểm tra gen DNA. Kết quả lần đầu chứng minh tôi quả thực là cháu của Quý Tật Phong, tôi được mang vào chủ trách của Quý gia, gặp được người nghiêm túc kia, ông cụ bắt cầu ngôn tiểu. Ông ấy an bài cho tôi học rất nhiều chương trình học. Hai năm qua tôi vẫn luôn ở trong thân phận mà bọn họ gọi là người thừa kế bắt đầu tiếp xúc tất cả.”

“Chương trình học mỗi ngày đều bị an bài đến chật kín, Quý gia còn có một người cháu trai khác, người dạy chương trình học của tôi luôn đem tôi so sánh với anh ta.”

“Bởi vì anh ta là đứa con mà người vợ hợp pháp của người đàn ông kia sinh ra, dù cho người đàn ông kia đã rời khỏi thế giới này, địa vị của anh ta cũng không cách nào rung chuyển. So sánh với tôi, tôi chỉ là một vỏ xe dự bị bên ngoài khi bọn họ để ý thì mới sử dụng.”

Đoạn Phong từng chút từng chút nhớ lại, đem trói buộc gì đó của mình lần đầu tiên bày ra để cho người khác xem. Mỗi lần nói một chữ, ngữ điệu của anh đều nhẹ đi vài phần, đó là anh từng chút từng chút cởi bỏ xiềng xích quấn quanh ở trên người mình.

“Đúng rồi, bọn họ còn cho tôi lấy một tên gọi mới, gọi là ‘Quý Thừa Phong’, so về tên, tôi càng thích có người gọi tôi là Đoạn Phong hơn. Đã...thật lâu không ai gọi tôi là Đoạn Phong...”

“Mạc Từ, cậu nghĩ nói có phải hay không cái đoạn trải nghiệm này so với phim còn muốn truyền kỳ hơn?”

“Đoạn Phong...”

Mạc Từ nghe mà kinh ngạc giật mình, không biết giờ phút này nên làm sao an ủi người bạn tốt đã quen nhiều năm, ngữ điệu của anh làm cho người ta khó có thể nắm bắt. Âm thanh khàn khàn tiết lộ bầu không khí bị kiềm nén, Mạc Từ tận lực xua tan tầng mây đen màu xám nhạt lượn lờ ở trên đỉnh đầu Đoạn Phong.

Mạc Từ vươn tay ra, từ chần của mình mò tìm đến chần bông Đoạn Phong đang đắp, tìm được bàn tay Đoạn Phong đặt ở cạnh thân, nhẹ nhàng nắm vào, cho anh trấn an.

Ngón tay của Đoạn Phong so với Mạc Từ thô dày hơn một chút, lòng bàn tay của anh thật ấm áp. Đang lúc Mạc Từ nhẹ nhàng chạm vào bàn tay của anh, Đoạn Phong hơi sững sốt, sau đó cầm tay Mạc Từ lại, hấp thu ấm áp trên bàn tay của Mạc Từ truyền tới.

Hai năm qua anh ở Quý gia, có thể ngủ ở căn phòng hoa lệ nhất, hưởng thụ cuộc sống đài ngộ cao cấp nhất, mặc trang phục sang trọng nhất, có thể có được một khoản tiền lớn để chi tiêu.

Duy chỉ không có tự do.

Duy chỉ không có cơ hội để cảm nhận ấm áp từ trên người khác truyền tới.

Niềm đam mê nấu ăn của anh khi đi vào cái cung điện Quý gia cũng giống như thế, cũng đã bỏ lại ở trong ngôi nhà trệt không có người sống.

Không có một gia tộc nào sẽ đem người thừa kế làm một đầu bếp không ra hồn.

Đoạn Phong ở dưới sự an bài của Quý Tật Phong tham gia yến hội, gặp mặt vị Mạc lão gia lấy trù nghệ để nổi danh, khi đó đã biết được ông ấy chính là cha của Mạc Từ.

Đoạn Phong vô cùng hâm mộ, cũng vui mừng không gì sánh được,

Mạc Từ so với anh may mắn hơn nhiều, mà anh lại may mắn hơn so với một số người ở tầng thấp nhất của xã hội đau khổ giãy dụa.

Mặc dù anh cũng không đem bước ngoặt vận mệnh nhất phi trùng thiên, một bước lên mây cho là may mắn.

Trên tay nắm đã lâu toát ra một lớp mồ hôi mỏng, Mạc Từ cảm giác được Đoạn Phong đã điều chỉnh tốt tâm tình, chậm rãi rút bàn tay mình về.

Đoạn Phong vào lúc Mạc Từ rút tay về lập tức giữ lại tay Mạc Từ, không buông ra.

Mạc Từ nghe thấy tiếng hít thở ổn trọng của Đoạn Phong khuếch tán vào trong không khí, bóng đêm dày đặc trút hết chiều vào căn phòng.

Căn phòng ấm áp không có gió bởi vì nguyên nhân thêm một người mà hơi chật chội.

Hai người cũng không nói nữa, kim đồng hồ của đồng hồ báo thức phát ra âm thanh máy móc áp đảo tầng tiếng hít thở này.

Đêm, đã khuya...

Mạc Từ vào một khắc mặt trời tiến vào căn phòng này thức dậy.

Đoạn Phong ở bên kia giường còn đang ngủ, Mạc Từ dựa sát vào, phía dưới mắt Đoạn Phong hiện ra một vòng quanh thâm không rõ.

Chắc hẳn anh ấy còn chưa điều chỉnh tốt sự chênh lệch thời gian, Mạc Từ không quấy rầy Đoạn Phong.

Mặc quần áo chỉnh tề, sau khi rửa mặt xong đi vào phòng bếp nhỏ nhỏ của mình, bắt đầu loay hoay bữa sáng ngày hôm nay.

Lửa liêu riêu ninh cháo, lửa nhỏ hầm canh.

Mạc Từ lấy nắm từ trong ngăn đựng tủ lạnh ra, chậm rãi cắt nhỏ, đặt ở trong cái nồi đất nhỏ đặc chế đặc biệt, xắt xong gừng sợi hành tỏi, đem đồ gia vị được đặt chỉnh tề trong phòng bếp dựa theo tỉ lệ nêm nếm tốt, hướng trong cái nồi đất nhỏ thêm một chút nước, đem xương chặt nhỏ bỏ vào nồi nhỏ, đặt ở trên bếp gas, tiếp tục bận bịu.

Đoạn Phong nghe được động tĩnh trong phòng bếp, rất nhanh tỉnh lại.

Bên cạnh không có bóng dáng Mạc Từ, Đoạn Phong lắc lắc đầu, mặc quần áo đặt ở trên ghế, hướng về căn phòng phát ra tiếng động đi đến.

Anh đẩy cánh cửa vàng nhạt ra, Mạc Từ cần mẫn xắt xắt băm băm, bận rộn không ngừng, làm anh vui thích cong lên khóe miệng.

Đoạn Phong tùy ý tựa ở trên cánh cửa, quàng tay nhìn Mạc Từ thuần thục đem cháo múc ra, đổ vào trong chén đã chuẩn bị tốt. Lại xoay người đảo xào rau trong chảo, một bên điều chỉnh nhỏ lửa.

Đợi cho sau khi thức ăn chín đến khiến cho người ta thêm ăn, Mạc Từ từ trong tủ chén tìm ra hai đôi đũa, dùng nước rửa một lần, đem món ăn đặt vào trong mâm, phủ phủ tay, đại công cáo thành.

Quay người lại thì nhìn thấy Đoạn Phong cười như không cười dựa trên cửa, ánh mắt lập lờ, như là đứng ở chỗ này lâu rồi, lập tức càng bị dọa sợ hơn.

“Bắn chết được, nhanh đi rửa mặt.” Dem Đoạn Phong đẩy ra ngoài cửa, lỗ tai ửng đỏ.

Đoạn Phong ngậm miệng, đan vào cánh tay Mạc Từ, tới nhéo nhéo lỗ tai đang đỏ lên của Mạc Từ, vào trước khi Mạc Từ xù lông chuồn ra phòng bếp, giả vờ bộ dáng như bất đắc dĩ mở tay ra.

“Mạc Từ, cậu lại chưa nói phòng vệ sinh ở đâu?”

“Queo trái đi thẳng!” Mạc Từ tức giận đến dậm chân, “Tôi đã chuẩn bị xong bàn chải đánh răng và khăn mặt, để lại ở trên bồn rửa mặt đó.”

Đoạn Phong lau bọt nước ngoài miệng, từ phòng vệ sinh đến phòng khách, trên bàn cơm đã dọn xong bữa sáng nội dung phong phú.

Mạc Từ ăn cháo, một bên gấp rau, giống như không có nhìn thấy Đoạn Phong đang đi tới. Bất quá Mạc Từ không ngừng liếc ánh mắt đã bại lộ việc cậu vụng trộm dò xét Đoạn Phong là sự thật.

Đoạn Phong ngồi vào cái ghế khác bên cạnh, cầm lấy đũa, có chút cảm thán.

Dem món ăn Mạc Từ xào chín gấp vào trong chén, Đoạn Phong trước húp một ngụm cháo, lại gấp lên thức ăn, ở trong ánh mắt chờ mong của Mạc Từ tinh tế nhâm nhi thưởng thức.

Mạc Từ rướn cổ lên biểu tình chờ đợi để cho người ta đánh giá cân nhắc. Điều này làm cho Đoạn Phong nhớ tới mình rất nhiều năm trước, đuôi dài cổ để nghe mẹ tán dương.

Hồi tưởng lại giống như tình cảnh này, Đoạn Phong ở dưới động tác gật đầu nói câu không tẻ, quan sát chàng trai đối diện mặt mày cong cong.

Nhìn xem người khác khoái hoạt, cũng là một loại khoái hoạt.

Đoạn Phong đi theo chàng trai cuộc sống đơn giản này cùng nhau, buông gông xiềng làm anh thở không nổi, cũng nhanh chóng vui vẻ lên.

57. Quyển 2 - Chương 17

Đoạn Phong từ trước đến nay chính là không tùy tiện để lộ tâm tình ra ngoài, anh quen đem tất cả cảm xúc pha trộn ở trong bụng, cho đến khi mất đi.

Làm Quý Thừa Phong trong hai năm, tính anh không thích nói chuyện chẳng những không được cải thiện, ngược lại còn trầm trọng thêm.

Ở trong hoàn cảnh sinh tồn chân không cao áp, tùy thời phải ứng đối khảo nghiệm của ông lão tự xưng là quan hệ huyết thống với mình. Trong tòa nhà lớn trống trải lạnh lẽo, ngoại trừ ánh nắng, tia mặt trời mỗi ngày chiếu vào gian nhà làm cho người ta tăng cường ấm áp, còn lại đều là lạnh lẽo như không có nhiệt độ. Trên người chảy dòng máu giống nhau, bởi vì pha loãng nhiều đời mà trở nên nhạt đi không ít, dinh thự trăm năm không chút nào giảm bớt rét lạnh.

Đoạn Phong ở tại Quý gia không có bạn bè chân chính đúng nghĩa, cấp trên và cấp dưới, mệnh lệnh và phục tùng, đầu tiên là bắt đầu với trình tự đã đặt ra, ngày qua ngày, năm qua năm mà chuẩn xác thực thi.

Quý gia biểu tình chất phác hay cao ngạo cũng không cùng Đoạn Phong chủ động trao đổi, cảnh này khiến Đoạn Phong vốn là đã thiếu hụt giao tiếp càng thêm trầm mặc, huấn luyện thì bày ra khuôn mặt poker bất cầu ngôn tiếu.

Ngũ quan tuần lãnh bởi vì hàm dưới căng chặt, có vẻ lạnh lùng, làm cho người ta cảm thấy không dễ thân cận. Ở dưới thời gian bốn năm đã tạo ra dấu vết, cũng bao gồm cả đường nếp nhăn nhợt lưu lại ở mi tâm, khuôn mặt anh tuần ở dưới năm tháng mà điêu khắc trở nên sâu sắc. Đường nét ngây ngô cứng nhắc bị đập vỡ thành đường cong trơn tru mà lại thích hợp, đường nét góc cạnh nối liền nhau chặt chẽ nghiêm túc.

Nếu như nói Đoạn Phong bốn năm trước vẫn còn già dặn ồ trọng, xen giữa thiếu niên và thanh niên, như vậy hiện tại, anh đã hoàn toàn cởi ra cảm giác lão thành vốn có, đem ồ trọng sáp nhập vào trong khí chất của mình, chuyển hóa thành thành thực xâm nhập vào tận xương.

Quý gia bồi dưỡng một cái Quý Thừa Phong đội danh hiệu con riêng, đã hủy diệt Đoạn Phong người mà cha mẹ đều mất, đơn giản già dặn.

Thời gian hai năm không quá dài, không quá ngắn, lại có thể làm cho thân phận của một người bình thường biến hóa nhanh chóng, nhanh chóng phát triển, bởi ở trong xã hội thượng lưu xem trọng vật chất. Tri thức trước kia chưa bao giờ tiếp xúc qua, ở trong hơn bảy trăm cái ngày đêm, cường chế truyền thụ vào trong đầu, cường chế yêu cầu tính thấu hiểu.

Dưới thân phận người thừa kế người được tuyển chọn của Quý gia, ở trong sự tổ chức lại cơ cấu kiến thức lại biến thành mây đen che phủ trên đỉnh đầu, gạt đi không được.

Một thằng nhóc nghèo ở tầng thấp nhất của xã hội hơn hai mươi năm, được Quý gia thuê nhiều vị giáo sư bắt tay rèn luyện mà trở thành con cháu nhà giàu khí chất trời sinh, trà trộn vào xã hội thượng tầng. Đoạn Phong thỉnh thoảng sẽ nghĩ, cái Quý gia chỉ cùng anh quan hệ huyết thống này, cũng là một cái áo khoác hoa lệ, tập đoàn lừa đảo thủ đoạn cao siêu. Anh ăn, mặc, ở, đi lại, nhanh chóng mà mạnh tay, đóng gói đến trong trong ngoài ngoài.

Trong thời gian phát triển đó cần một cái giá lớn, vinh quang cũng dùng một cái giá lớn ngang bằng đến trao đổi, Đoạn Phong mất đi tự do của người thường. Lưng mang gánh nặng bắt đầu thực thi trên người anh, cùng cháu ruột của ông cụ Quý gia, em trai cùng cha khác mẹ của anh Quý Thừa Bách, cùng chung thực hiện cái thân phận người thừa kế chính tông vinh quang vô tận.

Không được phép lựa chọn con đường, mang theo mặt nạ giả dối mà sống. Đoạn Phong lần này bị Quý lão gia chuyển công tác đến công ty chi nhánh của Quý thị ở Châu Âu, sáng nâng lên tối hạ thấp, thực tế là khảo nghiệm đầu tiên về năng lực của anh.

Tích lũy kinh nghiệm làm việc, hoàn thành thu mua dự án khó giải quyết của công ty chi nhánh nước F, làm rõ mục đích chuyển này của Đoạn Phong.

Vừa tới hai ngày, công ty chi nhánh phái phụ tá cho anh là người nước C di dân, nhìn thấy anh không thích ứng cơm Tây của nước F, liền dốc sức đề cử nhà hàng món nước C có chút danh tiếng. Đoạn Phong may mắn có thể bớt thời gian đến đó dùng cơm, để rồi gặp lại bạn thân đã xa cách bốn năm.

Cái chàng trai thích cười, mặt mày phi dương kia đã lột đi u buồn ngây ngô trên người, tính tình nóng nảy như cũ, dung mạo nẩy nở, che giấu không được kiêu ngạo và tự tin.

Đây là thân thái phi dương lúc dĩ vãng chưa bao giờ thấy qua. Cười khê ngoảnh nhìn, nốt ruồi nhỏ trên má phất lên tự tin ngập tràn trên mặt của chàng trai. Giống như một vùng hoa tulip nở rộ giữa đồng, xán lạn hoa lệ.

Đoạn Phong suy nghĩ, nhện xuống xúc động muốn véo má Mạc Từ một phen, đem ánh mắt cường chế dời đi, rơi vào trên đỉnh nóc nhà nhon nhon mang kiến trúc Gothic.

Trên má trái chàng trai mang theo nụ cười nhạt, đảm nhiệm hướng dẫn viên du lịch bản địa, một đường tinh tế thuyết minh. Một hồi thì hứng thú bừng bừng nói về chuyện xưa phía sau của tòa nhà niên đại đã lâu, một hồi thì cau mày, thẹn thùng dừng lại tự thuật, gãi gãi đầu, xin lỗi nói mình không nhớ rõ lắm.

Thần sắc đa dạng được nhất nhất rơi vào trong mắt Đoạn Phong, Đoạn Phong gần như tham lam nhìn đến tận cùng biểu tình sinh động của Mạc Từ, từ trên người Mạc Từ hấp thu sức sống tươi trẻ đã lâu không gặp.

Người ta luôn hướng tới sự vật tốt đẹp.

Mạc Từ đời này vẫn là trước sau như một đơn thuần, đây là cậu đau khổ đấu tranh, nhẫn nhục hướng lên để tìm trở về gì đó.

Đoạn Phong đứng lúc Mạc Từ dừng lại một chỗ mà cúi đầu, theo ngón tay của chàng trai đẹp dễ tính thuần lại mang giả hoạt nhìn qua, ở đó tòa nhà cao ngất đứng ở trên bờ sông, tùy ý cho dòng chảy ở phía trước tĩnh lặng hoặc lao nhanh chảy qua phía trước.

Mái vòng nhọn nhọn và mặt tường cổ xưa, tinh thể kết thành nghệ thuật, dấu vết năm tháng khắc ở mặt ngoài tòa nhà, nhiều thêm vài phần tang thương, sinh ra mấy dòng nội tình lịch sử.

Đoạn Phong đi theo Mạc Từ đi vào một nhà thờ lớn có tiếng gần xa, ánh mặt trời ngoài cửa sổ thủy tinh màu lưu ly xuyên thấu qua thủy tinh màu sắc rực rỡ, chiếu vào giữa đại diện giáo đường.

Ánh mặt trời vàng rực trải qua tầng tầng bóng chiếu, nhẹ nhàng rơi vào trên điêu khắc đường cong nhu hòa, làm điêu khắc kỳ công được phủ lên vẻ tự nhiên, ở giữa ánh sáng và bóng mờ giao đan bồng bềnh sức sống mới.

Các du khách lẳng lẳng đứng yên tĩnh một bên, đánh giá đồ trang trí duy trì phong cách thế kỷ mười tám trong giáo đường, ở dưới sự dẫn dắt của hướng dẫn du lịch, tiến vào sảnh ngoài kế tiếp.

Mạc Từ theo dòng người, để anh cùng đi phía sau, đem mỗi một cái sảnh đều đi thăm một lần, lúc này mới đem anh từ thiên môn đi ra, thần sắc tự đắc, hỏi cảm nhận của anh.

Ánh mặt trời rơi vào trên hai gò má của chàng trai, đem ngũ quan bao phủ trong một mảnh rực rỡ, phía sau Mạc Từ dường như tỏa ra ánh sáng mạnh, ảo giác trong chớp mắt khiến Đoạn Phong đưa tay chạm vào.

“Hũ Nút, anh muốn làm gì?” Chàng trai thỉnh thoảng lại nhảy bén reo lên, linh hoạt tránh né, né đi bàn tay của anh.

Đoạn Phong mím môi không nói, mặt mày giãn ra, tiếp nhận tên hiệu Mạc Từ đặt cho anh, làm một cái động tác thả tay.

“Anh hiện tại đói hay không đói bụng, đi, tôi mang anh đi ăn một bữa tiệc lớn!” Chàng trai không đếm xỉa thư thế tay anh, kéo kéo góc áo trang phục mùa đông, nhiệt tình đề nghị.

“Được.” Ánh mắt dịu dàng của Đoạn Phong rơi trên người Mạc Từ, duy trì bước chân ổn định, hai người mới hướng đến nhà hàng vừa nói đến đi bộ tới gần.

Khoảng cách từ nhà thờ lớn cách cái nhà hàng này một con đường cùng một cái quảng trường cực to, Mạc Từ lúc đầu đi ở phía trước Đoạn Phong, hào khí bồng bồng, nhưng sau một hồi cùng Đoạn Phong khoa tay múa chân vui vẻ, khí lực không đủ, cước bộ thả chậm, đã tuột ở phía sau Đoạn Phong.

Mạc Từ hữu khí vô lực ở phía sau kéo Đoạn Phong, trong lòng bàn tay bắt đầu chảy mồ hôi, tức giận trừng mắt Đoạn Phong, trong mắt rất nhiều bất mãn, làm cho Đoạn Phong âm thầm cười trộm không thể không dừng bước, đi một đoạn đường, liền dừng lại để Mạc Từ bắt kịp.

“Sớm biết cái quảng trường này lớn như vậy, tôi nên ngồi xe du lãm, Hũ Nút, anh đi đường xa như vậy, không mệt hả?”

Mạc Từ than phiền nói.

“Không mệt, chỉ là đi bộ mà thôi, quảng trường nước ngoài rộng lớn hơn so với trong nước, đi bộ cũng là rèn luyện, cùng nhau chậm rãi đi thôi.” Đoạn Phong đưa khăn giấy cho Mạc Từ, nhìn Mạc Từ hai gò má đỏ bừng, tâm biến thành mềm mại.

“Anh là quái vậy a, bỏ đi, tôi không mang anh đi dạo nữa, tôi mua cho anh một tấm bản đồ, chính anh xem đi.” Mạc Từ khoát tay, đi vài bước, đối với nhiệm vụ hướng dẫn du lịch hôm nay tỏ vẻ vô lực.

Đoạn Phong đối với cậu tạm thời thất hứa không chút nào buồn bực, tiến lên vỗ lưng Mạc Từ, “Bằng không tôi công cậu đi?”

“Hả?” Con mắt Mạc Từ trừng lớn, dùng sức lắc đầu, đem mái tóc lắc đến rối, “Nói giỡn gì vậy, Hũ Nút, anh có thể có bao nhiêu khí lực công tôi...”

“Hơn nữa công đi cũng xấu hổ.” Mạc Từ biểu tình không được tự nhiên bị Đoạn Phong xem thành mắc cỡ.

“Tôi nhận qua huấn luyện, công cậu chạy một vòng không thành vấn đề.”

“Thôi thôi, chỉ nói nói thể thôi, tôi đã đói bụng, nhanh lên đi ăn mỹ thực.” Mạc Từ khoát tay, tránh qua, tránh Đoạn Phong đuổi hướng tay cậu, thoáng đánh giá một cái người đi đường tốp năm tốp ba trên quảng trường.

Cũng không phải con nít, công đi sẽ bị người hiểu lầm đó...

Đi qua giữa quảng trường, một đám bồ câu tuyết trắng chặn bước chân hai người.

Đoạn Phong rất có hứng thú ngồi xổm xuống, để cho mấy con bồ câu đậu trên bờ vai của anh.

Mạc Từ bĩu môi ra, ở trong khu điểm tham quan gần đó mua mấy miếng bánh mì, đem bánh mì xé thành mảnh vụn, thả ở trong lòng bàn tay trống không của Đoạn Phong.”

“Nè, cầm cái này dụ, bồ câu thích ăn vụn bánh mì.”

“Ừ.” Đoạn Phong đem vụn bánh mì rải lên mép nổi của quảng trường, lập tức có hơn mười con bồ câu đập cánh, chém giết vụn bánh mì trên mặt đất.

Đoạn Phong đứng tại chỗ, đều đều rải vụn bánh mì, Mạc Từ thấy anh làm đến nhập thần, ngũ khí trở nên chưa lờm, “Chúng ta còn chưa ăn cơm, gì chứ còn muốn dụ bồ câu, dứt nhanh lên, nghe nói lúc cho ăn, bồ câu sẽ đem vật bài tiết thải trên người cho, anh cẩn thận một chút.”

Âm thanh Mạc Từ truyền vào tai Đoạn Phong, Đoạn Phong cười nhẹ, phất bàn tay, đáp tiếng trả lời.

Mấy con bồ câu trên vai Đoạn Phong được dứt no, mắt tinh nhìn thấy nửa cái bánh mì ở trên tay Mạc Từ, dường như là đối với Mạc Từ bồi nhọ tỏ vẻ bất mãn, vội đập cánh, từ trên vai Đoạn Phong bay xuống, dùng mỏ cứng cứng mổ nửa cái bánh mì trên tay Mạc Từ.

Vài con bồ câu như tâm linh tương thông giống như một trước một sau giáp công, phát ra tiếng kêu, đưa tới một đám đồng bọn.

Âm thanh đập cánh cùng tiếng kêu bồ câu áp đi âm thanh kêu gào của Mạc Từ, Đoạn Phong mỉm cười nhìn Mạc Từ bị bồ câu vây quanh, ôm cánh tay, xem nhẹ Mạc Từ phát ra cầu cứu.

“Hũ Nút, cứu mạng a, help, help...Tôi sắp bị bồ câu mổ chết...”

Đoạn Phong nghe như Mạc Từ nóng nảy gọi, mới tiến lên, vung đuổi bầy chim bồ câu, đợi cho bồ câu hoàn toàn tản đi, mũ áo Mạc Từ đã không ngay ngắn. Trên ống tay áo mang theo nếp nhăn còn dính vật bài tiết màu xám.

Trên đầu Mạc Từ bốc lên khói xanh, âm thanh biến sắc: “Đoạn Phong! Anh tại sao không sớm chút bắt bọn nó đuổi đi!”

Trên thực tế, lòng trả thù của bầy chim chóc, cũng rất là mạnh.

Mạc Từ nổi giận trừng mắt Đoạn Phong giúp cậu chà lau bẩn bầy trên y phục, khóc không ra nước mắt.

58. Quyển 2 - Chương 18

Hoàng hôn, building tầng 18, bộ phận tiêu thụ sản xuất rượu vang của công ty Quý thị chi nhánh Châu Âu.

Giữa phòng làm việc trang trí giản dị thanh thoát ngồi trên ghế giám đốc, một vị nam giới Châu Á ngũ quan hơi lộ vẻ sâu sắc lạnh lùng tiếp nhận máy điện thoại chuyển tới trước mặt, lưng có chút nghiêng về phía trước, tay trái chống lên cái bàn làm việc chất lượng rất tốt, tay phải cầm điện thoại, nhíu mày.

“Cháu đã biết.”

“Quản lý ở đó đã xử lý tốt.”

“Hiện tại tình huống ở Botari rất tốt, dự án thu mua kia đã bắt tay vào làm chuẩn bị.”

“Có thời gian cháu trở về trang viên rượu vang Botari tuần sát.”

Câu từ ngắn ngủi được trình bày và báo cáo không có điểm nào là thực hiện không được. Nhân tình ý vị lãnh đạm, tựa như thái độ cấp dưới cung kính đối với cấp trên, mơ hồ mang theo ý vị xa cách.

“Đúng vậy, ông nội.”

Một lời xưng hô cuối cùng vạch trần thân phận của người đầu bên kia điện thoại, hai người thông qua điện thoại nói chuyện với nhau là quan hệ ông cháu, huyết thống sâu đậm.

Nhưng mà, huyết mạch liên lạc cũng không tiêu trừ được xa cách nhàn nhạt, đầu bên kia điện thoại vài tiếng ngắn gọn chuyển giao, cơ hồ là ngữ điệu truyền mệnh lệnh kết thúc lời nói, người đàn ông ngũ quan sắc sảo nghe được âm thanh cắt đứt điện thoại, lúc này mới thả điện thoại trong tay xuống, ở một biên độ lớn ngắt cao đầu, hít sâu đường như đem cơ thể tựa ở trên ghế giám đốc, đôi mắt lạnh lùng bắt đầu tan rã.

Nhìn kỹ lại, ngón tay thon dài chắc khỏe của người đàn ông có chút trắng bệch, nguyên nhân là vì nắm ống điện thoại quá chặt.

Mặt trời tiến lên tầng 18 nhảy vào trong văn phòng, quanh quẩn ở trong văn kiện trên bàn làm việc, chỗ trang giấy lõm xuống ngăn trở ánh mặt trời, làm cho hào quang xuyên qua vòng quanh trang giấy.

Bóng sáng chồng lên một chỗ, khuôn mặt ngẩng lên của người đàn ông bịt kín một tầng bóng tối ngược chiều ánh sáng.

Làm cho ngũ quan của anh càng thêm sâu sắc tuần lãng.

Trên mặt vải âu phục màu đen của người đàn ông dẹt sợi vàng phản xạ dưới ánh mặt trời, ánh mặt trời theo hô hấp phập phồng của anh, làm anh vẫy quanh trong ánh sáng.

Hít sâu giảm sức ép chung quy có thể làm cho người ta buông lỏng dây cót kéo căng trong lòng, người đàn ông chậm rãi từ trên ghế giám đốc ngồi dậy, mở ra văn kiện trợ lý đã chỉnh sửa tốt trên bàn, điều chỉnh tốt tâm tình, lật ra xem.

Công ty Botari mới xây dựng vào năm 1901, là công ty sản xuất rượu vang truyền thống nhất nước F thậm chí là Châu Âu, cũng là một trong những thương nghiệp tiêu thụ rượu vang lớn nhất nước F. Vào lúc huy hoàng, vào năm 1929 – 1933 khủng hoảng kinh tế và chiến tranh thế giới thứ hai diễn ra đã liên tục chèn ép, hơn nữa kinh doanh không ổn định, dần dần đi xuống đáy cốc. Lúc đó, có Quý gia huyết thống hoàng tộc Mãn Thanh toàn tộc di dân ra nước ngoài, mang theo tài bảo mà lão tổ tông ban tặng, ở nước ‘Man di’ mọc rễ, trải qua gian nan, dựa vào tổ huấn mà trở nên nổi bật, ở trong man di sống mũi cao trán rộng duy trì ra thành tích một phen kiêu nhân, có được phi thường, làm dân bản xứ cực kỳ hâm mộ xuất thân.

Ở nước C vào giữa giải phóng, dùng một phần ba gia tài sản thu mua cái tòa nhà công ty sản xuất rượu vang tràn đầy nguy cơ lại cổ xưa này, cùng người chủ đời thứ ba của Botari chiếm tất cả cổ phần riêng của công ty, chung vốn kinh doanh, trợ giúp Botari tiếp tục huy hoàng, cổ phương truyền lưu.

Người đứng đầu Botari đời thứ tư chỉ thích nghiên cứu chế xuất rượu vang, đối với kinh doanh sản xuất không chút nào cảm thấy hứng thú, sau này trong vài thập niên, Quý gia giữ cổ phần công ty càng ngày càng nhiều, nắm chặt tất cả con đường tiêu thụ của Botari, người đứng đầu thích chế xuất rượu tự động buông tha chức vị cho ban giám đốc, chỉ cần nắm phần trăm cổ phần công ty, hằng năm đều có thể nhận được phần chia hoa hồng đáng giá thuộc về mình.

Kỹ thuật chế xuất của người đứng đầu được công ty Botari chọn dùng, đồng thời chọn áp dụng, thanh toán một phần phí tổn, công ty Botari đã có đủ thời cơ và sản phẩm.

Công ty cải cách thể chế, chiếm trước thị trường, đầu tư mạnh vào nghiên cứu và phát triển các nguồn tài lực cùng nhân lực, sau khi mở rất nhiều vườn ruộng trồng nho thí nghiệm, hóa ra Quý gia và bên đối tác

trở mặt, dưới mưu kế cùng thủ đoạn đầu sứt, bên đối tác không thể không giao ra cổ phần công ty ban đầu, triệt để thối lui ra khỏi sân khấu Botari.

Botari hiện tại, trên danh nghĩa vẫn là hai gia tộc chung vốn kinh doanh, trên thực tế, là mượn dùng cái hộp rỗng của công ty đối tác, bơm vào lực lượng của Quý gia, phát triển kinh doanh.

Quý gia là người đầu tiên xoay mình cho Botari đến rục rở, là một khối đá nền móng cho sản nghiệp Quý thị nhanh chóng phát triển.

Gia chủ Quý gia Quý Tật Phong đem công ty chi nhánh nước F giao cho Đoạn Phong quản lý, mà không phải sản nghiệp xung quanh nước F mang đến lợi nhuận cực lớn giao cho anh quản lý, nguyên nhân có hai, một là đối với năng lực của Đoạn Phong đáp lại thái độ xem chừng, không cho quá nhiều tín nhiệm, hai cũng là mượn cơ hội này, để Đoạn Phong có một cơ hội thể hiện ra tài năng, phát triển thật tốt.

Ở trong kế hoạch của Quý Tật Phong, Đoạn Phong là một cái lớp xe dự bị có thể thay thế, có giá trị bồi dưỡng.

Đoạn Phong ngồi đã lâu đứng dậy, hoạt động tay chân một chút, rót cho mình một tách coffee, ở phía trước ban công rộng rãi, bao quát tầng trệt ở dưới khu phố.

Hoàng hôn dần dần chìm, đèn neon sắc sỡ lập lòe trên toà nhà thành phố, biển quảng cáo cực lớn được ngọn đèn thấp sáng, Đoạn Phong gơ tay theo thói quen nhìn kim đồng hồ, đã hơn năm giờ hai mươi bảy.

Người nước F bản tính lãng mạn, tuyệt không ở trong thời gian nghỉ ngơi mà làm việc.

Vào lúc này, nhân viên công ty đều tan việc.

Cửa phòng làm việc của Đoạn Phong vang lên tiếng đập cửa có tiết tấu, đem suy nghĩ của anh kéo lại, Đoạn Phong xoay người, để cho trợ lý gõ cửa tiến vào.

Nữ trợ lý thân là người nước C vóc dáng đáng nhỏ xinh ôm văn kiện, mang theo vui vẻ nhẹ nhàng đi vào văn phòng, đánh một tiếng chào, đem văn kiện khế đặt ở trên trước bàn làm việc của Đoạn Phong.

“Boss, tôi về trước đây”, nữ trợ lý tựa tiểu phi tiểu nhìn Đoạn Phong trên bàn chưa uống xong nửa tách coffee, bổ sung tiếp, “Coffee lạnh đối với dạ dày không tốt, Boss sẽ không lại là muốn thức đêm đi.”

Không đợi Đoạn Phong có bất kì dấu hiệu, nữ trợ lý khép tay lại, đối với Đoạn Phong mặt bài poker đã miễn dịch, “Boss, nhà hàng món nước C lần trước tôi đề cử cho anh thế nào? Hải lòng không?”

“Ừ.” Đoạn Phong sắc mặt hòa hoãn, nhẹ gật đầu, cầm lấy văn kiện trợ lý đặt trên bàn, vuốt vuốt huyết thái dương, trên người anh gánh mang trách nhiệm không cho phép anh buông lỏng, khuya hôm nay, còn phải càng thêm cố gắng một chút, vừa rồi thất thần đã làm cho anh lãng phí quá nhiều thời gian.

“Thức đêm hao tổn tinh thần a hao tổn tinh thần, Boss đừng chưa già đã yếu...” Đoạn Phong phát tay, ý bảo trợ lý ngừng nói chuyện, từ trong túi áo phục lấy ra điện thoại rung rung, nhấn phím nghe, chậm rãi đi đến trước ban công, cùng nữ trợ lý tách ra một khoảng cách.

“Chào ngài, tôi là Quý Thừa Phong.”

“...” Trong một đoạn thời gian tương đối dài, đầu bên kia điện thoại không phát ra bất kì âm thanh gì, Đoạn Phong nghi hoặc cau mày, lại nói một lần.

Vừa dứt lời, đầu kia âm thanh tựa giống pháo liên hoàn lần lượt nhảy ra.

“—— Hừ Nút, anh không phải là đầu bị văn kiện nhồi kín đi, ngay cả tôi cũng không nhận ra, chào ngài, chào ngài, Quý Thừa Phong tiên sinh, tôi muốn hẹn trước ngài cùng tôi đi ăn tối được không, ngài bận rộn!”

Tốc độ nói cực nhanh, âm thanh ở trong mười giây ngắn ngủi tuôn ra, Đoạn Phong có thể tưởng tượng được đối phương ở đầu bên kia điện thoại khí chất bại hoại, bộ dáng gần như là rít gào. Khóe miệng trong lúc lơ đãng câu dẫn ra, làm cho trợ lý một bên dựng thẳng lỗ tai nghe lên kính ngạc mở to hai mắt.

Đây chính là viên chức được công ty xưng là Boss ‘Mặt lạnh tiên sinh’...Làm sao sẽ lộ ra biểu cảm ôn nhu như thế, lòng hiếu kỳ giết chết con mèo nữ trợ lý đem thính lực phát huy đến mức tối đa, nghe âm thanh truyền tới trong chiếc di động của Boss.

“Boss lớn, Ông chủ lớn, anh nghỉ một chút sẽ chết à, tôi ghét bị người khác từ chối, anh tốt nhất ngay bây giờ phải xuất hiện ở ngay nhà hàng phía trước, tôi nhiệt tình đề cử, anh lại không cảm kích, chẳng lẽ vài phần văn kiện trên bàn có thể lấp đầy bụng của anh? Anh có thể trình diễn ăn giấy? Tốt lắm, lần sau gặp mặt anh ăn cho tôi xem.”

“Công tác bề bộn nhiều việc, tôi không thể phân thân.” Boss có chút lo lắng không đủ, bờ môi tràn ra nụ cười nhẹ đã bóc trần âm tình vui sướng của anh.

“Cứ lặp đi lặp lại một câu đó, tôi lặp lại lần nữa, tôi ghét bị người ta từ chối, trong vòng nửa tiếng đồng hồ, trong vòng nửa tiếng đồng hồ phải đến trước mặt tôi báo cáo, tính thời gian bắt đầu từ bây giờ, tốt, tôi cúp đây.”

Nữ trợ lý dùng ngón tay vuốt nhẹ cái cằm, có tính chọn lọc đánh giá thần sắc của Boss, thỉnh thoảng nắm nắm tay, lộ ra nét mặt hưng phấn.

Thân là người cầm đầu của bộ tộc bát quái, cô làm sao có thể bỏ sót tin tức quan trọng như thế.

Boss Mặt lạnh tiên sinh, có một bạn gái ngang ngược, hơn nữa bị một bạn gái cá tính thuần hóa đến phục tùng...Tin tức này thả vào công ty, vô luận là người bảo vệ, hay là phó quản lý đại nhân ra vẻ đạo mạo, đều đối với cái này ôm hứng thú lớn lao, cô có thể khẳng định, tin tức mang tính bùng nổ này nhất định sẽ làm cho cô gái đó trở thành tiêu điểm ngày mai để ánh mắt mọi người đổ vào.

Bất quá, nữ trợ lý hiển nhiên là quá mức kích động, đem âm thanh Mạc Từ nhận sai làm giọng nữ, loại sai lầm này ở tương lai không lâu, sau khi truyền vào trong tai Mạc Từ, đã diễn biến thành N cái phiên bản, làm cho hai cái người trong cuộc dở khóc dở cười...Cái đó là nói sau, tạm thời không đề cập tới.

59. Quyển 2 - Chương 19

Đoạn Phong từ bãi đỗ xe lái xe ra, dựa theo địa điểm Mạc Từ báo ra, tìm được một cái chỗ nhà hàng đặc sắc.

Nhà hàng tràn ngập dây leo màu xanh biếc bao trùm tràn trề sức sống, giữa nhà hàng là một gốc cây đại thụ che trời, phá nhà mà ra, thẳng đến đỉnh. Ba cây vây quanh một vòng đại thụ là quây bar hình cây, phía trước bày đặc đủ loại Champagne và ly thủy tinh cao thấp không đồng nhất, hiển nhiên là cho khách nhân yêu cầu chút rượu mà chuẩn bị.

Nói là nhà hàng, trang trí cách điệu bên trong càng thiên hướng là quán bar, phía bên phải chỗ trống giữa đại thụ là một mảnh sân nhảy nhỏ, trên vũ đài sân nhảy bày đặt mấy cái trống và đàn ghita điện, trong góc đặt một cái đàn dương cầm...Thiết kế nhân tính hóa làm người ta trước mắt sáng ngời. Tổ hợp nhà hàng cùng quán bar làm người ta thoải mái thảnh thơi, loại không khí này dùng cơm, sẽ hấp dẫn khách hàng giai đoạn tuổi tác bất đồng.

Đoạn Phong ở trong tiếng chào hỏi của Mạc Từ đi về hướng ghé cây, ngồi vào trên ghế bàn gỗ, đối diện qua cái bàn tròn gỗ sạch sẽ ngồi xuống.

Lúc này, Mạc Từ triệt để an tĩnh lại. Để cho phục vụ sinh đưa món ăn đã chọn xong lên, khuôn mặt an thuận giới thiệu tâm đắc của cậu, cùng người gây sự vừa rồi ở trong điện thoại, bộ dáng cường bức lợi dụng đối nghịch rất lớn.

“Đợi một lát còn có ốc sên nướng bơ, hương vị vô cùng tốt, Đoạn Phong, anh nhất định phải nếm thử...”

Nhìn cậu biểu tình mang theo bình thản chuyển hóa thành sắc mặt vui vẻ mang theo đắc ý, Đoạn Phong mỉm môi, nhẹ gạt đầu, lại chọn hai phần đồ uống mát lạnh vị đặc sắc cực tốt, đem menu thả lại trên bàn.

Món ăn lúc trước Mạc Từ chọn lục tục lên bàn, gõ cái bàn, Mạc Từ đem chú ý của Đoạn Phong dẫn hướng ngón tay, chỉ chỉ cái món bô bơ phía trên được đặt ở giữa bàn ốc sên nướng bơ.

“Nếm thử xem, đừng nói với tôi là anh không dám ăn đó.” Cuối cùng động tác khiêu mi thần thái phi dương, lại dẫn ra một phần mong ngóng hy vọng tìm được khẳng định, Đoạn Phong chỉ cảm thấy nội tâm tràn đầy thỏa mãn, đảm nhiệm người bình luận khẳng định thường thức của Mạc Từ, Đoạn Phong ở dưới toàn

bộ quá trình nhìn chăm chú của Mạc Từ, dùng nĩa đặc chế cùng cái kim, nghe thấy giới thiệu của Mạc Từ, một tay dùng nĩa đem thịt ốc sên từ trong vỏ lấy ra, chấm vào sốt gia vị hoặc là sốt ớt, đem món ăn bỏ vào trong miệng.

Cách ăn cầu kỳ, nhưng sốt sên nướng bơ vô cùng mỹ vị, kết hợp với hương khí đậm đà, làm Đoàn Phong bận rộn cả ngày, trong bụng trống trơn muốn đại động ăn. Đoàn Phong đầu lưỡi linh hoạt nhấm nháp phối liệu tan ra trong món ăn, hành nhuyễn, tỏi, bơ...Ban đầu ngọt càng về sau càng thơm thuận, hương vị lớp lớp thấm thấu, lớp lớp tách ra, Đoàn Phong ở trong sự mong ngóng của Mạc Từ thỏa mãn gặt đầu.

“Hương vị rất tốt!”

“Đương nhiên!” Mạc Từ nhướn lông mày, vẻ chờ mong động trên mặt một khắc trước đó như là chưa từng xuất hiện, cảm xúc đến không thấy bóng đi không vết tích làm cho Đoàn Phong cảm thấy đột ngột. Tầng bóng tối bốn năm trước phủ trên người cậu, ở trong không khí ngoại quốc sớm đã được xua tan sạch sẽ, thần thái phi dương, muốn cười thì cười, đây mới thực sự là Mạc Từ.

Đem biểu tình sinh động của Mạc Từ thu hết vào mắt, Đoàn Phong đột nhiên cảm thấy bờ má phồng lên cúi đầu cắn gặm đó, thần thái nhai nuốt đáng yêu cực kỳ, tựa như một con mèo nhỏ kiêu ngạo cúi đầu nhấm nháp cá kho, từng chút từng chút liếm láp thức ăn, thông dong lại biếng nhác nhàn hạ đem thức ăn cắn vào dạ dày của mình.

“Nhà hàng này là của Antoine thầy của tôi đầu tư mở ra, ông ấy là đầu bếp ngôi sao nước F, đầu bếp cấp quốc tế, tay nghề nhất lưu.” Mạc Từ giơ ngón cái lên nhìn quanh xung quanh một chút, “Hôm nay tôi nói muốn dẫn bạn đến, đặc biệt chọn món ăn nổi tiếng của nhà hàng...Chính là vì để cho anh giúp một chút chuyện nhỏ.”

Con mắt Mạc Từ cong thành trăng lưỡi liềm, cười vô cùng hàm súc, “Đợi lát nữa mang anh tới bàn bếp phía sau nhìn thấy đầu bếp thi sĩ kia, thầy Antoine của tôi, anh ở ngay trước mặt của ông ấy thể hiện tài năng dao công (kỹ thuật dùng dao) của anh.”

Nói đến cùng, Mạc Từ gõ gõ cái bàn, nghiêng nghiêng thân thể về phía trước, “Không cho phép cự tuyệt nha.”

“A? Vậy cậu mời tôi ăn cơm, là có điều kiện?” Đoàn Phong đem con mèo nhỏ trộm cá trước mặt cao thấp đánh giá một lần, thật sự là cho chút nhan sắc thì đã rách mắt, vì sao vừa rồi lại cảm thấy đáng điệu của cậu ngây thơ đáng yêu?

“Ha ha, tôi mấy ngày hôm trước cùng ông ấy thổi phòng khoác lác, nói người bạn kia của tôi dao công nhất lưu, bàn về công phu nấu ăn, tuyệt không thua với ông ấy. Vì vậy chúng tôi đã hạ xuống một cái tiền đặt cược, ở trên người của anh. Nếu dao pháp của anh có thể làm cho ông ấy tâm phục khẩu phục, tính là tôi thắng. Ha ha, tôi cá là ông ấy thua thảm, chúng ta ăn cơm tối rồi đi đến phòng bếp thể hiện tài năng đi.”

Đoàn Phong không tiếng động lắc đầu, “Đánh cược? Cậu không phải là bị thầy áp chế nhiều ngày, mới làm một cái đánh cược này?”

Một câu trúng tâm.

Đoàn Phong tiếp nhận ánh mắt kinh ngạc đối diện truyền đến “Làm sao anh biết rõ như vậy”, khóe môi câu dẫn ra nụ cười yếu ớt. Cuối cùng trải qua Mạc Từ liên tục quăn quít chặt lấy, gặt đầu đáp ứng.

Kết thúc bữa ăn là một món ngọt tráng miệng, Đoàn Phong bắt đầu nhìn xem Mạc Từ cầm lấy Cupcake đặt ở trong ly thủy tinh dùng chocolate vụn tầng tầng tô vẽ ở bên ngoài, biểu tình vẻ mặt thỏa mãn dùng đầu lưỡi nhấm nháp món ngọt tráng miệng, như là đắm chìm ở trong mộng cảnh tốt đẹp.

Thật sự là một chút không thay đổi a...

Đợi Mạc Từ giải quyết hết bữa tối, thời gian đã qua hai tiếng, Mạc Từ thỏa mãn vỗ vỗ bụng, thuận thực tính tiền, mang Đoàn Phong đi thắng đánh cược cùng Antoine.

...

Thầy Antoine của Mạc Từ là người nước F điển hình, nhiều cái đều rất phóng khoáng, thể trạng cường tráng, trán rộng cao, khiến cho hốc mắt có vẻ phá lệ thâm thúy, nhìn qua thẳng thắn ngay thẳng. Tóc ngắn màu rậm nắng bó ở trong cái mũ đầu bếp màu trắng, từ bỏ cái bụng phình to vẻ buồn cười trên người, thì Antoine sẽ là một người đàn ông thập phần có mị lực.

Lúc Đoạn Phong cùng Mạc Từ đi vào phòng bếp, vị đầu bếp loại ‘Thi nhân’ kia đang ngồi trên ghế ở phòng bếp, dùng bút chì viết vẽ vẽ trên giấy.

Mạc Từ lặng lẽ đến gần, Antoine đang hết sức chuyên chú viết, cũng không bị tiếng bước chân của Mạc Từ quấy nhiễu, Mạc Từ ở bên cạnh ông đứng lại, ho khan một tiếng, rất tự nhiên nói tiếng chào buổi tối, đem Đoạn Phong phía sau kéo đến trước mặt ông, ưỡn ngực, nâng đầu của mình lên, có chút đắc ý nói:

“Thầy, đây chính là người bạn kia của em, đánh cược, khả năng thầy thắng tính không lớn nha.”

“Đánh cược?” Antoine buông bút chì ra, qua loa nắn mu bàn tay, từ trên ghế đứng lên, “Đúng rồi, tôi nhớ rồi, cái đánh cược thú vị kia. Mạc, đừng quên, một bên thua phải không ra giá rửa đĩa hai tháng đó.”

“Xin chào, tôi là Antoine, nửa thầy giáo của Mạc.” Antoine vượt qua Mạc Từ nghiêng rằng, hữu hảo vươn tay, đồng thời đánh giá chàng trai cùng Mạc đến từ một quốc gia.

Ánh mắt sắc bén, bề ngoài cường tráng, không giống với Mạc nhu hòa thanh thoát, anh chàng này không đơn giản a.

“Tôi là bạn của Mạc Từ, ngài Antoine, xin chào.” Đoạn Phong lễ phép đáp lễ, đem ánh mắt rơi vào bản vẽ phác thảo đặt trên mặt bàn.

“Đây là món mới tôi thiết kế, cần phối hợp với một số vật nhỏ mới mẻ.” Antoine theo ánh mắt của Đoạn Phong nhìn thấy bản vẽ phác thảo trên giấy, giải thích nói.

Tiếng nói rơi xuống, như là linh cảm bắn ra, nhãn tình sáng lên, “Kỹ thuật dao của cậu...Mạc nói kỹ thật dao của cậu rất tốt, có thể để cho tôi kiến thức một chút?”

“Đương nhiên có thể.” Đoạn Phong nhẹ gật đầu, Mạc Từ một bên tranh thủ thời gian lấy ra dao kéo chuẩn bị tốt, dọn xong đặt ở trên mặt bàn dài.

Đoạn Phong cởi áo khoác, trông vào đồng phục đầu bếp Mạc Từ đưa tới, vén tay áo lên, đem dao kéo tinh tế sờ soạng một lần, hiểu rõ cấu tạo thân dao, lúc này mới ở hành động thử nghiệm cắt mở một đường nhỏ trên củ cải to.

Dao mài cực kỳ bóng loáng, Đoạn Phong tay trái cầm vững nguyên liệu, tay phải cầm dao, ở dưới cái nhìn soi mói của hai người cắt xuống một vết dao đầu tiên.

Thẳng đến sau đó tốc độ cắt nhanh hơn, cấp tốc tăng nhanh, hình hành ‘Cắt nhảy’, kỹ thuật đơn giản nhất ở trên bàn tay của Đoạn Phong bày ra, anh cắt cực kỳ nhanh, động tác trôi chảy, giống như thư pháp tả ý, từ trên xuống dưới, đặt bút lả lướt. Chỗ hạ dao, củ cải phân chia nhanh chóng, phương hướng bên trái, xếp thành một hàng.

Đoạn Phong hạ dao thẳng đứng, vết dao không lệch, củ cải nhanh chóng chia cắt thành một đồng.

Antoine tiến lên một bước, nhìn kỹ mép cắt Đoạn Phong hạ dao hình thành, mỗi một miếng độ dày đều như nhau.

Không đợi Antoine kinh ngạc, Đoạn Phong đã quen dao cầm lấy củ cải khác, thay đổi một phen dao nhỏ, cầm ở trong củ cải, ngấm chuyển bấp thịch, ở chỗ lồi lõm của củ cải bắt đầu hạ dao, hai tay trên dưới hoạt động, đem vật liệu thừa thừa thải loại bỏ, mũi dao ra vào, lại chưa đến một phút đồng hồ, liền đem cây củ cải thật to khắc thành chim nhỏ nhìn rất sống động.

Antoine nhìn thấy thể tích củ cải không ngừng nhỏ đi, cuối cùng khắc thành hình động vật, con mắt lần nữa tròn to, “Cậu làm như thế nào?” Antoine hỏi, nhận lấy củ cải biến thành chim nhỏ, đặt ở trong lòng bàn tay rộng lớn tinh tế đánh giá một lần.

“Thật sự thần kỳ...Mạc nói thủ pháp nấu ăn nước C thiên kỳ bách quái (huyền diệu), tay nghề tăng tăng lớp lớp, trước kia tôi còn không tin, hiện tại...Hiện tại kiến thức đến rồi, đây là dao công của nước C a.”

“Ha ha, lão sư, hiện tại thầy tâm phục khẩu phục đi, thầy thua!” Mạc Từ đưa cho Đoạn Phong một cái khăn mặt, để cho Đoạn Phong lau tay.

“Chưa, chưa, Đoạn, cậu có thể lại biểu diễn một lần nữa? Tôi muốn nhìn kỹ lại.” Antoine mở hai tay, nâng lên chim nhỏ nhìn rất sống động.

“Được.” Đoạn Phong giản lược nói, không có đi nhận khăn mặt của Mạc Từ, chọn một khối nguyên liệu nấu ăn màu sáng, ước chừng dao nhỏ trên tay càng ngày càng thuận tay, ở trên nguyên liệu nấu ăn tinh tế khắc.

Thành phẩm lúc này dùng hai phút, so với chim nhỏ vừa rồi càng thêm tinh xảo. Đoạn Phong khắc chính là một con ve!

Cánh ve hơi mỏng cùng đường vân trên cánh, đều được dao nhỏ điêu khắc ra, từ con mắt ve đến chân trước, rồi đến chân sau, ve màu trong suốt từ nguyên liệu nấu ăn ban đầu thu nhỏ lại mười lần, khéo léo lung linh, dựng trên ngón trở thon dài của Đoạn Phong.

“Xem ra là tôi thua.” Antoine chống cái trán, gầy gầy con ve Đoạn Phong điêu khắc ra, thở dài, đối với Mạc Từ cao hứng bừng bừng nhận thua.

“Đoạn là một chàng trai lợi hại, so với cậu giỏi hơn nhiều, Mạc.” Antoine vào lúc nhận thua không quên nói móc Mạc Từ, nhìn học trò mình bộ dáng nhe răng nhếch miệng, Antoine liền loại bỏ tinh thần suy sụp trước đó, tâm tình phá lệ thật là tốt a. Đi đến trước mặt Đoạn Phong, dùng âm thanh chân thành thỉnh cầu: “Đoạn, có thể dạy tôi kỹ thuật cắt hay không?”

“Em đã biết rõ thầy sẽ nói như vậy.” Mạc Từ đỡ trán, Antoine loại tinh thần cầu tác cao thấp này cậu so với bất luận ai đều rõ ràng hơn.

Mạc Từ ngẩng đầu nhìn về phía ngọn đèn, xem ra, hôm nay phải khuya mới có thể về nhà a...

...

Mạc Từ rút cuộc kéo Đoạn Phong thoát khỏi Antoine, từ cửa chính nhà hàng đi ra ngoài.

Hiện tại gần mười giờ, cái nhà hàng do Antoine đầu tư này ở phía sau đã biến thành quán bar, trong tiệm lui tới nam nữ trẻ tuổi, ở dưới âm nhạc dịu nhẹ ưu nhã đi vào sân nhảy, nhẹ nhàng khiêu vũ.

Không giống với quán bar âm nhạc ồn ã hỗn loạn phóng ra kích bạo, cái quán bar này ban ngày là nhà hàng ban đêm vẫn như trước sẽ tiếp nhận chọn bữa của khách nhân.

Rượu Whisky, rượu vang, còn có loại đồ ngọt mà người nước F vĩnh viễn sẽ không chán ghét. Rất nhiều khách nhân đều sẽ chọn chỗ ngồi dùng cơm ở khu ghế dài cùng với bạn đến dùng bữa, một mặt nghe âm nhạc nhẹ nhàng thư thái từ sân nhảy bên kia truyền đến.

Mạc Từ ở chỗ quầy bar bưng hai ly nước lọc, chuẩn bị uống nước rồi đi.

Đem ly thủy tinh đưa cho Đoạn Phong, khu dùng cơm bên kia quầy bar vang lên âm thanh vỡ thủy tinh.

Mạc Từ nghi hoặc quay đầu, nhìn thấy vị trí gần cửa sổ dùng cơm có hai vị khách kích động đứng dậy, khách nhân vóc dáng hơi lùn hung hăng vỗ cái bàn, bắt đầu chụp lấy cái ly rượu chân cao đặt trên bàn gỗ, đem chất lỏng bên trong tạt vào trên người khách nhân vóc dáng cao đối diện.

Nhân viên phục vụ nhà hàng cần cần dục dục nhìn xem bên kia, Mạc Từ vỗ vai của anh ta, do dự trong chốc lát, hướng Bartender quầy bar lên tiếng chào rồi hướng hai vị khách nhân tâm tình kích động kia đi đến, đảm nhiệm hòa giải, để tránh bọn họ làm hư hao đồ vật trong nhà hàng.

Âm thanh cái ghế kéo ra ma sát mặt đất, tiếng vang phát ra chói tai, khách nhân vóc dáng cao bị xối đầy một thân nước rượu bắt lấy cái ghế khách, tâm tình kích động, khe khẽ phát ra âm thanh hô to: “Hoàn Nhĩ, đừng đi...”

Âm sắc quen thuộc làm cho Mạc Từ kinh ngạc ngẩng đầu, đem hai vị khách nhân gương cung bạt kiếm đánh giá một lần.

Người bị ngâm một thân rượu khuôn mặt nhả nhận tuần tú đánh sâu vào trí nhớ Mạc Từ, Mạc Từ lúc đầu định diễn đạt lễ phép và khách khí ném quan sau đầu, Mạc Từ kinh ngạc kêu lên tên gọi của người kia, nhưu này.

“Lương Vũ Duy? Cậu là Lương Vũ Duy?”

“Anh là ——” Hai người giương cung bạt kiếm bởi vì tiếng kêu của Mạc Từ mà cắt đứt, khách nhân vốc dáng cao ngẩng đầu lên, trên mặt đau xót cùng kích động ngưng kết làm cho Mạc Từ không thể nào thích ứng.

“Cậu là Mạc Từ?” Âm thanh không xác định từ trong miệng của anh ta nhỏ ra, trên khuôn mặt đã lâu không thấy lộ ra hình dáng quen thuộc, làm cho Mạc Từ xác định chính mình không nhận lầm người.

Ngũ quan Lương Vũ Duy biến triển thành thực không ít, năm tháng tích lũy, phong độ nhẹ nhàng.

...Chỉ là ly rượu kia xối ở trên âu phục trắng thớm của anh, nhìn qua vụn phần chật vật, làm cho phong độ của anh đánh cho một cái giảm giá.

“Là, Lương...” Không đợi Mạc Từ nói xong, từ sườn bên một cổ lực đánh úp lại xông tới va vào Mạc Từ, Mạc Từ lão đảo một cái, kịp thời vịn vào bàn, nhìn thấy người đàn ông vốc dáng thấp cùng một chỗ với Lương Vũ Duy té lăn trên đất, tiến đến đỡ lên.

“Xin lỗi.” Người đụng vào Mạc Từ, cũng khiến mình ngã sấp xuống ngẩng mặt, vội vàng nói xin lỗi, lấy tay lau mặt một phen, dựa vào cánh tay của Mạc Từ chống đỡ đứng dậy. Lông mi dày của anh ta run run, tóc ngắn màu nâu dần ở trên trán mang theo mồ hôi, lông mày nhạt, ngũ quan tinh xảo. Ngũ quan khéo léo hợp lại với nhau, nhìn qua tựa như một cậu bé vị thành niên, chứ đừng nói là đàn ông, chỉ bằng xưng hô cậu ta là cậu trai còn chuẩn xác hơn chút ít.

Môi mỏng của cậu ta khẽ run, sắc mặt tái nhợt không bình thường, tâm tình lại cũng như Lương Vũ Duy kích động như nhau.

Mạc Từ nhìn thấy ***g ngực của cậu ta phập phồng bất ổn, hai vai lên xuống, lên tiếng hỏi: “Cậu không sao chứ.” Lại liếc nhìn Lương Vũ Duy chật vật trước mặt, nhếch môi, ánh mắt trối chạt ở trên người cậu trai.

“Giữa hai người có phải là xảy ra vấn đề không?” Mạc Từ chuyển hướng Lương Vũ Duy, quan tâm hỏi.

“Không có!” Lên tiếng trả lời Mạc Từ không phải Lương Vũ Duy, cậu trai nhanh chóng ngăn lại tâm tình giảm thấp âm thanh nói ra, vội vàng hướng Mạc Từ gật đầu nói cảm ơn, nói một tiếng xin lỗi, không hề để ý đến Lương Vũ Duy sắc mặt ngưng trọng, lướt qua Mạc Từ, nhanh chóng bước ra nhà hàng, hướng cửa chính bước đến.

“Hoàn Nhì!” Lương Vũ Duy vươn cánh tay, nghĩ đi theo cậu ta lao ra, nhưng phục vụ sinh ngăn cản đường đi của anh, “Thưa ngài, ngài còn chưa tính tiền...”

“Tôi——” Lương Vũ Duy quay đầu, lông mày nhíu lại với nhau, bối rối từ trong túi âu phục rút tiền thanh toán. Mạc Từ nhìn bộ dạng bối rối của anh ta, ngăn cản tay của anh ta, khẽ gật đầu, “Cái này, Lương Vũ Duy, cậu trước đi tìm trở về bạn của cậu đi, để tớ giúp cậu thanh toán...”

“Cám ơn!” Lương Vũ Duy bắt chắp khách sáo, đem gì đó nhét trở lại túi, bước dài chân, hướng cửa ra vào chạy đi, chỉ chốc lát sau thì đã biến mất bóng dáng.

Mạc Từ vì một tờ giấy thanh toán này, cộng thêm ly vỡ hư, thức ăn, nhìn một chuỗi số dài Mạc Từ thịt đau, Mạc Từ nhăn mặt, nghĩ thâm lâu sau gặp mặt nhất định phải đòi lại có khoản tiền nợ này, để cho Lương Vũ Duy vừa gặp mặt đã ném một phiên toái cho cậu cũng đau lòng một phen.

“Để tôi trả tiền cho.” Đoạn Phong nhìn thấy Mạc Từ nhíu mày bộ dạng có chút vầu vỏi, liền đi tới, tiếp nhận tờ giấy trong tay phục vụ sinh.

“Không được, để tôi đưa.” Mạc Từ đoạt lại hóa đơn thanh toán, dùng sức vỗ sau lưng Đoạn Phong.

“Ha ha, vừa rồi người kia là bạn học của tôi, hiếm khi nhìn thấy bộ dáng chật vật của cậu ta, vừa rồi nếu không phải tâm tình của cậu ta không tốt, tôi đã chuẩn bị đi lên đánh cậu ta một quyền.” Mạc Từ hai tay

khoa tay múa chân, ngồi vào trong xe hơi Đoàn Phong, “Tôi kể cho anh chuyện cũ trước kia a, cậu ta là một ngụy quân tử chính cống...”

Xe hơi khởi động động cơ, Đoàn Phong vững vàng lái xe, nghe Mạc Từ giải thích nói liên miên lải nhải, hợp vào trong dòng xe cộ đi về phía trước.

60. Quyển 2 - Chương 20

Tháng Giêng bầu không khí sáng sớm mang theo khí lạnh dày đặc, lúc này, có thể từ biệt ổ chăn ra ngoài tập thể dục cũng không có nhiều người.

Trên bụi cỏ thường xanh hai bên công viên dính sương lạnh đêm qua, hoàn tan thành giọt sương, khí lạnh quanh quẩn. Vào lúc hơi thở mặt trời còn chưa có lên cao, thời tiết là rét lạnh khô hanh.

Trên cành cây có tiếng chim chóc lác đác kêu to, quanh quẩn ở trong công viên trống trải. Mạc Từ trên cổ quàng khăn quàng cổ màu coffee giữ ấm, bắt đầu hoạt động tập thể dục buổi sáng.

Xung quanh suối phun trung tâm công viên chạy năm vòng, nghỉ lại xoa xoa trán chảy mồ hôi, lại mượn dụng cụ công cộng của công viên rèn luyện lực cánh tay.

Mạc Từ có thể có nghị lực như vậy, là bị Đoàn Phong so với cậu cao hơn một cái đầu, đáng người to lớn kích thích.

Không chỉ có cánh tay so với cậu lớn hơn một vòng, ngay cả bắp thịt cử động đảo chảo cũng bại bởi Đoàn Phong hai năm không tiến phòng bếp, Mạc Từ tối hôm qua ở trước TV suy nghĩ một đêm, định ra sơ bộ kế hoạch tập thể hình.

Mỗi ngày sáng sớm đến công viên gần đó chạy bộ, chính là mục đầu trong kế hoạch.

Cơ thể dần dần ấm áp lên, chân ở trong không khí rét lạnh khô hanh không hề cảm thấy nặng nề, chỉ là ***g ngực phập phồng, hô hấp theo tiết tấu không kịp vận động ...Hiển nhiên là di chứng rèn luyện không đủ.

Mạc Từ có thể tưởng tượng ra, ngày mai lúc rời giường, cánh tay cùng chân sẽ đau nhức một trận.

Cậu ngừng lại, ngồi trên ghế dài công viên, đợi cho phổi lần nữa đổ đầy không khí thì cậu cố gắng tiếp tục chạy bộ. Không ngờ cái ngồi xuống này lại không muốn đứng dậy chạy bộ nữa.

Kế hoạch tập thể dục của Mạc Từ ở trong thời gian sáng sớm, liền chết non.

Lúc trở về đã là sáng tám giờ, Mạc Từ vừa nghĩ bữa sáng ngày hôm nay, vừa cùng mấy hàng xóm thân quen nói “Chào buổi sáng”.

“Chào buổi sáng, dì Charles.”

“Chào buổi sáng, Mạc.” Dì Charles quàng khăn quàng màu đỏ đáp lại Mạc Từ, trong mắt nhiều hơn một phần lo lắng.

“Mạc, tôi có lời muốn nói với cậu, cậu có thời gian rảnh không?” Dì Charles hỏi.

“Cháu có dư dả thời gian, dì Charles, người muốn nói gì?” Mạc Từ đứng nguyên tại chỗ, nghi hoặc nhìn dì Charles ngăn lại đường đi của cậu.

“Mạc, tôi không thể không dùng loại ngữ điệu bình ổn để nói chuyện này.” Dì Charles biểu tình nghiêm túc lên, âm thanh rất là chuyên tâm.

“Người nói đi, dì Charles, cháu đang nghe.”

“Tốt lắm. Mạc, cậu gần đây có từng gặp qua Morrison không?” Dì Charles sắc mặt trầm xuống, chăm chú quan sát thần sắc của Mạc Từ.

“Morrison?...Cẩn thận ngấm lại đã, cháu đã thật lâu không gặp qua cậu ấy.” Mạc Từ gãi đầu, tìm trí nhớ một lần, mỉm cười trên mặt từ trên mặt rút đi.

“Tôi cũng đã rất lâu không thấy đứa trẻ này, một tháng, hoặc là hơn một tháng, hàng xóm xung quanh đều nói không thấy qua cậu ta.” Dì Charles vén vén tóc mai tận má, đem Mạc Từ kéo đến trên ghế ngồi xuống, biểu lộ ngưng trọng lên, Mạc Từ thần sắc mờ mịt không biết tăng thêm lo lắng của bà.

“Morrison, không thấy?” Mạc Từ đọc lên nghi hoặc dưới đáy mắt của dì Charles, đưa ra kết luận.

“Tôi không biết lời này có nên nói hay không, cái này có lẽ liên quan đến việc riêng của các cậu, nhưng tôi vẫn phải lần nữa lên tiếng...Xem ra, cậu cũng không biết Morrison đi đến chỗ nào.”

“Người nói, cháu không ngại.” Mạc Từ cầm tay của bà.

“Từ sau khi các cậu xuất hiện mâu thuẫn chiến tranh lạnh, đến bây giờ, đã nhiều ngày như vậy. Cô bé kia, cậu còn yêu cô bé kia? Morrison có hay không không thể buông tha cho đoạn tình cảm này, còn yêu cô bé kia?”

“Cái gì? Cô bé gì?”

“Các cậu đồng thời yêu cô bé kia, xin lỗi, Mạc, tôi cùng chồng tôi Charles đã đoán rằng, các cậu nhất định là cùng thích một cô gái, mới có thể xuất hiện mâu thuẫn.”

“Đoạn thời gian kia, tôi nhìn thấy Morrison biểu tình rất thống khổ, cậu ta nhất định ở giữa tình yêu và tình bạn khó có thể lựa chọn, vì thế bồi hồi ở trước cửa nhà cậu.”

“Không, không, cũng không có cô gái nào.” Mạc Từ lắc đầu, dờ khóc dờ cười vỗ vỗ lưng của bà, “Giữa chúng cháu thật sự có mâu thuẫn, nhưng cũng không phải cùng thích một cô gái, dì suy nghĩ nhiều.”

“Không phải như vậy?” Dì Charles hé miệng.

“Không phải như vậy, cháu nghĩ không thấy Morrison không phải cùng cháu có quan hệ, cậu ấy đột nhiên rời khỏi tầm mắt của chúng ta, nhất định có nguyên nhân. Cậu ấy không nói với bất cứ ai đã biến mất, cháu nghĩ...Cháu nghĩ trước đến chỗ cậu ấy làm việc hỏi một tiếng, sau đó đưa ra quyết định tiếp.” Mạc Từ cau mày, nhẹ giọng an ủi dì Charles nhiệt tâm.

“Chưa đến tình huống xấu nhất, chúng ta vẫn không thể báo cảnh sát,” Dì Charles cầm lại tay Mạc Từ, “Cậu ấy có lẽ là về nhà một chuyến, là tôi suy nghĩ nhiều...A, thứ lỗi cho tôi đem tinh lực dư thừa lãng phí ở chuyện này, Mạc, tôi là đem các cậu trở thành con mình mà đối đãi. Tha thứ cho người vợ già là tôi không có con cái, đối với chuyện này giữ nguyên lo lắng, đối với các cậu giữ nguyên quan tâm...”

“Không, dì Charles, cháu cũng không thấy phiền hoặc là phí công, cảm ơn dì đối với bọn cháu săn sóc. Cảm ơn dì.” Mạc Từ chân thành nói, nâng dì Charles trên ghế, “Cháu trở về tìm kiếm một chút, chung quy vẫn có thể có biện pháp liên lạc với Morrison...”

...

Tuần cuối cùng của tháng Giêng sắp chấm dứt, ngày lễ long trọng nhất hàng năm của nước C liền bám theo đuôi tháng Giêng, lập tức đến gần.

Bình thường lúc này, người nước C đều từ nước ngoài chuyển quay về nhà, cùng người nhà đoàn tụ, cùng chung ngày lễ long trọng.

Nhưng năm nay không được, Mạc Từ cần khảo hạch mấy cái giấy chứng nhận đầu bếp quan trọng đều ở mấy ngày đầu tháng hai tiến hành, hơn nữa năm nay thầy Antoine đã chuẩn bị cho giải đấu đầu bếp của năm nay, cậu lấy được một cái thẻ số, hẳn là lập tức khua chiên gõ mỏ chuẩn bị, không thể lãng phí việc này.

Mạc Từ ở trong cuộc gọi điện về nhà hướng cha nói rõ nguyên nhân, mặc dù hơi có bất mãn, nhưng vẫn cho cậu ủng hộ và cổ vũ nhiều nhất.

Mạc Từ quyết định vào Tết Âm Lịch cùng ngày, gọi điện thoại về nhà, chúc Tết cha.

Thành phố này lập tức muốn nghênh đón trận tuyết thứ hai, đem thành phố bao trùm ở trong bông tuyết bạc.

Mạc Từ muốn làm một chuyện, chính là mua sắm đồ Tết.

Đoạn Phong đang ở thời kì ‘Phóng thích’, Tết Âm Lịch vốn là thời gian nhà chính náo nhiệt nhất, thường ngày ở Quý gia, thật sự là bị vây ở trạng thái chân không nên vội vàng bị bài xích đến qua ngày lễ. Thời gian ‘Phóng thích’ bất định, Quý lão gia không có bất luận ý tứ gì để anh quay về nhà chính, Đoạn Phong Tết Âm Lịch năm nay, cũng sẽ ở nước F trải qua.

Mạc Từ cầm tiền Đoạn Phong đưa cho, mua cho hai người phần gì đó.

Nói đến mua sắm đồ Tết, Đoạn Phong xác thực là tìm nhầm người, Mạc Từ lúc trước quần áo đến chùa tay cơm đến há mồm, đồ tết trong nhà đều là Đạt tẩu một tay chuẩn bị, Mạc Từ chưa bao giờ nhúng tay việc này, chỉ có thể theo trí nhớ, đến phố xá náo nhiệt tụ tập người nước C miễn cưỡng mua mấy thứ đồ tết màu đỏ, sắm bổ sung vào trong nhà.

Đồ ăn tất nhiên không thể ít, Mạc Từ chuẩn bị nguyên liệu nấu ăn cũng là đủ cho hai người vượt qua cả mùa đông.

Lúc này, Đoạn Phong còn đang làm ở công ty, tất nhiên không thể cùng cậu đi mua sắm. Xách theo rau dưa trái cây trọng lượng không nhẹ, Mạc Từ đi một dừng ba, đi đi về về mấy lần, va chạm sứt mẻ đem đồ đạc chuyển về nhà.

Trên đường phố giăng đèn kết hoa nồng nặc phong tình nước C, đèn ***g màu đỏ thắm treo cao cao ở trên cửa hàng, pháo hoa ở ban ngày nhen đốt, bay lên không trung màu xám chì, bùng nổ pháo hoa.

Mạc Từ hào hứng bừng bừng nhìn xem đội ngũ du hành trên đường phố, vì Đoạn Phong không có thấy một màn như vậy mà hô to đáng tiếc.

Ngày lễ năm mới 30 không khí tăng vọt, Mạc Từ thưởng thức hết pháo hoa mới về nhà, trên bàn cơm trong nhà sớm đã bày đầy món ăn phong phú.

Là Đoạn Phong tan tâm trở về a.

Hai người đề nghị vài tuần cuối cùng bọn họ sẽ ở cùng nhau đã được định ra từ vài ngày trước, Mạc Từ cố gắng mời Đoạn Phong rời khỏi cái nơi trống trải kia, đến nhà cậu ở một thời gian ngắn, nhưng thật ra là muốn giảm bớt sinh hoạt lật vật rửa đĩa và quét dọn vệ sinh, tranh thủ thời gian một phen.

Đoạn Phong không biết tâm tư của Mạc Từ, trải qua lời mời liên tục hết lần này đến lần khác của Mạc Từ, đã đồng ý trú tạm ở trong nhà của Mạc Từ, chiều nào tan tâm trở về, đều phải hỗ trợ quét dọn phòng, thuận tiện giặt quần áo của hai người.

Mấy ngày nay thời gian trôi qua nhanh chóng, ấm áp và thư thái, hai người hết sức hài lòng hiện trạng.

Hơi nóng món ăn mờ mịt lượn quanh, trong phòng khách ấm áp cực kỳ, Mạc Từ tiếp nhận đũa Đoạn Phong đưa tới, bưng chén cơm lên.

“Món này không tệ, Đoạn Phong tài nấu ăn của anh không có thụt lùi nha.” Gắp chiếc đũa, Mạc Từ lăm lăm nuốt vào bánh trôi hạt mè nhân ngọt trơn mềm. Trên bàn gì đó mang vị ngọt được Mạc Từ hể lướt qua là sạch, thu về đến trong bụng của Mạc Từ.

“Ăn ít ngọt một chút, bằng không làm sao cũng ăn không vô những thứ khác.” Đoạn Phong vào lúc Mạc Từ kẹp nâng cái bánh trôi hạt mè thứ hai mươi đuổi cánh tay dài, đè xuống tay phải cầm đũa của Mạc Từ.

“Không cần thế.” Mạc Từ nghiêng đầu đi, ý đồ thoát khỏi Đoạn Phong đè lại bàn tay của cậu.

“Ăn quá nhiều sẽ trương bụng, ngoan, ăn cơm trước, tôi đã chuẩn bị cho cậu rất nhiều món ngọt tráng miệng.” Đoạn Phong dùng ngữ khí dụ con nít nói ra, biểu lộ dịu dàng.

“...Vậy được rồi.” Vừa nghe đến có món ngọt tráng miệng, Mạc Từ lập tức đem biểu tình đáng thương chuyển hóa thành mừng rỡ giống như bản thân tìm được kẹo, bới mấy ngụm cơm, đem Cà tím nhồi1 Đoạn Phong đặc biệt làm, Tôm tre sống2, Salad nấm sợi đậu hũ gắp cho vào trong chén của mình, làm cho thức ăn trong chén xếp thành một tòa núi nhỏ.

“Không có ai cùng cậu đoạt, cậu ăn chậm một chút.” Đoạn Phong giống như tựa tiểu phi tiểu.

“Tôi không phải đã lâu không được ăn món nước C sao, ngoan ngoãn có lộc ăn không được a.” Mạc Từ vùi đầu khổ ăn, bất mãn hừ lạnh một tiếng. Trước kia cậu ngại quá trình nấu ăn quá rườm rà, vì đuổi theo thời gian không thể không rút gọn trình tự, hương vị tự nhiên không bằng kỹ thuật luyện tinh tế làm được mỹ vị.

Nguyên tắc của cậu là không buông tha cho bất luận một đạo mỹ vị nào, Mạc Từ không đếm xỉa đến lời của Đoàn Phong, thật mau ngốn ăn.

Kết cục của ăn quá nhiều, chính là ăn uống quá độ tạo thành dạ dày tiêu hóa rối loạn.

Mạc Từ dùng sức xoa cái bụng phồng lên của mình, biết vậy chẳng làm.

“Nhìn xem, ăn nhiều sẽ khó chịu nha, rõ ràng bản thân là một đầu bếp, còn cố ý bỏ qua điểm này.” Đoàn Phong buông khăn lau, liền đi tới, “Có muốn tôi giúp cậu một tay xoa xoa bụng hay không?”

Không đợi Mạc Từ trả lời, bàn tay rộng lớn của Đoàn Phong ở trên bụng Mạc Từ, lòng bàn tay dùng lực, giúp Mạc Từ cao thấp mát xa.

Mạc Từ cởi ra áo khoác, chỉ mặc một kiện áo lông mỏng, tay Đoàn Phong dán ở trên bụng của cậu, cao thấp di động, làm cậu cảm thấy nhột.

“Rất nhột...” Mạc Từ đẩy tay Đoàn Phong ra, ngồi vào bên kia sofa.

“Đừng nhúc nhích,” Đoàn Phong vỗ vỗ vai Mạc Từ, dựa vào Mạc Từ ngồi trên ghế sofa, đưa bàn tay một lần nữa áp vào trên bụng Mạc Từ, “Ăn quá nhiều không tốt cho tiêu hóa, đợi cậu tốt hơn một chút rồi đi ra ngoài tản bộ a.”

Dưới lòng bàn tay xúc giác ôn nhuận mềm mại làm Đoàn Phong dừng lại trong chốc lát, Đoàn Phong đánh giá gò má Mạc Từ bởi vì hệ thống sưởi hơi mà trở nên hồng nhuận, tránh đi đôi mắt thủy nhuận hơi vẻ mờ mịt, trong tim truyền đến một hồi nhảy loạn.

“Đợi một lát rồi xem pháo hoa.” Đoàn Phong khắc chế luồng khô nóng kia, kéo chủ đề, dùng ngón cái nhấn cái bụng trống nhỏ của Mạc Từ, tiết tấu xoa bóp, nhu hòa ma xát, tránh đi hai tay quấy rối của Mạc Từ, xem nhẹ xúc giác rơi dưới lòng bàn tay.

Cách một tầng vật liệu vải, thịt mềm dán ở dưới lòng bàn tay, cùng phần bụng cơ thịt căng cứng của mình khác nhau, cái bụng thiếu thôn rèn luyện của Mạc Từ rất mềm.

“Được. Anh điểm nhẹ.” Mạc Từ gật đầu, Đoàn Phong ấn làm cậu cảm thấy khó chịu, khuôn mặt trong lúc lơ đãng nhăn lại, môi ướm vừa rồi uống canh hạt sen cong lên, hiện ra thủy quang. Gò má hồng nhuận ở trước mắt Đoàn Phong lắc lư, Đoàn Phong tránh nặng tìm nhẹ, dùng bàn tay đẩy dè, giảm bớt khí lực.

Mạc Từ tình trạng trường bụng thoáng chuyển tốt, vì trợ giúp tiêu hóa, vội vàng mặc áo khoác, cùng Đoàn Phong ra ngoài tản bộ.

...

Pháo hoa màu đỏ nở ra ở trong màn đêm, giống như chỉ bạc nghìn vạn cộng rơi xuống, tiêu tán ở trong không khí.

Đoàn thể người nước C trên đường phố đang cử hành hoạt động múa lân chúc mừng, nghênh đón Tết Âm Lịch.

Hào khí ngày lễ vô cùng long trọng, trên bầu trời rơi vài một chút bông tuyết, cũng không làm cho người ta cảm thấy rét lạnh. Bông tuyết màu trắng theo pháo hoa cùng nhau đáp xuống, màu trắng làm đẹp lên bầu trời đêm, Mạc Từ có thể nghe thấy tiếng ca tiếng nhạc chúc mừng trên quảng trường.

“Hiện tại khá hơn chút nào không?” Đoàn Phong đem Mạc Từ kéo đến một một gian cửa hàng ở cuối đường, quan sát tình trạng của Mạc Từ, bông tuyết theo mái hiên nhà cũng bay xuống.

“Đã không sao cả,” Mạc Từ lấy tay nâng bông tuyết lên, trên gương mặt nhiễm một chút ửng đỏ, mang theo nụ cười cảm kích làm cho người khác thoải mái, “Đoàn Phong, chúng ta đi xem múa lân đi!”

Không đợi Đoạn Phong hiểu ra kỹ lưỡng, Mạc Từ lôi kéo Đoạn Phong, bắt chấp bông tuyết lủi đến một khu biểu diễn khác ở con đường gần đó.

Trải qua lòng vòng đi dạo, tinh lực Mạc Từ rốt cục tiêu hao sạch sẽ, đem một đồng quà tặng nhỏ mua trên chợ đem ném trên người Đoạn Phong, phủi bàn tay: “Tôi đi mua ly coffee bóng, anh ở đây chờ!”

Bóng lưng hấp hấp tấp tấp biến mất ở trước mắt, Đoạn Phong không thể làm cái gì nên chỉnh lý lại quà tặng bị bóc gói.

Mười lăm phút sau, Đoạn Phong không có đợi được Mạc Từ trở về đã mơ hồ thấy bất an, sau nhiều lần nhìn xem đồng hồ, Đoạn Phong để đồ trong tay xuống, xoay người đứng dậy, dọc theo con đường Mạc Từ đi vừa rồi tìm kiếm.

Mua coffee không cần lâu như vậy a. Đoạn Phong cau mày, xuyên qua một cái hẻm nhỏ, xem xét bốn phía, đánh giá đo lường một chút khoảng cách của cửa hàng tiện lợi bán coffee và ghế dài công viên, càng tỏ ra cảm thấy không đúng.

Ngọn đèn cửa hàng tiện lợi sáng sáng rõ rõ xuyên qua bông tuyết, phát ra ánh sáng nhu hòa, giầy dẫm nát trên mặt đất, phát ra tiếng vang ma sát. Lại nhìn kỹ, trên mặt đất có hai ly coffee tràn ra cùng tiền giấy rải rác...

Đoạn Phong dừng lại, lỗ tai linh mẫn bắt được âm thanh bị ngăn cách không rõ lắm đến từ hẻm nhỏ gần đó.

Đoạn Phong không chút do dự tiếp cận khởi nguồn âm thanh yếu ớt, chậm rãi tới gần. Trong hẻm nhỏ đèn đường mờ nhạt có vẻ ảm đạm, trên tường đồng rác chông chát bên cạnh, có thân ảnh giầy dẫm đánh nhau.

“Cứu mạng!” Âm thanh bị ngăn chặn từ sau đồng rác truyền tới, Đoạn Phong vội vàng tăng tốc bước chân, phóng đến bên đó.

Người bị gã đàn ông đáng người cường tráng lấy tay chặn miệng, dùng dao găm kề vào yết hầu đúng là Mạc Từ đi mua coffee.

“Mạc Từ!” Đoạn Phong lớn tiếng gầm lên, đá rơi túi rác rơi xuống ngăn chặn đường đi, né tránh mũi dao nhọn, vung tay chính là một đấm, thẳng tắp đấm vào trên người gã đàn ông vẻ ngoài hèn mọn bỉ ổi còn chưa kịp phản ứng, đá rơi dao găm uy hiếp tính mạng Mạc Từ.

“Đoạn Phong...” Mạc Từ kinh ngạc quay đầu lại, thừa dịp gã đàn ông chưa sẵn sàng, hung hăng đá gã một cước, giấy ra, la lớn: “Đoạn Phong, trong tay của hắn còn có dao găm, là đến cướp bóc!”

“Cậu đi trước đi!” Đoạn Phong thi triển quyền cước, dùng chân sau làm một cú đá quét, cơ thể bộc phát ra sức mạnh kinh người, đánh vào trên cánh tay trắng kiện của tên tội phạm cướp có ý đồ ngăn cản.

Tội phạm cướp không địch lại, chật vật chúi một tia máu ở khoeo miệng, trong mắt lộ ra hung quang như dã thú, quệt môi, từ trong cổ họng phát ra rít gào.

“Thằng khốn! Mày tốt nhất ngoan ngoãn đem tiền đưa tao, tao còn có thể không đánh mày!”

“Cẩn thận!” Mạc Từ kinh hô nhắc nhở, tìm kiếm khắp nơi gì đó để đánh tên cướp bóc, đồng rác chát đồng lên trọng lượng rất nhẹ, nhiều lắm là có thể làm cho hẻm nhỏ này càng trở nên lộn xộn một chút thôi.

Đoạn Phong nhanh chóng lui về phía sau, tránh được dao găm trước mặt, mượn dùng sự khéo léo cùng gã vờn quanh, phòng bị một kích tiếp theo, dùng ánh mắt liều mạng ý bảo Mạc Từ cách đó không xa đi trước.

Điện thoại! Mạc Từ lúc ở bên trong nóng lòng cấp bách không thời đột nhiên nhớ tới gọi điện cục cảnh sát, chạy ra hẻm nhỏ, từ túi quần móc tiền chưa bị bọn cướp cướp đi gọi điện, bấm xong xuôi điện thoại cục cảnh sát, đề xuống nội tâm rồi ren, đem lời lộn xộn cố gắng góp nhặt chỉnh tề.

“Cảnh sát, chúng tôi gặp tội phạm cướp bóc...”

“Nơi này là một hẻm nhỏ ở phố K, đối diện có một cửa hàng tiện lợi 24 giờ...”

Khoảnh khắc cúp điện thoại, Mạc Từ thoáng hô hấp bình thường lại, lại chạy vào hẻm nhỏ, nghĩ biện pháp viện trợ Đoạn Phong, nhanh một chút thoát thân.

Không có vật lớn tập kích bọn tội phạm cướp bóc, Mạc Từ bắt chắp nổi khối riêng trên người, vội vã kéo túi rác to, hướng trên người tội phạm cướp đập tới phân tán sự chú ý, để cho Đoạn Phong mượn cơ hội thoát thân.

Ở trên đường mua xong coffee trở lại, nhất định là lấy tiền ra một phen lộ ra ngoài đưa tới tội phạm cướp. Mạc Từ dùng sức đánh vào, phối hợp với Đoạn Phong công kích tội phạm cướp thể trạng cường tráng.

Cảnh sát hiệu suất làm việc rất cao, tiếng còi báo chói tai từ đằng xa truyền tới, Mạc Từ tới gần cửa hẻm, ở một bên hét lớn: “Cảnh sát đến, tốt nhất bỏ dao găm của mày xuống!”

Có lẽ là Mạc Từ lên tiếng tìm từ uy hiếp nổi lên tác dụng, tội phạm cướp nhảy bèn nhìn quanh bốn phía, thu hồi cánh tay tráng kiện đánh về phía Đoạn Phong, lui về phía sau vài bước, mắng to một tiếng, phần nộ nhìn xem Đoạn Phong vẫn giữ tư thế đánh nhau, vội vàng chạy đi.

Cảnh sát rất nhanh xông vào hẻm nhỏ, mang theo súng ngắn tùy thân, nghiêm túc nhìn xem hai người hoảng hồn chưa bình tĩnh.

“Xin chào, tôi là cảnh sát, chuyện gì xảy ra, bọn cướp có đối với các anh tiến hành thương tổn hay không?” Sau đó tiến đến, cảnh sát mặc đồng phục nhìn thoáng qua rác bẩn rải rác trong hẻm nhỏ, phán đoán vừa rồi ở trong này tiến hành một trận kịch đấu.

“Gã đã chạy, tôi không sao.” Mạc Từ khấn trương nhìn Đoạn Phong một cái, đem đầu chuyển hướng Đoạn Phong, dùng ngữ điệu lo lắng hỏi.

“Tay anh có sao không?”

“Không sao.” Đoạn Phong lắc đầu, xoa bóp cánh tay căng mỗi nhừ, vung áo khoác lên, lộ ra một khối máu ứ đọng trên cánh tay, “Chỉ là một chút vết thương nhỏ thôi.”

“Xem ra, không có ai bị thương. Đây là hiện trường thu thập vật chứng, hai vị tiên sinh, cần các anh đến cục cảnh sát ghi một đoạn khẩu cung, có thể chứ?” Cảnh sát nói.

“Được.” Mạc Từ cùng Đoạn Phong nhìn nhau, nhẹ gật đầu, ngồi trên xe cảnh sát.

Lần này đột nhiên xuất hiện cướp, bởi vì Đoạn Phong kịp thời đuổi tới nên Mạc Từ tránh khỏi bị thương.

Mạc Từ cùng Đoạn Phong trên người đều có một chút vết bầm đánh nhau lưu lại, ở trên làn da phá lệ dễ thấy, kỳ thật thì không nghiêm trọng nhất.

Chép hết khẩu cung về nhà, Mạc Từ đã là cơ thể mềm nhũn, sử dụng không ra một chút sức lực. Ngã xuống giường, liền áo khoác cũng không kịp cởi đã lâm vào ngủ say.

Đoạn Phong giải quyết xong hậu quả có chút bất đắc dĩ thở dài, trợ giúp Mạc Từ cởi áo khoác trên người, lại thoa thuốc trị thương ở chỗ máu ứ đọng trên người Mạc Từ, trải tốt chăn mền mới bắt đầu quan tâm đến ngoại thương trên người mình.

Mặc dù anh không có bị vấy ở thể yếu, nhưng lưng vẫn là không thể tránh khỏi, đã trúng một đạo quyền nặng của tội phạm cướp bóc, ẩn ẩn cảm giác đau đớn.

Đoạn Phong tay với không tới sau lưng, nhìn xem Mạc Từ lâm vào ngủ say, không nỡ đem Mạc Từ đẩy tỉnh, chột chột gò má mềm mại của Mạc Từ, Đoạn Phong buông thuốc rượu, trở lại phòng ngủ khách. Cẩn cẩn dục dục nằm nghiêng, nghe âm thanh quy luật của đồng hồ báo giờ nằm ngủ.

1. Cà tím nhồi

2. Tôm tre sống

61. Quyển 2 - Chương 21

Cách chuyện ngoài ý muốn gặp phải bọn cướp đã qua ba ngày.

Máu bầm trên người Mạc Từ đã lặn không sai biệt lắm, Đoạn Phong kịp thời chạy đến máu bầm trên người so ra còn nặng hơn, sợ là một tuần lễ mới có thể tiêu mất.

Mạc Từ dậy thật sớm, ở trong phòng bếp không lớn loay hoay bát đĩa, do đêm qua khi ngủ đã khuya, nên Đoạn Phong chưa rời giường làm bữa sáng.

Mùng một năm mới gọi về nhà, Mạc Từ cho người nhà một kinh hỉ, không ở trong điện thoại nói đến chuyện làm lòng cậu còn sợ hãi. Vì vậy chuyện này biến thành bí mật giữa Mạc Từ và Đoạn Phong, không bị những người khác biết.

Cuộc sống vẫn tiếp tục, cuộc sống của hai người trở nên bề bộn công việc. Mạc Từ bận về việc thi chứng nhận đầu bếp, làm rất nhiều kỹ năng cơ bản, trong vòng một ngày cơ hồ là tập trung ở trong phòng bếp của Antoine mà vượt qua.

Vì cảm ơn Đoạn Phong, mấy ngày nay Mạc Từ tận dụng mọi thứ lấy lòng đối phương, nhận hết công việc nhà, không cho Đoạn Phong trên người mang thương động thủ. Đối nhau thân phận, Đoạn Phong hiện tại thành ông lớn trong nhà, quần áo đến chia tay cơm đến há mồm, dở khóc dở cười nhìn xem Mạc Từ cần cù chăm chú thu dọn tất cả.

Sau khi rời giường rửa mặt xong, Đoạn Phong mỉm cười quàng tay, ngồi ở trên bàn cơm, tiếp nhận phục vụ toàn thân của Mạc Từ, khiếp ý nheo lại hai mắt, tinh tế ngửi thấy mùi thức ăn trong không khí.

“Mau đến ăn cơm, trước nếm thử món này đi.” Mạc Từ dọn xong đĩa, múc cho Đoạn Phong một chén cháo, đem thức ăn đẩy đến trước mặt Đoạn Phong.

“Ừm.” Đoạn Phong gật đầu, “Cậu cũng ăn. Hôm nay tâm tình không tệ?” Quan sát thấy Mạc Từ mặt mày giãn ra mỉm cười, Đoạn Phong cúi đầu hỏi.

“Đúng vậy. Khảo hạch rất thành công.” Mạc Từ cong khóe miệng, gấp rau màu xanh tươi, thuận miệng đáp.

“Hiện tại rốt cục có thể thả lỏng một chút, kế tiếp là giải đấu đầu bếp, còn phải chiêng trống rùm beng chuẩn bị.” Dừng đĩa, Mạc Từ nhìn bông tuyết ngoài cửa sổ.

“Giải đấu đầu bếp? Là giải đấu cả nước hay là giải đấu tỉnh này?” Đoạn Phong hiếu kỳ mà hỏi thăm.

“Cũng không phải,” Mạc Từ cong cong khóe miệng, lắc lắc ngón tay, “Là giải đấu đầu bếp toàn Châu Âu, tất cả đầu bếp đầu bếp nhận đầu bếp ở Châu Âu đều có thể tham gia.”

“Tôi đây sớm cầu chúc cậu thành công.” Đoạn Phong bưng chén lên, cùng chén Mạc Từ va chạm phát ra tiếng vang trong trẻo.

“Nói thực ra...Trong lòng tôi một điểm cũng không nắm chắc,” Mạc Từ lắc đầu, “Đến lúc đó hiện trường nhất định sẽ có rất nhiều người tham gia, cũng có đầu bếp cấp quốc tế, như là đồng dạng với thầy Antoine. Tôi dùng cái gì giành thắng lợi? Thầy nói tôi đối với bản thân không tự tin, không thể nắm chắc thật tốt cảm xúc nấu ăn...”

Mạc Từ cau hai đầu lông mày mang theo u buồn nhẹ nhàng, như chú mèo meo meo an tĩnh lại, làm Đoạn Phong có một loại xúc động xoa loạn mái tóc của Mạc Từ.

“Cậu có phong cách của mình, chỉ là cậu chưa phát hiện ra thôi. Hình thành phong cách cần cậu đem ưu điểm trên người mình mở rộng vô số lần, để cho tất cả mọi người nhìn thấy. Cậu có năng lực vào vòng, đem ưu điểm bày ra cho người khác xem, cậu có thể làm được.” Đoạn Phong ngừng điệu trầm ồm, dùng ánh mắt hàm ý nhìn chăm chăm Mạc Từ.

“Mở rộng vô số lần, là đem ưu điểm mở rộng?” Mạc Từ nghĩ lâm vào trầm tư, không chú ý đến ánh mắt Đoạn Phong, dùng đĩa gõ gõ chén, “Tôi có thể làm được sao? Khi đó cao thủ tụ tập, có thể vào vòng cũng là yêu cầu trình độ cao, tôi không thể cam đoan tôi có thể thắng được bọn họ.”

Mạc Từ thì thào nói.

“Cậu không cần hơn bọn họ, cậu chỉ cần hơn bản thân, trận đấu chỉ là một loại rèn luyện, dù không thể đạt được thành công, cố gắng của cậu khi kết thúc sẽ không cảm thấy tiếc nuối.”

Đoạn Phong nâng cằm, con mắt màu đen thu vào bộ dáng Mạc Từ.

Lúc này, chuông cửa vang lên.

Tiếng chuông có tiết tấu cắt đứt trầm tư của Mạc Từ, Mạc Từ thả dưa trong tay ra, hướng Đoạn Phong cổ vũ cậu gật đầu, “Tôi đi mở cửa.”

“Ừ.” Đoạn Phong lộ ra một nụ cười nhẹ nhàng, đưa mắt nhìn bóng lưng Mạc Từ.

Mạc Từ mở cửa chính khi ở dưới một hồi tiếng chuông vang lên.

Gió lạnh xen lẫn mang theo sương tuyết tiến vào, Mạc Từ trừng to mắt nhìn xem Morrison bọc áo khoác màu đen, một thân bông tuyết, trong cổ họng phát ra ngữ điệu kinh ngạc.

“...Morrison, cậu đã đi đâu vậy?”

“Không chào đón tớ sao? Mạc.” Morrison mang theo nụ cười trên mặt bị nhiễm lạnh lộ ra một cổ đắng chát, trên khuôn mặt trắng nõn mang theo một chút sắc thái mệt mỏi, trong ánh mắt xanh ôn nhu xen lẫn một ít mong đợi.

“A, cậu mau vào đi.” Mạc Từ trách cơ thể qua một bên để nhường đường cho Morrison, sau đó lúc Morrison bước vào phòng nhanh chóng đóng cửa lại, ngăn cản lạnh giá bên ngoài.

Thoáng cúi đầu, Mạc Từ phát hiện trong tay Morrison mang theo một cái túi giấy tinh xảo.

“Đây là quà tặng cho cậu, năm mới vui vẻ.” Morrison đem túi giấy đưa cho Mạc Từ, ở trước cửa thay một đôi dép lê.

“Cám ơn cậu, Morrison.” Mạc Từ nhìn thấy dấu hoa văn của cửa hàng bánh ngọt Lady White in trên túi giấy, con mắt híp thành trăng lưỡi liềm, quên xấu hổ vừa rồi trong nháy mắt.

“...Mạc, trong nhà cậu có người đến?” Morrison xoay người đổi giày xong, trong lúc vô tình nhìn quét đến một đôi giày da cỡ lớn chế tác tinh xảo, con mắt sắc thái sáng rõ ảm đạm hơn nhiều.

“Đúng, bạn của tớ tạm thời ở lại chỗ này của tớ, Morrison, cậu trước vào ngồi một chút đi, bên ngoài rất lạnh đó.” Mạc Từ thuận miệng đáp, đưa cho Morrison một cái khăn sạch.

“Vậy à, tớ có thể gặp anh ta không?” Morrison lau khô tuyết, cởi áo khoác dày nặng, “Cám ơn tiếp đãi của cậu.”

“Morrison cậu nói cái gì vậy? Khẩu khí lạnh nhạt như vậy, một tháng này xảy ra chuyện lớn gì, cậu tại sao bộ dáng tâm sự nặng nề vậy?” Mạc Từ ý thức được Morrison thần sắc cổ quái, nhíu mày.

“Chúng ta vẫn là bạn đi, tớ mới vừa rồi còn cho rằng, cậu sẽ không cho tớ vào nhà...”

“Đúng, là bạn, chỉ cần cậu không nói những chuyện làm cho người ta xấu hổ kia, tớ nhất định sẽ giống như trước đồng dạng đối đãi với cậu, thật đó, tớ không để ý những chuyện kia. Chỉ là cậu quá tùy hứng, đột nhiên vô ảnh vô tung biến mất, hại tớ cùng dì Charles lo lắng.”

“Chúng tớ thiếu chút nữa muốn đi cục cảnh sát báo nguy...Điện thoại ở chỗ cậu vẫn luôn không có người nhận nghe nữa.”

“Xin lỗi.” Morrison nhanh chóng giấu đi sắc mặt vui trong đáy mắt, cúi đầu xuống làm bộ dạng nhận lỗi.

“Được rồi, được rồi, tha thứ cho cậu. Bất quá đợi chút nữa cậu phải đi thăm một chút dì Charles vẫn luôn lo lắng cho cậu, cậu quá tổn thương tâm của bà.” Mạc Từ thở dài một hơi, vỗ vỗ vai Morrison cúi thấp, “Đi, đến trước ghế sofa ngồi xuống, cậu uống trà không?”

“Tùy tiện gì cũng được.” Hai người sóng vai đi vào phòng khách.

“Đoạn Phong, vị này chính là Morrison, bạn của tôi.” Mạc Từ đem Morrison đẩy lên trước mặt Đoạn Phong, Đoạn Phong từ trên ghế sofa đứng lên, thân thiện duỗi tay phải ra, gật đầu mỉm cười.

“Morrison, anh ấy là bạn ở nước C của tớ, Đoạn Phong, cậu có thể gọi tên tiếng Anh của anh ấy, Daniel.”

Morrison vươn tay, dùng Đoạn Phong nắm lại với nhau, trong phòng bếp truyền đến mùi khét của thứ gì đó bị cháy, Mạc Từ hít hít mũi, quát to một tiếng, lập tức xông vào phòng bếp, “Các anh trước trò chuyện, bánh rán của tôi muốn cháy!”

Cậu dùng chính là ngôn ngữ nước C, Morrison nghe không hiểu, con mắt màu xanh biếc nghi hoặc nhìn Mạc Từ thất kinh.

“Cậu ấy nói bánh rán trong phòng bếp muốn chiên cháy, cậu ấy hiện tại đi cứu chữa.” Đoạn Phong dùng ngôn ngữ nước F lưu loát giải thích một lần cho Morrison nghe, thu hồi tay duỗi ra, để cho Morrison ngồi xuống.

“Xin chào, Morrison, tôi là Đoạn Phong bạn của Mạc Từ, Mạc Từ là ở bốn năm du học nước F quen biết anh đi.”

“Đúng, khi đó chúng tôi học chung một trường.” Morrison gật gật đầu, đối diện với người đàn ông Châu Á ngũ quan sâu sắc, dáng người cao lớn, làm anh có một cổ cảm giác nguy cơ tràn ra từ đáy lòng.

Dựa theo cái nhìn thẩm mỹ của người Châu Á, cái người Daniel chưa bao giờ gặp qua này vẻ ngoài cực kỳ xuất sắc, anh tuấn cao lớn, đặc biệt gương mặt khí chất thần nhiên băng lãnh, không thể nghi ngờ là hấp dẫn người khác.

Vì sao trước kia không nghe Mạc nói đến người bạn này?

Morrison đang nhìn Daniel ôn nhu nhìn chăm chú Mạc Từ, lạnh lẽo trên mặt biến mất, đột nhiên thần kinh căng thẳng, vai thẳng lên.

“Chúng tôi rất có duyên, đầu tiên là gặp trong nhà hàng, sau đó lại phát hiện là hàng xóm, cuối cùng là cùng học tập ở một trường nấu ăn...”

Morrison giảm thấp âm thanh, thành công hấp dẫn chú ý của Đoạn Phong.

“Mạc là một người hay thay đổi tâm trạng, có đôi khi sáng sủa, có đôi khi u buồn, có khi vô cùng hay nói, có vấn đề cũng rất ngại ngùng.”

Nói ra cuối cùng, Morrison không che giấu chút nào địch ý trong mắt mình, từ đầu đến chân đánh giá Đoạn Phong một lần, ánh mắt sáng quắc.

“Anh muốn nói cái gì?” Đoạn Phong nhìn thẳng vào ánh mắt màu xanh tràn ngập địch ý của Morrison, trong đôi mắt màu đen cất giấu một phần nhạy bén. Anh ngẩng đầu để ánh mắt lướt qua sô pha, nhìn thấy Mạc Từ vẫn còn bận rộn liên tục trong phòng bếp, lập tức giảm thấp âm thanh xuống, đem nụ cười thiện ý ngừng lại rút lui khỏi gương mặt, bản mặt nâng lên.

“Tôi không muốn nói trước mặt Mạc, chúng ta nói chuyện không thể để cho Mạc nghe thấy, bằng không em ấy sẽ nổi giận.” Morrison ranh mãnh mỉm cười, tận lực giảm thấp âm thanh xuống.

“Công khai mà công bố, tôi muốn nói rất đơn giản,” Morrison dừng một chút, không quan tâm đến đe dọa đầy mắt Đoạn Phong, “Tôi yêu em ấy.”

“Yêu?” Đoạn Phong vặn căng hai hàng lông mày, đem hai tay để trên đầu gối, “Anh nói anh yêu Mạc Từ?”

“Đúng vậy.” Morrison cười như một loại khiêu khích, có chút nghiêng mặt, lần nữa gật đầu, “Tôi yêu Mạc, tôi không muốn anh có thể trở thành ngoài ý muốn giữa chúng tôi...”

“Anh nói cho cậu ấy biết rồi sao?” Đoạn Phong cắt đứt lời của Morrison, cơ thể nghiêng về phía trước, đè nén lửa giận bốc cháy trong nội tâm.

“Đúng, tôi nói cho em ấy biết.”

“Vậy anh nói với tôi những lời này có mục đích gì, tôi cùng Mạc Từ chỉ là bạn. Không cần phải dùng đùa giỡn để phá hư tình bạn.” Đoạn Phong hít một hơi, dựa vào trên ghế sô pha, tỉnh táo phân tích.

“Không, cùng anh nói ra điểm này rất quan trọng, tôi yêu em ấy, tôi nhìn ra được, anh đối với Mạc cũng ôm loại cảm xúc khác, trực giác của tôi nói cho tôi biết, anh sẽ làm một đối thủ mạnh. Vì thế tôi muốn chủ động xuất kích, Daniel, tôi sẽ không buông tha cho tình cảm đối với Mạc Từ!”

Morrison dừng lại một chút, vào lúc gương cung bật kiếm tiếp tục nạp nguyên liệu.

“Khốn nạn! Anh nói bậy gì đó, anh đối với Mạc Từ ôm tâm tư xấu xa như vậy, anh cho rằng cậu ấy sẽ đáp ứng anh sao!” Đoạn Phong không quên giảm thấp âm thanh, phần nộ làm anh gần như là rít gào, trong ánh mắt màu đen thiêu cháy hai ngọn lửa, đem Morrison xem thành người tiểu nhân sẽ tổn thương Mạc Từ.

“Thu hồi những trò đùa vô vị này của anh đi, tôi chỉ đang làm khiêu khích nho nhỏ thôi.”

Tâm tình bộc phát ở trong một cái chớp mắt ngăn ngui tìm được áp chế, Đoạn Phong hít thở sâu một hơi, dùng ánh mắt trầm tối hơn nhìn chăm chú Morrison.

62. Quyển 2 - Chương 22

“Dừng thề thốt phủ nhận, Daniel, trực giác của tôi không nhầm đâu, ánh mắt anh nhìn Mạc rất không bình thường.” Morrison nhìn chăm chăm vào Đoạn Phong ánh mắt thiêu đốt ngọn lửa, trấn định nói, nắm chặt nắm tay.

Anh nghĩ, anh không ngại cùng Daniel nói rõ cho xong một trận.

“Anh nói cái gì?” trong âm thanh Đoạn Phong một mặt kinh ngạc chợt lóe, vẫn đủ để cho Morrison bắt lấy tiên cơ.

“Tôi nói, anh cũng yêu Mạc, từ trong ánh mắt của anh có thể nhìn ra được.”

“Sẽ không, Mạc Từ chỉ là bạn của tôi, là anh em tốt.”

“Ánh mắt của anh không lừa được bất luận người nào cả, Daniel.” Morrison cố ý nói, thỏa mãn nhìn xem Đoạn Phong ***g ngực phập phồng không ngừng.

Đoạn Phong hít sâu mấy hơi, bị lời của Morrison chấn động, không tự chủ được nhớ lại một tháng ngắn ngủi này, hình thức ở chung giữa anh và Mạc Từ.

Trong nhà hàng gặp lại, Mạc Từ vẽ mặt kinh hi.

Mỗi ngày tri kỷ ân cần thăm hỏi, làm ngực anh đổ đầy vui sướng không rõ.

Mạc Từ nét mặt tươi cười ở trước mặt lắc lư, quần quýt, đáng yêu, u buồn, tính tình bại hoại, thoải mái cười to...Mỗi một cái sức sống anh đều nhớ rõ.

Muốn thấy Mạc Từ vui vẻ, bởi vì Mạc Từ vui vẻ mà tâm tình trở nên vui sướng...

Đây chẳng lẽ là yêu mà Morrison vừa mới gặp mặt thì đã vẽ mặt địch ý nói sao?

Không, Mạc Từ chỉ là người bạn mà mình vô cùng ngưỡng mộ, anh làm sao sẽ thích Mạc Từ cùng giới tính.

Mặc dù anh ngưỡng mộ loại không trói buộc không gò bó này của Mạc Từ, tính cách tùy ý, nhưng cũng chưa nói đến mức yêu.

Nếu...nếu Mạc Từ là con gái, anh sẽ rất vui sướng cùng Mạc Từ dắt tay cả đời, nhưng, Mạc Từ là nam tính, là người bạn duy nhất của anh.

“Tôi yêu em ấy, tôi sẽ không buông ra, mặc dù Mạc không cho tôi đáp án, từ chối tôi, nhưng tôi nguyện ý chờ em ấy đáp lại.” Morrison thì thào tự nói cùng biểu tình ưu thương trong nháy mắt làm người ta khó có thể thích ứng.

Đoạn Phong đề xuống suy nghĩ lộn xộn sinh trưởng như cỏ dại trong lòng, giật giật yểu hèn, gian nan mở miệng, mấy lần ngừng lại, lại muốn nói mà ngừng:

“Các anh đều là nam tính...Anh là đồng tính thích con trai?”

“Không phải, tôi chỉ là yêu mến một mình Mạc, thượng đế đem em ấy tạo thành nam tính, điều này như cũ không thể ngăn cản cảm tình của tôi đối với em ấy.” Morrison lắc đầu.

“Con trai cùng con trai...Tôi không nhìn được anh cùng Mạc Từ, con đường này không dễ đi, Mạc Từ cuối cùng vẫn sẽ chọn con gái.” Đoạn Phong kiên trì, ánh mắt băng lãnh bắn về phía Morrison.

“Không thử xem làm sao biết được?” Morrison thở dài một hơi, Mạc Từ trong phòng bếp đi ra, bưng hai đĩa nhỏ bánh rán vàng óng toí xốp, nụ cười trong vắt, hơi hơi không trọn vẹn chính là trên mi tâm dính một tia tiết nuối.

“Đoạn Phong, Morrison, các anh tới nếm thử cái này, mặc dù chấy một chút, nhưng hương vị cũng không tệ lắm.” Mạc Từ cầm lấy hai nĩa ăn, đặt ở trong đĩa, để hai người trên ghế sofa đến trên bàn ăn cơm.

“Morrison, bánh rán là một trong món ăn truyền thống của nước C, dùng bột mì pha trộn thành dạng sền sệt tráng ra chiên mà thành, sai lệch nhau là do việc làm ra lương thực, cũng có bột mì chế tác tinh tế. Hình thái giống như da trâu, đơn giản là chồng từng lớp, vị dai, có thể lấp đầy bụng đó, cậu hẳn là còn chưa được ăn qua bữa sáng đi.” Mạc Từ hướng Morrison gật gật đầu, thần sắc tự nhiên, đối với hai người vừa rồi nói chuyện hoàn toàn không biết gì cả.

Lúc cậu hướng Morrison mỉm cười, Đoạn Phong thừa nhận trên người xuất hiện một chút đau đớn có thể nói là một loại ghen ghét tâm trạng xấu, thẳng đến khi Mạc Từ săn sóc thay anh kéo ghế ra, cái cổ đau đớn này mới biến mất vô ảnh.

“Ăn nhanh lên, bằng không đi làm muộn, hình tượng tên sinh mặt lạnh nghiêm túc cần cù và chăm chỉ của công ty sẽ không bảo đảm!” Mạc Từ đùa giỡn ca tụng.

Morrison một bên giương mắt nhìn, thống hận mình không đi học ngôn ngữ nước C, đối diện với hai người vô ý thân mật mà tỏ ra ghen ghét vạn phần, bởi vì không thể chiếm cứ được vị trí hàng đầu trong lòng Mạc Từ để vào ở trong nhà Mạc Từ, chỉ có thể cảm giận xiên bánh rán, mím môi không nói.

Buổi tối làm cơm, Mạc Từ phát hiện đường trong phòng bếp đã dùng hết.

Cậu chuẩn bị làm Táo kéo tơ1 dùng quả táo đã cắt thành hình trăng lưỡi liềm, đặt xếp chỉnh tề.

Thả dao nhỏ trong tay, Mạc Từ đi ra phòng bếp, đối với Đoạn Phong ngồi ngay ngắn ở trên ghế sofa xem tin tức tài chính và kinh tế nói: “Hết đường, tôi phải đi mua đường, bằng không cắt táo phí công.”

“Đường, cậu muốn làm táo kéo tơ?” Đoạn Phong thu hồi remote, tùy tiện xoa bóp cổ vài cái, tắt TV, cầm lấy áo khoác trên ghế sofa, “Không được, tôi đi cùng với cậu.”

“Tại sao phải đi cùng tôi, mua đường chỉ cần một người a?” Mạc Từ ngây ngốc hỏi.

“Tôi lo lắng,” Đoạn Phong mặc áo khoác, “Nếu trên đường xuất hiện ngoài ý muốn, cậu chỉ có thể phải ngồi ở trong bệnh viện. Vì thế tôi đi cùng với cậu, hiện tại...”

Đoạn Phong ngẩng đầu nhìn xem đồng hồ treo trên vách tường, kim đồng hồ đã chỉ hướng tám giờ.

“Cái khu phố này rất an toàn, không sao, anh trước vào phòng bếp chế chút sốt trứng đi, tôi rất nhanh sẽ trở lại.” Mạc Từ ngại Đoạn Phong quá mức cẩn thận, liên tục khoát tay.

Đoạn Phong như là không nghe thấy lời của cậu, lướt qua Mạc Từ, ở trước cửa đổi giày, “Đi thôi.”

Mạc Từ bất đắc dĩ thở dài, mặc quần áo tử tế, đi theo phía sau Đoạn Phong ra cửa.

Nơi ở Mạc Từ đi về phía trước hai km, hướng phải quẹo cua, xuyên qua cái cầu vượt của khu phố thì có một cái siêu thị, ở đây chín giờ rưỡi mới đóng cửa buôn bán, thời điểm Mạc Từ cùng Đoạn Phong vào siêu thị đám đông đến mua sắm không ít.

Mạc Từ ở chỗ đồ dùng sinh hoạt chọn đường và gạo, lại ở khu đồ ăn vặt bồi hồi thật lâu, nhìn xem kẹo trên kệ hàng, khó có thể lựa chọn.

Cậu muốn mua một chút kẹo cứng, lại cảm thấy kẹo mềm đặt bên cạnh gói bọc phá lệ xinh đẹp, đổi lại cái hộp kẹo vừa rồi cầm lấy, xoắn xuýt nhìn xem Đoạn Phong bên phải, “Rốt cục mua cái nào mới tốt, đường như vị cũng không tệ.”

“Kẹo ăn quá nhiều đối với răng không tốt, nên điều độ, loại kẹo Xylitol này không tệ, ngừa sâu răng, không có đường.” Đoạn Phong cầm lấy một cái hộp kẹo màu trắng, nhét vào trong tay Mạc Từ.

“Sâu răng? Tôi sẽ ngừa sâu răng, cái lọ này quá đơn giản, loại kẹo Xylitol này đều là một vị, tôi không thích.” Mạc Từ lắc đầu, tiếp tục chọn lựa.

“Tiên sinh, anh cần loại kẹo gì?” Nhìn thấy khách hành cầm lên buồng xuống, nhân viên chào hàng trước kệ hàng nhiệt tình hỏi.

“Kẹo có vị chua, không quá ngọt, có không?” Mạc Từ hỏi.

“Vị chua, không quá ngọt...” Nhân viên chào hàng trầm ngâm trong chốc lát, từ kệ hàng tầng trên lấy xuống một cái hộp kẹo màu hồng phấn, “Loại kẹo này nữ sinh thích ăn nhất sạch miệng, rất thích hợp tặng cho nữ sinh anh thích, lúc hôn môi ngậm ở bên trong, chua chua ngọt ngọt!”

Nhân viên chào hàng cho rằng Mạc Từ là mua kẹo tặng cho bạn gái, nhiệt tình để cử, lắc lắc cái hộp bao bì tinh xảo.

“Không cần cái này.” Đoạn Phong thay Mạc Từ trả lời, sắc mặt chìm xuống, kéo tay Mạc Từ, hướng hệ hàng gần đó đi tới.

Mạc Từ nhú lông mày, ngăn cản Đoạn Phong, “Đừng đi a, tôi còn chưa chọn thứ gì, tôi không đi.”

“Ăn chocolate.” Đoạn Phong dừng bước lại, cứng rắn nói.

“Được được được, ăn chocolate!” Mạc Từ thỏa hiệp.

Vừa rồi trước kệ hàng đem một màn hồ động của hai người nhìn vào trong mắt, thầm mừng mình hiểu sai ý, tiếp tục đẩy mạnh tiêu thụ chocolate trên kệ hàng.

“Tiên sinh, loại chocolate này hương vị rất ngon, không quá ngọt, mang theo một chút vị chua, có thể thư giãn áp lực, bổ sung năng lượng, trước mắt rất được yêu thích...Các anh có thể vào lúc buổi tối, ngồi ở trước TV ăn.”

“A, được rồi, cảm ơn.” Mạc Từ thoáng nhìn qua gói bọc xinh đẹp trong tay nhân viên chào hàng, không có đi sâu nghiên cứu ý tứ trong lời nói của cô, không đợi Đoạn Phong xem qua, đem chocolate gói bọc tinh xảo ném vào trong xe đẩy.

“Chúng ta đi về đi!”

Về đến nhà, Mạc Từ đem trứng gà đánh khuấy ở trong chén, thêm vào tinh bột, nước lọc phối thành sốt trứng, thả miếng táo vào bột dính, chế dầu vào chảo, nhiệt độ thích hợp thì bỏ xuống miếng táo, đợi táo da ngoài chiên giòn cứng, biến thành màu vàng óng thì đổ lọc dầu ra. Thêm vào đường trắng, dùng muối không ngừng khuấy đường trắng, đợi đường tan chảy.

Đường thành màu vàng nhạt bắt đầu dính sợi, Mạc Từ lần nữa cho táo vào lại chiên, vừa nhanh đảo qua lại, vừa rắc hạt mè, sau đó vớt đặt trên đĩa, rất nhanh bưng lên bàn. Đem miếng táo lật ngược lại vào nước ấm một chút, mới đại công cáo thành.

Hai người ăn xong bữa tối, song song ngồi ở trước TV xem chương trình.

Mạc Từ sau khi bấm loạn vài cái, đem hình ảnh ngưng ở kênh truyền hình hài, đột nhiên hiện lên chocolate mua được trong siêu thị, liền đứng dậy tìm túi mua sắm, cầm lấy hai chai bia đặt trong tủ, quay trở lại TV bên cạnh.

Đoạn Phong thay Mạc Từ mở hai chai bia ra, nhìn động tác khôi hài trong TV, biểu lộ không một tia biến hóa.

Mạc Từ miệng uống bia, mở ra hộp bọc gói tinh xảo, lấy ra chocolate bao kín áo, bóc ra giấy gói kẹo đẹp mới, trước cho Đoạn Phong ăn một miếng.

Đoạn Phong vô thức tiếp nhận chocolate, dùng răng nhai nhai, chocolate rất nhanh hòa tan trong miệng, giữa chocolate chảy ra vị rượu, Đoạn Phong nhú nhú mày, đối với Mạc Từ nói: “Trong chocolate có rượu tinh chế.”

“Rượu? Là chocolate nhân rượu, vị thế nào?” Mạc Từ bóc giấy gói kẹo.

“Cũng được, không phải ngọt ngấy.”

“Vậy được.” Mạc Từ đem chocolate ném vào trong miệng nhai, rượu ở trong giữa chocolate lưu trên môi, hương vị thuần mỹ. Mạc Từ nhin không được bóc ra vài cái giấy gói kẹo, ném vào trong miệng, thuận tiện đưa cho Đoạn Phong một ít.

“Anh cũng ăn nhiều chocolate một chút, hương vị rất ngon, ở đây còn rất nhiều.”

Hai người trong lúc bất tri bất giác tiêu diệt hơn phân nửa chocolate, xúc cảm mềm trơn của chocolate làm cho người ta lưu luyến, Mạc Từ một mặt cùng Đoạn Phong nói chuyện phiếm, một mặt đối với hình ảnh buồn cười trên TV ôm bụng cười to.

Rượu dần dần phát huy, Mạc Từ cảm thấy đầu càng ngày càng nhẹ.

“Ha ha, buồn cười, Đoạn Phong anh tại sao không cười nha.” Mạc Từ lắc lắc đầu, cười toe toét, cầm lấy một miếng chocolate, để sát vào Đoạn Phong, không đợi Đoạn Phong kịp phản ứng, đã đem chocolate mạnh mẽ nhét vào trong miệng Đoạn Phong.

“Ăn ngon nhỉ, lại đến một cái.”

Đầu ngón tay lạnh của Mạc Từ chạm vào hai gò má của Đoạn Phong, ngón tay chọt chọt môi Đoạn Phong, trong mắt mang theo ánh nước trơn bóng, gò má hơi phẩn hồng.

“Mạc Từ, cậu làm sao?” Đoạn Phong nhìn thấy Mạc Từ thái độ khác thường, lo lắng sờ lên cái trán Mạc Từ, chỉ là Mạc Từ mạnh mẽ đẩy tay anh ra, hướng một bên lăn đi.

Đoạn Phong thấy cậu lập tức muốn ngã xuống sofa, lập tức vươn cánh tay, nắm ở eo Mạc Từ. Mạc Từ rất không thành thật giãy ra, Đoạn Phong cũng bởi vì Mạc Từ giãy dụa mà bụng lỏng khí lực, bị Mạc Từ kéo thất lưng xuống sofa, lão đảo ngã sắp xuống mặt đất trải thảm.

“Đau quá.” Mạc Từ cánh tay bị đụng đau vẫu môi, mi tâm xoắn lại với nhau, mặt nhăn nhúm, nhìn qua tựa như đứa nhỏ bị khi dễ, thần sắc ủy khuất làm Đoạn Phong khó thích ứng.

“Xoa xoa.” Mạc Từ kéo tay Đoạn Phong, đặt ở trên trán của mình, bộ dáng mím môi, Đoạn Phong nhìn mà dở khóc dở cười.

“Xoa xoa, đau quá.” Trên hai gò má trắng nõn của Mạc Từ tràn đầy màu đỏ say lòng người, mà ngay cả nốt ruồi nhỏ tròn trĩnh không lớn trên má trái, cũng bị nhuộm thành màu đỏ.

Đáy mắt ngày thường thanh tịnh chớp động ánh nước, nổi bật lên Mạc Từ nhiều ra một phần mỉ hoặc khó có thể nói rõ.

“Mạc Từ...” Đoạn Phong ngồi dưới đất, kéo cậu, đem Mạc Từ đỡ nằm nghiêng trên ghế sofa, kề sát vào Mạc Từ, lấy tay dán dán trên trán của cậu.

1. Táo kéo tơ

63. Quyển 2 - Chương 23

“Có chút nóng, sẽ không phát sốt đi.” Đoạn Phong lăm bầm lẫu bầu, chuẩn đến phòng ngủ tìm nhiệt kế kiểm tra một chút nhiệt độ cơ thể Mạc Từ.

Nhưng Mạc Từ giữ chặt góc áo của anh, khiến anh bỏ đi hành động thoát rời đi.

“Thả tôi ra, Mạc Từ.” Đoạn Phong ôn hòa nói, một cỗ nhiệt lưu từ sống lưng chạy đến bụng, dưới bụng không hiểu sao trường đau khiến cho Đoạn Phong đẩy ra Mạc Từ đuổi tay qua.

“Không muốn.” Mạc Từ cự tuyệt có chút tính trẻ con, lại đưa tay đặt ở eo Đoạn Phong, thuận tay mò Đoạn Phong đến ngực, ủng ủng cơ thể, đụng vào trong ngực Đoạn Phong.

“Nóng, tôi muốn ăn chocolate.” Mạc Từ âm thanh mềm mại kích thích thần kinh Đoạn Phong, Đoạn Phong đẩy không được Mạc Từ giống như một con bạch tuộc quấn ở trong lòng ngực của anh, tâm thần rung động.

“Mạc Từ, trước thả tôi ra.”

“Chocolate!”

“Được, tôi đưa cho cậu, cậu trước tiên thả tôi ra được không?”

“Không muốn!”

Đoạn Phong bất đắc dĩ cầm lấy hộp bị đè ép dưới thân Mạc Từ, lấy chocolate, bóc ra giấy gói kẹo, hai mắt vô tình quét đến ghi chú in trên gói hộp.

“Ba mươi phần trăm hàm lượng rượu...Chẳng lẽ Mạc Từ say?”

Đoạn Phong thả chocolate, dùng âm thanh nhẹ giống như đồ con nít mà dỗ Mạc Từ, “Cậu không thể ăn chocolate nữa, cậu ăn say.”

“Anh mới say!” Mạc Từ âm thanh buồn bực mềm nhũn ở trong ngực Đoạn Phong, cậu trợn tròn con mắt, trên mặt mang theo hồng nhợt, chống thân ngồi dậy, đem cái cằm tựa nằm trên vai Đoạn Phong.

“Tôi muốn ăn.” Đôi môi mang theo sắc nước trong lúc vô tình quét qua vành tai Đoạn Phong, trên người Đoạn Phong như là chạy qua điện cao thế, giật cái đứng dậy.

“Mạc Từ, xuống...”

“Ha ha.” Mạc Từ quơ quơ đầu, buông Đoạn Phong ra, chuyển sang dùng gò má vuốt ve khuôn mặt Đoạn Phong, phát ra tiếng cười khê.

Khuôn mặt non mềm dán trên mặt Đoạn Phong, mỗi một lần ma sát đều mang theo một ít luồng điện, Đoạn Phong dời ánh mắt xuống, Mạc Từ quần áo lơ lửng mở ra vài cái nút, lộ ra xương quai xanh tinh xảo cùng cái cổ đường cong ưu nhã, hương vị nhàn nhạt chui vào chóp mũi anh, Đoạn Phong khô nóng khó nhin.

“Đoạn Phong...Tôi nóng quá.” Mạc Từ con mắt khép hờ đóng đóng mở mở, trên khuôn mặt tuần tú trắng nõn tích lũy đỏ ửng, trên trán mang theo lớp mồ hôi mỏng, vô thức mở miệng, tới gần gò má thoáng lạnh của Đoạn Phong.

“Nóng quá đi...”

“Mạc Từ, tôi mở nước giúp cậu tắm rửa.” Đoạn Phong dời mắt, xem nhẹ khô nóng vờn quanh thân, “Cậu không phải rất khó chịu sao?”

“Khó chịu...Tôi nóng quá, tôi muốn cởi quần áo...” Mạc Từ đem mặt vùi vào ***g ngực Đoạn Phong, cơ thể loạn choạng, một tay cởi bỏ nút áo.

Đoạn Phong giữ tay của cậu, ngăn cản động tác của cậu, ngón tay trong lúc vô tình có một chút chạm vào xương quai xanh Mạc Từ, xúc giác bóng loáng ở đầu ngón tay làm anh sửng sờ.

“Tuy rằng trong phòng rất ấm, nhưng tùy tiện cởi quần áo sẽ bị cảm.” Đoạn Phong giúp Mạc Từ cài lại nút áo, âm thanh khàn đục. Hối hận không có xem kỹ bao gói, khiến cho Mạc Từ không có sức chống cự với rượu ăn chocolate.

Kỳ thật hai người đều xem nhẹ từ: mỹ thực ở mặt bên trên gói hộp chocolate, chocolate người lớn.

Ba mươi phần trăm rượu tăng thêm một ít được vật đặc thù, đủ để cho Mạc Từ tửu lượng kém hiem thấy làm ra hành động không hợp với lễ thường.

Mạc Từ dùng sức hất tay Đoạn Phong, lần nữa giật ra cổ áo, lộ ra mảng lớn ***g ngực, tiến vào khủy tay Đoạn Phong. Lại cảm thấy cái tư thế này không thoải mái, xoay người qua bên cạnh, bởi vì mất trọng lượng mà lần thứ hai lần xuống sô pha, Đoạn Phong phòng bị kịp bị té xuống mặt đất, đảm nhiệm đệm thịt hình người cho Mạc Từ. Cơ thể Mạc Từ đặt ở trên người Đoạn Phong, hai người quay cuồng vài cái, chống đỡ ở mép sô pha, lúc này mới ổn định cơ thể.

Bất quá, tư thế như vậy càng thêm mập mờ.

Gò má hai người dựa vào rất gần, Mạc Từ ở trên Đoạn Phong phát ra tiếng thở dốc nhẹ nhàng, hô hấp đâm vào trên mặt Đoạn Phong, mang theo nhiệt lưu như có như không.

“Nóng quá.” Ánh mắt như nước long lanh để sát vào con ngươi màu đen trầm tối của Đoạn Phong, đầu lưỡi hồng nhạt liếm môi dưới khô nứt, trong đầu Đoạn Phong trập trập nổ vang, không kịp phản ứng, bị Mạc Từ chụt một tiếng, hôn vào môi.

“Cậu làm gì...” Đoạn Phong trong âm thanh khàn đục xuất hiện một tia ba động, nhìn thấy Mạc Từ dùng ánh mắt mê ly làm ra hành động đùa nhỏ thiên chân vô tà, đau nhức dưới bụng tích lũy.

Anh hiểu cái này đại biểu cái gì.

Không xem nhẹ được cảm xúc của cơ thể kích thích trung khu thần kinh não, loại cảm giác này, rõ ràng là đối với Mạc Từ sinh ra tình cảm không đồng dạng.

Lời của Morrison sáng sớm nay giống như cảnh báo, quay lại diễn tấu vang lên.

Anh lại sẽ đối với một người bạn tình bạn hình thành thâm hậu, đều là nam tính sinh ra dục – vọng!

“Tôi muốn hôn nhẹ anh.” Mạc Từ lúc Đoạn Phong choáng đầu hoa mắt, khi đại não nổ vang thè lưỡi liếm liếm chóp mũi Đoạn Phong, dùng giọng mũi mềm nhẹ nói ra, đối diện với môi Đoạn Phong, ấn lên.

Cánh môi mềm mại phủ lên nhau, nhẹ nhàng đụng vào, mang theo một ánh mắt dị sắc, trong mắt Đoạn Phong chiếu ra thân ảnh Mạc Từ, bờ môi tràn ra rên rỉ khàn giọng.

“Tốt lắm, tôi hôn anh, anh phải giúp giúp tôi, tôi nóng quá a...”

Mạc Từ như là hôn như là đủ rồi, điểm một chút môi Đoạn Phong bị cậu hôn qua, phồng hai má, hai chân kê sát trên người Đoạn Phong vuốt ve.

“Xuống, Mạc Từ.” Đoạn Phong có thể cảm giác được độ cứng của bộ phận dưới hai chân Mạc Từ đang chống ở đùi anh. Trong lúc vuốt ve, Đoạn Phong cho rằng tự chủ kiều ngạo cũng mất đi tác dụng, giữa hai chân anh bởi vì nhiệt lưu dưới bụng, cũng có gì đó đang chậm rãi bành trướng.

Mạc Từ hai mắt ẩm ướt, lộ ra thần sắc khẩn cầu, dùng gò má cọ ***g ngực Đoạn Phong, phát ra khẩn cầu: “Giúp giúp tôi.”

Hai chân chậm chút kẹp lại, Mạc Từ hô hấp nóng rực phun trên ***g ngực Đoạn Phong, khó có thể giữ nổi.

Hành động kế tiếp đánh sâu vào, phá vỡ tất cả cảm quan của Đoạn Phong, Mạc Từ kéo tay anh, dắt tay anh đi vào chỗ chân của mình.

“Giúp giúp tôi.”

Tư thế hai người do Mạc Từ ở trên biến thành nằm nghiêng, tay Đoạn Phong bị Mạc Từ nắm chặt, chạm vào bộ phận cứng rắn, như là bị dòng điện đánh trúng, vội vàng rút tay mình về.

“Mạc Từ, cậu không thể làm như vậy, tôi...”

“Khó chịu, tôi khó chịu!” Mạc Từ lung lay đầu, đối với Đoạn Phong rút tay mình về tỏ vẻ bất mãn, ngẩng đầu lắc như trống bỏi, cắt đứt Đoạn Phong, lần nữa kéo tay Đoạn Phong.

“Nhưng là...”

“Tôi rất khó chịu...”

Đoạn Phong né đi con mắt ẩm ướt của Mạc Từ, biết rõ Mạc Từ đã say, dù biết rõ Mạc Từ mất đi ý thức tỉnh táo, anh lại không thể trực tiếp đem Mạc Từ đánh ngất.

Đoạn Phong giữa lúc thở dài, tùy Mạc Từ dẫn dắt, chạm vào bộ phận to ra, giật giật ngón tay, muốn rút cánh tay về.

“Giúp tôi.” Mạc Từ gương mặt ửng hồng lắc lư ở trước mắt Đoạn Phong, khiến cho cổ nhiệt lưu dưới bụng kia xông lên đánh thẳng đứng dậy.

Bàn tay Đoạn Phong bị Mạc Từ mạnh mẽ nhét vào giữa hai chân cậu, chạm đến cứng – rắn của Mạc Từ.

“Giúp tôi, khó chịu.” Mạc Từ mang theo âm thanh giọng mũi chứa vẻ mỉa mai, Đoạn Phong tâm như bành trướng, cắn răng, nơi tay trên lòng bàn tay thoáng dùng sức.

Mạc Từ cảm giác được nhiệt độ nóng rực từ bàn tay Đoạn Phong truyền đến, ưỡn ra, làm cho hai chân của mình kề sát Đoạn Phong, phát ra tiếng hừ nhẹ.

Loại chuyện này, Đoạn Phong chưa bao giờ trải qua. Nhưng thân là đàn ông, anh đối với loại tự mình an ủi này cũng không lạ lắm, hai năm ở Quý gia, anh tùy thời đều phải chịu đựng dụ – hoặc ướm át, hoàn thành khảo nghiệm lực khống chế đối với mình.

Dù cho người Quý gia an bài qua bạn giường cho anh, giải quyết vấn đề sinh lý. Nhưng chịu ảnh hưởng của mẹ, Đoạn Phong trên tinh thần có chứa khiết phích chưa bao giờ tiếp nhận các cô ấy, cùng với cùng giường chung gối. Mỗi lần sinh ra dục • vọng, đều là dùng hai tay giải quyết. Nhưng...giúp đỡ đồng tính giải quyết sinh lý, vẫn là lần đầu tiên.

Đoạn Phong bắt lấy bộ vị to ra của Mạc Từ, dùng ngón tay xoa bóp, chặn gốc của Mạc Từ, chậm rãi dùng lực, cao thấp hoạt động ngón tay bắt tay làm.

Cách một lớp quần lót hơi mỏng, Đoạn Phong có thể cảm thấy được nóng rực của Mạc Từ.

Tăng lớn lực đạo, Mạc Từ từ trong cổ họng tràn ra một chút tiếng hừ ngọt lịm, thẳng đến trái tim Đoạn Phong.

“Thật thoải mái...”

Lời không biết thẹn như thế từ bờ môi tràn ra, Đoạn Phong màu sắc con mắt phát ra càng tối trầm, vô thức nhanh hơn động tác trong tay, nhìn thấy gò má ửng hồng của Mạc Từ vẫn vẹo khó nhận.

“Chậm một chút, chậm...”

“Mau buông ra, thả tôi ra...Muốn, muốn...”

Mạc Từ cong người lại, mà ngay cả trên xương quai xanh cũng chứa hồng nhạt nhàn nhạt, mái tóc ướt sũng dính lên trán, vành tai đỏ bừng, giấy dựa cơ thể lắc lư, phát ra một trận rên rĩ.

Đoạn Phong nhẹ nhàng vừa chạm vào, Mạc Từ cuộn mình như con tôm từ trong trong cổ họng tràn ra một tiếng kêu ngọt lịm, ở trong lòng bàn tay Đoạn Phong phóng ra, cơ thể lập tức mềm mại – mềm xuống.

Đoạn Phong rút tay về, trên bàn tay dính ẩm ướt cùng mùi hương nam tính của cơ thể. Loại hương vị cùng loại này, Đoạn Phong lại sinh ra mâu thuẫn mãnh liệt, nhưng đối phương lại là Mạc Từ.

Cái cổ mâu thuẫn này đã vô hình bị trừ khử, nội tâm của anh, ngược lại có một chút mừng rỡ nhàn nhạt.

“Đoạn Phong...” Mạc Từ tựa ở trước mặt Đoạn Phong, âm thanh mềm dịu có chút khàn khàn, con mắt đắm ở trong mưa, ướt sũng. Hai tay quần quít lấy cánh tay Đoạn Phong, đem trán chống ở trong ngực Đoạn Phong, hô hấp nóng rực mờ ám khuếch tán ở trong không khí.

“Chỗ này, chỗ này ướt...Tôi muốn thay quần áo.” Câu ngắn ngủi phân mấy lần mà nói, Mạc Từ con mắt ướt sũng lộ ra, cái cằm chống ở trên cánh tay Đoạn Phong, chỉ là trên mặt nhiều hơn một vòng đỏ của hoa hồng không biết là xấu hổ hay là khô nóng.

“Mạc Từ...” Đem Mạc Từ từ trên người của mình kéo ra, Đoạn Phong đỏ khốc đỏ cười nhìn xem sinh vật nhu thuận tứ chi mềm nhũn đối diện.

“Mạc Từ.” Đoạn Phong trong âm thanh khàn đục xem lần cảm xúc khác, bỏ qua trướng đau dưới thân, chuẩn bị nâng Mạc Từ dậy.

Vốn tưởng rằng Mạc Từ không có khí lực, không ngờ vừa mới nắm vòng eo Mạc Từ, thú con nhu nhuận bắt đầu không an phận lên, vụng trộm vươn tay, sờ vào bộ vị bành trướng của mình, phì phì phát ra cường nhạo.

“Tôi đến giúp anh...”

“Mạc Từ!” Đoạn Phong phát ra gầm nhẹ, cầm tay đang tác quái Đoạn Phong, “Cậu có biết cậu đang làm cái gì hay không!”

“Giúp anh đó, anh ở đây...” Mạc Từ một cái thủ thế hoa tay múa chân, cười ha ha, trong ánh mắt kẹp theo một phần phong tình khác, cùng bộ dáng trong sáng bình thường một trời một vực.

“Nắm tay buông ra,” Đoạn Phong né đi con mắt Mạc Từ, chỉ là Mạc Từ say quá lợi hại.

Đáng tiếc người kia trong lòng ngực của anh không nghĩ được gì, Mạc Từ không bị Đoạn Phong đè lại tay trái lần nữa chạy đến dưới bụng Đoạn Phong.

“Ở đây, biến lớn...”

“Mạc Từ! Tôi mang cậu đi tắm rửa.” Đoạn Phong đen trầm mặt, gông cùm xiềng xích ở hai tay Mạc Từ, giảm thấp âm thanh xuống.

Trong quá trình giúp Mạc Từ cởi y phục xuống tắm rửa, Đoạn Phong lại bị Mạc Từ lung tung quấy rối một trận. Cuối cùng giúp Mạc Từ lau khô cơ thể, mặc xong quần áo, đã qua mười một giờ.

Đoạn Phong ở trong phòng tắm rửa một chút nước lạnh, giải quyết vấn đề sinh lý của mình, lúc này mới mất đi một cổ nhiệt lưu trong bụng.

...

Sáng ngày thứ hai khi tỉnh lại, Mạc Từ cảm thấy đầu khó chịu choáng váng, cùng với cảm giác muốn nôn mức độ nhẹ, Mạc Từ không tình nguyện từ trong chăn chui ra.

Trong quá trình xuống giường rót nước, Mạc Từ phát hiện y phục trên người mình đổi thành một cái bộ khác, nhú mảy suy tư trong chốc lát, không tự giác được nhớ tới chocolate ăn đêm qua, chuyện tình liên tiếp phát sinh.

Cậu đây đưa Đoạn Phong, yêu cầu đối phương giúp đỡ, dùng âm thanh ngọt liếm như thế phát ra thỉnh cầu khiến cho người ta cảm thấy thẹn...Lập tức ngũ lôi oanh đỉnh, trời giáng mưa to.

Trí nhớ mơ hồ như một tầng sương mù, tuy rằng không nhớ rõ tất cả chi tiết, tỷ mỉ, nhưng những hành động lớn mật xấu hổ kia, cậu vẫn có thể nhớ được.

Làm sao lại...Làm sao có thể như vậy...

Trên mặt Mạc Từ một mảnh đỏ cháy, cho dù vừa uống qua nước, yết hầu vẫn là ngứa ngáy.

Rửa mặt xong, Mạc Từ nhìn thấy Đoạn Phong từ trong phòng ngủ ra, vô thức tránh mặt đi, mà ngay cả một câu “Chào buổi sáng” cực kỳ bình thường cũng quên nói, đã trốn vào phòng bếp, bắt đầu làm bữa sáng cho hai người.

Không thể tránh được, ngồi ở trên bàn cơm dùng bữa vẫn là phải cùng đối phương chạm mặt.

Mạc Từ cực mất tự nhiên lảng tránh ánh mắt Đoạn Phong quăng tới, hận không thể vùi đầu vào trong cổ áo.

“Ồ nè, ăn cơm.”

“Ừ.” Đoạn Phong bình tĩnh tiếp nhận chiếc đĩa, gạt đầu, thần thái bình ổn ăn cơm. Điều này làm cho Mạc Từ không yên trong lòng thở dài một hơi.

Xem ra, Đoạn Phong không nhớ rõ chuyện ngày hôm qua a.

Chocolate rượu, đúng, Đoạn Phong nhất định cũng ăn thật nhiều chocolate rượu, đem chuyện ngày hôm qua quên đi rồi!

Mạc Từ khôi phục sức sống kéo ghế ra, đem bánh bao hấp chín bỏ vào trong miệng, quai hàm nhai nhai.

Từ ánh mắt trốn tránh vừa rồi, đến chú sóc nhỏ cắn cắn dục dục ăn cơm, bộ dáng đáng điệu ngây thơ chân thành, toàn bộ rơi vào trong đôi mắt màu đen của Đoạn Phong.

Nếu phải làm cho hai người xấu hổ, không bằng giả vờ như cái gì cũng không biết so ra thỏa đáng hơn, bằng không Mạc Từ sẽ không lộ ra biểu cảm đáng yêu như thế.

Bờ môi Đoạn Phong tràn ra nụ cười dịu dàng.

64. Quyển 2 - Chương 24

Một tuần hai tháng sau, Mạc Từ khó có thể từ chối lời mời nồng nhiệt của Morrison, quyết định mang theo Đoạn Phong, ba người cùng đi trượt tuyết.

Đoạn Phong vốn định ở đây tăng ca một ngày, xử lý công vụ tích lũy, nhưng nghe được Mạc Từ nhận lời mời tham gia trượt tuyết với Morrison. Đoạn Phong lập tức thay đổi sắc mặt, quyết định đem văn kiện tạm thời xử lý sau, cùng Mạc Từ đi trượt tuyết.

Tâm lý đàn ông chính là nhỏ mọn như thế, đối với hảo cảm gì đó mình ôm trong lòng thì nhất định sẽ vào lúc Tiểu Đông Tây còn chưa xác định người sở hữu, một tắc cũng không rời cạnh giữ bên người, tránh cho người thứ ba chiếm trước.

Dù cho, đêm đó ý loạn tình mê đều bị hai người lảng tránh, Đoạn Phong vẫn còn vì cảm tình của bản thân mà triệt để để ý làm rõ.

Nhưng mà, Morrison đối với Mạc Từ ôm ý đồ, lần trượt tuyết này rất có thể phát sinh chuyện tình Đoạn Phong không muốn thấy.

Đoạn Phong không thể phản đối Mạc Từ cùng Morrison đi trượt tuyết, nhưng có thể tránh cho sự kiện phát sinh.

Vì vậy, lúc Morrison ánh mắt tối tăm nhìn soi mói, Đoạn Phong sớm đến sân trượt tuyết đặt vé, gia nhập đội ngũ hai người.

Khu trượt tuyết Snow Te Luis là một trong những khu trượt tuyết có điều kiện tốt nhất trong nước F.

Mở cửa là từ tháng 12 hàng năm đến cuối tháng 2 năm sau hoặc là đầu tháng 3, khu trượt tuyết ở đây một năm tiếp đón hơn năm triệu lượt khách, đều là những người yêu thích môn trượt tuyết.

Snow Te Luis dùng tuyết chất lượng tuyết vời, phong cảnh hoa lệ, khí hậu được xưng là thích hợp, trong khu trượt tuyết, con đường trượt tuyết cao cấp ‘Mèo nhảy’ và đường ‘Đường lướt sóng’ là được du khách hoan nghênh nhất, cao hơn 120, đường trượt tuyết trung, cơ bản, đường trượt tuyết dạy học và đường vui chơi bao trùm tất cả khu trượt tuyết.

Mười căn nhà gỗ nhỏ ven hồ sườn núi phía nam là làng du lịch trong Snow Te Luis có khu camping lãng mạn nhiều sắc thái, tiện nghi đầy đủ.

Một đoàn người đi vào khu trượt tuyết, trên đường xá không lâu sau đã được phải quét sạch sẽ.

Núi tuyết chạy dài và đường trượt tuyết uốn lượn làm cho người ta cảm thấy được khí thế hùng vĩ, Mạc Từ ném đi hành lý công kênh trong tay, trên mặt đất đào một hố tuyết, dựng một người tuyết thật to, không để ý chút nào bản thân bị đông lạnh mà gò má đỏ ửng.

“Mạc Từ, trước quàng khăn quàng cổ đã!” Đoạn Phong ở sau lưng Mạc Từ hô, từ trong túi lấy ra một cái khăn quàng cổ thật dày, quần quanh cho Mạc Từ.

Morrison động tác hơi chậm một bước mất đi tiên cơ, trong ánh mắt màu xanh biếc hiện lên một tia giận dữ, đem khăn quàng cổ đã lấy ra yên lặng cất lại vào trong túi.

Trong vé trượt tuyết đã đặt trước bao gồm cả phí dụng cho thuê giày trượt tuyết, ván trượt tuyết.

Hiện tại, bọn họ muốn đến khu trượt tuyết thuê mắt kính và gậy trượt tuyết, đặt trước huấn luyện viên trượt tuyết.

Mạc Từ vận khí không tệ, tìm được một người huấn luyện viên kỹ thuật trượt tuyết không tệ, vô cùng kiên nhẫn.

Sau khi đơn giản chào hỏi nhau, ba người tiến hành các mục giấy tờ thủ tục, giao nộp phần tiền thế chấp, nhận lấy đồng phục trượt tuyết và chìa khóa tủ cất quần áo.

Ở dưới sự chỉ đạo của huấn luyện viên, ba người chọn loại năm ngón tay tách ra, thao tác cho dễ dàng, cái bao tay trượt tuyết tương đối rộng.

Mạc Từ chọn cái bao tay ở miệng cổ tay có thể đem ống tay bao lại, trực tiếp giản lược bảo hộ cổ tay. Cộng thêm dây thun kín, có thể phòng ngừa hiệu quả tuyết tiến vào.

Chú ý đến thân phận của Mạc Từ là ma mới, Đoạn Phong và Morrison có thống nhất ý kiến, để cho Mạc Từ mặc vào đồng phục trượt tuyết màu cam đỏ sáng chói, bác bỏ ý kiến phản đối của Mạc Từ.

Cuối cùng, Mạc Từ lựa chọn ván trượt tuyết cùng màu, cái bao tay trượt tuyết màu nâu. Đoạn Phong mặc đồng phục trượt tuyết màu đen, phối với ván trượt tuyết cùng màu.

Morrison trái chọn phải chọn, chọn đồng phục trượt tuyết và ván trượt tuyết màu xanh mà anh thích nhất.

Huấn luyện viên dẫn đường, đem bọn họ dẫn tới bãi trượt tuyết phù hợp.

Đoạn Phong trong hai năm ở Quý gia tiếp nhận qua hạng mục rèn luyện trượt tuyết, có thể trượt tuyết rất nhẹ nhàng. Morrison là người Châu Âu cuồng thích hoạt động thể thao trượt tuyết, đối với hoạt động thể thao hàng năm này đều muốn thuận buồm xuôi gió, hai người đều có thể dẫn thân vào hàng ngũ trung cấp hoạt động thể thao trượt tuyết.

Chỉ có Mạc Từ vừa mới tiếp xúc trượt tuyết, trình độ kém cỏi nhất.

Vốn là muốn đi đường trượt tuyết trung cấp hai người chỉ có thể thối lui mà mong chờ lần sau, phối hợp với Mạc Từ, ở trên đường trượt tuyết sơ cấp theo huấn luyện viên ở một chỗ, phụ đạo trượt tuyết cho Mạc Từ.

Mạc Từ chân tay thon dài, xương cốt cân xứng, rất thích hợp cái yêu cầu hạng mục của hoạt động trượt tuyết này.

Chỉ là Mạc Từ giẫm lên ván trượt, lão đảo lắc lắc, không hề cảm giác cân bằng, làm cho tất cả mọi người ở đây mở rộng tầm mắt.

Sau khi nhiều lần rất chướng tai gai mắt té trên đất, Mạc Từ cũng có chút ăn vị.

“Chẳng lẽ tôi không có thần kinh vận động?” Âm thanh phàn nàn của Mạc Từ làm huấn luyện viên không thể phản bác được.

“Morrison, cậu không phải nói tớ có thể trượt tuyết được sao, tớ vì sao cuối cùng tớ vẫn lặp lại một động tác ngã sấp xuống! Chú ý của cậu thật là thối nát!” Thấy không có người trả lời, Mạc Từ đem đầu chuyển hướng Morrison ngồi xổm trên mặt tuyết, hy vọng tìm thấy một chút cổ vũ.

“Đúng, cậu có thể học tốt, cơ thể của cậu điều kiện không tệ, chân tay cân xứng, có thể bảo trì cảm giác cân đối, nhưng, nhưng mà ...”

Morrison đem vài từ cuối cùng nuốt vào trong bụng, không nói ra.

“Chỉ là không nghĩ tới, cậu trong ngoài không phù hợp.”

Đoạn Phong tiếp lấy lời của Morrison, kè sát vào Mạc Từ, môi ở dưới kính quang học bảo hộ lộ ra một đường cong.

“Anh!” Mạc Từ trừng mắt Đoạn Phong, đáng tiếc bởi vì kính quang học bảo hộ ngăn cản, Đoạn Phong không nhìn thấy ánh mắt hung ác, bộ dáng nghiêng răng ken két ngược lại thấy rõ ràng, Đoạn Phong lắc đầu.

“Còn chưa bắt đầu trượt, làm sao cậu biết không được, tôi có thể dạy cậu.”

Morrison bởi vì lần nữa mất đi cơ hội mà lâm vào giận dữ, đối với thân mật của hai người không thể nào nhúng tay vào.

Mạc Từ đối với anh như không như có phòng bị khiến anh không dám đơn giản tỏ ra vẻ thân mật, đánh vỡ cái lá chắn mà ban đầu xem nhẹ, đem ngọn lửa ghen trở lại ngực mình, Morrison lên kế hoạch làm thế nào đánh bại Đoạn Phong, độc chiếm Mạc Từ.

“Đúng, lui ra phía sau trái hoặc phải ngồi xuống.”

“Hai tay đặt ở hai bên, không nên bị mông dồn xuống.”

Huấn luyện viên kiên nhẫn giảng giải, “Giữa lúc trượt nếu không khống chế được sẽ té ngã, cứ ứng phó mà giảm trọng tâm xuống, ngồi về phía sau, đừng tùy tiện ngoẹo, có thể nâng chân tay, gấp thân, mặc cho di chuyển trượt xuống của nó. Phải tránh cho đầu hướng xuống, lại tuyệt đối tránh cho chóng mặt. Tư thế ngã sắp chính xác có thể ít đi cơ hội bị thương, chúng ta bắt đầu nói về té ngã.”

Mạc Từ buồn bực nhấc lên gậy trượt tuyết, từ trên mặt đất nặng nề bò lên, ổn định thân hình.

“Tôi đã nắm giữ chính xác tư thế ngã xuống, huấn luyện viên tiên sinh, anh hiện tại dạy tôi phương pháp đứng thẳng chính xác đi.”

“Ừ, rất tốt.” Huấn luyện viên gật đầu, làm ra tư thế mẫu, “Ván trượt tuyết áp sát hợp lại với sườn dốc hiện ra 90 độ, cơ thể đối mặt với thung lũng.”

“Gậy trượt tuyết đặt ở mặt phía sau, dùng gậy trượt tuyết chống đẩy, giống như tôi thế này.”

Chỉ đạo chính xác thực thấy hiệu quả, Mạc Từ không ngừng ngã té rất cục có thể đuổi kịp tiến độ, vào một giờ sau, Mạc Từ đã nắm giữ kỹ thuật kiểu đẩy rẽ ngoặt.

Đem sức nặng cơ thể phân bố đều đặn trên hai ván trượt tuyết chậm rãi hướng chỗ ngoặt đường cong bên sườn di chuyển, Mạc Từ bắt đầu trượt ra đường vòng cung.

Cạnh ngoài của ván trượt đáp ở trên mặt tuyết. Mạc Từ đem thể trọng lần nữa phân bố đều đều ở trên hai ván trượt, lập tức ngừng rẽ ngoặt.

Học tập có hình có mẫu đạt được tán thưởng của huấn luyện viên, cùng biểu tình ban đầu không thể làm gì chuyển thành cổ vũ. Huấn luyện viên lớn tiếng “Lại tiếp lần nữa”, làm cho Mạc Từ rất có cảm giác thành tựu.

Ngoại trừ trượt tuyết ngoài ra còn có thể tăng cường công năng tim phổi, hoàn cảnh ẩm ướt của khu trượt tuyết đối với người cũng có lợi, cơ thể Mạc Từ càng ngày càng phối hợp, rét lạnh trên người, bị đuổi tan không còn một mảnh.

Hai người luyện tập rất có hiệu quả, động tác của Mạc Từ mặc dù tí tấp không bằng Đoạn Phong, thuần thực bằng Morrison, nhưng thật sự có thể ở trên mặt tuyết không dựa vào người khác chèo chống, vững vàng trượt tuyết.

Trượt tuyết ngoài trời tiêu hao rất lớn nhiệt lượng, ba người không thể không từ bãi trượt tuyết lui vào, đi thay quần áo rồi cắm trại ở ven hồ sườn núi phía nam, trong nhà gỗ nhỏ vô cùng xinh đẹp hưởng thụ bữa tối.

Thịt gà nướng phối với mì ống và salad, bữa tối phá lệ phong phú này lập tức có thể bổ sung đầy đủ chất đường.

“Daniel, tôi sẽ không nhận thua.” Đợi Mạc Từ rời bàn ăn đi toilet, Morrison ngẩng đầu nói.

“Chỉ cần Mạc còn chưa hoàn toàn yêu anh, tôi sẽ không nhận thua.” Luôn mãi cường điệu những lời này, trong ánh mắt màu xanh biếc của Morrison là tự tin và tràn đầy ý chí chiến đấu.

Anh từ trước đến giờ đều là người không muốn nhận thua, hôm nay Mạc Từ cùng Đoạn Phong hỗ động thân mật, càng thêm kích phát ý chí chiến đấu không chịu nhận thua của anh.

“Phải không?”

Đoạn Phong bắt động thanh sắc dùng giấy ăn lau lau khóe miệng.

Morrison thăng thẩn làm anh sinh ra một cổ mâu thuẫn, khiến cảm xúc khó có thể làm rõ trong lòng càng thêm hỗn loạn.

Tình cảm cấm kỵ có cảm giác không thể tiếp nhận chúc phúc công khai, đây là chỗ cổ kỵ của Đoạn Phong.

Nhưng mà Morrison luôn là người dũng cảm nói ra những lời này, rốt cuộc phải nói anh ta là dũng cảm hay là ngu xuẩn?

Lúc chưa phát sinh sự kiện lúc trước, anh sẽ cảm thấy Morrison ngu xuẩn, sẽ đem Mạc Từ làm cho sai đường, nhưng một đêm đó qua đi, loại thành kiến này bởi vì sự thật mà chuyển biến, làm anh cảm thấy Morrison có can đảm lớn tiếng nói ra miệng, vô cùng dũng cảm.

Dời ánh mắt, Đoạn Phong không để ý tới Morrison lại phát ra khiêu chiến, từ trên ghế đứng lên, trở về phòng nghỉ ngơi.

...

Bữa sáng hôm sau là bánh mì nướng trét bơ lạc, sữa chua và bánh pizza.

Sau khi ba người chắc bụng, mặc vào đồng phục trượt tuyết, sau khi trải qua tập thể dục buổi sáng, ở trên con đường trượt tuyết ngày hôm qua tiếp tục luyện tập.

Mạc Từ thuê một cái ván nhựa kéo trượt tuyết.

Ngồi vững vàng trên ván kéo màu sắc rực rỡ được Đoạn Phong kéo dắt lên độ cao sườn núi, sau đó trượt dần xuống, phát ra từng đợt tiếng cười, đùa đến nói cũng không rõ.

Trên gương mặt tái nhợt mang theo ửng đỏ nhàn nhạt, Mạc Từ cười giống như một đứa nhỏ vô tư, làm cho hai người bạn cùng giới tính kìm lòng không được giơ lên khoe miệng.

“Tớ đến đây.” Morrison nắm bắt cơ hội thể lực Đoạn Phong chống đỡ hết nổi, tiến đến bên cạnh Mạc Từ, làm ra một cái động tác gồng tay, lôi léo ván kéo, đem Mạc Từ kéo đưa đến chỗ cao.

“Nhanh lên!” Mạc Từ đùa vui vẻ không chút nào chú ý tới ‘Địch ý’ của hai người bên cạnh, thúc giục nói.

Đoạn Phong hao phí quá nhiều thể lực đành phải trước lui ra một bước, tùy Morrison mang theo Mạc Từ, đem Mạc Từ kéo lên sườn núi cao.

“Ha ha.” Âm thanh Mạc Từ giống như tiếng chuông trầm bổng từ chỗ sâu trong núi tuyết truyền đến, Đoạn Phong ôm cánh tay, ở một bên khôi phục thể lực, ánh mắt ở dưới kính quang học bảo hộ lại là chăm chú nhìn chăm chăm Morrison, nếu không Morrison lại có bất kỳ động tác vượt rào nào.

Ba người một mực đợi cho huấn luyện viên đến nhìn, mới đình chỉ vui đùa ván nhựa kéo trượt tuyết.

Huấn luyện viên dáng người to cao hướng bọn họ ngoắc, đầy nhiệt tình chào hỏi, “Chào buổi sáng, các chàng trai, hôm nay chúng ta phải đi khiêu chiến một chút đường thi đấu trung cấp.”

“Thật tốt!” Morrison thét lên, đem đầu chuyển hướng Đoạn Phong, trên mặt mang theo nụ cười nhìn không ra vui mừng.

Đoạn Phong vui vẻ gật đầu, Mạc Từ một bên nhưng lại sầm mi khổ kiểm kháng nghị: “Không được, tôi vừa mới nhập môn, chỉ nhìn các anh luyện tập, quá mất mặt!”

“Ha ha, Mạc, hai người bạn của anh thậm chí nghĩ đến đường thi đấu sơ cấp thử xem thân thủ, đến đây đi, xem thi đấu cũng là một loại lựa chọn thả lỏng.” Đã quen thuộc tính cách của Mạc Từ huấn luyện viên cười to, đưa bọn họ hướng đến đường trượt tuyết trung cấp.

Đoạn Phong và Morrison quyết đấu xác thực rất đặc sắc, hai người cũng không phải lính mới.

Phần thắng của Morrison ở chỗ hàng năm đều phải thuần thực thể nghiệm một lần, mà phần thắng của Đoạn Phong ở chỗ chuyên nghiệp chỉ đạo cùng huấn luyện dày đặc trong một thời gian ngắn.

Lướt trên núi cao quyết đấu xác thực đáng giá quan sát.

Mạc Từ rất nhanh bỏ đi ẩn tượng ‘Nhằm chán’, nghe Đoạn Phong và Morrison thương lượng sau cùng tới điểm cuối chạy nước rút.

“Vây sắp xếp ở phía trước một ít trụ nhỏ làm trọng điểm, thế nào?” Morrison đề nghị nói.

“Được.” Nhẹ gật đầu, Đoạn Phong bắt đầu làm động tác chuẩn bị.

Huấn luyện viên tạm thời làm trọng tài, khoa tay múa chân một cái ra hiệu, hướng Mạc Từ xem thi đấu phía sau hồi.

“Mạc, anh hy vọng giữa bọn họ ai chiến thắng hơn?”

Người nói vô tâm, mà người nghe có tâm. Hai người đang làm hoạt động nóng người đồng thời dựng lỗ tai lên, bức thiết muốn biết đáp án của Mạc Từ.

Mạc Từ trầm ngâm một hồi, lắc đầu, “Tôi hy vọng, giữa bọn họ...” Mạc Từ lúc này dừng lại trong chốc lát, thành công hấp dẫn chú ý của mọi người.

“Tôi hy vọng, bọn họ đều thua!”

“Vì sao?” Huấn luyện viên nghi ngờ hỏi.

“Bởi vì tôi sẽ không trượt tuyết, chỉ có thể ở đây xem thi đấu, không thể tham dự, đương nhiên hy vọng bọn họ đều thua, tôi đứng ở điểm cuối, thay bọn họ đạt được thắng lợi, ha ha!”

Oán niệm của Mạc Từ làm cho mọi người im lặng kéo dài.

65. Quyển 2 - Chương 25

Sự thật chứng minh, trượt tuyết là một mục thể lực sống yêu cầu dũng khí và kỹ thuật.

Mạc Từ đứng ở chỗ cao nhất của đường trượt tuyết, cũng chính là khởi điểm trận đấu của hai người, nhìn xa Đoạn Phong và Morrison như một mũi tên bay vút ra.

Đoạn Phong một thân quần áo trượt tuyết màu đen rút ở phía sau Morrison ba mét, theo sát phía sau, rất nhanh trượt xuống dưới.

Morrison quần áo trượt tuyết màu xanh vượt lên vài bước, nhanh chóng xuống phía dưới lao xuống, chuẩn bị thoát khỏi Đoạn Phong sau lưng, toàn lực tăng tốc.

Hai người không phải lính mới tốc độ cực nhanh, ở trên sườn núi cao dốc phủ tuyết phi tốc lướt xuống, phải đi một chút tuyết đọng, huấn luyện viên đứng ở bên cạnh Mạc Từ, đem ánh mắt quăng hướng hai người lướt trên núi tuyết, thỉnh thoảng phát ra một hai tiếng tán thưởng.

Hai người động tác thuần thục, ở giữa vận động tốc độ nhanh bắt được trọng tâm, đơn giản vượt qua chướng ngại vật, một đường không trở ngại.

Lúc trượt xuống sườn dốc phủ tuyết một trăm mét thì có một chuyển đổi lớn, Mạc Từ nhìn thấy Đoạn Phong vào lúc Morrison thả lỏng lướt qua Morrison, thừa dịp chuyển đổi thực hiện di chuyển đều, lại nhanh chóng tăng tốc, đuổi kịp và vượt qua Morrison hai mét, bảo trì ưu thế vượt lên đầu, không chế được ván trượt tuyết dưới bàn chân.

Mạc Từ ngoài miệng nói không hy vọng bọn họ chiến thắng, trong lòng lại sớm ngầm hạ so sánh.

Xen lẫn cảm xúc cá nhân, cậu hy vọng Đoạn Phong cá tính trầm lặng, đối với mình tri vô bất ngôn chiến thắng hơn. Morrison thịnh tình mời cậu không cách nào cự tuyệt, mặc dù xấu hổ, nhưng vẫn phải duy trì hiện trạng, không để cho Morrison có cơ hội làm cậu đau đầu.

Chỉ là, trước đã kích Morrison một chút, ít nhất không để cho cậu ta nói ra miệng trước mặt Đoạn Phong.

Mạc Từ ở trong bất tri bất giác, đã đem Đoạn Phong trở thành lá chắn của mình.

Không lại trông qua chỗ Mạc Từ, Đoạn Phong vượt lên trước Morrison năm mét, dùng ưu thế áp đảo lấy được chiến thắng.

Đoạn Phong ở tại chỗ nghỉ ngơi và hồi phục trong chốc lát, vươn tay Morrison ngồi đối diện trên mặt đá há miệng thở dốc, để cho Morrison mượn lực đứng dậy.

Morrison dùng dư lực còn lại kéo tay Đoạn Phong đuối qua, ngồi thẳng lên, thông thả đứng lên, lắc đầu.

“Daniel, anh rất mạnh, điểm này tôi không phủ nhận,” Đợi cho hô hấp không còn kịch liệt nữa, Morrison dựa vào thân cây thấp bé, làm ra một cái động tác nhún vai, “Vào một khắc anh vượt qua tôi lên trước, tôi hết sức tức giận, tôi cố gắng ngăn chặn tâm trạng phần nộ của mình, muốn đem anh hất trên mặt đất. Nhưng mà, tôi đã thua, nhưng tôi sẽ không tiếp tục thua nữa!”

“Tôi không hy vọng anh có thể trở thành người kia đứng ở bên cạnh Mạc Từ.” Đoạn Phong ôm cánh tay, thối lui vài bước, xoay người sang chỗ khác, trong âm thanh mang theo lãnh ý như băng tuyết.

Thái độ của anh đã chuyển biến, ở dưới tình huống không có cảm giác gì, đã đem Mạc Từ đặt ở trên một cái vị trí quan trọng.

Anh nói không rõ sao động đó là loại cảm xúc gì, nhưng lời nói của Morrison đã hai ba lần phóng chạm đến nguyên tắc của anh, làm anh có chút khó chịu.

Morrison đề áp tâm trạng phần nộ của mình, còn anh thì không đề nén sao?

Đoạn Phong đem ánh mắt chuyển qua đường tuyết trắng xóa.

Không thể phủ nhận, anh đã đem Morrison làm thành kẹo cao su dính ở dưới lòng bàn chân Mạc Từ.

Xác nhận miếng kẹo cao su này vứt không được, Đoạn Phong đành phải tỉnh táo xử lý.

Không đợi Morrison đáp lại, Đoạn Phong thu liễm khí tức băng lãnh, đẩy chuyển ván trượt tuyết, tạt qua con đường nhỏ đến chỗ nghỉ ngơi.

Nhìn qua bóng lưng đi xa của Đoạn Phong, Morrison chậm rãi góp sức lực hung hăng vung nắm tay, đánh vào thân cây thấp bé, đánh tan từng đụn từng đụn tuyết đọng từ trên đỉnh đầu của anh rớt xuống.

“Chờ xem! Daniel!”

Đối với hai người giương cung bạt kiếm, Mạc Từ không chút nào cảm giác được.

Mạc Từ rót cho hai người lực tục trở về một ly nước ấm, vỗ vỗ cái ghế bên người, để cho hai người bọn họ ngồi xuống, dùng ánh mắt mang theo vẻ vui mừng nhìn xem Đoạn Phong, dường như không tiếng động cổ vũ Đoạn Phong.

“Trận đấu rất đặc sắc, cảm giác các anh đều bay trên không lướt đi,” Vẻn vẻn miệng, Mạc Từ ma sát hai tay, giữ quần áo trượt tuyết xộc xệch của Đoạn Phong, thần sắc giáo hoạt cực kỳ.

“Dạy tớ đi, hai người dạy tớ đi.” Đúng lúc mà rút lại ánh mắt, Mạc Từ hướng Morrison mặt không biểu tình cười cười, nhìn thấy thần sắc của Morrison thoáng hòa hoãn, “Không cần phải buồn rầu không vui, Daniel và cậu đều so với tớ lợi hại hơn, không được, hai người hôm nay nhất định phải dạy tớ kỹ xảo xuống dốc.”

Mạc Từ nói dăm ba câu, đợi hai người khôi phục thể lực, đưa bọn họ một lần nữa kéo trở lại đường tuyết.

Trong quá trình xuống dốc, Mạc Từ trên thân duy trì đứng thẳng, đầu gối hướng đỉnh trên sườn núi, hai ván trượt tuyết duy trì song song, ván trượt tuyết trên sườn núi hơi đột phá lên trước.

Ở dưới chỗ dựa vững chắc của cạnh trượt tuyết gánh chịu thể trọng, sau đó đứng bằng cạnh ván trượt.

Đoạn Phong một bên phải làm mẫu, thỉnh thoảng cùng Morrison quăng tới ánh mắt cắt nhau, bắn ra tia lửa không thân thiện.

Huấn luyện viên trượt tuyết làm chỉ đạo, không quan tâm đến đao quang kiếm ảnh của hai người sau lưng, cẩn thận giúp Mạc Từ uốn nắn động tác sai lầm.

Ván trượt tuyết chông chênh ở bề mặt tuyết trên sườn núi, không nên đứng bằng lưỡi.

Mạc Từ thân thể bày ra đường cong, hướng nghiêng phía dưới trượt xuống.

Lúc ngừng lại thì Mạc Từ dùng sức đẩy ván trượt tuyết xuống sườn núi, khiến ván trượt tuyết xoay chuyển trượt về phía sườn núi, ván trượt tuyết chậm rãi dừng lại.

Sau nửa ngày luyện tập, ở trong trượt tuyết Mạc Từ tiêu hao thể năng, nâng tay lên, dùng khí lực còn lại trượt một đoạn con đường.

Xẹt qua một khu vực hơi nhấp nhô, Mạc Từ thoáng sơ ý, ván trượt xóc nảy, té lăn trên mặt đất phát ra tiếng rên nặng nề.

Đoạn Phong vươn tay, đem Mạc Từ kéo lên, ai ngờ Mạc Từ trượt chân chân trái bị trật, sau khi tiếp sức đứng lên không thể chống đỡ thể trọng, lại lần nữa sụp xuống, Đoạn Phong nhanh tay lẹ mắt, đem Mạc Từ chặn ngang ôm lấy, nhúu mày, trầm giọng hỏi.

“Cậu bị trật chân?”

“Hình như vậy, chân trái rất đau, anh giúp tôi một phen, trước vịn tôi.” Mạc Từ giật giật cánh tay, mi tâm vịn lại, để cho Mạc Từ vịn cánh tay của anh.

Morrison vẫn đứng bên cạnh tiến lên trước vài bước, đỡ lấy cánh tay kia của Mạc Từ, ngữ điệu lo lắng.

“Mạc, cậu hiện tại cảm thấy thế nào?”

“Chân trái đau lợi hại, hay là chúng ta đi về trước đi.” Mạc Từ méo miệng, nhịn đau nói.

Thời tiết khu trượt tuyết lạnh lẽo khô khan, lúc này trên người mồ hôi nóng chảy ra nhiều, cậu cảm giác được trên lưng chảy xuống mồ hôi lạnh, vô cùng khó chịu.

Huấn luyện viên trượt tuyết đã giục ba người trở lại camping tìm bác sĩ lo liệu, lập tức đưa ra địa chỉ phòng y tế khu trượt tuyết, đi ở phía trước ba người, đưa bọn họ mang ra khu trượt tuyết.

Xử lý xong thương trật mức độ nhẹ, sắc trời dần dần muộn.

Khu trượt tuyết Snow Te Luis ở trong đêm tiến hành tiệc đêm lửa trại, ở trong khu camping trượt tuyết mọi người tụ lại với nhau, nhảy quanh đồng lửa màu đỏ ở trong băng tuyết ngập trời vô cùng sáng rõ.

Mạc Từ từ chối đề nghị trở về phòng ngủ, cố chấp lôi kéo tay áo hai người, để cho Đoạn Phong và Morrison cùng nhau tham gia tiệc tối lửa trại.

Hai người không lay chuyển được Mạc Từ cố chấp lên, đành phải gật đầu, đem Mạc Từ mang vào trong bàn, đưa cậu vững vàng ngồi trên một hàng ghế ngồi ở hiện trường.

Ba người ba ngày vận động tiêu hao làm cho bụng đói kêu vang, Mạc Từ vỗ vỗ bụng thăm thì kêu, con mắt trong suốt nhìn về phía Đoạn Phong, “Đoạn Phong, tôi đói rồi, anh đi mua bữa tối đi, nghe nói Snow Pancake của Snow Te Luis vị không tệ, tôi muốn nếm thử.”

Đoạn Phong luôn luôn không từ chối thỉnh cầu của Mạc Từ, chỉ là lo lắng cho thân phận thương tật của Mạc Từ, ngăn cản Morrison chuẩn bị đi mua Pancake, “Hay là tôi đi đi.”

“Tại sao?” Morrison khó hiểu hỏi, trong ánh mắt xanh biếc chớp động hai ngọn lửa, ở dưới chiếu rọi của đồng lửa nhảy lên, anh đối với quyết định độc tài của Đoạn Phong tỏ vẻ bất mãn.

Anh cho rằng Đoạn Phong không nên đem cơ hội lấy lòng cũng chặt đứt, lửa giận động ở ***g ngực nhanh chóng bùng lên, Đoạn Phong nhàn nhạt một câu, lại đem Morrison bùng lên tới ***g ngực rụt trở về, tựa như khí cầu đột nhiên bị đâm thủng.

“Mạc Từ chân bị trật, cư xử hành động bất tiện, anh nên ở tại chỗ chiếu cố cậu ấy, tôi rất nhanh trở lại.” Dứt lời, Đoạn Phong hướng Mạc Từ gật đầu, vượt qua sân bãi tiến hành tiệc tối lửa trại.

Tìm được cơ hội cùng Mạc Từ một chỗ, Morrison vừa mừng vừa sợ, cơn tức giận lập tức bị phân tán sạch sẽ.

Anh ngồi ở bên cạnh Mạc Từ, dùng ngữ điệu giống với thường ngày nói chuyện cười giải buồn cho Mạc Từ, thỉnh thoảng vỗ vỗ cái ghế, lộ ra cảm xúc vui sướng.

Anh ngữ điệu nâng cao, đầy nhiệt tình, phối hợp với vẻ ngoài cao lớn tuấn lãng, rất có thể cảm hóa được người khác.

Trên tiệc tối lửa trại thảnh thơi có người hướng Morrison trên ghế quăng đến ánh mắt.

“Xin chào, tôi có thể mời anh uống một ly rượu với tôi không?” Morrison đang nói một chuyện cười cho Mạc Từ đột nhiên âm thanh chen – vào cắt đứt tự thuật của Morrison, ánh mắt Mạc Từ lướt qua Morrison, nhìn thấy một người đẹp tóc đỏ lửa đứng bên cạnh hông của Morrison, vượt qua ánh mắt mờ ám, khẽ vuốt mái tóc cuộn sóng trên áo, ánh mắt dính dán ở trên người Morrison.

“Xin lỗi.” Morrison quyết đoán cự tuyệt làm cho Mạc Từ kinh ngạc.

Cô gái tóc đỏ trong nháy mắt trên mặt trắng bệch treo biểu tình xấu hổ lại vừa kinh ngạc, giật giật cặp môi đỏ mọng đầy đặn: “Hey, anh đẹp trai đang từ chối em sao?”

“Xin lỗi,” Morrison mở ra hai tay, từ trên ghế đứng lên, có chút thô lỗ nói.

Đột nhiên cảm thấy cô gái tiến đến quấy rầy giữa anh và Mạc Từ vô cùng chướng mắt.

Ánh mắt dời khỏi Mạc Từ, trong ánh mắt xanh biếc của Morrison mang theo một tia lạnh lẽo, cùng một ôn hòa hữu lễ trước đó hoàn toàn khác nhau.

Hai lần từ chối làm cho mỹ nữ tóc đỏ cảm thấy bị vũ nhục, cô giơ hai cái ly trên tay lên, ngang ngược đem một trong hai cái ly nhét vào trong lòng Morrison, trong ánh mắt xanh lam tràn ngập phần nộ, cô nâng cao âm thanh, “Anh như vậy từ chối thỉnh cầu của một cô gái, không biết là thất lễ sao?”

Cô nâng cao âm thanh trong đó kẹp lấy châm chọc cay độc, từ bên trái lại truyền đến vài tiếng la to khinh thường, như là vì bảo hộ cô gái tóc đỏ, hướng về phía Morrison quát.

“Thất lễ! Thăng nhóc này từ chối bông hoa núi cao của Snow Te Luis, Lica! Phải biết là cô ấy chưa bao giờ để ý đến người nào đến bắt chuyện, hey, các anh em, chúng ta hẳn là làm gì đó giáo huấn cái thăng nhóc không biết tốt xấu này đi?”

Đứng phía sau mỹ nữ tóc đỏ một đám nam nữ trẻ tuổi kiểu tóc Punk. Bọn họ ngữ khí bất thiện giơ nắm tay, trong đó một người da đen vượt quá hai thước nhe răng, khiêu khích nhìn xem Morrison.

Mạc Từ âm thầm kinh hãi, liền biết rõ vào lúc Morrison từ chối cô gái tóc đỏ, bọn họ đã chọc phiền toái.

Mạc Từ cẩn cẩn dục dục lôi kéo ống tay áo của Morrison, không rảnh bận tâm đến nguyên nhân thái độ khác thường của Morrison, để cho Morrison trước xin lỗi, dàn xếp tốt ổn thỏa.

Nhưng Morrison không thể nể tình, bỗng nhiên đứng lên, đem Mạc Từ ngăn ở sau lưng, cười lạnh nói, “Tôi chỉ là từ chối lời mời, đã làm cho mấy người cảm thấy bị vũ nhục?”

Ngữ điệu cao lên nhen nhóm thần kinh của bọn người cố tình gây sự này, bọn họ đem nắm tay nắm lại, phát ra tiếng vang xương cốt chuyển động, còn thổi huyết sáo: “Đúng vậy, vũ nhục, bọn tao muốn muốn thay Lica đem vũ nhục trả lại cho mày, đến đây đi, thăng nhóc yếu đuối, mày có chịu cùng bọn tao đánh một trận hay không?”

“Xin lỗi đi, Morrison, việc này cậu không có lợi.” Mạc Từ khuyên nhủ nói, dùng âm thanh chỉ có hai người nghe nhỏ giọng nói ra.

“Không, cậu hiện tại chờ ở đây, tớ rất nhanh có thể giải quyết vấn đề.” Morrison giơ nắm tay lên, hướng bọn họ vung tới.

Anh xin lỗi nhìn Mạc Từ một cái, hướng trước mặt đám người kia đi tới, phóng to âm thanh, “Chúng ta đến chỗ đất trống giải quyết vấn đề.”

Một đám người hồng lên, ngữ khí bất thiện đáp lại, cùng với đám người xem náo nhiệt rời khỏi chỗ này đi xa.

Mạc Từ lắc đầu, thầm nghĩ Morrison quá mức lỗ mãng, cậu bất an nhìn Morrison rời đi, lẩm bẩm nói: “Morrison, đừng vọng động, hy vọng cậu sẽ không gặp chuyện không may...”

Mạc Từ ngồi tại chỗ khó có thể yên ổn, đem bất an mãnh liệt nhét lại vào ***g ngực, chỉ hy vọng Đoạn Phong có thể sớm trở về, giúp Morrison từ trong bãi ác đấu lông tóc không hao tổn gì thoát thân.

Mạc Từ chống xuống, không ngừng hướng tới chỗ Morrison rồi đi nhìn qua.

“Quý ngài, cần sửa nóng à?” Một âm thanh trầm thấp từ phía sau Mạc Từ truyền đến, Mạc Từ nhìn xung quanh bốn phía không người, nghi hoặc quay đầu, trên mũi đột nhiên bị phủ lên một miếng khăn chứa mùi gây tê.

“Thả tôi ra!” Mạc Từ chưa kịp bật thốt lên âm thanh hô to, cậu kịch liệt giãy dụa, lấy canh tay vùng vẫy khỏi cánh tay lực lưỡng phủ mặt của cậu, một cái khúc đùi khác còn có thể linh hoạt vận động hung hăng đá hướng người giam cầm hành động của cậu.

Kịch liệt giãy dụa xô đẩy, thức uống nóng trên tay chảy rớt xuống. Mạc Từ người Châu Á sức chịu đựng thua kém xa hơn với người Châu Âu thể trạng cao to, Mạc Từ rơi xuống hạ phong, dần dần mất đi khí lực, thở hổn hển, thấy rõ ý đồ của người tập kích cậu.

Thuốc gây tê trong khăn ứt phát huy tác dụng, cho dù sau đó trong giãy dụa đánh rớt khăn, cũng không thể chống lại được tác dụng của thuốc.

Đầu Mạc Từ càng ngày càng nặng, cảm giác không thể hô hấp vô cùng khó chịu.

Không khí trong phổi dần dần giảm đi, chân tay càng phát ra mềm nhũn, xung quanh, không có tiếng người âm ỉ, có vẻ vô cùng yên tĩnh.

Vào một khắc nhắm mắt lại này, cậu thậm chí còn chưa kịp thấy rõ, tập kích cậu là người nào.

Mí mắt càng ngày càng nặng, Mạc Từ cái gì cũng không cảm giác...

66. Quyển 2 - Chương 26

“Khốn nạn! Anh không biết đợi ở tại chỗ chăm sóc cậu ấy sao?!” Ưc chế không nổi lên tức giận của mình, Đoạn Phong hướng Morrison trên mặt bị thương quát.

Nhắm mắt lại, hít thở sâu một hơi, dẹp loạn ***g ngực pháp phòng bất định, đem cảm xúc tắc nghẽn tiết ra ngoài.

“Tôi, tôi thật không ngờ...” Morrison trong mắt hiện lên bối rối, không tự giác cúi đầu xuống.

“Thật không ngờ...Đúng vậy, chính anh chơi đến tận hứng, lại không nghĩ đến Mạc Từ sẽ xảy ra chuyện...”

Trong ánh mắt đen đậm của Đoạn Phong cất giấu sắc bén, không chút nào che giấu đâm vào Morrison thần sắc uể oải, nóng nảy tức giận sắp bắn ra được kiềm nén ở một góc nhỏ trong tim, để tránh mất đi lý trí, cùng Morrison duy trì dờ dẫm một trận!

Tính cách trầm ổn từ nhỏ đến lớn khiến anh có thể vào nhiều lúc bảo trì trấn định, Đoạn Phong hiểu, vào lúc này, tuyệt đối không thể huy động nắm đấm, trở nên mâu thuẫn gay gắt, ở trong chuyện truy cứu trách nhiệm là ai lãng phí quá nhiều thời gian, mất đi manh mối, làm cho Mạc Từ lâm vào nguy hiểm không rõ.

Đoạn Phong di chuyển ánh mắt, lại một lần nữa quan sát khoảng cách gần nhất từ ghế đến đồng lửa trung tâm.

Đầu tiên là đồ uống đã sớm lạnh, ngã chảy trên mặt ghế.

Đoạn Phong đương nhiên nhận thấy, đây là đồ uống anh trước khi rời đi mua cho Mạc Từ dùng để ấm tay.

Bọc ly quen thuộc, bởi vì dùng sức quá mạnh mà thân ly biến dạng...

Dấu chân mất trật tự và dấu vết tha kéo nông nông sâu sâu ở hiện trường, ghế dài bị đẩy dời khỏi vị trí ban đầu.

Dấu chân, vết cọ sát, vết bẩn.

Bởi vì dấu vết rõ ràng sâu cùng một chỗ, hơn nữa mất đi dấu chân bị trật của Mạc Từ.

Từ trước đó đã hỏi qua người còn đang ở hiện trường tham gia tiệc tối lửa trại, nhưng không có bất luận người nào đã từng thấy qua tung tích Mạc Từ rời đi.

Manh mối chồng chất lại với nhau, không khó dự đoán ra thức uống nóng trước khi trở nên lạnh, ở đây xảy ra chuyện gì.

Đoạn Phong ngồi xổm, đầu ngón tay sờ nhẹ chất lỏng sền sệt phủ lên mặt đất băng lạnh, đồ uống vị ngọt có thể dùng cái mũi ngửi ra được.

Ở trong môi trường ở đây, một ly thức uống nóng biến thành miếng băng mỏng, cũng chỉ là thời gian hai mươi phút.

Thời gian Morrison tiếp nhận khiêu khích cùng người đầu đá một trận, cũng chưa vượt qua nửa giờ.

Khoảng cách anh rời khỏi hai người, đến hiện tại trở về, phát hiện trong sân tiệc tối lửa trại không có thân ảnh Mạc Từ bị trật chân. Từ phát hiện đến tìm kiếm trong khoảng thời gian này, cộng lại cũng chưa vượt qua một tiếng.

Lúc ban đầu là mơ hồ bất an đến bây giờ là kinh nghi không rõ, sợ hãi phần nộ.

Điện thoại Mạc Từ vẫn luôn ở vào trạng thái tắt máy.

Đoạn Phong sau khi gọi cho hơn mười cuộc điện, rốt cục xác định một sự thật.

—— Mạc Từ, bị người dùng thủ đoạn phi pháp bắt đi.

Vết giẫm đạp cọ sát ở hiện trường, dấu chân mất trật tự không đồng nhất, đồ uống ngã đổ, đều là chứng cứ đầy đủ ở hiện trường!

Đoạn Phong đột nhiên đứng dậy, đi về phía Morrison chống trán, phát ra âm tiết tắt nghẽn, chậm rãi đem cánh tay của mình đập lên đầu vai của Morrison.

“Tôi sẽ không nói bất luận lời gì truy cứu trách nhiệm,” Đoạn Phong con mắt đen như mực chống lại con mắt xanh biếc tối tăm của Morrison, ánh mắt chạm vào nhau, áp lực vô hình từ ánh mắt, bàn tay gia tăng trên người Morrison.

“Anh nói cho tôi biết, anh là không phải thật sự để ý cậu ấy.”

Đoạn Phong lấy cánh tay xuống, âm thanh như cũ lạnh lẽo, nhưng ánh mắt kiên định không cho phép Morrison làm ra bất luận động tác trốn tránh nào.

Giờ khắc này, phản ứng lúc này của Morrison rất quan trọng, Đoạn Phong không cho ra được dự đoán xấu nhất, nên đem manh mối đặt ở trên người Morrison.

“Tôi, tôi để ý cậu ấy, tôi để ý cậu ấy! Tôi sao có thể không để ý cậu ấy!”

Trên mặt Morrison treo chán nản có thể thấy được rõ ràng, trên mặt anh tràn ngập hối hận, sợ hãi chiếm cứ đôi mắt của anh, mỗi anh cử động máy móc nói chuyện, nắm tay gồng lên. Anh đang ở trước mặt Mạc Từ tận lực biểu hiện bản thân, thô lỗ từ chối người ta dẫn đến gây chuyện, bây giờ nghĩ lại, chân tướng của mình chính là một thằng khốn nạn suy nghĩ hồ đồ!

“Tôi chỉ là muốn cho đám người chứng mắt kia từ trước mặt chúng tôi biến mất, lúc đó, Mạc khuyên qua tôi dàn xếp ổn thỏa, cùng bọn họ xin lỗi, chỉ là tôi không nghe, cố ý đám người kia cao thấp một chút... Là tôi quá mức xúc động, tạo thành hiện tại...”

“Hậu quả hiện tại.” Đoạn Phong cắt đứt thuật lại như một loại máy móc của Morrison, đem nắm tay gồng lên giơ lên đỉnh đầu, “Anh để ý cậu ấy, tôi thật muốn, thật muốn thay Mạc Từ đánh anh một trận!”

“Bất quá, tôi sẽ không thật sự ra tay, hiện tại cũng không phải thời gian tốt để dạy dỗ một trận...” Đoạn Phong nhả ra mấy chữ, chậm rãi rũ cánh tay xuống, nhìn thấy bờ vai của Morrison run run, chỉ là mặt lạnh đi đến chiếc ghế bên cạnh, lấy tay miêu tả hình dáng Mạc Từ ngồi ở chỗ này.

“Cậu ấy không có lý do gì không tiếp điện thoại, hiện tại, báo cảnh sát, hoặc là...”

“Hoặc là do chúng ta đi tìm, nguyên nhân Mạc Từ mất tích, chỉ có thể ở trên người của mình tìm.” Đoạn Phong trấn định làm rõ suy nghĩ, âm điệu giảm xuống, thoát ra khỏi từ trong bất an không rõ, làm cho manh mối còn con sâu chuỗi vào.

“Trong khoảng thời gian ở nước F này, Mạc Từ có trêu chọc người nào hay không, ở trường, hoặc là chỗ làm việc, tôi là nói, cậu ấy và ai đó có từng có mâu thuẫn khó giải quyết không?”

Đoạn Phong hỏi.

“Không, cậu ấy không có, cậu ấy luôn luôn hòa hợp với bọn họ, chưa từng nghe nói qua Mạc cùng người khác có mâu thuẫn lớn...” Morrison khổ não nhớ lại một hồi, lắc đầu.

Trí nhớ, như là một giọt mưa xẹt qua cửa sổ thủy tinh, ngoằn ngoèo trượt xuống cửa sổ, Morrison cố gắng nhớ lại tất cả có quan hệ với Mạc Từ.

“Vậy, Mạc Từ có từng có bạn gái chưa?”

Đoạn Phong trầm ngâm một lát, nghĩ đến một khía cạnh có thể có tính chất lớn hơn cho sự mất tích của Mạc Từ.

“Rồi, không, không, không, sẽ không, cô gái kia đã có con với người khác, sau khi cùng Mạc Từ qua lại không lâu, Mạc Từ cùng tôi nói qua, cậu ấy cũng không quan tâm đến cô gái kia...” Morrison từ suy nghĩ của Đoạn Phong, rất nhanh nghĩ một chút, phủ định, chối bỏ mục đích bắt cóc tình cừ.

“Xem dấu chân, một lớn một nhỏ, dấu chân lớn lờ mờ có thể dự đoán ra chủ nhân của dấu chân là người trưởng thành, một người đàn ông Châu Âu dáng người cao to.”

Đoạn Phong xem nhẹ bỏ qua bởi vì Morrison thuần thực nói ra hiện trạng của Mạc Từ, mà sinh ra đau đớn rất nhỏ, tiếp tục tìm kiếm manh mối hữu dụng, căn cứ vào manh mối Morrison cung cấp phân tích hướng đi của Mạc Từ.

“Người đàn ông trưởng thành, thân cao hơn một mét chín.” Đoạn Phong lấy tay ra dấu một chút độ rộng, càng thêm khẳng định nói, “Rốt cục là ai, lại có mục đích gì?”

Âm thanh thì thầm tự nói bay vào trong tai Morrison, trong đầu Morrison một cái ý niệm không tưởng xoay quanh trong đầu, đột nhiên cánh tay co lại một chút, mạnh mẽ ngăn đầu.

Mặc dù đáp án kinh dị bất định chưa được nghiệm chứng, trước mắt vẫn chỉ là suy đoán, nhưng cũng đủ làm anh kinh hoàng lên.

Đoạn Phong nhạy cảm quan sát đến phản ứng dị thường của Morrison, vắn cẳng mi tâm, xoay người lại mở miệng nói, “Nghĩ đến điều gì?”

“Sẽ không, sẽ không, người tập kích Mạc Từ...”

“Tập kích?” Đoạn Phong nhìn xem Morrison không ngừng lắc đầu, đột nhiên nhớ tới sự kiện cướp hơn mười ngày trước, tội phạm cướp lần đó, đầu tiên là tập kích Mạc Từ lại cầm dao cướp, Mạc Từ đưa tiền cho gã thật lâu mới đưa tay giật, ngược lại không giống như là cướp...

Đoạn Phong nhíu nhíu mày, “Tôi nhớ rõ, vào hơn mười ngày trước, Mạc Từ gặp phải một lần cướp.”

“Không phải như thế!” Morrison ôm đầu, áp lực nhắm mắt lại, trong miệng tràn ra lời làm cho Đoạn Phong không hề bỏ sót bất được.

“Là tôi, nguyên nhân là vì tôi...”

“Tôi sớm nên nghĩ đến, lại chọc giận ông ấy như thế, ắt phải liên quan đến...”

“Không, chỉ là ngoài ý muốn, ngoài ý muốn mà thôi...”

“Tôi nên làm cái gì bây giờ...”

Đồng tử Đoạn Phong bỗng nhiên co rút lại, Morrison tập trung đắm chìm ở trong tâm tình của bản thân, giữ chặt cổ áo của Morrison còn đang thì thầm tự nói, đem Morrison một người đàn ông trưởng thành dùng mạnh lực kéo túm đến trước mặt của mình, giọng điệu sắc bén.

“Dem điều anh biết giải thích rõ ràng cho tôi, cho Mạc Từ một công đạo!”

...

Ba ngày sau, nước B, trang viên Keluo Bo.

Ánh mặt trời hoàng hôn màu vàng chiếu vào tòa kiến trúc thế kỷ 17 đặc biệt trong trang viên, hôn phớt cây cối trồng ngay ngắn, ánh mặt trời ngẫu nhiên chiếu vào trong tòa nhà lớn nhất ở trang viên, đem tòa nhà màu trắng nhuộm thành màu vỏ quýt hoa mỹ.

Tòa trang viên do ba nhà cạnh nhau tạo thành, phía trước còn có lan can cao cao và đại môn bảo vệ. Khoảng trống giữa sân trang viên lưu lại một cái hồ cá lớn dùng đá xây thành, trong hồ dựng quái thú trong cổ tích, cơ thể đứng nhìn ra phương xa, trang nhã cao quý.

Cao ốc trong trang viên được chia làm hai phần, cao ốc tầng dưới cùng có hai đường hành lang thật dài có tranh vẽ, song song nhau, từ chân dung gia tộc mà trang trí, kéo dài đến lầu chính gần sảnh. Gần sảnh nửa sụp đổ là một chỗ ở độc lập xưa cũ, nghe nói xây vào thế kỷ 16, giữ lại đến nay, tu sửa vô cùng hoàn mỹ.

Trong hành lang thật dài vang lên tiếng bước chân có tiết tấu, thần sắc lãnh đạm, thân mặc đồng phục màu đen, người hầu huấn luyện nghiêm chỉnh dẫn một người đàn ông cao lớn một thân âu phục màu đen, xuyên qua hành lang, vô thành vô tức vì người đàn ông mang lệ khí mở cửa, để cho người đàn ông đi về lối đi nhỏ.

Người hầu dẫn đường vòng vo một chỗ cua, đi vào một cái lối đi nhỏ khác rất lâu, ở cuối thông đạo lên mấy tầng bậc thang, xuyên qua một cái gian giữa nhỏ trên lầu, đi vào trước một cái cửa phủ vải thô, kéo ra cửa chính, hất qua hai mảnh bức màn màu đỏ rủ xuống trước mặt, lễ độ cung kính hướng người đàn ông sau lưng xoay người, thấp giọng nói một câu “Ngài Frankie”, sau đó lui ra ngoài.

Người đàn ông to cao mặc âu phục đen đáp ở trên mặt thảm dày lại mềm, xuyên qua một cái lối đi nhỏ, đem ánh mắt tinh chuẩn rơi vào một gian phòng bên cạnh phía sau tủ sách, trực tiếp xem nhẹ vật phẩm sưu tầm vô giá xung quanh, giẫm lên thảm sàn, vượt qua đầu khác của tủ sách, nhìn thấy chủ nhân của trang viên Keluo Bo.

“Frankie, nói ra tin tức cậu mang đến.” Chủ nhân trang viên đang dùng tờ lụa lau súng lục kim loại màu đen lóe sáng bóng, đối với người tới thăm hỏi không quan tâm chút nào, dùng ngữ điệu không để ý hỏi.

Người đàn ông cao lớn gỡ xuống kính râm to trên mặt, móc ở trong túi áo, đứng thẳng tắp, tựa như cây thương kỵ sĩ, cẩn thận tỉ mỉ.

“Đúng vậy ngài Keluo Bo, ngài muốn chúng tôi mang người đến, trong hai ngày ở đây biểu hiện vô cùng bình tĩnh, chúng tôi đưa qua thức ăn đều ăn hết. Dựa theo phân phó của ngài, chúng tôi không có đối với cậu ta tiến hành bất luận thẩm vấn gì, trong đoạn thời gian ở đây, cậu ta vẫn luôn không biểu hiện ra cảm xúc kích động gì, thậm chí vô cùng phối hợp thay quần áo người hầu vì cậu ta chuẩn bị. Ngài Keluo Bo, ngài tính xử lý như thế nào?”

Người đàn ông cung kính nói, trên mặt không có rò rỉ ra một tia cảm xúc dư thừa, chờ đợi chủ nhân trang viên hạ xuống một đạo mệnh lệnh.

“Bình tĩnh?” Chủ nhân trang viên lau súng lục bóng loáng tựa ở trên ghế bành mềm mại, chậm rãi thả súng trong tay, ngược lại thưởng thức pho tượng tinh xảo trên mặt bàn gỗ tròn, trong đôi mắt màu xanh lá cây cực nhạt toát ra ánh mắt lợi hại như chim ưng, quét về phía cấp dưới cung kính trước mặt, dường như ông đang suy đoán khả năng tính trung thực trong lời nói của cấp dưới.

Người đàn ông cao lớn cúi đầu xuống, không nói được lời nào, thân thể không chút nhúc nhích đứng tại chỗ, tùy ý chủ nhân dò xét toàn thân.

“Frankie, bình tĩnh? Cậu ta chưa từng hỏi qua người sau màn đem cậu ta bắt tới?” Chủ nhân trang viên thấp giọng nói, dời đi ánh mắt dạng chim ưng, tiếp tục thưởng thức pho tượng trong tay.

“Đúng vậy, ngài Keluo Bo, cậu ta không hỏi qua.”

“Vậy chỉ là tỏ ra một chút sợ hãi?”

“Không có, cậu ta giống như người bình thường làm việc và nghỉ ngơi, ngủ và hoạt động rất có quy luật, ngài Keluo Bo cần chúng tôi đối với cậu ta thực hiện một chút đe dọa?” Người đàn ông thấy nhìn ra chủ nhân tò mò, lập tức đề nghị ngay, nhìn thấy chủ nhân trên mặt lộ ra cười lạnh nghiêng ngả.

“À? Giống như người bình thường, Frankie, đe dọa, không, không cần thế, ta sẽ tự mình đi gặp cậu ta.” Chủ nhân trang viên bỏ ra pho tượng tinh xảo, từ trên ghế đứng lên, trên khuôn mặt kiên nghị không hiện vẻ già cả nhìn không ra vui giận, nhưng làm cấp dưới của ngài Keluo Bo nhiều năm, ngài Keluo Bo càng là khuôn mặt không biểu tình, lại càng cảm thấy hứng thú.

Frankie không dám suy nghĩ nhiều, cung kính nhẹ gập đầu, “Tôi đi sắp xếp.”

67. Quyển 2 - Chương 27

Đây là một gian tầng hầm chật chội, một cái ghế, bày ra một cái giường gấp đơn sơ, đặt một cái bàn gỗ nhỏ thấp bé, những cái đó chính là tất cả gia cụ ở trong tầng hầm.

Đơn giản không có dư thừa gì.

Trong hai ngày Mạc Từ bị người tập kích đến hiện tại, vẫn luôn ở trong tầng hầm này hoạt động trong phạm vi rất nhỏ mà trải qua.

Trong thời gian đó từ trên người hầu mang cho cậu quần áo và thức ăn có thể thấy được, cậu hiện tại ở trong một nơi hoàn toàn lạ lẫm.

Bắt cóc?

Không giống tội phạm bắt cóc trước kia đòi hỏi tiền tài, người đàn ông bắt cậu dùng thuốc mê bất tỉnh là một người phương Tây vóc dáng cao to, lần đó lúc ra ngoài bị tập kích, Mạc Từ cũng chỉ thấy qua hai khía cạnh mà thôi.

Không tiền tài, cái bọn người này cũng không có cùng cậu nói nhiều chuyện dư thừa với nhau, mà ngay cả chạm mặt, cũng là vội vàng nhìn quét qua, không cùng mình nhiều lời một câu nhưng lộ ra nhiều biểu tình hung ác tỏ vẻ uy hiếp, nhìn cậu như vật chết.

Mạc Từ rất rõ ràng tình cảnh trước mắt mình, cậu bị người hoàn toàn giám thị.

Cậu không dám khẳng định ở trong tầng hầm nhất cậu có lắp đặt camera không, nhưng từ hôm trước lúc khôi phục ý thức, giả vờ ngủ nghe được sau cánh cửa sắt kín không hề hở truyền đến nhỏ giọng nói chuyện làm cậu cảnh giác sâu thêm.

Bị người ta làm thành như một phạm nhân nhốt ở trong mảnh đất một mét vuông, mất đi tự do, nhất cử nhất động đều phải bị giám thị.

Mạc Từ biết rõ làm trò la to không làm được tác dụng gì, đành phải cắt đứt nghi vấn và tò mò đang tăng vọt trong lòng, ngồi im ở đầu giường, trong bóng đêm trấn định lại, dụng tâm để ý ám chỉ bản thân không phải thời gian thăm dò đối phương, không nên có bất kỳ tâm trạng tiêu cực nào.

Cậu làm không được bình chân như vại như không có gì xảy ra, cũng làm không được không chỗ nào sợ hãi, nhưng trong ký ức đã lâu, cậu từng nhiều lần ở trong nguy hiểm không rõ, chạy trốn, lại bị truy đuổi, kinh nghiệm nói cho cậu biết, hiện tại hành động thiếu suy nghĩ sẽ tạo thành hậu quả khó có thể phỏng đoán, giờ phút này, cái gì cũng không nên suy nghĩ nhiều, yên lặng theo dõi diễn biến của nó mới là lựa chọn chính xác.

Sau khi thanh tỉnh tìm khắp toàn thân, phát hiện đồ truyền tin trên người đều ở dưới tình huống bị tịch thu, Mạc Từ không thể liên lạc với bên ngoài, tứ cố vô thân, mặc dù sợ hãi, nhưng liên tục cho bản thân động viên, một bên tập trung tinh thần, ở trong quá trình mỗi lần người hầu đưa cơm không buông tha chút tin tức nào.

Hai ngày không lâu sau, vẫn ở trong bóng tối kéo dài vô hạn.

Đêm Snow Te Luis, nếu bản thân không khẳng định cho mình là đúng như thế, đi tham gia tiệc đêm lửa trại thì cũng sẽ không xảy ra chuyện này.

Không biết hiện tại trời tối chưa?

Mạc Từ lộ ra một nụ cười khổ, ở trong tầng hầm không có ánh sáng miên man suy nghĩ, tận lực xem nhẹ khung cảnh mất đi tự do.

Cửa nặng nề phát ra tiếng mở khóa, cắt đứt suy nghĩ miên man viển vông của Mạc Từ, Mạc Từ trong bóng tối nghi hoặc ngẩng đầu. Không rõ hôm nay đã đưa qua thức ăn, tại sao còn có thể có người mở cửa.

Lúc ngẩng đầu lên, Mạc Từ nghe thấy một tiếng hừ lạnh nặng nề, biết rõ truyền ra từ bên ngoài cửa sắt biết rõ vừa dày vừa nặng, theo đó là âm thanh giày da ma sát mặt đất, không biết người tới nhấn công tắc chỗ nào, tầng hầm đen kịt chật chội được ngọn đèn chiếu sáng, vật dụng đơn sơ bại lộ dưới ánh sáng mạnh, Mạc Từ hé mắt, phải thật lâu mới thích ứng với ánh sáng trong tầng hầm.

Tầng hầm chật chội ngấm thoảng tiến đến hai người.

Người đàn ông trung niên đi ở phía trước thắt lưng rất rộng, tóc ngắn màu rậm nắng cổ định gọn gàng, lộ ra cái ót rộng, chòm râu rậm mọc ở dưới cằm, đầu ngẩng cao, nhìn qua vô cùng cao ngạo.

Một đôi mắt xanh biếc hoàn toàn lạ lẫm, chăm chú chau mày, có chút hợp với mí mắt to, như vậy, mí mắt bao trọn cả nhãn cầu, khiến cho tầm mắt thu nhỏ phạm vi lại, ông đang nhìn chăm chú, ánh mắt mang theo ý tứ xem xét, ánh mắt lợi hại nhìn quét qua người Mạc Từ đang ở trên giường gấp.

Mạc Từ bị đôi ánh mắt sắc bén này kinh sợ, phảng phất như bị người xa lạ nhìn thấu tâm tư, thu hồi cánh tay đặt ở bên giường, rất không thoải mái.

Người đàn ông trung niên xa lạ dùng ánh mắt không che giấu chút nào dò xét cậu, chau mày.

Bức bách làm Mạc Từ rất nhanh dời ánh mắt đi, dư quang quét đến phía sau người đàn ông trung niên, từng có duyên phận hai mặt, người đàn ông cao to đưa cậu trực tiếp bắt cóc đến đây.

Giữa tĩnh lặng xem xét, không gian phảng phất như bị động lại. Loại áp lực không hiểu sao mà đến này của người đàn ông trung niên này làm cậu cảm giác lạ lẫm. Người đàn ông bắt cóc cậu cúi đầu đứng ở sau lưng người đàn ông trung niên, lưng có chút khom, bộ dáng kính cẩn lễ độ vừa nhìn là có thể nhìn ra loại quan hệ của hai người.

Chỉ có người lớp trên mới có loại cảm giác áp bách này, Mạc Từ nghĩ đến khuôn mặt luôn nghiêm nghị của cha, mặt không biểu tình, môi nhếch, loại biểu cảm mang theo huyết tính, cảm giác áp lực uy hiếp, không phải cha nhiều năm ở thương giới thấm dầm có thể phóng thích ra được.

Sắc bén, cao ngạo, nghiêm nghị, hờ hững, thói quen khổng chế sinh tử của người khác. Mạc Từ nhìn thấy biểu cảm xem thường trong mắt của người đàn ông trung niên, hơi sửng sốt.

“Cậu là Mạc Từ?” Người đàn ông dùng một loại giọng điệu của người có địa vị cao nhân nhượng trước người có địa vị thấp nói ra, dẫn đầu phá vỡ yên lặng. Mạc Từ nghe ông ta không quá lưu loát nói tiếng nước C, đem nghi vấn trong nội tâm làm sâu thêm một tầng, gạt đầu biên độ nhỏ, từ trên giường đứng lên, cùng ông ta nhìn thẳng.

Động tác đứng lên này, được người đàn ông dò xét toàn bộ quá trình, Mạc Từ cưỡng chế cảm giác không khỏe phá ở cổ họng, dùng ngôn ngữ thông dụng ở Châu Âu nói ra, “Tôi có thể nghe hiểu được ngôn ngữ nước F.”

“À? Ta còn tưởng cậu chỉ có thể nói ngôn ngữ nước C,” Ngữ điệu của người đàn ông trung niên không nhanh không chậm, nghiêm túc, ánh mắt có chứa lực xuyên thấu như trước không dời đi, hai tay đan xen, người thuộc hạ ở phía sau kéo tới ghế ngồi chậm rãi ngồi xuống, tư thế ưu nhã, dường như nhận qua giáo dưỡng tốt đẹp của quý tộc thượng tầng. Loại lễ nghi và tư thế ngồi này, Mạc Từ có nghe qua, hiện tại ở đại lục Châu Âu, chỉ có quý tộc có danh hiệu quý tộc mới có thể dùng.

Người này, là quý tộc?

Mạc Từ đem kinh ngạc nuốt trở lại trong bụng, nhẹ gạt đầu.

“Gò bó, ta nhìn ra biểu hiện của cậu vô cùng gò bó. Ta không nói lời dư thừa nữa, cậu biết nguyên nhân ta tới tìm cậu?”

Người đàn ông trung niên dùng giọng điệu hàm chứa châm chọc cay độc nói ra, hai tay đan xen đặt ở trên đầu gối, con mắt híp lại, ánh mắt tràn ra như một thanh kiếm dài phương tây, đâm thẳng mặt Mạc Từ.

Trong đầu Mạc Từ hiện lên ngàn vạn ý niệm, các loại suy đoán trong hai ngày giành lên trước phun ra, ở trong ánh mắt sắc bén của người đàn ông từng cái phủ quyết.

“Cậu không biết, tốt, để ta đến nói cho cậu biết nguyên nhân, chắc hẳn trước đó, cậu đã nghĩ tới rất nhiều lần...” Người đàn ông nhìn thấy Mạc Từ do dự không quyết đoán, ngữ điệu chậm rãi từ từ, trong túi áo chậm rãi lấy ra một cây súng lục lóe sáng bóng kim loại, trong tay bắt đầu thưởng thức.

Tựa như diều vô dương oai với một đối thủ không tác sắc như Mạc Từ. Người đàn ông chiếm ưu thế tuyệt đối thành công tóm được Mạc Từ đáy mắt chợt lóe lên kinh nghi, trên khuôn mặt nghiêm túc lộ ra một nụ cười thâm người, vỗ vỗ hai tay, không đợi Mạc Từ trả lời, nhanh chóng thu lại súng lục, tiếp nhận tư liệu thuộc hạ sau lưng đưa tới, lật vài tờ, bắt đầu đọc lên.

“Mạc Từ, người thành phố C nước C, sinh năm XX, có một anh trai hơn năm tuổi, năm tuổi thì mẹ qua đời vì bệnh tim, từ đó về sau cha vẫn luôn không kết hôn...”

“Mạc gia ở ngành ẩm thực nước C có chút danh tiếng, doanh nghiệp dưới tên có khách sạn Vạn Lôi Đặc Sâm cấp năm sao, nhà hàng Bạch Vân... Ở nước F, nước B cũng có nhà hàng kiểu Trung Quốc Mạc gia đầu tư...”

Tư liệu ghi lại trên giấy tường tận từ trong miệng của người đàn ông nhảy ra, mỗi một câu dừng lại, người đàn ông trung niên đều cho Mạc Từ thời gian tự hỏi, đọc đến cuối cùng, trên khuôn mặt nghiêm túc của người đàn ông trung niên lộ ra một nụ cười lạnh, phát tay đem tư liệu thuộc hạ sưu tập tường tận ném ra phía sau, bỗng nhiên đứng dậy, ánh mắt sắc bén.

“Hiện tại, cậu đã biết?”

Mạc Từ còn đang kinh ngạc vì tư liệu bọn họ thu thập tường tận, rất nhiều chỗ mà ngay cả mình cũng không biết, sau khi nghe được, Mạc Từ kinh ngạc chuyển biến thành bối rối, người đàn ông trung niên rất giống quý tộc giọng điệu càng sắc bén hơn, kèm theo huyết tính, trước mặt mà đến.

“Xem ra cậu còn chưa biết nguyên nhân, nhóc con!” Người đàn ông trung niên lửa giận mãnh liệt lên, Mạc Từ chưa bao giờ thấy qua tràng diện này không thể chống đỡ, hướng lui về phía sau vài bước.

“Ta có lẽ còn chưa nói cho cậu biết tên của ta,” Trên môi người đàn ông trung niên hiển hiện nụ cười trào phúng, “Ta là Brian Keluo Bo, có phải rất quen thuộc?”

Quan sát được thần sắc Mạc Từ đột biến, người đàn ông trung niên phát phát tay, vô cùng rõ ràng nói, “Ta là cha của Morrison Keluo Bo.”

“Cha của...Morrison?” Mạc Từ thì thào tự nói, nhìn xem người đàn ông trung niên khí phách áp người, đột nhiên nhớ tới Morrison thật lâu trước kia lôi kéo nói cho cậu mỗi tình đã qua, ngữ điệu bi thương, trần thuật chuyện cũ, người yêu mỗi tình đầu hàm ẩn hối tiếc...

Hình ảnh rơi rụng xâu liền lại, Mạc Từ nhớ đến mỗi lần hỏi gia đình của Morrison, Morrison luôn lập tức biểu tình ngưng trọng...

Cha của Morrison đem cậu bắt đến đây làm gì? Biểu hiện ra phần nộ rất nhiều là vì nguyên nhân gì? Mạc Từ cắn chặt môi dưới, dùng ánh mắt nghi hoặc nhìn người đàn ông trung niên khôi phục tư thái quý tộc.

“Cậu chưa nghe nói qua gia tộc Keluo Bo? Morrison chưa từng nói qua với cậu?” Mạc Từ mang theo biểu tình nghi hoặc đối với người đàn ông trung niên mà nói, là châm chọc quá lớn.

Brian Keluo Bo quàng hai tay, một lần nữa ngồi lại trên ghế, nhìn thoáng qua thuộc hạ đứng thẳng đã lâu sau lưng, “Frankie, cậu trước đi ra ngoài.”

“Vâng, ngài Keluo Bo.” Người đàn ông cao lớn bắt cóc Mạc Từ kính cẩn lễ độ xoay người, rời khỏi ra cửa, không quên đóng cửa sắt nặng dày lại.

Trong tầng hầm chật chội thoáng chỉ còn lại hai người, không khí ngưng trọng lúc mới gặp lần nữa rót vào. Mà đánh vỡ yên lặng, vẫn là Brian Keluo Bo.

“Xem ra, nó cái gì cũng không nói qua. Gia tộc Keluo Bo, giữ không được Morrison gia tộc Keluo Bo, ta phải làm sao cùng cậu bắt đầu nói đây? Người yêu của con ta?”

Brian Keluo Bo đem cái từ ‘Người yêu’ này kẹp cực chặt, trong ánh mắt màu xanh biếc nhạt lần nữa lộ ra ánh mắt lãnh khốc lại tàn nhẫn, làm cho Mạc Từ đã biết rõ nguyên nhân lại lần nữa trốn tránh.

“Morrison không thuận theo ràng buộc, lại chạy trốn đến nước F làm công việc hỗn tạp khiến người khác khinh thường...Việc này, ta không thể so đo, xem như là quyền lợi của thanh niên có chút nóng nảy.”

“Nhưng mà, nó trong quá trình làm công việc hỗn tạp coi trọng cậu, đứa con của một tên đầu bếp!”

“Morrison yêu đàn ông, đây là chuyện làm gia tộc hổ thẹn, lần trước nó trở về chính miệng nói những lời kia với ta, ta vốn nghĩ xem nhẹ bỏ qua sự hiện hữu của cậu, có suy nghĩ làm cậu biến mất.”

“Morrison...Tôi đối với Morrison cũng không có tình cảm như thế.” Mạc Từ cắt đứt ánh mắt lạnh lẽo của Brian Keluo Bo, chuẩn bị nói rõ ngọn nguồn của việc có chút buồn cười này.

Chỉ là Brian Keluo Bo trong cơn giận dữ không nghĩ như vậy, Keluo Bo nắm quyền người đỡ đầu hắc đạo trước sau như một dùng ánh mắt lợi hại như chim ưng đâm thẳng Mạc Từ phản bác ông, lộ ra cười lạnh mỉa mai.

“Cậu là sợ ta sẽ chấm dứt mất tính mạng của cậu, mới nói như vậy. Thật không ngờ Morrison sẽ tìm một người yêu nhất gan như vậy!”

Mạc Từ bị ông trào phúng bức đến nói không ra lời, giật giật môi, trong mắt dẫn ra giận dữ, lại không để ý trong tay đối phương có súng, “Tôi cùng Morrison chỉ là bạn bè.”

“Bạn bè?” Brian Keluo Bo không giận ngược lại cười, “Dĩ nhiên là bạn bè, Morrison làm sao sẽ cùng ta nói với ta đang cùng cậu bên nhau?”

“Đàn ông cùng đàn ông lại ở cùng một chỗ quan hệ bất chính, ta sẽ không để cho Morrison đối với cậu sinh ra cảm tình quá phận.”

“Gia chủ gia tộc Keluo Bo chưa bao giờ bị biểu hiện giả dối lừa bịp, cậu đang ở đây nói dối, chàng trai.” Brian Keluo Bo chậm dứt giằng co không hề có ý nghĩa này, sắc mặt giận dữ trong mắt đối với Mạc Từ chẳng hề ngớt, “Chàng trai, đừng bắt gia đình của cậu xem thành tiền đặt cược, gia tộc Keluo Bo sẽ không bởi vì cậu mà hổ thẹn!”

“Frankie,” Brian Keluo Bo hướng ngoài cửa hô, thủ hạ vóc người cao lớn rất nhanh đẩy cửa sắt dày nặng, cung kính xoay người, “Ngài có gì cần phân phó, thưa ngài.”

“Frankie, đổi cho cậu ta một căn phòng, không khí ở đây thật sự là quá kém!” Brian Keluo Bo phát tiết giận dữ chỉ hướng Mạc Từ, mang theo khinh thường nồng đậm, ngạo mạn nâng trán lên, đi ra tầng hầm.

68. Quyển 2 - Chương 28

Tiếng máy bay cất cánh ầm ầm áp đảo tiếng hành khách xung quanh nhỏ giọng nói chuyện với nhau.

Đoạn Phong nhắm lại hai mắt nặng nề, nghĩ đến buổi sáng ngày thứ hai Mạc Từ mất tích, nội dung cuộc nói chuyện của Morrison với anh.

Trong đôi mắt xanh của người đàn ông giăng đầy tơ máu trên mặt tràn ngập hối hận, lúc anh nghiêm khắc ép hời dưới sự áp a áp úng nói ra suy đoán của mình.

“Tôi có thể biết được hướng đi của Mạc Từ...Nhưng mà...”

Khi đó, mình cả đêm không ngủ hung hăng tóm cổ áo Morrison, quát: “Nhưng là cái gì, hiện tại còn thời gian để anh tiếp tục ngập ngừng sao?”

“Tôi không thể nói,” Morrison biểu cảm thống khổ làm cho người có xúc động hành hung ngừng lại.

Đã biết là sẽ không nói, chẳng qua biểu hiện thống khổ ở đây không cần thiết, hối hận, tự trách, lại có thể giải quyết được vấn đề sao!

Bản thân sốt ruột thông qua đó mà tạo áp lực, nhìn thấy người đàn ông mặt mang sắc thái mệt mỏi khổ sở cúi đầu, hai tay đặt trên đầu gối, nói ra chân tướng phức tạp ăn khớp.

“Cha của tôi, việc này rất có thể là cha của tôi làm. Ông ta, ông ta đối với chuyện này có mang một thành kiến rất lớn.”

“Là anh đối với Mạc Từ phát sinh chuyện tình cảm? Anh cùng người nhà nói qua?” Chính mình trợ giúp chải vuốt, để càng dễ tìm được đáp án mong muốn hơn.

“Đúng, tôi đã nói ra, tôi nói ra chuyện này, khi đó ông ta tỏ vẻ vô cùng bình tĩnh, tôi dùng ngữ điệu điềm tĩnh nhất nói rõ tầm quan trọng của Mạc Từ đối với tôi, hy vọng ông ta đừng nên đối với Mạc Từ tạo ra thương tổn. Lúc tôi rời đi, cũng chính là đoạn thời gian anh đến nước F, tôi đã thẳng thắn cùng ông ta nói rõ chuyện này...”

“Thương tổn?” Bản thân cắt đứt trần thuật không hề ăn khớp của Morrison, nắm được trọng điểm.

“Thương tổn, thượng đế phù hộ, tôi không muốn nhìn thấy nhất chính là loại thương tổn này. Mạc Từ rơi vào trong tay ông ta, tôi rất không muốn thấy được kết quả.”

“Ông ta sẽ thương tổn Mạc Từ? Morrison, vì sao anh nói nắm chắc Mạc Từ rơi vào trong tay cha anh như thế, có lẽ...Anh nên nói về gia đình của anh, nghề nghiệp của cha anh?”

“Không, tôi nghĩ anh đừng biết rõ, anh không nên biết, chuyện này tôi sẽ giải quyết.” Morrison đối với gia đình có mâu thuẫn rất mãnh liệt, vượt quá dự liệu của mình.

Nhưng an nguy của Mạc Từ, là vấn đề hiện tại mình chú ý nhất, trong bất cứ lúc nào cũng tăng thêm bất an nói lên anh phải hỏi thăm rõ ràng.

Về mặt giận tím tái, một lần nữa lặp lại tầm quan trọng của chuyện này, an toàn của Mạc Từ là chuyện mấu chốt, Morrison cái tên cứng đầu này rốt cục thổ lộ sự thật anh ta che giấu một đêm.

“Anh biết tên đầy đủ của tôi không?”

“Morrison?”

“Không, là Morrison Keluo Bo.”

“Anh nói là...Keluo Bo?”

“Đúng, gia tộc Keluo Bo, bắt cóc Mạc Từ, là cha của tôi, Brian Keluo Bo.” Morrison lần nữa che giấu tin tức làm cho người khác khiếp sợ. Bản thân thậm chí cho rằng Morrison đang nói đùa, chỉ là biểu tình Morrison trầm trọng nói cho anh biết đây không phải vui đùa.

Gia tộc Keluo Bo, là một nhánh quan trọng trong gia tộc Mafia nước B, trong tư liệu gia tộc Quý gia truyền thụ cho anh đối với miêu tả gia tộc Keluo Bo, tuyệt đối không phải hai trang giấy mỏng.

Hai trang văn tự không xem là nhiều, nhưng đó là Quý gia đem hết toàn lực có thể thu thập, tư liệu so với tư liệu của chính phủ càng thêm chính xác hơn.

Ở nước B, thông qua pháp luật hoàn chỉnh và ‘Luật im lặng’ phá vỡ thêm, giữa cường ngành mà chấp pháp đối lập, cuối cùng quần thể Mafia chiếm được ưu thế nhất.

Ở trong quá trình Mafia nổ súng với lực lượng quân sự, rất nhiều vị thoát ly tiếp nhận xử lý khoan dung lập được công lao hiển hách vì chính phủ, gia tộc Mafia cổ xưa bảo lưu lại tài chính có sức ảnh hưởng lớn mạnh. Rất nhiều điều tra sẽ thường xuyên nghiên cứu phần tử khả nghi hoạt động kinh tế, vậy nhất định là gia tộc Mafia điều khiển.

Một nhánh trong năm nhánh gia tộc quan trọng, Keluo Bo có thể ngược dòng đến vương triều thế kỷ 18 còn chưa bị diệt, đến nay gia tộc Keluo Bo là quý tộc có được danh hiệu hiệp sĩ trong Mafia.

Trong tư liệu Quý gia đối với việc này có ghi rõ ràng, đừng nên trêu chọc thế lực hắc ám Mafia.

So với tổ chức Yamaguchi nước J, Thanh bang nước C, Mafia nước B che phủ đại lục Châu Âu cũng không phải con cháu Quý gia có thể khiêu chiến.

Quan niệm né tránh cho xa ngưng đọng lại ở trong trí tuệ của mấy đời thế hệ Quý gia, chính mình trước đó cảm thấy chuyện này xa đến không thể nào gần được, hiện tại lại cách gần như thế.

Morrison là con của Brian Keluo Bo người đỡ đầu Mafia...

Morrison đối với Mạc Từ sinh ra tình cảm sau lưng lại cất giấu một gia tộc hắc đạo, bản thân sau khi biết rõ chân tướng, đối với tình cảm cuộn cuộn trong lòng không ngừng cảm giác không thể xem nhẹ.

Mạc Từ nếu quả thật rơi vào trong tay Brian Keluo Bo, nhất định là dữ nhiều lành ít.

Giữa Morrison và Brian Keluo Bo không hòa thuận anh không muốn biết, nếu đối với Mạc Từ người không biết gì mơ hồ quán vào trong tình cảm của Morrison, cũng bởi vì thế mà bị thương tổn, anh thề, anh nhất định sẽ không bỏ qua cho Morrison, cho dù sau lưng anh ta có một gia tộc Keluo Bo khổng lồ.

Suy nghĩ bay trở về, Đoạn Phong nhìn thoáng qua đồng hồ Mạc Từ tặng cho anh trên cổ tay, yên lặng quyết định.

Bất luận tình cảm phức tạp trong lòng giờ phút này đại biểu cho điều gì, bất luận phải trả giá một cái giá lớn kiểu gì, anh cũng sẽ không đem sự an nguy của Mạc Từ không để ý.

Chờ tôi, Mạc Từ.

Đoạn Phong kìm lòng không được hôn lên đồng hồ trên cổ tay, hàm chứa một chút yêu thương, trong lòng hô.

...

Nước B, trang viên Keluo Bo.

Cùng lúc đó, trong ngày thứ tư Mạc Từ đối phòng được ‘Mời đến’ làm khách, lần thứ hai được gặp cha của Morrison, Brian Keluo Bo.

Vị này cực kỳ ngạo mạn, mang theo khí tức quý tộc u lạnh dùng ngữ điệu lạnh lẽo đối với cậu tiến hành tra hỏi, trong ánh mắt màu xanh biếc nhạt hàm chứa thần sắc so với hôm qua càng hung hiểm hơn.

Nhìn ra được phần nộ của ông, tất cả giải thích của Mạc Từ đều ở trong ánh mắt lạnh băng của Brian Keluo Bo tiêu tán.

Brian Keluo Bo không tin lí do thoái thác của cậu, Mạc Từ cảm thấy một hồi thất bại.

Bất quá, cảm giác tính mạng tùy thời nắm giữ ở trong tay của người khác vô cùng không ổn.

Trước khi chết chưa để cho cha của Morrison biết được chân tướng. Mạc Từ nghĩ, việc này nhất định là kiểu chết oan uổng nhất.

Bối cảnh gia đình Morrison cậu chưa từng nghe nói qua, duy nhất biết đến chính là giữa cha cậu ta và cậu ta cũng không thật sự hòa thuận. Căn cứ vào chuyện cũ lúc trên giường bệnh kia đưa ra suy đoán, Mạc Từ rất dễ liên tưởng đến nguyên nhân bạn gái mới tình đầu rời khỏi.

Là vì người cha không thừa nhận tình cảm của bọn họ.

Brian Keluo Bo đối với cô bé kia tạo ra thương tổn, vì thế Morrison thống hận cha mình.

Một đêm suy tư làm cho Mạc Từ đối với cái chuyện cũ cực kỳ máu chó này làm thêm một bước kéo dài.

Gia tộc Keluo Bo có thân phận quý tộc không thể tiếp nhận cô gái thân phận bình dân, và sau đó đã cùng người thừa kế Morrison mền nhau. Vì phòng ngừa chuyện như vậy phát sinh, thân là cha đã ở nhà đã chế tạo ra một hồi tai nạn xe cộ, làm cho cô gái bị chết dưới bánh xe. Ban đầu Morrison cho rằng cô gái chết là một hồi sự cố ngoài ý muốn, chẳng qua một lần cha và cấp dưới nói chuyện Morrison ngẫu nhiên biết được chân tướng, từ đó về sau rời khỏi gia tộc, một mình lưu lạc...

Mạc Từ suy đoán chỉ đúng một nửa, cậu không biết Brian KeluoBo là người đỡ đầu Mafia hô phong hoán vũ nước B, chỉ bằng quan sát suy đoán ra Brian Keluo Bo là thân phận quý tộc.

Mạc Từ tâm tư đơn thuần chỉ đem nguyên nhân cậu tới đây cho là một mối lửa dẫn giữa cha con họ, người cha không thể chịu đựng đứa con yêu mến dần ông, vì thế đem mình bắt tới, uy hiếp đứa con.

Sau đó, Morrison sẽ được cha mình thông cáo, bản thân bị ông mời về nhà.

Chỉ hy vọng, vào trước khi Morrison chạy đến, mình không nên trở thành nơi trú ẩn của người cha này, làm vong hồn dưới nòng súng.

Vẫn chưa quên trong tay cha của Morrison mang theo súng là chuyện thật, Mạc Từ thu hồi một chút sợ hãi trong lòng, yên lặng nhìn xem Brian Keluo Bo ở giữa căn phòng trống trải đi tới đi lui.

“Cậu không lo lắng?” Suy nghĩ đột nhiên âm thanh tới làm Mạc Từ lui về sau một bước, Brian Keluo Bo đi tới đi lui ánh mắt sắc bén rơi trên người của cậu.

“Morrison đã biết...Nó sẽ trở về rất nhanh, cậu không phải rất vui mừng đi?”

Brian Keluo Bo luôn mãi một vấn đề làm cho Mạc Từ có xúc động đỡ trán.

“Tôi tuyệt không vui mừng, tôi đối với Morrison căn bản không có tình cảm, chúng tôi chỉ là bạn, bạn mà thôi!” Mạc Từ rất muốn hô lớn như vậy, chỉ là Brian Keluo Bo thần sắc uy hiếp làm cậu không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Mạc Từ nhếch môi, chỉ là lắc đầu biên độ nhỏ, làm cách thức cho câu trả lời của mình.

“Ta sẽ không để cho các cậu cùng một chỗ, cho dù nó trở về, cũng không thể thay đổi cái nhìn của ta, cậu tốt nhất đừng ôm bất kỳ suy nghĩ khờ dại gì, chàng trai.” Brian Keluo Bo cực kỳ ngạo mạn, lần nữa hiểu lầm làm Mạc Từ không biết giải thích từ chỗ nào.

“Cậu chỉ là đứa con của một đầu bếp nhỏ, tiêu diệt gia tộc của cậu đối với gia tộc Keluo Bo mà nói, tựa như đơn giản tiêu diệt một con ruồi bọ vậy. Ta nghĩ, cậu sẽ không bối vì phần tình cảm sai lầm này mà đền bù cả gia tộc.”

“Không, tôi cùng Morrison chỉ là bạn, cậu ấy đối với tôi chỉ là ôm hảo cảm đơn phương, tôi không thể nhẫn nhịn chịu đựng ngài luôn mãi nhục nhã người nhà của tôi, cho dù ngài là cha của Morrison.” Mạc Từ rốt cục ngẩng đầu phản bác, nhả từ rõ ràng, cậu phẩm cảm loại giọng điệu tình cảm mang theo châm chọc và khinh thường.

Ở trong phản kháng mức độ nhẹ, Mạc Từ hy vọng người cha hoàn toàn hiểu lầm này minh bạch sự thật.

Chỉ là Mạc Từ thái độ khác thường mở miệng cũng không phát ra nổi tác dụng gì, Brian Keluo Bo quàng tay, ánh mắt băng lãnh nhìn xem Mạc Từ phản bác, “Đơn phương, Morrison chẳng qua là tình cảm đơn phương, cậu là nói cậu chưa từng đối với nó ôm tình cảm?!”

“Sự thật như thế.”

“Nếu quả thật đó là kẻ hoán binh mà cậu gọi, vậy mười phần sai, ta sẽ không tin lí do thoái thác của cậu, cậu làm sao không yêu Morrison.”

Giọng nói rơi xuống, Brian Keluo Bo mang theo súng lục tùy thân chỉ hướng về phía đầu Mạc Từ, “Đừng nên khiêu chiến quyền uy của ta, chàng trai.” Lời nói tăng thêm ngữ điệu băng lạnh, Mạc Từ kịp phản ứng cứng còng ở nguyên chỗ, cơ thể căng cứng.

“Im miệng cho ta. Bằng không cậu sẽ nhận được một chút giáo huấn nho nhỏ!”

Người cha thái độ độc đoán ngang ngược ngoan cố giờ súng trên tay lên, nhìn thấy Mạc Từ trong dự liệu cứng còng cơ thể, chậm rãi thu tay súng lại, dùng ánh mắt lạnh lẽo đánh giá Mạc Từ, ý vị thâm trường.

Không đợi Mạc Từ có bất kỳ biểu lộ gì, Brian Keluo Bo linh hoạt xoay người, bước chân giẫm đi ổn trọng hướng về cửa, mở cửa mà đi.

Mạc Từ lại một lần nữa giải thích thất bại, hơn nữa đã bị uy hiếp kiêu ngạo như thế, Brian Keluo Bo vừa rời khỏi cửa, cơ thể vừa rồi thăng bằng mềm nhũn xuống.

Nếu mình nói thêm một câu, Brian Keluo Bo cha của Morrison nhất định sẽ không chút do dự nổ súng.

Bị ánh mắt không có nhiệt độ nhìn quét, Mạc Từ vốn cho rằng hòa bình giải quyết triệt để buông tha hy vọng.

Mạc Từ đổ máu trở về, lui về phía sau vài bước, không nói thêm gì nữa, không thềm để ý người hầu đến đưa cơm, nhìn về cái ao phía xa dưới lầu ngăn cách bởi cửa sổ trang nhã, hạ quyết tâm.

69. Quyển 2 - Chương 29

Ở nước B, có một chèo lái nữa chính là bang Brotherhood của Famas Lý có một nửa huyết thống người nước C, tất nhiên là không thể thiếu phần tổ chức ngầm..

Đoạn Phong đối với Famas Lý có một cái ơn về tính mạng.

Khi đó lúc còn ở nước C, Đoạn Phong lúc ấy chỉ là một ông chủ quán ăn vặt.

Người chèo lái bị phản đồ phản bội, vội vàng chạy thoát, lọt vào trở ngại, dựa vào thân thủ linh hoạt mà thoát khỏi sát thủ phản đồ mời đến. Famas Lý luôn luôn cường đại ở trong quá trình né tránh tiêu sạch tài vật, tay trái trúng đạn, lưu lạc đến đầu đường thành phố C, cùng tên ăn mày không có gì khác biệt.

Đêm đó Đoạn Phong đưa tiễn một người khách cuối cùng, chuẩn bị thu quán, ngoài ý muốn đã phát hiện Famas Lý dựa ở góc đường, người đàn ông giống với tên ăn mày bị món vật trên quán của Đoạn Phong hấp dẫn, muốn Đoạn Phong mời khách. Khi đó Đoạn Phong không hề cảnh giác, đưa một phần thức ăn cuối cùng trong xe đẩy cho Famas Lý, thuận tiện thu lưu người đàn ông này một đêm.

Người đàn ông quần áo tả tơi nhưng tinh thần sáng sủa vào ngày hôm sau lúc rời đi không chút nào khách khí quét cướp thức ăn trong nhà anh, đánh một cái ợ, không hề hình tượng nói anh ta là lão đại của hắc bang Brotherhood, Đoạn Phong đối với anh ta có một cái ơn bữa cơm, sau này ổn thỏa nhất định sẽ trả ơn, để lại cho anh một dãy số điện thoại, liền ăn mặc rách rưới giả vờ làm ăn mày tiêu sái rời khỏi.

Lúc trước cho rằng chỉ là vui đùa, hiện tại lại vô cùng cần dãy số của cú điện thoại này giải vây, Đoạn Phong thoáng cái đi máy bay thẳng đến nước B, lại nhanh chóng liên hệ xin nhờ Dao Mộng em gái hàng xóm, từ chỗ ở cũ lục ra số điện thoại.

Năm năm...Cú điện thoại này sẽ đóng máy không?

Đoạn Phong nắm chặt điện thoại, đem hy vọng ký gửi vào trong điện thoại, chờ đợi điện thoại có thể sớm được người bắt máy một chút.

Đô đô...Đô đô...

Thông tin điện thoại không phải 'Đã đóng máy', Đoạn Phong trong lòng nóng lên.

Đô đô...Liên tiếp vang lên hơn mười âm thanh, Đoạn Phong cảm xúc phập phồng khi ở trong lo lắng chờ đợi.

Điện thoại vẫn luôn không ai nhận, hy vọng càng xa vời hơn, vào lúc Đoạn Phong sắp buông tha, trong điện thoại liền truyền đến giọng điệu lười biếng âm thanh lạ lẫm.

"A lô..."

"Xin chào..."

...

Đoạn Phong cúp điện thoại, bởi vì một cú điện thoại nho nhỏ mà ***g ngực nổi sóng ngừng lại.

Trên khuôn mặt ngưng trọng lộ ra một nụ cười đã lâu không thấy, sau khi Đoạn Phong tìm được giúp đỡ, ở phi trường chậm rãi đợi xe hơi Famas Lý phái thuộc hạ đến.

...

Famas Lý dẫn theo Đoàn Phong đi vào trang viên Keluo Bo, hai cha con gia tộc Keluo Bo đang ở phòng khách giảng co.

Người hầu trang viên Keluo Bo huấn luyện nghiêm chỉnh vì khách quý Brotherhood mở ra cửa lớn trang viên, biểu cảm lãnh đạm hướng chủ nhân của mình báo lại tin người tới thăm hỏi.

“Famas Lý?” Brian Keluo Bo tràn đầy tức giận nhú mày, trên khuôn mặt cẩn thận tỉ mỉ xuất hiện một vết rách, con mắt lạnh lẽo màu xanh biếc đảo qua Morrison khuôn mặt kích động ở trước mặt.

“Hắn ta tới làm gì,” Brian Keluo Bo lẩm bẩm, lập tức thu liễm tức giận, tin người tới thăm làm cho nhớ lại một số hồi ức cũng không thoải mái.

“Ngài Keluo Bo muốn từ chối hắn?” Thủ hạ đắc lực Frankie đứng ở phía sau cúi người hỏi, nhắc nhở chủ nhân trang viên lâm vào trầm tư.

“Không, không thể từ chối hắn, cái tên mang thù kia mặc dù làm ta phản cảm, nhưng hiện tại quay lại từ chối hắn, chẳng khác nào đánh hắn một bạt tai.” Brian Keluo Bo phát phát tay, người hầu báo tin nhanh chóng lui ra ngoài, đối với tiếng rống giận vừa rồi tiến vào phảng phất như không nghe thấy.

Người hầu đi ra ngoài, Brian Keluo Bo mới vừa rồi còn tỉnh táo trầm ngâm lại đối với con trai ***g ngược pháp phòng, tăng thêm âm điệu, “Hiện tại không có thời gian dây dưa với anh chuyện này, đợt lát nữa bàn lại.”

“Không, ngài Keluo Bo, tôi muốn thấy cậu ấy, thẳng đến ông giao cậu ấy ra mới thôi, tôi sẽ không rời khỏi nơi này” Morrison ngữ khí vô cùng lạnh nhạt lặp lại một lần lại một lần, không hề bị thái độ nghiêm khắc của cha ảnh hưởng, lần nữa chọc giận người cha đối diện.

“Cút đi!” Brian Keluo Bo trải qua tức giận nặng nề đá bay cái ghế sau lưng, phần nộ nhìn xem đứa con cố chấp, nghiêng răng nghiêng lợi, lại không thể làm gì được hướng thủ hạ trốn ở xa phân phó nói, “Frankie, vị trí sẽ thay đổi thành trong phòng nhỏ.”

“Không cần, ở đây, ngài Keluo Bo thân ái” Bên ngoài cánh cửa phòng khách cao lớn vang lên một giọng điệu lười biếng, vừa dứt lời, người hầu dẫn đường phía trước đã mở cửa lớn ra, người đàn ông mặc một thân áo da đen, tóc đỏ để dài mang theo vài người sau lưng, bước chân nhẹ nhàng, dẫn đầu đi đến.

“À, ở đây vừa rồi xảy ra một chuyện làm ngài Keluo Bo tức giận nha,” Người đàn ông trẻ tuổi tóc đỏ dài buộc thành bó, thuận theo phủ trên gáy cổ, ngũ quan vô cùng góc cạnh lộ ra một biểu tình ranh mãnh trào phúng nhiều khách sáo, ánh mắt nguy hiểm giống với loài động vật mèo rừng nhiệt đới hướng về lộn xộn, phảng phất như bị nạn ở trong phòng khách.

“Famas Lý, anh tới làm gì?” Brian Keluo Bo kiềm nén tức giận ánh mắt chống lại người đàn ông tóc đỏ anh tuấn, ngữ khí vô cùng bất thiện.

Ông đang hao tổn rất nhiều tinh lực trên người đứa con độc nhất Morrison Keluo Bo, vị nhân tài hắc đạo mới xuất hiện có danh hiệu ‘Báo Đen’ này cùng gia tộc Keluo Bo có nguồn cội rất sâu xa, mục đích tới lần này sẽ làm ông phân tán nhiều tinh lực hơn.

Vô sự bất đẳng tam bảo điện (Có chuyện mới đến), ‘Báo Đen’ tới trang viên Keluo Bo, nhất định cùng tranh chấp câu lạc bộ đêm lần trước thoát không khỏi liên quan. Tất cả chuyện phiền não tập trung lại một cục, Brian Keluo Bo người đỡ đầu hắc đạo luôn luôn độc tài ngang ngược mày nhú lại càng sâu.

“Tôi đến đương nhiên là thăm hỏi ngài, ngài Keluo Bo,” Famas Lý dáng người cao lớn, chân tay thon dài vỗ vỗ bàn tay, để cho thuộc hạ phía sau đem một cái hộp bao gói đẹp để đưa cho Brian Keluo Bo trong phòng khách.

Người đỡ đầu hắc đạo chân chừ nhìn Famas Lý tóc đỏ, không bỏ qua biểu lộ nghiêng ngả chợt lóe qua trong mắt anh ta.

“Đây là lễ vật tặng cho ngài.”

“Hửm?” Người đỡ đầu hắc đạo nghiêm túc sắc giọng không lập tức tiếp nhận hộp lễ vật, trong ánh mắt mang theo soi mói. Hiển nhiên đối với vật trong hộp lễ vật mang theo cảnh giác.

“Không nên lo lắng, ngài Keluo Bo, về phương diện đồ ở bên trong tuyệt đối sẽ không phải mấy đồ chơi nhỏ boom các loại, ngài cứ yên tâm, đây là tạ lễ mời ngài giúp đỡ, khế ước khu vực...câu lạc bộ đêm.”

Famas Lý vuốt môi, giang hai cánh tay làm một cái động tác mời, mở ra bàn tay tỏ vẻ anh cái gì cũng không đem theo. Người đàn ông tóc đỏ nhìn thấy Brian Keluo Bo cẩn thận để cho thuộc hạ nhận lấy lễ vật, lại không thể đợi được mở hộp lễ vật ra, thầm mắng một câu lão già này lòng tham không đáy, thu hồi thông dong vừa rồi, ngoắc ngoắc đầu ngón tay, để cho người đi theo sau lưng đứng ở phía trước.

“Keluo Bo, phần đại lễ này của tôi thế nào?” Famas Lý nheo lại con mắt có chút hẹp dài, đem người vẫn luôn không lộ diện đẩy ra trước mặt mọi người.

Brian Keluo Bo kiểm kê lễ vật theo quán tính phóng thích khí tức đánh giết của mình, con mắt màu xanh biếc nhìn quét qua người đàn ông Famas Lý đầy tới.

“Anh muốn người này gia nhập gia tộc của ta?”

“Không, không phải...” Lời của Famas Lý bị người đàn ông tóc vàng sau lưng Brian Keluo Bo cắt đứt. Trong ngữ điệu của con trai người đỡ đầu hắc đạo chưa từng ở trường hợp lộ mặt công khai bao hàm một phần ý tứ khó có thể tin được.

“Đoạn Phong, anh tại sao cũng đến trang viên Keluo Bo?” Morrison tóc vàng bộ dáng khỏe môi nhếch vờn tơ máu vô cùng chặt vật, nhưng người đàn ông Châu Á vẫn luôn không nói gì lại không như những người khác nhú mày.

“Tôi không phải vào một mình.” Đoạn Phong giọng điệu trấn định tìm được thưởng thức của Famas Lý, người đàn ông tóc đỏ bắt được biểu lộ xấu hổ của người đỡ đầu hắc đạo, đắc ý, không để ý lễ tiết thổi một cái huyết sáo, đánh vỡ yên lặng quý dị trong phòng khách.

“Morrison, anh nhận thức người này?” Brian Keluo Bo nhú mày hỏi.

“Ông không cần biết rõ những việc này.” Morrison lâu tơ máu khỏe miệng, dùng lạnh nhạt đáp lễ cha của mình.

“Anh...”

Brian Keluo Bo tiết lửa giận ra ngoài bị Famas Lý cắt đứt, “Ngài Keluo Bo, trong giới nói ngài và con trai độc nhất không hợp nhau, hôm nay tôi có may mắn tận mắt thấy...” Tiếp nhận ánh mắt mang theo ý tức hàm xúc uy hiếp của Brian Keluo Bo, Famas Lý thay đổi một lời đạo đầu.

“Hôm nay tôi đến, là vì một việc nhỏ đối với ngài là râu ria.”

“Người mà ngài mấy hôm trước bắt tới, người khác có nhờ tôi, vì thế tiến đến can thiệp, cần phải đem người ngài lỗ mãng bắt về mang đi...”

“Anh tới giải thích đi, tôi căn bản không am hiểu nói loại chuyện này.” Tha một vòng luẩn quẩn, Famas Lý hướng Đoạn Phong trầm mặc gạt đầu, để cho Đoạn Phong giải thích ngọn nguồn.

Một mình đối mặt với người đỡ đầu hắc đạo, Đoạn Phong cũng không bị khí thế khiếp người của đối phương uy hiếp, Đoạn Phong trong ánh mắt mang theo kinh dị của Morrison mở miệng.

“Ngài Keluo Bo, người kia ngài bắt về là bạn của tôi, cậu ấy cùng với con của ngài chỉ có quan hệ bạn bè thuần khiết...”

“Các cậu quen biết nhau?” Brian Keluo Bo khó phát hiện nhú mày, mắc phải Famas Lý ở đây, nên không có ngay trước mặt nổi giận vì chuyện này.

“Đúng, tôi hôm nay tới, là muốn ngài buông tha cậu ấy, Morrison cùng cậu ấy chỉ là quan hệ bạn bè đơn thuần.” Đoạn Phong nhìn thấy Morrison sau lưng Brian Keluo Bo muốn nói mà ngừng, dừng lại một hồi.

“Đúng vậy, ngài Keluo Bo, cậu ấy vô tội, thả cậu ấy đi!” Morrison đứng ở trước mặt Brian Keluo Bo, trong ánh mắt màu xanh biếc không giống như lửa giận ngập tràn vừa rồi, ngữ khí lạnh nhạt như cũ, nhưng rõ ràng tỏ ra yếu thế của người con đối với cha.

“Im miệng!” Brian Keluo Bo cường chế tức giận mạnh mẽ phát tay, con mắt lưu lại hàn ý chống lại Đoạn Phong và đứa con cùng nhau khiêu chiến tính nhẫn nại của ông.

“Quan hệ đơn thuần? Thật là như lời các cậu quan hệ đơn thuần, Morrison là vì cái gì tình nguyện vứt bỏ gia tộc cũng muốn cùng người đó cùng một chỗ, bọn họ làm sao sẽ là quan hệ đơn thuần! Đàn ông cùng đàn ông ở với nhau! Ha!”

Giờ phút này Brian Keluo Bo đã không còn sắc bén của người đỡ đầu nắm giữ đánh giết của hắc đạo, bộ dáng đầy mắt cháy lửa giận sừng sộ nổi giận càng như là một người cha giáo huấn đứa con không nghe lời.

Famas Lý thấy nguy không loạn bưng hồng trà người hầu đưa tới, một bên uống trà, một bên thưởng thức màn kịch luân lý gia đình này.

Đứa con của người đỡ đầu hắc đạo yêu một người đàn ông mà cùng cha trở mặt thành thù, hơn nữa người đứa con yêu lại không thích đứa con, đối với chàng trai có ơn bữa cơm với mình đối với người yêu của đứa con người đỡ đầu hắc đạo cảm thấy hứng thú...

Bên môi ‘Báo Đen’ hiển hiện một cái nụ cười nghiền ngẫm, vuốt cằm nhìn thấy Brian Keluo Bo luôn luôn nghiêm túc mất đi bộ dáng phong độ.

“Ngài Keluo Bo, xin ngài tôn trọng cậu ấy cũng tôn trọng tôi, thả cậu ấy rời đi! Tôi không muốn lại tăng thêm cừu hận với ngài!” Morrison ***g ngực phập phồng, thở hổn hển quát.

“Cừu hận, gia tộc Keluo Bo cần mối thù của anh,” Keluo Bo bị lời nói có gai của đứa con dả thương, cơ thể lay động một chút, đỡ trán, cũng không lập tức đáp ứng yêu cầu của Morrison.

“Cậu ấy đối với tôi vô cùng quan trọng, tôi không hy vọng ngài thương tổn cậu ấy, vĩnh viễn không muốn...”

“Anh dựa vào cái gì cùng ta nói điều kiện, Morrison Keluo Bo! Anh dùng cái thân phận gì cùng ta nói chuyện! Muốn ta thả cậu ta ra?”

“Tôi...Tôi...” Morrison trầm mặc, giằng co giữa cha con rốt xuống điểm không. Brian Keluo Bo giữ ưu thế cười lạnh, vuốt sơ tóc mai cẩn thận tỉ mỉ có chút tán loạn, nếp nhăn khóe mắt hiện ra.

“Muốn ta buông tha cậu ta cũng được, Morrison Keluo Bo, anh bắt đầu đảm đương trách nhiệm thân là người thừa kế Keluo Bo!”

Điều kiện của Brian Keluo Bo vô cùng mê người, Famas Ký đem hồng trà uống một nửa thả tay xuống, nếu là anh, nhất định sẽ gật đầu đáp ứng điều kiện này.

Chỉ là Morrison Keluo Bo do dự, Famas Lý có được sức nhạy bén thấy rõ rất dễ dàng biết được, giữa cha con họ khác nhau điểm nào.

Morrison Keluo Bo do dự, dưới khuôn mặt lạnh lẽo của Brian Keluo Bo âm thầm chờ mong...Famas Lý không chuyển động con mắt, vô cùng chờ mong màn kịch khó gặp này.

“Tôi...Tôi, chỉ cần ngài nói thật, ngài không làm ra bất cứ gì thương tổn cậu ấy, tôi...”

“Tôi...đáp ứng.” Tên gốc ngây ngô của gia tộc Keluo Bo trả lời như trong ý liệu của Famas Lý.

Người luôn phải học được thỏa hiệp, thân là người thừa kế duy nhất của Brian Keluo Bo người đỡ đầu hắc đạo, không có khả năng thoát khỏi bóng tối, dẫn thân vào ánh sáng.

Nghe nói ‘Bí mật’ của gia tộc Keluo Bo là tên gốc này bởi vì phụ nữ mà thoát khỏi gia tộc, Famas Lý đối với quá trình tiếp theo thỏa hiệp buông tha không còn ham – muốn nhìn tiếp nữa.

“Ngài Keluo Bo, hiện tại có thể thả bạn của tôi không?” Vẫn luôn không nói gì, Đoạn Phong tĩnh lặng nhìn hai người tranh chấp giằng co trầm ổn mở miệng, trước khi đến lo lắng cho an nguy của Mạc Từ mà tảng đá lớn trong lòng không ngừng nâng lên, rốt cuộc chậm rãi rơi xuống.

70. Quyển 2 - Chương 30

“...Cậu mang cậu ta dẫn đi, vĩnh viễn đừng xuất hiện ở trước mặt gia tộc Keluo Bo.” Âm thanh Brian Keluo Bo nguyền lạnh như cũ, đưa ra điều kiện, làm Đoạn Phong cầu còn không được.

“Không, tôi không đồng ý!” Morrison còn chưa rời đi, đối với yêu cầu của cha kịch liệt phản đối, Brian Keluo Bo nhú nhú mày, một câu nhẹ nhàng liền làm cho Morrison á khẩu không trả lời được.

“Anh phải gánh vác trách nhiệm của gia tộc Keluo Bo, điều đầu tiên chính là phục tùng! Đừng quên hứa hẹn vừa rồi.”

Brian Keluo Bo không nhìn đến đứa con trai độc nhất chặt vật, thất phồn lạc phách, nhìn về phía Đoạn Phong.

“Được,” Đoạn Phong tiếp tục cuộc nói chuyện vừa rồi, ở dưới đôi mắt băng lãnh của đối phương chậm rãi gạt đầu, xoay người hướng Famas Lý sau lưng quăng ra ánh mắt cảm kích.

Famas Lý mắt nhìn toàn bộ quá trình từ trên ghế đứng lên, đối với chuyện vừa rồi đã xảy ra một chữ cũng không đề cập tới. Đối với người trong giới hắc đạo mà nói, bí mật, cũng là một bí quyết để sinh tồn.

Famas Lý sẽ không đứng ở trước mặt Brian Keluo Bo đem chuyện này cho là vui đùa nói ra, hơn nữa không bởi vì mất đi một khu vực lớn mà âm thầm ảo não.

Dùng mấy khu vực đổi lấy một cơ hội quan sát một hồi tường kịch, cũng không thua lỗ.

Đôi mắt hẹp dài có khác biệt với người phương Tây bình thường, Famas Lý trong mắt tràn ngập tính toán.

“Người giao cho chúng tôi, chuyện cứ viên mãn như vậy giải quyết, ngài Keluo Bo nguyện ý mua một cái nhân tình không?”

“Đối với chuyện anh biết một chữ cũng không được đề cập tới, cho dù vào hôm nay, hay là từ nay về sau.” Thái độ của Brian Keluo Bo làm Famas Lý phiền chán, nhưng phản cảm của anh không hiện lên mặt, người bạn của ‘Ân nhân’ anh, còn cần lão già này cho đi mới được.

Famas Lý lộ ra một nụ cười, duỗi tay mình ra, vui vẻ đáp ứng, “Hợp tác vui vẻ.”

“Hợp tác vui vẻ.” Brian Keluo Bo có chút gạt đầu, để cho thuộc hạ cầm điện thoại, quay vài con số, điện thoại kết nối.

Tất cả mọi người ở đây có chút thở dài một hơi, Đoạn Phong nhìn qua điện thoại trên tay Brian Keluo Bo xuất thần, thần kinh vẫn luôn áp lực căng thẳng buông lỏng ra.

Đường dây điện thoại rất nhanh được nối, bên kia có chút âm thanh ầm ĩ mơ hồ không rõ, Đoạn Phong vĩnh tai, bắt đầu bình ổn hô hấp, căn cứ vào phân phó ngắn gọn của Brian Keluo Bo suy đoán tình huống.

“Jack, đem người kia bắt mang tới.”

“Cái gì? Cậu ta chạy trốn?”

“Chuyện xảy ra lúc nào.”

“Các cậu đã phái người đuổi theo?”

“Cậu tự mình đuổi theo?”

“Brulo đang thực hiện nhiệm vụ truy tìm, đem đường dây chuyển sang cho cậu ta, đúng, ta có phân phó.”

“Phải đem người mang về, mang súng? Brulo cầm súng...”

“Bằng!!!”

Âm thanh thật to đột nhiên đánh sâu từ trong điện thoại truyền tới, như là bắn xuyên qua vật nặng gì đó.

Đoạn Phong nín thở hô hấp đồng tử nở lớn, trái tim bóp nghẹt, hô hấp thoáng cái dồn dập lên.

“Cậu ta chạy trốn trúng đạn rồi.” Brian Keluo Bo nhảu lông mày, sắc mặt có chút khó coi, đối với lời phân phó âm thầm trước kia không nói một chữ, ngữ điệu bình tĩnh như lúc trước, nhưng mang đến tin tức cũng đủ làm Đoàn Phong và Morrison đình chỉ hô hấp!

“Ông nói cái gì!” Morrison mở to hai mắt nhìn, tiến lên nắm chặt cổ áo cha, hô hấp khó khăn, ánh mắt khó thể tin.

“Brulo không có sự phân phó của ta, làm trái mệnh lệnh, bắn trúng người kia.” Brian Keluo Bo cạy mở ngón tay của Morrison, tỉnh táo nói, không có bất luận biểu hiện vui giận gì.

Một ít âm thanh súng vang lên cùng lời của Brian Keluo Bo, tựa như một cú sấm từ trên trời giáng xuống, bình địa nổ vang, xuyên qua màng tai, lưu lại khoảng không trống rỗng làm cho người ta đầu căng đau nhức.

Đoàn Phong sắc mặt trắng bệch, lui về phía sau vài bước, vốn là cảm xúc bình tĩnh trở lại như sóng lớn không ngừng đánh mạnh vào bờ biển, phá cát đá mãnh liệt như thế! Việc này so với lúc mẹ qua đời đau đớn kịch liệt hơn nhiều.

Máu toàn thân tựa hồ chảy ngược, tay chân dường như trong nháy mắt lạnh đi, ý niệm đáng sợ trong đầu phía sau chen phía trước hiện lên, chiếm cứ từng góc trong lòng.

Cậu ấy trúng đạn rồi, Mạc Từ trúng đạn rồi!

Tư duy đình trệ, lưng cứng còng, sắc mặt trắng bệch, trái tim quặn đau.

Đoàn Phong cảm thấy một số âm thanh tiếng súng thật to bắn không phải trúng Mạc Từ, mà là bắn xuyên qua trái tim mình!

Từ sợ hãi lúc Mạc Từ bắt đầu mất tích, lo lắng, đến Brian Keluo Bo chịu cho đi nói lỏng một hơi lớn, rồi lại nghe thấy Mạc Từ gặp nguy hiểm...Đau đớn?

Thay đổi rất nhanh, tăng tốc liên tục chậm lại, chú ý đến nhất cử nhất động của người kia.

Vì cậu ấy mừng rỡ, vì cậu ấy lo lắng, bị cậu ấy cảm hóa, thích cảm giác an nhàn cùng cậu ấy một chỗ.

Nghe thấy Morrison yêu Mạc Từ mơ hồ đau đớn, hy vọng Morrison cách ra thật xa.

Morrison bên cạnh cậu ấy đảo quanh thì nội tâm luôn toát ra một chút tâm trạng tiêu cực gọi là ghen ghét.

Vô điều kiện đáp ứng tất cả yêu cầu của cậu ấy...

Tim Đoàn Phong bỗng nhiên co rút nhanh, rốt cuộc ý tức được Mạc Từ đối với anh mà nói, không chỉ là ‘Trọng yếu’ đơn giản như vậy.

So với thích sâu hơn một chút thì là cái gì?

Đoàn Phong cảm thấy dường như trước mặt, không thể cung cấp cho hô hấp của mình.

“Tôi nói, anh cũng yêu Mạc, từ trong ánh mắt của anh có thể nhìn ra được.”

“Sẽ không, Mạc Từ chỉ là bạn của tôi, anh em tốt.”

“Ánh mắt của anh không lừa được bất luận kẻ nào, Daniel.”

Ngày ấy ở nhà Mạc Từ, Morrison vừa gặp mặt đã dùng lời đạo đầu làm mình kinh ngạc.

Yêu? Loại giọng điệu mang theo đề phòng nghe rất không thoải mái, chính mình lập tức phủ quyết.

Mạc Từ chỉ là bạn mà thôi, quen biết thời gian rất lâu, nhưng cùng nhau thì ít mà xa cách thì nhiều, vẫn luôn chưa từng quên người bạn này.

Hiện tại xem ra, cái trái tim này sẽ lo lắng, sẽ thống khổ, sẽ vẩn xoắn, sẽ phập phồng theo Mạc Từ, loại cảm giác này khó có thể miêu tả, chính là yêu?

Vẫn luôn thể thốt phủ nhận, nhiều loạn nội tâm bình tĩnh của mình là yêu?

Trong chớp mắt, ở trong chớp mắt, trái tim Đoạn Phong thoáng cái lên chỗ cao nhất, âm thanh linh hồn vang lên.

Anh yêu Mạc Từ, bọn anh không chỉ là bạn bình thường.

Đúng, không phải bạn bình thường. Có ai sẽ đối với bạn bình thường để bạn như vậy? Có ai sẽ đối với bạn bình thường sinh ra cảm tình phức tạp như vậy.

Anh yêu Mạc Từ.

Đáp án miêu tả sinh động và chạm mấy trăm lần trong tim.

Bởi vì yêu, vì thế muốn đợi ở bên cạnh Mạc Từ.

Đoạn Phong trong ánh mắt đen như mực lập lòe một ý gì đó không rõ, dùng khí lực toàn thân môi không ngừng không ngừng run run, yết hầu tựa như bị đồ ăn ngăn chặn, phát ra âm thanh khô khốc, “Không, cậu ấy sẽ không có việc gì.”

Trong khe nứt tuyệt vọng lộ ra quang mang hy vọng yếu ớt, trái tim tỏ ra quặn đau, đem mặt đất đánh thành lỗ thủng, hư không đánh sợ.

“Brian Keluo Bo, thương thế của cậu ấy thế nào?”

Tất cả mọi người có thể cảm nhận được đau đớn đầy mắt của người đàn ông Châu Á trẻ tuổi này, chính là ánh mắt áp lực tuyệt vọng quét qua, khiến cho Brian Keluo Bo người đỡ đầu hắc đạo nắm giữ đánh giết sừng sỏ, không tự giác mở miệng, “Tình huống không ổn, bọn họ nói bắn trúng cơ thể, nhưng tránh được chỗ hiểm.”

“Cậu ấy không có việc gì?” Đoạn Phong nắm chặt tay, lời của Brian Keluo Bo làm đầy mắt của anh một lần nữa dấy lên hy vọng, phảng phất như Mạc Từ đã ở trước mắt, đã ở chỗ cách mình không xa.

“Trước mắt quan trọng nhất, chính là tìm được cậu ấy, xử lý vết thương bắn súng.” Từ đầu đến cuối Famas Lý đều gắng giữ tỉnh táo tiến lên, vô vô bả vai Đoạn Phong.

Nhưng Brian Keluo Bo cầm điện thoại đầu lắc lắc rất nhỏ, sắc mặt có chút khó coi: “Bọn họ nói sau khi nổ súng bắn người, người kia đã không thấy bóng dáng...”

“Những tên kia thật sự là ngu xuẩn!” Famas Lý lấy lại tỉnh táo cho tất cả mọi người trước mặt nói một câu thô tục, con mắt hẹp dài nguy hiểm nheo lại.

...

Chạy trốn...Chạy mau! Tăng tốc!

Trong đầu Mạc Từ chỉ còn lại có những từ ngữ này.

Cậu muốn vứt bỏ đám người theo sát phía sau kia, quan sát thật lâu một thời gian ngắn, thật vất vả đánh ngất người hầu đưa cơm, đổi lại đồng phục, chạy ra ngoài trang viên, vô luận làm sao cũng không thể kiểm củi ba năm thiêu một giờ!

Cậu không thể đợi cho Morrison về nhà cùng cha Brian Keluo Bo đối mặt can thiệp, trên thực tế, người cha độc đoán ngang ngược đã không chỉ một lần cầm súng lục hàng thật giá thật chứa đầu cậu.

Mạc Từ không muốn bởi vì bất đồng ý kiến mà mất mệnh dưới súng của Brian Keluo Bo. Không nghe giải thích, không cách nào câu thông, đã không phải vấn đề lớn nhất.

Brian Keluo Bo không chỉ là đơn giản uy hiếp mà thôi, nhiều lần muốn bóp cò, Mạc Từ đối mặt tử vong căng cứng thần kinh, dùng trăm mặc để duy trì tôn nghiêm của mình.

Đây là ân oán của cha con họ không phải cậu có thể nhúng tay tham gia. Cậu bị cuốn vào phiền toái muốn dứt khoát nhảy ra phiền toái này, ít nhất không có người cầm súng lục chứa vào mình.

Sau khi đã hưởng thụ qua tình thân quả thật đến không dễ dàng, nguyện vọng lớn nhất của Mạc Từ vẫn là dưới gối hầu hạ cha mẹ, bình an vượt qua cả đời.

Cái chết...Cậu sợ hãi cái chết, cũng không nguyện quá sớm mất đi tính mạng. Vì có thể nhìn thấy cha anh đã lâu không thấy, cậu tuyệt đối không thể ở dị quốc tha hương xảy ra sự cố, làm bọn họ đau lòng, ý thức muốn sống của Mạc Từ đột phá thân thể cực hạn, vô cùng mãnh liệt.

Chạy trốn là nguy hiểm, thể lực Mạc Từ kém rất xa so với người truy đuổi sau lưng, chạy trốn quá nhanh ngực hít thở không thể không cho tiêu hao nhiều oxy, chân tay Mạc Từ tỏ ra nặng nề hơn, đang trong quá trình lẩn trốn một bên quan sát người hoàn cảnh xung quanh.

Xe...Trên mảng lớn đồng cỏ phía sau trang viên có một chiếc xe tải vận chuyển rau dưa!

Mạc Từ vội vàng chạy như điên qua đó, giật ra xe tải vốn dĩ nên là đóng rất chặt, nhảy lên, vận tay lái cầm chìa khóa!

Xe được khởi động, Mạc Từ chưa từng lái qua xe tải, nhưng động tác quay tay lái của cậu thành thục, cậu khởi động xe tải, chuyển động tay lái, hướng về đường xe chạy trước mặt chạy đi.

Một kilomet, hai kilomet, thần kinh Mạc Từ khẩn trương cao độ, cậu lưng căng cứng thỉnh thoảng nhìn qua xe việt dã màu đen theo sát trong kính chiếu hậu.

Mạc Từ không rõ địa hình, thay đổi tay lái, bằng cảm giác rời đi tòa trang viên.

Cậu chạy nhanh hướng về đường quốc lộ, trượt dọc con đường dần dần nhiều lên cột mốc đường.

Xe việt dã trong kính chiếu hậu bảo trì khoảng cách nhất định theo sát ở phía sau, ở trên đường quốc lộ nhanh như chớp giật...

Âm thanh động cơ, âm thanh xe hơi tăng tốc chạy ma sát mặt đất...Mạc Từ không biết phương hướng, rất nhanh lệch hướng cột mốc đường quốc lộ.

Lúc này, ở bên cạnh búp một tiếng nổ vang, cảm giác tựa như lớp xe bị đâm phá.

Mạc Từ khẩn trương nhìn thoáng qua kính chiếu hậu, trên xe việt dã đã có người giơ súng lục màu đen...Bọn họ đem súng bắn vào lớp vỏ!

Bằng bằng bằng...Ở trên đường nhựa còn có xe chạy, bọn họ không chút nào kiêng dè bóp cò, liên tục bắn cho vài súng.

Súng bắn phá, xe tải bỗng nhiên dừng lại, tốc độ chậm lại.

Mạc Từ miễn cưỡng đem xe tải lái vào một nhà máy sửa chữa ô tô gần đường quốc lộ nhất, vội vàng mở cửa xe, dựa vào thân xe khổng lồ của xe tải ngăn trở cổng nhà máy sửa chữa, chui vào bãi đỗ xe.

Trong nhà máy sửa ô tô có rất nhiều ô tô còn đang sửa chữa, Mạc Từ nhanh nhẹn cúi người, tiến vào mảnh khu vực như mê trận, ẩn nấp thân hình.

“Người đâu?”

“Khốn kiếp, mất dấu!”

“Mày mới khốn kiếp, thằng kia rõ ràng chạy vào trong này.”

“Được rồi được rồi, hiện tại không phải tranh luận vấn đề ai là đồ khốn, tao nghĩ thằng nhóc bị Keluo Bo tiên sinh bắt tới muốn cùng chúng ta chơi trò trốn tìm.”

“Vậy chúng ta xem ai trước bắt được nó, đánh cược, người thắng một trăm dolar!”

“Tốt!”

Âm thanh thô lỗ không ngừng chui vào trong tai Mạc Từ, Mạc Từ co lại cơ thể, lén lút bò đến gầm xe, dò xét nơi bắt đầu âm thanh.

“Ê, Brulo, mày nhìn thấy người chưa?”

“Thằng nhóc này thật có thể trốn!” Khoảng cách cách hơn mười mét, Mạc Từ nghe như rất rõ ràng.

“Bình bịch ken két...”

Âm thanh ô tô bị ném trên mặt đất vô cùng đáng sợ, ngẫu nhiên thả tiếng súng và tiếng bước chân chạm vào màng tai, tim Mạc Từ thoáng cái nâng lên cổ họng.

Xem ra những người này...Những người này cũng không muốn buông tha cậu!

Chạy, rồi đi chỗ này...Mạc Từ từ gầm xe chui ra, xoay người trốn đến chỗ cách bọn họ xa hơn.

Một chiếc xe, năm mét...Ba chiếc xe, mười mét, Mạc Từ nhiều lần xoay người, nhiều lần nằm trên mặt đất, né tránh tầm mắt của bọn họ.

Chẳng qua, khoảng cách gần như thế, dù cẩn thận cũng có sơ hở.

“Ê, mau nhìn, Brulo, tao nhìn thấy bóng người, một trăm dolar là của tao!”

Khẩu âm xa lạ làm cho Mạc Từ động tác trì trệ...Bị phát hiện!

“Đem người bắt được mới thật là bản lĩnh!” Một âm thanh khác áp đi tiếng huýt sáo vừa rồi, Mạc Từ nhân cơ hội rút lui, cử động bước chân.

“Muốn chạy?!” Tiếng nói rơi ra, một tiếng súng vang truyền ra, tốc độ viên đạn bay vút là người không thể tưởng tượng, đem Mạc Từ để lại sau lưng cho bọn họ phạm vào một sai lầm thật lớn!

Lực thật lớn bắn vào, âm thanh viên đạn chui vào cơ thể, Mạc Từ chạy ra một khoảng cách động tác chậm lại...Cơ thể không bao giờ có thể giữ hành động chạy trốn nữa, đau đớn khó có thể chịu được từ ngực truyền đến.

Mạc Từ cảm giác được ngực đau đớn càng lúc càng lớn, giãy dụa lấy té trên mặt đất, dựa vào khí lực còn sót lại nghiêng người lăn một vòng, lăn vào một gầm xe một chiếc xe gần nhất.

Tinh thần bắt đầu tan rã, khí lực tay chân không thể hoạt động, máu từ ngực chảy xuôi, Mạc Từ hô hấp yếu ớt đi.

Không được...Mình không thể cứ như vậy rời đi...Mình muốn sống...

Con mắt không thể tập trung, đồng tử tan rã, đau đớn xâm nhập cốt tủy, đến cuối cùng, Mạc Từ đầu dựa vào lớp xe hơi, phân không rõ rốt cuộc là chỗ nào đau.

Rời khỏi...Chạy trốn.

Những người kia khẽ chữm bối và ngừng động tác Mạc Từ không còn tinh lực đi tự hỏi.

Bóng tối, từ xung quanh bò tới, vây cơ thể của cậu.

Mạc Từ tim đập dồn biến chậm, thời gian tựa hồ bất động.

“Cậu...” Âm thanh kinh ngạc không phải đầu óc cậu có thể phân tích rõ, Mạc Từ cảm giác mình bị người lôi ra gầm xe, vỗ vỗ gò má.

“Cậu làm sao...”

Bên ngoài không bao giờ có thể cảm giác nữa, Mạc Từ tim đập dồn thông thả, hai mắt chậm rãi khép lại.

Mãi rơi vào bóng tối...

Quyển 3: Tình cháy

71. Quyển 3 - Chương 1

“Người bệnh đã thoát khỏi thời kỳ nguy hiểm.”

“Vậy cậu ấy khi nào thì tỉnh lại?”

“Chỗ ngực trái bệnh nhân bị thương bởi súng, viên đạn chui qua mặt da, tạo thành miệng vết bắn đường kính rất nhỏ, người bệnh đã thoát khỏi thời kỳ nguy hiểm, trong hai ngày này sẽ khôi phục ý thức, chỉ cần điều dưỡng trong một đoạn thời gian dài, cần sự phối hợp với trị liệu của chúng tôi...”

“Cám ơn bác sĩ.”

Nơi này là nơi nào?

Là ai đang nói chuyện?

Trước mắt Mạc Từ là bóng tối mênh mông.

Tư duy đang trôi nổi, ở trong hỗn độn vô tận mạnh mẽ đâm tới, muốn xé rách bức màn màu đen, tìm được một tia ánh sáng.

Màu đen, âm thanh của cậu không thể đột phá lớp bức màn đen này, giữa chừng rồi đột nhiên biến mất, chôn vùi trong hỗn độn mênh mông.

Liên tục rơi xuống, cảm giác bất lực làm Mạc Từ kinh hoảng nhắm lại con mắt không nhìn thấy ánh sáng.

Lúc rơi xuống đất, Mạc Từ vừa vặn đứng ở trước mặt Morrison, mỉm cười tiếp nhận món điểm tâm nhỏ Morrison đưa tới, nhỏ giọng nói lời cảm ơn.

Chàng trai mắt xanh tóc vàng ôn hòa lấy tay đập lên bờ vai của cậu, trên bờ biển ngừ điệu nhu hòa miêu tả chuyện lý thú.

Bàn tròn nhỏ, bóng râm, tia mặt trời.

Ánh sáng vô cùng dồi dào, Mạc Từ nhẹ gõ cái bàn, để cho Morrison mua giúp một ly đồ uống lạnh. Chàng trai mắt xanh biểu cảm nhu hòa đứng lên, rất nhanh biến mất trước mặt.

Lúc này, cha của chàng trai mắt xanh Brian Keluo Bo xuất hiện ở trước mặt Mạc Từ, dùng nòng súng nhằm ánh sáng lạnh chỉ trỏ Mạc Từ, bên môi tràn ra nụ cười lạnh tàn nhẫn.

“Rời xa nó, ta sẽ để cậu rời đi thoải mái một chút.”

“Cái gì? Chúng tôi chỉ là bạn bình thường, ngài hiểu lầm...”

Mạc Từ giải thích bị Morrison găm lên giận dữ áp đảo qua.

“Ông tới làm gì! Thả súng! Keluo Bo tiên sinh, xin thả người quan trọng nhất của tôi ra!”

“Morrison, cậu đừng nói loạn lời nào...” Âm thanh Mạc Từ ở tại cái nhìn soi mói của Brian Keluo Bo cuối cùng tắt tiếng.

“Đứa con thân ái của ta, con biết ý đồ đến của ta, tránh ra.” Một câu cuối cùng chính là nói với Mạc Từ. Người đàn ông trung niên ánh mắt lợi hại quơ quơ súng trong tay chậm rãi bóp cò.

“Đừng, ông không thể!” Chàng trai mắt xanh đẩy cha một phen, quay đầu hướng Mạc Từ quát, “Chạy mau, Mạc, tới đến gần ông ta lại, cậu chạy mau!”

Mạc Từ do dự mà nhìn xem một màn làm cậu nghi hoặc, phần nộ phát ra chất vấn.

“Các người muốn giết chết tôi?”

“Đúng, cậu không thể đi, hiện tại đã muộn, cậu không thể rời khỏi chỗ này.”

Người cha lãnh khốc Brian Keluo Bo vỗ vỗ bàn tay, vốn là bãi biển trống trải lập tức đứng đầy người cao lớn mặc âu phục đen, cầm súng ngắn, đem ba người bao lại vây quanh.

Nòng súng tối om cũng không ngoại lệ chỉ hướng Mạc Từ, Mạc Từ hô hấp trì trệ, xoay người nhìn xem chàng trai mắt xanh bị Brian Keluo Bo ngăn cản.

“Nổ súng.” Âm thanh lãnh khốc mang theo hàn ý, tất cả mọi người bóp cò, nòng súng vững vàng chỉ hướng về phía Mạc Từ.

“Đứa con thân ái, con không cứu được cậu ta.”

“Ai kêu con lặp đi lặp lại nhiều lần khiêu chiến điểm máu chốt của cha?”

“Nổ súng!”

Tiếng nói rơi ra, tiếng súng bắt đầu, viên đạn chỉ chít bay vút tới, Mạc Từ kinh hoảng nhìn xem viên đạn bốn phương tám hướng bằng tốc độ kinh người đánh úp tới, phát ra tiếng la.

“Không!!!”

Không!

Đừng...Đoạn Phong, lúc này anh đang ở đâu?!

Cảm xúc tuyệt vọng bao vây lấy Mạc Từ, Mạc Từ đoán trước viên đạn sắp sửa xuyên qua cơ thể, trước khi phát ra đau đớn kịch liệt, lớn tiếng hô lên tên gọi Đoạn Phong.

Ngực truyền đến từng đợt đau nhức khó chịu, hô hấp dần dập gian nan, Mạc Từ đột nhiên mở to mắt, kẹt ở trong cổ họng tiếng kêu ú ớ.

Chỗ này có ánh sáng, không phải cái bờ biển làm cho người ta run rẩy kinh sợ và bóng tối vô tận.

Ra giường màu trắng, gian phòng màu trắng...

Mạc Từ tập trung con mắt một lần nữa chống lại vách tường gian phòng.

Mùi thuốc khử trùng có chút gay mũi, Mạc Từ sững sờ nằm trên giường.

Trong hoàn cảnh vô cùng yên tĩnh, một màn vừa rồi tựa như một hồi ác mộng khi tỉnh ngủ thì biến mất, phẳng phất như chưa từng cảm giác được cảm giác áp lực trầm trọng.

Có chút giật giạt cổ, đau đớn chỗ ngực hết sức chân thật, nhắc nhở qua câu chuyện phát sinh trước đó đã đưa cậu đến đây.

Trúng đạn, được cứu.

Trí nhớ dừng lại ở một khắc nhắm mắt đó, Mạc Từ nghe thấy một âm thanh xoay quanh bên tai.

Người cứu cậu là ai?

Mạc Từ nâng cổ lên, dưới mặt cánh tay đột nhiên trượt xuống một cái gì đó lông mềm như nhung, từ trên giường lăn xuống.

“Anh đã tỉnh?” Âm thanh vui mừng truyền vào trong tai, trong tầm mắt Mạc Từ xuất hiện một người phụ nữ tóc vàng mặc trang phục hộ sĩ, cầm trong tay nhiệt kế, vẻ mặt quan tâm nhìn xem Mạc Từ đã tỉnh lại.

“Chỗ này...”

“Trước uống một miếng nước đi.” Nữ hộ sĩ tóc vàng thả nhiệt kế trong tay xuống, đưa cậu nâng dậy, rót một chén nước ấm đưa cho Mạc Từ.

Yếu hèn Mạc Từ khô khốc bởi vì có nước làm dịu thoải mái rất nhiều, vào lúc cậu chuẩn bị mở miệng, nữ hộ sĩ trước mặt nói ra điều Mạc Từ muốn biết.

“Tiên sinh, là bạn của anh đưa anh đến phòng khám của chúng tôi. Vào lúc đó thương súng bắn không tính là nghiêm trọng, nhưng anh vào lúc sau khi trúng đạn từng có chạy trốn kịch liệt, làm cho mặt ngoài miệng vết thương mở rộng một chút. Bởi vì viên đạn không bắn trúng giữa nội tạng, điều dưỡng một thời gian ngắn là có thể khỏi hẳn.”

“Cám ơn, tôi muốn biết...Người bạn đem tôi đưa đến đây tên gọi là gì?”

Mạc Từ nhẹ gật đầu, chần chờ hỏi.

“Anh không biết sao?” Con mắt xanh da trời của hộ sĩ tóc vàng lộ ra một tia kinh ngạc, mở ra sổ bệnh mỏng, “Anh ấy mang anh đưa đến sau đó vô cùng khẩn trương, bởi vì không có quốc tịch nước B, không thể đem anh trực tiếp đưa đến bệnh viện lớn nhất, vì thế đưa đến phòng khám của chúng tôi...Giữa lúc cứu chữa, anh ấy vẫn luôn ở ngoài cửa trông coi. Anh không biết anh ấy?”

“Không, tôi không biết, các cô biết tên anh ấy? Hoặc là hình dung một chút tướng mạo của anh ấy, tôi nghĩ tôi thật sự không nhớ gì cả.” Mạc Từ nhìn chăm chăm vào nhiệt kế trong tay hộ sĩ tóc vàng.

“Anh ấy và anh cùng là người Châu Á, vóc dáng rất cao...Anh ấy không để lại tên.” Hộ sĩ tóc vàng nỗ lực nhớ lại một chút, “Thật xin lỗi, tôi không biết tên anh ấy.”

“Bất qua, vào lúc chập tối, anh ấy sẽ đứng giờ đến đây nhìn anh, lúc đó, anh sẽ biết thân phận của anh ấy.” Hộ sĩ tóc vàng nháy mắt, giúp Mạc Từ đo nhiệt độ cơ thể, đem gì đó màu xanh lông mềm như nhung lần xuống giường đặt ở trong tay Mạc Từ.

“Đây là túi nước ấm người bạn đưa anh tới chuẩn bị cho anh.”

...

Mạc Từ chưa bao giờ nghĩ tới sẽ ở loại tình huống này lần nữa nhìn thấy Triệu Hồng Tu.

Một cái tên vốn hẳn là rời khỏi trong đầu lúc này lại hiện ra.

Trên mặt người đàn ông có một loại quen thuộc không hề xa cách, nhìn thấy Mạc Từ đang dùng bữa, cũng chỉ là một cái mỉm cười mà thôi.

“Cậu đã tỉnh?”

Âm thanh trầm ổn từ trong cổ anh thoát ra, người đàn ông ở trong phòng bệnh kéo ra một cái ghế, không giống với Mạc Từ kinh ngạc, trầm tĩnh ngồi ở trên ghế, hai tay đan xen, dùng một loại ánh mắt mang theo soi mói dò xét Mạc Từ.

Vài năm trước bộc lộ tài năng biến thành trầm ổn khó có thể miêu tả, chỉ là nơi khoe mắt ngẫu nhiên tràn ra khôn khéo nói cho Mạc Từ, tính cách của Triệu Hồng Tu trước sau như một là cường thế.

“Là anh đã cứu tôi?” Mạc Từ vốn là tương đối chỉnh sửa từ ngữ vào lúc nhìn thấy ân nhân cứu mạng là Triệu Hồng Tu thì, rút lại động còn năm chữ ngắn ngủn.

Trong nội tâm mang cảm kích hạ thấp không ít, Mạc Từ trên giường bởi vì bị thương mà sắc mặt tái nhợt không ít, né tránh ánh mắt Triệu Hồng Tu, xem nhẹ cảm giác không khỏe vào giờ phút này.

“Đúng, là tôi cứu cậu.” Người đàn ông gạt đầu, bờ môi tràn ra nụ cười, ưu nhã tự nhiên, lại thêm một phần bức hiếp.

“Tôi chỉ là sửa cái xe mà thôi, có thể nhìn thấy cậu trúng đạn – thật sự là vạn phần kinh ngạc đó.”

“Theo tôi đoán, cậu bị người đuổi giết.” Triệu Hồng Tu thấy Mạc Từ hồi lâu không nói gì, giữ nâng cằm Mạc Từ nhướng lông mày.

“Đối phương lai lịch không nhỏ, vì tránh né bọn họ điều tra, tôi chính là trốn trốn tránh tránh hơn ba giờ, cậu có cái gì muốn nói?”

Người đàn ông buông tay giữ nâng cái cằm, chống lại Mạc Từ không nói được lời nào.

“Cám ơn anh.” Mạc Từ biết rõ nếu không mở miệng, Triệu Hồng Tu sẽ tiếp tục nói ra tất cả chuyện anh ta có thể tra được, thậm chí đem mình thân là người nổ giữa Morrison và Brian Keluo Bo, dùng âm điệu bình tĩnh nói ra...

Không có thời cơ nào tốt hơn hiện tại để chặn miệng Triệu Hồng Tu.

Được Triệu Hồng Tu tới cứu là một ngoài ý muốn, Mạc Từ trải qua hai lần sinh tử muốn phòng ngừa phát sinh ngoài ý muốn tiếp theo, đành phải đánh đòn phủ đầu, để cho quyền chủ động nắm giữ ở trong tay mình, tránh cho Triệu Hồng Tu công phu sư tử ngọam yêu cầu khó có thể thỏa mãn.

“Anh nghĩ muốn cái gì?” Mạc Từ quay đầu.

Người đàn ông sắc mặt ngưng lại, nụ cười trên mặt trước đó lui tắt, có chút âm trầm, trở nên tối nghĩa khó hiểu.

“Cậu nghĩ rằng tôi cứu cậu là vì báo đáp——” Người đàn ông dừng một chút, chậm rãi từ trên ghế đứng lên, bước đi thông thả bước đến trước giường bệnh Mạc Từ, bao phủ Mạc Từ.

“Nếu tôi nói, tôi nghĩ muốn làm cho cậu không dậy nổi thì làm sao đây?” Người đàn ông cơ thể cao lớn che khuất ánh sáng phía trên, hô hấp nóng rực phun ở bên gáy Mạc Từ, da đầu Mạc Từ run lên, trên người nổi lên một tầng da gà.

“Chỉ cần không phải rao giá trên trời, tôi đều có thể bắt đầu trả tiền.”

Mạc Từ muốn đẩy ra Triệu Hồng Tu, bất đắc dĩ hành động tiến thêm một bước có sự phối hợp của chiều cao và ôm đầu của cậu.

Cánh tay của người đàn ông chậm rãi rơi xuống trên bờ vai Mạc Từ, chân tay tiếp xúc làm Mạc Từ vạn phần khó chịu. Cắn chặt răng, Mạc Từ không có khí lực nhìn chăm chăm vào Triệu Hồng Tu.

“Buông ra, anh muốn làm gì!”

“Không làm gì, chỉ là nhìn xem thay đổi trên người của cậu.” Triệu Hồng Tu lấy tay ra, lùi ra hai bước, vô cùng thưởng thức nhìn xem gương mặt Mạc Từ bởi vì phần nộ mà nhiều ra hồng nhợt.

“Thoạt nhìn thành thực không ít, lúc vừa mới gặp lại cậu còn có chút nhận không ra...” Trên mặt người đàn ông một lần nữa phủ lên nụ cười, ánh mắt dời về phía chần rơi trên mép giường Mạc Từ.

“Xem ra, cậu vẫn là Mạc Từ kia.” Người đàn ông đem túi ẩm đặt ở trong chăn Mạc Từ, kéo kéo góc chăn.

“Tôi vẫn thích cái dạng này hơn một chút.” Người đàn ông ôm cánh tay kết luận, không hề chọc giận Mạc Từ, xoay người sang chỗ khác, “Cậu dường như thật tốt, nếu muốn trở về nước C cũng được. Chẳng qua, cậu còn chưa đem chuyện trúng đạn nói cho người trong nhà a.”

Lúc đem câu nói sau cùng, người đàn ông quay đầu, trong ánh mắt nhiều hơn một phần tự tin nắm chắc thắng lợi trong tay.

Chuẩn bị lý do thoái thác thật tốt vĩnh viễn căn không được biến hóa, Mạc Từ không có bất luận ưu thế gì cúi đầu xuống, quyền chủ động hoàn toàn bị Triệu Hồng Tu nắm giữ, xem ra, Triệu Hồng Tu muốn không chỉ là một cái hứa hẹn mà thôi...

.....

Tác giả nói ra suy nghĩ: Một ngày đã muộn, mang ra tiểu kịch trường thứ nhất.

“Tiểu kịch trường sụp đổ vô trách nhiệm”

Triệu Hồng Tu đưa cánh tay đặt trên bờ vai Mạc Từ, cơ thể nghiêng, hô hấp nóng rực phun trên gáy Mạc Từ.

Mạc Từ hoa dung thất sắc, hai tay che ngực, xô ra: Anh muốn làm Thần mã*? Thả tôi ra a!

*Thần mã : từ này đọc là |shén mã| đồng âm với từ |shenme/shenma| nghĩa là ‘cái gì’. Từ này rất được giới trẻ TQ ưa chuộng, một thời còn trở thành từ thông dụng nóng nhất trên mạng.

Triệu Hồng Tu: Thì ra không biết sao? Không biết sao? Không biết sao? Em nói tôi muốn làm Thần mã? Em đoán không được? Đương nhiên là muốn xâm – phạm em!

Mạc Từ: Anh Thần mã sau lại biến thành Đường Tăng đều, trước kia anh đều là nói cũng không nói trực tiếp thượng -_-|||

Triệu Hồng Tu: Thay đổi sang con đường ôn nhu, phải có khúc dạo nhạc.

Mạc Từ: Có khúc dạo nhạc phải bắt chước Đường Tăng? Nói cho anh biết, anh có khúc dạo nhạc tôi cũng sẽ không tiếp nhận anh!

Triệu Hồng Tu cười tà mị, khều hàm dưới Mạc Từ: Anh đây sẽ không muốn khúc dạo nhạc, dù sao trong mắt em, anh chính là cái cặn bã ——

Mạc Từ hữu khí vô lực nói tiếp: Tra công...

Triệu Hồng Tu tựa trên cửa, tách môi Mạc Từ ra, đang chuẩn bị tiến quân thần tốc – “Xôn xao âm ỉ”

Mạc Từ tát tát gò má Triệu Hồng Tu: Nè, anh đứng như vậy không mệt mỗi sao, tác giả nói kệt!

Vì vậy phần làm trò đùa giỡn đảng hoàng phụ nam không hiểu sao kẹt mắt, Triệu Hồng Tu ôm cánh tay, con mắt nguy hiểm nheo lại.

“Em không phải nói để cho anh hôn một cái? Em không giữ lời hứa!”

Đoạn Phong ở bên cạnh xem cuộc vui đuổi thăng cánh tay, lộ ra cơ thể, sắc mặt đem chìm đứng dậy, kéo Mạc Từ qua, nắm vai:

“Em muốn hôn ai?”

72. Quyển 3 - Chương 2

Sau khi Mạc Từ trúng đạn mất tích, cả gia tộc Keluo Bo đều vì tìm kiếm một người đàn ông Châu Á trẻ tuổi mà lao lực bốn ba.

Đấu súng ngoài ý muốn ở dưới sự ngầm thừa nhận của Brian Keluo Bo đã xảy ra.

Chuyện thật sự trúng đạn phối hợp với phát sinh xảy ra, không thể văn hồi.

Brian Keluo Bo thân là tộc trưởng vì bất hòa với đứa con, Famas Lý vạch mặt, rất quyết đoán đem thuộc hạ thực thi công việc đuổi bắt bắt lại, làm trò trước mặt mấy người xử bắn.

Con trai độc nhất Morrison mượn rượu tiêu sầu, bắt lấy quần áo của cha, cả ngày quần áo không chỉnh tề.

Chỉ tiếc rèn sắt không thành thép Brian Keluo Bo hung hăng quăng con trai độc nhất một bạt tai, không thể không lập nên lời nói dối, Mạc Từ cũng chưa chết.

Vì vậy hướng đi của Mạc Từ trở thành động lực duy nhất an ủi Morrison kiên trì đến cùng, gia tộc tìm người thông báo phân bố rộng khắp thế giới ngầm nước B.

Cùng lúc đó, Đoạn Phong tin tưởng Mạc Từ nhất định còn sống trên đời dương thương, ở dưới sự giúp đỡ của Famas Lý mỗi ngày thu thập chính sửa tin tức gom lại đến từ phố lớn ngõ nhỏ nước B, ý đồ từ trong tin tức tìm được Mạc Từ mất tích.

Không có thân phận chứng minh, Mạc Từ lại trúng súng bắn thương không thể vào ở bệnh viện lớn chính quy. Cảnh sát bên kia cũng không có bất cứ tin tức gì liên quan đến Mạc Từ.

Vì vậy Mạc Từ mất tích được tập trung ở chỗ đăng kí nước B, tới trong phòng khám tư nhân ở thành phố gần trang viên Keluo Bo này.

Thế giới ngầm, thường thường có một số bệnh viện xử lý vết thương không thể bị người biết không thể đến bệnh viện lớn, rất nhiều phần tử hắc đạo lựa chọn phòng khám tư nhân bọn họ tin cậy, đến xử lý miệng vết thương khó giải quyết trên người.

Đối với người chèo lái bang Brotherhood mà nói, lúc sau khi bị thương, anh sẽ trước tiên gọi điện thoại cho bác sĩ tư nhân của mình, xử lý vết thương.

Số lần anh bị thương cực ít, nhưng Báo Đen tư duy kín đáo rất nhanh từ bác sĩ tư nhân ở đây, tìm được một tin tức vô cùng hữu dụng.

Bạn của bác sĩ tư nhân mở một phòng khách bệnh chuyên xử lý vết thương khó giải quyết, vào hai ngày trước, anh ta ở chỗ đó của bạn nghe thấy nữ hộ sĩ đàm luận nói qua chủ đề.

Một người đàn ông Châu Á trẻ tuổi được đưa vào phòng khám tư nhân.

Vô tình dừng lại và tự thuật đơn giản, Famas Lý đem tin tức nói cho Đoạn Phong thì Đoạn Phong cũng đã xác nhận người ở trong phòng khám tư nhân đó chính là Mạc Từ.

Nghi ngờ suy đoán địa chỉ phòng khách tư nhân, Đoạn Phong lần thứ tám cắt đứt điện thoại công ty gọi tới, bịa đặt bản thân xuất ngoại hỗ trợ nghiệp vụ công tay nói dối thấu trời, thoát khỏi loại dây dưa kêu khóc của nữ trợ lý, lên ô tô đi về phía địa chỉ trên tờ giấy.

Phòng khám bệnh tư nhân Brothers Jack.

Đoạn Phong cúp điện thoại, đẩy ra cửa kính phòng khám bệnh, từ đại sảnh tiến vào phòng khám bệnh.

Hộ sĩ đang nấu cháo điện thoại nhìn thấy Đoạn Phong hùng hùng hổ hổ, mặt mang sắc thái cấp bách lập tức cúp điện thoại, phũ lên nụ cười nghề nghiệp hóa.

“Chào ngài, xin hỏi anh cần...”

“Tôi đến tìm người.”

Đoạn Phong cắt đứt cô ta.

“Tìm người, thưa ngài, xin lỗi, nơi này của chúng tôi không có người anh muốn tìm.” Đoạn Phong gương mặt lạ lẫm làm hộ sĩ nổi lên lòng nghi ngờ, khẩu khí lễ phép trở nên lạnh nhạt, mạnh mẽ từ chối cũng không làm Đoạn Phong nửa đường bỏ cuộc.

Đoạn Phong quơ quơ danh thiếp bác sĩ của Famas Lý, vút đến trước mặt hộ sĩ, “Tôi muốn tìm ngài Smith.”

“Xin đợi một chút.” Con mắt nhanh chóng nhìn lướt qua nội dung trên danh thiếp, thái độ của hộ sĩ lập tức hòa hoãn xuống, lễ phép hơn nhiều.

Gặp qua ngài Smith, Đoạn Phong hỏi thăm muốn biết tất cả tin tức, Mạc Từ bị bắn vào xương ngực quả nhiên đang ở trong phòng khám tư nhân này!

Vui sướng thật lớn vây quanh Đoạn Phong, Đoạn Phong thẳng đến phòng bệnh Mạc Từ, lặng lẽ mở ra cửa phòng bệnh——

Mạc Từ đang ngủ.

Trên gương mặt thân quen bệnh trạng tái nhợt làm Mạc Từ có một loại cảm giác yếu ớt.

Đoạn Phong đem đuối hộ sĩ, lặng lẽ đưa bàn tay phũ lên trên trán Mạc Từ, trong đôi mắt thâm thúy là vui sướng mất đi được trở lại.

“Mạc Từ.” Đoạn Phong đem tên gọi niệm mấy ngàn lần trong lòng nói ra, ngón tay xẹt qua gò má tái nhợt của Mạc Từ, tay lại ức chế không được run rẩy.

Súng bắn bị thương...

Một khắc viên đạn bắn xuyên qua cơ thể này, anh không có bên cạnh Mạc Từ.

Đối với mình yêu thương Mạc Từ, để ý Mạc Từ mà nói, là châm chọc thật lớn.

Đoạn Phong cười tự giễu, đầu ngón tay không tự giác chạm qua con mắt nhắm lại của Mạc Từ, cảm xúc nhẩn nhai ở đầu ngón tay làm cho Đoạn Phong lưu luyến, trên tay không tự giác gia tăng lực đạo.

Mạc Từ phát ra một tiếng lẩm bầm, chậm rãi mở mắt ra, nhất thời còn chưa thanh tỉnh, đối với người liên tục quấy rầy cậu tỏ vẻ bất mãn.

Chậm rãi trợn mắt, nhắm mắt, lại trợn mắt, con mắt trợn lớn...

Đoạn Phong kịp thời thu tay lại, quan sát phản ứng có chút đáng yêu của Mạc Từ, nhiều ngày tối tăm lo lắng tràn ra bên miệng phát ra một tiếng buồn cười.

“Anh...Anh...” Mạc Từ kinh ngạc mở miệng, con mắt vừa tỉnh ngủ sững sờ nhìn chằm chằm vào người đàn ông cười đến thoải mái.

Là Đoạn Phong!

Là đang nằm mơ a.

Chưa bao giờ nhìn thấy qua người đàn ông này cười đến thoải mái như thế, cơ thể Mạc Từ tác động cánh tay, đi dụi mắt.

Đoạn Phong cười đến âm thanh càng lớn.

Tiếng cười tận lực kiềm chế rõ ràng tiến vào lỗ tai.

Trợn mắt nhăm mắt, người này không biến mất.

Mạc Từ há to miệng ra.

“Tôi tìm được cậu.” Người đàn ông anh tuần rớt cuộc ngừng cười, phảng phất đem nụ cười nhiều năm tích lũy thả ra, bên môi như cũ treo nụ cười thản nhiên.

Lấp lánh chói mắt, tuần lãng bức người.

Mạc Từ trong chớp mắt nhìn ngây dại.

“Là tôi trước tìm được cậu, Mạc Từ.” Người đàn ông lặp lại, tiến lên cầm bàn tay Mạc Từ lộ ra chần, trong mắt mím cười.

“Sao anh lại tới đây...” Mạc Từ nhần nhịn thật lâu nhỏ giọng hỏi, vui sướng áp đảo kinh ngạc trước đó, hóa thành một loại mừng rỡ ngọt ngào nồng đậm không biến mất.

So với món bánh ngọt cửa hàng White Lady, loại ngọt ngào này không chỉ là vào miệng mà biến đổi, mà là chậm rãi thấm thấu trong lòng.

“Tôi tìm thật lâu, rớt cuộc có chỗ thu hoạch.” Người đàn ông rớt cuộc ngừng nụ cười, buông bàn tay Mạc Từ bị mình nắm chặt.

Âm thanh trầm thấp đặc biệt của người đàn ông xẹt qua trong tay, Mạc Từ thỉnh thoảng lại gạt đầu, hoặc là hỏi thăm người kia một số vấn đề sau khi trúng đạn.

“Morrison biết tin tôi ở đây không?” Vào lúc Đoạn Phong qua loa tự thuật, Mạc Từ bắt chủ đề liên quan đến Morrison Đoạn Phong vẫn luôn lảng tránh.

“Anh ta không biết.” Người đàn ông nhanh chóng đáp, cuối cùng lại bổ sung một câu.

“Cậu quan tâm anh ta?” Mang theo bất mãn có thể làm cho người ta phát giác, Đoạn Phong khi sau khi thốt ra những lời này này hơi sững sờ, biết mình mất đi bình tĩnh của ngày xưa.

Cũng may Mạc Từ cũng không nghe ra điểm này, có chút nhắm mắt lại, nằm thẳng nhìn Đoạn Phong bên giường.

“Anh ta rất nhanh sẽ tìm tới a? Cha của anh ta đến tột cùng là cái loại người gì đây?”

Mạc Từ giọng điệu như thở dài khiến Đoạn Phong nội tâm một trận đau đớn, chưa bao giờ trải qua cảm xúc thăng trầm như hôm nay, “Cậu không cần biết, từ nay về sau, cách xa bọn họ một chút, tôi sẽ không để cho bọn họ lần nữa xúc phạm tới cậu.”

Mạc Từ không tiếng động đáp lại, trong chủ đề yên lặng sau một đoạn thời gian rất dài mở miệng:

“...Tôi muốn sớm một chút rời khỏi đây.”

“Còn có đợt trận đấu rất quan trọng...Tôi không muốn chậm trễ.”

“Được.” Người đàn ông gạt đầu, “Tôi sẽ dẫn cậu rời khỏi đây...”

“Trở lại đâu?” Ngoài cửa đột nhiên truyền đến âm thanh cắt đứt lời nói trong phòng bệnh, Triệu Hồng Tu mặc áo gió màu đen đẩy cửa phòng ra, bước đi lên, lại ngoài ý muốn nhìn thấy trong phòng bệnh nhiều ra khách không mời mà đến.

“Anh là ai?” Triệu Hồng Tu neho lại con mắt hẹp dài, lạnh lùng chất vấn. Hiển nhiên là đối với chuyện trong phòng bệnh đột nhiên nhiều ra một người không biết chút nào.

Đoạn Phong từ trên ghế đứng lên hướng Triệu Hồng Tu đi tới, chìa tay ra, “Xin chào, anh là người cứu Mạc Từ đi, vô cùng cảm ơn anh...”

“Không cần cảm ơn, tôi và Mạc Từ là bạn cũ, ân nhân cứu mạng của cậu ấy.” Triệu Hồng Tu không hề cố kỵ cùng Đoạn Phong nắm tay, nhanh chóng rút bàn tay về, đồng thời dùng ánh mắt hơi soi mói dò xét Đoạn Phong.

“Anh là...” Đoạn Phong ở trong lời nói của Triệu Hồng Tu phát giác được một tia bất thiện, trí nhớ trong đầu nhớ lại, anh tựa hồ gặp qua người đàn ông giả nhân giả nghĩa đeo mặt nạ này.

...Đúng, là vào thời gian bốn năm trước mình đến bệnh viện thăm Mạc Từ.

Lịch sử giống hệt kinh người!

Trong ánh mắt màu đen của Đoạn Phong tích lũy tâm tình, định thần cùng Triệu Hồng Tu đối mặt.

Ánh mắt giao nhau, đúng là điện quang hỏa thạch, đao kiếm vô ảnh.

Hai người đàn ông không tiếng động từ đó triển khai bàn cờ.

“Tôi cũng nhận ra anh.” Đoạn Phong chưa từng tránh né ánh mắt áp bách của đối phương.

“...Anh là,” Triệu Hồng Tu hiển nhiên là đối với Đoạn Phong không hề ẩn tượng, ánh mắt có chút kinh ngạc tỏ vẻ bản thân giờ phút này mê mang.

“Chúng ta đã gặp mặt?” Triệu Hồng Tu nhíu mày.

“Đúng, thật lâu trước kia. Khi đó, tôi nhớ ra Mạc Từ đối với anh tỏ vẻ phản cảm mãnh liệt, các anh không phải bạn bè.” Đoạn Phong quyết định kết luận, đứng ở trước mặt Mạc Từ, che toàn bộ ánh mắt của Triệu Hồng Tu.

Mạc Từ bên kia, nghe được thuốc súng dày đặc giữa hai người. Không có lường trước được Đoạn Phong cũng sẽ nhớ rõ sự kiện thật lâu trước kia kia.

Ân nhân cứu mạng...Cái từ này mang theo châm chọc không rõ, Mạc Từ trong chớp mắt tìm không được lý do thoái thác cắt đứt cục diện giằng co giữa hai người.

“Làm sao anh biết Mạc Từ phản cảm tôi, anh là ai?” Triệu Hồng Tu tựa hồ không biết thân phận của Đoạn Phong, liếc Đoạn Phong một cái, dù bận vẫn nhàn ôn cánh tay.

“Tôi là bạn của Mạc Từ, Đoạn Phong. Đối với viện trợ giúp đỡ của anh, tôi rất cảm kích, nhưng, Mạc Từ muốn trở về...Tôi sẽ giúp cậu ấy đổi lại nơi điều dưỡng, phí tổn ở đây, tôi sẽ thay cậu ấy thanh toán.”

Đoạn Phong quyết liệt nói.

Mạc Từ lúc này nhìn không thấy biểu tình của hai người, nhưng Đoạn Phong cơ thể buộc chặt căng cứng, đường cong cứng nhắc nói cho cậu biết, Đoạn Phong là nghiêm túc.

Ngăn ở trước mặt cậu, sẽ là một bộ biểu tình gì?

Mạc Từ vô thức nhớ tới đôi mắt màu đen nghiêm nghị và hàm dưới căng thẳng của người đàn ông...

“Triệu Hồng Tu, ân tình của anh, tôi từ nay về sau sẽ trả lại,” Mạc Từ vào mâu thuẫn thẳng cấp của hai người mở miệng trước, không tự giác thiên hướng Đoạn Phong.

“Tôi muốn rời khỏi đây,” Mạc Từ dừng một chút, “Anh hiện tại có điều kiện gì muốn nói?”

Âm thanh tàn nhẫn và thẳng thắn làm cho Triệu Hồng Tu đối diện Đoạn Phong sắc mặt đen chìm vài phần, cơ hồ là cắn răng từ trong miệng nhả ra.

“Tôi nói rồi, cậu hiện tại không thể dậy nổi...”

“Mạc!” Lời của Triệu Hồng Tu ở trong tiếng kinh hô của người đoạt cửa mà vào cắt đứt.

Chàng trai tóc vàng liều liều linh linh xông vào, vui sướng trong mắt phóng đến Mạc Từ bị Đoạn Phong che khuất nửa người.

“Mạc, cậu không có việc gì?” Anh như một đứa nhỏ chanh vượt qua hai người đàn ông thần sắc khác thường, cơ thể cao lớn cúi xuống, bước chân lảo đảo nhào người về phía Mạc Từ bên giường, kích động nắm lên bàn tay Mạc Từ đặt ở trên chân.

“Cậu không có việc gì?” Âm thanh gần như nghẹn ngào, khuôn mặt râu ria lồm chồm, thần sắc tiêu tụy chạm vào mắt Mạc Từ.

“Cậu không có việc gì là tốt rồi...”

Tay Mạc Từ bị anh nắm chặt, giấy không ra, lực đạo của Morrison to đến kinh người.

“Morrison, cậu ấy còn chưa khỏi hẳn, buông tay của anh ra.” Đoạn Phong lúc Morrison chạy tới trước giường bệnh thì ra âm thanh nhắc nhở.

Đáng tiếc lâm vào vui sướng cực lớn, Morrison kích động khó có thể kiềm chế, tự động loại bỏ những lời này.

Thẳng đến Đoạn Phong đen nghiêm mặt kéo tay Morrison, chàng trai lơ mãng mới chú ý tới Mạc Từ sắc mặt tái nhợt khác với người bình thường.

“Cậu...Bị thương ở đâu?”

“Súng bắn thương, viên đạn bắn trúng xương ngực.” Triệu Hồng Tu áp sát qua, thay Mạc Từ trả lời.

“Thật vậy sao?” Morrison mặt chuyển hướng Triệu Hồng Tu một thân màu đen, như là một loại xác nhận.

“Cũng may không nghiêm trọng, chỉ là lúc ấy mất máu quá nhiều...”

“Xin lỗi, Mạc.” Chàng trai một lần nữa quay sang thống khổ che khuất mặt, khàn khàn nói.

“Xin lỗi, Mạc...Là tớ hại cậu, xin lỗi...”

Xin lỗi lặp đi lặp lại ở trong phòng bệnh đan xen quanh quẩn.

Hai người đàn ông đứng ở trước giường bệnh không nói chuyện, tựa hồ không muốn đánh vỡ loại cục diện này.

Một người đột nhiên lao tới cắt đứt giằng co vừa rồi.

Trừ bỏ Đoạn Phong đối với Mạc Từ lo lắng sức khỏe cơ thể, Đoạn Phong một thoáng chần chừ, chỉ là vì nhìn xem Mạc Từ phải làm sao đối mặt với Morrison.

Triệu Hồng Tu trầm mặc lại là đem một loạt sự kiện đột nhiên phát sinh hôm nay chỉnh hợp, đầu tiên là Đoạn Phong, sau là Morrison xa lạ...Hết thấy tổng bộ đều rối loạn, tập trung tất cả thông tin lại, chính là một phim truyền hình cầu huyết ba nam theo đuổi một nữ...

Mạc Từ thành diễn viên chính của vở kịch.

Triệu Hồng Tu nắm khếp bàn tay lại, dùng ánh mắt soi mói trước sau như một nhìn quét Morrison quần áo mất trật tự.

“Mạc...” Morrison tự trách một đoạn thời gian rất dài không chiếm được đáp lại của Mạc Từ, hai mắt bối rối chống lại Mạc Từ tâm tình phức tạp, dứt quãng nói.

“Tớ không biết ngày đó bắt cóc cậu là ông ta, không nên đem cậu tiến vào chiến tranh giữa cha con tớ...Xin lỗi.” Morrison cúi đầu, “Xin lỗi...Thật sự xin lỗi...Mạc, cậu có thể tha thứ tớ không?”

Một cậu quan trọng nhất nói ra, chàng trai tóc vàng cần cần dục dục ngẩng đầu, thần sắc khẩn trương, hầu kết cao thấp trượt, trong mắt tràn ngập mong chờ.

73. Quyển 3 - Chương 3

“Morrison, tớ tin đó không phải là lỗi của cậu.” Lời của Mạc Từ làm cho lỗ tai Morrison dựng lên.

“Cậu có một người cha khá cố chấp, có thể nói, việc này hoàn toàn là một việc ngoài ý muốn, một ngoài ý muốn không nên xảy ra, Morrison, cậu có thể nói cho tớ biết thân phận thật sự của cậu?”

“Cậu sẽ không muốn biết...” Morrison nghe vậy, thống khổ nhắm mắt lại, tựa hồ đang đè nén cảm xúc trong lòng.

“Cậu có thể không nói cho tớ biết.” Morrison dùng một câu khẳng định.

“Đúng, tớ sợ cậu không muốn biết, trên thực tế, tớ không muốn để cho cậu biết những điều đó.”

“Cậu không nói, làm sao để tớ tha thứ cho cậu? Morrison.” Mạc Từ trầm mặc một hồi.

“...Được...Chỉ là hy vọng cậu đừng vì thế mà xa lánh tớ...”

Một khoảng yên lặng tương đối dài, Morrison nắm chặt nắm tay, thống khổ vận căng lông mày, “Tớ là Morrison Keluo Bo, con trai độc nhất của Brian Keluo Bo người đỡ đầu hắc đạo nước B...”

“Sản nghiệp gia tộc Keluo Bo kinh doanh rất lớn, đánh bạc, tài chính, dịch vụ, thậm chí là buôn lậu thuốc phiện. Còn nhớ rõ thật lâu trước kia tớ và cậu nói về người bạn gái mối tình đầu không?”

Morrison dừng một chút, hai người đàn ông trước giường bệnh ngừng lại hít thở, ánh mắt không hẹn mà cùng dời về phía Mạc Từ tái nhợt mang bệnh trạng trên mặt.

“Cô ấy tên là Lina, là bị cha của tớ, Brian Keluo Bo tự tay giải quyết trở ngại.”

“Tớ vốn là...khờ dại tin rằng tự nguyện vứt bỏ những quyền lợi tài sản đó, là có thể rời xa cái thế giới hắc ám kia...Chỉ là tớ đã quá mức sai lầm. Cha tớ cũng không nghĩ thả chướng ngại vật sẽ hủy diệt tiền đồ của tớ, tiền đồ của tớ chính là cùng một vị tiểu thư gia tộc môn đăng hộ đối kết hôn. Ở một thế giới hắc ám, không cho phép đem nhận định của bản thân, người không hề thân phận bối cảnh vứt lên trước đài...Ông ta có thể tìm ra được nhược điểm của tớ, Mạc, xin lỗi, tớ che giấu cậu lâu như vậy...”

Morrison một tiếng thở dài nặng nề, không dám nhìn thẳng đôi mắt màu sắc rất nhạt của Mạc Từ.

“Cậu đã vẫn luôn trốn ở một nơi nhỏ tại nước F trốn chính là bốn năm...” Khẩu khí Mạc Từ có chút giật mình. Morrison vào bốn năm trước rời khỏi vị trí người thừa kế gia tộc hắc đạo, bị chọc tức bỏ nhà, chẳng qua là vì trốn ở góc phòng điều dưỡng vết thương? Ông trời thật là dựng lên một cái trò đùa thật lớn.

“Ừ...Lúc trước tiếp cận cậu, chính là bị khí chất của cậu hấp dẫn, vì thế trốn ở chỗ nhỏ bé này...Tớ sợ cha sẽ âm thầm phái người động thủ, vẫn luôn không dám hướng cậu thẳng thắn tình cảm của tớ đối với cậu. Hai tháng trước tớ nhận được mệnh lệnh của gia tộc tạm thời rời đi, chính là xử lý chuyện khó giải quyết bọn họ phát hiện ra tồn tại của cậu. Tớ và cha đã giằng co một đoạn thời gian rất dài, ông ta làm ra một chút thái độ nhượng bộ không rõ ràng chắc chắn, tớ cho rằng đã giải quyết rất tốt chuyện này, ai ngờ đến cha chẳng qua là tạm thời đáp ứng tớ...Vì thế bắt cậu để uy hiếp tớ trở về gia tộc...”

Morrison thẳng thắn và thống khổ bị ba người trong phòng bệnh thấy rõ ràng.

Triệu Hồng Tu trầm mặc không nói, theo thói quen quàng cánh tay, nhưng trong lòng lại cuộn cuộn ba đào cực lớn.

Gia tộc Keluo Bo...Cái gia tộc đen tối dùng mảnh khốc tàn khốc mà nổi tiếng hậu thế đó...

Cái tên trước mắt khốc rống chảy nước mắt, cầu xin tha thứ, làm sao lại là người thừa kế gia tộc đó?

Nghi vấn của Triệu Hồng Tu không được giải quyết.

“Cậu có thể, tha thứ tớ không, Mạc, xem phân lượng tình bạn bốn năm của chúng ta, tớ cam đoan, tớ sẽ không lại để cho chuyện này xảy ra nữa.” Morrison nâng trán, ghen ngào nói.

“Morrison,” Mạc Từ nhẹ nhàng kêu, Morrison lập tức ngẩng đầu lên.

“Bốn năm, tớ rất quý trọng tình bạn bốn năm này, lần này ngoài ý muốn, tớ có thể tha thứ cho cậu.” Morrison nghe được câu này nhân tình âm thầm không ánh sáng sáng lên, Mạc Từ tiếp tục nói tiếp, “Khi đó cậu cần tớ đưa cậu một câu trả lời thuyết phục, trốn tránh lâu như vậy, tớ nghĩ tớ không thể tiếp tục kéo dài nữa.”

Morrison khẩn trương nuốt yết hầu cổ họng, nín thở hô hấp ——

“Tớ đối với cậu không có cảm giác, tớ chỉ có thể nói xin lỗi, Morrison.”

Con mắt sáng lên mất đi sáng bóng, biểu lộ cứng lại, nụ cười khóe miệng ở trong chớp mắt treo lên cay đắng.

Morrison biết rõ, rốt cuộc anh không có cơ hội.

Từng làm qua ảo tưởng tốt đẹp vô số lần, đã từng ảo tưởng đến một màn Mạc Từ tiếp nhận mình, nhưng đó chỉ dừng nên vào trước khi Mạc Từ chưa bị cha bắt đi.

Sau khi Mạc Từ trúng đạn, ngực mình bị xé rách cảm giác hít thở không thông nói cho anh biết, bất an nhiều ngày trở thành sự thật, có một cái gì đó khó có thể vãn hồi.

Tình bạn, tình thân, tình yêu, thậm chí là năng lực có thể yêu được người khác...

Bức tường chắn cao cao giữa hai thế giới, cho dù ai đi nữa cũng không thể đơn giản mà leo qua bên kia bức tường – anh sớm nên rõ ràng điều đó, lại bị anh nhiều lần lặp lại xem nhẹ qua.

Vốn đã thuộc về bóng tối, tựa như con chim trong ***g mong ngóng tự do, ánh sáng tươi đẹp làm sao sẽ lọt vào chiếu sáng góc tối tăm của mình?

Biểu tình ảm đạm của Morrison làm cho người ta khó chịu.

Mạc Từ vẫn không muốn buông tha tình bạn chân thành bốn năm cùng Morrison, người bạn thích đùa giỡn, cá tính rộng rãi hài hước, luôn luôn ôn nhu giúp mình giải quyết khó khăn trong cuộc sống, bộ dáng khổ sở của anh làm cậu trong tâm không đành lòng.

Đó chẳng qua là một cái ngoài ý muốn, Mạc Từ hiểu chuyện trúng đạn là ngoài ý muốn bất luận ai cũng không lường trước được, chỉ là...Morrison và cậu, là người của hai thế giới, bởi vì sự kiện này, trong nội tâm hoặc nhiều hoặc ít bị đóng kín bóng tối, Mạc Từ nghĩ, tình bạn giữa cậu và Morrison đã sinh ra vết rách.

Vào lúc bản thân Morrison thăng thấn hoặc là bị cha của anh bắt cóc...

Mạc Từ duỗi tay kia của mình ra, biểu tình thoải mái làm Morrison đối diện thất hồn lạc phách nhấc lên tinh thần, “Làm không được một nửa khác của cậu, chúng ta vẫn có thể làm bạn, làm anh em, không phải sao?”

“Bạn bè, anh em?!” Morrison thì thào tự nói.

Cho dù tìm được đáp án làm anh khổ sở, nhưng so với kết quả Mạc Từ không chịu tha thứ cho anh và làm tới mức thành kẻ thù của anh thì tốt hơn.

Thở dài một tiếng, Morrison đem Mạc Từ tái nhợt mang bệnh trạng trên mặt ghi nhớ thật sâu trong đáy lòng.

“Chúng ta vẫn là bạn.”

“Đúng vậy, bạn bè.” Mạc Từ nhẹ gật đầu.

Hai người khác trong phòng không hẹn mà cùng vĩnh tại, sắc mặt đen chìm, không nói một câu.

Dư quang khóe mắt Mạc Từ què đến hai người đàn ông đứng ở sau lưng Morrison, một tia xấu hổ từ trên mặt trốn đi, bọn họ cũng không có ý tứ rời đi.

Hai cái người cường thế sẽ không bởi vì mình dẫm ba câu mà rời đi, cho Morrison và mình cơ hội ở cùng nhau...Nghĩ tới đây, Mạc Từ bất đắc dĩ lắc đầu, đem trọng tâm chú ý phóng trên người Morrison.

“Cám ơn cậu tha thứ cho tớ, cám ơn.” Trong ánh mắt màu xanh lá cây của Morrison tràn đầy cảm kích, đáy mắt không có gì ngoài thống khổ, nhưng anh hiểu hiện chân thành lại thiện lương.

Một người như thế, làm sao sẽ là người thừa kế thế giới hắc ám?

Mạc Từ đưa tay qua, cầm tay kia của Morrison.

“Cậu không cần tự trách như vậy, Morrison.”

“Không, tớ sẽ đem cái sai lầm này vĩnh viễn ghi tạc đáy lòng.” Morrison đem khuôn mặt của mình dán trên mu bàn tay có chút lạnh của Mạc Từ, mang theo tự trách thật sâu.

Anh biết, mình vĩnh viễn mất đi Mạc Từ, cũng vĩnh viễn mất đi cơ hội cùng Mạc Từ chung sống cả đời, vương quốc bóng tối phía sau đã hưởng anh mở đại môn, bản thân không cách nào đối ý, cũng không thể lẫn nữa thương tổn Mạc Từ anh đã để trong đáy lòng.

Bóng tối ánh sáng, ngăn cách chỉ một con đường, về sau gặp lại, sẽ là lúc nào đây?

Chàng trai đôi mắt màu xanh đem cảm xúc thống khổ áp chạy vào ***g ngực, tận lực dùng khẩu khí thoải mái cùng người bạn thân ở chung bốn năm này, lưu luyến không quên làm cáo biệt cuối cùng.

Trên gương mặt đã dính đầy ả ỏ, đang ở trước nhiều người như vậy sẽ cho người ta cơ hội trào phúng, nhưng Morrison vẫn là nhin không được, mặc cho hốc mắt tràn đầy nước mắt.

“Cám ơn em, Mạc.”

“Mạc, em nhất định phải tìm được hạnh phúc của mình.”

...

“Đoạn Phong, anh sẽ không cảm thấy phản cảm sao?”

Mạc Từ đã không cần nằm ở trên giường bệnh cùng Đoạn Phong cùng một chỗ, ngồi trên máy bay trở về nước F, vào lúc đối phương vì mình tìm chỗ ngồi của mình, rốt cuộc nhin không được hỏi.

“Sẽ không.” Đoạn Phong trả lời rất đơn giản, thái độ thản nhiên ngược lại làm cho Mạc Từ kinh ngạc.

Mạc Từ mở to hai mắt nhìn nhìn Đoạn Phong, trong ánh mắt màu đen của người đàn ông thành thực ỏn trọng nhiều hơn một phần vui vẻ nhẹ nhàng.

“Anh, anh thật sự không ghét...Morrison...” Chuyện theo đuổi tôi? Nửa câu sau bị Mạc Từ nuốt lại trong miệng.

Người bình thường nghe thấy chuyện bị đồng tính theo đuổi, đầu tiên sẽ tỏ vẻ một chút kinh ngạc hoặc phản cảm a, vì sao Đoạn Phong biểu hiện bình tĩnh được như thế?

“Sẽ không, nếu cậu đáp ứng Morrison, tôi sẽ dùng phương thức của tôi để phản đối các cậu cùng một chỗ,” Đoạn Phong thành công nhìn thấy đôi mắt màu sáng của Mạc Từ tiếp tục trờng lớn, “Cậu đáp ứng anh ta, không có một kết quả hạnh phúc đâu.”

“Tha thứ anh ta, cùng anh ta cùng một chỗ, thương tổn chỉ biết càng ngày càng sâu. Có một lần tha thứ, như vậy thương tổn lần thứ hai, lần thứ ba làm sao tha thứ? Các cậu không phải người cùng đường, tôi rất may mắn, Mạc Từ, cậu lựa chọn một con đường chính xác. Nếu làm cho Morrison tràn ngập hy vọng, không bằng hiện tại khiến cho anh ta thấy rõ tất cả trước mắt.”

Đoạn Phong khó có được phát biểu thao thao bất tuyệt, Mạc Từ nghe đến cuối cùng, liền miệng cũng là kinh ngạc mở ra.

Quan điểm của Đoạn Phong đã không phải trình độ để cậu kinh ngạc, phân tích thấu triệt dùng góc độ của những người ngoài cuộc từ đầu đến đuôi nói ra, một chút nhỏ xấu hổ trong lòng Mạc Từ đã hoàn toàn bị Đoạn Phong ném đi.

“Morrison là người tốt.” Mạc Từ nhẹ gật đầu, nhìn thấy trong ánh mắt trầm tĩnh của đối phương lộ ra chú ý.

“Thân phận hạn chế, con đường tình cảm của Morrison còn có thể rất dài.” Mạc Từ tiếp tục nói, người đàn ông đối diện lại đột nhiên vươn tay phải, bàn tay rơi xuống bên sườn mặt của cậu.

Cảm giác hơi thô ráp là xúc giác ngón tay Đoạn Phong chạm vào gò má, Mạc Từ còn muốn nói những gì đó đã quên chữ, không biết phải làm sao tiến hành đối thoại.

“Anh...”

“Trên đầu cậu dính dơ gì đó.” Người đàn ông thản nhiên nói, tay phải dờ hướng lên, đụng phải mái tóc khô mượt của Mạc Từ, nhanh chóng thu tay về.

“À.” Mạc Từ mất tự nhiên nói, trong nháy mắt tim bang bang nhảy lên còn chưa không phục tần suất ban đầu, gò má nóng lên, Mạc Từ xấu hổ dờ ánh mắt, không dám nhìn thẳng hai mắt trầm tĩnh của Đoạn Phong.

Mạc Từ quay đầu, nhìn tầng mây ngoài cửa sổ, phân tán lực chú ý tập trung cao độ.

Trong một khoảng thời gian cũng không nói gì thêm, nhưng mà trong ánh mắt trước sau như một trầm tĩnh của người đàn ông vừa rồi động tác đột ngột, nhiều hơn một phần sắc thái khác thường.

Hồi tưởng vừa rồi Mạc Từ bộ dáng tròn tròn con mắt, Đoạn Phong nhìn không được vào lúc Mạc Từ đọc tên của người khác, duỗi tay của mình ra, cưỡng chế cắt đứt đối thoại.

Có chút đau đớn, còn có đem căng trương tràn đầy cảm nhận sâu sắc.

Tình cảm của bản thân vốn là không hề hay biết, cũng đang chậm rãi lớn lên, không thể không chú ý.

Loại cảm xúc mỗi ngày đều nuôi lớn lên này, Đoạn Phong không cách nào ngăn cản cũng không muốn ngăn cản.

Chỉ là, chưa hề triệt để tiếp cận bão hòa, cuộn cuộn ở trong ***g ngực, Đoạn Phong lựa chọn nhẫn nại.

Morrison thất bại là ví dụ tốt nhất, anh ta không đủ lý trí, không đủ ẩn nhẫn, cũng không đủ thông minh...Yên lặng chờ đợi, từng chút một thâm thấu, không thể để cho Mạc Từ đem tình bạn nhanh chóng chuyển hóa thành tình yêu, ít nhất làm cho trong lòng của người kia có bóng dáng của bạn, đầu tiên là nhớ đến bạn.

Đoạn Phong đột nhiên nghĩ đến tham gia đi tiếp cận Mạc Từ, giằng co giữa những người đàn ông cùng với con trưởng của doanh nghiệp Triệu thị, cái người thích dùng nụ cười nguy trang nguy hiểm của bản thân.

Ai cũng không tỏ rõ thái độ nhưng lực đạo nắm tay lại nói ra hết thảy.

Anh sẽ không để cho kẻ nào ngấp nghé Mạc Từ, cái người đàn ông thành thực vô cùng khôn ngoan đó, sẽ là kinh địch lớn nhất trong nhân sinh từ nay về sau của anh...

Đoạn Phong nắm chặt nắm tay, ôn nhu nhìn về phía Mạc Từ không biết chút gì, “Nếu cậu muốn ngủ, trước cùng tôi nói một tiếng, giúp cậu đắp tốt chăn.”

“Cám ơn,” Mạc Từ tim đập dồn khôi phục bình thường rồi đột nhiên vừa thấy đôi mắt dịu dàng như nước của Đoạn Phong, ngẩn ngơ, bối rối dời ánh mắt, trên gương mặt không có huyết sắc nhiều hơn vài phần màu đỏ không rõ vì sao.

74. Quyển 3 - Chương 4

Vết thương súng bắn hoàn toàn khỏi hân, đã là chuyện của hai tháng sau.

Thời gian vốn là dư dả thoắt cái rút ngắn không sót chút nào, lão sư Antoine vẫn đối với Mạc Từ kỳ thị kỳ vọng trong giải đấu mỹ thực quốc tế sắp tới.

Thời gian chậm rãi đếm ngược, Mạc Từ rốt cuộc không cần lo lắng thao tác vận động bên ngoài tác động đến vết thương, bắt đầu khẩn trương lên.

Dù cho lão sư Antoine và Đoạn Phong vẫn luôn ở phía sau Mạc Từ động viên cổ vũ cho cậu, nhưng đối mặt giải đấu mỹ thực tập trung tinh anh, Mạc Từ vẫn là lo lắng không đủ, lấy không ra được khí phách và quyết đoán.

Cảm xúc nấu ăn lần nữa bị bên ngoài quấy rầy, quảng bá về trận đấu ừ ừ kéo đến và người nước khác liên tục dồn dập đến thành phố này, không lúc nào không nhắc nhở Mạc Từ.

Trận đấu sắp bắt đầu!

Điều này có nghĩa là sự chuẩn bị hơn hai năm đã trên mặt bàn triển khai, đem sở trường của bản thân và sở trường của những người xa lạ so đấu xúc tiến.

Bản thân có bao nhiêu phân lượng? Trù nghệ của tinh anh trận đấu ra sao? Mạc Từ hoàn toàn không biết gì cả.

Nồn nóng tích lũy dưới đáy lòng, Mạc Từ càng ngày càng không thể khống chế tâm tình của mình.

Sẽ vì một chút chuyện nhỏ mà giận dữ, không cho phép bản thân sai lầm, cùng đầu bếp trong phòng bếp tranh luận không ngớt...

Mấy ngày liền khác thường khiến cho tất cả mọi người chú ý.

Antoine đã từng tự mình cùng Mạc Từ đàm luận một hồi, kết quả lại làm mọi người chấn động.

Antoine là đập cửa cảm giận đi ra.

“Ngu xuẩn hồ đồ, tôi hiện tại mới phát hiện cậu không thể nói lý! Thằng nhóc cứng đầu!”

Tiếng chửi bậy của Antoine tất cả mọi người đều nghe được, mọi người vụng trộm tới gần phòng bếp nửa khép, trong phòng bếp đồng thời truyền ra một tiếng vang cực lớn.

Mạc Từ đâm tất cả cảm xúc phát tiết lên mấy cái đĩa đã rửa sạch trên bồn, tiếng vang cực lớn của vật gì đó đổ vỡ chính là tiếng vang riêng biệt của chén đĩa vỡ.

“Loảng xoảng...” Âm thanh liên tiếp không hề có tiết tấu âm luật, mọi người hướng vào phòng bếp, lúc này mới ngăn cản Mạc Từ tiến thêm một bước hành động phá hư.

“Cậu đang làm gì chỗ này!” Giọng điệu nghiêm túc là cộng sự của Antoine làm việc dưới danh nghĩa phòng bếp, Steve vọng lại.

Người đàn ông trung niên này vô cùng có đầu óc kinh doanh vẻ mặt đầy giận dữ, hướng về Mạc Từ đang chìm đắm ở trong tâm trạng nóng của bản thân quát.

Antoine cùng với tất cả mọi người trong phòng bếp này nháo lớn một trận cũng không phải một chuyện mới lạ, bản thân Antoine có một bộ phương pháp, hơn nữa quyết ý giữ mình, thường thường là cùng đầu bếp có kinh nghiệm nháo lớn rồi đập cửa rời đi.

Nhưng, đánh vỡ đĩa phòng bếp, đây là việc Antoine rất ít làm.

Đồ đạc vỡ là chuyện nhỏ, nhưng mượn điều đó để phát tiết tâm tình bất mãn, cắt ngang công tác của nhân viên, ảnh hưởng không tốt đến danh dự của phòng bếp, danh dự của cả nhà hàng.

Hành động của Mạc Từ đúng là vũ nhục nghiêm trọng và không tôn trọng phòng bếp!

Lúc này, trước khu nhà hàng đã có người trách cứ là nhận được môi trường quá ồn ào, nghe được người phục vụ báo cáo Steve nắm chặt nắm tay, thô lỗ giữ chặt cổ áo Mạc Từ, tựa như xách một con gà đem Mạc Từ nâng lên giữa không trung.

“Cậu đang ở đây làm gì! Đánh nát chén đĩa phát tiết tâm trạng bất an của bản thân, thoát khỏi hiện trạng xấu hổ trước mắt? Hay là vì trốn tránh sự thật là đã phá hoại, vì hấp dẫn ánh mắt của người khác mà làm ra chuyện loạn thất bát tao?! Đây là vũ nhục đối với chúng tôi! Cậu ảnh hưởng tới danh tiếng của cả nhà hàng!”

Lời của Steve tốc độ rất nhanh, những cậu có chứa tính công kích, ông ngày thường nhã nhặn lúc bắt đầu mắng người thì không lưu tình chút nào, làm cho một đám người làm việc phòng bếp ở sau màn kính ngạc há to miệng.

Việc này còn chưa phải làm cho người ta giật mình nhất – Steve nói xong lời cuối cùng, phần nộ bùng lỏng lực đạo trên tay đem bàn tay mở ra vùng hướng Mạc Từ.

“Bốp!”

“Bốp!”

Hai chưởng trái phải đánh cho đầu Mạc Từ nghiêng một cái, thể trạng của người Châu Âu to lớn làm cho Mạc Từ không hề có lực chống đỡ.

“Cậu tự giải quyết cho tốt, nếu không có cậu, nhà hàng của chúng tôi vẫn như trước làm cho người khác trước khi chọn lựa thì nhớ tới nhà hàng đầu tiên, nó không cần cậu đến vì nó tăng thêm danh tiếng!”

Steve bước chân đi nhanh khí chất cực sung mãn vùng tay lên, làm cho mọi người xem cuộc vui vây xem nhất nhất tản ra, phòng bếp chật ních người thoáng cái trống trải rất nhiều, Mạc Từ vô lực tựa ở một góc vách tường, chậm rãi trượt cơ thể xuống, co quắp ngồi trên mặt đất.

“Mình thật sự vô cùng vô dụng, mình rốt cuộc đang sợ cái gì?”

Mạc Từ thì thào tự nói, trên gương mặt bị Steve lỗ măng không lưu tình chút nào in bàn tay vô cùng chói mắt, gò má nóng rất đau đớn, Mạc Từ không rảnh bận tâm, hai mắt vô thần có vẻ trống rỗng.

“Vũ nhục, danh tiếng?”

“Không cần mình đến tăng thêm danh tiếng...”

“Là mình đem danh tiếng xem quá trọng yếu?!”

Trải qua chất vấn làm cho Mạc Từ tìm ra được yếu điểm, tựa như nhà khoa học kinh nghiệm mấy lần thất bại trước tìm được tài liệu mấu chốt trong nghiên cứu của mình, Mạc Từ thần sắc phấn khởi bắt đầu từ trên mặt đất nhảy dựng lên, mở ra cửa khép hờ, thẳng tắp từ trong giữa nhà ăn xuyên qua, không quan tâm đến gương mặt kinh ngạc của tất cả mọi người còn đang dùng cơm, như bay rời khỏi nhà hàng...

“Bị cậu gọi ra, tôi còn tưởng rằng xảy ra chuyện lớn gì, kết quả là đã quên mang ví tiền...” Đoạn Phong ngồi ở phía trước Mạc Từ, có chút đau lòng nhìn xem dấu bàn tay nhặt trên mặt Mạc Từ.

“Đi quá nhanh, quên mất.” Người nào đó được người thương yêu không hề hay biết, mở trừng hai mắt, từ một đồng lớn trong đĩa ngẩng đầu lên, trong miệng còn đang nhai nuốt thức ăn. Phình má, thỉnh thoảng nhún một cái, cực kỳ giống sóc nhỏ đang ăn cơm.

Chỉ là dấu tay trên mặt gây vướng bộ mặt, làm cho con sóc to lớn này giảm bớt vài phần đáng yêu.

“Chuyện gì xảy ra? Mặt của cậu...”

Đoạn Phong nhin không được hỏi, ngón tay không tự giác được đuổi hướng gò má Mạc Từ.

“Bị người giáo huấn một trận, chẳng qua, tôi muốn cảm ơn người kia, tôi rất được lợi từ hai cái tát này.” Mạc Từ nuốt thức ăn trong miệng xuống, lau miệng, ăn uống rượu chè quá độ vừa rồi làm bụng cậu phình lên.

“Được lợi? Đến tột cùng là cái loại chuyện gì cho cậu được lợi?”

Đoạn Phong chột chột phần sưng đỏ trên mặt Mạc Từ, nghĩ thầm đợt tí nữa khi lái xe qua tiệm thuốc, nhất định phải mua thuốc mỡ tiêu sưng xoa cho Mạc Từ.

“Tôi hôm nay cùng lão sư Antoine âm ỉ lớn một trận...Đây là sai lầm của tôi, tôi nóng nảy đánh vỡ đĩa trong phòng bếp, một trong người phụ trách phòng bếp, cộng sự của lão sư Antoine ngài Steve không quen nhìn tôi bộ dáng chán chường nôn nóng, cho tôi hai bạt tai, đem tôi đánh cho tỉnh.” Mạc Từ đồ nhặt viết nhặt, như là đang nói chuyện cũ của người khác.

“Cậu hiện tại thoát khỏi những tâm tình tiêu cực kia?” Đoạn Phong thu tay về, nhìn về mỹ thực chồng chất trong đĩa Mạc Từ, mày nhíu nhíu.

“Đúng vậy, tôi quá coi trọng danh tiếng. Quá chú trọng kết quả trận đấu, làm cho danh tiếng trở thành gông xiềng tiến lên.” Mạc Từ buông dao nĩa, dùng giấy ăn lau khóe miệng.

“Thật vui khi nhìn thấy cậu khôi phục bình thường.” Đoạn Phong vươn ta, mở ra năm ngón tay. Mạc Từ trong lúc nhất thời đối với anh đột nhiên xuất hiện động tác không làm ra phản ứng, sau khi lấy lại tinh thần, Mạc Từ giang hai tay hướng về, nắm lấy bàn tay rộng hữu lực của Đoạn Phong.

Hai tay nắm nhau, nhiệt độ cơ thể ôn hòa của Đoạn Phong truyền đến trên người Mạc Từ.

Có bất mãn rất nhỏ đối với Steve, đáy mắt nhẹ nhõm vui vẻ của Đoạn Phong cùng nhau tiến chạm vào trong mắt Mạc Từ.

“Tôi ăn no rồi, hiện tại bụng rất căng, rốt cuộc ăn không vô nữa, anh cũng ăn một chút?” Đoạn Phong đang ở dư vị vừa rồi đầu ngón tay tiếp xúc với cảm giác mềm mại, Mạc Từ đột nhiên ra một câu sát phong cảnh.

Cánh tay lặng lẽ thọc dưới mặt bàn, sờ lên cái bụng tròn vo của mình, Mạc Từ đem một cái dao nĩa phụ khác đẩy lên trước mặt Đoạn Phong, không để cho Đoạn Phong từ chối.

Đoạn Phong từ công ty vội vàng chạy tới, vốn là muốn tăng ca xử lý văn kiện công ty đã chồng chất lên, hiện tại xem ra, kế hoạch tăng ca đêm nay lại phải ngâm nước nóng, Đoạn Phong lấy điện thoại di động ra, gọi điện cho thư kí còn đang ở lại công ty, để cho tiểu thư trợ lý cũng nhanh đi về nhà.

“Nói gì đó, anh gọi điện cho ai nữa vậy?” Mạc Từ bên này chậm chạp không thấy Đoạn Phong dùng cơm, nổi lên ý trêu cợt, lén lút vây quanh bên cạnh Đoạn Phong, đem lỗ tai gần sát điện thoại Đoạn Phong.

“Boss...Anh lại hủy tăng ca là vì cùng bạn gái hẹn hò?” Nữ sinh giọng vui sướng từ bên kia truyền tới, Đoạn Phong trước tiên đẩy Mạc Từ ra, đưa điện thoại đặt ở một cái lỗ tai khác, sợ Mạc Từ nghe ra vui đùa của nữ trợ lý tỏ ra gan lớn thêm.

Động tác đẩy ra có chút thô lỗ, Mạc Từ lui lại một bước, ở trong một căn phòng độc lập trong nhà hàng ẩm thực lớn tiếng lên: “Anh đang cùng ai gọi điện, không cho tôi nghe!” Thần sắc ủy khuất làm cho Đoạn Phong trong lòng khẽ động, đang chuẩn bị giải thích một vài điều, nữ trợ lý bên kia như là nghe được phàn nàn của Mạc Từ, âm thanh kéo dài.

“Boss anh quả nhiên đang cùng bạn gái hẹn hò, tôi đến nhìn qua được không, anh yên tâm, tôi sẽ không làm bóng đèn 50W, chỉ là vụng trộm liếc mắt một cái thôi...”

“Tiểu thư Lizi Lê, cô gần đây lá gan càng lúc càng lớn, tôi nghĩ cái hạng mục đặt hàng của công ty ở Châu Phi kia...”

“Đừng mà, Boss, tôi không nói, bắt quá anh mới vừa nói để cho tôi tan tằm, bây giờ là ngoài thời gian làm việc, tôi chỉ là cùng boss anh liên lạc tình cảm qua lại thân thiết một chút, anh đừng quan báo tư thù liên lụy đến công tác a...”

Nữ trợ lý bên kia kêu khóc một trận, Đoạn Phong nhìn thấy Mạc Từ lại muốn lẩn tới, tự biết phân phó tiếp nữa cũng phí công, rất là thức thời cúp điện thoại.

Âm thanh gào khóc thảm thiết lớn hơn nhanh chóng bị cúp tắt, bên kia ngoại trừ khóc nức nở thì chỉ có khóc nức nở, Mạc Từ cái gì cũng không nghe được.

“Tại sao có người khóc?” Mạc Từ nghe thấy tiếng kêu khóc mở to hai mắt nhìn.

“Không có việc gì, khi trợ lý công ty đang cùng tôi nói điện thoại không cẩn thận lọt vào khe cống.”

“A.” Mạc Từ như có điều suy nghĩ gật đầu, bổ sung vào: “Giày cao gót của cô ấy khẳng định gãy.”

“Ừ, cô ấy vừa rồi nói chính là những lời này.”

Nữ trợ lý bị cúp điện thoại đang ở văn phòng tắt một ngọn đèn cuối cùng thì, hung hăng đánh cho một cái hất xì.

Bên này, Đoạn Phong lái xe đưa Mạc Từ về nhà, lúc Mạc Từ xuống xe thì gọi lại Mạc Từ.

“Ngày mai tôi phải đi công tác, phỏng chừng một tuần mới trở về.”

“Hả?” Mạc Từ kinh ngạc ngẩn đầu.

“Thời gian lâu một chút, bắt qua tôi sẽ nhanh chóng gấp trở về, thì đâu là vào hai tuần sau đi?”

“Chưa đến hai tuần,” Mạc Từ do dự mà hỏi, “Anh phải đến nơi rất xa?”

“Ừ, phải đi nước W xử lý một chuyện, lúc tôi không có ở đây, cậu phải chăm sóc tốt bản thân. Có chuyện có thể gọi điện cho tôi, điện thoại di động của tôi mở máy cả đêm...”

“Biết rồi, biết rồi.” Anh rất dong dài đó, Mạc Từ đem phàn nàn tiếp đó nuốt lại, trong lòng tựa hồ có một cổ cảm xúc biến hóa ngọt ngào lan tràn.

Khẽ gật đầu, Mạc Từ đem cửa xe mở ra, lại vào lúc Đoạn Phong lái xe rời đi, mắt mác nhỏ nhỏ một trận.

75. Quyển 3 - Chương 5

Khi chờ đợi trận đấu, có vẻ phá lệ dài đằng đẳng.

Ban ngày sau khi khuya chiêng gõ trống kết thúc huấn luyện, ban đêm có vẻ yên tĩnh kéo dài.

Huấn luyện ban này làm cho khẩn trương, ban đêm là tuyệt đối thả lỏng.

Mạc Từ vào ban đêm mỗi ngày đều cùng Đoạn Phong chia sẻ thành công và vui sướng của mình.

Nhưng đó là trước khi Đoạn Phong chưa đi công tác.

Mỗi lần cầm lấy điện thoại, chuẩn bị gọi dãy số thiết lập phím tắt kia, lại đột nhiên nhớ tới, lúc này, không thể cùng Đoạn Phong mặt đối mặt tiến hành trao đổi.

Người kia đi công tác nước W...

Mạc Từ cầm lấy điện thoại có chút bực bội nằm ngửa ở trên giường, nhìn qua bầu trời đêm phủ qua bức màn màu đen ngoài cửa sổ.

Đầy sao chấm nhỏ, ánh trăng là cung nguyệt cong cong.

Ánh trăng mang theo vàng sáng nhàn nhạt, mông lung xa mờ mịt.

Ngôi sao như thủy tinh vụn có chút âm đạm, chỉ có lúc lập lòe một thoáng, mới có thể cảm giác được hiện hữu của chúng nó.

Hiện tại vừa mới đến chín giờ.

Thân là người cuồng công việc, Đoạn Phong tính cách nghiêm cẩn nhất định còn đang trên bàn công tác xử lý công vụ. Mỗi lần đến căn nhà rộng lớn thăm Đoạn Phong, Mạc Từ đều có thể nhìn thấy Đoạn Phong mang kính mắt mở cửa. Đi theo vào phòng khách, trên bàn trà phòng khách đầy văn kiện.

Ở nơi khác, Đoạn Phong hiện tại nhất định là bộ dáng mang kính mắt chăm chú chuyên tâm xem kỹ văn kiện.

Lật người, Mạc Từ nằm lỳ ở trên giường rầu rĩ nghĩ đến, lúc này, điện thoại bên giường cùng với tiếng chuông rung lên.

Mạc Từ vội vàng ngồi dậy, cầm lấy điện thoại, nhấn phím nghe.

“Chào buổi tối, Mạc Từ, cậu còn chưa ngủ à.”

Đó là cuộc gọi đầu tiên gọi tới của Đoạn Phong đi công tác ba ngày.

Như là bất mãn Đoạn Phong đem mình quên mất ba ngày, Mạc Từ không trả lời ngay.

“Sao vậy? Tức giận?” Đoạn Phong bên kia như là cùng Mạc Từ cố tình tự cảm ứng, thoáng cái đánh trúng nguyên nhân Mạc Từ không nói lời nào, âm thanh có chút cao lên.

Mạc Từ bị đoán trúng nội tâm nghĩ gì có chút ý tứ thẹn quá hóa giận, nặng nề hừ một cái, thề thốt phủ nhận, “Tôi tại sao lại tức giận, anh không ở đây không có ai làm người thử món ăn của tôi, là không thuận tiện thôi.”

Người bên kia nghe ra phàn nàn nho nhỏ trong lời nói của Mạc Từ, kìm lòng không được cong cong khóe miệng, “Phải không, vậy cậu tìm những người khác thử món ăn, những người kia không phải rất đau khổ?”

“Không có, bọn họ mới không cảm thấy đau khổ, tôi làm món ăn không khó ăn.” Mạc Từ lần này đáp rất nhanh chóng, sau khi nhanh chóng nói xong, Mạc Từ ý thức được tâm tình mình sóng trào quá rõ ràng, nhú nhú mày, không nghĩ bị Đoạn Phong quán vào chỗ cong.

“Công tác chuẩn bị trận đấu tiến hành thế nào, thuận lợi không?” Đoạn Phong dời đi chủ đề, như vậy Mạc Từ chuẩn bị đánh trở lại Đoạn Phong có một loại cảm giác nắm tay đánh trên bông mềm.

Đoạn Phong âm thanh rất ôn nhu, hàm chứa ân cần.

Mạc Từ thu thập một chút tâm tình buồn bực không thể phản kích, đưa di động đổi lỗi tai, “Hôm nay thu hoạch rất lớn, lão sư Antoine nói tôi có tiến bộ, tiếp tục như vậy vào thi đấu không là vấn đề.”

“Vây chúc mừng cậu.” Đoạn Phong đang nghe đến phía trước giọng điệu như tranh công cầu khen ngợi, khóe mắt giờ lên, lập tức tán dương.

“Ha ha, tôi sẽ cố gắng.” Phía trước cười ha ha, làm cho Đoạn Phong có một loại xúc động không thể chờ được vọt tới trước mặt Mạc Từ, xoa xoa đầu cậu.

Đơn giản, dễ thỏa mãn, đây là ưu điểm lớn nhất của Mạc Từ.

Ngẫu nhiên toát lên một tia ngây thơ là chỗ đáng yêu của cậu.

Nhìn không thấy người nọ, sẽ nghĩ tới tất cả của người nọ đều rất tốt, nhớ nhung kéo dài, tích lũy tháng ngày, người ở trong đêm dài tĩnh mịch, nhớ tới người đã động ở trong lòng, dĩ nhiên đã trở thành thói quen.

Đoạn Phong từ trong văn kiện xếp thành núi nhỏ đứng dậy, đứng ở chỗ cao nhất của khách sạn nhìn ra xa.

Thành phố trang trí đèn nê ông tựa như dòng sông lưu động, chạy về phương xa.

“Anh tại sao không nói chuyện?” Mạc Từ bên kia nói một tràng, không nghe được âm thanh trả lời nhẹ nhàng giống như Đoạn Phong thường ngày, đề cao âm thanh.

“Tôi đang nghe.” Đoạn Phong phục hồi lại tinh thần, vui vẻ ở khóe miệng càng ngày càng sâu.

“Tôi sẽ sớm một chút trở về, nếu cậu có rảnh nhận tiện đón máy bay.”

Người đàn ông mang theo âm thanh từ tính nghe rất hay truyền tới, làm cho Mạc Từ cho rằng Đoạn Phong thất thần muốn làm khó dễ đem lời nói nuốt trở về.

“À. Về thì gửi tin nhắn cho tôi.”

Mạc Từ thoáng thất thần, ma xui quỷ khiến đem lời nói thốt ra.

...

Mạc Từ không nhận ra cảm giác tê dại quần quýt trong nội tâm đại biểu cho cái gì.

Bỏ xuống nhóm đồng nghiệp một đám ở trong phòng nghiên cứu món ăn mới, nhận được điện thoại của Đoạn Phong đã lập tức đón xe đến sân bay.

Động tác nhanh chóng gọn gàng, thậm chí trên đường không ngừng thúc giục ông bác lái xe chạy nhanh hơn——

Không thể chờ được?

Câu như thế để hình dung bản thân, tựa hồ cũng đúng, nhưng cậu không muốn thừa nhận.

Đoạn Phong chỉ là đi công tác một tuần lễ.

Một tuần lễ không gặp mặt, cậu làm sao sẽ cảm thấy không thể chờ được?

Mạc Từ cảm giận đem suy nghĩ bốc lên ném ra sau đầu, nhưng lòng không như thế vẫn là thúc giục ông bác trên ghế lái.

“Bác lái xe, lái nhanh nữa lên!”

“Chàng trai, lái nhanh nữa, tôi chỉ sợ nhận lấy hóa đơn phạt của cảnh sát.” Ông bác lái xe bắt đầu dĩ nhún vai, từ trong kính nhìn phía sau nhìn thấy lo lắng trên đuôi lông mày của Mạc Từ.

“Hey, cậu là chuẩn bị đi gặp người yêu của cậu, chàng trai?”

“Dạ?” Mạc Từ há to miệng, nhanh chóng giải thích nói, “Không phải, không phải...”

“Cậu yên tâm, lúc tôi còn trẻ chính là sát thủ đường phố thi đấu trên đường phố,” Ông chú lái xe hàm hậu nhún nhún mũi, hướng Mạc Từ nói ra lời điên rồ, “Tôi lái xe rất nhanh, các cậu không đợi lâu nữa đâu!”

Không đợi Mạc Từ đỏ mặt lên làm phản ứng tiếp theo, ông bác lái xe mãnh mẽ nhấn ga, taxi màu vàng thoảng cái xuyên qua khe hở phía trước nhường ra, ở trong dòng xe cộ tăng tốc chạy đi, vào lúc mỗi lần sắp cùng với thân xe khác thân mật va chạm thì lại như một loại kỳ tích tránh được chỗ hiểm, ngăn cách một đoạn khoảng cách an toàn.

Tốc độ cực nhanh chạy như bay, tăng tốc rẽ cua, kỹ năng xe của ông bác lái xe thâm tàng bất lậu, ở trên đường quốc lộ thay nhau trình diễn, làm cho trái tim Mạc Từ rơi rớt nháy vài cái.

“A, chàng trai, đến rồi. Thế nào, chỉ dùng chín trên ba mươi giây!”

Ông bác lái xe nhìn thoảng qua máy đếm thời gian, vỗ vỗ bàn tay, chu môi huýt sao một tiếng, “Xem ra kỹ thuật lái xe của tôi còn chưa luộc nghề.”

“Cám ơn bác, bác lái xe.” Mạc Từ thăm than vài câu, đổ mồ hôi một vòng trên đầu, trả tiền, cước bộ phù phiếm bước về phía cửa sân bay.

Theo dòng người đi vào sân bay, Mạc Từ bốn phía nhìn qunh, Đoạn Phong hẳn là đã xuống máy bay.

Anh ấy đang ở đâu?

Mạc Từ nhìn quanh bốn phía, tìm kiếm một thân hình cao lớn, người đàn ông chân tay thon dài.

Anh nhất định thắt cravat, mặc âu phục màu tối.

Thói quen ăn mặc của Đoạn Phong làm Mạc Từ thu nhỏ phạm vi, chỉ nhìn người đàn ông cao lớn một đầu tóc đen, mặc âu phục màu tối xung quanh sân bay.

Cửa sân bay người lục tục ra vào, Mạc Từ tìm vài phút, vẫn luôn không có thân ảnh trong trí nhớ đi ra.

Mạc Từ có chút sốt ruột dời ánh mắt, suy đoán nguyên nhân Đoạn Phong không có ở đây.

Về công ty trước? Vậy đem cậu gọi đến sân bay đón máy bay làm gì?

Mạc Từ cho rằng Đoạn Phong không phải một người thích nói đùa, trêu cợt người khác.

Như vậy...Mạc Từ xoay người, nhìn về phía nhà hàng nhỏ của sân bay...

Cửa ra vào của nhà hàng đứng một đôi nam nữ, người đàn ông thân hình cao lớn không phải là Đoạn Phong đã tìm vài phút sao!

Mạc Từ nhân tình sáng lên, sau khi vừa nhìn đến cô gái nhỏ nhắn dễ thương, mang giày cao gót đối diện bên người Đoạn Phong, sáng ngời trong ánh mắt nhiều hơn hai cụm ngọn lửa nhỏ.

Bước chân bước ra đột nhiên ngừng lại, Mạc Từ mặt âm trầm, con mắt vẫn không chuyển động nhìn chằm chằm vào hai người trò chuyện vui vẻ.

Đoạn Phong luôn luôn bộ mặt bất cần ngôn tiểu bộ dạng đối với cô gái thì nhu hòa không ít, chuyên chú nghe cô gái nói chuyện. Cánh tay tự nhiên rũ xuống mặt đất, cơ thể trước sau như một đứng nghiêm, nghiêng tai lắng nghe, tựa hồ đối với cô gái bảo trì chú ý nhất định, làm cho đối phương có hứng thú tiếp tục nói tiếp.

Biểu tình nhân nhật, thỉnh thoảng bổ sung một câu, làm cho cô gái đối diện liên tục gật đầu...Hai người tựa như quan hệ tình nhân thân mật, ở bên ngoài nhà hàng nói chủ đề đối phương cảm thấy hứng thú...

Tê ngựa trước khi đến của Mạc Từ đổi thành một loại chua xót căng đầy, cảm giác bế tắc phản cảm.

Tâm tình khác thường không bình thường như thế làm cho Mạc Từ khó có thể xem nhẹ.

Gọi cậu tới để nhìn anh ấy cùng những cô gái khác nói chuyện yêu đương?

Mạc Từ trong lòng tê ngựa, không hiểu cảm xúc cuộn cuộn trong ngực.

Người đàn ông anh tuần đối diện lại hướng cô gái nhẹ gật đầu, cô gái trang phục mode mặt mày cong cong, nụ cười nở ra ở trên gương mặt trắng nõn, một bộ bộ đáng vui vẻ.

...Đây là biểu hiện cảm tình của bọn họ rất tốt a.

Mạc Từ nắm chặt nắm tay, rất nhanh đem một tia bất mãn trong nội tâm thải ra ngoài cơ thể.

Đoạn Phong tìm bạn gái, vì sao không cùng cậu nói qua.

Cậu nghĩ, tâm tình khác thường giờ phút này của cậu đến từ giấu diếm của Đoạn Phong đối với cậu.

Mạc Từ tâm tư trăm chuyển, một hồi thì nhú mảy, một hồi thì nghiêng răng nghiêng lợi.

Trong hơn mười giây đó cảm xúc chuyển đổi điều tiết, Mạc Từ cuối cùng vẫn là tiếp cận tiến lên, nhin xuống chán ghét đối với cô gái bên người Đoạn Phong.

“Anh tại sao lại ở chỗ này?”

“Cậu đến rồi?” Nhìn thấy Mạc Từ chậm rãi đi tới chào hỏi, Đoạn Phong nhú mảy rậm dài, đem đầu chuyển hướng Mạc Từ.

“Ừ, tìm anh thời gian rất lâu.” Một tia ủy khuất trong nội tâm chợt lóe lên, Mạc Từ không đi nhìn bạn gái Đoạn Phong, miễn cưỡng cười vui gật đầu.

“Để cậu tìm lâu như vậy, xin lỗi.” Đoạn Phong trầm giọng xin lỗi làm cho Mạc Từ dễ chịu một chút, “Vừa rồi cùng trợ lý cũng đến đón máy bay, cùng cô ấy nói chuyện một chút chuyện làm ăn.”

Đoạn Phong chú ý tới không tự nhiên của Mạc Từ, vì bỏ đi một phần xấu hổ mất tự nhiên này, Đoạn Phong duỗi thẳng tay, hướng Mạc Từ giới thiệu tiểu thư trợ lý.

“Lizi, trợ lý công ty phân cho tôi.”

“Tiểu thư Lizi, vị này chính là bạn của tôi, Mạc Từ.”

“Xin chào,” Cô gái dùng trang sức trang nhã thân thiện vươn tay, con mắt vừa to vừa đen quay tròn dò xét Mạc Từ.

Biết rõ vừa rồi hiểu lầm quan hệ hai người, Mạc Từ có chút xấu hổ cùng Lizi nắm tay.

“Xin chào.”

Giải trừ xong khúc mắc, cảm giác ghen tuông hiện ra đột nhiên không tồn tại nữa, Mạc Từ đột nhiên cảm thấy thoải mái không ít.

Đoạn Phong hướng nữ trợ lý gật đầu, chỉ chỉ đồng hồ trên cổ tay.

“Boss, tôi về công ty trước, bye bye!” Nữ trợ lý hiểu ý, rất thức thời vẫy vẫy tay, ôm lấy một chồng văn kiện, kéo cái giỏ xinh xắn, đạp giày cao gót đi xa.

Chưa từng cùng nhau xuất hiện nhiều, địch ý do xuất hiện phụ nữ bên người Đoạn Phong mà sinh ra biến mất, Mạc Từ trong lúc nhất thời không biết nói gì để khơi mào chủ đề.

“Cậu làm sao vậy?” Đoạn Phong nhàn nhạt hỏi, bàn tay rộng lớn chụp lên trán Mạc Từ, con mắt màu đen nhìn chăm chăm vào con mắt có chút khác thường của Mạc Từ.

“Không có việc gì.” Bối rối dời ánh mắt, Mạc Từ lấy tay Đoạn Phong ra, ánh mắt chuyển qua Lizi biến mất ở cửa sân bay.

“Đừng hiểu lầm, cô ấy chỉ là trợ lý của tôi, vừa rồi chỉ là nói một việc công tác, tôi đem văn kiện xử lý tốt giao cho cô ấy, để cho cô ấy về trước công ty một chuyến.”

“Tôi không có hiểu lầm.” Mạc Từ lên tiếng, đột nhiên đề cao âm thanh sau khi tiến vào vang trong không khí, Mạc Từ né tránh ánh mắt chuyên chú của Đoạn Phong, vội vàng ngậm miệng, lắc đầu.

“Ha ha.” Cánh tay Đoạn Phong rơi vào trên vai Mạc Từ so với anh thấp hơn một cái đầu, nhẹ nhàng vỗ vai cái, Đoạn Phong cười ra tiếng, Mạc Từ đối với lưu tâm của anh mà làm cậu thụ sủng nhược kinh.

Trong lòng cậu ấy rốt cuộc có bóng dáng của mình.

Một tuần ở ngoài bốn ba một nhọc lập tức biến mất, Đoạn Phong toàn thân cao thấp tràn đầy lực lượng, trong ánh mắt chứa bộ dáng ngại ngùng lảng tránh của Mạc Từ.

“Tôi biết cậu không hiểu lắm.” Đoạn Phong gật gật đầu, làm cho Mạc Từ trước đó buông lỏng thoáng cái thần kinh căng cứng.

“Đoạn Phong, tôi như là sinh bệnh.” Mạc Từ bộ dáng cúi đầu làm cho Đoạn Phong hơi sửng sốt.

“Chỗ nào sinh bệnh?”

“Chỗ này.” Mạc Từ thành thật chỉ chỉ ngực.

“Lúc anh không ở đây, trong lòng luôn luôn mất tự nhiên một chút,” Mạc Từ nhú nhú mày, “Trước kia lúc anh ở đây một chút cũng không cảm giác được. Sợ là bởi vì nguyên do anh không có đây không có người cùng tôi chia sẻ vui vẻ.”

“Sao? Cậu cùng người khác nói qua chưa?” Đoạn Phong trái tim co rút lại, dẫn dắt Mạc Từ nói tiếp.

“Không có, cảm giác rất kỳ quái. Tôi có chứng trầm cảm rất nhẹ, chẳng qua lúc ở nước F rất ít phác tác, lúc anh không có đây, loại cảm giác bắt buộc mình đi ngủ sớm một chút này cảm thấy lại đã trở lại, anh nói xem, tôi có nên đi gặp bác sĩ tâm lý không?”

“Không cần, ép buộc mình ngủ, mấy ngày nay cậu mất ngủ?” Đoạn Phong có chút lo lắng hỏi.

“Ừ, cảm giác không xong hiện ra.” Đoạn Phong lúc này mới phát hiện trong mắt Mạc Từ tơ máu nhỏ mảnh, có chút đau lòng vươn tay——

“Vừa rồi anh cùng nữ trợ lý động tác cùng một chỗ nói chuyện khiến cho tôi có chút mất hứng.” Mạc Từ rầu rĩ nói, đề sờ lên ngực.

Tựa như cảm giác tức giận của đời trước khi cùng người khác tranh phụ nữ lại thua bởi người khác, tuy rằng Đoạn Phong là bạn tốt của cậu, là anh em của cậu, nhưng trong lòng vẫn là rầu rĩ, làm cho cậu không thoải mái.

Đoạn Phong trong lòng đã tràn đầy cảm giác căng tràn, đang muốn điều gì đó nhưng Mạc Từ nói tiếp, là mừng như điên so với vui sướng bất ngờ càng khiến cho người ta choáng váng.

“Anh vẫn luôn ở bên cạnh tôi, được không? Nếu như là quen bạn gái, trước cùng tôi nói một tiếng, để tôi có chuẩn bị.”

Kiếp trước Mạc nhị thiếu lưu luyến sân – hoan, đường tình trường thuận buồm xuôi gió, chưa bao giờ trải qua chông gai.

Cậu không biết loại cảm xúc phức tạp quần quýt này gọi là gì, vì chưa bao giờ có người cho cậu biết loại cảm giác này.

Nhớ lại cả đời trước xa gần bụi phong lưu, phụ nữ cho tới bây giờ đều là ngã vào tiến lên, cho dù bị người khác đoạt cái bỏ (cách gọi thân mật cho người yêu), chỉ cần ngoắc ngoắc ngón tay, một đám phụ nữ khác tư sắc loại cao cấp hiểu rõ sẽ đón lấy mà bám dính.

Chưa từng có người nói cho cậu biết tình yêu là gì, cậu quan hệ, bạn gái đối với cậu có chỗ mưu đồ cũng không vượt quá một tháng, cậu cũng không cho rằng cho và nhận tiền tài, là tiết mục ngu xuẩn chết đi sống lại trong phim truyền hình, là cảm giác tên là tình yêu.

Mạc Từ còn nhỏ chịu tang mẹ, cha đối với hai người con trai cũng không cho quá nhiều chú ý, anh trai tính tình luôn luôn lạnh nhạt đã vào sau khi cậu càng ngày càng tùy hứng làm bậy, dần dần xa lánh cậu.

Tình thân thiếu thốn, chớ nói chi là tình yêu nhiều tình thân.

Không có người dạy cho cậu, cái gì là yêu.

Đều là từ người khác đi đến trước mặt cậu nói ra cảm giác rất tốt với cậu.

Mà ngay cả Winnie cũng là trước một bước mời Mạc Từ, lại tiến hành quan hệ.

Một phần nguyên nhân thất bại rất lớn của Morrison, là ở chỗ đầu Mạc Từ đối với loại tình cảm gì đó này chậm hiểu, cân nhắc không rõ làm cậu cảm giác bức bối lúc có lúc không, vô thức trốn tránh chỗ trống gì đó trong đầu của bản thân.

Cậu không hiểu yêu, bởi vì người khác đối với cậu có hảo cảm, cậu mới có thể đối với người ta tiến hành chú ý làm rõ tâm tình.

Cùng với Mạc nhị thiếu đời trước nói là say mê trong mùi hương của phụ nữ, là loại tình cảm phong lưu không gò bó. Còn không bằng trực tiếp phủ nhận, Mạc nhị thiếu ở trong lưu luyến là người thô lỗ tình cảm chậm tiêu.

Vì thế Mạc nhị thiếu hai thế làm người, ở trên mặt tình cảm vẫn như cũ lộ ra giấy trắng làm cho người ta kinh ngạc, tâm trí không thành thực, mông lung, quang lõa theo thế gian ghé thăm đi qua.

Cảm xúc quần quýt phức tạp, trước kia không có, hiện tại có.

Tìm không thấy người bạn nào thâm giao hơn so với Đoạn Phong dốc bầu tâm sự, Mạc Từ do dự nói ra tâm tình khác thường của mình, lông mày vặn thành bánh quai chèo.

Lúc này.

Mừng như điên cực mạnh cuốn sạch Đoạn Phong.

Trong chớp mắt, giống như cuồng phong lướt qua.

Cát đá cuốn lên bầu trời, trái tim cao cao ném lên bầu trời, nặng nề hạ xuống mặt đất.

Mạc Từ anh yêu này, sao lại có thể đáng yêu như thế!

Con mắt màu đen của Đoạn Phong có vẻ trầm tối, vẫn không nhúc nhích nhìn chăm chăm Mạc Từ nắm lấy gót áo, không ngừng đổi chân chà chà mặt đất.

Trên gương mặt nóng lên của Mạc Từ trên một vòng đỏ ửng, trong đôi mắt màu sáng mang theo một tia xấu hổ. Ánh mắt thỉnh thoảng trốn tránh, lại thỉnh thoảng vụng trộm ngẩng đầu, thừa dịp lúc anh chuyển mắt vụng trộm dò xét anh...

Đoạn Phong không nói gì, làm một cái hít sâu, không để ý chỗ này vẫn là cửa nhà hàng người đến người đi, một phen kéo qua Mạc Từ đợi mình giải đáp khai thông.

Giang hai cánh tay, hung hăng ôm lấy Mạc Từ phát ra kinh hô!

“Anh, anh làm gì vậy!”

“Nói cho em biết đáp án.”

Đoạn Phong phẳng phát như chỗ không người cúi đầu xuống, tiến đến bên tai người mặt căng đến đỏ bừng, khàn khàn nói.

76. Quyển 3 - Chương 6

“Mời các vị tuyển thủ tham gia thi đấu chuẩn bị tốt trận đấu sắp bắt đầu, đeo tốt thẻ phân biệt thân phận, chuẩn bị tham gia thi đấu...”

“Mời các vị tuyển thủ tham gia thi đấu chuẩn bị tốt trận đấu sắp bắt đầu, đeo tốt thẻ phân biệt thân phận, chuẩn bị tham gia thi đấu...”

Trong loa của sân thi đấu giải đấu mỹ thực thế giới truyền ra giọng nữ báo tin máy móc, không sợ làm phiền người khác nhắc nhở lấy các tuyển thủ sắp phải vào khu vực thi đấu.

Các tuyển thủ đến từ các nơi trên thế giới một đường tụ hội, nhân viên công tác khu thi đấu mặc đồng phục thống nhất, cầm dụng cụ phân biệt thẻ thân phận trong tay, nguyên một nhóm kiểm tra thân phận tuyển thủ thi đấu.

“Thật xin lỗi, tất cả dụng cụ nhà bếp trên sân thi đấu đều do bên tổ chức cung cấp, ngoại trừ nước sốt tự chế, bất luận đồ gì cũng không thể mang vào sân thi đấu.” Nhân viên công tác rất nhiệt tình trả lời vấn đề của tuyển thủ tiến vào, chỉ chỉ hòm giữ đồ bên ngoài khu thi đấu, “Đây là quy định giải đấu, ngài có thể mang đồ đặc cất ở bên kia, nhân viên công tác sẽ giữ gìn ổn thỏa.”

“Mạc, đừng lo lắng, thi đấu là một quá trình kỹ thuật, tin tưởng bản thân.” Antoine nâng lên cánh tay mập mạp, vì Mạc Từ động viên.

“Cám ơn thầy. Em nghĩ nhiều ngày cố gắng như thế, nhất định sẽ thành công vào vòng, em lấy lời của thầy em như phương hướng tiến bước!” Mạc Từ gật gù đầu, nổi lên dững khí.

“Tên gốc này, nếu đem huấn luyện của tôi thành nước chảy, cậu trở về sẽ bị đánh đó!”

Antoine dùng sức vỗ vỗ bả vai Mạc Từ, tiếng cười to quanh quẩn ở lối vào đại sảnh thi đấu.

“Đúng rồi, Đoạn đâu?” Antoine nhìn quanh bốn phía, không nhìn thấy người đàn ông Châu Á bình thường chung quy luôn gốc cùng một chỗ với học trò.

“Anh ấy...Anh ấy có lẽ còn đang bận họp ở công ty, không tới...”

Mạc Từ quanh co nói ra, trốn tránh đôi mắt tỏa sáng của lão sư, tựa hồ nhớ ra cái gì, gò má khô nóng, lui về phía sau vài bước, lung tung tạo lý do.

“Anh chàng kia thời điểm mấu chốt sao có thể không đến được, ừm, Mạc, tôi đi đem bắt cậu ta đến. Lúc này, cậu ta nên động viên học trò ưu tú của tôi!”

Bàn tay to của Antoine vung lên, bắt mãi ưỡn ngực.

“Không, anh ấy hẳn là không rảnh, xem như thôi đi...”

Antoine cắt đứt lời của cậu, nhún nhún cái mũi, làm ra một biểu tình hung ác.

“Cậu ta hẳn là tới! Ở trên trận đấu cho cậu nhiều hơn một phần may mắn là chuyện tốt! Cậu ta nếu không đến tôi thay cậu đánh cậu ta!”

“Xin lỗi, đến chậm.” Antoine lớn giọng ồn ào một lát, vừa dứt lời, một cái âm thanh quen thuộc đã một thời gian dài chưa nghe thấy truyền tới.

Hai thầy trò không hẹn là cùng xoay người, người đàn ông Châu Á thân hình cao lớn, chân tay thon dài đi tới, trong đôi mắt màu đen hàm chứa một phần áy náy.

Đoạn Phong đã đi tới, ánh mắt rơi vào trên người vị thầy giáo hào sảng nhiệt tình của Mạc Từ, “Thầy Antoine, tôi đến chậm, khá tốt vẫn có thể đuổi kịp tặng một lời chúc phúc.”

“Không tính là chậm, nhanh cho học trò ưu tú của tôi một cái cổ vũ, trong lòng cậu ấy đang ở trước trận đấu mà thấp thỏm không thôi đó!”

Vị đầu bếp lớn tuổi bụng tròn nổi danh thế giới cười tùm tùm hướng Đoạn Phong gật đầu, phảng phất như vừa rồi uy hiếp hung ác không phải từ trong miệng mình nói ra.

Đoạn Phong lại cười không nói, con mắt liếc về phía Mạc Từ bên người Antoine.

Mạc Từ thấy hai người đem chú ý đặt ở trên người mình, Đoạn Phong đặt biệt quan sát chuyên chú mà lại nghiêm túc...Mạc Từ cảm giác mặt mình đều nhanh chóng bốc cháy lên.

Từ cuối tuần trước đón máy bay Đoạn Phong cho đến bây giờ, bọn họ suốt một tuần lễ chưa liên lạc.

Không điện thoại, không tin nhắn, không cùng đối phương chạm mặt...

Điều đó đối với hai người không có gì giấu nhau, mỗi ngày đều gặp mặt mà nói, là hết sức kỳ quái.

Lời ngày đó Đoạn Phong nói, hết lần này tới lần khác làm cậu mặt đỏ tím đập dồn vài ngày.

“Nói cho em biết đáp án.”

“Em yêu tôi.”

Hai câu nói tách ra đơn giản thổi nổi lên một trận bão sức gió mạnh.

Bão cấp mười thổi qua bên tai, thổi đến cậu rồi bởi trong gió.

...

Sau khi Đoạn Phong buông cậu ra, trong đôi mắt ngoài sắc bén còn hàm chứa dịu dàng hiềm thấy, mang theo cảm xúc, trầm tĩnh nhìn chăm chú mình.

“Anh nói gì?!”

Sững sốt đáp lại đối được một cái nụ cười phát ra âm thanh của đối phương.

Mặt bị nhéo, có loại ánh mắt yên lặng chú ý khác ở đáy mắt, thời gian phẳng phất như ngừng quay, hình ảnh đứng lại, còn lại câu nói ở xa xôi lướt tới.

“Cho em một thời gian ngắn thông suốt bản thân, em yêu tôi, Mạc Từ.”

Con mắt màu đen vô cùng thâm trầm, như là rất nhiều cảm xúc tích lũy ở bên trong.

Ánh mắt mang theo nhiệt độ.

Mạc Từ xoắn xuýt một tuần, nhưng vẫn dám dùng thái độ bình thường giống với thường ngày đối mặt với Đoạn Phong.

“Mạc Từ, chúc em thi đấu thuận lợi, cố gắng lên!”

Người đàn ông ngũ quan tuấn lãng sâu sắc học bộ dáng lão sư Antoine, bắt chước theo một cái ra hiệu, khoe miệng giơ lên, “Tôi sẽ không ép em, chuyên tâm thi đấu, cái gì cũng đừng nghĩ tới.”

“Cám ơn.” Mạc Từ bị ánh mắt trầm tĩnh của anh hấp dẫn, bởi vì Đoạn Phong đã đến mà sinh ra loại xao động kỳ tích đã biến mất.

“Mời các vị tuyển thủ nhanh chóng tiến vào khu thi đấu, đường hướng khu thi đấu sẽ đóng cửa sau năm phút đồng hồ...” Nữ sinh máy móc nhắc nhở lấy còn tuyển thủ còn chưa tiến vào sân thi đấu.

Tay Mạc Từ bị Antoine dùng lực bóp bóp, cánh tay mập mập giơ lên cao cao.

Mạc Từ mang theo tự tin của Antoine và Đoạn Phong cho, lấy ra thẻ phân biệt thân phận, đi đến đường vào khu thi đấu.

...

“Mời các vị tuyển thủ dựa vào dãy số nhân viên công tác phát thẻ trước khi vào bàn, đi đến khu vực thi đấu của mình, trận đấu lập tức bắt đầu, hiện tại tuyên bố quy định trận đấu...”

Mạc Từ dựa vào dãy số rất nhanh tìm được bàn của mình có thiên hướng nhét ở góc trận đấu, xung quanh tuyển thủ thi đấu đến từ các nơi trên thế giới đã chuẩn bị kỹ càng, dựa vào âm thanh trong loa tiến hành thao tác tương quan.

Người đứng đầu liên hội nấu ăn Châu Âu liên hợp ẩm thực Thế Giới đã liên hợp tổ chức giải đấu mỹ thực thế giới này, là ‘Oscar’ giới mỹ thực.

Giám khảo trận đấu lần này không chỉ có nhà mỹ thực nổi tiếng gần xa lập thành, trong giám khảo năm nay tăng thêm vài vị doanh nghiệp ngành ẩm thực, tựa như toàn bộ đội hình đảm nhiệm nhà mỹ thực trước kia đã có chỗ thay đổi.

Giải đấu lần này đem lợi ích của người tiêu dùng làm tư tưởng chủ đạo của trận đấu, dùng sức cạnh tranh tăng sản phẩm của nhà hàng làm mục tiêu, nếu nhận được yêu thích của thực khách, nhà vô địch nấu ăn có tỉ lệ gọi món cao nhất làm nội dung trận đấu, kéo gần khoảng cách giữa thị trường và sân thi đấu, tiền thưởng thi đấu và khen ngợi của khách hàng.

Đón ý khẩu vị của giám khảo, trận đấu càng gần sát thị trường, sản phẩm món ăn càng gần sát đông đảo khách hàng.

Mạc Từ theo thời gian truyền dạy của Antoine, không tự chủ được lựa chọn tiếp cận một ít cuộc sống bình dân hơn, kỹ năng món ăn sắc nét phong cách thanh thoát.

Quý tộc lớn ưu nhã cầm dao nĩa, thời đại không tiếc hao tổn nhiều tiền tài tổ chức một lần yến hội xa xỉ đã qua.

Từ các nơi trao đổi văn hóa ẩm thực và chạm, chi tiêu ẩm thực vẫn luôn chiếm cứ vị trí hàng đầu trong cuộc sống của mọi người.

Màu tóc của giám khảo trên bàn giám khảo cũng không đồng nhất, xem ra các giám khảo cũng tới từ quốc gia khác nhau.

Mạc Từ và những tuyển thủ khác giống nhau, chọn nguyên liệu nấu ăn tốt mình cần, dụng cụ nhà bếp, đang cùng đợi giọng nữ máy móc trong loa ra chỉ thị.

“Thời gian thi đấu trong một tiếng, mời các vị tuyển thủ nắm chặt thời gian, hiện tại – trận đấu bắt đầu!”

Theo tiếng nói rơi xuống, anh chàng cao lớn rõ ràng có huyết thống Bắc Âu bên cạnh người Mạc Từ nhanh chóng đem bơ rắn có sẵn cắt thành hạt lựu nhỏ.

Động tác lưu loát, không chút nào dây dưa.

Mạc Từ cũng theo đó điều chỉnh tốt tâm tình, kế tiếp chuyên tâm suy nghĩ điểm mấu chốt để thắng lợi.

Mài dao không lằm đốn củi giỏi*, Mạc Từ vào trước khi nấu ăn, tiêu tốn vài phút quan trọng để suy nghĩ chi tiết nấu nướng, sau đó lại loay hoay nguyên liệu nấu ăn, tiến hành nấu nướng. Có một cái mô hình tổng thể, tốc độ nấu ăn làm chơi ăn thật.

* : Làm việc gì mà chuẩn bị tốt sẽ thuận lợi hơn

Nắm giữ một bộ bí quyết bản thân Mạc Từ cũng không có giống hướng tuyển thủ bên cạnh lập tức bắt đầu. Đang mất phút đồng hồ suy nghĩ này, Mạc Từ dư quang quét một vòng sân thi đấu sắp xếp chặt đầy.

Một sân nhét ba mươi cái bàn, tuyển thủ bàn phía trước không lập tức nấu ăn chỉ có rải rác vài người.

Cũng không phải đánh giá thấp tuyển thủ trong lòng đã dự tính lập tức nấu ăn, không chăm chú suy nghĩ, Mạc Từ cho rằng tuyển thủ có thể dừng lại suy xét đại khái quá trình, càng có thể nắm giữ đại cục.

Nấu ăn cũng không phải vui đầu khổ sở theo đuổi, xa rời thực tế.

Thời gian càng nhiều, thì nấu ăn cần phải quan sát thao tác tiến hành.

Quan sát người ném món ăn, lưu ý một ít chi tiết nhỏ.

Đây là kinh nghiệm tích lũy nói cho cậu biết, không thể xem nhẹ chỗ rất nhỏ này.

Hiện tại thời gian suy nghĩ trôi qua năm phút đồng hồ, đem nguyên liệu nấu ăn trước mặt lược qua một lần Mạc Từ cũng không cảm giác mình đang lãng phí thời gian.

Người Châu Á và người Châu Âu khẩu vị ẩm thực rất khác nhau.

Thực phẩm chiên dầu có thể ngon miệng là cảnh báo lớn nhất của giới ẩm thực phương tây.

Không chỉ có phá hư nghiêm trọng chất dinh dưỡng trong thức ăn, hơn nữa thức ăn trải qua chiên dầu thường thường tích lũy mỡ và độ nóng quá cao, làm cho bệnh béo phì, dầu mỡ nhiều lần đun ở nhiệt độ cao, sẽ sinh ra vật chất độc hại, cũng chính là chuyện vật chất biến màu gây ung thư.

Nhưng lựa chọn khẩu vị nhẹ, nấu hấp có thể lưu lại dinh dưỡng cũng không thể làm phần đông người có mặt ở đây vui vẻ.

Hấp công dụng dễ tiêu thanh miệng, không thích hợp với khẩu vị nặng của người ngoại quốc.

Hai phương pháp nấu ăn lớn đến từ tinh túy món ăn của Mạc gia chưng, chiên, ở chỗ này không thể phát huy, Mạc Từ ở trong vòng thi đấu không có điều kiện giới hạn tình trạng thư thái, vì thế lựa chọn món dinh dưỡng thường xuyên luyện tập – rượu om hàu.

Con hàu ở công nguyên trước đã bắt đầu nuôi trồng cung cấp làm thực phẩm, chất thịt ngon, dinh dưỡng phong phú, ở trong món Âu thì vẫn luôn là món ăn được lựa chọn đầu tiên.

Mạc Từ cầm con hàu có sẵn, thuần thực dùng nước muối ngâm, để cho con hàu nhả hết cát.

Hành tây có khả năng duy trì nguyên vị của con hầu nhiều nhất, Mạc Từ nhanh chóng cắt tốt hành tây, chờ chảo đun nóng, chế vào dầu oliu để giữ màu trắng trong của hành tây, lửa nhỏ xào hành tây.

Cho hầu vào, đổ vào rượu whisky trộn thi đấu chuẩn bị, xào trộn đều đều, lại một chút hồ tiêu nghiền bột rắc vào, bỏ thêm một chút bơ và bột hồ tiêu đen, dao tây¹ nhẹ nhàng khuấy, cho vào nước sốt bí chế mang đến, Mạc Từ cho vào cái chảo đập nắp đặc chế, lửa nhỏ om hấp.

Thời gian trôi qua nhanh chóng, hầu hoàn toàn mở ra, mùi thơm nồng đậm theo cái nắp lúc gỡ ra tự nhiên đi ra.

Loại mùi thơm này ở trong sân thi đấu giải đấu cũng không tỏ ra yếu kém, đặt biệt ở trong ba mươi vị tuyển thủ tại hiện trường, cuối cùng vài vị đã hoàn thành nấu nướng của bản thân.

Mạc Từ thu dọn xong bàn thi đấu thì thời gian thi đấu vừa mới chấm dứt, giọng nữ máy móc lần nữa nhắc nhở cho tuyển thủ chú ý hạng mục công việc bước tiếp theo.

Bởi vì tuyển thủ qua loa không chú ý thu dọn bàn thi đấu khi nghe thấy tiêu chuẩn cho điểm, biết rõ đã bị đào thải, phần nộ phát phát tay, từ cửa đường vào khu thi đấu giải đấu đi ra ngoài.

Đối thủ ở hiện trường thiếu vài người, các vị tuyển thủ thi đấu giúp nhau quan sát tuyển thủ ở lại thi đấu trên sân, đều lộ ra nụ cười tự tin hoặc là ngạo mạn.

“Hey, xin chào, tôi là Ike.” Chàng Bắc Âu vừa rồi đứng bên người Mạc Từ thi đấu thân thiện hướng Mạc Từ cười cười, lộ ra tám cái răng sạch sẽ.

“Mạc, anh gọi tôi là Mạc,” Mạc Từ nhiệt tình đáp lại chàng trai, không mất thân thiện gật đầu.

“Tôi đến từ nước W, vô cùng thích nấu ăn. Anh thì sao, tôi thấy động tác của anh... Vô cùng thần kỳ, không, hẳn là pro! Anh không phải là đầu bếp chuyên nghiệp ư?”

Chàng Bắc Âu con mắt xanh lam vào lúc các giám khảo đang vì tác phẩm nấu ăn cho điểm, không quên tháo căng thẳng, giải sầu tâm tình cho mình.

Vào thời gian khẩn trương này, Mạc Từ tuy rằng không phải nắm chắc thắng lợi trong tay, gợn sóng không sợ hãi, nhưng cùng người khác nói chuyện phân tán chú ý một chút, cũng là lựa chọn không tệ.

Mạc Từ gật gật đầu, lại khoát khoát tay, “Tôi nguyên gốc là người nước C, tôi mỗi ngày đều ngồi ở trong phòng bếp, nhưng tôi còn chưa tính là đầu bếp chuyên nghiệp, nấu ăn cũng chỉ có thể xem là yêu thích của cá nhân.”

“Khó trách, tác phẩm của anh...”

Chàng Bắc Âu còn muốn nói thêm điều gì, con mắt không tự giác quét đến màn hình điện tử cho biết số điểm của các giám khảo, lập tức ngừng lời nói đề tài vừa nãy, phát ra một tiếng than sợ hãi, “A, Mạc, tôi nhìn thấy tên của anh, tên xếp hạng đầu tiên, còn có ảnh chụp tác phẩm của anh! Giỏi quá!”

Mạc Từ theo tầm mắt của anh ta nhìn lại, trên màn hình điện tử đúng là tên chữ cái màu đỏ cậu điền trên bản kê khai, bao gồm cả điểm số cao nhất đánh dấu bên phải, biểu hiện ở trên màn hình điện tử.

1. Dao tây

77. Quyển 3 - Chương 7

“Anh thật lợi hại, điểm cao nhất, ôi, thật không biết đứng bên cạnh mình chính là một vị cao thủ!” Chàng Bắc Âu phát ra tiếng than sợ hãi, ở màn hình điện tử và trên người Mạc Từ bịn rịn.

“Nghe nói C là một quốc gia thiên đường cho người yêu thích mỹ thực, anh đến từ cái quốc gia thần kỳ đó, nhất định là làm đủ chuẩn bị, câu nói kia thế nào nhỉ...Thâm tàng bất lộ, cao thủ, anh làm thế nào vậy?”

Trong ánh mắt màu xanh lam của chàng Bắc Âu Ike tràn đầy nhiệt tình, nhún nhún đầu vai, học Hollywood trong phim điện ảnh nắm tay hành lễ Mạc Từ, động tác tay chân cổ quái làm cho người khác bật cười không ngừng.

“Tôi dùng đều là nguyên liệu bình thường thôi,” Mạc Từ nhìn về thành phẩm được chụp ở trên màn hình điện tử, “Lúc lột hành tây tôi chịu khó một hồi, cố gắng đi làm món mình muốn làm, đây là bí quyết thành công của tôi!” Mạc Từ uyển chuyển trả lời, cũng không vui mừng giống với chàng Bắc Âu nhiệt tình.

Giải đấu lần này có tất cả hơn ba trăm người tham gia, là giải đấu mỹ thực thế giới có số người dự thi nhiều nhất từ trước đến nay, mục đích của giải đấu là từ tinh hoa mỹ vị quá độ đến lưu thông thị trường, trực tiếp hướng về phía thị trường, hướng về người tiêu dùng.

Ba ngôi chiến thắng đầu tiên sẽ nhận được sự bảo trợ của bên tổ chức, cũng là người đứng đầu giới ẩm thực đảm nhiệm giám khảo, cam kết làm đầu bếp trưởng của công ty dưới danh nghĩa, cơ hội cho các kế hoạch mới, đãi ngộ cực ưu đãi.

Trong ba trăm người, chia làm mười trận vào vòng thi đấu, tiến lên vào vòng đấu loại, ba mươi vào ba, so sánh tỉ lệ ba mươi đào thải vô cùng nghiêm khắc.

Mạc Từ lần đầu tiên tham gia thi đấu dạng quốc tế, kinh nghiệm không đủ, lúc Antoine luôn mãi nhắc nhở, không dám ngậy ngô bùng ra thực lực của mình.

Vì để lại cho bản thân một đường lui, cũng vì hơn một phần nắm chắc thắng lợi trận đấu.

Mạc Từ cười trả lời, trên thực tế không lộ ra bất cứ tin tức gì có liên quan đến năng lực kỹ thuật nấu ăn của mình.

Chàng Bắc Âu nhiệt tình nghe thấy Mạc Từ nhàn nhạt đáp lời, ý thức được bản thân dường đột hỏi, ngừng miệng, đem ánh mắt dời đến chiếc màn hình gửi lại thông báo.

Lúc này, trên màn hình điểm số của người thứ ba tích tụ lên cộng lại vào vòng, rõ ràng là tên của mình, chàng Bắc Âu vốn là định cuốn hành lý về nhà phát ra một tiếng kêu to, ở trong sân thi đấu yên tĩnh nhỏ tiếng nói chuyện có vẻ đột ngột...Nhưng chàng trai đã bị vui sướng chiếm cứ đại não không thêm để ý chút nào, giờ cánh tay lên, để diễn tả nội tâm mừng như điên của mình.

Tiếng la quá to hấp dẫn ánh mắt giám khảo, Mạc Từ đơn giản thối lui vài bước, không muốn bị giám khảo chú ý quá mức, cùng Ike ngăn cách một khoảng cách, nhắc nhở lấy chàng trai Bắc Âu thu liễm một chút.

Điểm số chung nêu lên trên màn hình điện tử, tác phẩm của hai mươi mấy vị tuyển thủ còn lại ở trên sân, đều được lời bình của các giám khảo.

Ý kiến đúng trọng tâm, lời nói sắc bén, làm cho các tuyển thủ đầu ngẩng lên thật cao tiến vào trận đấu cúi xuống, mang theo không cam lòng thất vọng rời sân.

Trận đấu thứ hai của ngày hôm nay kết thúc, Mạc Từ dựa theo lệ cũ nhận lấy thẻ phân biệt thân phận mới của giải đấu, ở dưới sự sắp xếp của bên tổ chức vào nơi ở.

Đêm dài.

Mạc Từ cho bản thân một cú điện thoại đến lão sư, trao đổi ý kiến của từng người, lúc này mới cúp điện thoại.

Có cần phải nói cho Đoàn Phong tin tức này không?

Nghĩ đến kiểu hai người lúng ta lúng túng ở cùng một chỗ, Mạc Từ do dự một chút, cầm lấy điện thoại một lần nữa thả lại.

Lão sư Antoine nhất định sẽ trước nói cho Đoàn Phong, bên tổ chức sẽ ở truyền thông công bố danh sách vào vòng, Đoàn Phong cũng sẽ từ trên danh sách tìm được tên của cậu.

Mạc Từ nghĩ đến đây, để điện thoại di động xuống, cầm lên đơn tuyên truyền của giải đấu trên sô pha.

Hôm nay là ngày thứ ba thi đấu sắp xếp hai trận thi đấu, mười trận thi đấu, chia làm khoảng chừng buổi trưa tiến hành hai trận, nói cách khác, kế tiếp còn có hai ngày bốn trận thi đấu.

Chưa tính tuyển thủ trên đường bỏ cuộc, dựa theo tỉ lệ lên thẳng lên mười so với một, người vào được nơi này chỉ có lác đác ba mươi cá nhân.

Người chung trận thi đấu thẳng lên được, tỷ lệ gặp gỡ có thể rất lớn.

Rất không may chính là, cách vách Mạc Từ, chính là vị trẻ tuổi chàng Bắc Âu luôn luôn phát tiết không hết nhiệt tình.

Chàng trai đôi mắt xanh lam đang ở cách vách cách âm cực kém lớn tiếng nấu điện thoại, cơ hồ mỗi một câu dừng lại, anh ta đều phải lớn tiếng hơn cười to một hồi.

Không biết cùng anh ta gọi điện nói là ai, Ike lớn tiếng là đang ảnh hưởng nghỉ ngơi của cậu, Mạc Từ trong phòng đi tới đi lui một hồi, cảm thấy trước đi tắm rửa tương đối tốt.

Bên tổ chức giải đấu cung cấp căn phòng thiết bị rất tốt, Mạc Từ tắm vòi sen xong, mở TV, nhưng mà chàng Bắc Âu căn phòng cách vách còn đang duy trì liên tục tiếng cười lớn tiếng, nguyên là thoáng cái áp đảo âm lượng TV.

Mạc Từ không thể làm gì nhăn nhú mày, từ trên ghế sofa đứng lên, đi ra ngoài, gõ lên cửa phòng cách vách.

“Ike.”

Tiết tấu có quy luật liên tiếp ba tiếng, cửa rất nhanh được mở ra.

Chàng Bắc Âu đôi mắt xanh lam cười tủm tỉm mời Mạc Từ ngồi xuống, cầm điện thoại ra ban công.

Sau mười phút, Ike đã nói xong điện thoại, từ ban công đi vào.

“Mạc, có cái gì cần tôi giúp đỡ sao?”

Ike tính cách hào sảng lúc không phát ra tiếng cười to, có vẻ vô cùng nhã nhặn.

Mạc Từ sẽ không quên tiếng cười của đối phương có thể xuyên thấu mặt tường, đưa tay giơ lên, tận lực uyển chuyển nói, “Tôi muốn đi ngủ, âm nhạc chỗ anh có thể giảm một chút không?” Mạc Từ chỉ chỉ âm loa âm nhạc không lớn của đối phương.

“A, xin lỗi, quấy rầy giấc ngủ của cậu.” Chàng Bắc Âu rất nhanh kịp phản ứng, nhanh chóng tắt đi âm loa, xin lỗi mở hai tay.

“Cậu không ngồi một chút?” Thấy Mạc Từ lập tức rời đi, lên tiếng giữ lại.

Mạc Từ đạt được mục đích lác đác, nhỏ giọng kéo cửa phòng, đi về gian phòng của mình.

Thấy Mạc Từ rời đi, người chấm dứt điện thoại một lần nữa bấm điện thoại, khóe miệng cong lên, con mắt xanh lam giấu ở trong bóng tối ngọn đèn chiếu không tới, đôi mắt ánh sáng lập lờ.

“Hey, honey, em còn đang nghe?”

“Anh nghĩ thi đấu lần này sẽ rất đặc sắc...”

...

Ba ngày sau.

Dưới chân núi Carters nước F, sân thi đấu giải đấu mỹ thực thể giới.

MC đứng ở trước mặt ba mươi vị tuyển thủ tuyệt bố quy định giải đấu, mang trên mặt nụ cười công thức hóa.

“Các vị tuyển thủ có thể tiến vào vòng bán kết – xin chào các bạn!”

Sau lời dạo đầu kinh điển, MC đánh người uyển chuyển dựng thẳng ngón trỏ, ở trên đôi môi đầy đặn hình thoi điểm một chút, động tác này làm cô tăng thêm vài phần gợi cảm.

MC xin đẹp chớp chớp nhãn tình, đợi cho ánh mắt tất cả mọi tuyển thủ tập trung ở trên người cô, lúc này mới mở miệng, “Các vị nhất định sẽ hiểu kỳ, chúng tôi tại sao phải đem các vị đến đây – Núi Carters,” Đùa

giờn một chút tóc quấn cuộn sóng tự nhiên, MC gợi cảm có chút thần bí giang hai cánh tay, “Có người nhất định sẽ phàn nàn bên tổ chức hành động mặc danh kỳ diệu, thậm chí không có liên quan – điều này đích thực đáng để phàn nàn, làm việc cho bên tổ chức trận đấu lần này, lúc trước tôi nhận được tin tức cũng là sướng sướng thật lâu, phản ứng của mọi người cùng tôi giống nhau.”

Người đẹp MC mang nụ cười mê người trên mặt, rất nhanh đánh võ không khí ngưng trệ ban đầu, vài người đàn ông dáng người cao lớn dẫn đầu thổi huýt sáo, phát tay cười to “Đúng vậy”.

Thây không khí ngột ngạt bị đánh vỡ, nữ MC gợi cảm lần nữa lộ ra nụ cười, cánh tay thon dài chỉ về mặt dãy núi Carters phía sau.

“Carters, dãy núi cao nhất ở nước F, ngọn núi màu trắng bạc, là nơi mà người yêu thích leo núi thám hiểm muốn chinh phục nhất...Đương nhiên, chúng tôi không phải muốn các vị leo lên tòa đỉnh cao đó.” Nữ MC đem lời nói cắt đoạn làm tuyến thủ lung lay một trận, tiếp tục nói, “Carters là một thắng cảnh du lịch một năm bốn mùa cũng có thể ngắm cảnh, tài nguyên rừng phong phú, có rất nhiều động vật hoang dã quý hiếm, thực vật tự nhiên...Ý đồ của chúng tôi không phải phá hư cảnh quan tự nhiên ở đó, đem những động vật đáng yêu và thực vật xếp vào di sản quốc gia kia trở thành thức ăn, đây đương nhiên là không được cho phép.”

“Rốt cuộc là một trận thi đấu dạng gì mà phải để chúng ta ngồi liên tiếp ba giờ xe đến đây thi đấu? Giám khảo trận đấu của chúng ta nghĩ rất đơn giản, chính là trận đấu vòng loại lần này tiến hành ở ngoài trời, chúng tôi giữ lại mười người, tham gia trận chúng kết cuối cùng!”

“Trời ạ, đây là cái trận đấu gì!” Có tuyến thủ đã la lên.

“Thưa ngài, trận đấu của chúng ta không đơn giản, trên thực tế, loại thi đấu này rất thú vị, cũng có thể thử thách tổng hợp lại năng lực của tuyến thủ thi đấu.” Nữ MC gợi cảm điềm đạm giải thích nói.

“Tổng hợp lại năng lực, tiến hành thi đấu ngoài trời, vậy nguyên liệu nấu ăn thì sao? Do bên tổ chức giải đấu cung cấp?”

Tuyến thủ vừa rồi kêu la lớn tiếng hỏi.

“Đúng, nguyên liệu nấu ăn là bên tổ chức giải đấu chúng tôi cung cấp, bắt qua, phải tìm được bọn chúng cần một chút thời gian và tinh lực, thời gian thi đấu của chúng ta rất dư dả, từ chín giờ sáng đến sáu giờ chiều, liên tục chín tiếng.”

Nữ MC cười đến mê người, vấn đề tuyến thủ hỏi, đúng là điều lệ trận đấu kế tiếp cô muốn tuyên bố.

“Tất cả nguyên liệu nấu ăn của bên tổ chức giải đấu đưa đến trong khu vực đặc biệt phía tây của dãy núi Carters, gia súc bình thường và rau dưa trái cây cần dùng trong thi đấu, đều được nhân viên trước đó trải qua xử lý nguy trang, giấu vào trong khu vực này, cần các vị tuyến thủ vận dụng nhãn lực của mình, tìm kiếm lấy được nguyên liệu nấu ăn mình cần dùng đến. Đơn giản mà nói, chúng tôi đem gia súc, kể cả heo dê bò sống ở trong gia súc, đều có tiêm gây tê...Các vị có thể dùng ***** chúng tôi cung cấp để chúng nó càng thêm yên tĩnh, việc đó và đi săn có chút tương tự, trước tự mình tìm con mới ngon, sau đó bắt được, chẳng qua quá trình giản lược rất nhiều.”

“Đã quên nói một điểm, rau dưa trải qua nguy trang, có một phần là có độc tính, bạn phải phân biệt được, những thứ rau dại và những thứ rau dưa an toàn có thể dùng, sau khi thu thập hết nguyên liệu nấu ăn, về tới đây, chúng tôi sẽ đối với rau dưa tiến hành kiểm tra đặc biệt, rau dưa có độc tính được đem đi bỏ, như vậy, các vị không thể không lần nữa tiến vào khu vực đặc biệt của dãy núi Carters, tìm kiếm một lần nữa.”

“Đặc biệt nói rõ chính là, nội dung trận đấu lần này là làm một phần mỹ vị, thịt nướng có sáng tạo. Các vị đối mặt chính là nguyên liệu nấu ăn sống, trên thân mỗi một con động vật, đều sắp xếp đánh dấu dãy số, mỗi người đều có nguyên liệu nấu ăn phù hợp. Đúng, việc này chứng tỏ, các vị phải đích thân mổ xẻ nó, đừng lộ ra biểu tình không muốn, tham dự thi đấu trước đó, tuyến thủ thành công thăng lên, các vị hẳn là từng có kinh nghiệm phương diện này. Nếu không có, ngài có thể cương quyết một chút, học học đồng nghiệp bên cạnh, đem con mới thành công bắt được mổ xẻ, hoặc là, ở đây, trực tiếp lựa chọn bỏ thi đấu rời khỏi.”

Âm thanh vũng vàng của nữ MC, từ từ nói ra quy định thậm chí là nghiêm ngặt của trận đấu.

Ở ngoài đi săn, chia cắt mổ xẻ đầy đủ, dựa vào năng lực của bản thân tìm được nguyên liệu nấu ăn cần thiết.

Loại thi đấu này, là bất luận người nào cũng không lường trước được!

Mọi người nghị luận một trận, âm thanh lớn lên.

“Mổ xẻ, cái quỷ gì gì đó, tôi chưa bao giờ làm qua một con gia súc nguyên vẹn!”

“Các này như là đùa giỡn chúng ta hơn, người nào đã nêu ra nhiều thời gian như vậy để lấy được nguyên liệu nấu ăn, thật sự là sáng kiến tồi tệ!”

“Chưa từng có nghe nói loại thi đấu này, gặp quỷ!”

“Chúa ơi, thật nhiều trò quá đi!”

Âm thanh oán trách càng lúc càng lớn, Mạc Từ từ trong đám người đi ra, phát hiện không có trong mọi người bắt mắt lên án công khai, còn có được sắp xếp vào ở cách vách cậu là Ike chàng Bắc Âu nhiệt tình.

“Anh tại sao không gia nhập bọn họ?” Mạc Từ có chút kinh ngạc nhìn Ike đứng ở một bên quan sát địa hình.

“Nếu phải tiếp tục oán trách, còn không bằng vào trước khi thi đấu chuẩn bị sẵn sàng, thời gian rất quý giá.” Đôi mắt màu xanh lam của Ike chống lại Mạc Từ, tuy rằng hiển lộ ra nhiệt tình và thân thiện, nhưng loại thân thiện nổi mặt nước này, như là bịt kín một tầng sương sớm, nhìn không rõ, làm cho người ta có một loại ảo giác sắp phát sinh cái gì đó.

Mạc Từ bỏ qua một bên ấn tượng không hiểu sao trong đầu, dưới sự đề nghị của Ike trước một bước nhận lấy dây số và ***** của mình, mặc trang phục phát cho, hai người kết đôi đi vào khu vực đặc biệt trận đấu xác định.

Nhìn thấy có người rời đi, các tuyển thủ trong ồn ào theo phản ứng bứt ra, đều nhận súng sẵn của từng người, đi vào trong núi.

Một trận thi đấu ở ngoài khảo nghiệm tổng hợp lại năng lực, ở chỗ này kéo màn

78. Quyển 3 - Chương 8

Mạc Từ cơ thể khỏe mạnh, đó là trước khi còn chưa trúng đạn ở xương ức.

Sau khi trúng đạn, trong một đoạn thời gian tương đối dài, Mạc Từ mỗi ngày sẽ phối hợp phương pháp của bác sĩ tiến hành rèn luyện khôi phục.

Mặc dù vết thương đã khỏi hẳn, không ảnh hưởng cuộc sống bình thường, nhưng đối với loại vận động leo núi đi săn hao tổn thể lực này, Mạc Từ chiếm không được bất luận cái ưu thế gì.

Ngay từ đầu, Mạc Từ cùng với Ike kéo ra khoảng cách rất xa, rút lại sau lưng xa xa với Ike.

Khu vực đặt biệt trên bản đồ định ở giữa sườn núi dãy núi Carters, độ cao một ngàn mét so với mặt nước biển.

Mạc Từ phát động khí lực đôi chân, lưng mang ba lô leo núi bên tổ chức giải đấu đặc biệt phát ra, khi vào năm trăm mét, rốt cuộc đi không nổi nữa.

Thở hổn hển từng ngụm từng ngụm, Mạc Từ tựa ở trên thân cây, bình phục hô hấp của mình.

Còn có năm trăm mét, mà mình hiện tại đã không có khí lực đi đến mục tiêu.

Hít thở nặng nề lên, tuyển thủ thi đấu phía sau đều đuổi tới đi lên, lướt qua Mạc Từ, không ai dừng lại, nguyện ý giúp đỡ Mạc Từ một phen.

Thời gian vô cùng quý giá, chín giờ dư dả, bớt thời gian leo lên sườn núi, xuống núi, chỉ còn lại năm giờ.

Đi săn, tìm kiếm rau dưa ngự trang, thu thập tất cả nguyên liệu nấu ăn mình cần, việc này cũng cần đủ kinh nghiệm và nhân lực mới có thể không chế.

Mổ xẻ thịt bò và hoặc thịt heo cần cho thịt nướng, cần phải hiểu rõ kết cấu da thịt của chúng nó.

Đầu bếp kiến thức cơ bản chắc chắn, căn nguyên là ở nhiều năm khổ luyện chăm học.

Mạc Từ nhớ tới thật lâu trước kia cha vì mình chế định ra một loạt kế hoạch huấn luyện, rõ ràng mỗi một cái bộ vị của chúng nó. Lúc ấy lấy ra lợn sữa nhỏ luyện tập, làm cậu rõ ràng đầy đủ đến chỗ yếu điểm rất nhỏ, cậu có thể ở trong vòng ba ngày, dùng mỗi một cái bộ vị trên người lợn sữa, làm ra một đạo món ăn, tự nhiên là hạ công phu rất nhiều.

Bộ vị thích hợp làm thịt nướng nhất vào tay, hạ dao tinh chuẩn.

Mạc Từ tự tin cho rằng, tuyển thủ thi đấu ở đây có thể vượt qua cậu, không vượt quá ba người.

Chỉ là...Leo núi đi săn là nhược điểm của cậu.

Mạc Từ thần sắc buồn bã, vịn thân cây tích góp thể lực.

“Nè, Mạc, cần tôi giúp anh một phen không?”

Âm thanh từ phía trên truyền đến, Mạc Từ xoay người, nhìn thấy người Bắc Âu nhiệt tình quay trở lại, đi đến bên cạnh cậu.

“Anh tại sao quay lại?” Mạc Từ kinh ngạc hỏi hướng Ike trên đường lợn trở lại, nụ cười thân thiện trên mặt đối phương làm cậu thấy được hy vọng.

“Bởi vì anh cần tôi giúp đỡ. Vì thế, tôi đã quay lại.” Ike hướng Mạc Từ duỗi tay phải ra, mang nụ cười rực rỡ trên mặt.

Leo núi là một mục vận động rất tiêu hao thể lực, Ike vẫn luôn đi ở phía trước Mạc Từ, tốc độ như giảm trên đất bằng làm Mạc Từ rơi ở phía sau kinh ngạc không thôi. Nhưng Mạc Từ gần sát nhìn vào Ike đáng người cao cao, trên mặt lại không có một giọt mồ hôi.

“Anh tuyệt không mệt mỏi?” Mạc Từ cầm tay Ike đưa qua, dựa vào đó chống đứng lên, đem tâm lý nghi vấn nói ra.

Gò má Ike rất khô ráo, không có một giọt mồ hôi, mái tóc màu vàng kim hết sức phục tùng, không có dấu vết bị mồ hôi ướt nhẹp...

“Tôi trước kia là có năng lực về việc này, tôi đi qua rất nhiều nơi, độ cao một ngàn mét với tôi mà nói, là một bữa ăn sáng.” Ike trả lời vấn đề của Mạc Từ, làm một động tác, làm cho Mạc Từ học tư thế của anh hướng bám lên trên.

“Tay, tay phải thả lỏng, bước chân bước không thể đồng nhất, nó sẽ làm cơ thể mất đi cân đối, học theo tôi.” Ike có nhiều kiên nhẫn dạy bảo Mạc Từ, không chút nào để ý đằng sau càng ngày càng nhiều tuyển thủ thi đấu vượt qua bọn họ.

Ban đầu Mạc Từ thả không ra tay chân, tốc độ dần dần nhanh lên, hai tay hướng bám lên, Mạc Từ giẫm tảng đá ổn định dưới chân, đi tới một khoảng cách.

Dọc theo đường đi; Đường xa gặp ghềnh không bằng phẳng, phần lớn về sau cần dùng cả tay chân, trèo lên bờ mồm núi đá.

Tuyến đường bên tổ chức giải đấu quy định đến khu vực đặc biệt vô cùng biến thái, dấu hiệu màu đỏ đánh dấu tuyến đường, là tuyến đường bọn cậu phải đi qua, không thể tùy tiện rời khỏi. Tất cả mọi người phải đi qua tuyến đường này, ở bên cạnh dấu hiệu màu đỏ treo dây số thi đấu của bản thân, một trăm mét một cái thẻ mã số, trên đường đi cần treo đủ mười cái thẻ dây số.

Ike đã treo đủ bảy cái thẻ dây số quay trở lại hai trăm mét, giúp đỡ Mạc Từ, ở chỗ bảy trăm mét nhìn thấy dây số ứng với Ike, Mạc Từ có chút xin lỗi nhìn xem ngài Bắc Âu đối với cậu duỗi tay viện trợ.

“Cám ơn anh, Ike, vô cùng cảm kích anh đối với tôi giúp đỡ.”

“Không cần cảm ơn, nước C các anh không phải có một câu, gọi là có qua có lại? Ha ha, tôi quay lại là có chỗ cần anh giúp đỡ, đợi lát nữa cần giúp đỡ của anh, yêu cầu anh đừng từ chối tôi.” Ike vỗ vỗ bả vai Mạc Từ, khoe miệng hiện lên vẻ mỉm cười.

“Là loại giúp đỡ gì? Làm sao anh biết tôi có khả năng giúp đỡ anh?” Mạc Từ vui đùa tựa như đập trở lại bả vai Ike, lại bởi vì tình trạng chiều cao xấu của cơ thể mà sửa lại đập sau lưng chàng Bắc Âu.

“Thực giác, tôi vô cùng tin tưởng thực giác, Mạc, thực lực của anh không kém. Tôi đoán, anh đã dùng bị súng bắn thương, ở vị trí xương ức...”

Ike quay đầu lại, kéo tay Mạc Từ qua, để cho đối phương mượn lực leo lên trên.

“Anh làm sao biết được?” Âm thanh đề cao, đôi mắt Mạc Từ mọc rễ ở trên người Ike.

“Vị trí ở xương ức xác nhận rất dễ, từ tư thế đi đường của cậu là có thể nhìn ra được, đi được một hồi phải nghỉ ngơi một lát, điều này chứng minh vết thương của anh khỏi hẳn không bao lâu, phán đoán sơ bộ, hẳn là vào hai tháng trước.”

Ike lãnh tỉnh phân tích nói, đánh giá suy đoán tuyến đường đi.

“A, suy đoán của anh rất chuẩn xác, tôi thậm chí hoài nghi anh tận mắt thấy quá trình tôi bị thương, điều này làm cho tôi...Cảm thấy nguy hiểm.” Mạc Từ vỗ vỗ ngực, cẩn thận quan sát phản ứng của Ike.

Chàng Bắc Âu không có bất luận khác thường gì, ngược lại nghiêm trang vỗ vỗ ngực, động tác bảo đảm.

“Tôi không có ác ý gì, Mạc, ít nhất hiện tại không có, tôi cam đoan suy đoán đối với vết thương của anh chỉ là xuất phát từ tính chất nghề nghiệp mẫn cảm của tôi, tôi có một phần công việc nguy hiểm, nhưng tôi không thể nói ra được, hy vọng sau này anh có năng lực giữ bí mật cho tôi.” Ike kẻ sát lỗi tai Mạc Từ, nhẹ nhàng nói.

“Tôi sẽ.” Mạc Từ trong lòng ngưng trệ, có chút hối hận hỏi vấn đề vừa rồi, gật gật đầu, Mạc Từ thuận lợi ở cột mốc màu đỏ treo lên thẻ mã số của mình.

Hợp tác chính là đôi bên có lợi.

Vào lúc này, Mạc Từ và Ike phối hợp thiên y vô phòng.

Tài bắn của Ike rất tốt, *****có chút nặng nề được anh cầm lấy thoải mái, đối với bò đen nhận dạng, kim gây tê rất nhanh bắn trúng vào cơ thể bò đen.

Mạc Từ so sánh bò đen trái ngược với ánh mắt và kỹ thuật bắn xa tuyệt hảo của Ike.

Dựa vào thói quen đối với tứ chi động vật, quá trình Mạc Từ mổ xẻ rất nhanh chấm dứt.

Thịt thăn, là miếng thịt tươi non nhất, ít gân mỡ, thịt nạc nhiều hơn, hàm lượng mỡ thấp, bình thường là lựa chọn tốt nhất làm bò beetsteak.

Mạc Từ ở dưới sự giúp đỡ của Ike lựa chọn dùng thịt thăn tốt nhất, dùng bao nhựa bao lại, đặt ở trong ba lô.

Cả quá trình vô cùng thuận lợi, kế tiếp việc cần phải làm, chính là rau dưa trải qua nguy trang.

Ớt chuông xanh, cà chua, lá mè, rau xà lách, hành tây, cà rốt...Mỗi một loại rau dưa đều trải qua nguy trang cẩn thận. Ở trong phần việc này, đối với rau dưa thì chỉ giới hạn ở trong rau dưa thông dụng trong siêu thị.

Quả ớt màu hồng phấn, cà chua màu tím, thậm chí hành tây là màu trắng...Mạc Từ ở trong quá trình thu thập đối với người vẽ kế hoạch trận đấu này có một loại nhận thức gần như biến thái khắc sâu.

Sau khi thu thập tất cả rau dưa cần thiết, hai người bằng tốc độ nhanh nhất xuôi theo tuyến đường đặt ra trở về.

Một đường hữu kinh vô hiểm, Mạc Từ thành công trả ‘Nhân tình’ của Ike.

Khi trở về nơi đóng quân dưới chân núi Carters thì mặt trời còn đang treo ở một góc bầu trời.

Xem xét thời gian, vừa mới ba giờ.

Bọn họ là nhóm người đầu tiên trở về.

Nữ MC gọi cảm ở dưới tán ô cao nhân hạ uống trà treo nụ cười mê người, đối với tốc độ kinh người của hai người phát ra phương thức tán thưởng đặc biệt của mình.

Dựa theo quá trình kiểm nghiệm tất cả thể dầy số qua cửa, hai người lấy được xác nhận tư cách thi đấu, thành công tiến vào một phân đoạn cuối cùng.

Thịt non vị thơm béo, tự nướng tự ăn, lại dùng thêm rượu ngon, hương vị độc đáo, ở nước C có mấy trăm năm lịch sử.

Mạc Từ theo nhân viên công tác ở đây lấy vào tay dụng cụ mình muốn.

Lấy lên lò bếp nướng, một lớp giấy bạc nướng trực tiếp, có thể ngăn chặn tiếp xúc trực tiếp với thức ăn gây ung thư.

Chọn dùng nguyên liệu thịt nướng là toàn bộ thịt thăn trên thân bò, rắc lên gia vị đặc biệt, thêm vào hành tỏi nhuyễn đã trải qua xử lý ngay trong rừng rậm dãy núi Carters, đem lá mè chà nát, gộp chung với tương nướng thịt, cắt vài đường trên miếng thịt thăn tươi ngon. Nhiều lần quét lên nước tỏi, pha loãng gia vị. Cuối cùng băm nhỏ cà rốt, ớt, cùng nhau bao ở trong rau xà lách.

Đại công cáo thành, Mạc Từ tăng thêm than đốt nướng, thỉnh thoảng thay đổi vị trí miếng thịt, nắm chắc vị trí tốt nhất nướng món thịt nướng ngoài trời này.

Thịt bày ra trên miếng sắt, không bao lâu, liền ngửi thấy âm thanh xì xèo.

Mặt ngoài thịt nướng đã đổi màu, Mạc Từ thoáng cái lật rau xà lách bọc thịt nướng, đổi rau xà lách mặt ngoài đã mất đi hơi nước, quét lên nước sốt chế tạm thời.

Tiếng vang xèo xèo vang lên lần nữa lọt vào ta, trong không khí tràn ngập mùi thơm nồng đậm, thỉnh thoảng thơm ngát mùi nước sốt tỏi đặc thù ở mặt ngoài, món thịt nướng này vào thời gian các tuyển thủ trận đấu lục tục trở về đã hoàn thành.

Nướng xong thịt, vẻ ngoài đổi màu, bên trong đỏ tươi, chỗ tươi non đó, cực kỳ có vị thịt nguyên bản, cũng là thời gian để ăn tốt nhất.

Thịt nướng của Mạc Từ được nhân viên công tác hiệu suất cao, trước tiên đem cho các giám khảo ngồi ở dưới tán ô.

“Mạc, tốc độ của anh thật nhanh.” Ike nói lau mồ hôi nóng trên trán, thịt nướng trong tay đã hưng phấn vang lên xì xèo, làm không bao lâu là có thể hoàn thành.

Khứu giác Mạc Từ nhạy bén ngửi thấy được bên trong thịt nướng của Ike cho thêm gia vị.

là xâu thịt nướng được xâu đẹp dài ở trên dầu nóng xì xèo, hương vị mật ngọt quanh quẩn xung quanh, lớp da xốp bên ngoài bị bong ra, mùi thịt phiêu bồng.

Ike làm là thịt nướng Brazil...

Mạc Từ hơi kinh ngạc nhìn Ike động tác thuần thục đem thịt nướng lật mặt, trong nội tâm hiện lên một tia bất an.

Lau một phen mồ hôi, tác phẩm của Ike hoàn thành sau Mạc Từ, trở thành vị tuyển thủ thứ hai hoàn thành tác phẩm.

Các giám khảo đem thịt nướng nhắc mang lên bàn vuông tạm thời, kiểm nghiệm một lượt chất lượng thịt nướng.

Hai đạo hương vị bất đồng hòa trộn với nhau, mùi hương đặc biệt của món ăn nướng than cũng không dung hợp cùng nhau, Mạc Từ kiểu dạng phong phú, Ike đơn giản thuần thục.

Các giám khảo lúc trao đổi đều tự ý kiến, sau đó tuyển thủ lục tục trở về cầm lên cái khung đốt nướng.

Thời gian chín tiếng thi đấu, đối với tuyển thủ trở về trước một bước mà nói, tuyệt đối là ưu thế áp đảo.

Các giám khảo dựa theo tổ chất tổng hợp lại của tuyển thủ làm ra so sánh, đem khẩu vị để lại cho các tuyển thủ sắp hoàn thành thịt nướng, không có lấp đầy bụng trước, phần thịt nướng đầu tiên ăn vào trong miệng tự nhiên là vị ngon nhất.

Ấn tượng chia ra rồi, thành tựu trận đấu gần phía trước, tìm được một cái tên số mười người trong đó, tất nhiên không nói chơi.

Tất cả tuyển thủ cơ hồ là cướp thời gian từ chỗ nhân viên công tác ‘Giật’ lấy dụng cụ cần thiết, cùng với bước chân dưới chân nhanh hơn, xử lý thịt nướng, chuẩn bị nguyên liệu...

Tình cảnh nát bét.

MC vào thời gian đúng sáu giờ ấn đồng hồ bấm giờ tính thời gian.

Người nào nếu không hoàn thành tác phẩm bị trực tiếp loại bỏ.

Ở lại hiện trường, chỉ còn lại hai mươi ba cá nhân.

MC gợi cảm mang gương mặt thần bí, ngón trỏ đặt ở trên cánh môi, tách ra một nụ cười mê người.

“Các vị tuyển thủ lưu lại, xin chào các vị, thật vui mừng vì các vị thuận lợi hoàn thành thi đấu ngoài trời, các giám khảo ở phía sau tôi, đối với biểu hiện của các vị hết sức hài lòng.

Hiện tại, các giám khảo trên bàn giám khảo đem tác phẩm xuất sắc của các vị, cho ra đánh giá tương xứng.”

Giọng nói rơi ra, tác phẩm thịt nướng chạy hoàn thành trước sáu giờ đặt cùng một chỗ đưa đến trước mặt các giám khảo.

Khoảng cách giám khảo rất gần với các tuyển thủ, quan sát rất rõ ràng biểu tình rất nhỏ của các giám khảo, tùy giám khảo thưởng thức tác phẩm của mình mà khẩu trương chờ mong.

Hai mươi phút rất nhanh qua đi, trải qua thảo luận của các giám khảo ở dưới sự thống kê của nhân viên công tác xác định danh sách vào vòng.

Tuyển thủ được đọc tên gọi tất nhiên là vẻ mặt vui sướng, tuyển thủ không được đọc tên gọi vẻ mặt tối tăm tức giận rời đi.

Đang lúc trận đấu tiến vào kết thúc cuối cùng, một người Châu Á vóc dáng thấp giữ lại hai mảnh ria mép đứng dậy, phần nộ chỉ hướng Mạc Từ và Ike, đưa ra ý kiến phản đối của bản thân.

“Các người không công bằng, tôi tận mắt thấy hai người kia vi phạm trận đấu cố ý gian dối quy định!”

Lời của người đàn ông vóc dáng thấp kích khởi ngàn tầng sóng cuộn, tuyển thủ chuẩn bị rời trận lần trở lại, quàng tay, dù bận vẫn ung dung nghe tuyển thủ vóc dáng thấp tâm tình kích động đưa ra ý kiến phản đối.

Mọi người xúm tới, Mạc Từ và Ike thoáng cái đứng ở nơi đầu ngọn sóng.

“Anh nói gì?” Không đợi Mạc Từ cau mày lên tiếng, Ike tính cách hào sảng đứng ở phía trước Mạc Từ, ngăn trở mọi ánh mắt của mọi người, âm thanh lạnh lẽo chất vấn người đàn ông vóc dáng thấp sắc mặt đỏ bừng.

“Hai người gian trá, tôi tận mắt thấy hai người gian trá, giám khảo, tôi muốn khiếu nại bọn họ, thành tích của bọn họ là dựa vào gian trá mới có được!”

Người đàn ông vóc dáng thấp trong miệng nói ngôn ngữ nước F giọng nói lạ lùng có vẻ buồn cười, nữ MC gợi cảm đi ra, biểu tình nghiêm túc, “Quý ngài này, ngài có chứng cứ gì chứng minh bọn họ giả dối thành tích?”

Nhìn thấy có người đáp lại, người đàn ông vóc dáng thấp ồ ồ cổ họng kích động quơ hai tay, dùng tiếng nói không lưu loát trả lời vấn đề của MC.

“Ở trong rừng dãy núi Carters, tôi nhìn thấy anh ta không phải dùng ***** của bản thân gây tê bò đen!” Người đàn ông vóc dáng thấp chỉ hướng Mạc Từ, trong khe mắt ti hí híp lại lộ ra thần sắc căm hận, “Là bạn của anh ta xử lý hai con bò đen, thủ đoạn vô cùng cao minh, bọn họ cũng không độc lập hoàn thành phân đoạn quy định trận đấu, đây là dối trá, ngang nhiên dối trá, xin các giám khảo một lần nữa cân nhắc danh sách vào vòng, đem bọn họ không phải độc lập hoàn thành hạng mục từ trong danh sách loại bỏ!”

Nói xong, người đàn ông vóc dáng thấp chèn lách, trên mặt bộ dạng tướng mạo hèn mọn bỏ ỏi lộ ra vài tia đắc ý.

Chỉ cần đem hai người kia từ trong danh sách thi đấu loại bỏ, gã không được vào vòng nhất định có thể chen vào trận chung kết cuối cùng!

“Thưa ngài, ngài nói hai quý ngài này thi đấu gian trá, dùng thủ đoạn không công chính thắng được trận đấu?”

“Đúng vậy.” Người đàn ông vóc dáng thấp gật gật đầu, trong mắt ti hí lộ tinh quang.

“Được, thưa ngài, tôi cần cùng các giám khảo thảo luận một chút, đưa ra quyết định tiếp theo, mời ngài ở nguyên chỗ nghỉ ngơi một chút.” Nữ MC tiếp nhận khiếu nại của người đàn ông vóc dáng thấp, đi đến trước bàn giám khảo đối với việc này triển khai thảo luận.

Nhìn thấy biểu tình nghiêm túc của MC, người đàn ông vóc dáng thấp ông cánh tay, mắt ti hí nhìn chăm chăm vào Mạc Từ và Ike, không nói lời nào, thỉnh thoảng lộ ra một cái mỉm cười đắc ý từ khóe miệng kéo ra.

“Ike? Việc đó có đúng là trái với quy định trận đấu...” Mạc Từ nhỏ giọng đối với Ike cau mày nói ra.

“Tôi tin tưởng chúng ta cũng không trái với quy định, ở dưới thời gian kiểm chứng tiếp nhận tư cách thi đấu, nhân viên công tác cũng không đối với điều đó đưa ra ý kiến khác, trong quy định trận đấu không có điều lệ không cho phép hợp tác, tôi nghĩ, hẳn là không có việc gì.” Ike có chút cúi đầu, tỉnh táo phân tích, đôi mắt màu xanh lam bắn về phía người đàn ông vóc dáng thấp.

Trong ánh mắt màu xanh lam nhiều hơn vài đạo uy hiếp, xuyên qua ngoài đám người, rơi vào trong mắt người đàn ông vóc dáng thấp cứ lý lẽ đấu lý.

Vẫn là biểu tình cười, nhưng đạo ánh mắt kia như là rần đang ẩn thân ở góc âm u khóa chặt con mồi, ánh mắt không chứa tình cảm làm cho người ta không rét mà run.

Người đàn ông vóc dáng thấp run rẩy cơ thể, tránh đi ánh mắt của Ike, không nghĩ vì thế mà rời khỏi trận đấu.

Ngẩng đầu, người đàn ông vóc dáng thấp không cam lòng lo lắng chờ đợi kết quả cuối cùng nhất sau khi các giám khảo thảo luận.

1. Thịt nướng Brazil

79. Quyền 3 - Chương 9

Thảo luận rất nhanh chấm dứt, MC tổng hợp lại thông tin của mỗi vị giám khảo đưa ra lời đáp nghi vấn của người đàn ông.

“Ngài Saito Kuro, đối với nghi vấn tính công bằng trận đấu của ngài hướng các giám khảo trận đấu đưa ra, trải qua thảo luận nhất trí, bên tổ chức giải đấu chúng tôi cho rằng, hai vị đây đưa ra cũng không có bất luận chỗ nào trái với quy định trận đấu, thành tích trận đấu của bọn họ có hiệu lực như cũ.”

Nữ MC hướng người đàn ông vóc dáng thấp lễ phép mỉm cười, trình bày ý kiến của các giám khảo.

“Cái gì, tôi không phục! Tôi tận mắt thấy bọn họ hợp tác hoàn thành trận đấu, đó hiển nhiên là gian trá, ảnh hưởng nghiêm trọng đến tính công bằng của trận đấu!” Người đàn ông được nữ MC đọc tên gọi kích động giơ tay lên, cùng với kết quả đoán trước hoàn toàn tương phản, làm mắt ti hí của gã mở đến lớn nhất!

“Ngài Saito Kuro, mời ngài ổn định tâm trạng một chút, điều lệ trận đấu của chúng tôi cũng không có yêu cầu không cho phép hợp tác, trên thực tế, mục đích trận đấu lần này chính là hợp tác cùng chiến thắng, hy vọng ngài có thể hiểu được...” Lời của nữ MC bị Saito Kuro mặt mày tràn đầy dữ tợn cắt đứt, Saito Kuro mặt mang vẻ giận dữ chạy về phía bàn giám khảo, cứ lý lẽ đấu lý, “Trong điều lệ trận đấu không có điều đó, bọn họ phạm quy!” Bộ dáng kích động hung ác làm cho một đám giám khảo đen mặt.

Ở dưới âm thanh hô to của nữ MC, nhân viên công tác hướng về Saito Kuro đỏ mặt xông tới giám khảo bắt đi, “Ngài Saito Kuro, tuy rằng điều lệ trận đấu không có văn bản quy định rõ ràng, nhưng là cùng chung cùng tiến, cùng nhau tiến bộ, là mục đích theo đuổi trước sau như một của chúng tôi. Chúng tôi vừa rồi điều động xem camera dọc đường, hai vị ngài đưa ra cũng không có không tuân theo thao tác quy định, dưới loại tình huống này không tạo thành yêu cầu gian trá. Hoan nghênh ngài lần sau tham gia giải đấu, ngài Saito Kuro.”

Nói xong lời cuối cùng, nụ cười lễ phép của nữ MC không còn duy trì nữa, biểu tình nghiêm túc làm cho tất cả mọi người nhìn thấy một mặt cường thế của cô.

Saito Kuro hai mảnh ria mép nhỏ sắp cọ trên cái mũi còn muốn nói cái gì, nhưng nhân viên công tác lực đạo rất lớn đã đem gã mang khỏi trận thi đấu, trả tất cả giấy chứng nhận, Saito Kuro xám xịt biến mất ở dưới mắt mọi người.

Màn đêm bắt đầu phủ xuống.

Lúc này, mọi người tụ họp đều tản ra, dựa theo tuyến xe khác nhau ngồi chặng đường phương hướng khác nhau.

Có tuyển thủ dự thi giống như Saito Kuro tức giận bất bình, còn muốn quay lại cùng Saito Kuro đứng cùng một trận doanh. Sau khi vừa nhìn thấy tác phong cương quyết và mạnh mẽ vang dội của bên tổ chức giải đấu, bọn họ không nghĩ giống như Saito Kuro đến mặt mũi cũng mất, đành phải thôi.

Mạc Từ cùng Ike bên cạnh, triệt để bình ổn lại.

Mạc Từ lòng mang thấp thỏm nghe được nữ MC tuyên bố kết quả, tảng đá lớn trong nội tâm vừa rồi rơi xuống đất. Vốn cho là người đàn ông đáng thấp gáy âm ỉ, thì sẽ hủy bỏ quy tắc trận đấu, nhưng đối phương bộ dáng thất bại phần nọ mà về đúng là thở phào thật nhiều.

Mạc Từ vô cùng cảm kích tính cách cởi mở của Ike, đi đến trước mặt Ike, Mạc Từ duỗi tay phải ra, “Cám ơn giúp đỡ của anh, Ike.”

“Việc này chẳng là gì,” Ike nắm tay phải của Mạc Từ, “Anh cũng cho tôi giúp đỡ rất lớn, chẳng qua, tôi chờ mong biểu hiện của anh ở trận chung kết, Mạc.”

Trong ánh mắt màu lam của đối phương tràn ngập chăm chú, Mạc Từ sững sờ, tiếp nhận dùng sức gật đầu, lộ ra một cái nụ cười tự tin.

“Được, Ike, tôi sẽ không để cho anh thất vọng.”

...

Trận chung kết cuối cùng định vào thứ sáu.

Các tuyển thủ ở dưới cảm xúc tiếp nhận sẽ ảnh hưởng đến linh cảm và phát huy của trận chung kết, hơn nữa trận chung kết của giải đấu mỹ thực từ trước đến nay đều là tiến hành ở dưới sự tham dự của truyền thông, bên tổ chức giải đấu lo lắng đến hai điểm này, quyết định hủy bỏ hình thức trận đấu phong bế.

Nơi sắp xếp giải đấu chỉ tạo điều kiện để nghỉ ngơi, không giới hạn tự do của các tuyển thủ, toàn bộ tuyển thủ chỉ cần vào sáng thứ sáu mười giờ đến hiện trường trận chung kết, tiến hành nhận định thân phận là có thể tham gia trận đấu.

Mạc Từ sau khi kết thúc cuộc tranh tài tiến hành ngoài trời ở dãy núi Carters, thì trở về nơi ở.

Lão sư Antoine nhận được tin tức trước tiên, để cho Mạc Từ trước ở tới phòng bếp tư nhân, mọi người ở phòng bếp tư nhân của Antoine vì Mạc Từ tiến hành chúc mừng.

Rót cho học trò của mình một ly rượu, Antoine dùng lực đập bả vai gầy của Mạc Từ, phát ra tiếng cười to thoải mái.

“Đến, cụng ly, Mạc, học trò ưu tú của tôi, cậu làm không tệ!”

“Mọi người vì Mạc nâng ly, cậu ấy cần một cổ vũ như thế!” Đã từng nổi giận vung Mạc Từ hai bạt tai, cộng sự Steve của lão sư Antoine giơ ly rượu lên, vì ly rượu rồng của Antoine một lần nữa rót Champagne.

“Đừng, tôi sẽ không uống rượu nữa.” Mạc Từ gò má đỏ bừng, hiển nhiên đã uống không ít Champagne.

“Yên tâm, Mạc, hàm lượng cồn của Champagne rất thấp, tôi cam đoan cậu ngày mai lúc thức dậy, sẽ không đau đầu như nứt ra!” Antoine lên giọng lại lần nữa mở khui một chai Champagne quý giá.

Một đám người vây quanh bàn hình chữ nhật, bầu không khí tăng vọt.

Mạc Từ có thể tiến vào trận chung kết, dựa vào chuẩn bị nhiều ngày, nhất định có thể ở trong trận chung kết cuối cùng lấy được thứ bậc!

Mọi người từng người hăng hái rót rượu cho hạt giống số một lọt vào trận chung kết, không để ý Mạc Từ từ chối, hai chai Champagne toàn bộ đều chui vào trong bụng Mạc Từ.

Đến cuối cùng, Mạc Từ tửu lượng cực kém đầu choáng mắt hoa, chỉ có thể ghé vào trên mặt bàn nói mê sảng.

“Thằng bé này tửu lượng thật kém, điểm này không chút nào kế thừa truyền thống tốt đẹp của thầy mình!” Antoine hào hứng tăng vọt đẩy Mạc Từ ghé vào trên mặt bàn nằm ngay đơ, dùng điện thoại Mạc Từ gọi điện cho Đoạn Phong.

“Hey, Đoạn, tôi là Antoine, mau đến nhận thằng nhóc nhà cậu, cậu ấy uống rượu!” Antoine âm thanh lớn tiếng chế nhạo trêu chọc mọi người ở đây nở nụ cười.

Mọi người cười ngả trái ngả phải, chờ ‘Hắc mã hoàng tử’ rất có lễ phép trong điện thoại kia đi nhận mỹ nam đang ngủ uống rượu say.

Đoạn Phong lái xe đến hiện trường, Mạc Từ vẫn luôn ghé vào trên mặt bàn, dựa vào Antoine lung lay lão đảo đứng, cánh tay đập trên bả vai Đoạn Phong, chớp chớp mắt.

“Mạc uống rượu, cậu tới nhận cậu ấy, vừa vặn chỗ này của tôi có một vị mỹ nam đang ngủ, ừm, hắc mã hoàng tử, nhận cậu ấy đi.”

“Được.” Đoạn Phong nghiêm túc gạt đầu, đi qua đỡ dậy Mạc Từ, cùng tất cả mọi người chào hỏi một cái, cơ hồ ôm đem Mạc Từ lên xe.

Đoạn Phong có một chìa khóa dự bị chỗ nhà Mạc Từ.

Đến trước cửa nhà Mạc Từ mở ra, Đoạn Phong lúc này mới trở lại trong xe, ôm lấy Mạc Từ.

Cánh tay Đoạn Phong hơi dùng sức, đem thân thể Mạc Từ nửa ôm vào trong ngực, ôm vòng eo mềm mại của Mạc Từ, Đoạn Phong nhận qua huấn luyện thể năng cơ hồ là không tốn sức chút nào đem Mạc Từ ôm đến trên giường.

Khóa kỹ xe hơi, Đoạn Phong đóng cửa phòng. Đến gần Mạc Từ nằm ở trên giường, con mắt sáng lập lòe.

Lông mày thon dài khẽ cau lại, Đoạn Phong cúi đến , bàn tay dày rộng phủ lên trên gương mặt trắng nõn của Mạc Từ.

Lại sợ ảnh hưởng đến hô hấp của Mạc Từ, Đoạn Phong thu bàn tay lại, đổi thành dùng ngón tay vuốt nhẹ lên gò má nóng lên của Mạc Từ, xúc cảm trắng mịn làm anh lưu luyến không thôi.

Hô hấp trở nên trầm trọng, trong phòng không mở đèn động lại bóng tối.

Âm thanh của đồng hồ báo thức đơn điệu vô cùng có tiết tấu, che giấu hô hấp dồn dập của Đoạn Phong.

Nhẹ nhàng cúi người, tới gần một chút, Mạc Từ không có ý thức ngủ rất sâu, lông mi rất dài, gò má đỏ ửng, môi màu hoa tường vi mở ra đóng lại.

Đối với Đoạn Phong mà nói, là dụ – hoặc không gì sánh kịp.

Đầu chẳng biết từ lúc nào để sát vào, hô hấp chẳng biết từ lúc nào tan ra, đầu ngón tay chẳng biết từ lúc nào quần quýt.

Đoạn Phong nhanh chóng ở trên trán trắng mịn của Mạc Từ in một nụ hôn, buông bàn tay mềm mại của Mạc Từ ra, trong lòng hóa thành một vùng nước mùa thu.

Mạc Từ lúc ngủ có một chút tỉnh trẻ con, không hề phòng bị, đắm chìm ở trong mộng cảnh hương vị ngọt ngào.

Đoạn Phong nhin không được duỗi ngón tay ra, ở trên lông mi dày đậm của Mạc Từ bắt đầu chơi đùa.

“Um...”

Từ trong miệng truyền ra một tiếng mang theo một chút dụ ngọt, Mạc Từ hé miệng, phát ra giọng mũi dày đặc, tựa hồ cảm thấy khí lạnh, cọ cọ tay to của Đoạn Phong không kịp thu lại.

Tựa như một chú sóc nhỏ chuẩn bị ngủ đông...

Đoạn Phong cười bóp bóp cái mũi Mạc Từ, đợi cho người nọ há mồm mở lớn miệng hô hấp, lúc này mới buông chóp mũi đang nắm ra.

Đoạn Phong cởi bỏ nút áo Mạc Từ, cẩn thận cởi quần áo của vật nhỏ, thân mật đắp lên chăn mềm.

Đem cánh tay Mạc Từ rơi ra ngoài nhét vào trong chăn, Đoạn Phong đang muốn rời khỏi, động tác đứng lên đã bị ngăn lại, cúi đầu nhìn xem, góc áo ở trong bất tri bất giác bị Mạc Từ nắm chặt.

“Um, đừng đi...”

Trong lúc ngủ mơ vô tình phát ra âm thanh lẩm bầm, làm cho động tác của Đoạn Phong đình trệ.

Nghĩ mở tách tay Mạc Từ ra, rồi lại tham luyến loại cảm giác ấm áp này.

Bóng đêm mông lung, trong không khí tản ra mùi rượu ngọt ngào, đó là hương vị Champagne Mạc Từ uống qua, vị ngọt thuần, tản ra trong không khí.

Cuối cùng tâm tư không cứng rắn được, Đoạn Phong xoa xoa mái tóc mềm mại của Mạc Từ, cởi áo khoác, ở trên ghế sofa nhà Mạc Từ trải tốt chăn nệm, ở trên ghế sofa ngủ một đêm.

Người say rượu ở dưới ánh mặt trời dốc sức vuốt ve mở mắt.

Ánh mặt trời trong phòng nhảy ra, nhắc nhở người vừa tỉnh ngủ là trời đã sáng choang.

Mạc Từ dụi dụi đôi mắt buồn ngủ mơ hồ, ở trên chăn cọ cọ, dùng giọng mũi phát ra tiếng khê hừ.

Trong phòng tràn ngập mùi thơm đặc biệt của cơm, Mạc Từ tham ngủ từ trong chăn thò ra nửa cái đầu, hít hít cái mũi, xác nhận mùi tra xét vừa rồi không phải ảo giác.

Cửa phòng khép hờ, tiếng va chạm thanh thúy của dụng cụ làm bếp vọng lại bao gồm của mùi thơm của thức ăn, từ trong khe cửa truyền vào.

Ai vậy? Mạc Từ bị thức ăn hấp dẫn cả buồn ngủ cũng bay mất, vén chăn lên, vô thức mặt xong quần áo đặt ngay ngắn trên giường, mang vào dép lê, Mạc Từ nhẹ nhàng mở cửa, theo khởi nguồn âm thanh phát ra đi đến phòng bếp...

Người đàn ông đeo tạp dề màu xanh đang chăm chú chiên trứng ốp la, cổ tay vận lực, thỉnh thoảng đảo lật một chút miếng trứng, làm cho trứng ốp la phát ra tiếng vang xì xèo.

Trứng ốp la màu vàng óng mặt ngoài bằng phẳng, bốc lên mùi trứng nồng đậm.

Đoạn Phong tại sao lại ở đây?

Mạc Từ nhìn thấy người đàn ông xoay người lại, lập tức mở to hai mắt nhìn.

“Em đã tỉnh?” Người đàn ông quan tâm hỏi thăm một tiếng nhàn nhạt làm cho Mạc Từ sửng sốt.

Có chút xấu hổ bối rối mở to mắt, Mạc Từ gạt đầu, trên mặt nhiều hơn hai vệt màu đỏ khả nghi.

“Anh tại sao lại ở đây?”

“Ngày hôm qua em uống say, là Antoine bảo tôi đến đón em về nhà. Em đêm qua còn lôi kéo quần áo của tôi không cho tôi đi...”

“Cái gì?” Mạc Từ kinh ngạc cất đứng trên chộc của người đàn ông, đôi mắt màu trà nhạt tròng tròn xoe, “Tôi không cho anh đi?”

“Đúng vậy, em không cho tôi đi, kết quả làm cho tôi ở trên ghế sofa ngủ một đêm.”

Trên gương mặt anh tuần của người đàn ông mang theo nụ cười yếu ớt, bộ dáng bình thường có chút cứng nhắc nhu hòa không ít, một mặt ánh mắt trời chiếu vào phòng bếp bắn vào trong đôi mắt, đôi mắt màu đen trầm tĩnh cũng hàm chứa nụ cười, sáng lên rạng rỡ.

Mạc Từ nhìn thấy nụ cười mang theo mị lực của người đàn ông, trong nhất thời thất thần, hướng về phía sau lui hai bước, “Xin lỗi...”

“Không sao, tôi làm bữa sáng, em ngày hôm qua không ăn thứ gì nhiều.”

Đoạn Phong quàng cánh tay, đối với Mạc Từ lâm vào trong xấu hổ cho một nụ cười bao dung.

“À.” Người hấp tấp ý thức được bản thân đang chắn ở chỗ này, ảnh hưởng đến Đoạn Phong làm cơm, liên tục gật đầu, lui ra ngoài, “Tôi đi rửa mặt.”

Bộ dáng chạy trốn chết rất là đáng yêu, người đàn ông đứng ở trong phòng bếp bên miệng giơ lên một đường cong, đem trứng ốp la bỏ vào trong đĩa.

Lúc ăn cơm, Mạc Từ không giống thường ngày tùy tiện như cũ.

Ngồi thẳng người, cúi đầu xuống giả vờ khen ngợi không có nhìn xem người đàn ông húp cháo trước mặt.

Gắp chút thức ăn, đem trứng ốp la Đoạn Phong rán tốt cắt xẻ, chậm rãi nuốt vào trong bụng.

Miệng chậm rãi nhắm nuốt, cái miệng nhỏ ăn trứng ốp la của Mạc Từ phồng lên, nhanh chóng ngẩng đầu, gắp lên món ăn thích ăn, lại cúi đầu xuống, dùng dư quang khóe mắt nhìn quét anh, gò má phồng hợp với đôi môi màu nhạt lúc mở lúc đóng.

Đoạn Phong chỉ cười không nói, ánh mắt không tự giác phóng như.

Như vậy cũng rất tốt.

Điều này chứng tỏ Mạc Từ quan tâm anh.

Đoạn Phong biết rõ tính cách của Mạc Từ tất nhiên rõ ràng tính cách không được tự nhiên của đối phương. Em ấy trước mắt hiện tại đứng ngồi không yên, chung quy nghĩ tránh né anh, nhưng khẩu thị tâm phi nhìn lên anh.

Không có thân mật khăng khít như trước kia, tạm xa nhau như có như không càng có thể nhìn ra điểm không được tự nhiên này.

Đoạn Phong bình tĩnh thu hồi tầm mắt, đối diện vụng trộm ném tới ánh mắt làm anh có một phần mừng rỡ nho nhỏ.

Vào sau khi cuộc tranh tài kết thúc, nhất định không để cho em ấy tiếp tục trốn tránh nữa, Đoạn Phong khóe miệng có chút giơ lên.

“Ăn no rồi?” Đoạn Phong thu dọn hết đồ ăn trước mặt mình, phóng như âm thanh hỏi.

“Ừm, thật lâu không ăn món anh làm, mới một tuần lễ, nhưng tôi cảm giác qua thật lâu.” Chàng trai không có cần thận nói đáp lại, Mạc Từ đợi cho mở miệng nói ra, mới phát hiện mờ ám bên trong.

Gò má bừng đỏ, Mạc Từ vội vàng bưng bát đĩa chưa rửa trên bàn, chạy vào phòng bếp.

“Tôi đi rửa chén.”

Mà ngay cả đầu tai cũng hiện hồng, người đàn ông không nói gì bật cười lên, còn muốn nói thêm cái gì thì chuông điện thoại trong phòng Mạc Từ đột nhiên vang lên dồn dập.

Đoạn Phong nhú nhú mày, đi vào phòng bếp.

Đối với người đàn ông sau đó theo vào này, Mạc Từ trên mặt ửng đỏ không tan đề cao âm thanh, một cái thái độ đuổi Đoạn Phong đi ra ngoài.

“Anh tại sao không đi làm đi, tôi phải rửa chén, trong này rối lắm.”

“Mạc Từ, điện thoại reo, em trước đi nhận điện thoại đi, chén để tôi rửa.” Đoạn Phong nói ra, tiếp nhận chén trong tay Mạc Từ, dùng nước tẩy một chút.

Nhìn thấy Đoạn Phong cũng không phải đến ép cậu thẳng thắn, Mạc Từ làm điệu khẩu khí, gật đầu, đi vào phòng ngủ cầm điện thoại.

“A lô, xin chào.”

“A Từ.” Bên kia truyền tới âm thanh quen thuộc đã lâu không được nghe.

“Anh?” Mạc Từ âm thanh kinh ngạc kêu lên.

“A Từ, là em thì tốt rồi, vào buổi chiều ngày hôm qua anh gọi điện em không có, anh có một chuyện quan trọng nói cho em biết...”

“Chuyện gì?” Mạc Từ nghe thấy Mạc Ngôn bên kia mang theo âm thanh thở dốc dồn dập, trong lòng hiện ra một tia bất an.

“Mạc Từ...Cha, cha ngày hôm qua đột nhiên phát bệnh, còn đang ở bệnh viện cứu chữa...”

Lời của Mạc Ngôn giống như một đạo sấm sét giữa trời quang, ở bên tai nổ vang, trong nháy mắt trái tim tê liệt, thẳng đến tay chân Mạc Từ lạnh như băng.

Môi phát run, cơ thể Mạc Từ lung lay một chút, cơ hồ là nghẹn giọng xác nhận, “Anh lặp lại lần nữa...Cha, cha làm sao?”

80. Quyển 3 - Chương 10

“Cha...Ngày hôm qua đột nhiên ngất xỉu, đưa tới bệnh viện vẫn luôn chữa trị đến bây giờ, bác sĩ nói tình huống của ông không khả quan.”

Âm thanh trầm trọng của Mạc Ngôn làm cho trái tim xuất hiện vết nứt tăng thêm một đường vết rách sâu hơn.

Cơ thể không ngừng nặng trĩu, cảm giác hít thở không thông làm cho Mạc Từ khó hít thở.

“Không khả quan...” Mạc Từ thì thào tự nói, toàn bộ sức nặng cơ thể đều dựa vào vách tường chống đỡ, cơ hồ nửa ngồi phịch ở trên mặt đất.

“Không, mình phải trở về!” Như là đột nhiên có sức mạnh, Mạc Từ môi run rẩy, đối với bên kia nói ra, hốt hoảng cúp điện thoại, cơ thể mất đi chống đỡ, triệt để té trên mặt đất, âm thanh vật nặng ngã xuống vô cùng vang dội.

Đoạn Phong ở trong phòng bếp rửa chén tiến vào, sắc mặt đột biến, “Em làm sao vậy, Mạc Từ!”

Nâng Mạc Từ dậy, cơ thể gắng sức loạng choạng cả người như nhũn ra, hô hấp Đoạn Phong phả vào trên mặt Mạc Từ, âm thanh căng thẳng tỏ vẻ nội tâm đang khẩn trương, người đàn ông vuốt gò má Mạc Từ, làm cho người đang ý thức hốt hoảng hoàn toàn thanh tỉnh.

“Tĩnh tĩnh, Mạc Từ, em tĩnh, Mạc Từ, xảy ra chuyện gì?!”

Đem Mạc Từ ôm ngang đến trên giường ngủ, Đoạn Phong khẩn trương kiểm tra toàn thân Mạc Từ, cũng không phát hiện ra bất kỳ vết thương nào. Cuối cùng ánh mắt chuyển qua trên mặt trắng bệch của Mạc Từ, hàm răng đem môi dưới cắn chặt, hai tay liên tục co lại dường như run run, về mặt thống khổ cùng tìm dập dồn dập nhanh hơn...

Đoạn Phong rất nhanh hiểu ra Mạc Từ cảm xúc khác thường là đến từ cuộc điện thoại vừa nãy.

Dây điện thoại rơi ở giữa không trung, lay động qua lại.

Hung hăng nắm nhân trung của Mạc Từ, Đoạn Phong tăng mạnh lực lắc lắc, lớn tiếng kêu.

“Mạc Từ, em tỉnh lại!”

Có lẽ là Đoạn Phong lắc lắc nổi lên tác dụng, Mạc Từ hai mắt vô thần bắt đầu lấy lại tinh thần, trong đôi mắt liên tục rơi xuống chất lỏng, tiếng nước nổ nghẹn ở trong cổ họng, lời sắp nói ra tắc nghẽn ở trong cổ họng.

“Không, tôi phải trở về, tôi phải trở lại nước C...”

“Đã xảy ra chuyện gì, Mạc Từ, đừng sợ, trước nói cho tôi nghe, tôi có thể giúp em.” Đoạn Phong nắm chặt bàn tay lạnh buốt của Mạc Từ, khấn trương hứa hẹn.

Biểu tình nghiêm túc, trong ánh mắt trầm tĩnh mang theo lo lắng làm cho Mạc Từ bất lực bắt được một cọng cỏ cứu mạng trong đồng cỏ.

Mạc Từ dùng lực nắm chặt bàn tay rộng dày của Đoạn Phong, nghẹn ngào nói, “Tôi, cha tôi đã xảy ra chuyện, tôi phải trở về xem ông.”

“Ông còn đang cứu chữa, tôi phải trở về, nhanh đặt vé máy bay cho tôi, tôi phải trở về!”

Nói xong lời cuối cùng, Mạc Từ cơ hồ là chỉ dùng giọng điệu mệnh lệnh nắm lấy bàn tay Đoạn Phong.

Mười ngón tay nắm lẫn nhau, Đoạn Phong không buông bàn tay nắm đau bàn tay của anh, dựa trán vào nhau, Đoạn Phong dùng ánh mắt trấn tĩnh an ủi Mạc Từ.

“Được, tôi đi đặt vé máy bay để em đi về trước.”

“Tôi muốn vé máy bay sớm nhất, tốt nhất là vé máy bay có thể trở về vào hôm nay, tôi hiện tại đã muốn trở về rồi.” Dưới tác dụng của an ủi, nhận được hứa hẹn của Đoạn Phong, Mạc Từ sắc mặt như tái nhợt, nhưng đã không còn bối rối trước đó.

Mạc Từ ra vẻ trấn định lão đạo đứng lên, được hai tay Đoạn Phong chặt chẽ nhốt vào trong ngực.

Khí tức nam tính bao trùm Mạc Từ tâm thần không yên, bàn tay dày rộng lần nữa một lần lại một lần vuốt ve lưng của Mạc Từ, làm cho người Mạc Từ thần kinh căng cứng chậm rãi buông lỏng xuống.

“Đừng lo lắng, Mạc Từ. Cha em sẽ khá lên, nếu em hiện tại ngã xuống, nhất định không thể trở về nhìn cha em. Trước đó chuẩn bị tốt hộ chiếu, đi, tôi đến giúp em.”

Đoạn Phong kề sát lỗ tai Mạc Từ, nói khẽ, dùng đôi mắt màu đen nhìn chăm chú Mạc Từ, thẳng đến Mạc Từ dùng gật đầu nhẹ đáp lại anh.

“Lê tiểu thư, xin cô giúp tôi đặt một vé máy bay tốc hành đến nước C sớm nhất, không, hai. Có tin thì gọi điện cho tôi, tôi đợi hai vé máy bay của cô.” Đoạn Phong ở trong điện thoại phân phó nói, đợi cho nữ trợ lý bên kia lên tiếng, Đoạn Phong cúp điện thoại, đi đến trước mặt Mạc Từ đang thu thập đồ đạc.

“Vé máy bay tôi đã để cho người ta đi đặt, chậm nhất sẽ vào khuya nay mười một giờ xuất phát, em có cần tôi đi cùng em không?”

“Anh không phải là đi làm sao?” Mạc Từ khác lạ ngẩng đầu.

“Tôi có thể đi cùng em, nếu em trên đường xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, tôi cũng chăm sóc tốt cho em.”

“Không đâu, không cần, tôi sẽ không lại như thế.” Mạc Từ nhớ tới vừa rồi gần như thất thố tê liệt, lắc đầu, không nghĩ ảnh hưởng đến công việc của Đoạn Phong.”

Cha xảy ra ngoài ý muốn... Với mình mà nói, là một đả kích nặng nề, cũng là thẳng đến nội tâm sợ hãi của cậu.

Cậu vĩnh viễn sẽ không bao giờ quên cái cuộc sống đã khắc vào trong linh hồn.

Chuyện xấu ở đời trước, đều là bắt đầu sau khi bệnh tình của cha nguy kịch.

Nguy cơ của Mạc thị, công ty vận chuyển xảy ra vấn đề, cổ phiếu bị người ác ý thu mua, thẳng đến cuối cùng công ty đóng cửa, Mạc gia mắc nợ núi nãi, anh trai trắng niên mất sớm, Mạc gia đi về phía cuối con đường, nhà tan cửa nát.

Mạc Từ dùng bút kí cả nửa đời cho rằng sau khi sống lại sẽ không phát sinh lần nữa, cậu thành công hướng về một con đường khác đường không giống nhau, chuyển hướng xu thế suy tàn, không cùng tên đầu số khiến Mạc gia đi về phía suy tàn kết làm bạn bè.

Hầu hạ dưới gối cha, gia đình hòa thuận vui vẻ, hưởng thụ thân tình và quan tâm mà cả đời trước chưa từng có.

Cậu cho rằng vận mệnh sẽ không tái diễn, cậu có thể tiếp tục hưởng thụ.

Nhưng mà, lúc nghe cuộc điện anh trai gọi đến, nghe được tin cha bệnh tình nguy kịch thì cậu trong chớp mắt bị sợ hãi sâu sắc bao trùm.

Đúng vậy, sợ hãi xâm nhập vào cốt tủy, sợ hãi người thân qua đời, sợ hãi Tử dục dưỡng nhi thân bất tại*.

* : Con muốn phụng dưỡng mà cha mẹ đã qua đời.

Thống hận sự bất lực của mình, thống hận mình không thể thay đổi vận mệnh.

Mình cả đời trước nếu có thể giác ngộ sớm một chút, chọn ra trọng trách của cha và anh trai, thì cũng không có kết quả như vậy.

Mạc Từ lần nữa gặp phải vận mệnh như vậy, cậu có thể ngửi được mùi vị âm mưu sau khi cha bệnh tình nguy kịch, mỗi một tế bào toàn thân đều kêu gào, một loại bất an khiến cho cậu tỉnh ngủ.

Cậu không thể lùi bước, không thể lúc vận mệnh tái diễn thì trốn tránh.

Mạc Từ thu thập tốt hộ chiếu, đối với Đoạn Phong lắc đầu.

“Tôi lo lắng cho em không có ai chăm sóc, Mạc Từ, trong lòng tôi, em quan trọng nhất.”

Đoạn Phong trấn tĩnh nói, vào lúc Mạc Từ kinh ngạc mở to hai mắt, đem cánh tay đặt ở trên vai Mạc Từ.

“Em mới là quan trọng nhất.” Anh lại một lần nữa lặp lại, dùng trán của mình nhẹ nhàng chạm vào cái trán trơn bóng của Mạc Từ, trong âm thanh mang theo ý tức không cho từ chối.

Ánh sáng trước mắt Mạc Từ bị che đi, đôi mắt màu đen của Đoạn Phong cách gần như thế.

Cậu nhìn thấy rõ ràng cảm xúc tích lũy đầy mắt của đối phương, Đoạn Phong chưa bao giờ từ chối mình âm thanh kiên quyết làm cậu có một chút hoảng hốt.

Cảm giác khuôn mặt tuần lẳng bức người của Đoạn Phong dần dần để sát vào, môi hơi mỏng để sát vào, hô hấp trên mặt giao hòa lẫn nhau, thời gian phẳng phất ngừng lại...

Không biết một khắc này, là ai hôn lên đối phương trước.

Hai phiến môi tiếp cận gần nhau khe chạm vào, liếm láp, miêu tả môi của đối phương, khí tức nam tính mát lạnh hít vào khoang mũi.

Xúc giác mềm mại, đầu lưỡi chống trên hàm răng, khe xẹt qua, không chứa một tia ***.

Chỉ có một đụng chạm thuần khiết, khát vọng được đụng chạm đối phương.

Hàm răng khe mở, bỏ mặc để đầu lưỡi tiến vào, đối phương xâm nhập, ôn nhu liếm qua mỗi một chỗ khoang miệng, cuối cùng dừng ở trên đầu lưỡi của mình, nhẹ nhàng mút vào.

Cần cần dục dục dò xét lẫn nhau.

Mạc Từ một khắc này được Đoạn Phong buông thả cơ thể, gò má khô nóng đỏ bừng.

Ngậm lớn hít thở, Mạc Từ vào lúc choáng váng bị đối phương lần nữa kéo tiến vào trong ngực.

Xấu hổ sáng sớm không còn sót lại chút gì, sau một nụ hôn cực kỳ ôn nhu, Mạc Từ cảm nhận được rõ ràng nội tâm của Đoạn Phong.

Loại cảm xúc tim đập như nổi trống gọi là yêu, thỏa mãn hôn môi qua đi làm cho cái dòng nước ấm một lần nữa rót vào cơ thể.

Khao khát lẫn nhau, không ghét chạm vào đối phương.

Mạc Từ khẽ nhắm mắt lại, không đẩy đối phương ra, tựa ở khuỷu tay Đoàn Phong. Hấp thu vào một loại cảm giác bình yên.

Vào sau khi trải qua đả kích nặng nề, cậu tinh thần uể oải bức thiết cần loại cảm giác bình yên này.

Thế giới của bản thân cần phải có người hiểu rõ.

Cậu hiểu con người ưu tú bên cạnh, loại yêu này có thể ấm áp dựa vào. Hơn nữa, không muốn mất đi phần ấm áp này.

“Mạc Từ.” Sau một thời gian dài yên lặng, người đàn ông âm thanh trầm ấm của cú đầu xuống, ngón tay vuốt ve gương mặt của cậu.

Cảm giác thoải mái làm cho Mạc Từ nheo mắt lại.

“Mạc Từ, chúng ta cùng một chỗ đi.”

Đối phương vào lúc mình nhắm mắt nói ra, hô hấp nóng rực tiếp vào trong lỗ tai, tựa như một đạo mây bay phiêu bồng.

“Ừ.” Cậu nghe thấy mình âm thanh đáp lại cực kỳ nhỏ, tiếp theo bị đối phương dồn sức ôm chặt, nghe được tim đập dồn dần dần nhanh hơn.

“Tôi để ý em, vì thế, đừng trốn tránh. Hiện tại em đã đáp ứng tôi.”

Âm thanh trầm ấm không có chải chuốt đánh mấy vòng rồi quay về, lặng lẽ, như khe suối bên ven rừng, chậm rãi chảy vào đáy lòng.

...

“Em nghĩ...lão sư Antoine nhất định sẽ vô cùng tức giận.” Trên đường đến sân bay, Mạc Từ rủ mi mắt xuống, ánh mắt rơi vào trên năm ngón tay của người đàn ông trên ghế lái

“Đúng vậy, chuẩn bị lâu như vậy, em vẫn là phải bỏ qua trận chung kết cuối cùng.” Người đàn ông ngũ quan khắc sâu gập đầu, yên lặng vươn tay ra, cầm bàn tay Mạc Từ.

“Đây là một sự lựa chọn khó khăn, em không muốn buông tha, nhưng so với tính mạng của cha, trận đấu em có thể chủ động buông tha.”

Mạc Từ cảm nhận được Đoàn Phong duy chỉ có chính là quan tâm, lòng mày cau lại.

Vào trước khi đến sân bay, cậu gửi cho lão sư Antoine một cái tin nhắn, nói mình không thể tham gia trận chung kết cuối cùng.

Lão sư Antoine cũng không lập tức gọi điện tới, có lẽ bên người không có điện thoại, có lẽ bận bịu nấu ăn, đợi cho thứ sáu lúc đích thân tới hiện trường trận đấu...Lão sư nhất định là lòng mang bất mãn.

Thời gian nhiều ngày chuẩn bị cuối cùng lựa chọn buông tha, đây cũng là hành động bất đắc dĩ.

Mạc Từ cầm lấy ngón tay Đoàn Phong, đem mặt chuyển hướng cảnh vật vụt nhanh về sau ngoài cửa sổ.

“Mạc Từ, em đừng tự trách, anh nghĩ Antoine sẽ tha thứ cho em, tính mạng chỉ có một lần, mà cơ hội thi đấu, còn có rất nhiều lần, em còn có cơ hội.”

Đoàn Phong nắm lấy bàn tay của Mạc Từ, đặt ở trên đùi của mình, âm thanh trầm ấm xoay quanh ở bên tai Mạc Từ.

“Ừm, chẳng qua nhớ tới ở trên trận thi đấu còn cùng người ta ước hẹn,” Mạc Từ đột nhiên nhớ ra điều gì đó, thu hồi tay của mình, vuốt vuốt tóc trên đầu.

“Ước hẹn, là loại ước hẹn gì?” Đoàn Phong hồn nhiên chưa phát giác ra âm thanh của mình nặng vài phần.

“Một người Bắc Âu tên là Ike, anh ta nói muốn chạm mặt em ở trên trận chung kết, nhưng mà em vô duyên cùng anh ta tiến hành trận quyết đấu đó...”

“Em rất thất vọng?” Trong âm thanh của người đàn ông có một phần khẩn trương mà bản thân cũng chưa phát giác ra, Mạc Từ nhẹ nhàng lắc đầu.

“Không, chỉ là thả bỏ câu người ta, có chút áy náy.”

81. Quyển 3 - Chương 11

Mạc Từ vừa mới xuống máy bay đã lập tức chạy đến bệnh viện mà anh trai đưa cho địa chỉ, Đoạn Phong sau đó theo sát, xách hành lý của Mạc Từ, phụ giúp chặn một chiếc xe taxi.

“Nhanh, đi bệnh viện Nhân Tâm!” Mạc Từ ngồi vào xe taxi, liên tục thúc giục tài xế taxi.

Tài xế taxi nhanh chóng quay đầu, một đường chạy như bay đến bệnh viện.

Thanh toán tiền, Mạc Từ mở cửa xe tiến vào đại sảnh bệnh viện. Không lường trước được chính là, trước cửa bệnh viện chật ních phóng viên cầm microphone phỏng vấn.

“Xin hỏi đêm qua Mạc Tri Hành tiên sinh vào bệnh viện các anh, vậy đã vượt qua thời kỳ nguy hiểm chưa?” Nữ phóng viên cầm microphone phỏng vấn chen lên phía trước, phóng lớn âm lượng.

“Xin lỗi, bệnh tình của Mạc tiên sinh chỉ có ban lãnh đạo biết.” Bác sĩ mặc đồng phục màu trắng đầy đầy mắt kính trên mũi, mở ra hai hay, tỏ vẻ bản thân cũng không biết rõ tình hình.

“Vậy, có thể mời ban lãnh đạo bệnh viện các anh đến tiếp nhận một chút phỏng vấn của chúng tôi không?” Nữ phóng viên vừa rồi không tìm được câu trả lời nhưng chưa từ bỏ ý định, bắt lấy cơ hội, lại hỏi một vấn đề.

“Xin lỗi, chúng tôi không có quyền làm cho ban lãnh đạo bệnh viện tiếp nhận phỏng vấn.” Bác sĩ mang mắt kính lạnh lùng cự tuyệt.

“Chúng tôi muốn đi vào nhìn một chút bệnh tình của Mạc tiên sinh, bệnh viện có thể thông hành không?” Nữ phóng viên bị từ chối không tiếp khiến cho đồng nghiệp sau đó chen chúc gạt ra đám người, phóng viên đem microphone chĩa về phía trước nắm được thời cơ tốt nhất.

“Không được, bệnh viện không thể để cho nhân viên không liên quan tiến vào.” Bác sĩ nhíu nhíu mày.

“Mời ban lãnh đạo thu xếp một chút, chúng tôi tuyệt đối sẽ không quấy rầy nghỉ ngơi của bệnh nhân.” Nhóm phóng viên khác âm thanh áp đảo tất cả mọi người.

Nhóm phóng viên ở đây sau khi nghe thấy, lập tức tán thành, “Đúng vậy đúng vậy, chúng tôi tuyệt đối sẽ không ảnh hưởng nghỉ ngơi của bệnh nhân.”

“Mời an tĩnh một chút,” Bác sĩ mang mắt kính lớn tiếng nói, “Bệnh nhân của bệnh viện có rất nhiều, các anh một đám đi vào, nhất định sẽ quấy rầy nghỉ ngơi của bệnh nhân. Vì thế, mời các anh trở về.”

“Không đâu, chỉ cần để vài người đi vào là được, không cần mang toàn bộ mọi người đi vào.” Phóng viên vừa rồi đem microphone chĩa vào phía trước để cao âm lượng, “Để cho đài Bò Đào chúng tôi đi vào trước.”

“Không được, để cho chúng tôi đi vào trước, chúng tôi là phóng viên của đài Ngôi Sao.”

“Để cho tôi đi vào trước, truyền hình Đại Thụ cần tin tức này, xin cho chúng tôi đi vào.”

Nhóm phóng viên muốn đi vào phỏng vấn phía sau tiếp phía trước nói, âm thanh áp đảo tiếng nói của bác sĩ. Tràn diện nhất thời không khống chế được, bảo vệ của bệnh viện đã cầm côn điện giữ gìn trật tự, đem nhóm phóng viên tranh đến mặt đỏ đến mang tai đuổi ra bên ngoài đại sảnh.

Nhóm phóng viên không muốn buông tha tin tức vô cùng có giá trị này, lại bị khí thế của bảo vệ cầm côn điện làm cho khiếp sợ, không dám gạt ra tiến lên, đột phá vòng bảo hộ tiến vào bệnh viện.

“Cho chúng tôi vào!”

Nhóm phóng viên trùng mắt to giúp nhau xô đẩy, ý đồ làm cho bên bệnh viện thỏa hiệp. Chỉ là bảo vệ thân hình cao to, cầm côn điện, hung thần ác sát xua đuổi bọn phóng viên làm ảnh hưởng nghiêm trọng đến nghỉ ngơi của bệnh viện, không chút nào có ý tứ hàm xúc thỏa hiệp.

“Bảo vệ của bệnh viện các anh thái độ quá thô bạo, chúng tôi chỉ nghĩ phỏng vấn Mạc tiên sinh một chút, cũng không có ác ý!” Có phóng viên tức giận bất bình nói, lại lần nữa đề cao giọng.

“Bệnh viện chúng tôi có quy củ của bệnh viện, mời nhân viên truyền thông các anh phối hợp một chút hoạt động của bệnh viện, đối với bệnh trạng của Mạc tiên sinh, chúng tôi không thể trả lời, mời các anh nhanh chóng rời đi!”

Bác sĩ mang mắt kính cầm loa hộ sĩ lặng lẽ đưa tới, lớn tiếng hô quát.

Mạc Từ lông mày xoắn lại, hai mắt tập trung vào phóng viên mặt đỏ tịn mang tai cướp đoạt tin tức ở trước đại sảnh bệnh viện.

“Làm sao bây giờ?” Mạc Từ bực bội cắn chặt môi dưới, lo lắng dưới đáy mắt rơi vào trong mắt của người đàn ông phía sau.

“Trước đừng gấp, cửa vào bệnh viện liên tục có người, chúng ta có thể tìm ra một lối đi vào khác.” Rất nhanh rõ ràng tình huống, Đoạn Phong nhẹ nhàng đưa ra bàn tay đặt trên bờ vai Mạc Từ, làm cho đối phương trấn định lại.

“Cửa sau, chắc là có cửa sau!” Mạc Từ nhãn tình sáng lên, nắm bàn tay Đoạn Phong, thừa dịp thời gian nhóm phóng viên đều ở đại sảnh đoạt tin, đường vòng phía sau bệnh viện.

Ở dưới sự dẫn dắt của Đoạn Phong, Mạc Từ rất nhanh tìm được cửa sau, đang muốn đẩy ra cửa lưới sắt nửa khép, một cái âm thanh bao hàm vui mừng trước mặt mà đến.

“Tiểu thiếu gia!”

Mạc Từ khẽ ngẩng đầu, nhìn thấy một người phụ nữ hơn bốn mươi lộ ra một cổ khí chất chất phác.

“Đạt tẩu!” Mạc Từ kêu ra chuẩn xác tên của người phụ nữ, bước nhỏ tiến lên, trong âm thanh nhiều hơn một mặt kích động khó có thể ức chế.

“Tiểu thiếu gia, cậu đã trở lại.” Đạt tẩu trong mắt hàm chứa nước mắt, môi dày run run, kéo qua bàn tay Mạc Từ.

“Đúng vậy, cháu trở về nhìn ba ba, ba ba ông ấy...” Mạc Từ trong mắt hiện lên trận trận chua xót, trong nhất thời liền đỏ hốc mắt.

“Tiểu thiếu gia, cậu đừng buồn quá, lão gia ông ấy...Sẽ gắng gượng qua được cửa ải này.” Đạt tẩu nhìn thấy Mạc Từ đỏ hốc mắt, yên lặng lắc đầu, “Tôi trước đó là phải về nhà một chuyến làm chút gì đó đem cho Đại thiếu gia ăn, không nghĩ gặp phải phóng viên phía trước, vì thế mới từ cửa sau đi ra, thoáng cái gặp được Tiểu thiếu gia...Tôi, tôi mang cậu đi gặp Đại thiếu gia a.” Đạt tẩu nhin không cho nước mắt chảy xuống, nhìn thấy còn có một người sau lưng Mạc Từ, Đạt tẩu thả nhỏ âm thanh.

“Tiểu thiếu gia, vị tiên sinh này là bạn của cậu?”

“Đúng vậy,” Mạc Từ hướng sau lưng nhìn một cái, đối với Đạt tẩu gật đầu, lại nhẹ nhàng quay đầu, nhìn về phía Đoạn Phong có ánh mắt bao dung.

“Anh, muốn hay không cùng em cùng đi vào?”

“Ừm.” Đoạn Phong gật đầu, húng Đạt tẩu bên người Mạc Từ cười thân thiện.

“Tiểu thiếu gia thay đổi thật nhiều, vừa mới nhìn thấy cậu, Đạt tẩu thiếu chút nữa nhận không ra đó.” Đạt tẩu đem hai người mặt mang sắc thái một mỗi tiến vào thang máy, lúc ở trong thang máy dùng ánh mắt từ ái quan sát Mạc Từ.

“Vậy sao, cháu chỉ là một năm chưa về mà thôi,” Nhắc đến chuyện thương tâm, con mắt Mạc Từ ảm đạm xuống. Điều này làm cho Đạt tẩu lời chuẩn bị nói ra nuốt lại vào trong bụng, bắt luận chuyện vui vẻ gì đều bị áo khoác màu đen bịt kín.

“Đinh...” Thang máy từ từ mở ra, Đạt tẩu đi ở phía trước, vượt qua một cái hành lang gấp khúc, đẩy ra một cánh cửa đá phiến.

“Tiểu thiếu gia, chính là chỗ này, bên trong còn có một cánh cửa. Đại thiếu gia cậu ấy, cậu phải khuyên nhủ Đại thiếu gia thật nhiều, để cho cậu ấy nghĩ thoáng một chút, Đạt tẩu về trước nấu gì đó, đợi lát nữa lại đến bệnh viện.” Khẽ thở dài, Đạt tẩu vào lúc hai người đi vào đóng lại cửa chính, yên lặng lui ra.

“Anh trước ngồi đây chờ em.” Đoạn Phong lúc Mạc Từ muốn đẩy mở cánh cửa cuối cùng thì đứng lại, chỉ chỉ ghế ngồi cạnh đó.

“Được, Đoạn Phong.” Mạc Từ miễn cưỡng cười cười, gật gật đầu, dưới cái nhìn chăm chăm của Đoạn Phong đẩy cửa đi vào.

Người đàn ông khuôn mặt lạnh lùng trên mặt phủ một tầng băng lạnh dày đặc, lông mày cau chặt, môi căng không có bất luận đường cong gì, cánh tay dài lấy một loại từ thái cong cong, liên tục ở trên sàn nhà trơn bóng đi qua đi lại.

“Anh.” Mạc Từ lặng lẽ bước đến bên cạnh người đàn ông, trong âm thanh nhiều hơn một phần kích động.

Người đàn ông nghe vậy, mạnh mẽ quay đầu lại, nhìn thấy đứa em trai đứng thẳng ở trước mặt, hơi ngỡ ngàng, theo đó là thở ra một hơi thật sâu, chậm rãi phục hồi tinh thần lại.

“A Từ.” Trong âm thanh cứng lạnh của người đàn ông xen lẫn một tâm tình khác, ánh mắt sắc bén rơi vào trên người Mạc Từ, lập tức nhu hòa không ít.

“Anh, em đã trở về.” Mạc Từ trong nội tâm chua xót, khẽ nói.

“Trận đấu của em?” Nghe thấy Mạc Từ khẽ gọi, người đàn ông khí chất hơi lạnh lùng nắm chặt nắm tay, con mắt sắc bén chống lại hốc mắt hồng hồng của đứa em trai.

“Em, em bỏ thi đấu.” Mạc Từ trong lúc nhất thời không kịp phản ứng, sau nửa ngày mới trả lời chất vấn lạnh lùng của Mạc Ngôn.

“Ba!” Một cái tiếng vang trong trẻo nổ tung trong không khí, giống như nước sôi sục sôi, trong chớp mắt cuộn cuộn.

“Anh...” Mạc Từ sững sờ lên tiếng, nhìn thấy anh trai đối diện ***g ngực phập phồng, che má trái bị quăng một cái tát của mình, sững sờ tại chỗ.

“Khốn nạn! Em trở về làm gì!” Người đàn ông khuôn mặt lạnh lùng thả bàn tay xuống, ***g ngực phập phồng bất ổn, con mắt sắc bén tựa hồ muốn đem Mạc Từ quay về bản thủ.

“Anh...” Mạc Từ cổ họng khô khốc, nước mắt trong nháy mắt mờ hồ, “Anh, anh...”

Cậu muốn hỏi anh trai mình một chút lúc mình vội vàng gấp gấp trở về, tại sao phải hung hăng quăng cho cậu một cái tát.

Đáng tiếc lời nói tắc ở nửa đường, nghẹn ở trong cổ họng, rốt cuộc không cách nào nói ra.

“Em không đi thi đấu, trở về làm gì?! Em thật vất vả vào trận chung kết, em có biết, buông tha là có ý gì không.” Chất vấn nghiêm khắc làm cho Mạc Từ trong mắt rừng rừng suy nghĩ ngưng trệ.

“Bỏ qua, em đem cơ hội trong tay bỏ qua, ở nước F cố gắng bốn năm, đã bị em cứ đơn giản bỏ qua, em đối diện với cha sao đây!”

Giữ chặt cổ áo Mạc Từ, người đàn ông ánh mắt sắc bén đọc nhãn rõ từng chữ rõ ràng.

Sau nửa ngày, Mạc Từ suy nghĩ ngưng trệ hai mắt phục hồi lại tinh thần, đẩy ra anh trai đang hung hăng nắm cổ áo của cậu, vào lúc đối phương quay người hướng về hết sức rống lớn nói: “Cơ hội còn có rất nhiều lần, nhưng tính mệnh của cha chỉ có một lần! Em sẽ trở về, cho dù ở trong trận chung kết em sẽ tìm được thành tích đứng đầu, em cũng sẽ gấp gấp trở về!”

Nước mắt tuôn rơi rơi xuống, Mạc Từ không hề hay biết.

Lệ nóng đảo quanh tí tách trên mặt đất, Mạc Từ ngẩng đầu lên, cổ cương cứng, lại nghẹn ngào rống lớn kêu.

“Em phải trở về, em không thể không trở về, anh đánh em đi, anh trai anh hung hăng đánh em đi, sau khi đánh xong, em muốn gặp cha, em phải nhìn cha, anh không có quyền ngăn cản em.”

Chưa bao giờ dùng qua âm lượng lớn như thế đối với anh trai nói chuyện, Mạc Từ không quan tâm gì hết phát ra tiếng rống khàn giọng, vọt đến trước mặt Mạc Ngôn, hung hăng nắm lấy cánh tay của anh trai lắc cơ thể của Mạc Ngôn.

Đau khổ áp lực dưới đáy lòng tìm được phát tiết, Mạc Từ có một khắc, đã cảm giận qua anh trai của mình.

Cậu tha thiết hy vọng không cách nào phụ lòng.

Nội tâm âm thầm lo lắng đau buồn lại bị anh trai hiểu lầm.

Cậu sợ bị mất đi, vào lúc thi đấu chọn cách vứt bỏ đã trải qua tư tưởng đấu tranh kịch liệt, bất luận lựa chọn gì cũng phải trả giá mất đi một cái giá lớn.

Đau khổ ngập lòng vào lúc gào thét tiết ra ngoài cơ thể, Mạc Từ nghẹn ngào, mặc cho nước mắt tranh nhau trước chảy ra hốc mắt.

“A Từ.” Mạc Ngôn cau mày, sau khi hít sâu âm thanh hết sức khàn khàn.

“A Từ, em biết trở về đại biểu cho điều gì không?”

Âm thanh kiềm nén cất giấu sâu lo nòng đậm, trong ánh mắt sắc bén chứa đựng cảm xúc phức tạp, người đàn ông khuôn mặt lạnh lùng đến cạnh Mạc Từ, đưa cánh tay khoát lên bờ vai Mạc Từ, chậm rãi dùng lực.

“Em biết, em biết trở về sẽ mất đi cái gì, nhưng nếu không như thế, em sẽ mất đi điều gì đó nhiều hơn.” Mạc Từ lắc đầu, âm thanh nghẹn ngào.

“Chỗ này đau không?” Mạc Ngôn buông bỏ vai Mạc Từ ra, dời trên cánh tay, chạm vào gò má sưng đỏ của Mạc Từ, trong ánh mắt nhiều hơn một phần tỏ vẻ xúc động.

“Không đau.” Mạc Từ dần dần ngừng nước mắt, ngực căng ra, chậm rãi lắc đầu, ánh mắt bị nước mắt làm nhòe một lần nữa rõ ràng.

Vài vóc mềm mại tiếp xúc vào gò má, nhẹ nhàng lau sạch nước mắt ở khóe mắt, người đàn ông sắc mặt dịu lại trên mặt mang theo áy náy, nhẹ nhàng, gần như dịu dàng lấy khăn tay lau sạch vết sưng đỏ mà mình đánh vào.

“Anh hai.” Hành động quen thuộc của Mạc Ngôn làm cho Mạc Từ tâm tình kích động lại lần nữa nghẹn ngào, vươn tay ôm lấy anh trai của mình, Mạc Từ đem mặt chôn ở trong ngực của anh trai nức nở.

“Anh hai, anh hai, anh hai.” Cậu nhiều lần gọi to, mỗi một tiếng gọi, người đàn ông luôn luôn nhẹ nhàng đáp lại.

Ôm vào đứa em trai lần đầu tiên hướng anh biểu hiện mềm yếu, tay của người đàn ông ở sau lưng Mạc Từ vỗ về qua lại, khẽ chụp, thể hiện dùng sự an ủi không tiếng động.

Ánh mặt trời trong căn phòng đổ xuống trên người hai người, màu sắc xán lạn nhuộm đỏ mái tóc, tiếng khóc nức nở trong yên lặng, tiếng khẽ chụp đánh vỡ ánh mặt trời hoàn chỉnh.

Hồi lâu, Mạc Từ lau khô nước mắt lấy lại tinh thần, trong mắt mắt rừng rừng sợ hãi trước đó tăng thêm một loại cảm xúc mới – kiên định.

82. Quyển 3 - Chương 12

“Cha là vì hôm trước ngã ngã xuống trước công ty đưa vào bệnh viện. Ông bị cao huyết áp, nhưng vẫn không chịu ngừng làm việc nghỉ ngơi, được đưa vào bệnh viện cứu trị, bác sĩ nói cha bị bệnh biến xuất huyết não, là bệnh trạng não xuất huyết, hôm qua sau lần đầu tiên phẫu thuật cha vẫn ở vào thời kỳ nguy hiểm, tình huống không khả quan, nên anh mới vào sáng hôm qua gọi điện cho em.”

Mạc Từ cùng Mạc Từ ngồi song song trên ghế dài, trong âm thanh sầu lo cứ tăng không giảm, khiến cho khuôn mặt anh biểu lộ vô cùng cứng nhắc.

“Sao cơ!” Mạc Từ nghẹn ngào, khẩn trương nhìn anh trai bên cạnh.

“Trước trấn định đã, A Từ.” Mạc Ngôn ý bảo Mạc Từ ngồi xuống, cau mày.

“Nguyên nhân cha ngắt xỉu cùng không chịu nghỉ ngơi có liên quan rất lớn, Mạc Từ, cha ông ấy vì sao không chịu nghỉ ngơi?” Mạc Ngôn âm thanh trầm thấp khuếch tán trong không khí.

“Em biết,” Mạc Từ lặng lẽ nắm chặt nắm tay, “Công ty Mạc thị xảy ra vấn đề, đúng không, anh?” Mạc Từ lông mày vặn xoắn.

“Em nói đúng.” Mạc Ngôn không tỏ ra thần sắc kinh ngạc gì, nghe được đáp án của Mạc Từ, người đàn ông khuôn mặt lạnh lùng ngược lại thoải mái một trận.

Mạc Từ hiểu, điều này đại biểu, anh không cần cùng Mạc Từ giải thích những quan hệ lợi ích rắc rối phức tạp kia.

“Cổ phiếu Mạc thị bị người không chế phi pháp, xáo động rất lớn... Vào lúc bọn anh còn chưa kịp phản ứng, đã có người bí mật thu mua rất nhiều cổ phiếu trên tay cổ đông Mạc thị, cổ phiếu Mạc thị rút điên cuồng, cha hoài nghi trong công ty có mờ ám nên mới tự mình trấn giữ tổng công ty, tăng lớn lượng công việc.”

Mạc Ngôn nhíu mày, hàm dưới căng cứng thể hiện sầu lo trong lòng của anh.

“Anh hai,” Âm thanh Mạc Từ có chút phát run, cho dù cậu có thể sớm biết rõ những việc này, cậu vẫn là đối với chuyện lần nữa xảy ra tỏ vẻ không cách nào kiềm chế được sợ hãi, “Anh hai, công ty, sẽ đóng cửa phá sản?”

“Sẽ không,” Mạc Ngôn nhìn thấy Mạc Từ biểu tình thấp thỏm lo âu, xòe bàn tay ra, vỗ vỗ bả vai Mạc Từ, “Sẽ không nghiêm trọng như vậy, chúng ta còn có cơ hội phản kích, chỉ cần tìm ra mờ ám kia, làm cho vài người cổ đông của công ty bỏ đi ý niệm bán tháo giá thấp cổ phiếu, là có thể vượt qua nguy cơ lần này.”

“Việc này, rất khó giải quyết?” Móng tay Mạc Từ đâm vào lòng bàn tay, mà bản thân không hề hay biết.

“Đúng vậy, rất khó giải quyết, chẳng qua, vì Mạc thị, anh sẽ hoàn thành cái nhiệm vụ khó giải quyết này,” Mạc Ngôn có chút cúi đầu, nhìn thấy động tác thói quen của Mạc Từ, đem khăn tay vừa rồi lau mặt cho Mạc Từ lần nữa nhét lại vào trong lòng bàn tay Mạc Từ, phát ra tiếng trách móc khiển trách nặng nề, “Cũng là người lớn rồi, làm việc vẫn là xúc động như vậy.”

Mạc Từ kinh ngạc nhìn anh trai, ngực tuôn ra trận trận dòng nước ấm, nắm chặt khăn tay xanh mềm mại, dán ở lòng bàn tay.

“Xin lỗi, anh.” Mạc Từ thuận theo cúi đầu nhận sai.

“Em nếu không khống chế tâm trạng, tích cách như vậy, ở trên thương trường ăn phải thiệt thòi đó.” Mạc Ngôn hiếm khi khuyên nhủ vài câu, cái cầm căng cứng đường cong nhu hòa vài phần, “Mặc dù em thay đổi không ít, nhưng ở trước mặt anh, em vẫn là đứa em trai lông tóc chưa dài đâu.”

“Anh...” Mạc Từ lông mi nhả lại, đối với so sánh của anh trai tỏ vẻ tức giận.

“Em đã trở về, phải san sẻ trách nhiệm với cha,” Mạc Ngôn rất nhanh dời đi chủ đề, làm cho Mạc Từ trên mặt hơi ửng hồng sưng sốt, sắc mặt trong nháy mắt tái nhợt, “Trong lúc chưa tìm ra mờ ám trong công ty trước, anh sẽ cho em tạm thời tiếp quản Mạn Lôi Đặc Sâm.”

Mạc Ngôn quyết đoán quyết định.

“Anh, em không thể...” Mạc Từ nhỏ giọng nói, kéo kéo góc áo của anh trai uy nghiêm.

“Em rất muốn giúp cha phân ưu, nhưng mà phương diện quản lý khách sạn, em cái gì cũng đều không biết, sẽ xảy ra sai sót.”

“Em thừa nhận bản thân có chỗ vô dụng?” Mạc Ngôn âm thanh lãnh đạm.

“Không phải.” Mạc Từ lắc đầu.

“Vậy bắt đầu từ ngày mai, cởi một thân trang phục lưu nhàn đi, mặc âu phục của bản thân, thắt cravat, đi Mạn Lôi Đặc Sâm báo tin, anh sẽ mời nhân viên đặc biệt dạy bảo em, em chứng minh cho tốt bản thân có chỗ hữu dụng đi!”

Ánh mắt sắc bén rơi vào trên người Mạc Từ.

“Vâng.” Lần này Mạc Từ không còn cự tuyệt nữa, quyết đoán gật đầu, trong ánh mắt màu trà nhạt gạt đi cảm xúc mềm yếu, trở nên thanh tịnh sáng ngời lên.

“Bây giờ, chúng ta đi nhìn cha.” Mạc Ngôn đối với thái độ bày tỏ của Mạc Từ phản ứng không có dư thừa, giống như ngay từ đầu đã dự đoán được kết quả như vậy.

Mở cửa ra, Mạc Ngôn đi ở phía trước Mạc Từ, nửa đường hai người trùng hợp gặp phải bác sĩ vừa mới đi ra phòng bệnh đặc biệt.

“Cha tôi ông ấy, còn đang ở vào thời kỳ nguy hiểm sao?” Mạc Ngôn hỏi.

“Mạc tiên sinh, tôi vừa lúc muốn nói cho anh tin này,” Bác sĩ trên mặt ngưng trọng nhẹ nhàng thở ra, ngữ khí trở nên nhẹ nhàng khoan thai, “Đó là một tin tốt, Mạc lão tiên sinh vừa mới vượt qua thời kỳ nguy hiểm, đã không có trở ngại, anh hiện tại có thể đến phòng bệnh xem.” Đôi mắt bác sĩ dừng ở trên người Mạc Từ vài giây, “Tốt nhất không nên mang người không quan hệ đi vào, bệnh nhân cần yên tĩnh tuyệt đối.”

“Cậu ấy là em trai tôi.” Mạc Ngôn nói, bác sĩ nhẹ gật đầu, dẫn hai người mang vào phòng bệnh.

Trong phòng bệnh tràn ngập mùi thuốc khử trùng, Mạc Từ bước nhanh tiến lên, đi đến trước giường bệnh, thăm hỏi người cha một năm không gặp.

Ông cụ hơn năm mươi tuổi lún sâu trong giường bệnh, sắc mặt trắng bệch.

Mạc Từ hai tay đặt ở dưới giường bệnh khẽ run, nhìn xuống chua xót chớp mũi, Mạc Từ tinh tế quan sát khuôn mặt đã được năm tháng gọt dũa qua.

Mái tóc bình thường luôn được chải chuốt cẩn thận tỉ mỉ nay mất trật tự phủ thẳng lên trên trán, ông cụ trong trí nhớ nay khuôn mặt xanh mét gò má hóp sâu, bên dưới đôi mắt giữ lại mọng mắt thật to, môi không có huyết sắc nhếch lên, không phát ra âm thanh nào.

Biết rõ cha đã thoát khỏi nguy hiểm, Mạc Từ đã lâu chưa về nhà vẫn là không bỏ được tảng đá lớn trong lòng.

Hai tay nhẹ nhàng phủ lên bàn tay phải lạnh như băng đang truyền nước biển của cha, đốt ngón tay khô gầy khô quắt vô lực, các đốt ngón tay trắng đặt ở trên chiếc giường, có vẻ tái nhợt vô lực.

Mạc Từ trong lòng đắng chát, tránh qua kim tiêm, nắm lấy bàn tay lạnh như băng của cha, nhắm hai mắt lại.

“Đừng quá lo lắng, A Từ.” Mạc Ngôn cắt đứt tự phân tích trong lòng của Mạc Từ.

“Chuẩn bị một túi nước ấm đi.” Mạc Từ lắc đầu, đứng lên, gọi hộ sĩ trực ban tới.

Đặt xong túi nước ấm cho cha, Mạc Từ phụ kéo tốt chăn, vào lúc đi ra cửa nhớ tới Đạt tẩu muốn khuyên nhủ anh trai ăn gì đó.

“Anh, anh về nhà không?” Mạc Từ do dự hỏi.

“Không, anh tối này phải ở đây trông coi, an nguy của cha, còn nhiều vấn đề...” Mạc Ngôn mày nhíu chặt lại.

“Đạt tẩu nói qua muốn khuyên anh ăn gì đó nhiều một chút, đợt lát nữa Đạt tẩu mang thức ăn tới, anh nhất định phải ăn, thân thể anh khỏe mạnh mới nhận được bảo đảm.” Mạc Từ kiên quyết nói.

“Ừ...” Mạc Ngôn chậm rãi xoay người, cầm đem bàn vuông nhỏ mà bệnh viện đặc biệt chuẩn bị ngồi vào trên ghế, chồng văn kiện xếp thành đồng ở phía trên, Mạc Từ thở dài, thu hồi ánh mắt, chuẩn bị rời đi ra ngoài tìm Đoạn Phong đã đợi lâu ở bên ngoài.

Trên đường xuyên qua hành lang, đối diện đi tới một cô gái dịu dàng đáng yêu, bộ dáng có chút quen thuộc, nhìn thấy Mạc Từ hướng cô nhìn chăm chăm, cô gái gò má đỏ hồng.

“Chị dâu?!” Mạc Từ đột nhiên nhớ tới cô gái dịu dàng ngoan ngoãn bên cạnh anh trai, vô thức kêu ra tiếng.

“Cậu là...” Cô gái cả kinh, ngẩng đầu, đôi mắt nhút nhát e lệ lộ ra biểu tình mê mang, “Cậu là?”

“Chị không phải là chị dâu bên cạnh anh hai sao, em là em trai của Mạc Ngôn.” Mạc Từ giải thích nói.

“Cậu đừng gọi vậy,” Cô gái âm thanh tinh tế, cơ thể nhỏ nhắn đáng yêu co rụt lại, lại che lỗ tai, gò má trướng đỏ bừng, “Chúng tôi còn chưa có kết hôn đó, đừng có gọi vậy tôi là chị dâu.”

Mạc Từ thấy cô gò má trướng đến đỏ bừng, sờ cái mũi, xấu hổ cười cười, “Thật xin lỗi, em không gọi chị là chị dâu, chị vậy giờ đi đưa cơm cho anh hai?” Ánh mắt Mạc Từ rơi vào trên cà mèn trong tay cô.

“Đúng vậy, đúng vậy.” Cô hái mơ hồ gật đầu, đột nhiên nhớ ra cái gì đó, đôi mắt trừng lớn, vươn ra một tay đuổi hướng Mạc Từ.

“Tôi quên cùng cậu chào hỏi, xin chào, Mạc Từ em trai của Mạc Ngôn, tôi là Lý Khả.”

Đôi mắt cong thành trăng lưỡi liềm làm cho cô nhìn qua ngây ngô vô tư, Mạc Từ cười cùng cô nắm tay chào tạm biệt.

Mạc Từ đi trở về chỗ ban đầu, người đàn ông ngồi ở trên ghế dài yên lặng đợi cậu dựa lưng vào trên ghế dài, nghe được tiếng bước chân của Mạc Từ, đôi mắt nhắm lại của người đàn ông mở ra, đôi mắt màu đen hiện lên một tia cảm xúc khó có thể bắt được.

“Em đã trở lại.”

Người đàn ông hướng Mạc Từ gật đầu, đem áo khoác Mạc Từ cởi ra đặt ở chỗ anh lần nữa khoác lên vai Mạc Từ, “Bên ngoài trời mưa.”

Âm thanh hơi khàn khàn có chút kỳ lạ, Mạc Từ nghi hoặc ngẩng đầu, ánh mắt tiến đụng vào đôi mắt ôn hòa màu đen của người đàn ông.

“Anh làm sao vậy?” Mạc Từ lo lắng hỏi.

“Không sao.” Người đàn ông phát ra vài tiếng cười, bởi vì hai người dựa vào rất gần, Mạc Từ rất dễ dàng phát hiện ra khác thường của Đoạn Phong.

“Anh gạt em.” Mạc Từ bắt lấy cánh tay của đối phương, kiên quyết nói, chống lại con mắt của Đoạn Phong, ánh mắt trong veo.

“Có một tin tốt và một tin xấu.” Đoạn Phong dừng một chút, mặc cho Mạc Từ bắt lấy tay anh.

“Nói mau!” Mạc Từ lông mày dựng thẳng lên, như cũ nhìn chăm chăm.

“Tin tốt là, vừa rồi anh bị gọi về nước C, công việc sau này cũng sẽ tiến hành ở nước C, anh có thể đứng cùng một chỗ với em hơn.”

“Tin xấu?” Mạc Từ buông lỏng lực đạo.

“Tin xấu là, anh tự tiện rời khỏi công ty nước F, bị người khai trừ rồi, tiền lương một tháng đều bị khấu trừ hết, vì thế, em phải giúp đỡ anh.” Nói xong lời cuối cùng, Đoạn Phong trong mắt lập lòe vui vẻ, khoe miệng nhẹ nhàng giơ lên.

“Hũ Nút muộn tao!” Mạc Từ đột nhiên vang lên tên gọi đã lâu lúc trước, lớn tiếng nói ra, phát tiết bất mãn mình bị Đoạn Phong lừa dối.

“Ừm.” Đoạn Phong so với Mạc Từ cao hơn một cái đầu không thèm để ý chút nào lên tiếng đáp lại, ngón tay thon dài gõ gõ trên cái trán trơn bóng của Mạc Từ.

“Hũ Nút!” Mạc Từ khí chất hư hỏng đậm chân, không biết rằng, cậu đã rơi vào trong cạm bẫy Đoạn Phong vừa xếp đặt.

Mạc Từ bỏ một thân u buồn, hoạt bát không ít.

Mà lúc này ở dưới sự thân mật không hề ý thức được Đoạn Phong bố trí bấy rập, tâm tình vui vẻ hơn nhiều, lặng lẽ vươn cánh tay, Đoạn Phong giữ chặt tay nắm thành nắm tay của Mạc Từ, đem nắm tay xoa nhẹ, ổn định giữ ở trong lòng bàn tay.

“Anh đói bụng, chúng mình đi ăn cơm đi, anh hiện tại không có tiền lương, em phải mời khách ăn cơm.”

Đối với Đoạn Phong đột nhiên tính cách chuyển biến, Mạc Từ bị vững chắc bắt lấy bàn tay, trong lúc nhất thời không cách nào thích ứng.

83. Quyển 3 - Chương 13

Chỉnh sửa tốt âu phục, thắt lên cravat, lại đi về phía nhà tắm làm sạch râu gần như không có của bản thân.

Rửa mặt xong, Mạc Từ nhanh chóng chải lại tóc, trong gương một lần cuối cùng chỉnh sửa dung nhan của mình.

Kỹ lưỡng, chải ngược mái tóc bôi keo tóc cố định lại với nhau, lộ ra cái trán trơn bóng, Mạc Từ một thân trang phục chuyên nghiệp hóa gò bó nhìn qua thành thực không ít.

Ăn xong bữa sáng Đạt tẩu đặc biệt chuẩn bị, giơ cánh tay nhìn thoáng qua mặt đồng hồ trên cổ tay, Mạc Từ đem dép lê đổi ra, mang giày da màu đen vào, cầm lấy chìa khóa đi về hướng gara.

Xe MPV màu đen cỡ nhỏ nhích nhích, chậm rãi từ trong gara đi ra, quay đầu xe, chạy nhanh ra cổng, chạy vào đường cái.

Xe hơi dùng một loại tốc độ đều đặn nhanh chóng chạy đi, thông thạo ở trước tòa nhà cao ngất tìm được cửa hầm gara, lái vào bãi đỗ xe chuyên biệt.

Từ chỗ xe hơi lên xuống, đến đại sảnh khách sạn thời gian đã qua hai mươi lăm phút.

Không nhiều không ít, vừa vặn kịp thời gian quy định vào văn phòng.

Mười lăm phút trôi qua, chỗ văn phòng bên trái của trợ lý vẫn là trống rỗng.

Mạc Từ ngồi trên mặt ghế, nhú nhú mày.

Lúc này, cửa phòng làm việc khe khẽ mở.

“Tiến vào.” Mạc Từ lên tiếng.

Cửa bị đẩy ra, trợ lý ôm văn kiện đi vào.

“Tổng giám đốc, xin lỗi, tôi đến muộn.” Trợ lý cất mái tóc húi cua đẩy mắt kính trên sống mũi, đem một chồng văn kiện trong ngực đặt ở trên bàn làm việc của Mạc Từ, sau đó cung kính cúi người.

“Đã xảy ra chuyện gì?” Đánh giá trợ lý có chút thở dốc, Mạc Từ uống hồng trà thư kí mang đến, nhẹ nhàng hỏi.

“Trên đường tạm thời chậm trễ, đây là tư liệu Mạc tổng để tôi cho giao ngài, mời ngài xem qua.” Trợ lý thối lui qua một bên, xoa mồ hôi trên trán.

“Được rồi, anh trước tiên đi nghỉ một chút, tôi có chỗ nào không hiểu sẽ gọi anh đến.” Mạc Từ gật đầu, cầm lấy văn kiện, đem hồng trà đặt ở một bên.

Vì bản thân nặn ra một trận mồ hôi lạnh, trợ lý lấy hơi vội vàng lui ra.

Đại thiếu Mạc gia xử sự khéo léo đưa đẩy, thủ đoạn cao siêu, lãnh đạo trời sinh mới được thế, nhưng tính tình cực lạnh, đối với cấp dưới cực kỳ nghiêm khắc. Mỗi lần bộ dáng mặt không biểu tình, đều làm cho nhóm cấp dưới tiến vào báo cáo công tác run như cây sậy.

Nhận được ủy nhiệm của Đại thiếu Mạc gia từng giữ chức tổng tài của công ty, anh trở thành trợ lý đặc biệt trợ giúp Nhị thiếu Mạc gia hiểu rõ công tác, vốn dĩ tưởng rằng Nhị thiếu Mạc gia trong truyền thuyết tính cách phóng khoáng ương bướng, rất khó cùng với anh ta ở chung, không ngờ rằng tính cách Nhị thiếu

không giống với Đại thiếu cứng rắn cương quyết, phóng dăng ương bướng trong truyền thuyết càng chưa bao giờ nhìn thấy.

Mặc dù Nhị thiếu đối với quản lý công ty dốt đặc cán mai, không biết bắt đầu dạy từ chỗ nào, nhưng trong một tháng này, Nhị thiếu thái độ chuyên chú, có thể khiêm tốn thỉnh giáo, làm cho anh khấn trương nhẹ nhàng thõ ra.

Dù sao so với Đại thiếu như núi băng, Nhị thiếu sẽ cười sẽ gật đầu ôn hòa hơn nhiều.

Hôm nay ngủ quên, cộng thêm trên đường kẹt xe, đợi đến chạy tới văn phòng thoảng cái muộn đến hai mươi phút, nếu ở bên cạnh Đại thiếu, loại sai sót này rất có khả năng bị khấu trừ tiền thưởng, nhưng mà, Nhị thiếu không có đối với anh đến muộn mà tức giận, thật sự nhân tình gần gũi hơn nhiều.

Giải trừ nguy cơ trợ lý ngồi trên chỗ ngồi, thở dài, càng thêm nghiêm túc xử lý văn kiện trong tay.

“Trương trợ lý, anh tới đây một chút, có một chỗ tôi chưa hiểu rõ.”

Cây bút trên tay Mạc Từ vẽ ngang dọc ngừng lại, hướng trợ lý cách đó không xa cầu hỏi.

“Vâng.” Nghe tiếng gật đầu, Trương trợ lý vội vàng thả văn kiện trong tay xuống, dịch bước đến bàn làm việc của Mạc Từ.

“Cái chỗ này nói chính là, sản phẩm mua không có động cơ thì không bán chạy, đơn giản mà nói, chính là người tiêu thụ không có lý do để mua hàng hóa, vì thế mới không mua. Thúc đẩy sản phẩm dễ bán, bởi vậy phải thay đổi sản phẩm, loại bỏ người tiêu thụ mua không động cơ ...”

Trương trợ lý theo chỗ chớp mũi dừng lại tinh tế giảng giải, Mạc Từ biểu tình từ mê mang chuyển hướng dần dần minh bạch, nhẹ nhàng gật đầu, Mạc Từ đem văn kiện lật qua trang.

“Tổng giám đốc, hiện tại đến thời gian đi tuần sát.” Hai giờ sau, Trương trợ lý từ trên ghế đứng lên đi đến trước mặt Mạc Từ, nhẹ giọng nhắc nhở.

“Biết rồi.” Mạc Từ buông bút, xoa xoa con mắt có chút cay, đứng lên, từ trên ghế cầm lấy áo khoác của mình, chậm rãi mặc qua người, vuốt nếp uốn trên quần áo.

Trương trợ lý đi ở phía trước, mỗi ngày thời gian giữa trưa mười một giờ, là thời gian khách sạn quy định nhân viên quản lý phải đi tuần sát công việc.

Giày sa dẫm lên sàn nhà trơn bóng, nhân viên phục vụ của Mạn Lô Đặc Sâm nhìn thấy Mạc Từ bắt đầu tuần sát, đều cúi người.

“Tổng giám đốc.”

“Tổng giám đốc.”

“Tổng giám đốc.”

“Ừ.” Mạc Từ phát cánh tay, đi xuống cầu thang, Trương trợ lý ở một bên nhắc nhở những việc mà Mạc Từ phải chú ý.

“Trưa hôm nay khách nhân dùng bữa rất nhiều, nhân viên phục vụ tiền sảnh của chúng ta nhân thủ không đủ.” Quản lý đại sảnh đối với Mạc Từ một thân âu phục đen thuần báo cáo.

“Chuyển đổi nhân thủ hậu sảnh, sắp xếp đến tiền sảnh, nhân viên phục vụ phía sau không cần nhiều như vậy.”

Mạc Từ thuần thực hạ chỉ thị.

Kỳ thật vấn đề này không cần Mạc Từ tạm thời đảm nhiệm tổng giám đốc xử lý, nhưng anh trai Mạc Ngôn của Mạc Từ đã từng phân phó cấp dưới của khách sạn, không rõ chi tiết, bất kể chuyện lớn nhỏ, mọi người cần thiết đều phải đưa Mạc Từ ứng biến xử lý, chuyện lớn do Trương trợ lý phụ trợ giúp việc, thuận tiện rèn luyện năng lực xử lý công việc.

Trương trợ lý gật đầu, Mạc Từ nhìn thấy quản lý đại sảnh tất cung tất kính rời khỏi, cũng thoảng nhẹ nhàng thõ ra.

Chỉ mới thời gian một tháng, cậu còn có rất nhiều chưa được.

Tuần sát tầng trệt kế tiếp Mạc Từ đi xuống cầu thang, tiếp tục tuần sát, phía trước cầu thang đi đến vài người trong đó người đi đầu khễ ngẩng đầu, bất ngờ mà tự nhiên cùng ánh mắt Mạc Từ đụng vào nhau.

“Mạc Từ?”

Hàm chứa kinh ngạc, Mạc Từ đồng dạng kinh ngạc hé miệng.

“Mạc Từ, em...” Đối phương cao thấp đánh giá Mạc Từ một cái, không bỏ sót trợ lý đeo mắt kính bên cạnh người Mạc Từ cùng với một đồng người sau lưng.

“Em...” Tựa hồ cảm thấy lúc này cùng Mạc Từ nói chuyện có chút không ổn, người đàn ông im miệng, trong đôi mắt màu đen hàm chứa vui mừng, đem tất cả biến hóa của Mạc Từ chiếu ngược ở trong đôi mắt.

“Đợi ở phòng nghỉ lầu ba gặp mặt.” Mạc Từ cũng bỏ đi ý niệm nói chuyện trong đầu, một vòng vui mừng mới xuất hiện trên mặt rất nhanh biến mất, gật đầu lạnh nhạt nói, “Đợt lát nữa gặp.”

Hai nhóm người nhường qua, Mạc Từ tiếp tục đi xuống cầu thang, nhin xuống ý nghĩ quay đầu lại, tiếp tục công tác tuần sát.

Chấm dứt công tác tuần sát vào văn phòng là đã mười hai giờ.

Mạc Từ ở khách sạn dùng cơm, cậu còn có thời gian hai tiếng để nghỉ ngơi.

Mạc Từ xuống lầu, đi vào phòng nghỉ lầu ba, đồng hồ trên cổ tay chỉ hướng mười hai giờ hai mươi.

Nghĩ đến vài người sau lưng Đoạn Phong, Mạc Từ lắc đầu.

Xem ra, Đoạn Phong đến đây là cùng người dùng bữa.

Ở trong phòng nghỉ dạo qua một vòng, kim đồng hồ rung run chỉ hướng mười hai giờ bốn mươi, Mạc Từ cũng nhin không nổi nữa, đi đến tiền sảnh hỏi thăm chỗ dùng bữa của đám người vừa rồi.

“Bọn họ ở bàn C lầu bốn, tổng cộng là năm người.” Nhân viên phục vụ phụ trách đăng ký sảnh trước nhìn thoáng qua bản ghi chép, rất nhanh nói ra.

“Cám ơn.” Mạc Từ gật đầu, xoay người rời đi, trực tiếp đi đến cầu thang trang nhã của tầng trệt đi đến tầng bốn trong năm tầng chuyên biệt dùng cơm.

“Quý tổng thật tuổi trẻ tài cao, mới đến nhậm chức đã cho một cái ra oai phủ đầu, đem đám lão già của công ty râu mép đều bực đến lếch đi!”

Khách nhân dùng cơm bàn C phát ra tiếng cười vang dội, bởi vì là phòng ngăn, tiếng cười chỉ có lúc dựa vào cánh cửa, mới nghe thấy.

“Quý tổng, chúng tôi xem trọng anh, hôm nay mọi người nhất định phải ăn nhiều một chút.”

“Đến đến, đều đến vì Quý tổng chúc mừng, từ nay về sau chỗ Tinh Hỏa cần nhiều hợp tác hơn, có thể đến tìm chúng tôi!”

Một nhóm người nâng ly chúc mừng, giữa bàn tiệc vô cùng náo nhiệt.

Bước chân Mạc Từ ngừng lại, yên lặng đứng ở một bên, buông tha cho ý niệm trực tiếp đi tìm Đoạn Phong trong đầu.

Hơi hơi cúi đầu, Mạc Từ do dự, tiếng bước chân khễ truyền đến, Mạc Từ buông tay đang giơ giữa không trung, bối rối nhìn xem người đàn ông đi tới.

“Anh...”

“Chúng mình trước đến phòng nghỉ lầu ba đã.” Người đàn ông môi giơ lên, ánh mắt đảo sơ qua ngừng lại ở trên gò má ửng đỏ của chàng trai, cùng Mạc Từ sóng vai đi với nhau.

Phòng nghỉ lầu ba hoàn cảnh thanh u, có chỗ ngồi an tĩnh nói chuyện uống trà.

Chậu cảnh xanh biếc um tùm cao dài, che đi bóng dáng của người ngồi trên cái bàn tròn nhỏ nói chuyện.

Giờ phút này, hai người đi đến phòng nghỉ cũng không lập tức ngồi xuống, song song đứng cùng nhau, Đoạn Phong lặng lẽ bắt lấy ngón tay thon dài của người bên cạnh.

“Mạc Từ.” Âm thanh thấp trầm truyền vào trong tai.

Mạc Từ trên mặt đỏ hồng, muốn tránh thoát đối phương nắm chặt tay của cậu, chẳng qua động tác giấy dựa đến cuối cùng lại biến thành nửa cơ thể tiến thêm một bước áp sát vào người đàn ông bên cạnh.

“Mạc Từ, trước hãy để anh dựa vào một chút.” Hô hấp của người đàn ông phun ở trên gương mặt Mạc Từ, làm cho nhiệt độ trên mặt tiếp tục tăng cao.

Không có cách nào từ chối thỉnh cầu của đối phương, Mạc Từ trong lòng không yên đứng cứng ngắc, tùy ý người đàn ông đem hàm dưới đặt ở trên vai của cậu.

“Mạc Từ, em thay đổi rất nhiều.” Người đàn ông nhẹ nhàng nói, “Dưới mắt đã có quầng thâm, phải vào mỗi sáng sớm uống một ly nước táo đỏ.”

“VẬY À?” Mạc Từ lên tiếng.

“Đừng ngủ muộn quá, nghỉ ngơi sớm một chút, em nhìn đi, gầy rồi.” Người đàn ông duỗi tay phải ra, từ sau lưng chạm vào gò má nóng lên của Mạc Từ, vùi đầu chôn ở bờ vai Mạc Từ, trầm giọng nói ra.

Động tác thân mật làm cho Mạc Từ trong ngực người đàn ông trên mặt đỏ nhỏ máu.

“Anh, hiện tại khỏe không?”

Hai người hơn một tháng không gặp mặt, trở lại nước C, số điện thoại trước kia đã không thể sử dụng, hai người vẫn luôn chưa liên lạc.

Mỗi ngày trong đêm lúc sắp đi ngủ, trước mắt đều hiện ra bóng hình của Đoạn Phong, mặc dù biết Đoạn Phong nhất định sẽ ở Quý gia, nhưng mỗi ngày công tác hàng loạt, làm cậu rút không ra được thời gian rồi đi tìm đối phương.

Trong lòng không yên, Mạc Từ nghĩ đến nụ hôn một tháng trước kia.

Vào một khắc khí tức đan xen này, cảm thấy tim bay lên cao cao.

Không nhìn thấy khuôn mặt ôn hòa của đối phương, Mạc Từ chưa bao giờ cảm thấy một tháng lại dài dằng dặc như thế.

Nhìn thấy người đàn ông muốn nói nhiều vô cùng nhưng không ra miệng được, tổng kết thành một câu, cậu hỏi khỏe không.

Đoạn Phong, đã nỗ lực đi, Mạc Từ mỉm cười vô thức.

Đầu đặt ở trên bờ vai Mạc Từ, toàn thân phòng bị của Đoạn Phong toàn bộ dỡ xuống, đứng ở bên cạnh Mạc Từ, là thả lỏng vô điều kiện.

Kỳ thật tình huống của anh giống với Mạc Từ.

Mỗi ngày đều chôn ở trong công tác vĩnh viễn không ngừng lại, nhận được bổ nhiệm của Quý Tật Phong Quý gia, là ông nội trên quan hệ huyết thống của mình, anh thay thế vị trí của em trai cùng cha khác mẹ, tiếp quản công ty giải trí danh nghĩa Quý thị, giải trí Tinh Hỏa.

Giao tiếp với nhân viên công tác của công ty, đối với bản thân chức vị Tổng giám đốc đi sâu thăm dò, còn có...Xử lý hủy bỏ cục diện rối rắm mà đứa em trai khác mẹ để lại.

Thời gian một tháng làm tốt công tác giao tiếp, đại khái nắm giữ công ty đưa vào kế hoạch hoạt động.

Đoạn Phong một trận khổ tâm, cơ hồ là ngày tiếp đêm nói xử lý công tác động lại.

Từng bước dựng nên uy tín, gạt bỏ lấy được tán thành của cấp cao công ty, độc lập xử lý sự kiện khó giải quyết của công ty, học được chính diện đối mặt với truyền thông, dựng nên hình tượng tốt đẹp cho công ty.

Thậm chí là tự mình mời đạo diễn chủ chốt của công ty dùng cơm, kéo gần quan hệ...Đoạn Phong làm rất cố gắng.

Nghe được người trong ngực nhẹ nhàng ân cầm hỏi thăm một câu, một mỗi một tháng qua trong nháy mắt biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

Anh mừng rỡ.

Đúng vậy, nhìn thấy Mạc Từ càng ngày càng thành thực, anh có một loại thay đổi phương mừng rỡ vui sướng.

Mạc Từ với anh đang cùng một chỗ, là thuộc về anh.

Trong lòng Đoạn Phong nhận định Mạc Từ, rất thích ý nhìn thấy chuyển biến của đối phương.

Vào lúc này, Mạc Từ mặc âu phục chuyên nghiệp lại đỏ mặt hỏi tình trạng của anh, không có chuyện gì so với chuyện này dễ dàng thỏa mãn hơn.

Khẽ ôm eo của Mạc Từ, không muốn làm cho đối phương vì mình lo lắng, Đoạn Phong phát ra tiếng cười khẽ, “Anh rất khỏe, em thì sao?”

Hô hấp phun trên vành tai mẫn cảm của Mạc Từ, gò má nổ đỏ nhỏ máu thật là cảnh đẹp ý vui.

Bực bội nhiều ngày bốc hơi, thời gian như ngừng trôi vào thời khắc này.

Môi trao đổi hô hấp, được chậu cảnh xanh biếc cành lá cao dài che, chỉ nhìn tìm được loáng thoáng bóng dáng.

84. Quyển 3 - Chương 14

“Tổng giám đốc, văn kiện ngài muốn tôi đã in xong rồi, mời xem qua.”

Trương trợ lý đẩy đẩy mắt kính, đưa văn kiện lên, thuận tiện nói cho Mạc Từ hành trình kế tiếp.

“Buổi sáng mười giờ ngài cùng với công ty thiết kế Tân Vũ bàn kế hoạch hợp tác, mười một giờ như thường lệ công tác tuần sát khách sạn, buổi chiều hai giờ cần gặp mặt Phương tổng khách hàng lớn ở khách sạn, bốn giờ chiều tham gia một cuộc mời dự họp tạm thời.”

“Đã biết.” Mạc Từ gật đầu, đợi cho Trương trợ lý đi về chỗ ngồi mới thả chồng văn kiện dày, dùng lực vuốt vuốt huyết Thái dương.

Cha còn đang dưỡng bệnh ở bệnh viện, trọng trách khủng hoảng của Mạc thị rơi vào trên người hai anh em, Mạc Từ phải gánh vác trách nhiệm cần gánh vác, càng không dám thư giãn một khắc.

Mỗi ngày lịch trình sắp xếp vô cùng chặt kín, thời gian có thể nghỉ ngơi cũng hết sức hạn hẹp. Khủng hoảng ở dưới cổ gồng ứng phó của anh trai cũng không khuếch trương, Mạc thị ở xu hướng không thể vẫn hỏi suy tàn bắt đầu có bước ngoặt phát triển, sau nửa tháng phát sinh khủng hoảng, đây là một điềm tốt.

Hình thức có chỗ chuyển biến tốt, nhưng không có nghĩa là Mạc Từ ở Mạn Lôi Sâm hoàn thành công tác tạm thời, có khác biệt là ở dưới sự đốc thúc của Trương trợ lý, Mạc Từ so với trước kia càng thêm chuyên tâm.

Mặc dù tiến triển không nhanh, nhưng không ngừng kiên trì cố gắng, chung quy điều kiện tiến bộ là điều kiện tiên quyết. Xử lý công việc càng ngày càng thuần thục lão luyện, tốc độ lật xem văn kiện không ngừng nhanh lên, cậu hiện tại, đã có thể ở phòng khách cùng những công ty khác hiệp đàm kế hoạch hợp tác.

Ra khỏi phòng họp, lúc trở lại văn phòng kim trên đồng hồ đã chỉ hướng năm giờ.

Đến lúc tan việc.

Mạc Từ thu dọn tốt văn kiện cần mang về, cầm tư liệu kẹp vào, đi thang máy chuyên dụng, chuẩn bị rời khỏi khách sạn về nhà.

Từ bãi đỗ xe đi đến chiếc xe MPV màu đen của mình, Mạc Từ chuyển tay lái quay đầu, lúc đậm xuống chân ga, một chiếc BMW màu trắng ngăn cản đường đi.

“Bim...” Một phút đồng hồ trôi qua, đối phương vẫn không có ý tứ nhường đường, Mạc Từ rút cục nhấn còi.

“Bim...” Một tiếng vô tích, Mạc Từ nhú mày, cửa sổ xe BMW chuyển động xuống, lộ ra khuôn mặt dù mang theo vui vẻ cũng không thể nào làm cho người khác vui vẻ.

“Mạc Từ, chúng ta lại gặp mặt.”

“Anh có lời gì muốn nói?” Nửa tiếng sau, Mạc Từ đã cùng đối phương mặt đối mặt ngồi ở quán coffee lân cận đàm hỏi.

“Tôi thì nghĩ có rất nhiều lời để nói, cậu hỏi chỉ là một câu đó sao?”

Người đàn ông cong khoe môi nhìn thẳng Mạc Từ, ánh mắt có chứa tính chất xâm lược làm cho người khác rất không thoải mái.

“Triệu – Hồng – Tu!” Mạc Từ đem từng chữ nghiền cực chặt, cầm tách trà hung hăng đặt ở trên mặt bàn, “Anh không phải mới vừa nói có chuyện muốn nói với tôi, xin đừng chậm trễ thời gian của tôi.”

“Được, tôi không chậm trễ thời gian của cậu, cậu trước tiên yên tĩnh nghe.” Người đàn ông thu hồi nụ cười bên miệng, không hề trêu chọc Mạc Từ đang tức giận, động tác ưu nhã bưng tách coffee lên nhấp một ngụm coffee.

“Hy vọng chuyện anh nói có giá trị,” Mạc Từ bình phục hô hấp, khẽ liếc đối phương.

Nửa giờ trước, Triệu Hồng Tu đối với nói có chuyện quan trọng phải nói, nửa giờ sau, cùng người mời đàm luận không có chút ý tứ gì mở miệng, Mạc Từ thật sự không hiểu được Triệu Hồng Tu bán cái thất nút gì!

“Cậu thay đổi thành thực không ít.” Người đàn ông nâng cái cầm, nói lời râu ria, làm cho Mạc Từ đối diện trong nháy mắt thay đổi sắc mặt.

“Nói chính sự.” Mạc Từ xanh mặt, đè nén tức giận sắp bốc ra.

“Được rồi,” Quan sát được sắc mặt Mạc Từ dần dần biến xanh, Triệu Hồng Tu buông tách coffee, hai tay giao nhau, ổn định đặt trên mặt bàn, “Tôi biết doanh nghiệp Mạc gia các cậu xuất hiện khủng hoảng lớn.”

“Anh muốn nói gì?” Mạc Từ vốn dĩ chuẩn bị phát tay áo rồi đi mạnh mẽ ngắt đầu, hai mắt tập trung vào Triệu Hồng Tu, đề cao âm thanh.

“Cổ phiếu Mạc gia bị người điều khiển, thậm chí có người bí mật thu mua cổ phiếu trên tay cổ đông, làm cho giá cổ phiếu Mạc thị một đường rớt mạnh...” Triệu Hồng Tu hai tay giao nhau để ngang, trên mặt mang một nụ cười nhẹ khó có thể xác định.

“Anh từ đâu biết được?” Mạc Từ âm thanh lạnh nhạt, cổ phiếu Mạc thị trong mắt người ngoài, chẳng qua là rớt giá, hiểu rõ cổ phiếu bị người điều khiển phi pháp, bị người bí mật thu mua tin tức, thật sự không nhiều lắm, Triệu Hồng Tu làm sao mà biết được?

Mạc Từ cau lông mày, trong đầu có điều gì đó chợt lóe.

Kiếp trước người sau màn làm cho Mạc thị khủng hoảng, chẳng phải là vị người mặt cười trước mắt này sao?

Mạc Từ lông mày khóa sâu, trầm mặc ứng đối với Triệu Hồng Tu mục đích bất minh, xúc động phần nộ giấu ở trong lòng trên mặt bình tĩnh.

“Tôi biết, tôi đương nhiên biết rõ những điều đó.” Triệu Hồng Tu chỉnh sắc mặt, vẻ đùa bợt vừa rồi dĩ nhiên được thay thế bằng biểu tình nghiêm túc.

“Tôi biết được những việc đến không ngừng này, ban đầu nghĩ đặc biệt hẹn cậu gặp mặt, vừa vặn gặp được, tiết kiệm quá trình tôi mời cậu ra.” Hai tay dời xuống dưới bàn, Triệu Hồng Tu nhướn mày.

“Tôi là đến cùng cậu nói chuyện kế hoạch hợp tác, Mạc Từ.”

“Hợp tác?” Kiểm chế kinh ngạc ở trong lòng, ánh mắt Mạc Từ không dịch chuyển đi.

“Đúng, hợp tác, tôi cần trợ giúp của cậu.”

“Anh lại cần tôi giúp đỡ, Triệu Hồng Tu, anh rốt cuộc muốn làm gì?” Mạc Từ âm thanh lạnh như băng, đề phòng nhìn xem Triệu Hồng Tu.

“Cậu cần phải biết, Triệu thị là một xí nghiệp gia tộc lập nghiệp dựa vào bất động sản.”

“Anh muốn nói cái gì?” Mạc Từ đối với Triệu Hồng Tu nói lời râu ria nhú mảy.

“Triệu gia kinh doanh đến hiện tại, đã là đời thứ ba. Cổ ngữ có nói, phú bất quá tam đại*, hiện tại ứng nghiệm. Chú Hai của tôi, thừa dịp cha tôi bệnh nặng, muốn đem một nhà chúng tôi trục xuất khỏi quyền lợi trung tâm, mượn việc này mà xoay chuyển thành, ngồi vững chức vị người cầm quyền.”

*Tựa như câu tục ngữ: Ai giàu ba họ, ai khó ba đời.

“Đây là một hồi vở kịch đoạt quyền, lúc từ mấy năm trước cũng đã triển khai, chú Hai không từ thủ đoạn, chằm ngòi quan hệ giữa tôi với em trai, muốn từ đó thu hoạch ngư ông đắc lợi, lại đem cái thằng em trai không nên thân của tôi đá ra công ty...Một nước cờ của ông ta, chôn rất sâu, vì đạt được mục đích, ông ta có thể hy sinh người thân của mình, nói đến cũng buồn cười, trong nhà quyền thế nguyên bản không có tình thân để nói, nhưng mà việc làm lần này của chú Hai, đích thật là hơi quá đáng.”

Triệu Hồng Tu dùng âm thanh trầm thấp kể lại, ánh mắt sắc bén tỏa ra bốn phía, tựa hồ cảnh giác những người khác đến gần.

Âm thanh rất nhỏ, Mạc Từ cũng không phải là muốn nghe.

Ân oán của gia tộc Triệu Hồng Tu, cậu không có hứng thú biết rõ, cũng không muốn hiểu, “Nếu không muốn làm cho tôi hiện tại sẽ rời đi, anh hãy nói ngắn gọn.”

“Đây là một bước đệm, thế nào, cậu không có hứng thú biết?” Mạc Từ không kiên nhẫn rơi vào trong mắt Triệu Hồng Tu, tất cả trong dự liệu, lời kế tiếp, mới là chính yếu anh muốn nói.

“Không có hứng thú.” Mạc Từ nhàn nhạt nói ra.

“Cậu sẽ không rời đi, nghe tôi nói.” Triệu Hồng Tu không nhanh không chậm uống một ngụm coffee.

“Bởi vì tay chú Hai lần này vươn ra, vừa vặn là vùng trời của Mạc gia, cậu hiểu chưa?”

“Anh nói cái gì!” Mạc Từ chấn động, đề phòng đưa tay đặt ở mép bàn tròn, chậm rãi đứng lên, cúi người hỏi.

“Kế hoạch của ông ta, chính là Mạc gia hiện nay, đây là một trận chiến đoạt quyền mở rộng nhất của ông ta, vì thế, tôi cần trợ giúp của cậu.”

Triệu Hồng Tu buông coffee, nhìn thẳng vào Mạc Từ, từ trên ghế đứng lên, thần sắc nghiêm túc.

“Những việc đó, không phải chuyện anh làm?” Mạc Từ cực lực nhú mảy, đề phòng trong mắt đậm thẳng vào Triệu Hồng Tu, làm cho nội tâm Triệu Hồng Tu tràn ra một tia cảm xúc cay đắng.

Lúc trước quyết định kế hoạch này, dời đi chú ý của chú Hai chính là anh, nghĩ muốn ngăn cản thủ đoạn sắc bén chính là anh, muốn cùng người bên bị hại hợp tác, cũng là anh.

Tham dự kế hoạch, nhưng giữa đường rút ra, không cho chú Hai mưu cầu danh lợi cùng quyền lực tiếp tục hoàn thiện kế hoạch này.

Làm như vậy, xác thực rất hèn hạ.

Anh có thể thờ ơ lạnh nhạt, ngồi nhìn chú Hai từng bước một cướp lấy tài sản của Mạc gia, nhưng mà, chú Hái lấy thành quả thắng lợi Mạc gia, lợi thế trong tay tăng thêm, sẽ càng ngày càng khó mà chống đỡ đối phó. Đây là nguyên nhân anh không cách nào thờ ơ lạnh nhạt, phải tìm kiếm viện trợ bên ngoài, ngăn cản cán cân tích lũy số cân hướng nghiêng bên chú Hai.

Thông qua người trung gian Mạc Từ này, đem tin tức không biết kẻ địch phía sau màn truyền lại cho Mạc gia, mới là lựa chọn tốt nhất.

Triệu Hồng Tu trước đó, có chín mươi chín phần trăm tin tưởng, Mạc gia sẽ cùng anh bí mật hợp tác.

Nhưng mà lời của Mạc Từ, như một phen kiếm sắc được mài sắc bén, hiện ra ánh sáng lạnh, không cách nào né đi, đâm thẳng vào trái tim.

Có lẽ trong lúc đó, là xen lẫn thất bại năm đó cầu mà không được, một chút tâm tư có thể gọi là yêu thầm.

Chính là bởi vì những cảm xúc bên lề này, vốn là lý do chuẩn bị ban đầu trở nên yếu ớt vô lực, không có sức thuyết phục, Triệu Hồng Tu giật giật môi, trong mắt sắc bén hơn một phần tâm tình phức tạp.

“Hiện tại chú Hai đang bí mật thu mua cổ phiếu trên tay cổ đông Mạc thị, hơn nữa ở doanh nghiệp Mạc gia các cậu sắp xếp cơ sở ngầm, tình huống không ổn, hy vọng cậu có thể sẽ chọn ra quyết định, ngăn cản khủng hoảng tiến thêm một bước mở rộng.”

Triệu Hồng Tu tránh đi vấn đề vừa rồi của Mạc Từ, tỉnh táo nói, “Tôi có thể làm nhượng bộ lớn nhất, đem danh sách cơ sở ngầm xếp vào giao cho cậu.”

“Anh nói, đều là sự thật.” Cơ thể Mạc Từ khẽ lung lay, âm thanh nảy sinh chấn động hàm ý tâm trạng của cậu cũng xuất hiện chấn động kịch liệt.

Trong lời nói của Triệu Hồng Tu khó có thể phân biệt thật giả, bóng tối đời trước phảng phất một lần nữa bao phủ.

Khủng hoảng của Mạc thị do người trước mắt một tay điều khiển, còn nhớ rõ sâu trong ký ức giữa đêm mưa kia, mưa to tầm tã trút xuống ướt đẫm quần áo, cậu bị đuổi ra khỏi nhà đang trên đường phố cô độc lảo đảo thì gặp Triệu Hồng Tu đang lái xe.

Triệu Hồng Tu tàn nhẫn nói ra sự thật, mắt lạnh thường thức cậu đang trong mưa chật vật, đánh nát niềm kiêu ngạo của cậu, đập nát tôn nghiêm của cậu, xé rách ngục trang của anh ta.

Lịch sử lặp lại, yêu cầu phải trải qua kiếp nạn, ở giữa đám đông nói ra, người giật dây không phải anh ta...Lý do như vậy, kế hoạch hợp tác như thế, thật sự là khó mà tin được.

“Tôi đã cứu cậu hai lần, cậu hẳn là tin tôi, tôi nói đều là sự thật.” Triệu Hồng Tu giơ tay lên, nhìn thấy cơ thể Mạc Từ lung lay, không cách nào để tiến lên chạm vào đỡ dựa.

Mang theo ánh mắt thù hận, thần kinh đề phòng căn cứng, nắm tay nắm chặt, nhắc nhở anh, không thể lại bước về phía trước thêm một bước!

Tay lên tới giữa không trung xấu hổ buông xuống, hầu kết Triệu Hồng Tu giật giật, cuống họng trở nên khô khốc, suy nghĩ nói điều gì đó nhưng lại làm ra điệu bộ, chỉ có thể một lần lại một lần lặp lại, “Tôi nói đều là sự thật.”

“Anh muốn làm gì?” Âm thanh đột ngột xuất hiện đánh vỡ cục diện bế tắc, người đàn ông mặc âu phục thủ công đã bước tới, mang trên mặt vẻ mặt tuyệt không thân thiện, chắn phía trước Mạc Từ tâm tình chấn động.

“Là anh?”

Triệu Hồng Tu giương mắt nhìn lên, ánh mắt rơi vào trên thân người đàn ông đột nhiên xuất hiện, kinh ngạc mở miệng, lập tức thay đổi ngục trang mặt đầy ý cười, “Tôi nhớ rồi, chúng ta gặp qua rất nhiều lần, Tổng giám đốc mới nhậm chức của giải trí Tinh Hỏa Quý thị.”

Chuẩn xác phun ra thân phận của người đàn ông, Triệu Hồng Tu phóng ra khí thế của mình, cùng người đàn ông ánh mắt va chạm lẫn nhau, âm thầm đánh giá.

“Hạnh ngộ, hạnh ngộ, Đại công tử của xí nghiệp Triệu thị, Triệu Hồng Tu tiên sinh.” Đoạn Phong vươn tay, dùng cái khí thế cường đại này, đối với kẻ địch Mạc Từ không có thiện ý bắt tay.

Triệu Hồng Tu sững sờ, tiện đà sẵn khoái vươn tay, hai tay giữ cùng một chỗ, ở trong nháy mắt hướng đối phương thì đưa sức mạnh, nhanh chóng buông ra, phảng phất cái gì cũng chưa phát sinh.

“Mạc Từ, mong rằng cậu có thể suy nghĩ một chút kế hoạch vừa rồi.” Triệu Hồng Tu vượt qua Đoạn Phong, vào lúc đi qua bên người Mạc Từ, hơi chút dừng lại, liếc mắt Đoạn Phong xoay người, khẽ nhắc nhở.

“Tôi sẽ.” Mạc Từ không có phản ứng dư thừa, vào lúc Triệu Hồng Tu hoàn toàn rời khỏi quán coffee, bắt lấy góc áo của người đàn ông bên người.

85. Quyển 3 - Chương 15

“Mạc Từ.” Người đàn ông ánh mắt dịu dàng rơi vào trên người của người trước mắt, cánh tay thon dài nắm vào eo của đối phương.

Dựa ở trên vách tường, đầu chống lẫn nhau, hô hấp ảm ướt đan xen vào một chỗ.

Đôi mắt màu đen bao dung mà trầm ổn, tựa hồ chiếu rọi bóng đêm dày đậm ngoài cửa sổ.

Trong phòng kín đáo, còn chứa lại ngọn đèn nhu hòa, trải dài, đem lông mi rủ xuống phủ kín một tầng quang sáng nhàn nhạt.

“Mạc Từ, đừng đem mình làm cho quá mệt mỏi.” Người đàn ông âm thanh trầm thấp ở giữa bất tri bất giác đã trở thành liều thuốc ổn định tâm trạng của mình.

Bởi vì suy nghĩ quá nhiều, hai đầu lông mày luôn động lại sắc thái rầu rĩ, không thể bằng phẳng.

Cuộc nói chuyện nhắc lên cơn sóng vạn trường vẫn cứ xoay quanh trong đầu, hợp tác, không hợp tác, bốn chữ to Mạc thị khủng hoảng, trở thành gông xiềng trói buộc Mạc Từ.

Sai lầm giống nhau, cậu không nghĩ phạm cả hai lần, khủng hoảng như nhau cậu không nghĩ nhìn thấy một loại kết quả. Lời của Triệu Hồng Tu khó phân biệt thật giả, đã có sức hấp dẫn khó có thể nói ra.

Đây là một bẫy rập chôn cực kỳ sâu sao?

Như vậy, Triệu Hồng Tu làm sao thẳng thắn tự nói với mình được, người chủ đạo màn khủng hoảng này, chẳng lẽ thật là đơn thuần tìm kiếm viện trợ bên ngoài, hay tất cả là một tuồng kịch Triệu gia bắt tay biểu diễn.

Cậu không có cách nào quyết định, ở dưới tình huống đoán không ra mục đích chân chính của Triệu Hồng Tu, bất luận cái kết luận gì cũng là khinh suất, chung quy cậu thích để tâm vào chuyện vụn vặt hoàn toàn tiến vào ngõ cụt, nhưng muốn lui về phía sau tìm kiếm lối ra, lại như đánh đổ tường vây đi thẳng tới.

Cậu muốn gánh trách nhiệm, là trách nhiệm chăm sóc toàn bộ Mạc gia, tình thân gắn bó của Mạc gia, khiến cho cha anh cơ thể khỏe mạnh, cuộc sống an nhàn.

Khủng hoảng, sớm có mưu tính trước.

Cùng với trí nhớ đời trước có sai lệch rất lớn, đây là một chuyện xấu từ lúc sống lại cho đến nay.

Lựa chọn khác nhau khiến cho kết quả khác nhau, Mạc Từ quả thật cẩn thận chặt chẽ, rồi lại sợ hãi kết quả cuối cùng sau đó làm thay đổi vận mệnh.

Bệnh của cha tới sớm trước vài năm, đây là một chuyện xấu đầu tiên khi lựa chọn trở thành một người đầu bếp tự do.

Kế tiếp, đáp ứng kế hoạch hợp tác với Triệu Hồng Tu, sẽ có loại chuyện xấu gì nữa?

Mạc Từ không dám làm tướng tượng, không dám đem an nguy của người nhà làm tiền đặt cược.

Biết rõ quỹ đạo của vận mệnh, nhưng không thể đi dọc theo quỹ đạo, thay đổi lộ tuyến ban đầu ắt phải làm cho phát sinh ngoài ý muốn.

Do dự cùng sợ hãi, trở thành chướng ngại tâm lý lớn nhất của Mạc Từ.

“Tất cả đều là quá khứ, đừng nghĩ quá nhiều, Mạc Từ, em cần thả lỏng.”

Người đàn ông nhẹ nhàng vỗ về cái lưng cứng còng của Mạc Từ, dùng nhiệt độ của cơ thể xoa dịu cơ thể cứng còng của người ấy.

Đoạn Phong hiểu, sợ hãi của Mạc Từ là sau khi Triệu Hồng Tu rời đi mới sinh ra.

Ở dưới biểu tình dịu dàng, Đoạn Phong nắm chặt nắm tay không bị Mạc Từ nhìn thấy, cứ như vậy lặng lẽ một mực ôm người đang không nói gì, không mở miệng.

Thật lâu sau, Mạc Từ trầm mặc khẽ ngẩng đầu, môi động nói chuyện, đem tất cả chú ý tập trung trên người của người đàn ông đang biểu lộ dịu dàng.

“Đoạn Phong, nếu như anh biết có một số việc nhất định sẽ phát sinh, anh có thể ngăn cản, nhưng ngăn cản sẽ làm anh mất đi một thứ gì đó, anh vẫn có thể làm như vậy hay không?”

“Mất đi gì đó dạng gì? Em mất đi, có phải là so với ngăn cản chuyện phát sinh thì điều nhận được quan trọng hơn?”

Đoạn Phong sững sờ, ngưng thần suy nghĩ trong chốc lát, nghiêm túc nói ra.

“Mất đi, nhận được?” Mạc Từ thì thào nói.

“Là mất đi quan trọng, hay là nhận được quan trọng? Nếu như nhận được quan trọng hơn, anh tình nguyện đi ngăn cản, hy sinh luôn phải mất đi, bởi vì bất cứ chuyện gì, đã có thì sẽ có mất, em đừng quá mức để ý.”

Đoạn Phong lặp lại, lặng lẽ bày ra nắm tay, cầm ngón tay thoáng lạnh buốt của Mạc Từ.

Giống như một viên đá rơi vào mặt hồ tĩnh lặng, trong lòng Mạc Từ cho dù tầng tầng rung động, sợ hãi hoang mang hoặc là do dự, thì ở giữa rung động một tầng lại một tầng đó đã được gột rửa.

Ngăn chặn khủng hoảng, cậu không biết sẽ mất đi điều gì, nhưng nếu như mặc cho khủng hoảng phát triển mà không đi ngăn cản, cậu sẽ mất đi cha hoặc là anh trai, thậm chí là tương lai của toàn bộ Mạc gia.

Nhận được, so với mất đi quan trọng hơn, rằng Mạc Từ cắn chặt môi dưới buông ra, lưỡng lự trong mắt tan đi, đôi mắt trước sau như một trong veo sáng ngời.

Đôi mắt hoàn toàn thành trắng lười liềm, khóe miệng không ngừng giơ lên, đôi mắt Mạc Từ lập lòe ánh sáng, Mạc Từ dùng sức nắm lấy ngón tay của anh.

“Cám ơn anh, Đoạn Phong.”

“Không có gì, em làm ra một quyết định mà bản thân cho rằng là đúng đắn, anh cũng thay em vui mừng.”

Con mắt sáng tinh là biểu hiện Mạc Từ giải khai tâm kết, Đoạn Phong ánh mắt sùng nịnh rơi xuống, dùng tay kia xoa vuốt mái tóc mềm mại của đối phương.

Mái tóc màu nâu ở dưới ánh đèn nhu hòa bắn thẳng vào, nhiều thêm một tầng quang sáng, đem màu tóc phủ lên thành màu vàng kim mềm mại, tóc xoắn tung sờ vào nổi lên xúc cảm vô cùng tốt, Đoạn Phong ý vào ưu thế thân so với Mạc Từ cao hơn một cái đầu, ác liệt xoa loạn mái tóc, mò đến Mạc Từ xù lông.

“Tay, buông tay của anh ra!” Mạc Từ tổn hơn thừa lời, cắn giận trừng người đàn ông một cái, gò má phồng lên hiện ra đỏ ửng tức giận, nhìn qua vô cùng đáng yêu.

“Không buông.”

Đè chặn nghẹn cười, khóe môi Đoạn Phong không ngừng giơ lên, trong đôi mắt màu đen tất cả đều là bộ dáng Mạc Từ tức giận.

“Mạc Từ,” Đôi mắt mỉm cười tiến đụng vào trong ánh mắt trốn tránh của Mạc Từ.

Một tuần lễ không gặp mặt, trong điện thoại vài câu đơn giản hỏi thăm ân cần, sẽ không cần được hai khối trái tim không ngừng kề sát.

Chạm mặt ngày hôm nay là một trùng hợp, Đoạn Phong cùng đạo diễn công ty vừa mới ở trong quán coffee uống xong coffee, bàn chuyện hợp tác vô cùng thuận lợi, mỗi người đi một ngã, Đoạn Phong chuẩn bị trở về nhà thì ở vị trí gần cửa sổ ở quán coffee nhìn thấy Mạc Từ cùng Triệu Hồng Tu ở với nhau.

Hình dáng bả vai khẽ run cùng Mạc Từ vô cùng tương tự, vốn là bước ra quán coffee lại thu chân về, đường vòng đi đến trước mặt hai người. Người nọ quả nhiên là Mạc Từ, kiềm chế mừng rỡ khi gặp mặt, Đoạn Phong nghiêm mặt ứng đối Triệu Hồng Tu ‘Bất nạt’ Mạc Từ, thành công làm cho đối thủ rời đi trước một bước.

Anh không biết lúc mình đi đến trước mặt hai người thì, Triệu Hồng Tu nói gì đó với Mạc Từ, Mạc Từ ở trước mặt Triệu Hồng Tu sắc thái tái nhợt làm anh đau lòng.

Đem người mang về chỗ ở của mình ở thành phố C, Đoạn Phong an ủi không nói gì cuối cùng làm cho Mạc Từ buông thả phòng, giải khai khúc mắc.

Nhìn thấy rõ ràng nụ cười của nhau, khoe miệng cong lên, hai tay nắm giao nhau, đêm khuya người an tĩnh.

Không có bất luận tiếng ồn ào dư thừa nào, tiếng hít thở ở trong một mảnh yên tĩnh lên xuống.

Đoạn Phong còn trẻ mắt mẹ vẫn luôn tin tưởng, tình yêu của mình, sớm muộn sẽ đến giữa anh với một nửa khác.

Một nửa khác không cần dịu dàng như mẹ, tình yêu hoàn chỉnh, phải là anh đến dành cho đối phương dịu dàng đặc biệt.

Có sở thích hứng thú giống nhau, hiểu rõ mình, sẽ hướng mình quét sạch thói xấu, cãi nhau lật vặt, cá tính kiên cường mà không ngọt ngào, chân thành đơn giản. Một bóng hình không ngừng hoàn thiện trong đầu từng chút từng chút phác họa, cảm tình từ cuộc sống từng chút một thấm thấu vào.

Như mưa xuân, không tiếng động lên vào, chờ mình thức tỉnh là lúc em ấy đã sớm thâm căn cố đế.

Nghe được gặp Mạc Từ trúng đạn thì ngực như bị một cái chày nặng giã vào, ù tai hoa mắt, tan nát cõi lòng đau đốt tột độ. Có đôi khi thì tựa như bị bão ghé thăm, khi thì như dạng lửa cháy mạnh oanh oanh liệt liệt, có năng lực hủy diệt hết thảy. Thông thường, tình yêu của người bình thường là các loại trò chơi như ngăn trở cùng khảo nghiệm, vui mừng ngạc nhiên nho nhỏ cùng ngọt ngào, bình thản, ung dung, vụn vặt nhưng mà lâu dài.

Lúc không thể cùng nhau thì thời gian vô cùng dài đằng đẳng, lúc ở chung, thời gian lại trôi qua nhanh chóng.

Bởi vì yêu, cho nên thường thường lúc một mình đơn độc chìm vào giấc ngủ thì nhớ thương da diết, bách chuyển luân hồi (Nghĩ ngợi trăm lần).

Từ lúc bắt đầu nụ hôn đầu tiên, tổng cộng đã hơn hai tháng.

Đoạn Phong làm xác nhận, cái hai tháng trao đổi nội tâm này là hai năm hai bốn tháng dài đằng đẳng.

Có lẽ hơn hai năm, từ lúc quen biết ở sâu trong trí nhớ vào ngày nào đó, thì đã định trước là tình yêu rơi vào tay giặc rồi.

Tế thủy trường lưu*, bình thản mà lại kéo dài.

* – Nước chảy nhỏ thì chảy dài: Điều điều, từng ít một, không ngừng.

Bất luận Mạc Từ khi nào thì đi vào tâm, khi nào thì chiếm cứ trái tim, cùng một chỗ ở chung, chính là hạnh phúc lớn nhất.

Đoạn Phong có chút cúi đầu, ở trên môi màu sáng của đối phương ẩn lên một nụ hôn.

Con mắt có chút nheo lại, lông mi run run, một chút chờ mong, vài phần khẩn trương.

Biểu tình rất nhỏ tiến chạm vào trong mắt, nụ hôn khe dần dần sâu vào, nội tâm trở nên càng thêm mềm mại.

Tựa hồ ở trên đám mây bông bồng bềnh phiêu đảng, tựa hồ ở trong dòng nước nhu hòa bơi lội, tựa hồ ở trên bữa tiệc lớn thưởng thức mỹ vị, mỗi một cái nụ vị giác, đều đang kêu gào, đều đang sức sống nhảy lên.

Môi lưỡi đụng nhau, cảm quan tuyệt vời, bất luận mỹ vị gì của thế gian đều không thể sánh được.

Hô hấp giao thoa, thuyền chài sang sông cập bờ, yên ổn mà lại chân thật.

Đôi mắt chậm rãi nhắm lại, cơ thể dần dần trầm luân.

Màu sắc tươi đẹp nổ tung ở bên cạnh, in nhuộm cả thế giới.

Vào lúc bỏ đi âu phục, cơ thể mềm mại rơi vào lòng bàn tay, ôn nhuận trắng nõn.

Đối phương đối khát chạm vào, càng chờ mong tiến thêm một bước tiếp xúc.

Trên đám mây xóc nảy nhấp nhô, trong dòng nước bơi lội không trở ngại, không khí ngưng kết biến thành ngưng tụ sương mù, che đầy cảm quan mông lung mờ ảo.

Đoạn Phong làm nụ hôn cạn này sâu lên, dùng đầu lưỡi trêu Mạc Từ.

Đẩy vào, ai cũng không muốn chịu thua, đến cuối cùng, Mạc Từ hô hấp dồn dập đẩy Đoạn Phong ra, há miệng thở dốc.

Khóe mắt tràn ra nước mắt, đôi mắt phủ một tầng sương mù lộ ra thần sắc mê mang, dồn sức ngồi trên cái nệm mềm mại, nằm ở trên cái giường rộng lớn, Mạc Từ vững vàng hô hấp của mình.

“Mạc Từ.” Âm thanh khàn khàn gọi Mạc Từ còn đang bị lạc lối sa vào trong nụ hôn.

Gò má ửng đỏ, nốt ruồi nhỏ dưới khóe mắt bị hô hấp dồn dập tràn ra nước mắt thấm ầm ướt, tràn ngập hấp dẫn.

Đoạn Phong từ phía trên bao quát Mạc Từ, nhìn thấy Mạc Từ hô hấp dồn dập lún sâu nằm trên giường của mình, con người màu đen chìm tối xuống.

Lén lút tới gần, Đoạn Phong chậm rãi cúi , ngồi nghiêng bên cạnh Mạc Từ, bàn tay dày rộng khẽ chạm vào gò má nóng hổi của Mạc Từ.

“Em muốn tắm!” Mạc Từ tránh đi bàn tay của Đoạn Phong, một cái xoay người đứng lên, trốn qua một bên, kiểm soát che giấu thẹn thùng của mình.

“Được, phòng tắm ở bên kia.” Đoạn Phong bên môi cười yếu ớt không tan, chỉ chỉ chỗ phía sau, tùy ý Mạc Từ gò má một mảnh đỏ bừng nện bước chân trốn vào phòng tắm.

“Khăn tắm treo ở trên vách tường, đừng trượt chân đó!” Đoạn Phong bổ sung vào, trong con người màu đen hiện lên một mặt ánh sáng.

Chỗ ở của Đoạn Phong điều kiện rất tốt, ở khu nhà ở hai mươi tám tầng của trung tâm thương nghiệp tắc đất tắc vàng, bốn phòng một sảnh, đồng thời lắp đặt hai cái phòng tắm.

Đoạn Phong từ phòng tắm tắm xong đi ra, Mạc Từ ở trong một cái phòng tắm khác vẫn chưa đi ra.

Mặc áo choàng tắm tử tế, Đoạn Phong mở đầu ti vi, ngồi ở trên sofa, khóe mắt như có như không quét về phía phòng tắm không có tiếng nước chảy.

Rất nhanh, Mạc Từ vây khăn tắm màu trắng to đi ra, lau tóc ướt sũng, Mạc Từ hướng Đoạn Phong ngồi trên ghế sofa xem TV lên tiếng.

“Quần áo của em trong đó, em chưa giặt quần áo.”

“Anh đi lấy cho em.” Đoạn Phong gật đầu, để cho Mạc Từ đi theo phía sau anh.

Hai người đi vào phòng ngủ, Đoạn Phong mở tủ quần áo ra, đưa cho Mạc Từ một chiếc áo sơ mi rộng thùng thình, trầm giọng nói, “Áo của anh, em mặc sẽ khá lớn.”

Mạc Từ lắc đầu, mặc áo sơ mi vào, ở trước mặt Đoạn Phong lưu loát mặc áo vào.

Mạc Từ nhìn qua rất gầy, cũng không phải dáng người gầy yếu chỉ nhìn thấy xương nổi lên, Đoạn Phong biết Mạc Từ mỗi ngày sáng sớm đều có thói quen chạy bộ buổi sáng, sau khi bị thương, vì phối hợp với trị liệu của bác sĩ, sau khi khỏi hẳn, lại dùng một ít vận động rèn luyện cơ thể có tính chất kỹ xảo để khôi phục sức khỏe.

Mạc Từ mặc xong áo có một loại ảo giác suy nhược, cởi áo ra, Mạc Từ lộ ra ***g ngực tuyệt đối không được gọi là cường tráng, nhưng không phải xương cốt nổi lên, gầy yếu không khỏe mạnh.

Mạc Từ không thường ra vào dưới ánh mặt trời, làn da so với người bình thường càng trắng hơn, làm một người đầu bếp, Mạc Từ mỗi ngày ở trong ẩm thực cũng đều có chú ý, chú ý dưỡng sinh là một thói quen

sinh hoạt khỏe mạnh, đó là lí do Mạc Từ chú trọng ẩm thực, một thân làn da mà ngay cả phụ nữ cũng hâm mộ, màu da trơn bóng ónh nhuận.

Đoạn Phong bất động quan sát tìm hiểu, đôi mắt tỏa ra ánh sáng.

được khăn tắm vây quanh, hai cái chân gầy thon dài lộ ra, Mạc Từ bị người nhìn chăm chăm có chút xấu hổ ánh mắt liếc qua Đoạn Phong, “Anh có quần mới không.”

Âm thanh rất nhỏ, Mạc Từ hết sức thận thung, cơ hồ là vui đầu nói chuyện với Đoạn Phong.

“Có,” Đoạn Phong dư quang khoe mắt quét đến bên tai biến hồng của Mạc Từ, trầm giọng trả lời, lại chậm chạp không động thân đi tìm quần cho Mạc Từ.

“Anh tại sao không đi lấy đi.” Mạc Từ xoay người, trừng Đoạn Phong một cái.

“Không cần lấy.” Đoạn Phong mỉm cười, hai tay đập trên vai Mạc Từ, nhìn thấy gò má Mạc Từ bởi vì tắm vòi sen mà trở nên hồng nhuận cùng với đôi mắt ánh nước nhộn nhạo.

Dùng sức xoay qua, Đoạn Phong ở dưới tiếng la kinh hãi của Mạc Từ hôn lên đôi môi nhàn nhạt của Mạc Từ, đồng thời đem Mạc Từ áp đảo lên chiếc giường ngủ rộng lớn ở phía sau.

“Đoạn Phong! Quần áo!”

Né tránh Đoạn Phong hôn lần nữa, Mạc Từ thừa dịp khe hở lúc miệng không bị chặn kêu lên.

Đoạn Phong ánh mắt tối trầm lại kỳ lạ nói không nên lời.

Không đợi được Đoạn Phong giải thích, đối phương gần như thô lỗ gặm cắn môi của Mạc Từ, hô hấp dồn dập phả vào bên tai, đó là khí tức nam tính ngập tràn tính xâm lược.

“Mạc Từ,” Động tác thô lỗ, âm thanh lại dịu dàng đến nhỏ nước, trong mắt Đoạn Phong toàn bộ đều là Mạc Từ trong mắt đầy nước, cúi đầu, lại lần nữa hôn lên, lúc hô hấp Mạc Từ đang trở nên dồn dập thì, hai tay lặng lẽ chuyển đến ngực Mạc Từ.

Mạc Từ bị hôn đến ý loạn tình mê, cũng không chú ý tới trên ***g ngực nhiều ra một đôi tay di chuyển, nút được cài tốt lần nữa cởi ra, áo lúi đến bả vai.

Trên người mát lạnh, Mạc Từ thở dốc hạ mắt thấy Đoạn Phong hôn lên bộ ngực của cậu, xấu hổ xô đẩy đầu của Đoạn Phong.

“Mạc Từ,” Âm thanh khàn khàn đáng sợ, Đoạn Phong ngẩng đầu nhìn Mạc Từ một cái, ánh mắt dịu dàng đến nhỏ nước làm cho Mạc Từ thần sắc hoảng hốt sửng sốt.

Áo bị cởi ra hoàn toàn, vò thành một đống.

Đoạn Phong hôn hít lấy ***g ngực trắng nõn ôn nhuận, động tác dịu dàng.

Trận trận tê ngứa truyền vào đại não, cảm giác quái lạ khiến cho Mạc Từ lỡ phát ra một tiếng rên nhẹ.

Môi chuyển đến bộ phận nổi lên, đầu lưỡi ấn nhẹ, cảm giác mềm mại ẩm ướt lành lạnh rất mới lạ.

“Anh làm gì đó, đừng liếm chỗ đó!” Mạc Từ mang theo âm thanh giọng điệu khác thường không thể nghĩ ngờ là động lực để Đoạn Phong càng tiến thêm một bước.

Hàm răng gặm cắn, đột nhiên đau đớn.

Mạc Từ đèn nén âm thanh đau nhức, tay không có khí lực chống đỡ đầu Đoạn Phong.

Hai tay bị dễ dàng chế trụ, chống cự duy nhất bị chặng giữa đường, tay Mạc Từ bị Đoạn Phong dùng một bàn tay đè lại.

Trên người mát lạnh, cảm giác xấu hổ biến mất, Đoạn Phong ngẩng đầu trong mắt mỉm cười.

“Anh...” Môi rời đi Mạc Từ khó mà đem một chút mất mát trong nội tâm nói ra miệng.

“Anh yêu em, Mạc Từ.” Đoạn Phong phun ra một câu có thể làm Mạc Từ động dung.

Trái tim đột nhiên nhanh hơn, nhảy lên kịch liệt, phảng phất muốn ở dưới ngực mình tức khắc nhảy ra.

Vô cùng hoảng hốt, khăn tắm che ngăn bị người kéo ra, thân dưới mát lạnh, khí quan yếu ớt phía dưới cơ thể bị Đoạn Phong cầm lấy, nhẹ nhàng xoa bóp.

Ngón tay dùng lực đạo nhất định chuyển động trượt qua lại, Đoạn Phong lần nữa ngăn chặn môi muốn nói ra lời của Mạc Từ.

Thân ở địa vị cao của công ty giải trí hai tháng, giữa màn danh lợi rực rỡ hoa màu, tùy ý có thể thấy được người phóng túng dục vọng, trong đó không thiếu người hướng anh yêu thương nhưng nhớ. Em trai cùng cha khác mẹ của anh, chính là một người lãng tử phong lưu không cố kị, vứt xuống cục diện rồi rầm trong tay, tiếp nhận công ty, tiếp nhận cái cục diện rồi rầm kia anh tất nhiên biết mình kế tiếp cần phải làm việc gì.

Chỗ yếu ớt nhất của cơ thể bị người giữ ở trong tay, Mạc Từ mặt đỏ cắt máu.

Toàn bộ chú ý tập trung ở thân dưới, khí quan yếu ớt được người dùng tay phục vụ, cảm giác nhiệt độ bên người liên tục tăng lên, khoái cảm khó có thể nói tả ra cuộn sạch tất cả cảm quan.

Không cách nào từ chối, không cách nào đẩy người này ra, trung thành với bản chất, Mạc Từ trầm luân ở trong dụ dỗ của Đoạn Phong.

Ngọn đèn nhu hòa chiếu xuống, Đoạn Phong động tác tăng nhanh, hai tay dụ dỗ chạm vào, thở dồn dập, ở dưới một giây, cảm giác không khống chế được quá mức xấu hổ, Mạc Từ không biết khí lực từ đâu mãnh mẽ đẩy Đoạn Phong ra, quá mức mãnh liệt khiến cho khóe mắt chảy ra nước mắt, dính ướt nốt ruồi nhỏ phía dưới khóe mắt, thần sắc phủ kín một tầng xinh đẹp.

Từ trong cổ họng vọng lại thở dài, trong nháy mắt từ trong cơ thể khí nóng bốc lên tràn ra.

Bầu không khí nóng rực dị thường làm cho ánh mắt trở nên mơ hồ, Mạc Từ sau khi phóng thích lún sâu trong giường ngủ, hô hấp ồ ồ, càng không ngừng thở.

Đoạn Phong thoáng dừng lại, buông hai tay dính chất lỏng sền sệt của Mạc Từ, dùng khăn tắm vây ở dưới thân Mạc Từ chà lau sơ qua, Đoạn Phong đôi mắt tối màu ở phía trên Mạc Từ có chút cúi người, đôi môi nóng hổi, in trên ***g ngực của Mạc Từ.

Lồng ngực trắng nõn hiện ra vết hôn đỏ vừa rồi gặm cắn, người dưới thân bị đánh dấu hơi hơi hé môi, phiến môi đỏ tươi mỹ lệ không còn là màu nhạt nữa.

Khẽ rên rỉ, Đoạn Phong nắm giữ chắc lực đạo, gặm cắn nổi lên trên ***g ngực Mạc Từ, sờ lên một đường vết sẹo nhạt trên ngực hồi phẫu thuật lưu lại, mang theo ấn ký Morrison lưu lại, làm anh đến nay lòng còn canh cánh.

Áo khoác tắm rộng thùng thình không biết cởi ra từ lúc nào, Đoạn Phong lộ ra thân trên cường tráng, Đoạn Phong thường xuyên rèn luyện cơ thể thân thể khỏe đẹp mà thon dài, bắp vai rộng, làm cho người ta có một loại ấn tượng lực lượng mạnh mẽ, mỗi một khối bắp thịt lộ ra bên ngoài, đều tựa như đã tích góp sức mạnh cường đại, có một loại cảm giác sức sống mãnh liệt.

Lông mày dài gọn giãn ra, mi tâm của Đoạn Phong chứa đầy vui thích chưa bao giờ có.

Em sẽ là của anh.

Đoạn Phong dời hai tay xuống, âu yếm làn da trơn mịn của Mạc Từ.

Xương quai xanh, ***g ngực, bụng, sau đó là bắp đùi thon dài...

Mỗi một chỗ đều mang theo sức hấp dẫn theo anh mà nói là cực lớn, so với giữa hai khối nam châm lúc hấp dẫn lẫn nhau lực hấp dẫn càng lớn hơn, ánh mắt một khắc cũng không rời khỏi khuôn mặt Mạc Từ.

Bàn tay một đường dẫn lướt, dùng một loại lực đạo tê ngứa xoa bóp làn da của đối phương, sẽ không quá nhẹ, lại cũng không quá mạnh. Vuốt ve gần như dụ dỗ, tựa như lâm vào giấc ngủ sâu, loại cảm giác thoải mái say mê này thức tỉnh toàn bộ ký ức tốt đẹp của Mạc Từ.

Mặt ngoài làn da tiết ra mồ hôi mịn nhỏ, mùi mồ hôi một mảnh, ***g ngực trắng kiện màu lúa mạch chảy xuống dưới, theo đường cong cơ thể chảy xuống nhỏ giọt thấm vào ga giường màu tối.

Dục vọng tích góp dần dần tăng vọt, Mạc Từ rên rỉ giống như một nhạc khúc tuyệt vời diễn vang bên tai.

Ngón tay khẽ ấn, chậm rãi thăm tìm vào vị trí ẩn tối.

Trước là vuốt ve qua lại gốc đùi mẫn cảm, lực đạo nhẹ nhàng không dẫn tới kinh nghi của đối phương.

Xuống một điểm chút nữa, tay trái khẽ vẽ vào, hướng chỗ bí ẩn giữa đùi tìm kiếm, cuối cùng chạm vào vị trí trung tâm nhất.

Khẽ thăm dò đi vào, một chút đau đớn làm cho Mạc Từ đang đắm chìm trong vuốt ve trêu chọc của Đoạn Phong trợn tròn con mắt, xấu hổ và giận dữ đề cao âm thanh.

“Đừng chạm chỗ ấy!”

Con mắt phủ kín hơi nước trợn tròn xoe, kéo ra khoảng cách về mặt nghiêm túc cùng hai mảnh đỏ xấu hổ và giận dữ trên gương mặt, lọt vào trong mắt Đoạn Phong.

Phát ra một tiếng cười ngầm, Đoạn Phong cúi người, dính vào Mạc Từ xấu hổ và giận dữ không chịu nổi.

Đẩy không ra cơ thể nặng nề của đối phương, Mạc Từ bị đặt dưới thân của Đoạn Phong, cảm giác được mồ hôi trên ngực của đối phương chậm rãi chảy đến trên người của mình.

Tim đập dồn dập trầm ổn từ phía trên truyền đến, Mạc Từ nghĩ đến câu ‘Anh yêu em’ trước đó, động tác giãy dụa đột nhiên ngừng lại, lẳng lặng nằm ở trên giường, mái tóc đen nhánh của Đoạn Phong mắc vào khoe môi của cậu.

“Anh yêu em, Mạc Từ.” Âm thanh nói nhỏ tiến vào lỗ tai, bờ vai được tỉ mỉ liếm cắn, như là cùng đợi trả lời của Mạc Từ.

Trái tim nhảy lên, tiếng thì thầm của Đoạn Phong hiện ra sức hấp dẫn thật lớn, chỉ trong nháy mắt, liền gọi Mạc Từ đến ù tai hoa mắt.

Không cách nào ngăn cản dịu dàng.

Mạc Từ ở trong ‘Anh yêu em’ một lần lại một lần của đối phương tim đập dồn dập nhanh hơn, chẳng biết gật đầu lúc nào, chẳng biết cơ thể lúc nào lật lại, Mạc Từ nhắm lại hai mắt, chờ đợi đối phương tiến thêm một bước chạm vào.

Ngón tay đi vào chỗ chưa bao giờ tiếp nhận qua bất kỳ người nào, động tác xâm lấn là dịu dàng cẩn thận.

Tạo ra cảm giác mang theo một tia đau nhức, động tác Đoạn Phong mặc dù là cẩn cẩn dục dục như thế, nhưng Mạc Từ nhắm hai mắt lại vẫn là vô thức sinh ra mâu thuẫn, cơ thể phía sau co lại.

“Mạc Từ, đừng từ chối.”

Âm thanh trầm thấp lại thể hiện sự lo lắng động lại tản ra trong không khí, hòa vào bóng đêm dày đặc.

Con mắt khép hờ rủ xuống, làm cho lông mi dài mảnh dày run run lợi hại hơn.

Cậu chưa bao giờ nghĩ tới, bản thân có một ngày sẽ nằm ở dưới thân người khác, làm một chuyện thân mật như thế.

Cảm giác lạ lẫm ở vào vị trí dưới là bất an không yên.

Sống lại đến nay, cơ thể chưa bao giờ gần chuyện *** mẫn cảm lại trúc trắc, trí nhớ kiếp trước có những quan hệ thân mật tiếp xúc này, đã sớm được tẩy rửa giữa năm tháng, đi theo cậu không truy cầu trầm luân vui sướng thể xác mà giảm đi.

Cậu trong bốn năm dài đằng đẳng chưa bao giờ cùng người thân mật tiếp xúc, động tác trúc trắc lại chậm chạp, ở trong tình trạng Đoạn Phong chủ đạo tùy ý, Mạc Từ chưa từng cùng đàn ông làm qua, ở vào hoàn cảnh tuyệt đối không ổn.

Cả một đời chạp qua phụ nữ, chưa bao giờ cùng nam giới tiếp xúc qua, Mạc Từ không gia nhập cái giới kia không biết giữa đàn ông với đàn ông kết hợp là cái dạng gì, chỗ khó có thể mở miệng của cơ thể bị người khai phá, Mạc Từ liền kháng cự theo bản năng.

“Em đừng từ chối.”

Bốn chưa vô cùng đơn giản, cộng thêm vụng trộm giường mắt nhìn về biểu tình chăm chú, Mạc Từ quyết định phóng túng bản thân một lần, cơ thể cứng ngắc chậm rãi buông lỏng, lưng căng cứng giãn ra, thoải mái nằm ở trên giường ngủ, tùy đối phương một tay phục vụ.

Quá trình mở rộng chậm chạp lại kéo dài.

Ngón tay Đoạn Phong chậm rãi thăm dò đi vào, tựa như đối xử với trân bảo trong lòng. Cẩn cẩn dục dục đi vào, mở rộng có tiết tấu, không biết từ chỗ nào vội vàng lấy ra thuốc mỡ, quét vào đầu ngón tay thon dài, cùng nhau tiến vào chỗ chật hẹp bí ẩn.

Thuốc mỡ lạnh lẽo mang đến cho cơ thể lửa nóng cảm thụ không giống nhau, bên trong lạnh buốt làm cho người ta vô thức trốn tránh.

“Em đừng từ chối.” Đoạn Phong lặp lại lần nữa, không để cho người dưới thân chống chế, cố định giữ cơ thể Mạc Từ lui về phía sau một chút, đầu ngón tay chui vào chỗ sâu hơn, ấn vào có tiết tấu.

Bôi đầy thuốc mỡ, nhiệt độ lửa nóng của cơ thể đem chất rắn lạnh lẽo hòa tan, đôi môi hé ra hợp lại, mỗi một lần hô hấp đều mang theo tâm tình kiềm nén.

Cánh môi ướt át in trên ***g ngực, cảm giác hôn môi tốt đẹp đậm đà.

Đốt ngón tay tiến vào tận cùng bên trong nhất, quá trình ấn vào, tiến vào kết thúc.

Đoạn Phong dần dần tăng thêm ngón tay, một mặt quan sát Mạc Từ biểu tình mang theo đỏ ửng rất nhỏ trên mặt.

Ba ngón tay tiến vào, chỗ chưa bao giờ chứa đựng qua thứ gì truyền đến đau nhức rất nhỏ.

“Đau...” Mạc Từ trong mắt mờ mịt sương mù, trong miệng nói ra cảm giác chân thật của bản thân.

Đoạn Phong biểu cảm dịu dàng khác thường, thương tiếc ở trên môi của người dưới thân hô đau, in lên một nụ hôn xoa dịu.

Ba ngón tay tiến vào xoay tròn ở trong cơ thể Mạc Từ, đợi người dưới thân thích ứng một chút, dùng hôn môi phân tán lực chú ý của Mạc Từ, Đoạn Phong vào lúc Mạc Từ đang lên âm điệu, đột nhiên rút ngón tay mở rộng đã lâu ra.

Phía sau vẫn luôn bị tắc nghẽn đã không còn ngón tay của Đoạn Phong đột nhiên cảm thấy trống rỗng, cảm giác tê ngứa từ đầu cửa vào chỗ phía sau truyền vào đại não, Mạc Từ trên mặt lại đỏ hồng thêm vài phần.

“Anh muốn đi vào.” Âm thanh khàn khàn mang theo lực đạo không cho kháng cự, tiến vào lỗ tai, lập tức, cơ thể bị chuyển xoay thành một tư thế khác.

Mạc Từ vẫn luôn nhắm hai mắt bối rối mở mắt ra, Đoạn Phong mũi thẳng tắp, mang theo biểu cảm say mê, môi mỏng nhếch lên gợi cảm mê người, mang theo mê hoặc khó mà miêu tả, Mạc Từ nhìn chăm chăm trong nháy mắt cơ hồ quên hô hấp.

Thân dưới mát lạnh, Mạc Từ chăm chăm vào khuôn mặt của Đoạn Phong nên không chú ý tới người đàn ông từ lúc nào đã bắt đầu động tác.

Vật thể nóng rực chống ở phía sau khó mà mở miệng của mình, chậm rãi hướng bên trong cơ thể đẩy đi vào.

Giống như cây đinh đóng vào mặt tường, hết sức dày vò.

Theo bản năng né tránh, phần eo lại bị đối phương hung hăng cố định nắm chặt, vật thể nóng rực chống ở chỗ chật hẹp, dùng lực đạo cố định đi vào.

Phía sau tạo ra một chút xé rách rất nhỏ cảm giác trải qua rất kì lạ, động tác đi vào không dừng lại thông thả dị thường, tựa hồ đang bận tâm cảm thụ của cậu.

Hai phiến môi ở trên môi trần trọc cũng không rời đi, cảm quan đầu lưỡi phân tán chú ý thân dưới.

Cảm giác xé rách dần dần tăng lên khiến cơ thể truyền ra tín hiệu nguy hiểm, Mạc Từ biết rõ Đoạn Phong lúc này không cách nào dừng lại, bởi vì bản thân cũng vô pháp dừng lại, cậu chờ mong cùng Đoạn Phong tiến thêm một bước thân mật kết hợp, hoàn thành nghi thức cuối cùng này.

Một cái động thân, toàn bộ tiếng kêu đau biến mất ở trong bờ môi dây dưa.

Đau đớn kịch liệt làm cho khóe mắt tràn ra nước mắt, người đàn ông phía trên nhẹ nhàng dừng lại thử ngừng lại giữa đường.

“Mạc Từ, đau lắm à?”

Nước mắt ở khóe mắt được người đàn ông hôn đi, chất lỏng mặn mặn tan ra ở giữa môi răng.

Cho dù là nước mắt đắng chát, giữa răng môi dây dưa cũng là ngọt ngào không rõ.

Giờ khắc này kết hợp, là cộng hưởng của cơ thể với trái tim nhảy lên kịch liệt.

Kêu gào, dục vọng vẫn luôn kiềm nén phá tan gông xiềng xiếc của cơ thể.

Chỗ lửa nóng bị bao vây chặt chẽ, mỗi một mạch máu trên cơ thể, đều chảy xuôi thỏa mãn và vui sướng cực lớn.

“Mạc Từ, thả lỏng, trước thả lỏng, nếu không sẽ làm hai người chúng ta đều khó chịu.” Đoạn Phong làm cho Mạc Từ hít sâu, thả lỏng cơ thể căng cứng.

Vuốt ve lối vào của Mạc Từ, kỹ xảo mang tính chất hầu hạ khiến cho cơ thể đối phương chậm rãi biến mềm.

Đợi cho hoàn toàn thích ứng, trên trán Đoạn Phong đã bị mồ hôi ẩm ướt, mồ hôi một đường chảy xuống, dọc theo cái cằm nhỏ kiên nghị.

Chỗ chật hẹp của bản thân bị căng ra tiếp nhận, Mạc Từ khẽ run run làm cho Đoạn Phong không tự giác mà thương tiếc.

Đây là lần đầu tiên anh động tâm, lần đầu tiên muốn cùng người khác dặt tay.

Mồ hôi ẩm ướt dính lên mái tóc phủ lên cái trán trơn bóng, gò má đỏ hồng, hai phiến môi đỏ tươi đóng mở.

Trên ***g ngực trắng nõn sáng dịu, là dấu vết *** mỹ mà bản thân chế tạo ra...

Mạc Từ khẽ lắc đầu cùng khẽ gật đầu, Đoạn Phong phía trên chuyên tâm hôn môi, đau đớn xé rách kịch liệt ban đầu rời đi, tìm được sự chấp nhận của đối phương.

Thân dưới Đoạn Phong bắt đầu thẳng tiến đến chỗ đau căng.

Ma sát, đi vào, lui về phía sau.

Va chạm kịch liệt, bôi trơn lúc trước làm giảm bớt sự đau đớn lúc tiến vào.

Xông vào, ma sát kịch liệt đã sinh ra khoái cảm làm người ta khó có thể chịu nổi, quả thật là điên cuồng.

Sau một hồi chuyển động có quy tắc.

Phía sau trải qua ma sát kịch liệt đã không thể chịu đựng được vui sướng như thế, tình cảm nồng nàn nóng lên.

Mạc Từ hé môi phát ra tiếng rên rỉ khó kiềm nén, khóe mắt chảy ra nước mắt nhiều hơn, tim đập dồn dập giống như một loại nổ trống dữ dội, thở hổn hển, bản thân từng cơn sóng lại từng cơn sóng kịch liệt đánh sâu rồi tan đi.

Rên rỉ, ở trong va chạm kịch liệt vỡ tan.

Đoạn Phong bình thường ôn nhu bao dung không để ý đến nguyện vọng của cậu, cố ý tự mình va chạm, ngăn chặn môi của cậu.

“Chậm một chút, a, chậm một chút, Đoạn Phong...”

Tiếng rên rĩ làm cho người ta mặt đỏ tim đập dồn khuếch tán trong phòng.

“Đừng mà, chậm một chút, Đoạn Phong, Đoạn...”

“Gọi anh Phong.” Người đàn ông âm thanh khàn khàn đáng sợ, con mắt màu đen phủ kín *** ** mỹ, giọng điệu thể hiện mệnh lệnh cường ngạnh kiên quyết.

“Không...Chậm một chút, a...”

Âm thanh mị hoặc cao thấp, ở dưới mãnh liệt lặp đi lặp lại phá thành mảnh nhỏ.

Khoái cảm bao phủ chạy đến khắp nơi trên cơ thể, chưa bao giờ trải qua chuyện có tính kịch liệt như vậy, cơ thể hai người gần khít chặt chẽ trầm luân ở trong vui thích mà hai bên mang đến.

Thỏa mãn cực lớn, mà ngay cả ngón chân cũng kích động cuộn lại, va chạm, rời đi, mỗi một lần rút ra, đều làm cho vật thể thân dưới càng trở nên cứng rắn hơn.

Phòng lên, đâm thủng.

Tình dục tăng vọt, rên rĩ trong phòng ở dưới ánh đèn trở nên mờ ảo hư ảo.

“Phong...” Rốt cuộc nhịn không nổi, Mạc Từ dùng âm thanh rên rĩ mang theo rung động kêu người đàn ông cường tráng đang cày cấy phía trên.

Gầm nhẹ, con người màu đen tối chìm không phóng ra được nhiều ánh sáng, vô cùng chuyên tâm, vô cùng chăm chỉ, đem khí lực của toàn bộ cơ thể tập trung rót vào trong chuyện mang tính chất một trận kịch liệt, da thịt dính lại với nhau ma sát lẫn nhau, dòng điện thật nhỏ ở bên ngoài làn da chạy tán loạn, làm cho rên rĩ dày đặc mất hồn khác cốt động lại trong không khí.

Đây là một loại cảm giác tuyệt vời không gì sánh kịp, Mạc Từ không hề che giấu nhiệt tình chút nào, khiến cho Đoạn Phong bên trên tiếp tục tăng tốc độ.

Mỗi một chỗ của cơ thể, đều nổ tung, phảng phất như đang cùng dã thú ân ái, hai chân bị kéo ra thật rộng, ép buộc giữ ở sườn eo của người đàn ông.

Lắc lư kịch liệt, mạnh mẽ thẳng vào sâu nhất.

Có được đối phương, trống trải khao khát lẫn nhau được lấp tràn đầy.

Dung nạp đối phương, tiếp nhận đối phương, cơ thể kết hợp, làm cho linh hồn kết hợp phát ra cộng hưởng o o.

Tình yêu lượn lờ giữa hai người, là chứng minh tốt nhất.

Anh tìm được cậu, anh thỏa mãn cậu.

Dồn sức chạy nước rút nhận được khoái cảm, ở giữa hai chân càng mãnh liệt.

Mạc Từ phát ra tiếng kêu ư ử, chỗ ấy run rẩy đứng lên, va quệt cơ bụng cường tráng của Đoạn Phong, lộ vẻ nhục dục như nát.

Tiếng cười khàn khàn phát ra, người đàn ông còn đang va chạm cảm chỗ yếu ớt lần nữa đứng lên của Mạc Từ, không còn trêu chọc có tính chất kỹ xảo trước đó, Đoạn Phong chưa bao giờ cùng người khác thân mật kết hợp ngang ngược nắm đỉnh trên sắp sửa phóng thích của Mạc Từ, thân dưới đột nhiên dùng sức, đút vào kịch liệt, tựa hồ muốn trút khí lực toàn thân vào, tìm lấy thỏa mãn mức độ lớn nhất.

Đang trong động tình, hai người kịch liệt thổ dốc.

Người đàn ông tính dục tăng vọt không buông tha cho người dưới thân nức nở cầu xin tha, đút vào tiến lên càng thêm mãnh liệt.

Gầm nhẹ sau cùng tràn ra cánh môi đóng mở, khuếch tán vào trong không khí, trước mắt tối sầm, đầu đỉnh của bản thân rốt cục phóng thích, lập tức bắn vọt ra, làm cho phía sau một trận co rút chặt chẽ lại.

Trong đầu trống rỗng, Mạc Từ còn chưa tin chỗ đó có thể chứa đựng thô to của đối phương há to miệng hít thở.

Sau khi phóng thích, ngay sau đó, cảm xúc kiềm nén bộc phát ra, chất lỏng nóng hổi bắn ra cơ thể liền mềm nhũn xuống.

Trong phòng vui sướng, hít thở ồ ồ quanh quẩn trong phòng.

Dư vị cao trào thật lâu chưa tan ra...

86. Quyển 3 - Chương 16

Khi Đoạn Phong mở mắt ra, người bên cạnh còn đang say ngủ.

Chìm trong mộng cảnh ngọt ngào, gò má trắng nõn dán ở khủy tay của anh, cả thân trên đều chôn ở trong ***g ngực của anh.

Một đêm vui vẻ trở thành một màn đẹp nhất trong trí nhớ.

Môi đỏ tươi, gò má mang theo đỏ ửng, Đoạn Phong rũ mắt xuống, ánh mắt quét đến Mạc Từ tựa ở trong ***g ngực anh.

Ngón tay bắt tri bắt giác vươn đến, điểm nhẹ gò má của người còn đang trong giấc mộng không hề hay biết.

Không có phản ứng.

Người đàn ông sinh lòng trên ghẹo gờ lên khóe môi, thu lại sắc bén trong đôi mắt, dịu dàng đọng đầy trong đôi mắt.

Cơ thể kết hợp, linh hồn kết hợp, chân tay quấn quýt, mị hoặc và nhiệt tình thuộc về Mạc Từ ở dưới thân mình triển khai, không có bất luận người nào được thấy qua.

Người đàn ông nội tâm bá đạo, dịu dàng nhìn xem Mạc Từ yên lặng ngủ, hy vọng thời gian có thể vĩnh viễn dừng ở thời khắc này.

Nhưng ánh sáng ngoài cửa sổ chiếu vào nói cho anh biết, hiện tại trời đã sáng.

Toàn bộ điên cuồng phóng thích vào đêm qua, thời gian ngắn ngủi như thế, không có khả năng dừng lại vào ngày hôm qua.

Trời đã sáng, phía sau anh, còn có công tác nặng nề liên quan phải đích thân xử lý.

Đêm xuân khổ đoản, người đàn ông ném qua mỹ thực bên môi lộ ra nụ cười khổ tự giấu, ở dưới điều kiện tiên quyết là tận lực không đánh thức đối phương từ trên giường đứng dậy, thu dọn quần áo đi vào phòng tắm.

Bên ngoài căn phòng truyền tới tiếng vang trong trẻo quen thuộc của đồ làm bếp va chạm, Mạc Từ mơ mơ màng màng tỉnh lại, con mắt mở ra nhắm lại, không tình nguyện lại lần nữa mở ra, vào lúc sau khi nhìn thấy căn phòng xa lạ, Mạc Từ sửng sốt, đôi mắt ti hí ngái ngủ mở ra, hoàn toàn tỉnh táo lại.

Dụi dụi con mắt chuẩn bị rời giường đứng dậy, động tác đứng dậy trì trệ, phía sau truyền tới cảm giác khác thường làm cho Mạc Từ trong nháy mắt đôi má đỏ lên.

Ngày hôm qua chân tay kịch liệt dây dưa hiển hiện trước mắt, ở dưới thân người nọ trần trọc rên rỉ làm cho gò má của ai đó nóng lên.

Phóng túng của mình ở trong mắt đối phương, sẽ để lại dạng ấn tượng gì đây?

Mạc Từ lắc đầu, chống đỡ cơ thể từ trên giường bò xuống.

Phía sau cũng không có chất lỏng sền sệt chảy ra, phía sau một mảnh khô mát, chứng tỏ đối phương đã thay mình rửa sạch qua.

Một đêm ma sát kịch liệt, khiến cho chỗ phía sau kia bị sử dụng quá độ làm ỉn ỉn đau, lúc đứng lên cơ hồ bước chân không vững, Mạc Từ hai chân như nhũn ra vịn vách tường đứng một hồi lâu, mới tìm được cảm giác đứng cân bằng dưới đất.

Bên kia giường đặt một chồng quần áo xếp chỉnh tề, Mạc Từ lộ ra một nụ cười, nhin không được hướng chỗ khởi nguồn âm thanh quấy nhiễu giấc mộng của cậu nhìn qua.

Đoạn Phong là đang làm bữa sáng.

Mạc Từ hiểu ý suy đoán, tung mở bộ quần áo không to không nhỏ, vừa vặn phù hợp này.

Nghĩ đến lý do đêm qua Đoạn Phong hấp dẫn cậu trước, Mạc Từ nắm chặt nắm tay, hung hăng tổn hơi thừa lời, chỗ ở của Đoạn Phong rõ ràng có quần áo phù hợp với cậu!

Mạc Từ sinh hồn đổi, nhin xuống ý niệm đem Đoạn Phong gọi đến đổi chất trong đầu, mặc quần áo tử tế. Chỗ khởi nguồn phát ra âm thanh làm bếp va chạm truyền đến tiếng chuông đơn điệu, chuông điện thoại di động vang lên trong chốc lát, người đàn ông rút cục bắt máy điện thoại, dùng tiếng trầm ổn trả lời.

Đoạn Phong nói gì đó, Mạc Từ cách quá xa nên không nghe được, chậm rãi tới gần cửa sổ, Mạc Từ đem bức màn ngăn cách thế giới bên ngoài kéo ra, đem ánh mắt quăng ra ngoài cửa sổ.

Mặt trời mới vừa rồi còn treo cao ở trên bầu trời, nay đã bị mây đen tối mù che đi ánh sáng, cường độ ánh mắt trời yếu xuống, u ám chiếu xuống mặt đất, bên ngoài tựa hồ đang thổi qua gió lớn, bức tranh màu đỏ trên tòa nhà đối diện bị tốc lên cao cao, ở trong gió lạnh gào thét phát phơ.

Mạc Từ nhú mày, ngăn chặn bất an cuộn cuộn trong lòng, trầm mặc nhìn xem thời tiết bên ngoài đột ngột thay đổi, sau lưng vang lên tiếng bước chân trầm ổn, Mạc Từ chậm rãi xoay người, người đàn ông quần áo chỉnh tề về mặt ngưng trọng đã đi tới.

Lúc đối phương muốn lên tiếng trước, sườn mặt Mạc Từ đối diện với bên ngoài cửa sổ, nhẹ nhàng lên tiếng.

“Đoạn Phong, thời tiết muốn thay đổi rồi.”

....

Một đường chạy ô tô, chạy tới tổng công ty chỗ anh trai.

Mạc Từ ở trong phòng làm việc đơn giản kín đáo, kể lại nội dung cuộc nói chuyện với Triệu Hồng Tu ngày hôm qua.

Nghe Mạc Từ kể lại nội dung cuộc nói chuyện, người đàn ông nghiêm nghị biểu cảm từ bình thản chuyển thành lông mày khóa sâu.

Trên mặt ngưng kết băng lạnh dày đặc, Mạc Ngôn trầm giọng hỏi, “Em nói, đều là sự thật, chuyện con trưởng Triệu gia kia.”

Mạc Từ ngồi ở trên ghế, tư thế như vậy có thể giảm bớt đau nhức ở chỗ phía sau khó có thể mở miệng kia.

“Đúng vậy, bọn em có quen biết, trên thực tế, cái lần em bị bắt cóc bốn năm trước kia, người đến cứu em chính là anh ta, anh, các anh đã gặp qua, trước kia có người phá cuộc chơi ở Mạn Lôi Đặc Sâm, em thiếu chút nữa cùng anh ta đánh nhau, là anh kéo em lại không cho em cùng anh ta tranh chấp.”

Mạc Từ thấy Mạc Ngôn nhú mày, cho rằng anh là vì không nhớ rõ Triệu Hồng Tu là ai mà trầm mặc.

“Anh biết anh ta là ai.” Mạc Ngôn sau khi nghe qua Mạc Từ giải thích, lông mày tiến thêm một bước khóa sâu, đứng thẳng cơ thể đứng ở phía trước Mạc Từ.

“Nếu anh ta nói đúng sự thật, như vậy kẻ địch sau màn điều khiển khủng hoảng toàn bộ Mạc thị, vạch ra mặt nạ, kẻ địch tạo ra khủng hoảng, chính là kẻ nắm quyền thứ hai tranh quyền đoạt lợi của Triệu thị, cũng chính là chú Hai của Triệu Hồng Tu trong lời em nói, Triệu Xương Minh.”

“Em cũng không dám tin chắc là Triệu Hồng Tu nói đúng sự thật.” Mạc Từ sau khi nghe qua Mạc Ngôn phân tích, chần chờ nói.

“Triệu Hồng Tu tuyệt đối không phải người lương thiện, Triệu thị bọn họ bên trong tranh quyền đoạt lợi. Triệu Hồng Tu là người xảo trá nhất định không cam lòng quyền lớn trong tay mình rơi vào trong lòng Triệu Xương Minh. Có lẽ anh ta tìm mình, tỏ vẻ là tìm kiếm viện trợ bên ngoài, trên thực tế là muốn hai

bên chúng ta đánh nhau, bản thân thì ngồi nghĩ ngừ ông đắc lợi, dùng kiếm sắc trong tay chúng ta đâm bị thương Triệu Xương Minh đối với anh ta có hại.”

“Anh không tin anh ta.” Mạc Ngôn con mắt sắc bén chống lại Mạc Từ, nói ra nghi vấn không có dao động của mình.

Mạc Từ hiểu ý tứ của Mạc Ngôn, dừng một chút, “Mặc dù anh ta đã cứu em, điều này cũng không chứng tỏ anh ta là người tốt, anh còn nhớ em đã từng cùng anh nói, em là mang theo trí nhớ của tương lai sống lại một lần?”

“Ừ?” Mạc Ngôn lông mày dài gọn nhướng lên, chậm rãi ôm cánh tay.

“Ở trong trí nhớ đó, cuối cùng dẫn đến làm cho Mạc gia hoàn toàn tan tác, chính là Triệu Hồng Tu. Mỗi hận tan nhà, khắc ghi trong lòng em không cách nào quên. Dù cho hiện tại có phần sai lệch trí nhớ, Triệu Hồng Tu người này bản tính cũng sẽ không phát sinh thay đổi, em hiểu anh ta, anh ta là người vì mục đích không từ thủ đoạn. Vĩnh viễn không biết quân cờ bước tiếp theo của anh ta, đó là chỗ khó đoán nhất của anh ta, đó cũng là chỗ đáng sợ nhất của anh ta. Chẳng qua, có thể khẳng định một chút, Triệu Hồng Tu nói đầu sỏ thôi thúc khủng hoảng, chính là Triệu gia bọn họ...Về phần rốt cục là ai tạo nên trận khủng hoảng này, đem bàn tay tội ác đuổi đến Mạc gia thì em không biết.”

Mạc Từ trầm tư một chút.

“Triệu Hồng Tu nói đúng thì kẻ địch ngầm đã rời khỏi mặt nước, chúng ta có thể chuyển tâm đối phó Triệu gia, tìm ra người ẩn giấu ở công ty trộm lấy cơ mật, ở trong âm mưu đen tối xúi giục nhân tâm, có lẽ mờ ám bên trong không chỉ một người, anh nghĩ thế.” Mạc Ngôn bước đi thông thả, cách xa chỗ bàn làm việc một mét đứng lại, gian phòng trợ lý của văn phòng tổng tài đã bị mình mở ra, hiện tại trong văn phòng trống trải, chỉ có hai anh em bọn họ.

“Kỳ thật chỗ này của anh cũng có một tin tức xấu.” Mạc Ngôn đi đến trước máy nước uống, rót hai ly trà, trở lại trước bàn làm việc thì nói ra.

“Sao ạ?” Mạc Từ đề cao âm thanh, Mạc Ngôn đã đi tới, đem ly trà rót đầy đưa cho Mạc Từ, “Em không thoải mái?”

“Dạ?” Mạc Từ đột ngột ngắt đầu.

“Anh thấy tư thế đi đường của em có chút kỳ quái...”

“Tại em sáng hôm nay lúc xuống cầu thang ngã lộn nhào, bị trật chân.” Mạc Từ cuống quýt nói, không dám đối diện với ánh mắt Mạc Ngôn, sợ anh nhìn ra đầu mối gì đó, đành phải lung tung tạo lý do.

“Nghiêm trọng không, có muốn anh gọi điện gọi bác sĩ riêng đến không?”

Mạc Ngôn quan sát một chút cái chân đang tím tím của Mạc Từ.

“Không sao, không có gì đáng ngại, vết thương nhỏ rất nhanh có thể khỏi đừng làm phiền họ.” Mạc Từ khép hai chân lại, lưng thẳng lên.

Cũng may người đàn ông khuôn mặt lạnh lùng cũng không có truy cứu chuyện này quá mức, khẽ gạt đầu, dời ánh mắt.

Mạc Từ đón lấy chén trà như đứng đồng lửa, như ngồi đồng than, ở trên mặt ghé liên tục động đậy cơ thể, dùng lời vừa rồi chưa nói xong dời đi lực chú ý của anh trai.

“Anh, anh nói có tin tức xấu?”

“Đúng vậy, tin này cha còn chưa biết, ông còn đang dưỡng bệnh, anh không nghĩ đem tin này cho ông biết.” Người đàn ông luôn luôn làm việc quyết đoán do dự đứng lên, loại tình trạng hiếm thấy này làm Mạc Từ cảnh giác, Mạc Từ chân chừ trong chốc lát, không động đậy cơ thể nữa.

“Là chuyện gì ạ?”

“Bí phương tổ truyền của Mạc gia mất trộm.”

Âm thanh của người đàn ông thanh lạnh giống như dùi lớn gõ trên mặt trống, ở trong không khí không ngừng vang vọng.

“Bí phương mất trộm?!” Mạc Từ đột ngột đứng lên, trong ánh mắt hiện lên tâm tình kích động.

“Chuyện này được phát hiện vào rạng sáng đêm qua. Đạt tẩu vệ sinh đêm, phát hiện thư phòng của ba ba có tiếng vang, cảm thấy sinh nghi nên từ hành lang chạy đến thư phòng, phát hiện thư phòng khóa kỹ không hiểu sao bị mở ra, trong thư phòng đen kịt có đèn sáng, Đạt tẩu đi vào thì phát hiện có người lạ ở trong thư phòng, lập tức hô lên tiếng thì bị người đến trộm dùng vật nặng đập đầu bị thương. Sau khi kiểm kê tài sản đã phát hiện thiếu chìa khóa của tủ bảo hiểm ngân hàng.”

“Quản gia Đạt thúc đem chuyện này nói cho anh biết, anh lập tức phái người đi thăm dò tủ bảo hiểm ngân hàng, nhân viên công tác ngân hàng nói cho anh biết, đồ vật ở trong tủ bảo hiểm vào mười phút trước vừa mới bị người mang theo chìa khóa, đưa vào đúng mật mã mang đi, trong máy ghi hình giám sát chỉ thấy được bóng ảnh mờ hồ mặt bên đeo mũ, dựa vào suy đoán, người lấy cắp bí phương là đàn ông trung niên, thân cao khoảng chừng một mét bảy bảy.”

“Anh, anh biết người ăn cắp bí phương là ai không?”

Trong âm thanh của Mạc Từ mang theo tâm tình kiềm nén mãnh liệt, kích động khiến cho âm lượng âm thanh của cậu đề cao rất nhiều.

“Không biết, anh trước tiên là báo cảnh sát, cảnh sát nói chuyện này còn đang trong điều tra, thông tin duy nhất chúng ta nắm giữ, chính là cuốn băng ghi hình giám sát.”

Mạc Ngôn lắc đầu, hai mắt sắc bén thông dong mà lạnh tỉnh, nhìn không ra bất luận gợn sóng gì.

“Vậy, người đó ăn cắp ở thư phòng sao? Hẳn ta có để lại vân tay không?” Mạc Từ khẩn trương truy hỏi.

“Không có, người vào ăn cắp rất cẩn thận, mang găng tay gây án, động tác thuần thục, cảnh sát điều tra qua thư phòng nói, thủ pháp gây án của tên trộm vô cùng thành thạo, hẳn là người chuyên nghiệp, hơn nữa đối với chỗ ở Mạc gia hiểu biết rất sâu.”

“Đó là loại người gì vậy....Người đến tủ bảo hiểm ngân hàng lấy đi bí phương và tiến vào thư phòng ăn trộm, là cùng một người sao?”

Mạc Từ nắm chặt nắm tay.

“Không phải, người trong thư phòng ăn cắp không cẩn thận để lại dấu chân, dựa vào suy đoán của cảnh sát, tên tội phạm ăn trộm đáng người thấp bé, thân cao khoảng chừng một mét sáu tám gì đó, cùng tên trộm lấy đồ đi, bọn họ là hai người, quen thuộc lẫn nhau phối hợp rất ăn ý.”

“Làm sao có thể!” Mạc Từ thì thào nói, chống lại cơn mắt không hề gợn sóng của Mạc Ngôn, nói năng lộn xộn.

“Anh, hôm qua, lúc đó, ngày hôm qua lúc mất trộm, vì sao anh không gọi điện cho em biết?”

“Không cần thiết,” Mạc Ngôn nhìn thẳng vào Mạc Từ, giọng điệu trấn định, “Em không cần phải biết, người gây án là một nhóm nhỏ, hẳn mưu đồ đã lâu, gọi em đến có thể làm được gì?”

Khẽ thở dài, Mạc Ngôn dùng phương thức đặc biệt của mình an ủi đứa em trai, “Em hiện tại phải làm, chính là làm tốt chuyện thuộc bốn phận, những chuyện khó giải quyết này, do anh xử lý.”

“Nhưng mà...”

Mạc Từ thế nhưng bị trợ lý thở hổn hển đẩy cửa mà vào, không kịp thở cất dứt.

Trợ lý văn phòng tổng tài trên mặt treo bối rối hiếm có, cầm trong tay một chồng văn kiện, thẳng đến trước mặt Mạc Ngôn.

“Xin lỗi, Mạc tổng, tôi đang muốn gặp ngài báo cáo một chuyện quan trọng.” Không quan tâm bị người lãnh đạo trực tiếp quả mắng lễ nghi thiếu sót, trợ lý đem văn kiện trong ngực mở ra.

Mạc Ngôn gật đầu, ánh mắt sắc bén rơi vào trên người trợ lý, “Anh nói.”

“Mạc tổng, vừa rồi nhà hàng chịu sự quản lý của cấp dưới Mạc thị truyền qua tin tức, nói nhà hàng có khách sau khi dùng cơm đã xuất hiện hiện tượng ngộ độc thức ăn, lập tức mang vào bệnh viện cấp cứu. Phóng viên truyền thông nhận được báo tin của quán chúng cũng chạy tới nhà hàng, đối với quản lý nhà hàng tiến hành phỏng vấn.”

Trợ lý tốc độ nói rất nhanh, ***g ngực phập phồng, ở trong quá trình báo lại áp giữ hoảng loạn của mình.

Biểu đạt rõ ràng ý của mình, trợ lý không kịp thở cuống quýt ngắc đầu, chờ đợi người lãnh đạo trực tiếp hạ chỉ thị.

“Đó là sự thật?” Mạc Từ mở miệng đầu tiên, cơ thể lung lay một chút, lão đảo một bước, cơ hồ ngã sấp xuống, may mắn Mạc Ngôn nhanh tay lẹ mắt, kịp thời đỡ Mạc Từ.

“Là thật, quản lý nhà hàng ở phía sau phòng bếp trốn tránh phóng viên gọi điện tới, còn nữa, đài truyền hình có khả năng đã phát sóng tin tức này!”

Sấm sét ùng ùng, mà ngay cả Mạc Ngôn thông dong trấn định cũng biến đổi sắc mặt!

Mặt âm trầm, ánh mắt sắc bén so với dao còn sắc hơn, dao quang kiếm ảnh, trong nháy mắt biểu tình đột biến làm cho toàn bộ người ở đây hô hấp ngưng đọng.

Âm thanh Mạc Ngôn như là băng lạnh ngàn năm, kết thành băng cứng, “Ngộ độc thức ăn, cần phải tra rõ nguồn gốc thức ăn của nhà hàng, sau đó đem kết quả điều tra nói cho tôi biết, trước khi gây sự với phóng viên thì phải biết rõ nguyên nhân trước, còn nữa, gọi điện cho tổng biên những tập chí với toàn soạn báo kia, làm cho bọn họ quan tâm một chút!”

“Vâng, tôi làm ngay!” Trợ lý gật đầu, chạy ra khỏi văn phòng, văn kiện trong tay vô ý bị rơi tán loạn, trợ lý bối rối xoay người thu dọn, thu dọn lại văn kiện mất trật tự trên mặt đất sau đó lại tông cửa xông ra!

“Anh...Làm sao bây giờ.” Mạc Từ trừng mắt, ngăn chặn sợ hãi cuộn cuộn không ngừng tràn ra trong lòng, dùng âm thanh gần như run rẩy nói.

“Trước đừng tự mình làm loạn trận thế.” Mạc Ngôn âm thanh cứng lạnh, quay lưng lại, chống lên bàn làm việc màu nâu.

“Rất rõ ràng, bí phương bị trộm từ tối hôm qua đến bây giờ ngộ độc thức ăn, là một chuỗi sự kiện có chung một mục đích, tối tượng đã kích chính là xí nghiệp Mạc thị...Nếu người sau màn điều khiển chính là Triệu gia, ta có thể tưởng tượng được muốn phát sinh tiếp theo, đã kích lớn hơn, cả Mạc gia sụp đổ mới là mục đích cuối cùng nhất.”

“Anh...”

Mạc Từ âm thanh run rẩy, chuyện liên tục xảy ra làm cho cậu không đủ kiên cường, không thể ứng đối khủng hoảng sợ hãi, ngộ độc thức ăn...Đối với Mạc gia dựa vào ẩm thực lập nghiệp mà nói, là một đã kích gần như tự hủy danh dự a!

“Loại tình huống hiện tại này, chúng ta có hai con đường, một là cùng con trưởng Mạc gia mà em nói, Triệu Hồng Tu hợp tác, đem Triệu Xương Minh kéo xuống đài; Hai là tìm kiếm viện trợ từ bên ngoài, đánh vỡ hiện trạng nguy hiểm, thoát khỏi khủng hoảng.”

“Con đường thứ nhất, mạo hiểm rất lớn, hơi chút vô ý sẽ đền mất cả Mạc gia. Con đường thứ hai, mặc dù quá trình gian nan, nhưng mạo hiểm rất nhỏ, anh cho rằng, con đường thứ hai cần thận hơn, anh nghĩ, nhóm bạn già của cha, chắc là không từ chối Mạc gia lâm vào khủng hoảng...”

87. Quyển 3 - Chương 17

Thời gian đối mặt với sóng gió, lùi bước chỉ làm tốc độ cuốn vào sóng sẽ nhanh hơn, chỉ có tiến tới, mới có thể từ trong sóng gió phá vòng vây.

Mạc Từ mang theo tín điều (điều đặt ra để tin theo) của anh hai truyền thụ, giữ vững cương vị công tác ở công ty.

Hai ngày sau, viện trợ từ bạn già một phương của cha mang theo tin tức hồi đáp, đi tới tổng công ty Mạc thị.

Mạc Ngôn tự mình tiếp đãi người đến hồi đáp.

Công tác trao đổi vô cùng thuận lợi, hai bên bắt tay nói chuyện, sau khi trao đổi thông tin với nhau, Mạc Ngôn tổng tài tạm thời của công ty Mạc thị, mang theo người trao đổi hợp tác đi vào Mạn Lôi Đặc Sâm khách sạn lớn nhất của danh nghĩa Mạc thị dùng cơm.

Khi Mạc Từ vui vẻ tiếp đãi người hợp tác, nhìn thấy người hợp tác thắt cravat, tác phong nhanh nhẹn, trong lúc nhất thời quên nói chuyện.

Mạc Ngôn ánh mắt sắc bén quét về phía đứa em ngốc trệ của mình, không có kết quả. Khử tay khẽ chạm mới khiến cho người đang ngốc trệ tỉnh táo lại.

“Anh, anh...”

Mạc Từ nói năng lộn xộn nhìn xem người hợp tác đứng trước mặt anh trai, miệng mở lớn có thể nhét được cả trứng gà.

“Mạc Từ.” Anh trai liên tục nhấn nạt rốt cục thay đổi âm thanh, thay đổi xưng hô.

“Xin lỗi, Mạc tổng.” Mạc Từ cung kính xoay người xin lỗi, ở trước mặt người ngoài, hai người vẫn là quan hệ loại trên dưới.

“Dem món ăn đặc sắc của Mạn Lôi Đặc Sâm mang đến, để cho Quý tiên sinh lựa chọn, chú ý lễ nghi.” Một câu cuối cùng, dùng âm điệu chỉ có hai người nghe thấy nói ra.

“Vâng.” Mạc Từ gật đầu, dùng dư quang khóe mắt dò xét người hợp tác quần áo chỉnh tề kia, đem tất cả kinh ngạc nhét lại vào trong bụng, tập trung tinh thần gấp đôi để tiến hành công tác.

Món ăn đặc sắc bày lên, trán *** chi bảo của Mạn Lôi Đặc Sâm, Thịt cua vây cá ba màu¹, Vịt trần nấm trủy², Tuyết sơn phi hồ.

Ba đạo món ăn trải qua chế biến của đầu bếp, hương tỏa bốn phía, được nhân viên phục vụ dung mạo thanh tú bê lên bàn.

Nắp được gỡ ra, hương khí thấm vào ruột gan không trộn lẫn với nhau, hương khí đặc biệt theo làn gió nhẹ tỏa ra chui vào chóp mũi.

Hai bên ở trên bàn cơm trao đổi, Mạc Từ đứng ở một bên, nhìn không chớp mắt.

Trên bàn tiệc Mạc Ngôn tự mình thêm ly rót rượu, hiếm khi phát ra tiếng than thở: “Quý tiên sinh, nhìn ra được, anh đối với ẩm thực cũng rất lành nghề.”

“Món ăn ở đây nổi tiếng có một loại môi răng lưu hương, cảm giác nhảy múa ở trên nụ vị giác, đầu bếp của Mạn Lôi Đặc Sâm không đơn giản.” Đối phương lễ độ trả lời.

“Vậy mời Quý tiên sinh lại thưởng thức một chút món này.” Mạc Ngôn chỉ miếng tôm non trong suốt như tuyết.

Sau khi dùng bữa tối, Mạc Ngôn duỗi tay phải, cùng người hợp tác rất hợp khẩu vị của anh tạm biệt.

“Cám ơn Quý tiên sinh.”

“Không cần cảm ơn, cùng Mạc tiên sinh hợp tác rất vui vẻ, hy vọng cuộc hợp tác tiếp theo.” Người nọ lễ phép nắm trở lại, cùng Mạc Ngôn từ biệt.

Xe hơi đặt ở bãi đỗ xe, người nọ đi đến trước xe hơi, chuẩn bị mở cửa xe sau lưng lại truyền đến tiếng hừ nhẹ của Mạc Từ.

Ngăn cản người muốn mở cửa xe, Mạc Từ con mắt tròn tròn, ôm cánh tay, liếc người nọ một cái, “Anh tại sao thành người hợp tác của anh trai em?”

Khẩu khí chất vấn, mang theo ba phần nghi hoặc bảy phần nổi giận.

Cậu lại không biết anh trai tìm viện trợ tới, thế mà lại là người trước mắt này, người cậu quen thuộc không thể quen thuộc hơn!

“Là ông nội trên huyết thống của anh quyết định, để anh tới đảm nhiệm, đại biểu lần này cùng Mạc gia hợp tác.” Người đàn ông con người màu đen hàm chứa vui vẻ, không để ý Mạc Từ hai mắt tròn tròn, đem hai gò má phồng lên của Mạc Từ dùng lực nhéo nhéo.

“Vậy à,” Mạc Từ nghe được người đàn ông giải thích gật đầu, nhớ tới hai tay đối phương còn đang ở trên mặt cậu tác quái, dùng sức giật xuống móng vuốt ‘Không an phận’, “Đừng có mà động mặt của em!”

Phản đối cực kỳ nhỏ bé, âm thanh Mạc Từ rất nhanh bị đối phương chặn lại trong đôi môi.

Cái người làm mình vô cùng nhớ nhung kia nằm ở trong ngực mình, hôn Mạc Từ giãy dụa rất nhỏ, trong đôi mắt màu đen của Đoạn Phong toát ra thần sắc thỏa mãn.

Mặc dù lần này nhận được cơ hội, cũng đã phải trải qua khảo nghiệm khắt khe của gia chủ Quý gia, nhưng vì có thể ở ngoài thời gian công tác nhìn thấy Mạc Từ, anh vẫn ra sức thông qua lần khảo nghiệm tàn khốc này.

Vừa mới tiếp nhận cục diện rối rắm của em trai cùng cha khác mẹ, niềm tự hào của toàn bộ Quý gia, Quý Thừa Bách, căn cơ của anh còn chưa đủ vững chắc.

Ông cụ đứng ngoài cuộc, đối với anh cùng thế lực cũ giao tiếp giữa lúc đấu tranh cẩn thận giữ nguyên thái độ, hai bên đều không thiên vị, chỉ vì khảo nghiệm năng lực của bản thân.

Hai năm hỗ trợ dạy bảo, làm anh từ một người ở tầng bần cùng của xã hội, con riêng hai bàn tay trắng, biến thành người người hâm mộ, ngồi chen vào một trong quyền thừa kế Quý gia, được công nhận là niềm tự hào.

Chất lượng nhảy vọt, mọi người chỉ nhìn tìm được mã ngoài vinh quang của anh, không có ai biết, phía sau niềm tự hào của anh, trả giá là mồ hôi và gian khổ.

Người mẹ đã qua đời, bị lần này tới lần khác nhiều lần đem ra kích thích anh, làm động lực để anh đi tới, hai năm ngắn ngủi lại vô cùng dài chán, đối với anh mà nói, là địa ngục nhân gian.

Anh có nghị lực và kiên cường, anh cuối cùng đã thông qua trận khảo nghiệm lột xác này.

Trở thành đứa cháu có thể làm cho ông cụ gật đầu.

Phát hiện chân tâm của mình, Đoạn Phong lần đầu tiên cảm giác được, ngoại trừ vòng nguyệt quế giành thắng lợi khi thông qua khảo nghiệm ra, còn có một loại gì đó làm anh cảm mến lưu ý.

Thích và yêu.

Gắng sức tạo thành tích, sau khi anh ở vị trí cao đã có ủng hộ vững chắc, bắt chắp những châm chọc khiêu khích của những người khác.

Dựa vào quan hệ bám váy ở vị trí cao, thẳng ranh lông tóc chưa dài, đứa con riêng, đồ lớp xe dự bị.

Nguyên một đồng tử ngữ vô cùng cay nghiệt làm anh đau đớn hơn trăm ngàn lần, nhưng mà, tim có thứ cất chứa, có chỗ cập bến và nương dựa, có thể từ trong những châm chọc cay độc kia thoát ra, không hề vì châm biếm của người khác mà tinh thần âm thầm tổn thương.

Có địa vị, có nghĩa là có năng lực bảo vệ người trối tâm.

Đoạn Phong âm thầm cố gắng, mới có thể tranh thủ chức vị làm người đại diện hợp tác với Mạc gia.

Hôn hôn cánh môi mềm mại của đối phương, một thân mỗi một đều ở trong cái hôn này tiêu biến.

Không biết bắt đầu từ lúc nào, đôi môi đã trở nên khao khát cùng đối phương chạm vào như thế.

Lồng ngực Đoạn Phong phát ra một tiếng cười thâm, đem toàn bộ chống cự của đối phương nhào nặn trộn lẫn ở trong nụ hôn này.

Cuộc đấu tranh ác liệt phía sau, vẫn là bỏ qua phía sau rồi nói!

...

Có Quý gia gia nhập, cục diện xoay chuyển mình, vốn là Triệu gia mài dao soán soạt, kỳ tích lại thu về vuốt bén của mình, phòng thủ địa bàn của mình, không làm ra hành động quá giới hạn tiếp nữa.

Lực ảnh hưởng của Quý gia ở thành phố C đã vượt quá bình thường, phía sau có tài lực cường đại ủng hộ, có năng lực ở giới chính trị được nhiều người ủng hộ, cũng làm cho Triệu gia chần chừ vuốt vuốt bén ra.

Thái độ chắc chắn của ông cụ Quý, trở thành nguyên nhân chủ yếu nhất làm Triệu gia lặng im.

Sự kiện đưa tin ngộ độc thức ăn, đều ở sự xem xét bản thảo của chủ biên từng cái rút về, không ai lại lấy sự kiện ngộ độc thức ăn của Mạc gia viết bài, hôm đó đài truyền hình giành trước đem tin đưa tin đã loại bỏ từng cái phóng viên, việc này lúc này mới thôi.

Truy xét nơi phát ra thức ăn có độc, hàng tồn ở kho hàng đều bị người bỏ vào một loại có thể làm cho người ta bụng đau tiêu chảy rất nhẹ, một ít thuốc độc làm đầu óc choáng váng, Mạc gia dứt khoát chỉnh đốn và cải cách chỗ sơ suất trên con đường nhập hàng, cũng tại đầu vào tiêu nhiều kinh phí cho an toàn thực phẩm, để ngừa có người bỏ độc lần nữa.

Tìm hiểu nguồn gốc, trên đồ ăn kho hàng đã qua xử lý bỏ độc lưu lại rất nhiều vân tay, cảnh sát vào lúc tham gia điều tra, căn cứ vào vân tay tìm được người tình nghi phạm tội, trong bằng chứng như núi, người tình nghi nhận tội, nói bỏ độc cũng không phải một mình gã mưu đồ, phía sau gã, còn có một thế lực khổng lồ khác.

Khi Mạc Ngôn chỗ tạm giam đi ra, sắc mặt âm trầm, tin tức trong miệng người tình nghi là chỉ hướng Triệu gia, liên tưởng đến bí phương mất mát, Mạc Ngôn cơ hồ có thể khẳng định bí phương ở trong tủ bảo hiểm rơi vào trong tay ai.

Phóng viên thời sự bị rút lại bản thảo tin tức, trong lòng ghen khuất một thời gian, khi nhận được một tin tức mới về vụ án thực phẩm ngộ độc của Mạc thị thì đã trước tiên chạy tới chỗ tạm giam, phỏng vấn người tình nghi phạm tội, ở dưới sự che giấu của cảnh sát và Mạc thị cùng Quý thị mơ hồ thoái thác, kẻ phạm tội đầu độc tâm lý vụn vụn vì trả thù xã hội đã leo lên đầu đề của các tờ báo lớn, danh dự thực phẩm an toàn của Mạc thị, lúc này mới chậm rãi thu về.

Trận chiến phản kích đầu tiên của Mạc thị thắng lợi, Triệu gia thất bại tăng vọt sĩ khí.

Cùng ngày, Mạc Từ nhận được cuộc gọi điện tới của Triệu Hồng Tu, Mạc Từ không biết Triệu Hồng Tu đã dùng thủ đoạn gì để lấy được dãy số tư nhân của cậu, tiếp điện thoại, lúc nghe thấy âm thanh của người họ vẫn còn rất giật mình.

“Tôi muốn cùng cậu nói một chuyện quan trọng, trước đừng cúp điện thoại.”

“Anh muốn nói gì?” Mạc Từ nhin xuống ý niệm mãnh liệt cúp điện thoại trong đầu.

“Tôi biết bí phương của Mạc gia các cậu ở đâu?” Bên kia không nhanh không chậm nói ra.

“Ở đâu?” Mạc Từ theo khẩu khí của Triệu Hồng Tu mà bắt lấy tiếp.

“Trong tay chú Hai của tôi, ông ta phái người lấy trộm bí phương, tôi tận mắt thấy ông ta từ trong tay cắp dưới lấy mở bí phương kia...”

“Vì thế?” Mạc Từ cắn răng.

“Tôi chỉ là đến nói rõ một chút, không có ý tứ gì khác.” Trong âm thanh của Triệu Hồng Tu hàm chứa chua xót nhàn nhạt.

“Cám ơn anh, tôi đã biết.” Mạc Từ nói ra, nghĩ đến suy đoán của anh trai, bên môi tràn ra một nụ cười chậm chọc.

“Đừng cúp điện thoại, tôi biết các cậu đã cùng Quý gia tiến hành hợp tác, chỉ là đến chúc mừng.” Một câu tiếp theo không cùng tôi hợp tác không thể nói ra, Triệu Hồng Tu không để cho Mạc Từ nghe ra được một chút tiếc nuối trong lời nói của mình.

“Chúc mừng? Anh sẽ đến chúc mừng?” Mạc Từ cảm thấy buồn cười, cái kế hoạch lật đổ cả Mạc gia đó, Triệu Hồng Tu tham gia qua làm sao có thể sẽ ý tốt chúc mừng được?

Không phải đầu bị cánh cửa kẹp thì chính là rối loạn thần kinh, Mạc Từ ôm cánh tay, chờ bên kia đáp lời.

“Đối với tôi mà nói, chỉ cần có thể đả kích thể lực của chú Hai, chính là chuyện đáng giá chúc mừng, các cậu đả kích đến chú Hai, mặc dù thể lực Triệu gia đã bị ảnh hưởng, nhưng mà, vẫn là muốn chúc mừng các cậu đánh thắng trận này.”

“Vì đả kích đối thủ mà không tiếc tự tổn hại thực lực, anh thật sự là không từ thủ đoạn!” Mạc Từ lông mày hung hăng cau lại, đề cao âm thanh.

“Đây là điều duy nhất tôi có thể làm,” Triệu Hồng Tu trầm mặc một hồi, âm thanh trầm thấp, “Tóm lại, tôi có thể cung cấp tin tức, chỉ là bí phương ở trong tay chú Hai của tôi, các cậu, vẫn nên phải cẩn thận một chút.”

Âm thanh của Triệu Hồng Tu hoàn toàn biến mất ở sau tiếng đô đô, Mạc Từ để điện thoại xuống, chung quy vẫn không thể từ trong cuộc trò chuyện không hiểu đầu đuôi này suy đoán ý đồ của Triệu Hồng Tu.

1. Thịt cua vây cá ba màu

2. Vịt trần nấm trủy

Nấm trủy (nấm cục) là loại nấm mọc ở dưới lòng đất, có hai loại trắng và đen. Nó giá trị dinh dưỡng rất cao, chuyên để nấu món ngon. Hiện nay nó là loại nấm đắt nhất thế giới.

3. Món thứ 3.....Có tác giả mới biết món đó là gì. >

88. Quyển 3 - Chương 18

“Thừa Phong, cháu ở lại, đợi lát nữa đến thư phòng của ta một chuyến, ta có chuyện muốn nói.”

Đoạn Phong nhận được điện thoại, ở nhà chính Quý gia dùng qua bữa tối, đang lúc mọi người rời khỏi bàn ăn thì ông cụ tinh thần khỏe mạnh trầm giọng giữ lại.

“Vâng.” Đoạn Phong khuôn mặt kinh ngạc, gật đầu, đi lên cầu thang.

Trong thư phòng cổ kính, ông cụ tinh thần khỏe mạnh dùng lụa chà lau đồ sứ niên đại cổ xưa, trầm ngâm một lát, đối diện với chàng trai khí vũ hiên ngang trước mặt nói ra.

“Thừa Phong, vụ hợp đồng khó giải quyết của công ty ngày hôm qua cháu xử lý thế nào?”

“Cháu đã gọi cố vấn pháp luật của công ty tiếp nhận vụ này, hơn nữa cùng bên hợp đồng bàn xong điều kiện, chuyện này sẽ không ầm ĩ đăng lên báo.”

Đoạn Phong ngữ điệu nhanh ổn.

“Ha ha, cháu tiếp nhận công ty mới ba tháng, có thể ứng phó được không?”

Quý Tật Phong nắm giữ cả Quý gia, giờ phút này tựa như người lớn quan tâm vấn đề một chút, khuôn mặt hòa ái, trong lời nói lộ ra một cổ ân cần.

“Có thể ứng phó, cảm ơn ông nội đã cho cháu cơ hội này.”

Trên mặt Đoạn Phong không có biểu cảm dưng thừa nào, trầm giọng nói ra.

“Việc vật vãn của công ty có nhiều một chút, gần đây cùng Mạc gia hợp tác, cháu đang ở Tĩnh Hòa với Mạc gia chạy hai nơi, mệt nhọc không, đây cũng là chuyện không có biện pháp, cái đứa em trai của cháu cũng không chịu thua kém, ai, không nói đến nó, những ngày nay, biểu hiện của cháu ta đều chứng kiến trong mắt, ghi tạc đầy lòng.”

Ông cụ khẩu khí thở dài, thả đồ sứ trong tay, hai mắt trải qua năm tháng gọt dũa, yên lặng nhìn chăm chú vào Đoạn Phong.

Từ thân trên đến , lại cùng đứa con trắng niên mất sớm của mình nhìn qua, thì khuôn mặt chính là có tám phần tương tự, ông cụ không khỏi thổn thức.

Phảng phất như đứa con còn đứng ở trước mặt mình, tiếp nhận dạy bảo của mình.

Xuyên thấu qua khuôn mặt bày ra vẻ bình tĩnh tỉnh táo trước mắt này, thời gian như phảng phất quay về.

Ở trong tai nạn xe liên hoàn gần như đã làm tổn thương đến tất cả nhuệ khí và hùng tâm của ông, ông cho rằng sẽ không còn được gặp lại khuôn mặt trầm ổn như đứa con, không ngờ tới, vào thời gian đứa con chết đi được hai mươi năm, ông lại gặp được khuôn mặt nhìn qua chính là tương tự, mà người có được khuôn mặt đó, là đứa cháu trên quan hệ huyết thống của mình.

Ông cho đứa cháu thân là con riêng của con trai truyền thụ tri thức, làm nó thay hình đổi dạng, làm lại từ đầu tiến vào xã hội thượng lưu, tựa như đứa con năm đó vậy, ở trước mặt mọi người trong tộc chuyện trò vui vẻ, thông dong trấn định.

Từ một khắc bắt đầu phát hiện Thừa Phong, ông liền đem hy vọng vốn ký thác vào trên người Thừa Bách, chuyển dời đến trên người Thừa Phong.

Thừa Phong ở tầng bậc cùng của xã hội sinh tồn hơn hai mươi năm, tính cách kiên nghị, làm việc quả thực cùng đứa con qua đời như cùng một khuôn mẫu khắc ra, không bao giờ bỏ cuộc, thẳng thắn không kiêu ngạo, thất bại không nản lòng, cư xử hữu lễ, mà hai đầu lông mày lại chờ đầy một cổ anh khí.

Trọc thế giai công tử*.

*Trong câu “Phiên phiên trọc thế giai công tử” theo “Bình Nguyên Quân, Ngụ Khanh liệt truyện” trong Sử Ký, là để chỉ việc giữa thế gian ô trọc mà có bậc phong lưu thanh tao văn nhã, là giấc mộng trong lòng nữ nhi.

Thừa Phong ra đời không nên trà trộn ở trong phố lớn ngõ nhỏ tầm thường, dựa vào mua bán thức ăn không trò trống mà sống.

Vì thế ông chế định quy định gần như nghiêm khắc, ở trong thời gian hai năm, làm cho đứa cháu tuổi còn trẻ này tạo nên chuyện lớn, ở trong nhiều lần khảo nghiệm gian khổ đứng thẳng đi ra, phát ra hào quang chói mắt.

Sự thật chứng minh, thiên phú của đứa con cùng huyết mạch của người nhà Quý gia bọn họ chảy xuôi trên người, hoàn hảo vô khuyết lại xuất hiện ở trên người Thừa Phong.

Thừa Phong giống như mỹ ngọc phủ bụi trần, mục đích cuối cùng nhất của ông, chính là đem mỹ ngọc phủ tro bụi lau xóa đi.

Thủ đoạn mặc dù cực đoan một chút, nhưng ông đã cảm giác được sinh mệnh dần dần trôi qua ở dưới tình huống cấp bách mà bồi đắp Thừa Phong, nếu không, Quý gia sẽ đối mặt với kết cục không có người kế tục.

Vì thế, ông phải chôn vùi một bắt đầu tốt, vì tương lai của Đoạn Phong mà trải gió mặc gió, mưa mặc mưa trên con đường phía trước.

Thân phận con riêng của Thừa Phong cũng không phải chỗ ông lưu tâm, ông lưu tâm chính là, huyết mạch của Quý gia cùng thiên phú của đứa con chảy xuôi ở trên người Thừa Phong.

So với đứa cháu mà vợ chính sinh ra, Quý Thừa Bách, ông càng yêu thích đứa con riêng Thừa Phong hơn.

Thừa Phong thành thực ổn trọng, làm việc lấy đại cục làm trọng, ánh mắt thâm sâu, là một người mạnh mẽ hơn Thừa Bách, rất đáng giá để bồi dưỡng, là nhân tài thích hợp để nắm giữ Quý gia nhất.

Sau khi Thừa Phong thông qua khảo nghiệm, ông nhất cử đề bạt Thừa Phong mà ông gửi gắm kỳ vọng cao, đầu tiên là đưa đến công ty rượu vang nước F, mượn cơ hội này để rèn luyện năng lực của Thừa Phong, Thừa Phong làm rất xuất sắc, thu mua một trận đề án sáng chói làm ông lão già này cũng không nhin được

phát ra tán thưởng, vì thế ông kịp thời đem Thừa Phong gọi về nước C, giữ chức béo bở nhất, cũng là công ty giải trí quan hệ phức tạp nhất của danh nghĩa Quý thị, giải trí Tinh Hỏa.

Nhậm chức ba tháng, bên trong Tinh Hỏa tranh quyền đoạt lợi, nó chọc ra cái sọt lớn quyết đoán đá Thừa Bách ra công ty, quyền lực mới cũ giao nhau, bọn người Thừa Bách chống đỡ vì không để cho quyền lợi của bản thân từng bước tan rã, bọn họ dùng hình thức phản đối chống cự cải cách của Thừa Phong, khắp nơi hạ ngáng chân, thậm chí là ác ngữ châm chọc, yêu cầu Thừa Bách cùng bọn họ quan hệ lợi ích trở về nhậm chức...Toàn bộ tất cả, ông cũng biết.

Ông vẫn luôn dùng thái độ nhìn từ xa nhìn xem hai bên đánh nhau, không thiên vị bên nào. Âm thầm khảo nghiệm năng lực của Đoạn Phong, ông biết sau khi gian nan trải qua khảo nghiệm lần này, Thừa Phong lột xác, sẽ làm cho ánh mắt mọi người tụ tập ở trên người Thừa Phong.

Thật không ngờ công ty căn cơ vững chắc ở dưới tình huống khẩn trương như thế, Thừa Phong lại yêu cầu đảm nhiệm người đại diện hợp tác với Mạc gia.

Đứa bé này nhiều ngày vất vả, chính mình sợ thân thể của nó chống đỡ không nổi, từ chối yêu cầu của nó, thế mà, cái đứa nhỏ tính tình bướng bỉnh này kiên trì muốn đảm nhiệm người đại diện, ánh mắt quật cường giống như đứa con đã qua đời, làm cho ông lâm vào hồi ức không thể không gạt đầu đáp ứng.

Thừa Phong trên mặt kiên nghị trầm ổn vĩnh viễn là biểu cảm gợn sóng không sợ hãi, đó là chỗ ông rất vừa ý.

Nghĩ điểm này, ông cụ lại là một phen thở dài, nhẹ nháp một ngụm trà ngon Thừa Phong tự mình rót cho ông.

“Cháu biết.” Ông cụ hai lần thở dài làm cho Đoạn Phong trong lúc nhất thời tìm không ra điều gì, cung kính cúi đầu xuống, Đoạn Phong dựa theo lễ nghi nghiêm khắc ở một bên chờ đợi ông cụ mở miệng.

“Biết là tốt rồi, ta lại sợ giữa cháu và ta có ngăn cách, ta làm tất cả, cũng là vì tốt cho cháu, đứa nhỏ.”

Ông cụ dời ánh mắt, hai tay giao nhau, nhẹ nhàng nói.

“Tuổi của cháu cũng không nhỏ, ta nghĩ tìm cho cháu một mối hôn sự, sớm ngày lập gia đình, vừa khéo?”

Âm thanh hết ức hòa ái truyền vào trong tai, Đoạn Phong trong lúc nhất thời tưởng rằng lỗi tai của mình xuất hiện ảo giác.

Chẳng lẽ kêu anh đặc biệt lưu lại, chính là vì chuyện này?

Đoạn Phong tư tiền tưởng hậu* hô hấp trì trệ.

* : Lo trước nghĩ sau

“Cháu năm nay hai mươi sáu tuổi, sớm lập gia đình một chút, không có chỗ xấu, ông nội sẽ vì cháu tìm một mối hôn nhân môn đăng hộ đối, sẽ không bạc đãi cháu.”

Ông cụ hòa ái mỉm cười, hai mai hoa râu cũng nhẹ nhàng run rẩy một chút, tựa hồ đối với quyết định của ông hết sức hài lòng.

“Cháu, ông nội, cháu còn trẻ, cháu không muốn lập gia đình sớm như thế.” Đoạn Phong cơ thể căng cứng, đường cong cái cằm quả thực trở nên cứng ngắc, nỗ lực biểu đạt ra ý nguyện của bản thân, Đoạn Phong từ chối không thêm suy nghĩ.

“Sớm lập gia đình một chút cũng không có chỗ xấu, vợ của cháu sẽ là người vợ tài năng xuất sắc nhất, ở trên làm ăn, trên công tác, đều có năng lực có ảnh hưởng lớn, khiến cho cháu một bước lên mây, thẳng đến quyền lợi đỉnh cao.”

Không nghĩ tới quyết định của mình sẽ gặp phải từ chối, ông cụ lông mày nhíu chặt, trầm giọng giải thích.

“Cháu không nghĩ lập gia đình, cũng không muốn sớm kết hôn như vậy.” Đoạn Phong nghĩ đến Mạc Từ dù sao vẫn có thể mỉm cười hiểu ý anh, trong lòng mềm nhũn, thái độ kiên quyết.

“Nói nhảm cái gì!” Ông cụ nóng nảy từ trên ghế đứng dậy, lông mày nhăn thành một đoàn, phát ra quát lớn, “Đừng lập tức phủ quyết đề nghị của ông nội, ta hy vọng thấy cháu sớm lập gia đình một chút, ta đã chọn người, ngày kia, ngày kia cháu phải đến gặp mặt với vị tiểu thư kia!”

Quên mất tính cách ông cụ kiên quyết quyết đoán, Đoạn Phong còn muốn nói rõ ràng, ông cụ nhưng lại đi thẳng ra cửa thư phòng, để anh một mình ở lại thư phòng.

...

Mạc Từ vào Chủ Nhật này, có được thời gian nhàn rỗi hiếm thấy.

Cậu bị xếp chức vụ ở công ty công tác hơn ba tháng, không có thời gian nhàn rỗi dư thừa, mỗi ngày sau khi xử lý hết công tác sự vụ phức tạp, toàn thân mỏi mệt, đều là trực tiếp ngã xuống giường ngủ mà vượt qua.

Tình trạng thức khuya dậy sớm vào thời gian Triệu thị gây ra khủng hoảng thu hồi vuốt bén, nhận được xoa dịu.

Ngày nghỉ hôm nay có không dễ.

Ở nhà chính dùng qua bữa sáng, Mạc Từ nhìn xem Đát tẩu trước bàn bệu sau bàn rộn, nghĩ đến tay nghề của mình bị lụi ba tháng, lập tức nhướng mày.

Ở trong lòng của cậu, bản thân đã xem như là một người đầu bếp.

Mặc vào âu phục làm phần tử tinh anh, chung quy đều không phải là nghề nghiệp chính mà cậu yêu thích.

Đi vào phòng bếp, Mạc Từ cùng Đát tẩu trao đổi một chút, lấy được quyền lợi giữa trưa sử dụng phòng bếp, hơn nữa, bữa ăn trưa hôm nay đều do cậu phụ trách.

Mới đầu Đát tẩu cực lực phản đối, nhưng sau khi thấy được Mạc Từ ánh mắt nóng bỏng liên tục liếc về phía dụng cụ làm bếp, Đát tẩu khéo hiểu lòng người đáp ứng luôn.

Tiểu thiếu gia thích nấu ăn như vậy, bà ngăn cản hứng thú của Tiểu thiếu gia, ngược lại là thật có lỗi quá.

Không có mối nguy phòng bếp bị nổ tung, Mạc Từ bên môi mang theo nụ cười yếu ớt, lưu loát vo gạo, đoạn thời gian ở nước F một mình kiếm sống, chuyện như vậy cậu làm không biết bao nhiêu lần.

Mạc Từ ở trong phòng bếp công việc lu bù lên, dựa theo khẩu vị của mỗi người nấu cơm, hơn nữa làm tốt món ăn thích hợp cho người bệnh ăn.

Phòng bếp nhà chính không nhỏ, các loại nguyên liệu nấu ăn đều có, Mạc Từ trải qua một giờ chọn nguyên liệu, xác định món muốn làm.

Vung hạ dao thái lưu loát, nguyên liệu nấu ăn được xắt ngay ngắn, tay nâng lên tay hạ xuống, động tác không thấy ngừng lại, trù nghệ xem ra ba tháng bỏ quên cũng không lụi nghề.

Quá trình nấu ăn mang theo khoát hoạt, bởi vì có người chờ cậu làm ra món ăn.

Mạc Từ nhớ lại thật lâu trước kia cha đối với mình nói, đầu bếp vui vẻ.

Là vì có người chờ mong, vì thế ở trong quá trình nấu ăn, sẽ có một loại cảm giác vui vẻ khó có thể nói rõ, đó là tâm trạng nấu ăn tốt nhất.

Mạc Từ hiện tại, rốt cục có thể nhận ra được cảm giác vui sướng này, lĩnh ngộ của đầu bếp là cảnh giới quan trọng nhất, là hàm nghĩa chân chính của việc lĩnh hội nấu ăn.

Toàn bộ bữa cơm đã làm xong, Đát tẩu đứng một bên ném thử, ăn sạch thức ăn trong đĩa, Đát tẩu dường như là lệ nóng doanh tròng nhìn chăm chăm Mạc Từ.

“Tiểu thiếu gia, cậu đã trưởng thành...”

Đát tẩu đỏ hốc mắt.

Mạc Từ cười gật đầu, đem món súp muốn mang cho cha cất vào cà mèn giữ ấm, lại đem thức ăn để cho Đát tẩu giúp mang vào cho anh trai ở công ty.

Mạc Từ bưng đĩa lên, đem món ăn mỹ vị cất vào cà mèn, cầm đĩa trống, Mạc Từ chuẩn bị đem chén đĩa đặt ở trên bàn phòng bếp rồi sau đó rửa sạch, lúc đi qua trước người Đạt tẩu, Đạt tẩu trùng hợp cầm cà mèn xoa người lại, Mạc Từ ngây người không cầm chắc chén đĩa nên chén đĩa thoáng cái rớt xuống mặt đất, vỡ nát.

“Tiểu thiếu gia...”

“Xin lỗi, Đạt tẩu, cháu không cầm chắc chén đĩa.” Mạc Từ xoa người nhặt mảnh vỡ, Đạt tẩu khản trương lên tiếng ngăn cản: “Tiểu thiếu gia, những việc này để tôi xử lý là được rồi.”

Tiếng nói rơi ra, Mạc Từ ngồi chồm hổm đột nhiên rút tay về, chống trên môi, hút vào miệng khí lạnh.

“Tiểu thiếu gia, tay của cậu bị đứt rồi?!” Đạt tẩu lập tức xoa người, mang tự trách nồng đậm trên mặt, hai mắt chăm chăm vào đầu ngón tay thấm máu của Mạc Từ, “Tiểu thiếu gia, tôi tới băng bó cho cậu một chút, cậu trước đừng nên động vào những mảnh nhỏ kia, để tôi xử lý là được rồi.”

Âm thanh khản trương làm cho Mạc Từ cũng không nổi.

Mạc Từ vốn định làm cho Đạt tẩu khỏi tự trách, nhưng là người phụ nữ trung niên chất phác căn bản không để cho cậu cơ hội giải thích, dẫn cậu kéo đến phòng khách, lấy ra hòm y tế, cẩn thận vì Mạc Từ xử lý vết thương, ở trên chỗ bị rách bôi tốt thuốc, lại dán băng trên miệng vết thương.

“Đạt tẩu, đừng khản trương như thế, chỉ là vết thương nhỏ mà thôi.”

“Đều là lỗi của Đạt tẩu, Đạt tẩu không nên để cậu đi bê chén đĩa, những chuyện này đều là chuyện tôi đây là người hầu phải làm, không nên để cho Tiểu thiếu gia cậu tới làm a!”

“Thím nói quá lời, Đạt tẩu thật sự không có việc gì...”

“Trong lòng của tôi áy náy, Tiểu thiếu gia, những đồ ăn này để tôi và Đạt thúc cậu đi đưa đi, cậu hãy ở nhà nghỉ ngơi, không thể làm cho cậu bị thương nữa!”

Đạt tẩu đứng lên, Mạc Từ cũng là không cách nào ứng phó, dở khóc dở cười gật đầu, Mạc Từ đáp ứng điều kiện của Đạt tẩu.

Sắp xếp lại cà mèn ổn thỏa, Đạt tẩu cùng Đạt thúc đều đi ra cửa, trong đại sảnh trống trải, chỉ còn lại một mình Mạc Từ, Mạc Từ lắc đầu, đã không có gì tiêu khiển thì đành phải mở TV lên.

Đổi một đám kênh, chuông điện thoại vang lên, Mạc Từ không có xem hiện cuộc gọi, trực tiếp nhấn phím nghe.

“A lô, xin chào, tôi là Mạc Từ...”

“Không thể tưởng tượng được cậu lại lễ phép như vậy.” Âm thanh quen thuộc làm cho Mạc Từ tâm trạng tốt có một loại xúc động đánh rớt điện thoại.

“Tôi muốn cùng cậu nói một chuyện quan trọng, sẽ không thừa nước đục thả câu.”

“Chuyện gì?” Mạc Từ chần chờ.

“Chuyện của người đàn ông kia đối với cậu là vô cùng khản trương.” Đối phương trả lời giản lược.

“Đoạn Phong, anh ấy, anh ấy đã xảy ra chuyện gì?” Mạc Từ khản trương hỏi nói.

“Đúng vậy, anh ta bận phải đính hôn.” Bất chấp châm chọc so đo trong lời của đối phương, Mạc Từ lung lay đầu, bắt lấy mép sofa, đề cao âm thanh, “Anh nói cái gì?!”

“Bạn trai cậu muốn đính hôn, nếu không tin lời này, mở TV, bấm kênh mười, trên đó có đưa tin kỹ càng ngắn gọn hơn...”

Mạc Từ nghe vậy, mạnh mẽ quay đầu, chẳng biết TV lúc nào đã đổi đài, dưới màn hình xuất hiện một chuỗi phụ đề nhấp nháy, phóng viên kênh mười đem ống quay kéo hướng tuần nam mỹ nữ trong tiệm nước, tiến hành phỏng vấn.

Mạc Từ trong đầu trống rỗng, tái hiện cuối cùng trong đầu, là chuỗi phụ đề rõ ràng nhấp nhô.

“Người thừa kế thứ hai của tập đoàn Quý thị và thiên kim của Thi thị cùng nhau đứng dưới cầu vòng đỏ, dưới sự gập đầu của hai nhà, tin tức hai người lập tức phải đính hôn đã nhận được nghiệm chứng...”

89. Quyển 3 - Chương 19

Đi ô tô bằng tốc độ nhanh nhất chạy tới công ty giải trí Tinh Hỏa của Đoạn Phong.

Răng Mạc Từ vẫn luôn cắn môi dưới, nét mặt ngưng trọng.

Động cơ gọi điện thoại của Triệu Hồng Tu đã không phải điều cậu quan tâm, tin tức trong TV, mới là một kích phủ đầu đánh trúng hồng tâm.

Mạc Từ tin vào hai mắt của mình, cũng tin tưởng Đoạn Phong.

Kế tiếp cậu phải làm chính là đối mặt cùng Đoạn Phong đối chất, tra hỏi rõ ràng!

Xe MPV màu đen ở trên đường cái chạy như bay, Mạc Từ vào lúc đèn xanh sáng lên, dùng sức giảm mạnh xuống chân ga, hướng giải trí Tinh Hỏa chạy tới.

Xe hơi chạy như bay, Mạc Từ vào nửa giờ sau đã đến địa chỉ giải trí Tinh Hỏa.

Tòa nhà cao ngất dễ thấy vô cùng, Mạc Từ đỗ tốt xe hơi, bắt chấp cái khác, nện bước đi nhanh xông vào trong công ty.

Thấy Mạc Từ trang phục nghiêm chỉnh, bảo vệ công ty cũng không ngăn cậu lại, Mạc Từ thẳng đến trước lễ tân, đối với tiểu thư ở trước quầy lễ tân nói.

“Tôi muốn tìm Tổng giám đốc của các cô, anh ta hiện tại có đây không?”

Âm thanh căng thẳng cùng ánh mắt sắc bén, tiểu thư trước quầy lễ tân ngẩn người, sau khi nhìn rõ khuôn mặt của Mạc Từ lúc này mới gập đầu.

“Tổng giám đốc hiện tại ở công ty, Mạc tiên sinh tìm ngài ấy có việc sao?”

Tiểu thư trước quầy lễ tân âm thanh ngọt ngào lễ độ trả lời, Tổng giám đốc mới nhậm chức ba tháng trước của công ty, có vài lần là cùng vị Mạc tiên sinh này cùng lên lầu.

Mạc tiên sinh cùng Tổng giám đốc quan hệ không tệ, không lâu trước đó, Tổng giám đốc còn yêu cầu cô đặc biệt quan tâm, nếu như Mạc tiên sinh này đến công ty tìm ngài ấy, thì để cho anh ta cứ tự nhiên thoải mái, không cần hẹn trước.

Hiện tại Mạc tiên sinh đến tìm Tổng giám đốc, vội vàng chạy tới, thần sắc cũng có chút không đúng, là có chuyện quan trọng đi.

Tiểu thư lễ tân rất nhanh gọi điện thoại tới văn phòng Tổng giám đốc, sau khi nhận được xác nhận của tiểu thư trợ lý, lễ phép trả lời nói với Mạc Từ.

“Mạc tiên sinh, Tổng giám đốc hiện tại còn đang tham gia một cuộc họp của công ty, còn phải đợi nửa giờ nữa mới có thể kết thúc cuộc họp, ngài trước tiên có thể lên lầu đến phòng nghỉ bên trái văn phòng Tổng giám đốc ngồi nghỉ một chút, đợi cuộc họp kết thúc, trợ lý Tổng giám đốc sẽ trước tiên đem tin tức ngài đến tìm ngài ấy cho Tổng giám đốc.”

“Được.” Mạc Từ bức thiết muốn gặp được Đoạn Phong, Mạc Từ làm ở công ty hai tháng, hiểu rõ công ty có quy định của công ty, cậu không thể lập tức xông vào phòng họp, vào đối chất với Đoạn Phong. Loại tình huống trước mắt này, cậu chỉ có thể làm một chuyện, chờ.

Trong nửa tiếng này đem suy nghĩ loạn thành một nùi chỉ xếp lại rõ ràng, nghĩ kỹ sẽ đối với Đoạn Phong nói gì.

Mạc Từ gập đầu, tiểu thư quầy lễ tân dẫn đường đi đến thang máy.

Công ty giải trí Tinh Hỏa có năm bộ thang máy, một cái thang máy là cho nhân viên quản lý cấp cao chuyên biệt sử dụng, Mạc Từ không có Đoạn Phong đưa đi, thì không thể đi được thang máy đặc biệt cách văn phòng Tổng giám đốc gần nhất.

Mạc Từ đi chính là thang máy công cộng gần bên trái.

Đội trong chốc lát, cửa thang máy từ từ mở ra, Mạc Từ vẻ mặt ngưng trọng bước vào trong, lúc cửa thang máy sắp đóng cửa thì một giọng nữ trong trẻo chen vào, mang theo vài phần xao động vội vàng, chủ nhân âm thanh vào một khắc cuối cùng thang máy sắp đóng cửa, bởi vì tốc độ nhào vào quá nhanh nên người chen vào không hề hoảng đập ngã vào trên người Mạc Từ đứng ở hàng đầu tiên.

“Xin lỗi, xin lỗi!”

Đụng vào người khác, người đó trước tiên là phản ứng liên tục xin lỗi, một đầu tóc dài rối tung trên vai theo động tác cúi đầu rơi trên cánh tay Mạc Từ, Mạc Từ vô thức thu cánh tay lại, ống tay áo xiết chặt, không ngờ cô gái tóc dài phát ra một tiếng thét lên, đôi mắt sáng ngời hung hăng trợn lên, một viên nốt rồi nhỏ màu nâu bên khóe miệng nhảy dựng lên, “Anh làm gì vậy!”

Biểu tình lễ phép, nhút nhát e lệ vừa rồi biến mất tiêu, trong nháy mắt biến hóa đổi thành một bộ biểu cảm chanh chua.

“Anh có biết cái khuy của anh cuốn lấy tóc của tôi không a!” Vừa dứt lời, cô gái ngẩng đầu con mắt trừng lớn nhìn chằm chằm vào Mạc Từ.

“Anh là...Anh là Mạc Từ!”

Âm thanh đột nhiên cả kinh hù tới mức vài người nhân viên trong thang máy nhảy dựng lên, vài ánh mắt cùng nhau theo dõi cô gái, ngược lại Mạc Từ bị đụng xấu hổ vụn phần.

“Cô là?” Mạc Từ không nhớ rõ mình quen biết cô gái này, gương mặt nghi hoặc, cô gái biểu cảm đột ngột cả kinh còn chưa có hoàn hồn.

“Cậu lại quên tên của tôi!” Cô gái hung hăng liếc mắt khoét Mạc Từ, vuốt lại tóc mình, hung dữ nói.

“Tôi thật sự không nhớ gì cả, vị tiểu thư này, cô là...”

Trường hợp vui mừng quá mức như vậy, Mạc Từ lắc đầu, tỏ vẻ mình cũng không nhận ra cô vị tiểu thư có thể nhanh chóng đổi mặt này.

“Tôi là Tống Gia Gia!” Mỗi một từ đều đọc rất nặng, nói xong chữ cuối cùng, cô gái cơ hồ là đen cả khuôn mặt.

“Tôi nhớ ra rồi!”

Mạc Từ lúc nghe được cô gái tự giới thiệu, bừng tỉnh đại ngộ, nốt ruồi nhỏ màu nâu bên khóe miệng của cô gái theo khóe miệng nhếch lên nhảy lên, cái tình cảnh giống như gặp lại người quen này——

Mạc Từ nghĩ đến bốn năm trước ở chợ hoa chim, cũng là ở ngoài đường gặp nhau, chính mình đã nhớ không ra cô gái Tống Gia Gia này.

“Tống Gia Gia, tôi nhớ trước kia cũng là giữa đường như vậy nhận nhau.” Mạc Từ đùa giỡn khóe miệng cong lên, duỗi tay phải ra.

“Tôi lại không có cảm giác tồn tại vậy à.” Cô gái mạnh mẽ ôm cánh tay, chậm rì nắm lại tay phải Mạc Từ, gần như là hung hăng bóp trả thù.

Móng tay đâm vào lòng bàn tay, Mạc Từ thân là đàn ông tự nhiên sẽ không không có phong độ kêu lên, chịu đựng đau đớn, ý cười bên môi Mạc Từ không giảm.

“Là cô thay đổi quá lớn, tôi cũng không nhận ra.”

Đúng vậy, Tống Gia Gia bốn năm trước vẫn là một cô gái nhỏ sáng sủa trẻ trung, hiện tại, váy hoa không chỉnh tề, giày boot, tất chân đen, trang phục gợi cảm cùng với cách ăn mặc trước kia, quả thực là như hai người khác nhau.

Dáng người cao gầy, trên khuôn mặt xinh đẹp vẽ trang điểm trang nhã, lông mày quyen rũ anh khí không giống con gái nhà dân, trang phục phù hợp làm cho cô nhìn qua thành thực xinh đẹp.

Nếu không phải vừa rồi bộ dạng cả kinh tác phong đột ngột cực kỳ dũng mãnh, dùng thẩm mỹ của đàn ông mà nhìn, Mạc Từ lần đầu tiên nhìn thấy Tống Gia Gia, sẽ phát ra một tiếng thán thưởng đại mỹ nữ.

Bất quá, chính là vì nhìn thấu diện mục thật sự của Tống Gia Gia, Mạc Từ mới có thể càng thêm than sợ hãi.

“Tôi liếc một cái thì đã nhận ra cậu, chỉ là cậu không nhận ra tôi thôi.” Tống Gia Gia dùng ngữ khí u oán nói ra, một đôi mắt sáng ngời bám riết trên mặt Mạc Từ.

“Xin lỗi, Gia Gia.”

Thanh niên ở độ tuổi này lúc nào cũng vây quanh bên cạnh cô, cả ngày dùng nụ cười thoải mái nịnh nọt cô, nữ sinh ở trong khe hở trí nhớ bị cậu quên mất, liên tục hai lần đều không nhận ra cô, mà ngay cả Mạc Từ cũng xấu hổ.

“Cậu nói tôi thay đổi nhiều, một bộ cùng một kiểu này, kiểu tóc này nữa, không phải là kiểu tóc chải chuốt của mấy ông chủ cấp cao của công ty sao?”

Bốn năm không thấy, đầu lười của cô nữ sinh tính cách cởi mở biến thành độc địa rồi.

“Đừng có mà cười nhạo tôi, Gia Gia, cô tại sao lại ở đây?”

Mạc Từ đem nghi vấn lớn nhất của mình nói ra.

“Cậu hiện tại mới nhớ hỏi tôi, không bằng, cậu tới đoán đi?” Tống Gia Gia đem vấn đề một lần nữa đá cho Mạc Từ.

“Cô làm ở đây, làm văn chức?”

“Sai hoàn toàn, nơi này chính là giải trí Tinh Hỏa, ngoại trừ trợ lý, tôi không thể có được nghề nghiệp khác được sao?!” Tống Gia Gia mạnh mẽ nhướng lông mày.

“Cô cùng Tinh Hỏa kí kết?”

“Rất cực nói đúng.” Tống Gia Gia trên mặt lộ ra nụ cười.

“Cô bây giờ là nghệ nhân ký kết sao? Tại sao tôi không biết?” Mạc Từ nhăn mày, nhớ rõ mình chưa bao giờ thấy Tống Gia Gia ở trên TV.

“Cậu trốn ở nước F chính là bốn năm, không có ai có thể liên lạc với cậu! Còn nữa, tôi chỉ là một nghệ nhân hạng hai, còn chưa tới loại trình độ đồ tía...”

“Xin lỗi.” Mạc Từ gật đầu, lúc này, âm thanh trong treo của thang máy nhắc nhở, đã đến tầng thứ hai mươi mốt.

Nghe thấy âm thanh Tống Gia Gia cả kinh, con mắt tròn tròn, nhìn xem biểu thị số tầng lầu, thiếu chút nữa lần nữa phát ra tiếng thét, vào một khắc thang máy mở ra liền lập tức hấp tấp lao ra, để lại một câu tạm biệt.

“Xin lỗi, tôi tranh thủ thời gian đi trước!”

Mạc Từ nhìn thấy Tống Gia Gia thân thủ nhanh nhẹn, có chút bất đắc dĩ lắc đầu, ngẫu nhiên gặp ở thang máy, làm cảm xúc áp lực trong lòng cậu tiêu tan rất nhiều.

Không quên mục đích mình đến, Mạc Từ đi về hướng phòng nghỉ lầu hai mươi mốt.

...

Đoạn Phong đã xong cuộc họp, đi vào văn phòng Tổng giám đốc, trợ lý nước F đào theo về nhìn thấy Đoạn Phong đi vào văn phòng thì đứng lên, “Tổng giám đốc, Mạc tiên sinh vừa rồi tìm ngài, bởi vì ngài còn đang họp cho nên Mạc tiên sinh trước đến phòng nghỉ lầu hai mươi mốt đợi ngài.”

“Tôi biết rồi, cô đi mời cậu ấy lên đây.” Đoạn Phong ngồi xuống ghế, khẽ ngẩng đầu, đối với nữ trợ lý nói.

“Vâng, Tổng giám đốc.”

Lúc nữ trợ lý đem Mạc Từ đưa vào văn phòng, Đoạn Phong đang vui đùa trong đồng văn kiện.

“Em đến đúng dịp, Mạc Từ.” Đoạn Phong quen thuộc tiếng bước chân tới gần của Mạc Từ, đợi cho nữ trợ lý đã huấn luyện nghiêm chỉnh rời khỏi văn phòng, Đoạn Phong phóng mềm âm thanh nói ra.

“Anh cho em gặp một người,” Đoạn Phong từ trong văn kiện ngẩng đầu, gọi một cú điện thoại, ở trong điện thoại phân phó vài câu, con mắt mỉm cười chống lại người vội vã chạy đến.

Mái tóc thoảng mát trật tự, con mắt phá lệ sáng ngời, còn có môi khẽ nhếch, nhìn thấy khuôn mặt cảnh đẹp ý vui của Mạc Từ, Đoạn Phong cười hiểu ý.

Mạc Từ không nói gì khuôn mặt có chút ngưng trọng, Đoạn Phong không có suy nghĩ quá nhiều, để cho Mạc Từ ngồi trên ghế sofa đối diện.

Ngữ khí dịu dàng lại thần bí, Mạc Từ chống lại con mắt mỉm cười của Đoạn Phong, muốn nói cái gì, gật gật môi, lại muốn nói mà dừng.

Rất nhanh, cửa văn phòng nửa khép được nhẹ nhàng gõ lên, một cái đầu tròn tròn dò xét tiến vào, hoạt bát đi đến trước mặt hai người.

“Đoạn đại ca, anh nói anh Mạc đến đây, người đâu?” Cô gái nhỏ cột bím tóc đuôi ngựa tiếng nói ngọt ngào mang theo vài phần cảm giác quen thuộc, Mạc Từ cau mày, không rõ Đoạn Phong là có ý gì.

“Ở phía sau em.” Đoạn Phong gật đầu, cô gái nhỏ đi vào văn phòng theo tầm mắt xoay người, cơ hồ là phát ra tiếng la.

“Oa, anh Mạc, em đã một thời gian thật dài không thấy anh đó!”

Đôi mắt của cô gái nhỏ vừa lớn vừa tròn mở thật to, miệng mở thật to, vọt tới trước mặt Mạc Từ, kích động quơ cánh tay, mang theo vui mừng ngạc nhiên thật lớn.

“Em là...Mộng Mộng?”

Mạc Từ từ trên ghế sofa đứng lên, con mắt trừng lớn, em gái nhỏ xinh đẹp đáng yêu trong trí nhớ trưởng thành không ít, bím tóc đuôi ngựa thật dài, mắt to lấp lánh ở dưới hàng mi dài, trên khuôn mặt ngây thơ mập mạp miệng cong lên làm cho cô nhìn qua đáng yêu thanh khiết.

Mạc Từ vươn cánh tay, ở trên đầu gọn gàng của cô gái nhỏ xoa loạn một trận, ngực bế tắc muốn nói mà dừng bị cô bé biểu tình lạnh lợi vui vẻ hòa tan.

“Đáng ghét nha, anh Mạc, anh tại sao lại giống như Đoàn đại ca đối với em vậy!” Cô gái nhỏ ngây thơ mập mạp đáng yêu phình gò má, làm nũng giống như phàn nàn, trong đôi mắt thật to chứa đựng ánh nước, giả vờ như u oán hướng Đoạn Phong nhìn qua.

“A, anh ta nhìn thấy em cũng là sờ đầu của em?” Mạc Từ cười nói, thuận tiện nhéo nhéo gò má của cô bé.

“Đúng vậy, đúng vậy, các anh rất xấu xa, các anh lúc nào cần đến em thì mới nhớ đến người ta.” Dao Mộng cầm lấy cánh tay Mạc Từ, ra sức lắc lư.

“Anh làm sao gặp được Mộng Mộng, tại sao...” Mạc Từ nghi hoặc nhìn về phía Đoạn Phong đang cười không nói.

“Mộng Mộng tốt nghiệp đi thực tập, bởi vì nghĩ kéo gần khoảng cách tiếp xúc thân tượng, vì thế vào Tinh Hỏa làm trợ lý cho nghệ nhân, anh ngày đó trùng hợp gặp được công ty tuyển trợ lý, trong đám người nhìn thấy Mộng Mộng nên để cho em ấy vào đây. Vốn là muốn tìm một cơ hội cho em nhìn thấy Mộng Mộng, nhưng mà thời gian luôn lệch đi, hôm nay em vừa vận tới nên để cho Mộng Mộng lên đây.”

Đoạn Phong đã đi tới, sờ sờ đỉnh đầu của cô gái nhỏ.

“Vậy sao,” Mạc Từ gật đầu, có chút cúi người, đối với Dao Mộng đáng người nhỏ nhắn đáng yêu hỏi, “Em thời gian qua tốt không, Mộng Mộng, đã lâu không gặp.”

“Không tốt, không tốt!” Cô gái nhỏ làm nũng lên rất có bộ dáng, một tay bắt lấy cánh tay Mạc Từ, một tay bắt lấy Đoạn Phong, đem cánh tay hai người một trước một sau lắc lư, “Tuyệt đối không tốt, các anh đều không đến thăm em, không để ý đến em. Một lần duy nhất, chính là anh Mạc gọi điện hỏi em tin tức của Đoạn đại ca, em nói Đoạn đại ca bị bắt đi, anh Mạc liền nôn nóng, hừ, các anh căn bản không muốn gặp em.”

“Được rồi, Mộng Mộng, xin lỗi, từ nay về sau không bao giờ...thế nữa.” Mạc Từ sờ sờ đầu của Dao Mộng thấp giọng an ủi.

“Đáng ghét, anh Mạc gạt người.” Dao Mộng rút cục ngừng lắc cánh tay của hai người đàn ông trưởng thành, gò má phồng lên như trống, đem đầu xoay qua một bên.

“Không gạt em, anh Mạc của em chính là không biết lừa gạt người.” Đoạn Phong ở một bên nói ra, nhìn thoáng qua Mạc Từ không biết làm sao an ủi cô gái nhỏ.

“Anh nói đó, Đoạn đại ca anh nói rồi đó, nếu anh nói xạo, hừ hừ, sẽ phạt anh bị...” Âm thanh của cô bé càng ngày càng nhỏ, được hai người hợp lực trấn an, quay đầu, mang trên mặt một nụ cười thần bí không phù hợp với khí chất đáng yêu của cô, có thâm ý khác nhìn thoáng qua Mạc Từ bên người Đoạn Phong.

“Mộng Mộng, không tức giận nữa?” Mạc Từ vỗ vỗ bả vai cô bé.

“Không giận, nhưng Đoạn đại ca với anh Mạc phải bồi thường em.” Cô gái nhỏ ôm cánh tay, nói ra điều kiện.

“Bồi thường như thế nào?” Làm hàng xóm nhiều năm, Đoạn Phong biết rõ tính tình Dao Mộng cười hỏi.

“Các anh phải bồi em đi chơi một chuyến, cùng đi, ba người!” Dao Mộng đem ba người nhấn rất nặng.

“Hừm? Chúng ta đi, không thích hợp đâu...” Đoạn Phong chột chột cái trán trơn bóng của cô bé.

“Không mà, ba người cùng đi, ai bảo các anh đem em quên ở sau đầu, ba người cùng đi.” Dao Mộng lấy ra đòn sát thủ, chịu đựng cô bé không ngừng ầm ĩ, Đoạn Phong rút cục thỏa hiệp, con mắt màu đen mang theo vui vẻ chống lại Mạc Từ, “Được rồi, chờ khi rảnh, ba người cùng đi.”

“Cái này vẫn thiếu nhiều lắm!” Dao Mộng nặng nề khế hừ, lúc này mới bỏ qua cho Đoạn Phong và Mạc Từ.

Ba người ở trong phòng làm việc hàn huyên một hồi lâu, cuối cùng cô gái nhỏ ngẩng đầu nhìn về đồng hồ, sau đó ý thức được không còn sớm, ôm đầu cáo biệt vội vàng chạy ra ngoài.

Văn phòng quay về yên tĩnh, Mạc Từ tâm trạng nặng nề chất vấn Đoạn Phong đã bị cô bé quấy một cái, ngoài ý muốn thoải mái không ít, Mạc Từ do dự trong chốc lát, vẫn là cảm thấy mình nên hỏi rõ ràng.

Đi đến trước mặt Đoạn Phong, Mạc Từ sắc mặt ngưng trọng lên.

“Đoạn Phong, có một việc, em muốn hỏi anh...”

“Chuyện gì?” Đoạn Phong âm thanh trầm ổn thông dong, chờ Mạc Từ mở miệng.

Mạc Từ phức tạp nhìn người đàn ông thu dọn văn kiện một cái, người đàn ông thật lâu mới phát hiện bầu không khí ngưng đọng, chân chừ ngẩng đầu, phát hiện tình huống không đúng.

“Sao vậy, Mạc Từ?”

Trong âm thanh trầm thấp của người đàn ông mang theo một phần kinh ngạc.

“Em nhìn thấy tin tức.” Mạc Từ muốn nói mà dừng.

“Tin tức gì?”

Xem ra Đoạn Phong còn chưa biết chuyện, mặc dù ngực còn đang cảm giác bế tắc, nhưng Mạc Từ vẫn là cố nén tâm tình, cố gắng không để lại khác thường, chậm rãi mở miệng, “Anh cùng với người khác đính hôn, tin tức trên TV, em nhìn thấy.”

90. Quyển 3 - Chương 20

Khoảnh khắc thốt ra kia, khoe miệng Mạc Từ tràn ra một nụ cười khổ, biểu cảm phức tạp nhìn nhìn Đoạn Phong tuần lảng bức người, hy vọng đối phương giải thích để có thể giảm bớt bế tắc ở ngực.

“Mạc Từ, em đã biết rồi?” Người đàn ông giọng nói hơi khàn khàn cùng với hai mắt càng thâm trầm hơn, chần chừ bất ổn đối với mà nói Mạc Từ là nhận lấy đả kích.

Không lập tức phủ nhận, đã nói lên tin này là sự thật.

Mạc Từ tránh đi hai mắt thâm trầm nhìn chăm chăm của Đoạn Phong, hướng lui về phía sau một bước, cách ra khoảng cách nhất định.

“Em đã thấy, là thật sao?” Câu nghi vấn cuối cùng mang theo cảm xúc bất ổn, Mạc Từ ngẩng đầu, cùng Đoạn Phong nhìn nhau.

“Là thật, anh sẽ không gạt em, Mạc Từ, nhưng mà, đính hôn không phải là anh tự nguyện, là ông nội, ông muốn cho anh sớm lập gia đình một chút, vì thế sắp xếp anh cùng thiên kim của Thi gia gặp mặt, thả ra tin tức anh phải đính hôn.”

Trong mắt Đoạn Phong cảm xúc cuộn cuộn, chăm chú nhìn thấy Mạc Từ sắc mặt tái nhợt, từ trên ghế đứng lên, đi đến trước mặt Mạc Từ, vươn hai tay nắm thật chặt hai tay lạnh buốt của Mạc Từ.

“Từ lúc em tiến vào cho đến bây giờ, anh đã phát hiện em không đúng, là vì chuyện này sao?” Nhẹ nhàng hỏi, Đoạn Phong dùng nhiệt độ trong bàn tay ủ ấm Mạc Từ.

“Đúng vậy, anh phải đính hôn, em nhìn thấy tin tức đã muốn từ trong nhà chạy đến, hy vọng anh có thể cho em một lời giải thích.”

Mạc Từ muốn rút bàn tay của mình ra, nhưng Đoạn Phong tăng lớn lực đạo, không để cho Mạc Từ thuận lợi rút bàn tay ra.

“Xin lỗi, Mạc Từ, chuyện đính hôn anh đã cùng ông nội đề cập qua, anh không nghĩ sớm lập gia đình như vậy, còn nữa, anh không muốn cùng ai khác ngoài em kết hôn. Có em ở đây, anh sẽ không kết hôn cùng người khác, Mạc Từ.”

Đoạn Phong đem mặt chôn ở trong cổ Mạc Từ, hít sâu một hơi, buông cầm bàn tay Mạc Từ ra, chặt chẽ kéo Mạc Từ, chen vào lòng cậu.

Khí tức nam tính tiến vào chóp mũi, nhiệt độ cơ thể nóng rực bao vây lấy Mạc Từ.

Đoạn Phong cam đoan làm cho ngực bế tắc chậm rãi tan rã, đồng thời, một vấn đề không thể không đối mặt, giống như một bức tường dày chắn ở trước mặt hai người.

Mạc Từ cử động môi, chóp mũi là hương vị mát lạnh của Đoạn Phong, “Kết hôn...Đoạn Phong, chúng ta có thể cùng nhau, vẫn luôn cùng nhau...”

Nửa câu sau không nói ra lời, Mạc Từ muốn nói mà ngừng, bế tắc mất đi đối thành sợ hãi đối với con đường thênh thang phía trước, đúng vậy, tương lai, hôm nay có thể cùng nhau, vậy còn ngày mai?

Mạc Từ phát hiện, cậu và Đoạn Phong hai người chưa bao giờ nghĩ tới chuyện sau này, tương lai của hai người.

Mạc Từ không phải phụ nữ, Đoạn Phong cũng không phải phụ nữ.

Bọn họ đều sinh ra đã định là nam tính rồi, thân phận, địa vị, đều có thể ngăn cản quyết tâm ở bên nhau của bọn họ, từ rung động ngu ngơ thuở ban đầu, đến hiện tại lửa nóng yêu nhau.

Nhưng mà, nghe được tin tức Đoạn Phong đính hôn, loại trạng thái cân bằng trong mắt chỉ có nhau, đã bị đánh vỡ.

Đúng vậy, Đoạn Phong chưa từng cùng Mạc Từ thảo luận qua tương lai.

Thân phận địa vị hạn chế tự do của bọn họ, Đoàn Phong thân là con trưởng Quý gia, tất nhiên phải tiếp nhận sự sắp xếp của trưởng bối, cùng cô gái môn đăng hộ đối kết hôn, đi vào sảnh đường hôn nhân, sau khi kết hôn hợp pháp, lúc đó là trọn đời.

Vậy cậu, cậu sẽ ở đâu đây?

Mạc Từ nghĩ đến điều này, sợ hãi không yên, rất nhiều bất an trong mắt toàn bộ rơi vào trong mắt giờ cao của Đoàn Phong.

“Mạc Từ, xin lỗi, anh đã làm em khổ sở.” Mạc Từ bất an do dự, cũng làm cho Đoàn Phong trong ngực một hồi khó chịu quán triền.

Anh chưa bao giờ hứa hẹn qua điều gì với Mạc Từ, chỉ có một suy nghĩ đơn thuần là để Mạc Từ cùng anh cả đời.

Yêu nhau dễ bên nhau khó, tương lai còn chưa kịp vì hai người lót tốt một con đường bằng phẳng, ông nội trưởng bối của mình, liền đã dùng sức mạnh tư thái cứng rắn, chen vào hôn nhân của anh.

Sinh ra ở một gia đình như vậy, tất nhiên là công cụ để liên hôn, thủ đoạn tiến thêm một bước củng cố thế lực của gia tộc.

Tương lai của hai người, lần đầu tiên chính thức vút lên mặt bàn.

Thời gian vội vã, Đoàn Phong làm chuẩn bị còn chưa đủ để tất cả mọi người nhận thức như bọn họ, trưởng bối, thân phận...Còn có trách nhiệm phải gánh trên lưng, quá mức nặng nề, Đoàn Phong chung quy nghĩ một mình gánh chịu tất cả chuyện này, vì hai người giữ một khoảng trời quang, hưởng thụ tự do.

Vì thế bất đắc dĩ đáp ứng cùng cô gái kia gặp mặt, sợ Mạc Từ sau khi biết được rồi khổ sở nên không nói cho Mạc Từ.

Đoàn Phong nhìn qua Mạc Từ, trầm mặc.

Mạc Từ trầm mặc, chua xót có, sợ hãi có, mù mịt có...Ban đầu có đủ loại nhưng đến nơi đây thì, rốt cuộc đều không nói ra được.

“Mạc Từ...” Đoàn Phong khẽ gọi, trong đôi mắt màu đen tâm tình bắt đầu nặng nề, “Anh không muốn nói nhất chính là lời xin lỗi, chúng mình sẽ vẫn luôn bên nhau.”

Tay Đoàn Phong giơ lên giữa không trung chán nản thả xuống, âm thanh đè nén vô cùng trầm thấp, thấp giọng hứa hẹn và tư thế thẳng cứng, cho thấy kiên quyết trong lòng của anh.

“Em nguyện ý cùng anh, cùng anh đi thẳng tiếp...Bất luận tương lai thế nào đi nữa?”

Mạc Từ đưa lưng về phía anh nhìn thấy không biểu tình giờ phút này của Đoàn Phong, âm thanh trầm thấp đã giam giữ tâm mạch của cậu.

Xoay người, kiên định đẩy mắt của người đàn ông đập vào tầm mắt, Mạc Từ gạt đầu, chặt chẽ bắt lấy bàn tay người đàn ông đưa qua.

Lập tức xoay cơ thể, Mạc Từ bị Đoàn Phong mang theo tâm tình nồng đậm hôn, hơi thở dây dưa, môi lưỡi kịch liệt va chạm, như là đang nghiệm chứng điều gì, xác định tồn tại của nhau, trái tim mãnh liệt nhảy lên thật lâu không thể bình tĩnh.

Đôi môi nóng hổi rơi xuống hai gò má, từ gương mặt chuyển qua chỗ cổ lộ ở bên ngoài, cái cổ trắng nõn của Mạc Từ bị Đoàn Phong nhẹ nhàng gặm cắn, phát ra khẽ ngâm rên rĩ, hô hấp nóng rực phả vào bên gáy, là một trận tê dại khó có thể hình dung, hai người dùng cách thức hôn môi trao đổi tâm ý, đợi cho hô hấp của đối phương ổn định lại, đem trán chống vào nhau, hai mắt hai giao nhau.

Bàn tay dày rộng của Đoàn Phong cầm bàn tay Mạc Từ, làm cho Mạc Từ tựa vào ngực mình, lẳng lẳng tựa vào nhau.

Mạc Từ ngẩng đầu, đang muốn nói gì đó.

Cửa chính văn phòng bị nhẹ nhàng gõ lên.

“Tiến vào.” Đoạn Phong nhìn thật sâu Mạc Từ một cái, buông Mạc Từ ra, thuận tiện sửa sang lại một chút nếp nhăn trên quần áo hai người, đối với người ngoài cửa nói.

“Boss, đây là văn kiện ngài muốn.” Nữ trợ lý mặc bộ trang phục chuyên nghiệp màu xanh nhạt trực tiếp đi đến trước mặt Đoạn Phong, đưa cho Đoạn Phong một chồng văn kiện dày, trên khuôn mặt đẹp mang theo nụ cười thân thiện, nhìn chằm chằm Đoạn Phong.

“Ừ, cô trước trở về làm việc đi.” Đoạn Phong tiếp nhận văn kiện, phân phó, để cho trợ lý đột nhiên quấy rầy anh và Mạc Từ bên nhau rời đi.

Nữ trợ lý gật đầu, âm thanh ngọt ngào, con mắt hơi dừng lại ở trên người Mạc Từ, mang theo vài phần ý tứ hàm xúc khiêu khích, thả nhẹ bước chân, kéo ra cửa văn phòng.

“Cô ấy là...” Mạc Từ đối với nữ trợ lý khác sâu ấn tượng, khi ở sân bay đón máy bay cô ta và Đoạn Phong động tác thân mật làm mình hiểu lầm...Khi đó, là ở nước F, chỉ là cô ta tại sao lại xuất hiện ở đây?

Mạc Từ không phủ nhận, nhìn thấy nữ trợ lý của Đoạn Phong, lúc ngênh đón ánh mắt có thâm ý khác, trong lòng đã hiện ra trận trận ghen tuông.

“Cô ta vì sao lại ở đây?”

“Ai?” Đoạn Phong nhìn qua Mạc Từ.

“Trợ lý của anh, người vừa vào kia, lần trước ở sân bay nước F nhìn thấy cô ta, vì sao cô ta lại ở đây?”

Mạc Từ hít vào một hơi, âm thanh thấp xuống vài phần.

“Em nói Lê Tư?” Trong đôi mắt màu đen của Đoạn Phong lần nữa có vui mừng, muốn đi xoa loạn tóc Mạc Từ, đáng tiếc bị Mạc Từ nhìn ra động tác của anh, nhẹ nhàng tránh đi.

“Năng lực làm việc của Lê Tư rất mạnh, anh tin tưởng cô ấy, mới đây với điều kiện cực tốt lương cao đem cô ấy chuyển qua, đảm nhiệm trợ lý, chỉ là cấp dưới thôi, em không vui sao?”

Câu sau cùng mang theo ngữ điệu cao lên, Mạc Từ không thể phủ định, nặng nề trừng Đoạn Phong một cái, bầu không khí ôn tồn trước đó bị cái việc xen giữa này đánh tan, Mạc Từ không đợi cho Đoạn Phong tiến thêm một bước giải thích, vượt qua Đoạn Phong khóe miệng mang ý cười, trực tiếp đi ra ngoài, nặng nề kéo cửa văn phòng.

Nhìn qua bóng lưng Mạc Từ rời đi, hai cô gái bên ngoài phòng làm việc Tổng giám đốc đang ngồi cùng nhau kê tai nói nhỏ.

Cô gái mặc trang phục chuyên nghiệp màu xanh nhạt có chút nhú mày, con mắt chống lại cô gái hoạt bát nhỏ nhắn đáng yêu, “Xong rồi xong rồi, nghe chủ ý ôi thiêu của em, chị đi vào quấy phá, anh ấy ghen đi ra...”

“Hắc hắc, như vậy vừa vặn, Đoạn đại ca sẽ cho rằng anh Mạc quan tâm anh ấy, may mắn vừa rồi lúc anh Mạc ra cửa, chúng ta trốn nhanh chóng, bằng không còn phải ồn ào đến xấu hổ rồi.”

Không thành thực bằng cô gái mặc trang phục chuyên nghiệp màu xanh nhạt, cô gái phình gò má nghiêm trang phân tích, nói xong còn nghiêm túc gật đầu.

“Boss, bây giờ là cười trộm đi.” Cô gái đang trong giờ làm việc nhân lúc đùa giỡn, nhỏ giọng nói ra.

“Nhất định nhất định, Đoạn đại ca bụng quá đen, hiện tại anh Mạc ghen, anh ấy nhất định trong lòng vui mừng, ha ha, em cùng Đoạn đại ca làm hàng xóm nhiều năm, rất hiểu anh ấy!”

Phất phất cánh tay, cô gái gò má mang một chút mập mạp trẻ con nắm tay nói ra.

“Chị sợ Boss cao hứng sẽ muốn tặng ca chị, chị nhớ rõ lần trước sau khi ở sân bay gặp Mạc tiên sinh, Boss đã tặng lớn lượng công việc cho chị...”

Nữ trợ lý Lê Tư run rẩy cánh tay, dùng ánh mắt sợ hãi nhìn về phía cửa văn phòng đóng lại.

“Không sao, Đoạn đại ca cảm ơn chị còn không kịp,” Dao Mộng mang theo nụ cười thật tươi gật đầu, “Tình cảm là phải kích thích một chút, chị đừng lo lắng như thế, tin tức trên TV tất cả đều là giả, bọn họ nhất

định sẽ hòa hảo như lúc ban đầu, không có phép khích tướng, thì giữa bọn họ sẽ vẫn luôn không có tiền triển đó!”

Dao mộng lý tưởng hào hùng phồng theo một cái tư thế chiến thắng, chị trợ lý cô chỉ điểm xông vào cửa lúc trước cười cười.

...

Một tuần lễ sau, Mạc Từ nhận được lời mời ở tổ chương trình Mỹ vị trực tuyến của đài truyền hình Bồ Đào, tham gia thu tiết mục gốc.

Mạc thị đã bị Triệu thị đè ép nhiều ngày, sự kiện ngộ độc thức ăn ở một mức độ nhất định đã dả kích đến hình tượng bên ngoài của Mạc thị. Mỹ vị trực tuyến của đài truyền hình Bồ Đào là tiết mục tổng hợp phát biểu về mỹ thực có tỉ lệ thu xem cao nhất, tụ hợp đầu bếp hàng đầu, nguyên liệu ngon nhất và ẩm thực ngon nhất, mỗi kì của tiết mục đều có ngôi sao liên kết gia nhập, đầu bếp nổi danh của giới ẩm thực đáp ứng lời mời ở trong tiết mục bộc lộ tài năng, cùng ngôi sao hợp tác, chỉ đạo trù nghệ của khách quý ngôi sao tham gia tiết mục, làm cho khán giả ở trong bầu không khí học tập hài hước sẽ có một tay trù nghệ đơn giản, đồng thời mở rộng tầm mắt, thói quen trong sinh hoạt của nghệ nhân được MC tư duy nhanh nhẹn, hài hước bùng nổ ra.

Tiết mục Mỹ vị trực tuyến ở trong khán giả rất được hoan nghênh, từ học sinh mười mấy tuổi đến nam nữ trung niên bốn mươi năm mươi tuổi, đều là khán giả trung thành của tiết mục.

Mạc Từ đáp ứng tham gia thu tiết mục, là thay mặt Mạc Thị lần nữa hướng về sự nghiệp dựng lên hình tượng tốt đẹp cho Mạc thị.

Chuẩn bị đầy đủ, Mạc Từ vào đúng hai giờ trưa chạy tới đài truyền hình.

Đổi xong trang phục đầu bếp mới tinh, Mạc Từ ở bên ngoài chờ MC tổ tiết mục mời lên sân khấu.

Ánh đèn hiện trường chiếu rọi, MC Mỹ thực trực tuyến vô cùng nhanh nhẹn, hai cô gái MC mặc trang phục một đen một trắng, kẹp tóc bướm bướm trắng đen phân biệt đan xen cùng nhau lên sân khấu, khuôn mặt mỉm cười và động tác nhất trí, làm cho tất cả mọi người có thôi thúc đem các cô nhận thức thành song sinh.

Hai MC hướng khán giả gật đầu, cùng nhau đến gần, lúc này mới làm cho khán giả thấy rõ, hai người đều không phải song sinh.

“Chào mọi người, hoan nghênh xem tiết mục Mỹ thực trực tuyến của chúng tôi, tôi là MC Tiểu Hòa,” Cô gái MC mặc trang phục màu trắng, vóc dáng thấp nhỏ, hai má tròn nói ra, hướng khán giả chớp chớp mắt.

“Chào mọi người, tôi là MC Tiểu Ngải.” Cô gái MC mặc trang phục màu đen lấy tay làm tư thế điệu bộ, trên mặt trái xoan nhọn nhọn của cô lộ ra một cái mỉm cười.

“Hôm nay khách quý chúng tôi mời đến là Tiểu Thiên Vương Chúc Hoàn Nhĩ danh tiếng, và cô gái xinh đẹp năng động An Vũ Thần, mọi người vỗ tay hoan nghênh!” Nói xong lời dạo đầu, hai vị MC theo ánh sáng chỉ về sau sân khấu.

Khán phòng bên ngoài sân khấu vang lên tiếng vỗ tay nhiệt liệt, tiếng thét chói tai liên tục không ngừng, MC Tiểu Hòa hài hước đáng yêu cầm microphone cười cười, “Xem ra Hoàn Nhĩ và Vũ Thần rất được mọi người hoan nghênh, hôm nay Hoàn Nhĩ và Vũ Thần là nhân vật chính của chúng ta nha!”

“Đây, Hoàn Nhĩ, hôm nay anh được mời đến Mỹ thực trực tuyến, có cảm tưởng gì không?”

MC hợp tác Tiểu Ngải bên cạnh Tiểu Hòa giọng điệu thuần thực, cầm microphone đầu tiên hướng Hoàn Nhĩ mỉm cười hỏi.

“Tôi rất vui mừng vì có thể đến hiện trường tiết mục, đồng thời tham gia tiết mục kì này.” Ở trong tiếng thét chói tai của khán giả, khách quý ngôi sao được tổ tiết mục mời đối với khán giả ngoài sân khấu mỉm cười.

“Vậy còn, Vũ Thần?” Tiểu Hòa đột kích ngôi sao mới An Vũ Thần năng động đang giả vờ nhắm mắt đoạt ánh mắt nháy mắt mấy cái.

“Thật vui mừng được đến với tiết mục này, tôi rất thích mỹ thực đó.”

An Vũ Thần duyên dáng yêu kiều âm thanh rất ngọt, khí chất đặc biệt, giống như mưa bụi Giang Nam mỏng lung, tươi mát động lòng người, tỏa ra khí chất nhẹ nhàng ôn nhuận như ngọc.

“Vũ Thần, vậy tiết mục hôm nay sẽ làm cô tiếp xúc gần hơn với mỹ thực.”

Tiểu Ngải treo nụ cười xán lạn trên mặt, giới thiệu một lần mục đích và quá trình của tiết mục cho khán giả.

“Hoàn Nhĩ, Vũ Thần, các bạn ở trong cuộc sống đời thật, có phải là vô cùng am hiểu trù nghệ không? Đây chính là vấn đề mà khán giả hiện trường nói ra, mọi người rất muốn biết đó.”

Khán giả và khách quý ngồi sao tiền vào phân đoạn giao lưu, khán giả dưới sân khấu nhiệt tình đưa ra câu hỏi, hai vị MC vào lúc khán giả lựa chọn vấn đề thì mở ra tờ giấy danh sách câu hỏi.

Mang theo nghi vấn của tất cả fans ở hiện trường, Tiểu Hòa hai má tròn cong cong khoe miệng.

“Không thể nói rất am hiểu, kỳ thật tôi sợ trường nhất là cơm chiên trứng.”

Tiểu Thiên Vương danh tiếng Chúc Hoàn Nhĩ nâng quai hàm mỉm cười mỉa mai, dung mạo thanh sạch bởi vì mỉm cười gọt dũa mà trở nên sinh động, ngũ quan tinh xảo cảnh đẹp ý vui, thân hình cao thẳng như một loại Thanh Tùng, giơ tay ra ưu nhã tự nhiên, Mạc Từ sau sân khấu đứng gần xem tiết mục, mơ hồ sinh ra vài phần cảm giác quen thuộc.

“Cơm chiên trứng? Hoàn Nhĩ anh thường xuyên ăn cơm chiên trứng, chưa từng làm những món khác sao? Hoặc là nói, thỉnh thoảng anh sẽ làm cho người đối với anh mà nói rất đặc biệt ăn?”

Tiểu Hòa truy hỏi, fans ở hiện trường thét lên liên tục, tựa hồ đối với cái đề tài này rất cảm thấy hứng thú.

“Món ăn gia đình tôi sẽ làm, những món đó là hẳn có thời gian rảnh là sẽ làm, phần lớn về sau, đều là trợ lý chuẩn bị đồ ăn, cơ hội để tôi thật sự động tay cũng không nhiều.”

Chúc Hoàn Nhĩ nghiêng đầu, làm trạng thái tự hỏi, biểu lộ đáng yêu, trả lời cẩn thận.

“Trợ lý Hoàn Nhĩ vất vả rồi.”

Tiểu Hòa gật đầu, đã xong đề tài này. Tiểu Ngải đối với An Vũ Thần khí chất mỹ nữ hỏi, “Ha ha, Vũ Thần, cô đối với trù nghệ có phải là rất am hiểu, lúc bình thường, cũng là do trợ lý nấu sao?”

“Đúng vậy, chẳng qua tôi so với Hoàn Nhĩ lợi hại hơn, tôi không chỉ sẽ làm cơm chiên trứng, còn có thể tự mình làm một ít món dinh dưỡng, đương nhiên, đây là lúc có thời gian rảnh, bình thường vẫn là trợ lý đến giải quyết vấn đề nấu ăn, cá nhân tôi khá yêu thích đàn ông sẽ ở nhà nấu ăn.”

Làn da trắng muốt, An Vũ Thần gò má như ngọc nhìn nhìn Hoàn Nhĩ mỉm cười, dường như khiêu khích nháy mắt mấy cái, chọc cho khán giả hiện trường lại là một hồi thét lên.

“Xem ra chỉ có đàn ông biết nấu ăn mới có thể được Vũ Thần ưu ái, Hoàn Nhĩ, Vũ Thần hướng anh phát ra khiêu chiến đó, anh hôm nay phải cố gắng nha.” Tiểu Hòa bổ sung thêm, đối với mỹ nữ khí chất cười to, đem bầu không khí đẩy lên một cao triều mới.

“Các vị khán giả, rốt cục hai vị tuấn nam mỹ nữ, trù nghệ của ai sẽ tốt hơn, ta hãy mỗi mắt mong chờ!”

Hai vị MC nắm đúng thời gian nói sang chuyện khác, tiến vào phân đoạn kế tiếp.

“Chúng ta hôm nay mời một vị đầu bếp nổi danh ở thế gia trù nghệ, vị tiên sinh này ở nước ngoài đã lấy được nhiều mục giải thưởng, rất lợi hại đó, hiện tại, vị tiên sinh này sắp sửa cùng Hoàn Nhĩ của chúng ta hợp tác, làm một đạo mỹ thực đơn giản thao tác dễ a!”

Tiểu Ngải mở to hai mắt, cười thần bí, mời Mạc Từ xuất hiện.

Sửa sang lại trang phục, Mạc Từ lên sân khấu, cho khán giả hiện trường một cái chào hỏi, giới thiệu đơn giản bản thân một cái.

Nhóm bình phẩm ngự dụng của tổ tiết mục công bố nguyên liệu món ăn và chủ đề, Mạc Từ đưa ra kỹ năng chọn nguyên liệu xuất sắc ‘Năm phút đồng hồ ra món ngon’, làm cho khán giả hiện trường mở rộng tầm mắt.

Tiếp theo, Mạc Từ lấy ra thực đơn mỹ vị tốt nhất mà bản thân viết ra, để cho hai vị khách quý tùy ý chọn hai đạo món ăn ở trên, tiến hành nấu ăn, ở một bên chỉ đạo hiện trường.

Bầu không khí sôi nổi, khán giả cách sân khấu khá gần, rất có lộc ăn, thưởng thức món ngon mà Mạc Từ dùng thời gian rất ngắn làm ra, hô to mỹ vị.

Hai vị MC vượt lên trước một bước, thưởng thức mỹ vị, ở trước máy quay lộ ra biểu tình hưởng thụ, ở trong không khí vui vẻ, Mạc Từ chỉ đạo hai vị khách quý tiến hành nấu ăn.

Hoàn Nhĩ tuổi còn rất trẻ học được rất nhanh, nắm giữ bí quyết theo lời Mạc Từ, đại chiến nồi bát muống chậu, đem nguyên liệu nấu ăn trên mặt bàn tiến hành chế biến, từ từ nhập vào cảnh giới.

Cô gái xinh đẹp An Vũ Thần năng động động tác hơi chậm, dựa theo chỉ đạo của Mạc Từ, trong quy tắc trong khuôn phép xử lý nguyên liệu nấu ăn, sau khi nhìn thấy động tác lưu loát của Hoàn Nhĩ, cũng không khỏi tốc độ nhanh hơn, cùng Hoàn Nhĩ độ sức đến hăng say.

Khán giả hiện trường dùng reo hò tỏ vẻ nội tâm kích động, fans tự động chia làm hai phe, vì thần tượng trong suy nghĩ hò hét cổ vũ.

“Hoàn Nhĩ cố gắng lên, Hoàn Nhĩ cố gắng lên!”

“Vũ Thần cố gắng lên, Vũ Thần cố gắng lên!”

Hai vị MC không mất hoạt bát và hài hước, ở trong quá trình nấu ăn liên tiếp thỉnh giáo Mạc Từ một số vấn đề nấu ăn, dựa theo yêu cầu của tổ tiết mục, đối với nhà hàng đặc sắc của Mạc thị giới thiệu sơ lược, đồng thời đưa ra phiên toái nhỏ mà mọi người gặp phải ở trong quá trình nấu ăn.

Mạc Từ trên mặt vẫn luôn bảo trì mỉm cười, tự mình kiên nhẫn trả lời.

Bên này, hai vị tuần nam mỹ nữ âm thầm độ sức tiến vào giai đoạn cuối cùng.

Cơ hồ là đồng thời hoàn thành nấu ăn, đem món đã chế biến nấu nướng bày ra trước mặt khán giả.

“Ha ha, hai vị tuần nam mỹ nữ đều đã hoàn thành tác phẩm của mình, rốt cuộc là ai tốt hơn ai? Để cho bình phẩm của chúng ta ý kiến.”

Phân đoạn khách quý độ sức hùng hực khí thế triển khai, thẩm đoàn bình phẩm ngự dụng của tổ tiết mục đầu tiên là ăn thử, đưa ra ý kiến của mình, món ngon của Hoàn Nhĩ là bốn ngôi sao, cô gái xinh đẹp năng động An Vũ Thần là ba sao rưỡi.

“Vũ Thần, xem ra trù nghệ của Hoàn Nhĩ cao hơn một bậc nha,” Nghe thấy lời của MC Tiểu Ngải, An Vũ Thần mỉm cười gật đầu.

“Điều này cho thấy, hai người các bạn có cơ hội đó.” MC Tiểu Hòa chỉ sợ không loạn, chọc cho khán giả hiện trường liên tục kêu to, bỏ đi một tia ngưng trệ vừa nãy.

Bầu không khí sôi động, tác phẩm của hai vị khách quý rơi vào trong tay khán giả, đây là phân nóng cháy nhất của tiết mục, khán giả ăn vào món ngon của thần tượng tự mình chế biến, kích động la to.

“Hôm nay Hoàn Nhĩ đã lấy được Quán Quân của Mỹ thực trực tuyến, điều này là kết quả không tưởng tượng được, các vị khán giả đối với biểu hiện của hai vị khách quý danh tiếng tỏ ra thỏa mãn không, mời tập trung vào tiết mục Mỹ thực trực tuyến của chúng tôi, mỗi một kì đều có mời riêng một vị khách quý xuất hiện a~”

MC Tiểu Hòa kéo làn váy, hướng khán giả dí dỏm nháy nháy nhãn tình, Tiểu Ngải bày ra động tác đồng dạng, tỏ vẻ tiết mục đã chấm dứt.

Ngọn đèn tắt mất, không ít khán giả trong khán phòng lập tức vọt trước sân khấu, để cho hai vị khách quý ký tên, biến hóa lan truyền một mảnh hoan thanh tiểu ngữ trong phòng.

Mạc Từ động tác hơi chậm, bị chặn lại ở thông đạo chính, chen chúc nửa ngày, Mạc Từ trong đám người phá vòng vây, từ phía sau sân khấu rời khỏi sân khấu, Mạc Từ đi ra thông đạo thì phía sau bị người vỗ nhẹ một cái, Mạc Từ xoay người, ngoài ý muốn nhìn thấy người đàn ông trang phục phẳng phiu, đứng ở ngoài thông đạo chờ cậu, trong đôi mắt màu đen hàm chứa vui vẻ.

Mạc Từ không cần nghĩ ngợi, giảm thấp âm thanh, hung dữ hỏi.

“Anh tại sao...Đến đây?”

91. Quyển 3 - Chương 21

“Anh đến đón em.” Đôi mắt trầm tĩnh màu đen lấp lánh, khóe miệng Đoạn Phong giơ lên thành một đường cong, bắt lấy Mạc Từ chuẩn bị né khỏi anh, âm thầm ảo não.

“Em còn đang tức giận?”

Đoạn Phong không hỏi thì còn được, vừa hỏi cái này, khiến cho Mạc Từ lại nhớ đến ngày ấy trong văn phòng Đoạn Phong chọc ra cái chuyện tình, lập tức một mảnh khô nóng.

Tĩnh táo thông dong ở trong tiết mục vừa rồi, ở trước mặt người đàn ông này đã tự động sụp đổ, một chút suy nghĩ cần kẻ khó hiểu bị phát giác, trên mặt đỏ hồng, Mạc Từ tránh đi hai mắt sáng ngời hữu thần của Đoạn Phong, giẫy khỏi cánh tay Đoạn Phong cố định cơ thể của cậu.

“Mệt rồi đi, anh mời em đi ăn cơm.”

Đoạn Phong đối với Mạc Từ tính cách không tự nhiên rõ như lòng bàn tay, biết rõ Mạc Từ lúc này, là tuyệt đối sẽ không thừa nhận bản thân ghen tuông, trong con ngươi màu đen tràn đầy bóng hình Mạc Từ, Đoạn Phong có chút nghiêng người, đem Mạc Từ đẩy đến trên vách tường bên cạnh cửa thông đạo, một tia mừng thầm từ trong nội tâm nhanh chóng hiện ra, dùng ***g ngực ngăn giẫy dựa của Mạc Từ.

Hồ hấp giao triền với nhau, Mạc Từ giẫy dựa càng ngày càng yếu.

Đoạn Phong không hề đề cập đến chuyện kia, chỉ cần không nói, không làm cậu trước mặt khó xử, cậu vẫn có thể tha thứ cho Đoạn Phong.

Chỉ là Đoạn Phong hết lần này đến lần khác vạch trần vết thương của cậu, biểu tình vừa rồi rõ ràng là cười trộm. Có lẽ đó không tính là cái gì, nhưng ngày đó sau khi ra khỏi cửa, Đoạn Phong lại không giống như bình thường gọi điện tới, đối với cậu nói ngủ ngon! Đoạn Phong là có ý làm cho mình khó xử! So thử ai hướng đối phương cúi đầu trước?

Mạc Từ cái cổ cứng ngắc, hồ hấp đan xen với Đoạn Phong, hồ hấp nóng rực của đối phương phả vào bên gáy, khiến cho một hồi tê dại quái lạ.

“Anh thả em ra.”

Mạc Từ không giẫy dựa, thấp giọng nói ra.

“Không thả, gần đây xử lý rất nhiều chuyện của công ty, anh bớt thời gian đến đài truyền hình chỉ là để gặp em một lần.”

Người đàn ông lắc đầu, cúi đầu xuống, nhanh chóng ở trên môi Mạc Từ hôn một cái.

Thân mật chạm vào làm vô cùng thuần thực, Mạc Từ trừng to mắt, nhìn thấy Đoạn Phong nghiêm túc giương mắt, bộ dáng nhìn không chớp mắt, giật mình khẽ nhếch môi.

“Anh...”

Rõ ràng là động tác không đành lòng, Đoạn Phong thật không ngờ là làm rất bình tĩnh, sau khi rời khỏi môi, nếu không phải còn có xúc giác rất nhỏ, Mạc Từ có thể cho rằng bản thân thấy ảo giác.

“Làm sao, còn muốn cái nữa?”

Đoạn Phong lúc bộ dáng gương mặt dịu dàng xuống, anh tuần lạ thường, ngũ quan khắc sâu ở dưới sự chiếu rọi của ngọn đèn thông đạo, tản ra hào quang nhu hòa, một đôi mắt mỉm cười nghiêm túc nhìn chằm chằm mình, tỏ ra gọi cảm không rõ.

Mạc Từ trong lúc nhất thời đại não trống rỗng, làm cho Đoạn Phong đoạt tiên cơ bắt lấy Mạc Từ thất thần, túm cổ tay Mạc Từ, đi ra cửa thông đạo.

“Anh không phải Đoạn Phong!” Mạc Từ phục hồi lại tinh thần, phát hiện mình đã cùng Đoạn Phong đi vào thang máy chuyên dụng, trông Đoạn Phong một cái, hung hăng nói.

“Anh không phải? Vậy, anh đây là ai?” Đoạn Phong thấp giọng hỏi, nhấn nút thang máy.

“Anh là cái đồ Hũ Nút, em vì sao lại nghĩ rằng anh rất ổn trọng, anh vừa rồi...”

Mạc Từ không muốn bị Đoạn Phong tiếp tục trêu ghẹo, đem câu nói kế tiếp nuốt về, lui về phía sau vài bước, tránh đi cánh tay ôm lấy, con mắt chiếu rọi Đoạn Phong.

Dựa vào thói quen nhiều ngày ở chung bồi dưỡng nên, Mạc Từ có thể kết luận Đoạn Phong trong lòng đang bất động thanh sắc tính toán cái gì, lúc này, vẫn là cách xa một chút mới tốt.

“Anh vừa rồi rất tốt mà,” Đoạn Phong nhìn chằm chằm Mạc Từ cẩn cẩn dực dực, ánh mắt rơi vào trên cánh môi nhạt của Mạc Từ, giơ lên khoe miệng, “Em không thích như thế?”

Lời vô tâm nói không suy nghĩ, mà nay cả chính Đoạn Phong cũng ngáy ngẩn cả người.

“Anh, anh!” Mạc Từ tức giận đến nói không ra câu, trên mặt một mảnh đỏ tươi, bởi vì tức giận, trong ánh mắt mang theo vài phần ánh nước, biểu tình Mạc Từ sinh động lên.

Lúc này, Đoạn Phong vẫn luôn giả vờ bình tĩnh cũng nhịn không nổi nữa, dựa sát vào Mạc Từ, mãnh liệt một trận, thẳng đến Mạc Từ thiếu khí, mới buông Mạc Từ nổi giận ra.

Thang máy xuống tầng cuối cùng, Mạc Từ cắn giận chùi môi, đi đến góc thang máy, tránh đi Đoạn Phong tính cách đại biến, sợ đối phương lần nữa nhào lên, gặm cắn môi của cậu.

Thang máy xuống tầng cuối cùng, Mạc Từ vượt lên trước một bước, bước ra thang máy. Một đường chạy chậm, Mạc Từ bận tâm Đoạn Phong sẽ đuổi theo phía sau nên thỉnh thoảng quay đầu lại, hướng phía sau nhìn lại.

Đại sảnh đài truyền hình Bồ Đào người đến người đi, Mạc Từ trong đám người qua lại không ngừng, không cẩn thận một cái đụng vào người đi đường phía trước.

Mạc Từ động tác ngừng lại, vội vàng xoay người tranh thủ, “Xin lỗi, vừa mới...”

“Cậu là Mạc Từ?!”

Âm thanh quen thuộc vang lên bên tai, Mạc Từ ngẩng đầu, gương mặt lộ ra vẻ anh tuấn nhã nhặn tiến chạm vào tầm mắt, Mạc Từ kinh ngạc đánh giá người đàn ông bị mình đụng vào.

“Mạc Từ, đã lâu không gặp.”

Người nọ một thân âu phục Armani màu xám, chân tay thon dài, mắt kính gác ở sống mũi làm cho người ta có một loại ấn tượng khôn khéo già dặn, gật đầu mỉm cười, giơ tay nhắc chân đều biểu lộ rõ tác phong nhanh nhẹn.

“Lương Vũ Duy!” Mạc Từ gọi lên tên của đối phương, đánh giá vị bạn tốt cùng trường ngày xưa, hình ảnh đứng lại vào mấy năm trước, nhà hàng của lão sư Antoine ——

Lương Vũ Duy bị người tạt một thân rượu, vô cùng chật vật, khi đó, hai người chỉ là vội vã đánh một tiếng chào hỏi, lại nói tiếp, Lương Vũ Duy ăn cơm không trả tiền còn thiếu mình một cái nhân tình.

Mạc Từ bên môi mang cười, cùng Lương Vũ Duy bắt đầu chào hỏi.

“Cậu tại sao đến đài truyền hình này? Ông chủ lớn Lương?” Mạc Từ biết được tình trạng của Lương Vũ Duy, lập tức trêu chọc.

“Chờ người, không, là đón người.” Lương Vũ Duy đẩy mắt kính trên sống mũi, một bên quan sát Mạc Từ thay đổi rất nhiều.

“Đón ai? Hả? Bạn gái à?” Mạc Từ nhả ra một nụ cười xấu xa, hướng bả vai Lương Vũ Duy một quyền.

“Vốn cho là cậu thành thực không ít, nhưng cậu vẫn là Mạc Từ lúc trước, một chút cũng không thay đổi.” Lương Vũ Duy trúng một quyền của Mạc Từ, Mạc Từ ngoài ý muốn nói trúng tâm sự, khóe miệng cong lên, dùng lời nói ác độc trước sau như một đáp trả Mạc Từ.

“Vẫn là tên nhóc gốc hồ hồ trước đây, ai...”

Con mắt sáng lên, Lương Vũ Duy đã ngừng âm thanh, hướng người đi tới đối diện gật đầu, chờ người đi đến trước mặt hai người, vươn cánh tay, giới thiệu cho Mạc Từ.

“Vị này chính là Chúc Hoàn Nhĩ, bạn của tớ.”

Cánh tay duỗi tới người trước mặt, Lương Vũ Duy hướng Chúc Hoàn Nhĩ giới thiệu Mạc Từ, “Mạc Từ, bạn học trước kia của anh, là bạn tốt.”

Bốn mắt nhìn nhau, hai người được Lương Vũ Duy giới thiệu đồng thời phát ra tiếng, “Bọn em quen biết!”

“Quen biết?” Kính mắt gác ở sống mũi của Lương Vũ Duy khúc xạ ra ánh sáng trắng, nghi hoặc nhìn hai người gật đầu với nhau, ý đồ ở trên biểu cảm của hai người nhìn ra chút đầu mối.

Hai người đều là một bộ dáng quen biết, thân thiện vươn tay phải ra, nắm vào nhau.

“Bọn tớ vừa rồi ở trong tiết mục Mỹ thực trực tuyến gặp mặt.” Mạc Từ nhìn thoáng qua Chúc Hoàn Nhĩ đem toàn thân bao kín, trên khuôn mặt trẻ tuổi đeo một cái kính râm màu đen, che hơn phân nửa gò má hai bên, chỉ còn lại cái cằm cương quyết lộ ra ở bên ngoài.

Chúc Hoàn Nhĩ lúc mới vừa đi tới, Mạc Từ còn chưa biết người Lương Vũ Duy chờ là vị Tiểu Thiên Vương danh tiếng như mặt trời ban trưa này, đợi cho Lương Vũ Duy vì hai người giới thiệu, Mạc Từ mới kịp phản ứng. Hai người ở trong tiết mục phối hợp hết sức ăn ý, ngoại trừ sắp xếp chủ yếu của tổ tiết mục dài truyền hình, hai người lúc ở dưới sân khấu từng có mấy lần ngắn gọn nói chuyện với nhau, Chúc Hoàn Nhĩ hướng mình thỉnh giáo vài cái vấn đề về nấu ăn, hai người xem như là quen biết.

Mạc Từ cười giải thích, kẹp ở giữa hai người, ba người sóng vai bước đi.

“Mạc Từ.” Mạc Từ nói đến cao hứng, sau lưng truyền đến một tiếng kêu to, vô thức quay đầu lại, Mạc Từ nhìn thấy Đoạn Phong mặt không biểu tình hướng cậu phát phát tay.

“Sao vậy?” Mạc Từ đối với Đoạn Phong biểu tình không vui tỏ vẻ khó hiểu, nhú mày, Đoạn Phong không thể làm gì hơn là đi qua, nhìn rõ ràng hai người bên cạnh Mạc Từ, hơi dừng lại, hướng Lương Vũ Duy bên cạnh Mạc Từ duỗi tay phải ra, “Lương tiên sinh, xin chào.”

“Quý tổng, hạnh ngộ!” Lương Vũ Duy duỗi tay phải ra, ngoài ý muốn nhìn Mạc Từ một cái, “Cậu quen Quý tổng?”

“Cái gì vậy, các anh quen nhau?” Mạc Từ không trả lời Lương Vũ Duy, hướng Đoạn Phong liếc qua, “Anh và Lương Vũ Duy quen biết sao?”

“Hợp tác trên làm ăn, Lương tiên sinh và anh là quen biết trên trận làm ăn, Mạc Từ, hai người làm sao đi cùng nhau vậy?”

Đoạn Phong hướng Chúc Hoàn Nhĩ đeo kính râm nhìn qua, Chúc Hoàn Nhĩ nhìn thấy Boss nhà mình hướng Đoạn Phong gật đầu, “Quý tổng khỏe.”

Mạc Từ mở hai tay ra, cùng Đoạn Phong bốn mắt nhìn nhau, “Lương Vũ Duy là bạn học của em, Chúc Hoàn Nhĩ là bạn của Lương Vũ Duy, các anh đã gặp qua.”

“Gặp qua?” Đoạn Phong nhú nhú mày, lục tìm trí nhớ.

“Đúng vậy, ở nước F, nhà hàng của lão sư Antoine, Lương Vũ Duy ăn cơm không trả tiền, cuối cùng vẫn là em thanh toán.”

Mạc Từ xoay người, hướng Lương Vũ Duy cười cười, làm một cái ra hiệu, tránh đi chuyện sẽ làm Lương Vũ Duy khó xử, không tiếp tục đề tài này.

“Được, tôi mời khách, xem như bồi tội, Quý tổng, cùng đi chứ?”

Lương Vũ Duy vừa cười vừa nói, mời Đoạn Phong.

Đoạn Phong gật đầu, đi đến trước mặt Mạc Từ, bốn người tụ cùng một chỗ, định xong địa điểm dùng bữa, cùng tự đi ô tô chạy nhanh hướng nhà hàng.

Mạc Từ ngồi ở ghế phụ Đoạn Phong, hỏi Đoạn Phong chăm chú lái xe, “Tại sao Chúc Hoàn Nhĩ phải chào gọi anh là Quý tổng vậy?”

“Anh hỏi em, anh hiện tại là làm việc ở công ty gì?”

Đoạn Phong hỏi lại Mạc Từ, đối với Mạc Từ chậm hiểu có chút đau đầu.

“Giải trí Tinh Hỏa.”

“Công ty giải trí Tinh Hỏa đang làm gì?”

“Bồi dưỡng nghệ sĩ.”

“A, Chúc Hoàn Nhĩ là nghệ sĩ kí kết của Tinh Hỏa, em hiểu rồi!” Mạc Từ suy nghĩ cẩn thận thét lên, tựa hồ quên tia nén giận của mình và Đoạn Phong chặm mắt trước đó.

Mạc Từ đơn giản thẳng thắn, nói gió chính là gió, nói mưa chính là mưa, một số việc nhỏ chung quy quen rất nhanh, cũng không mang thù.

Bên môi Đoạn Phong giờ lên một nụ cười.

...

Nhà hàng bốn người chọn là một nhà hàng kiểu Trung Quốc.

Phong cảnh nhà hàng rất khác biệt, súp đặc tươi1 trắng mịn đặc chế của nhà hàng này, rất thích hợp ăn vào mùa này.

Lương Vũ Duy sau nửa tiếng đã định chỗ ngồi, phục vụ nhà hàng đem nhóm bọn họ bố trí ở một cái bàn lớn, dựa theo trình tự gọi mới, bê lên món súp đặc, món chính.

Mạc Từ cùng Đoạn Phong đều là thạo nghề trong phương diện này, vào lúc phục vụ rời đi, thì đã mô tả phương pháp nấu và gia vị phối hợp trong súp.

“Nghe nói súp đặc của nhà hàng này rất có tiếng, Mạc Từ, Quý tổng, hai người chính tay lành nghề, vài ba câu nói ra bí mật của người ta. Nếu phục vụ còn ở đây, nhất định sẽ bị đuổi ra ngoài, ha ha.”

Lương Vũ Duy là thương nhân khôn khéo, tài ăn nói rất tốt, ở trên bàn cơm nói dẫn đề tài làm cho ba người khác đều có cơ hội chen vào mấy câu.

Chúc Hoàn Nhĩ không biết nói gì, vào phần đặc sắc nhất của chủ đề đều sẽ thỉnh giáo hai người Mạc Từ và Đoạn Phong, được hiểu rõ không ít điều, bốn người ở phòng ngăn gần cửa sổ trò chuyện với nhau, bầu không khí tăng vọt.

“Phục vụ, thật không có chỗ ngồi à, hiện tại hẹn trước được không?”

“Xin lỗi, hai vị tiểu thư, nhà hàng chúng tôi cần hẹn trước, hiện tại không có dư chỗ ngồi.”

“Ở đây rõ ràng có phòng trống, chẳng lẽ phải giữ lại mãi như thế?”

“Xin lỗi, hai vị tiểu thư, những chỗ trống đó đều được sớm đặt trước, nhà hàng trước mắt không có dư chỗ ngồi.”

“Chị Gia Gia, bỏ đi, chúng ta đến nơi khác đi.”

Phòng kế bên truyền ra âm thanh cắt đứt cuộc nói chuyện của bốn người, Mạc Từ cảm thấy âm thanh bên ngoài rất là quen thuộc, nghi hoặc ngẩng đầu, hướng ngoài nhà hàng nhìn qua.

Hai cô gái một cao một thấp đang cùng phục vụ tranh chấp.

Mạc Từ nhìn thấy hai người bên ngoài, thoáng kinh ngạc sau đó đi tới.

“Mộng Mộng, các em tại sao lại ở đây?”

Hai người đứng là Dao Mộng và Tống Gia Gia Mạc Từ quen, Mạc Từ không hỏi hai người tại sao cùng nhau, đối với phục vụ nói, “Tôi quen các cô ấy, bàn bên kia của chúng tôi còn chỗ trống, đặt lát nữa lại chọn vài món ăn.”

Nhân viên phục vụ nhìn thấy mấy người quen nhau, cũng không nói nhiều lời nữa, Dao Mộng và Tống Gia Gia ngồi xuống bàn.

“Đoàn đại ca!” Dao Mộng đầu tiên phát hiện Mạc Từ ngồi cùng một chỗ với Đoàn Phong, ngọt ngào kêu một tiếng.

Nhìn thấy bên cạnh Đoàn Phong có người, ý thức được hoàn cảnh không đúng, Dao Mộng lập tức đổi giọng, gọi Đoàn Phong Quý tổng.

Cô gái nhỏ nhu mềm cùng ánh mắt lóe sáng, hai lúm đồng tiền thật to hiển trên khuôn mặt hình cầu, hiển nhiên đem Mạc Từ và Đoàn Phong hai người thành cứu tinh. Thoải mái kéo ghế ra, trước hết để cho Tống Gia Gia mang theo bao túi ngồi xuống, Tống Gia Gia nhìn thấy Lương Vũ Duy, đầu tiên là cùng Lương Vũ Duy đánh vào tiếng chào hỏi, sau đó cùng ông chủ Đoàn Phong của công ty hỏi thăm.

“Em tại sao lại tới đây, là đi shopping à, Mộng Mộng?”

Mạc Từ đánh giá thoáng qua toàn bộ mấy cái túi giấy lớn nhỏ sau lưng Dao Mộng, vừa cười vừa nói.

“Vâng, em cùng chị Gia Gia đi dạo phố, he he, may mắn đụng phải mấy anh, bằng không đợi đến lấp đầy bụng, em cùng chị Gia Gia đều đói muốn chết đi.”

Dao Mộng hấp hấp cái mũi, mở tròng hai mắt, “Thơm quá đi...”

“Nhìn bộ dáng thèm thuồng của em kìa...” Mạc Từ nói ra, ánh mắt chuyển qua trên người Tống Gia Gia vẫn luôn không nói gì, “Gia Gia, cô cùng Mộng Mộng tại sao đi cùng nhau vậy?”

“Anh Mạc thật là ngốc, em là trợ lý của chị Gia Gia mà!” Dao Mộng vượt lên trước đáp, tức giận phồng má, dùng dư quang khỏe mắt quan sát mấy người còn lại trên bàn, lúc nhìn đến Chúc Hoàn Nhĩ sau khi tháo xuống kính râm, yên lặng dùng cơm, đã phát ra một tiếng thét lên ngẩn ngui.

“Chúc Hoàn Nhĩ?!”

“Mộng Mộng!” Tống Gia Gia che miệng Dao Mộng, oán trách nhìn Dao Mộng một cái, đối với mấy người không hiểu vì sao xin lỗi, “Xin lỗi, Quý tổng, đứa nhỏ Mộng Mộng này quá không có lễ phép.”

“Không sao, em ấy có lẽ là nhìn thấy Chúc Hoàn Nhĩ mới hét lên,” Đoàn Phong khoát khoát tay, thấy hai vị dùng cơm đối diện thấy nhưng không hề trách tiếp tục dùng bữa, nhẹ nhàng gạt đầu.

“Chị Gia Gia thả em ra, em muốn Chúc Hoàn Nhĩ ký tên, đừng cản em,” Dao Mộng con mắt tròn xoe chuyển động, quơ móng vuốt, phát tiếng tru lên, “Em lần đầu tiên cách anh ấy gần như vậy đó, chỉ cần ký một cái tên, em chỉ muốn một cái tên đã cảm thấy mỹ mãn!”

“Mộng Mộng...” Tống Gia Gia thả Dao Mộng ra, cô gái nhỏ linh hoạt lui đi, không biết từ đâu ở chỗ này tìm ra giất bút, tiến đến trước mặt Chúc Hoàn Nhĩ, vẽ mặt chờ mong cùng hưng phấn, “Hoàn Nhĩ, có thể cho em một chữ ký không?”

Chúc Hoàn Nhĩ vừa vặn để đĩa xuống, nhìn thấy con mắt lóe sáng lóe sáng cùng nắm tay nhỏ nắm lại, bật cười, cho cô gái nhỏ ký tên.

Nụ cười đẹp dễ rực rỡ làm cho cô gái nhỏ lâm vào trạng thái choáng váng, thế cho nên đến thời gian dùng cơm cuối cùng, đều là đối với đồ ăn, một cái thái độ cười khúc khích, cái cảm hành động máy móc nhấm nuốt.

Cứ như vậy ‘Chọc hư’ mỹ thực, Mạc Từ hô to tiếc quá, thềm mắng cô bé lãng phí.

“Gia Gia, cô có thời gian cùng Mộng Mộng đi dạo phố sao?”

Mạc Từ tìm ra một chủ đề ổn thỏa, cùng Tống Gia Gia vẫn luôn không mở miệng nói chuyện với nhau.

“Ừ, tôi bình thường làm sao bận rộn được,” Tống Gia Gia lơ đãng nhìn một chút Đoạn Phong, thấy đối phương còn đang cùng mấy người Chúc Hoàn Nhĩ nói chuyện với nhau, phóng thấp âm thanh, “Tôi chỉ là nghệ nhân hạng hai của công ty, bình thường không có thông báo gì thì ở trong nhà, Mộng Mộng đi theo cũng thanh nhàn, chúng tôi chỉ là tranh thủ thời gian đi dạo phố.”

Con mắt sáng ngời lộ ra một nụ cười giảo hoạt, tính cách của Tống Gia Gia vẫn là phóng khoáng giống như cũ, rõ ràng là lời chua xót, cô lại nói không có một tia oán trách, cùng với khoe miệng rủ xuống và lông mày anh khí thanh tú đẹp đẽ, khiến cho người ta có một loại ấn tượng tự nhiên hào phóng, giống như công việc thanh nhàn là bản ý của cô.

“Hạng hai? Cô đã ở Tinh Hỏa làm việc mấy năm?”

Mạc Từ hỏi.

“Không dài, hai năm.” Tống Gia Gia nháy nháy nhãn tình, trả lời.

“Vẫn luôn như thế phải không? Cô, cô...Tôi có lẽ có thể giúp cô...”

Mạc Từ do dự một hồi, nhíu mày nói ra.

“Như thế này rất tốt, không cần đâu, lúc trước tôi cùng Tinh Hỏa ký kết, sẽ không nghĩ là đồ sậm, ký kết chỉ là một loại mảnh khoe mưu sinh mà thôi. Nói trắng ra là, tôi chỉ là nhìn trúng loại không cần ngồi văn phòng mà có thể chạy làm việc ở khắp nơi, hiện tại đã đi được rất khá.”

Tống Gia Gia nhìn ra được do dự đầy mắt của Mạc Từ, cười từ chối.

“Nhưng mà...” Mạc Từ không ngờ rằng Tống Gia Gia sẽ từ cự tuyệt trắng ra như thế, còn muốn nói thêm cái gì, cái cô gái này luôn tự nhiên hào phóng, rộng rãi thẳng thắn tiếp nhận lời của cậu, “Đừng nghĩ những chuyện không có kia, rồi không được cái vòng rồi ren này, tôi không nghĩ gặp phải một số ghênh nước đục, nên mới từ chối. Tôi hiểu ý của cậu, nhưng quy tắc ngầm gì đó, nhân ngôn đáng sợ, vẫn là thôi đi. Huống hồ hôm nay đi ra dạo phố, đã xem như là bỏ bê công việc, Quý tổng sẽ trừ tiền lương của tôi.”

“Gia Gia...” Tim không thấy lý do thuyết phục Tống Gia Gia, Mạc Từ chần chừ, “Chúng ta là bạn học một thời, cô còn tặng quà cho tôi cơm, chút rắc rối đó, tôi có thể giúp đỡ.”

“Chúng ta là bạn bè nhỉ?”

“Đúng vậy.”

“Tôi tặng qua cậu cơm, cậu muốn giúp tôi là muốn xong phần nhân tình này à.”

“Đúng, tôi nghĩ như vậy, nhưng mà cô...”

“Tôi hiện tại không cần nhân tình này, xác định cho cậu thiếu nợ, đợi tới lúc tôi muốn cậu hãy trả lại.”

Tống Gia Gia nói thẳng lời nhanh, mấy câu khiến cho Mạc Từ không có ý tứ phản bác, Mạc Từ bị ầm ức, mắt liếc thấy Tống Gia Gia ngậm miệng cười trộm.

“Nữ mười tám thay đổi lớn, càng thay đổi càng lợi hại, Gia Gia, tôi xem thường cô rồi!”

“Đó là đương nhiên!” Hai má Tống Gia Gia hiện lên một nụ cười xán lạn, mà ngay cả đôi mắt sáng ngời cũng chứa ý cười.

Hai người ngồi vô cùng gần, Đoạn Phong vừa rồi cùng Lương Vũ Duy nói chuyện sau đó trùng hợp nhìn thấy bộ dáng hai người đều tự cười to, không chút nào tị hiềm nhìn thẳng mắt đối phương, Tống Gia Gia con mắt sáng ngời dừng ở trên người Mạc Từ, loại ánh mắt ôn nhu lưu lại làm cho trong tiềm thức Đoạn Phong sinh ra một cố định ý.

Anh hiểu hàm nghĩa loại ánh mắt này của Tống Gia Gia.

Ba phần thưởng thức, bảy phần ái mộ, đối với người trong quan hệ vô cùng miễn cảm như Đoạn Phong mà nói, loại ánh mắt này cũng không xa lạ, không lâu mấy, anh cũng nhận qua ánh mắt cùng loại.

Đáy mắt Đoạn Phong chìm tối vài phần, ngón tay đặt ở dưới bàn cơm khép lại, chậm rãi nắm thành nắm tay, đặt ở trên đầu gối.

Kế hoạch bất động thanh sắc, Đoạn Phong chen vào cuộc nói chuyện giữa hai người, vào lúc Tống Gia Gia khuôn mặt mất tự nhiên thì vút qua một bên, nghiêng người hỏi, “Nói chuyện gì vui vẻ vậy?”

“Không có gì, chỉ là một số chuyện thú vị lúc bọn em đi học thôi.”

Mạc Từ thần kinh thô không chút nào cảm thấy được Tống Gia Gia là đối với cậu thiện cảm, vừa cười vừa nói.

“Hai người là bạn học?”

Một đám cùng một công ty, nhưng công ty mỗi ngày ra ra vào vào rất nhiều người, còn có người mới kí kết không ngừng tiến vào, Tống Gia Gia đối với nhận thức của Đoạn Phong mà nói là vụn vặt, chỉ biết cô là nghệ nhân kí kết của công ty.

Phát hiện thiện cảm của Tống Gia Gia đối với Mạc Từ, Đoạn Phong ngầm hạ quyết định, lúc trở lại văn phòng, nhất định phải xem thật kỹ tư liệu của cô gái này.

“Đúng vậy, em, Lương Vũ Duy và Tống Gia Gia, bọn em đều cùng một lớp, hôm nay hiếm khi gặp nhau.”

Mạc Từ thân thiện nói, hướng Đoạn Phong giới thiệu Tống Gia Gia, “Cô ấy cũng là nghệ nhân của công ty anh, hiện tại biết em cùng Gia Gia là bạn học, hiểu nên quan tâm cô ấy một chút đi, sao hả?”

“Vừa tiện, ừ, anh sẽ quan tâm thật tốt bạn học của em.” Đoạn Phong trầm giọng nói, vào lúc Mạc Từ nói ra hai chữ ‘Quan tâm’, đột nhiên có một cách nghĩ mới.

Một nhóm sáu người, phải nói ra Dao Mộng sinh động nhất, một mực lú rú nói đủ thứ, rất nhanh cùng Chúc Hoàn Nhĩ Tiểu Thiên Vương danh tiếng nói chuyện say sưa.

Sau khi tạm biệt, Dao Mộng lưu luyến không rời bị Tống Gia Gia lôi đi, dùng sức lắc tay, “Hoàn Nhĩ, anh Mạc gặp lại sau nha...”

“Mộng Mộng thật có năng lực nháo động.” Mạc Từ cùng Đoạn Phong hai người tạm biệt với Lương Vũ Duy, ngồi ở trên xe Đoạn Phong, Mạc Từ cong cong khóe miệng.

“Ừ, là em đem em ấy nuông chiều thành hư rồi.”

Đoạn Phong đột nhiên nói.

“Nói vậy, rõ ràng là anh đem em ấy làm hư, lúc trước là anh quen Mộng Mộng trước, lần này cũng là anh tìm được Mộng Mộng trước, đừng có đổ lên đầu em!”

Mạc Từ tức giận nói, lập tức phản bác lời nói không căn cứ của Đoạn Phong.

“Được, là anh.” Đoạn Phong gõ gõ cái trán trơn bóng của Mạc Từ, ở trên môi khẽ nhếch của Mạc Từ nhanh chóng hạ xuống một nụ hôn, bồi tội nói.

“Anh làm gì! Lái xe, nhanh lái xe đi!” Động tác Mạc Từ vĩnh viễn so với Đoạn Phong chậm hơn một bước, đợi cho hồi phục tinh thần lại, tức giận hất tay qua, nhìn đèn đường qua cửa sổ xe, ra vẻ nghiêm túc, bắt đầu dĩ gò má hiện lên một tia đỏ ửng bộc lộ nội tâm của cậu.

“Hôn em đó, lái xe sao? Em nghĩ trên xe...”

Đoạn Phong để sát vào Mạc Từ, đối với lỗ tai Mạc Từ nói ra.

“Em không nói, anh biết rõ em không phải ý tứ này!” Mạc Từ che lỗ tai ngửa lại, hướng cửa xe thối lui.

“Em chính là ý tứ này.” Người đàn ông lúc nói lời kéo theo một phần ghen tị, “Vừa rồi cười rất vui vẻ mà, em chưa từng đối với anh cười qua như vậy.”

“Gia Gia là bạn học của em, là cô gái rất tốt, anh từ nay về sau phải quan tâm nhiều cô ấy một chút,” Mạc Từ không chút nào phát giác Đoạn Phong cách mặt cậu càng ngày càng gần, nghĩ nghĩ nói ra.

“Quan tâm có thể, em cũng phải cười như vừa rồi một cái.” Đoạn Phong gật đầu, nói ra điều kiện.

“Cười?” Mạc Từ lắc đầu, “Em hiện tại không cười nổi,” Ngón tay Mạc Từ giữ chặt khóe miệng, “Như vậy được chưa? Đoạn Phong...”

Bóng tối bao trùm lên, lời nói còn lại của Mạc Từ bị người đàn ông tới gần nuốt đi.

Chân đạp đất xuống xe, Mạc Từ vào lúc mở cửa xe, hung hăng trợn mắt nhìn người ở ghế lái một cái, sờ lên khóe miệng ẩm ướt, hai ba bước rời đi.

Về đến nhà, cùng Đạt tẩu cho một tiếng không cần lại chuẩn bị bữa ăn khuya, Mạc Từ sau khi ở phòng tắm tắm rửa, nằm ở trên giường lớn, lấy tay che khuất con mắt, bên miệng Mạc Từ treo một mặt ý cười nhàn nhạt, kéo chăn lên chuẩn bị ngủ. Điện thoại sặc điện đặt ở bên giường vang lên một trận diên cuồng, làm cho Mạc Từ chuẩn bị đi ngủ từ trên giường xoay người lại, cầm điện thoại lên.

“A lô, xin chào, tôi là Mạc Từ.”

Nhận nghe điện thoại, bên kia thật lâu không có lên tiếng, Mạc Từ nhìn nhìn màn hình, là một dãy số xa lạ, đang muốn cúp, bên kia lại truyền ra âm thanh.

“Mạc Từ, có một việc, tôi muốn cùng cậu đổi mặt nói chuyện.”

“Triệu Hồng Tu?” Mạc Từ vào lúc người bên kia lên tiếng lập tức nghe ra chủ nhân của âm thanh, phát ra một tiếng chất vấn kinh nghi.

“Đúng, là tôi. Thật hiếm thấy, cậu sẽ nói ra tên của tôi trước tiên.”

Giọng điệu trước sau như một, mở đầu nói chuyện cực kỳ quen thuộc của Triệu thị, Mạc Từ không chắc chắn ý đồ gọi điện thoại lúc này của Triệu Hồng Tu, đợi đối phương mở miệng.

“Cậu là chờ tôi mở miệng?” Triệu Hồng Tu đầu kia một câu, “Bình thường đều là cậu lập tức hỏi tôi nguyên nhân gọi điện, hôm nay an tĩnh như vậy, tôi đoán là cậu chờ tôi mở miệng.”

“Đúng, chuyện gì.” Mạc Từ lại trong quá trình cùng Triệu Hồng Tu giao phong, vô số lần ở hạ phong, nhưng lại không thể không thừa nhận, Triệu Hồng Tu trên bản lĩnh phỏng đoán nhân tâm, vĩnh viễn so với cậu cao minh hơn. Đối với Triệu Hồng Tu kẻ địch ‘Đào ngũ’ này, Mạc Từ lý giải còn vượt hơn người khác.

Trong một loạt sự kiện khủng hoảng của Mạc thị, Mạc Từ nhanh chóng trưởng thành, lúc cư xử với Triệu Hồng Tu thì cũng sẽ đổi thành một loại phương thức tự hỏi.

Tỷ như, vào lúc không chắc chắn ý đồ của đối phương, đầu tiên là đem lời nói của người khác nghe cho hết, rồi lại phân tích.

“Không thể nói trực tiếp sao, rất quan trọng à?” Mạc Từ ổn định tâm trạng.

“Trọng điện thoại nói không rõ, cũng không an toàn, chuyện này, đối với Mạc gia các cậu mà nói, vô cùng quan trọng, tôi nghĩ cậu không nên từ chối.”

Triệu Hồng Tu chậm rãi nói ra.

“Chỉ sợ đối với anh mà nói, cũng rất quan trọng, anh phải thẳng thắn thành khẩn hơn một chút, che che giấu giấu, sẽ làm tôi không muốn đến chỗ hẹn.”

Mạc Từ nhíu nhíu mày.

“Bị cậu nhìn ra...” Triệu Hồng Tu phát ra một tiếng cười nặng nề.

“Trong tay của tôi nắm giữ tin tức, rơi vào trong tay tôi không có bao nhiêu tác dụng, chỉ là đối với Mạc thị các cậu mà nói, ý nghĩ phi phạm, nếu nói như cậu muốn biết, thì tại năm ngày sau gửi tin nhắn cho tôi, tôi sẽ cùng cậu ở chỗ đã hẹn gặp mặt nói chuyện.”

Triệu Hồng Tu không nói lời dư thừa, cúp điện thoại trước.

Ngữ điệu không gọn sóng không quan tâm, mang theo giọng điệu nồng đậm trước sau như một.

Mạc Từ ngồi ở trên giường, buồng điện thoại đã biến thành đen, từ đầu đến cuối sơ lược suy nghĩ một chút, lông mày càng nhíu chặt hơn.

Không tiếng động nằm ở trên giường lớn mềm mại, Mạc Từ gối đầu lên gối, ngọt ngào lúc Đoạn Phong đưa cậu trở về không còn sót lại chút gì. Trong lòng Mạc Từ mơ hồ bất an, cũng không chịu thừa nhận Triệu Hồng Tu là đầu số gây nên ảnh hưởng tâm tình của cậu.

Gương mặt Đoạn Phong hiện lên trước mắt, phác họa lên đường nét khiến cho bất an trong lòng hơi thối lui, Mạc Từ nhắm mắt lại, ở trong suy nghĩ bay lượn bồng bềnh thiếp đi

1. Súp đặc tươi

92. Quyển 3 - Chương 22

Công tác phải xử lý của công ty càng ngày càng nhiều. Ngoại trừ vấn đề phải ứng đối trên công việc, Đoạn Phong còn phải ứng phó với một cô gái không thể trực tiếp vùng tay cự tuyệt.

Quý lão gia vì địa vị vững chắc của Đoạn Phong ở Quý gia, ở khắp nơi trong danh môn vọng tộc, chọn kỹ lựa khéo, tuyển định gia sản sung túc, cũng là Thi gia đã từng cùng con trai thông gia.

Con dâu của ông là thiên kim của Thi gia, lại cùng đứa con một chỗ, bị chết ở trong vụ tai nạn xe liên hoàn lúc trước, chỉ để lại Quý Thừa Bách đứa cháu ruột còn trong tã lót, đối với Thi gia, Quý lão gia là mắc nợ.

Đoạn Phong mặc dù là đứa con riêng, so với cháu ruột Quý Thừa Bách Đoạn Phong có năng lực, huyết mạch Quý thị chảy xuôi trong thân thể, ông tuyệt đối không thể đối với Đoạn Phong ngồi nhìn mặc kệ.

Gọi là Thừa Phong, hy vọng gửi gắm là muốn làm cho huyết mạch Quý thị này tiếp tục phát dương quang đại, sợ thân phận Đoạn Phong không thể thuyết phục phần đông, Quý lão gia sớm có kế hoạch.

Để cho Đoạn Phong và Thi gia thông gia, là củng cố thân phận Đoạn Phong, là phương thức tốt nhất để ngăn chặn miệng của mọi người.

Mặc dù cháu ruột Quý Thừa Bách không phục, tại thời gian mình thoái vị, cho Quý Thừa Bách vị trí gia chủ, cũng không hẳn là không thể. Quý Thừa Bách từ nhỏ sống ở trong lọ mật, tuy nói tư chất không bằng Đoạn Phong, nhưng để cho Đoạn Phong phụ tá Quý Thừa Bách xử lý sự vụ, nắm giữ một bộ phận quyền lợi, cũng không đến mức đem toàn bộ Quý gia lui đi ánh sáng quang vinh.

Đoạn Phong và Quý Thừa Bách là cùng cha khác mẹ, cùng Thi gia thông gia, thứ nhất là có thể củng cố địa vị trước mắt, thứ hai là có thể cùng Thi gia quan hệ càng tiến thêm một bước, đem lợi ích đạt được lớn hơn, đồng thời đền bù mắc nợ của mình đối với Thi gia.

Quý lão gia tính toán làm cho thật vang, thủ đoạn làm việc mạnh mẽ vang dội, liên hệ với cha mẹ Thi Nhã, rất nhanh đem thiên kim Thi gia ở thành phố K phía xa, Thi Nhã mời tới.

Thi Nhã ở dưới sự an bài của Quý lão gia, tiến vào khách sạn tốt nhất của thành phố C, ngẫu nhiên sẽ để Thi Nhã và mình tâm sự một chút.

Gia thế bên ngoài, phẩm hạnh khí chất của Thi Nhã đều làm cho Quý lão gia hết sức hài lòng.

Thi Nhã ăn nói tài giỏi, đối với ông cụ thích cỡ vậy, vô cùng sở trường. Hiếm thấy chính là, Thi Nhã có một tay trù nghệ đáng để người khác tán thưởng, thường thường mang nổi canh đến vấn an cái lão già ông, thái độ khiêm tốn. Dùng một câu mà nói, Thi Nhã vô cùng khẩu vị đối với Quý lão gia.

Thanh nhã hiền thực, ôn nhu hào phóng. Thi Nhã đã trở thành cháu dâu của Quý lão gia, ở dưới sự an bài của Quý lão gia, cùng Đoạn Phong gặp mặt liên lạc tình cảm với nhau.

Lúc này, Đoạn Phong đã bị Quý lão gia dùng quải trượng đuổi đi, đến nhà hàng sang trọng cao nhã tiêu chuẩn dùng cơm.

Tư thế cầm dao nĩa thành thạo, lễ nghi dùng bữa vô cùng ưu nhã, lúc mỹ nữ khí chất cười rộ lên, sẽ làm cho người trước mắt cảm giác sáng ngời.

Mắt ngọc mây ngài, làn da tuyết trắng, người đẹp trước mặt, Đoạn Phong lại nhắc không dậy nổi bất cứ hứng thú gì.

Nắm trủy và Gan ngỗng trải qua nhiều đạo trình tự làm việc nấu nướng, ăn vào trong miệng cũng là vô vị tẻ nhạt.

“Quý tiên sinh, anh có để ý em trực tiếp gọi anh là Thừa Phong không?”

Vị được Quý lão gia nhận thức là cháu dâu tiêu chuẩn ngưng ngưng cười cười, môi anh đào giật giật, hai mắt thật to phủ ánh nước, hết sức linh động. Về ngoài và khí chất của Thi Nhã, không hề thua nữ ngôi sao hạng nhất ở giải trí Tinh Hỏa.

“Ừ.” Đoạn Phong phản ứng có chút thần nhiên, đối với Thi Nhã đậy mắt một mặt ngưng ngưng thờ ơ, trong lòng thầm nghĩ đối sách làm sao đem Thi Nhã vứt bỏ, mà làm không được rõ ràng.

Cuộc họp công ty? Không, lý do này vào lần trước thoát thân đã dùng qua, hướng chỉ sau khi bị ông cụ đuổi đi, ông cụ lời thề sắt son hướng Thi Nhã cam đoan, làm cho mình trọn ngày cùng Thi Nhã đi tham quan cảnh quan ven biển thành phố C.

Đã dùng qua lý do công ty họp, còn có lý do gì có thể thoát thân đây?

Nếu như người ngồi bên người là Mạc Từ, Đoạn Phong cho dùng là cùng Mạc Từ vòng quanh thế giới, cũng sẽ không cảm thấy buồn chán.

Tuy nói là tự do hôn nhân, nhưng chính miệng Quý lão gia đồng ý và thân phận hạn chế, cái cọc hôn nhân này dĩ nhiên trở thành mệnh lệnh cha mẹ, người mai mối lời nói ép duyên nha.

Ở trong Quý gia ngay cả không khí cũng áp lực người phải sợ hãi, nói gì đến tự do hôn nhân?

Đoạn Phong ở trong chủ đề Thi Nhã chủ động khơi mào, không mặn không nhạt trả lời.

“Thi tiểu thư...” Đoạn Phong muốn thăng thấn, làm cho Thi Nhã chủ động rời khỏi, vào lúc Thi Nhã chấm dứt chủ đề gọi đối phương.

“Thừa Phong, anh tại sao còn gọi em là Thi tiểu thư, em đã gọi anh là Thừa Phong đó!”

Âm thanh Thi Nhã cùng con người cô đồng dạng dịu dàng, một tiếng oán trách, giả vờ tức giận phồng má, dần thêm một tia dí dỏm đáng yêu, “Chúng ta mới quen, anh hãy gọi em là Thi Nhã đi, gọi Thi tiểu thư, thật sự là quá khách khí!”

“Thi Nhã,” Đoạn Phong ở trong vấn đề xưng hô không dây dưa, lập tức đổi giọng, uống một ngụm coffee phục vụ vừa đưa lên, tổ chức lại ngôn ngữ.

“Thi Nhã, cô rất đẹp.” Lúc Đoạn Phong nói chuyện, âm thanh phóng nhẹ, hai tay tự nhiên giao nhau, đặt ở trên bàn cơm.

“Cảm ơn.” Thi Nhã nhìn thấy Đoạn Phong chủ động tán thưởng vẻ ngoài của cô, trong lòng vui vẻ, lập tức nói lời cảm ơn, có chút ngưng ngưng rủ lòng mi xuống, chăm chăm vào tay giao nhau của Đoạn Phong, không hề cùng ánh mắt Đoạn Phong đối diện.

“Ở cùng cô cảm giác rất nhẹ nhàng, khó trách ông nội sẽ thích cô, tôi rất thưởng thức loại người tính cách như cô.” Đoạn Phong không nhanh không chậm nói.

“Đừng nói như vậy, em nghĩ ông nội yêu thích em, là vì em sẽ nấu canh cho ông, cùng ông đánh cờ, kỳ thật em cái gì cũng không có làm.”

Thi Nhã vừa vặn giải thích, trên gương mặt xuất hiện hai mảnh mây đỏ, cô có thể cảm giá được người đàn ông thành thực gọi cảm đối diện, đem ánh mắt chuyên chú đặt ở trên người cô.

Là ngưng ngưng một chút đi, đàn ông vào lúc khen ngợi một người con gái, tức là đối với cô gái bắt đầu sinh hảo cảm. Một câu Thi Nhã nhìn thấy từ trên bản tạp chí phụ nữ nào đó hiện lên trong đầu, Thi Nhã

điều chỉnh tâm tình, cúi đầu xuống, lộ ra cái cổ trơn bóng trắng tuyết, từ góc độ của Đoạn Phong, vừa vặn có thể nhìn thấy cái cổ mà bản thân cô cho rằng kiều ngạo nhất.

Thi Nhã trước lúc Đoạn Phong không nói gì, dựa theo giải thích trên tạp chí, dùng tư thế ngồi bản thân đã ở trước gương luyện tập trăm lần, ưu nhã khéo léo ngồi ngay ngắn ở trên ghế, nghỉ lưu lại cho Đoạn Phong một ấn tượng hoàn mỹ.

Dựa theo tin tức lời ông nội Quý, Đoạn Phong hẳn là yêu thích loại phụ nữ dịu dàng động lòng người.

Bản thân hẳn là dịu dàng thêm một chút, mới có thể dẫn động đến Đoạn Phong.

Đoạn Phong mặc dù là con riêng, lại được Quý lão gia rất là thưởng thức, tiền đồ bất khả hạn lượng.

So với công tử gia thế khác, Thi Nhã càng yêu thích Đoạn Phong lần đầu nhìn thấy trên ảnh, thành thực ồ ạt.

Đoạn Phong xuất thân không tốt, nhưng không có như loại công tử thế gia đối phụ nữ như thay áo, thói quen ăn chơi đàng ***. Không có quen qua bạn gái, tính cách ồ ạt, tiền lui thỏa đáng, quan trọng nhất là, ngũ quan Đoạn Phong vô cùng anh tuấn, loại anh tuấn này, là anh tuấn làm cho tất cả phụ nữ trầm mê.

Tương lai bất khả hạn lượng, tình cảm trống không, thử hỏi trở thành vợ của một dạng đàn ông có tiền đồ, tay nắm hai gia tộc, có thể làm người phụ nữ đầu tiên trong cuộc đời của chồng mình, có chuyện gì đáng để kiêu ngạo hơn đây?

Cùng với một công tử thế gia thói quen lưu luyến sắc đẹp, ăn chơi đàng *** kết hôn, còn không bằng trở thành người vợ của người đàn ông thân phận không tiện, tình cảm trống không.

Thi Nhã nhớ tới yêu cầu đồng ý Quý gia, trước khi đến thành phố C, nhạo báng khinh thường của bạn khuê phòng của mình, càng cảm thấy lựa chọn của mình là chính xác.

Quấy nhiễu không chế cái người đàn ông anh tuấn này, trở thành một nửa sinh mệnh khác không thể thiếu của anh ta, để cho người đàn ông này đem mình thành trung tâm...Ồ trước mặt Quý lão gia, Thi Nhã để lại một ấn tượng thật tốt.

Đầu tư vào nhân sinh của một người, lưu lại cho chồng tương lai của mình một ấn tượng hoàn mỹ, sẽ làm cho mình có thành công chắc chắn.

Thi Nhã ôn nhu cười, có một loại cảm giác nắm giữ toàn cục về sự ưu việt. Nhưng mà giây tiếp theo, cái người đàn ông cô coi trọng, lại đem cái loại cảm giác về sự ưu việt đập bể phá thành mảnh nhỏ.

“Cám ơn cô nấu canh, đánh cờ với ông nội. Thi Nhã, cô là cô gái tốt, cô làm cho người khác cảm giác được vui vẻ, rất khiến người yêu mến...Nhưng mà, tôi cảm thấy được hai người chúng ta không thích hợp, xin lỗi...”

Đoạn Phong nói ra, ngẩng đầu quan sát phản ứng của Thi Nhã, hy vọng Thi Nhã có thể hiểu ý của anh.

“Anh nói cái gì...”

Trong âm thanh dịu dàng của Thi Nhã có một tia âm thanh rung động, con người mang theo sương mù chống lại hai mắt trầm tĩnh của Đoạn Phong, có chút khó có thể tin, “Anh nói cái gì? Là em nghe nhầm sao, anh...Anh có thể lặp lại lần nữa?”

“Xin lỗi, tôi cảm thấy tính cách của tôi cô có thể không chịu được, tôi tương đối ngọt ngào, có người nói tôi cứng nhắc không thú vị, tôi nghĩ tính cách của loại người tôi đây, không xứng với vẻ đẹp dịu dàng của cô...”

Đoạn Phong muốn nói mà dừng.

“Không, em chẳng cảm thấy loại đó, Thừa Phong, anh rất tốt.” Thi Nhã thật không ngờ Đoạn Phong lại từ chối mình, trước đoạt lời của Đoạn Phong, hy vọng người đàn ông này có thể bỏ đi ý nghĩ này.

Thế nhưng chủ động của Thi Nhã, không để cho người đàn ông mình thưởng thức bỏ đi, đối phương lại bao hàm áy náy nói ra ba chữ không muốn nghe nhất.

“Thật xin lỗi.”

“Em có thể hỏi nguyên nhân, vì sao, anh lại cảm thấy chúng ta không hợp, là em, là em không tốt, em có thể sửa.”

Thi Nhã hai mắt thật to chứa ánh nước làm cho tất cả đàn ông tan nát cõi lòng, dường như nỉ non hỏi.

“Xin lỗi, như vậy mà nói, có thể đối với cô có chút không công bằng, nhưng tôi đã lừa gạt cô, thật xin lỗi, tôi đã có người yêu mến.”

Đoạn Phong cúi đầu nói ra, hai tay giao nhau trên bàn cơm đặt ở trên đầu gối của mình, may mà giải quyết dứt khoát, làm cho Thi Nhã biết khó mà lui.

“Cô ấy, người anh yêu kia, có thể đến bước bàn chuyện hôn nhân cưới gả không?”

Thi Nhã lại không từ bỏ ý định hỏi, phảng phất như đáp án của Đoạn Phong là khúc gỗ trôi cuối cùng giữa dòng sông.

“Xin lỗi, Thi Nhã, thật xin lỗi, việc này là không công bằng với cô. Xin lỗi...”

Đoạn Phong từ trên ghế đứng lên, dùng ngữ điệu bao hàm áy náy xin lỗi, vào lúc đi qua người Thi Nhã, hơi chút dừng lại rồi lập tức nện bước đi nhanh, để cho phục vụ tính tiền, sau đó rời khỏi nhà hàng sang trọng cao nhả tiêu chuẩn này, để lại Thi Nhã còn ở đây lẩm bẩm.

Thi Nhã ghé trên mặt bàn, không muốn để cho người khác thấy cô yếu ớt, cảm giác bị từ chối giống như bị người trước mặt đánh cho một bạt tai, trong đầu đốn xen vài phần nhục nhã, từ đầu đến chân không chịu nổi.

Bả vai chấn động, Thi Nhã tự nói với mình không thể lùi bước, móng tay được chăm sóc vô cùng tốt bị Thi Nhã kiềm nén cắm vào trong khe hở bàn, móng tay bị bẻ gãy, phát ra một tiếng vang giòn.

Thi Nhã chậm rãi ngẩng đầu, nhìn qua hướng Đoạn Phong rời khỏi, xóa đi nước mắt không cam lòng ở khóe mắt.

93. Quyển 3 - Chương 23

Chưa bao giờ nghĩ tới bản thân có một ngày, sẽ bị đàn ông từ chối.

Thi Nhã chưa gì đã thua trong lúc nhất thời không thể tiếp nhận sự chênh lệch như vậy.

Cô gái trong gương đối trang điểm đậm mạc, dùng đồ trang điểm mắc tiền che giấu quãng thâm dưới mắt, lộ ra nụ cười ưu nhã đồng dạng như ngày thường.

Thi Nhã quay về gương đánh giá vũ trang toàn thân vô cùng tốt, không nghĩ từ đó nhận thua.

Liên tục vài ngày trong đêm, cô nằm ở trên giường mềm mại, khó ngủ đi lại, nghĩ đến nhắc nhở của cha mẹ, nhớ tới lãnh ngữ châm chọc của bạn khuê phòng, nghĩ đến Đoạn Phong bày ra gương mặt anh tuấn bức người, nghĩ đến khuôn mặt Đoạn Phong dờ xuống nụ cười nguy trang trên mặt.

Không phải là của cô, nụ cười của Đoạn Phong không thuộc về cô.

Nhưng mà, đã lấy được tín nhiệm của ông nội Quý cô không thể nhận thua.

Cô đem toàn bộ tiền đặt cược đặt ở trên người Đoạn Phong, phía sau là ngõ cụt, kiêu ngạo của cô không cho phép bản thân từ đó nhận thua.

Có cạnh tranh mới có niềm vui thú, Thi Nhã đã lâu chưa từng cảm nhận được loại cảm giác hưng phấn này, quét đi tinh thần suy sụp trước đó, Thi Nhã nhen nhóm ngọn lửa trong lòng, quyết định chủ động xuất kích, cùng người Đoạn Phong yêu một tranh thắng thua.

Bản thân cô lại có điều kiện vốn liếng, cô không nhận thua.

Thi Nhã hạ quyết tâm, từ trong giỏ lấy ra điện thoại di động của mình, gọi thông cái tên trong điện thoại trên tay.

“Xin hỏi là Hoàng tiên sinh phải không? Là như vậy, tôi có chuyện muốn nhờ gửi anh. Tôi họ gì không quan trọng, anh chỉ cần tra rõ chuyện này là được.”

“Phương diện giá cả không có vấn đề, tôi có thể trả trước cho các anh một nửa thù lao, chỉ cần các anh bằng tốc độ nhanh nhất hoàn thành nhờ gửi của tôi, cho tôi ảnh chụp và phim gốc, tôi có thể đem thù lao gia tăng gấp đôi, đúng, càng nhanh càng tốt...”

Cúp điện thoại, trên gương mặt Thi Nhã hiện lên một nụ cười, như là cho mình động viên, Thi Nhã ở trước kính một lần nữa kiểm tra ăn mặc, cầm lấy nồi canh đậm đà sáng sớm mình mượn dùng phòng bếp làm tốt, đi ra khách sạn đang ở.

Tục ngữ nói bắt lấy dạ dày của một người đàn ông, chẳng khác nào bắt lấy nửa trái tim của người đàn ông đó.

Tay nghề nấu canh của Thi Nhã là học cùng đầu bếp trong nhà ở thành phố K, mà ngay cả cha mẹ trong nhà, cũng rất ít được uống canh cô làm. Đầu bếp trong nhà tán dương qua canh cô nấu rất ngon, dựa vào một tay trù nghệ của mình bắt lấy tâm của đàn ông, loại thủ đoạn này vốn không chảy vào được trong mắt cô, ở hiện tại, đã là phương pháp duy nhất có thể chiếm được hảo cảm của đàn ông.

Đi vào địa chỉ công ty ông nội Quý cho, Thi Nhã mang nụ cười nhẹ nhàng trên mặt đi vào công ty giải trí Tinh Hỏa.

Tiểu thư trước quầy lễ tân tiếp đãi Thi Nhã, lễ phép hỏi, “Tiểu thư, xin hỏi cô có hẹn trước hay không?”

“Hẹn trước?” Thi Nhã nhú mày, chần chừ nói: “Tôi không có hẹn trước.” Đến giải trí Tinh Hỏa Đoàn Phong công tác là quyết định nhất thời, Thi Nhã không cùng Đoàn Phong sớm nói rõ.

Không nghĩ tới ở cửa đầu tiên đã gặp trở ngại, Thi Nhã ép âm thanh rất thấp, “Tôi họ Thi, là...vị hôn thê của Tổng giám đốc các cô, cô có thể gọi điện đến Tổng giám đốc các cô xác nhận.”

“Xin lỗi, Thi tiểu thư.” Tiểu thư trước quầy lễ tân nói, không quên nghiêm túc dò xét một lần Thi Nhã quần áo sang trọng, nhìn về phía trên có chút nhìn quen mắt, nhưng là quy định của công ty cô không thể tùy tiện đánh vỡ, tiểu thư trước quầy lễ tân hướng Thi Nhã xin lỗi, “Xin lỗi, Thi tiểu thư, công ty không có cái quy định này, không có hẹn trước, ban lãnh đạo là không thể tiếp kiến người lạ.”

“Tôi không phải người lạ, tôi là vị hôn thê của Tổng giám đốc các cô, đưa canh cho Tổng giám đốc các cô, cô không thể ngăn tôi.”

Thi Nhã lặp lại, không chịu rời đi, âm thanh đè thấp có một lại khí thế khiếp người.

Tiểu thư trước quầy lễ tân bị dọa sợ, quanh co giải thích nói. “Cho dù là vị hôn thê của Tổng giám đốc, công ty có quy định...Ngài không nên làm khó tôi.”

Tiểu thư trước quầy lễ tân đã bị kinh hách âm lượng không nhỏ, người ra vào của công ty bắt đầu dò xét lễ tân, rất nhiều ánh mắt rơi vào trên người Thi Nhã, trên mặt Thi Nhã một mảnh đỏ bừng, cảm thấy loại tình huống bị người nhìn chằm chằm này rất mất mặt, liền đem một hộp cơm giữ ấm đựng nồi canh đặt ở trước quầy lễ tân, “Được rồi, xin đem cái này chuyển cho Tổng giám đốc các cô, nói Thi tiểu thư đã tới, đừng quên.”

Nói xong, Thi Nhã không thể chịu được ánh mắt rửa tội của mọi người nữa, vội vàng đi ra công ty, rời khỏi chỗ này.

“Nhưng mà, nhưng mà công ty cũng không có loại quy định này mà, canh của cô phải làm sao bây giờ...”

Lời của tiểu thư quầy lễ tân biến mất ở sau lưng Thi Nhã.

Vài cái nhân viên công tác lơ tai tinh bu lại, dùng một loại ngữ điệu tràn ngập hiếu kỳ, hướng tiểu thư quầy lễ tân không biết làm sao hỏi thăm tình huống.

“Lệ Lệ, vừa rồi là sao đây? Tôi tại sao nghe thấy mấy chữ ‘Vị hôn thê của Tổng giám đốc’, cô gái vừa rồi là ai?”

“Như cô chứng kiến, cô ta nói cô ta là vị hôn thê của Tổng giám đốc, cô gái trên cái tin tức Tổng giám đốc phải đính hôn kia hình như là cô ta, làm sao bây giờ đây, vừa rồi, vừa rồi tôi không cho cô ta đi gặp Tổng giám đốc, nếu...Nếu cô ta gả cho Tổng giám đốc, tôi đây nhất định sẽ bị đuổi việc đó!”

Tiểu thư Lệ Lệ trước quầy lễ tân buồn bực ôm đầu, ngồi xổm ở bàn phục vụ vẽ vòng tròn.

“Yên tâm đi, yên tâm đi, Lệ Lệ, cô chính là chứng kiến một cái tin tức lớn, tôi đại biểu cho tiểu đội bát quái của công ty cảm ơn cô, nếu cô thật sự bị khai trừ, chúng tôi mời cô ăn một bữa tiệc lớn!”

Nhân viên công tác miệng rộng một bên an ủi, một bên đem tin tức ‘Vị hôn thê của Tổng giám đốc’ truyền khắp toàn bộ góc lớn nhất của công ty.

Không đến nửa giờ, trên từ nghệ nhân đang hóa trang, dưới đến bà di dọn vệ sinh, đều biết tin tức oanh động này.

Lê Tư ngồi ở bên ngoài cạnh phòng làm việc dùng bả vai kẹp lấy ống nghe, cùng Dao Mộng hăng say nói chuyện, không thêm để ý chút nào đang trong thời gian làm việc, nấu cháo điện thoại, bỏ rơi nhiệm vụ.

“Mộng Mộng nè, chị cũng nghe nói chuyện này, em nói, vị hôn thê của Boss thật là vị tiểu thư ‘Xuất thân danh môn’ kia sao?”

“Em tự mình cùng chị Lệ Lệ chứng thực qua, chị ấy nói cô kia toàn thân đều là hàng hiệu, còn nấu canh cho Đoàn đại ca, bắt quá, em sẽ không thừa nhận cô gái kia là vị hôn thê của Đoàn đại ca.”

Dao Mộng nói một đoạn, khẳng định nói.

“Em tại sao nói khẳng định như vậy, Mộng Mộng, nếu cô gái kia thật sự trở thành vị hôn thê của Boss, chị phải làm sao bây giờ?” Trợ lý Lê Tư của Đoàn Phong chân chửi nói.

Mình chừng nào thì bắt đầu ủng hộ hai người Boss và Mạc Từ? Lê Tư nhớ không rõ, có lẽ là đã bị cô gái nhỏ Dao Mộng ảnh hưởng mỗi ngày tẩy não, có lẽ là thích nhìn thấy Boss nhà mình kinh ngạc, thay cho bộ dáng bày ra gương mặt bài poker, có lẽ đúng như lời Dao Mộng thú vị ghê gớm.

Cảm tình của Lê Tư đối với Boss nhà mình, từ ái mộ nhẹ nhàng đến nghiền ngẫm xấu xa,

Dù sao có thể nhìn thấy Boss băng tuyết tính tình hòa tan, so với mình đi tiếp xúc núi băng, cảm giác tay chân đông cứng tốt hơn nhiều lắm.

“Đáng ghét, bọn họ không thể tùy tiện phá Cp! Em sẽ không đồng ý, nếu Đoàn đại ca có ý tứ muốn kết hôn với cô gái kia, em sẽ đi quấy rối phòng làm việc!!!”

“Điều Tây Bì*? Mộng Mộng, em đang ở đây nói cái gì vậy?”

*Tây Bì phát âm là xipi = cp. Là một lần điệu phát xuất từ điệu Tần. Tây Bì là một lần điệu trong ca kịch dân gian Trung Quốc, đệm với đàn nhị.

Nghe không hiểu Dao Mộng nói cái gì Lê Tư hiểu ký mà hỏi thăm, tự động bỏ qua Dao Mộng ở bên kia rít gào.

“Tóm lại, Đoàn đại ca là một đôi với anh Mạc, ai cũng không thể đem bọn họ tách ra!”

Dao Mộng nói, “Chị Lê phải giúp đỡ nha, nếu cái vị hôn thê kia đến đây, chị nói Đoàn đại ca đang họp, đang họp!”

“Mộng Mộng,” Lê Tư ở đầu kia điện thoại, che ống nghe, sợ Đoàn Phong nghe được Dao Mộng rít gào, trừ tiền thưởng của cô, “Mộng Mộng, chị lý giải tâm tình hiện tại của em, trước hít thở sau một hơi rồi nói sau.”

“Được, cảm ơn chị Lê.” Dao Mộng hít sâu một cái, tiếp tục nói đề tài vừa rồi, “Đoàn đại ca cùng anh Mạc trăm năm hảo hợp, vĩnh kết đồng tâm, bất luận chướng ngại gì ngăn ở trước bọn họ, em sẽ quét dọn trước tiên!”

“Mộng Mộng, cái chấp niệm này đến tốt cùng là lớn cỡ nào vậy...” Lê Tư sâu kín thở dài.

“Hi hi, đây là giấc mộng của em! Đúng rồi, chị Lê, anh Mạc còn chưa theo Đoàn đại ca rời khỏi văn phòng sao?”

“Còn chưa...” Lê Tư ngẩng đầu, nhìn quanh cửa văn phòng đóng chặt một chút, cũng không có dấu hiệu bị đẩy ra.

“Chị Lê, anh Mạc đã vào hơn một giờ rồi, trước khi bọn họ chưa đi ra, chị đừng nên đi vào quấy rầy bọn họ đó.”

Dao Mộng dùng âm thanh hưng phấn em xin chị Lê Tư.

“Hả? Vì sao?”

“Không vì sao cả, à, chị Lê, chị vừa rồi có nghe thấy trong văn phòng truyền ra một ít âm thanh kỳ quái không vậy?”

“Không có đâu, vẫn luôn rất yên tĩnh.” Lê Tư không rõ nguyên do dựng lỗ tai lên.

“A, vậy được rồi, đừng quấy rầy bọn họ đó, có công tác cũng phải đợi cho tự mình đi ra, tin cô gái kia đã tới cũng đừng để cho anh Mạc biết, bằng không anh Mạc lôi đình đó...”

Dao Mộng che miệng cười, lại cùng Lê Tư nói trong chốc lát, cúp điện thoại.

Văn phòng Tổng giám đốc.

Đúng như Dao Mộng suy đoán, hai người trang phục không ngay ngắn dây dợa cùng một chỗ.

Bên cạnh văn phòng có một phòng nghỉ, hai người nằm trên một giường có chút chen chúc.

Trên giường đơn màu sáng hai người nằm nghiêng, cánh tay dây dợa, quần áo nửa cởi lỏng rơi rớt vướng ở trên người, có một loại mỹ cảm mất trật tự.

Trong bầu không khí tràn ngập mùi mờ ám, Mạc Từ trần trụi trên xương quai xanh lộ ra vài ấn ký màu đỏ sậm. Từ xương quai xanh nhìn xuống, mãi cho đến thắt lưng tuột nửa quần áo, một chuỗi dấu vết ô mai nhỏ loại lớn nhỏ phân bố tán loạn trên ***g ngực tuyết trắng, đặc biệt dễ thấy.

Chủ nhân tạo ra bọn nó còn đang nỗ lực cày cấy ở trên phiến da thịt này, bàn tay dày rộng mang theo vết chai nhiều lần vuốt ve cái phiến da thịt trần trụi, làm cho người dưới thân phát ra tiếng rên rỉ mập mờ.

Hôn môi vô cùng thông thả, Đoạn Phong kiên nhẫn mười phần tựa như dã thú trong rừng dò xét lãnh địa, không nhanh không chậm ở trên người Mạc Từ lưu lại ấn ý đặc thù.

tới hưng mãnh, nhưng cái con dã thú trên người Mạc Từ này, hoàn toàn là một con có năng lực nhẫn nại nhất. Chỉ muốn đem con mồi dưới thân mỗi một cái gân cốt đều ăn sạch vào bụng.

Một đường dò xét, Đoạn Phong con người màu đen chìm tối đáng sợ, nhưng kiên nhẫn mười phần mở rộng đất hoang.

Khẽ ngậm vào đầu đỏ nổi lên trên ***g ngực Mạc Từ, Đoạn Phong dùng hàm răng cắn thận liếm cắn.

“Thoải mái?”

Chuyên chú nhìn xem phản ứng của Mạc Từ, trong đôi mắt màu trà nhạt không phải đen nhánh của đối phương mờ mịt sương mù, lệ chí màu nâu bên khóe mắt bị nước mắt tràn ra dính ẩm ướt, làm cho toàn bộ gương mặt trở nên nhu hòa lên.

Mạc Từ vẻ ngoài không tệ, ngũ tạng hợp cùng nhau vừa vặn là một loại thoải mái tự nhiên. Thời gian an tĩnh thì hơi có vẻ son khí, nhưng lúc nghiêm túc chuyên tâm cho chuyện nào đó, nghiêm túc của Mạc Từ làm cho người ta sinh ra một loại gọi cảm khó có thể miêu tả.

Tóc ngắn cọt nhả, hàm dưới kiên quyết, sắc môi nhàn nhạt no đủ vừa tầm.

Mạc Từ giờ phút này, trong mắt hàm chứa ánh nước, giống như oán trách, giống như tức giận, phần nộ nhắm mắt lại không trả lời vấn đề Đoạn Phong đưa ra.

“Mạc Từ.” Đoạn Phong giương môi, lại rơi xuống hôn lên trên môi Mạc Từ còn lưu lại hơi thở của anh, nhẹ nhàng cắn cái mũi thẳng tắp của Mạc Từ, như nguyện thỏa mãn nghe thấy đối phương hô đau, đôi mắt nhợt nhạt ánh nước cảm giận mở ra, trong chớp mắt xuân sắc khôn cùng.

Thời gian hai người bên nhau thân mật tiếp xúc cũng không nhiều, rất nhiều lúc, đều là nhớ đến bộ dáng của đối phương rồi ở trong phòng tắm giải tỏa qua dực vọng của bản thân.

Mạc Từ hôm nay có thể chủ động tìm anh, anh cầu còn không được.

Đoạn Phong vừa rồi ở trên ghế văn phòng cùng Mạc Từ giúp nhau giải tỏa lần thứ nhất, cái đó còn chưa đủ...Ngọn lửa cuộn cuộn trong lòng cũng không từ đó mà mất đi, Đoạn Phong ôm Mạc Từ quần áo nửa cởi, chuyển chiến đấu ở phòng nghỉ kín đáo.

Hai tay không ngừng vuốt ve da thịt Mạc Từ, chậm rãi thăm dò Mạc Từ dưới thân, kéo ra quần áo vướng bận từ trên đùi thon dài thẳng tắp của Mạc Từ cởi ra.

Bức màn phòng nghỉ cũng không kéo toàn bộ lên, cửa sổ nửa đóng lộ ra ánh mặt trời sáng ngời. Mỗi một tác trên người Mạc Từ, đều lộ sạch ở dưới ánh mặt trời.

Lông tơ trên ót tinh tế, lông mi dày rậm không ngừng run run, làm lòng người ngứa ngáy khó nhịn.

Đoạn Phong cẩn thận khai thác, phân tán cảm nhận đau đớn lúc tiến vào, liên tục hôn môi chỗ mẫn cảm trên người Mạc Từ.

Kết hợp như là tinh tế nhắm nháp một bữa tiệc lớn có quá trình phức tạp.

Đoạn Phong không chế tốt lực đạo, ở trong cơ thể Mạc Từ đi vào, chậm rãi chuyển động, dựa theo biểu tình của Mạc Từ đưa đẩy.

Tiền hí làm rất tốt, Mạc Từ không có bất luận cảm giác đau đớn không khỏe gì.

Rên rỉ liên tục tiến vào trong tai, bản thân được bao vây căng chặt làm anh cảm giác cơ hồ phát cuồng. Đoạn Phong lấy tay cố định sườn eo Mạc Từ, dồn lực thẳng tiến, đem chân thon dài của Mạc Từ tách ra, vòng ở thắt lưng của mình.

Ma sát sâu sâu cạn cạn.

“Chậm một chút...Chậm một chút...”

Phản ứng của Mạc Từ vĩnh viễn là thành thật nhất, ở loại sự tình này, cậu sẽ không nhẫn nhịn ngượng ngùng. Từ phía trên dò xét người dưới thân, trên chóp mũi Mạc Từ óng ánh mồ hôi, một đường trượt xuống gò má mang vẻ đỏ ửng.

Trên đôi môi sắc nhạt nửa mở nửa đóng, hiện lên màu đỏ tươi.

Đôi mắt sáng của Đoạn Phong trầm u, chống hai chân của Mạc Từ lên làm cho mình càng tiến sâu vào Mạc Từ.

Không khống chế được lực đạo cùng bầu không khí không ngừng nóng lên kích thích thần kinh của Mạc Từ.

“Chậm một chút...Vô lại, bảo anh chậm một chút!”

Mạc Từ kêu la không làm cho Đoạn Phong có bất kỳ ngừng lại gì, đáp lại cậu chính là một loại đi vào ma sát ngập đỉnh, âm thanh nghẹn ở yết hầu, biến thành rên rỉ ngọt ngào đứt quãng, eo Mạc Từ bị Đoạn Phong nâng lên một chút, cùng chỗ kết hợp với Đoạn Phong không chừa một khe hở, biết rõ chỗ nổi lên trong cơ thể Mạc Từ, dùng đỉnh của bản thân liên tục kích thích.

Ngay cả ngón chân cũng muốn co lại khoái cảm cuốn sạch mà đến, tốc độ không ngừng nhanh hơn, ở trong một mảnh căng chặt ma sát một vòng.

Mạc Từ thay đổi giọng điệu âm thanh, khóe mắt chảy ra bước mắt, cùng mồ hôi trên trán nhiều trên chiếc giường màu sáng.

Chiếc giường đơn chật hẹp rung động kéo kẹt kéo kẹt, đựng đưa, theo tần suất xông vào của Đoạn Phong phát ra tiếng vang.

Động tác kịch liệt giống như là muốn đem chiếc giường đơn tháo rời, trong tai Mạc Từ một mảnh nổ tung, vòng eo giãy dụa, muốn tránh đi loại tần suất kịch liệt này, cùng Đoạn Phong tách ra.

Nhưng mà Đoạn Phong sớm một bước đoán được động tác của cậu, xông vào một cái, mạnh mẽ dùng lực, dùng cánh tay hữu lực đem Mạc Từ kéo đến trước mặt mình, liền ở ngay tư thế ngồi làm cho mình tiến vào một độ sâu chưa bao giờ đạt đến.

Mạc Từ bỗng nhiên buộc chặt, phun ra nuốt vào làm cho Đoạn Phong bên bĩ thời gian dài chống đỡ không nổi, dùng sức va chạm vào chỗ mẫn cảm kia, Mạc Từ kiềm chế không nổi khoái cảm tập kích, thân dưới vào lúc Đoạn Phong xông vào phóng thích.

Tâm ý tương thông, từ đỉnh *** rơi xuống, Đoạn Phong phát ra một tiếng gầm nhẹ kiềm nén, đem nhiệt lưu rót vào trong cơ thể mềm nhũn của Mạc Từ, khoái cảm tìm được phóng thích, chỗ kết hợp lưu lại chất lỏng nóng hổi.

Cánh tay dài của Đoạn Phong ôm Mạc Từ, tinh tế hôn môi xong một trận mới từ trong cơ thể Mạc Từ rời đi, rửa sạch đồng bề bộn trên người hai người.

Dấu hôn in trên cơ thể có vẻ vô cùng thâm, khoe môi Đoạn Phong không ngừng giơ lên, cẩn thận thay Mạc Từ lau khô chất lỏng giữa hai chân, mát xa các đốt ngón tay vô lực của Mạc Từ.

“Mạc Từ, em phải tin chính mình.”

Âm thanh Đoạn Phong ôn nhu mang theo khàn khàn sau ***, “Anh đã từ chối cô gái kia, em đừng lo lắng...Nhé?”

Đoạn Phong vuốt ve gò má của Mạc Từ, cúi người nói.

“Em biết rồi.” Mạc Từ mất tự nhiên quay mặt, đan xen vào tầm mắt chuyên chú của Đoạn Phong, “Em chỉ là không quen anh cùng người khác bên nhau, em, em tin anh.”

“Vậy là được Mạc Từ, anh yêu em, chỉ muốn cùng em bên nhau. Đừng suy nghĩ nhiều, em chỉ cần tin bản thân, tin anh là được.”

Đoạn Phong dùng cái mũi chạm vào gò má Mạc Từ

94. Quyển 3 - Chương 24

Thi Nhã mang kính râm che khuất hơn phân nửa khuôn mặt, đồng ý gặp mặt người đàn ông mình giới thiệu ở một nhà hàng nhỏ không thu hút.

“Thưa cô, đây là ảnh chụp cô muốn.”

Người đàn ông đội mũ lưỡi trai nhìn thấy Thi Nhã, đánh giá một hồi, xác nhận thân phận Thi Nhã rồi mới từ trong cặp công văn màu đen lấy ra phong thư giấy Kraft, đặt ở trước mặt Thi Nhã.

“Cám ơn anh.” Thi Nhã lãnh đạm nói, mở ra phong thư giấy Kraft, lấy ra một xấp ảnh dày, đặt ở trên bàn.

Vài tấm hình chỉ có Đoạn Phong, còn có mấy tấm là cùng một chàng trai trẻ khí chất không tệ chụp ảnh chung, Thi Nhã từ đầu tới đuôi nhìn một lần, cũng không phát hiện người mình muốn thấy. Nhíu mày, Thi Nhã giảm thấp âm thanh xuống hỏi, “Đây là tư liệu các anh thu thập được.”

“Đúng vậy.” Người đàn ông đội mũ lưỡi trai gật đầu, “Chúng tôi là dựa theo yêu cầu của cô ở dưới tình huống đối phương không phát giác, cả ngày theo dõi. Những cái này là toàn bộ tư liệu cô cần, không có nhầm lẫn.”

“Tôi tại sao không thấy phụ nữ, trong những tấm ảnh này không có hiện ra phụ nữ, các anh là ý gì?” Thi Nhã không kiên nhẫn nhíu mày.

“Không, người cô muốn chúng tôi điều tra mấy ngày nay đều không tiếp xúc phụ nữ, tiếp xúc đi cùng anh ta chính là chàng trai này, chỗ này của tôi còn có mấy tấm hình có thể cho cô xem qua, chỉ là không biết cô có muốn xem.”

Người đàn ông do dự nói ra, nhìn Thi Nhã một cái.

“Những số tiền này có thể cho anh,” Thi Nhã từ trong xắc tay lấy ra chi phiếu, “Những phí dịch vụ này, hiện tại có thể đem ảnh chụp đưa tôi chứ.”

Thi Nhã cái khác là một người không tệ lấy ra một phong thư, ném đến trước mặt người đàn ông.

Người đàn ông đội mũ lưỡi trai rất nhanh cất kỹ chi phiếu và phong thư, từ trong túi lấy ra một xấp ảnh đã sớm chuẩn bị tốt, đặt ở trước mặt Thi Nhã.

Thi Nhã nhận ảnh chụp, sau khi nhìn rõ người trên ảnh, mạnh mẽ ngẩng đầu, nhìn thẳng người đàn ông đội mũ lưỡi trai, âm thanh lạnh lùng.

“Những điều này là sự thật?”

“Thiên chân vạn xác, trong này chúng tôi còn có phim.” Người đàn ông đem phim đặt ở trên bàn, nghiêm mặt nói.

“Bọn họ là loại quan hệ đó?” Thi Nhã ra vẻ trấn định nó, trong âm thanh nhiều hơn một loại run rẩy ngay cả mình cũng không phát hiện.

“Đúng, chúng tôi còn đã điều tra qua tư liệu của người này, chàng trai ở cùng một chỗ với Quý tổng công ty giải trí Tinh Hỏa, là nhân tài kiệt xuất của giới ẩm thực thành phố C, con thứ của Mạc gia, Mạc Từ.”

“Điều tra viên của chúng tôi trải qua điều tra cẩn thận, cả ngày theo dõi, phát hiện quan hệ hai người tựa như trên ảnh vậy...Thưa cô, quý cô?”

Người đàn ông mũ lưỡi trai nhắc nhở Thi Nhã tinh thần hoảng hốt.

“Biết rồi, đem tư liệu của anh ta đều đưa tôi, chỗ này còn có một phần tạ lễ, cấp dưới của anh, cần phải giữ bí mật. Nếu anh đem những tin tức này bán trước cho phóng viên truyền thông, tung lời lung tung, tôi sẽ không thể cam đoan anh từ nay về sau an toàn.”

Thi Nhã khẽ ngẩng đầu, dùng ngữ khí lạnh lạnh phân phó nói, quyết đoán lấy ra một số tiền, không chút do dự đẩy lên trước mặt người đàn ông.

“Đã biết đã biết, cô hào phóng như vậy, tôi sẽ không đem tin này bán cho phóng viên, công ty của tôi có danh dự cam đoan, cô cứ yên tâm đi.”

Người đàn ông nhận tiền của Thi Nhã, vội vàng gật đầu.

“Tốt lắm, khi ra khỏi cánh cửa này, chúng ta ai cũng chưa thấy qua đối phương, đúng không?”

Thi Nhã đứng dậy, đem tất cả tư liệu cất vào trong xắc tay của mình, âm thanh rét lạnh, làm cho đối phương lộ ra biểu tình khiếp sợ.

“Vâng vâng, chưa từng gặp qua, tôi chưa từng gặp qua cô.” Người đàn ông mũ lưỡi trai kéo vành nón, cẩn thận hứa hẹn.

Thi Nhã đưa mắt nhìn người đàn ông rời đi, ngồi trở lại mặt ghế, mở ra ảnh chụp đủ để rung động toàn bộ tin tức truyền thông, lông mày dài nhỏ cau lại, cắn chặt môi dưới, Thi Nhã trong chớp mắt tâm loạn như ma.

Trên tấm ảnh được cẩn thận đánh dấu thời gian và địa điểm chụp ảnh, phim lại ở trong tay, chứng cứ vô cùng xác thực, toàn bộ tất cả chỉ hướng ảnh chụp là sự thật.

Móng tay dài của Thi Nhã đâm vào lòng bàn tay, cảm nhận sâu sắc chân thật đã không thể đem cô từ chấn động vừa rồi kéo trở về.

“Quý Thừa Phong...Không nghĩ tới người anh yêu lại là đàn ông, thật sự không ngờ...”

Khiếp sợ cùng nhục nhã không ngừng châm vào trái tim của cô, trong ánh mắt Thi Nhã nhiều hơn một đạo ánh sáng cuồng nhiệt, che ngực, thì thào tự nói, đem tư liệu Mạc Từ tinh tế xem một lần. Thi Nhã tìm ra tất cả tin tức hữu dụng đối với mình, ở trong đầu vận chuyển thật nhanh, một cái kế hoạch lớn mật hữu hiệu yên lặng hình thành...

...

Hai ngày sau, hai bì thư nặc danh giống nhau đi qua tay người, phân biệt truyền đến trên tay gia chủ hai nhà Quý, Mạc.

Quý lão gia gia chủ Quý gia nhận được thư nặc danh, dùng ánh mắt nhìn kỹ phong thư rồi mở ra đọc, sau khi nhìn thấy ảnh chụp kẹp trong thư nặc danh, Quý lão gia luôn luôn không dễ tức giận hung hăng đập bể rơi ấm trà Tử Sa quý giá trên mặt bàn, đem phần thư nặc danh này hung hăng ném trên mặt đất.

Quý lão gia ngực phập phồng kịch liệt, một ngụm khí tức giận động ở chỗ cổ họng, thúc đẩy ông một hồi ho khan kịch liệt.

Quản gia hầu hạ Quý lão gia nhiều năm lo lắng đi tới, đưa cho ông cụ một ly trà xanh, trợ giúp nhuận khí, cẩn cẩn dực dực hỏi Quý lão gia nổi giận.

“Lão gia, đã xảy ra chuyện gì, người kích động như thế?”

“Đem Thừa Phong gọi đến cho ta, để nó lập tức đến thư phòng của ta! Lập tức!”

Quý lão gia cơn tức bốc lên, hung hăng vỗ cái bàn một cái, nghiêm khắc phân phó nói.

“Vâng, lão gia, tôi lập tức gọi Thừa Phong thiếu gia tới!”

Quản gia già rời khỏi thư phòng, gọi vào nữ hầu bên ngoài thư phòng nghe thấy động tĩnh đều không dám vào quét dọn căn phòng, lập tức đem nguyên lời của Quý lão gia truyền cho Đoạn Phong.

“Quý quản gia, một lát nữa công ty còn có một cuộc họp, có thể chờ hết cuộc họp không?”

Đoạn Phong không rõ nguyên do chần chừ nói.

“Không, lão gia gọi ngài lập tức chạy về, cuộc họp có thể hoãn lại.” Quản gia già nói ra.

“Được.” Đoạn Phong gật đầu, phân phó hủy cuộc họp, từ bãi đỗ xe công ty khởi động xe của mình, một đường chạy đến nhà chính Quý gia.

Lúc đẩy cửa thư phòng Quý lão gia ra, ấm trà Tử Sa bị ném vỡ đã được các nữ hầu thu dọn sạch sẽ, duy chỉ có một ít ảnh chụp dưới chân ông cụ là rơi lả tả mất trật tự trên mặt đất, cùng thư phòng sạch sẽ không hòa hợp.

Đoạn Phong đánh giá một chút bài trí thư phòng, lúc này mới đem ánh mắt chuyển qua trên người Quý lão gia sắc mặt âm trầm, cung kính hỏi, “Ông nội, người tới tìm cháu có chuyện gì vậy?”

“Anh cứ nói đi?” Ông cụ ngữ khí mãnh liệt, mang theo tức giận khó có thể ức chế, một đôi mắt trải qua sóng gió to lớn vẫn không nhúc nhích nhìn chăm chăm vào Đoạn Phong, hỏi ngược lại.

“Cháu không biết, ông nội.” Đoạn Phong gục đầu xuống, hai tay tự nhiên rũ xuống hai bên cơ thể, đối với ông cụ đột nhiên xuất hiện lửa giận tỏ vẻ mờ mịt.

Không dám qua loa phỏng đoán nguyên nhân Quý lão gia tức giận, Đoạn Phong biết rõ, ông cụ gọi mình đến, hướng mình nổi giận, nhất định là cùng mình thoát không được quan hệ.

Là chuyện làm ăn, hay là Thi Nhã đem chuyện mình từ chối nói cho ông cụ đây?

Đoạn Phong cảm thấy loại sau trong hai nguyên nhân, có khả năng hơn.

“Chính việc anh làm, chính anh biết rõ!” Quý lão gia nghiêm khắc quát, ánh mắt nhìn kỹ quét thẳng đến Đoạn Phong đấng thẳng tắp một bên, mang theo một loại biểu tình khó có thể tin, khí thế khiếp người khiến cho bầu không khí xung quanh cũng ngưng đọng theo.

“Ta hỏi anh, anh vì sao không muốn lập gia đình?”

Vấn đề của Quý lão gia nói trúng tim đen, Đoạn Phong chần chừ một hồi, vẫn là dùng lí do thoái thác như trước, “Cháu còn trẻ, nghĩ muốn rảnh tay làm ra một hồi sự nghiệp, không nghĩ sớm kết hôn như thế, làm cho hôn nhân trở thành bản thân.”

“Nói láo!”

Quý lão gia râu mép hoa râm run run, con mắt chứa tức giận trừng thẳng, đi đến trước mặt Đoạn Phong, quát lớn.

“Anh đang ở đây nói láo! Anh không muốn kết hôn, là vì người anh yêu không phải phụ nữ! Ta làm sao có một đứa cháu như vậy, chính anh nhìn đi, những bức ảnh trên mặt đất đó...”

“Ông nội...” Đoạn Phong sau khi nghe thấy Quý lão gia nổi giận quát lớn, thân hình cứng đờ, dùng một chút tổ chức ngôn ngữ, cũng muốn hỏi nghi vấn khiến cho nội tâm bối rối, nhưng bị ông cụ mang theo ánh mắt thất vọng cắt đứt.

Đoạn Phong theo hướng ngón tay Quý lão gia chỉ, đem ảnh chụp tán loạn trên mặt đất nhặt lên, đặt ở trên bàn, ngón tay tiếp xúc đến ảnh chụp, ảnh chụp rõ ràng chụp ảnh chung hai người thân mật, lập tức sững sờ, hầu kết lên xuống nói không ra lời.

“Ta không biết những bức ảnh này là ai gửi tới, xem những bức ảnh này, ta còn không thể tin được, chỉ là ta lại phải tin tính chân thật của những bức ảnh này. Anh đang gạt ta, Thừa Phong, anh luôn luôn là đứa trẻ nghe lời...”

Quý lão gia xoay người, nhìn thấy Đoạn Phong sắc mặt xanh đen, thần sắc hoảng hốt thở dài một hơi, tìm cái ghế dựa ngồi xuống.

“Có thật không? Thừa Phong, ta hỏi anh một lần nữa, nếu như anh nói là giả, ta có thể cho rằng những chuyện này chưa phát sinh.”

Quý lão gia hướng dẫn từng bước, ánh mắt mang theo uy áp chầm chầm vào Đoạn Phong cơ thể cứng còng, ý đồ cho anh một cái đáp án thỏa mãn rõ ràng chuyện này, nhân tiện đem cái chuyện hoang đường làm ông khó có thể tin này xem là một hồi chuyện cười.

“Là thật.” Đoạn Phong trầm mặc thật lâu, ở trong bầu không khí ngưng trệ gian nan mở miệng, tay cầm ảnh chụp nắm lại, cuộn thành hình nắm tay.

“Xin lỗi, ông nội, đây là thật.”

Đoạn Phong thông thả và kiên định lắc đầu, chống lại hai mắt nổi giận nhuộm đỏ của ông cụ.

“Thừa Phong, anh hiểu rõ sao, hậu quả thừa nhận, anh nghĩ tới chưa?” Từng tiếng hỏi đợi chồng chất lên cùng khí thế uy nghiêm không chế toàn cục, có thể làm cho một người ý chí không kiên định tay chân như nhũn ra.

Đoạn Phong không dời đi tầm mắt của mình, trong đôi mắt màu đen nhiều hơn một đạo áy náy, lặp lại trả lời thuyết phục vừa rồi, “Là thật, xin lỗi, ông nội.”

“Ồ đồ! Thật sự là hồ đồ!” Ông cụ mãnh mẽ đứng lên, “Phong thư này là người khác nặc danh gửi tới, ta có thể khẳng định ý đồ của đối phương không chỉ là muốn phí im miệng thôi, anh nghĩ, phía sau những bức ảnh này đại biểu cho cái gì không? Công ty giải trí, cá nhân anh, còn có danh dự của toàn bộ Quý gia...Anh có thể gánh được hậu quả sao?!”

Một tiếng chất vấn cuối cùng từ trong cổ họng bức ra, Quý lão gia kịch liệt ho khan, khí tức không ổn, Đoạn Phong muốn tiến lên nâng ông cụ lại bị Quý lão gia dùng ánh mắt phần nộ ngăn trở.

“Anh đừng tới...Trả lời ta trước!”

“Xin lỗi, ông nội...”

“Từ lần đầu anh tiến vào Quý gia, ta đã đối với anh gửi kỳ vọng còn vượt qua người Thừa Bách, sau đó, tất cả anh làm đều không khiến cho ông già ta thất vọng...Ta có thể cho anh một bệ cao tốt, anh cũng có thể dựa vào tư chất của bản thân ở trên bệ này thi triển quyền cước, tạo dựng một trận lớn...Ta vốn cho là anh có thể nhận trách nhiệm nâng cả gia tộc, chỉ là, tại sao phải làm ra những chuyện hồ đồ này, nếu anh có thể thay đổi lời, ta thậm chí có thể đem chuyện tình thư nặc danh lén xử lý...Chỉ là một thằng đàn ông mà thôi, so với sự nghiệp của anh, gia tộc của anh, ai quan trọng hơn? Cái gì nặng cái gì nhẹ, anh hẳn là phân biệt rõ...”

“Ông nội, cháu chỉ có thể nói thật xin lỗi,” Trong đôi mắt màu đen của Đoạn Phong xuất hiện một tia chấn động, đối với kỳ vọng tha thiết trong lời của ông cụ mà rung động.

Cho tới nay, anh đều là cố chấp cho rằng, bản thân chỉ là lớp dự bị ông cụ lựa chọn, quân cờ có thể lợi dụng, thích hợp dùng trong xông pha chiến trường, vĩnh viễn đều là một người không hòa nhập được. Chỉ là anh sai rồi, thật không ngờ mình ở trong lòng ông cụ, cũng chiếm tỉ lệ lớn như vậy.

Anh trước hai mươi hai tuổi, vẫn luôn sinh sống ở tầng bần cùng của xã hội, mà sau hai mươi hai tuổi, nhân sinh của anh long trời lở đất, ở tầng cao nhất của xã hội sinh hoạt, mạnh vì gạo, bạo vì tiền.

Giờ phút này đáy lòng con riêng bất bình lệch lạc, ở trong buổi nói chuyện với ông cụ tìm được bù đắp, Đoạn Phong ngoài lưu tâm ra, còn có nồng đậm áy náy khó có thể hình dung đối với ông cụ.

“Nếu như cùng Thi Nhã kết hôn, ta có thể chịu được anh làm những chuyện hoang đường kia, nhưng Thi Nhã, là vợ của anh, đừng làm quá phận, làm cho cả hai nhà vạch mặt, cũng không phải là chuyện sáng sủa gì.”

Quý lão gia ánh mắt sáng quắc, đã có thể ở trong phạm vi nhịn được làm ra nhượng bộ lớn nhất.

“Cháu không thể cùng Thi Nhã kết hôn.”

Đoạn Phong cúi đầu xuống.

Anh vô luận thế nào, cũng sẽ không buông tay Mạc Từ ra.

“Tốt, tốt, tốt, anh là quyết tâm cùng ta đối nghịch đi, Quý Thừa Phong, không có biện pháp nào tốt hơn cái này, đây đã là nhượng bộ cuối cùng ta làm ra, không để ta nổi giận, đem anh từ vị trí này kéo xuống, anh đã được nhận, ta cũng có thể trong nháy mắt làm anh mất đi. Chẳng lẽ anh cam chịu làm một ông chủ nhỏ quán hàng ở chợ đêm sao?!”

Quý lão gia giận quá thành cười, rốt cuộc bị thái độ kiên quyết của Đoạn Phong chọc giận, hiếm khi có tình trạng nổi giận này, ông cụ ngữ khí cứng rắn, không kiềm chế được mang ra giọng điệu uy hiếp, “Ta hỏi anh, lựa chọn hiện tại của anh là gì?”

“Xin lỗi, ông nội, cháu không thể cùng Thi Nhã kết hôn.” Đoạn trong chỉ do dự trong chớp mắt, từ nhỏ biết rõ nhân tình ấm lạnh, biết rõ nếu muốn được cái gì, nhất định phải trả giá cố gắng tương ứng. Anh có thể ngồi ở trên vị trí này, là chỉ dựa vào một nửa huyết thống trong cơ thể mà thôi. Thứ gì không phải của mình, cuối cùng sẽ mất đi, Đoạn Phong đối với quyền lực địa vị không vương vấn, cũng không mưu cầu danh lợi.

Trước khi tiến vào Quý gia, anh đối với kế hoạch tương lai là cùng một nửa khác mình yêu, an an ổn ổn sống qua cả đời này. Quý gia huấn luyện tôi luyện cho anh ý chí, dạy cho anh cái gì là hùng tâm tráng chí, cái gì là lý tưởng rộng lớn, nhưng chưa dạy cho anh làm sao để an nhàn tự do sinh tồn ở trong gia tộc này.

Suy nghĩ mờ mịt hình thành đã lâu trong lòng, Đoạn Phong ngẫu nhiên lúc bên cạnh không có ai, lại đem cái mộng tưởng hiện tại xem ra không thể thành lấy ra tư vị một phen.

Nếu cùng nửa khác của mình sống quãng đời còn lại và quyền lợi địa vị đặt cạnh nhau, Đoạn Phong tình nguyện lựa chọn cái trước, để hoàn thành mộng tưởng trong nội tâm mờ mịt.

Sau khi nghe được cuộc nói chuyện với ông cụ, ngoại trừ cảm giác mình có chút ích kỷ ra, còn có áy náy nồng đậm đối với vị trưởng giả yên lặng quan tâm mình này.

Nhưng mình cũng không thể cùng Thi Nhã kết hôn như ông muốn, cho dù là vợ chồng trên danh nghĩa.

Bởi vì anh có Mạc Từ, tim chỉ có một trái, không thể cùng người hưởng chung.

Câu nói của mẹ trước khi qua đời trên giường bệnh, ký ức anh vẫn còn mới mẻ.

Mà bi kịch của mẹ, chính là trở mặt nhìn người mình yêu, dùng một nửa trái tim đi yêu bà, không thể làm đến toàn tâm toàn ý. Anh tất nhiên không thể giẫm vào vết xe đổ của mẹ, làm cho Mạc Từ thương tâm.

“Ta thật sự nhìn lầm anh rồi! Chẳng qua, bây giờ nói cái gì cũng vô ích, anh, phải cùng Thi Nhã kết hôn! Vô luận đồng ý hay không đồng ý!”

Quý lão gia mất đi kiên nhẫn cơn giận còn sót lại không tiêu, buông ra lời nói hung ác, cao giọng hướng quản gia già ngoài cửa phân phó nói, “Phải người đem Thừa Phong trông giữ thật kỹ cho ta, từ hôm nay trở đi, nó không cần đi làm công ty nữa. Vị trí của nó, để cho người khác tới thế đi!”

95. Quyển 3 - Chương 25

Thời hạn năm ngày đã hết, Mạc Từ cứ mãi do dự, ôm ý niệm trong đầu nhìn xem Triệu Hồng Tu đang chơi cái trò bịp bợm gì, gửi cho đối phương một tin nhắn “Anh muốn nói chuyện gì?”

Sau vài tiếng đồng hồ tin nhắn gửi đi, Mạc Từ vào buổi trưa nhận được điện thoại của Triệu Hồng Tu, Triệu Hồng Tu nói ra một chuỗi địa chỉ để cho Mạc Từ đến chỗ hẹn.

Bởi vì địa chỉ gặp mặt trùng hợp là một nhà hàng có chút danh tiếng, nên Mạc Từ cùng Đạt tẩu trong nhà nói trước một tiếng, chuẩn bị ở bên ngoài dùng cơm.

Đối mặt ngồi dùng cơm không phải lần đầu tiên, Mạc Từ trước khi đến điều chỉnh tốt tâm tình, bình tĩnh đối mặt với Triệu Hồng Tu, tựa như đang ở chung với kiểu người lạ không tính là người lạ.

Không mặn không nhạt phản bác trêu chọc của Triệu Hồng Ti, thuận lợi lấp đầy bụng, nhấp nhấp một trận bữa tiệc lớn Triệu Hồng Tu mời khách.

“Ăn cũng ăn no, nói chuyện cũng nói lâu như vậy, hẳn là tiến vào đề chính đi.”

Mạc Từ bình tĩnh nhìn Triệu Hồng Tu, gõ bàn, không hề cùng Triệu Hồng Tu cãi nhau.

“Đúng vậy, hẳn là tiến vào đề chính.” Triệu Hồng Tu thu lại nụ cười, trên diện mạo tựa như hồ ly giả hoạt hiển hiện một tia tâm tình, híp lại con mắt hẹp dài không có soi mói như dĩ vãng, tâm tình tới cũng đi cũng nhanh, làm cho người ta bắt không thấu.

“Nếu như tôi nói, tôi có thể đem bí phương Mạc gia các cậu trả cho cậu, không yêu cầu hợp tác như trước, yêu cầu kéo chú Hai của tôi xuống nước, cậu có tin không?”

“Anh muốn tôi lấy cái gì trao đổi?” Mạc Từ dừng một chút, nhìn thoáng qua tay Triệu Hồng Tu đặt ở trên bàn.

“Nói trắng ra, đúng vậy, cậu có thể lấy đi.” Tay Triệu Hồng Tu đặt ở trên bàn chống quai hàm, ánh mắt rơi vào lông mày cau lại trên mặt Mạc Từ.

“Cái gì?” Mạc Từ nhíu mày.

“Trước đây, tôi vẫn luôn muốn hỏi cậu một vấn đề,” Triệu Hồng Tu không có trả lời ngay, kéo vòng luẩn quẩn, cùng Mạc Từ bốn mắt nhìn nhau, “Cậu thật sự cùng tên Quý Thừa Phong kia bên nhau?”

“A?” Mạc Từ sửng sốt, không rõ Triệu Hồng Tu vì cái gì đột nhiên hỏi cái này.

Liên tưởng đến mấy lần chạm mặt với Triệu Hồng Tu, phần lớn là Đoạn Phong có mặt, Triệu Hồng Tu có thể suy đoán ra quan hệ của cậu và Đoạn Phong, đã ở trong dự đoán tại sao biết rõ mà còn cố hỏi?

Mạc Từ mang theo biểu tình nghi hoặc tiến vào ánh mắt Triệu Hồng Tu.

“Lần đầu tiên nhận thức cậu, là ở khách sạn Mạn Lôi Đặc Sâm, khi đó, cậu như cùng tôi có một loại thâm cừu đại hận đối địch với tôi. Từ lúc bắt đầu kia, tôi đã lưu ý cậu. Sau đó có lần thứ hai, lần thứ ba đối chọi gay gắt...Tôi còn nhớ rõ tôi hỏi qua cậu nguyên nhân, cậu nói tôi không phải kẻ thù của cậu, khi đó bộ dáng cậu giả dạ, xác thực giống như một chú mèo hoang...”

“Còn nhớ rõ những lời cậu từ chối tôi không, tôi luôn luôn nhớ kỹ, giống như đã đứng ở tại chỗ, mặt trời chiếu rọi vào bóng tối, tôi đi tới nơi nào, cậu cứ theo gót tới nơi đó, vĩnh viễn là di chuyển bóng hình, làm cho người ta không thoát ra được, nhiều năm như vậy, tôi đã đi tìm rất nhiều người, nhưng không có một ai có thể tạo cho tôi cái loại cảm giác này...Tôi quen biết cậu lâu như vậy, so với tên Quý Thừa Phong kia càng sớm hơn trước một bước quen cậu, vì sao từ đầu đến cuối, cậu cũng không cho tôi một cơ hội?”

Triệu Hồng Tu thông thả tự thuật trong âm thanh mang theo vài phần chua xót, dừng ở gương mặt Mạc Từ, muốn từ trên mặt Mạc Từ nhìn ra những điều gì đó khác.

“Anh...” Mạc Từ sắc mặt trở nên cổ quái, muốn nói gì.

“Tôi suy nghĩ, nếu như cậu cho tôi một cơ hội, hoặc là lần đầu tiên gặp mặt không phải gay go như thế, đứng ở bên cạnh cậu, có thể là tôi hay không?”

Triệu Hồng Tu tiếp tục quăng trái boom tấn, làm cho Mạc Từ bất an vịn vẹo cơ thể, trong đầu trống rỗng.

Đây là Triệu Hồng Tu cậu quen biết sao?

“Một loạt hành động nhằm vào Mạc gia, tôi không trực tiếp tham dự, cũng vô pháp can thiệp hành động của chú Hai, đó không phải bản ý của tôi, nếu như cậu cho rằng tôi điều khiển tất cả những chuyện này, tôi sẽ tiếp tục làm đối tượng địch ý của cậu vậy, như thế, cậu sẽ vẫn luôn nhớ kỹ tôi, trở thành một khối bóng ma lâu năm trong lòng cậu.”

Triệu Hồng Tu không có trông mong Mạc Từ đáp lại lời của anh, cố tự nói xong, hai tay đặt ở quai hàm giao nhau, khoe miệng mang theo một tia mỉm cười như có như không.

“Rất ngạc nhiên, phải không? Tôi cũng rất ngạc nhiên, thật không ngờ hôm nay sẽ cùng cậu nói nhiều như vậy.” Triệu Hồng Tu vuốt ve ngón tay của mình, thần nhiên nói.

“Nếu anh không khoác cái thân da Triệu Hồng Tu này, tôi sẽ làm cho rằng anh rối loạn thần kinh.” Mạc Từ suy nghĩ một hồi, nói ra cái nhìn của mình.

Một người trong trí nhớ kiếp trước, người cùng cậu có thâm cừu đại hận trước mắt thâm tình chân thành hỏi cậu, cậu vì sao không cho anh ta một cơ hội?

Loại cảm giác này, tựa như lớn miệng nuốt vào một quả trứng gà, á khẩu không trả lời được.

Hơn nữa từ trong tự thuật của Triệu Hồng Tu suy đoán, Triệu Hồng Tu đối với cậu có cảm giác đã không phải chuyện ngày một ngày hai.

Đây là loại quỷ dị gì vậy, tuy rằng mấy năm trước đem lời của Triệu Hồng Tu cho rằng là xem như trò cười, nhưng đây là lần thứ hai nghe được, Mạc Từ lại có ý niệm trong đầu lập tức bứt ra.

Không có bỏ qua mỗi một loại biểu tình xuất hiện trên mặt Mạc Từ, Triệu Hồng Tu con mắt âm đảm, lấy tay chống cằm, phân không rõ loại cảm giác cầu mà không được dây dưa anh bốn năm là chấp niệm nhiều một chút, hay là cảm tình chân chân thật thật nhiều một chút.

Lúc đầu truy cầu Mạc Từ thì làm anh cảm giác được thất bại, không cam lòng với thất bại của mình, vì thế canh cánh trong lòng đến nay.

Đêm qua cái cảnh trong mơ kia chân thật như thế, thế cho nên làm anh nhất thời không khống chế được, nói ra một đồng lời không nên nói ra.

Nếu như mộng là thật, toàn bộ địch ý của Mạc Từ đối với anh đã có lý do giải thích.

Cái bản thân xa lạ kia, làm ra cái quyết định tàn nhẫn kia, Triệu Hồng Tu không thể phủ nhận rằng, mình đau lòng.

Trí nhớ lúc còn bé anh đã không nhớ rõ, thân là con trưởng vợ bé trong nhà, cậu so với các anh em khác trong nhà phải nỗ lực nhiều hơn, mỗi một lần tiến bộ đều dựa vào cố gắng của bản thân mà thắng được.

Ngoại trừ ngẫu nhiên tự giấu thân phận lúng ta lúng túng của mình một chút, Triệu Hồng Tu chưa từng có qua loại dục vọng hủy diệt một người mãnh liệt thể này, huống hồ, hơn nữa đối tượng hủy diệt lại là Mạc Từ vẫn luôn nhớ, không thể quên.

So với Mạc Từ chật vật yếu đuối trong mộng cảnh kia, anh càng yêu thích Mạc Từ trước mắt này.

“Vì sao không nói lời nào?” Triệu Hồng Tu nhìn qua Mạc Từ trầm mặc không nói.

“Không có gì để nói, tôi đã biết.” Mạc Từ tránh đi ánh mắt Triệu Hồng Tu, từ trên ghế đứng lên.

“Được, cậu trước đừng đi.” Triệu Hồng Tu sớm có đoán trước, bình tĩnh gạt đầu, ngăn cản Mạc Từ rời đi.

“Chỗ tôi có bí phương Mạc gia các cậu...Là tôi trao đổi từ trên tay chú Hai, cậu, không muốn sao?”

“Bí phương...Ở trên tay anh?” Mạc Từ nghe vậy dừng lại, không thể không lần nữa chống lại con mắt Triệu Hồng Tu, chỉ là trong âm thanh nhiều hơn một phần khản trương cùng đề phòng.

“Anh muốn cái gì? Là anh vừa rồi...”

“Tôi thay đổi chủ ý...” Triệu Hồng Tu cắt đứt lời của Mạc Từ, “Cậu đã đối với tôi không có cảm giác, điều kiện tốt nhất để trao đổi đã mất đi hiệu lực,” Triệu Hồng Tu dừng một chút, “Chẳng qua, thứ đồng dạng đó, ở trong phạm vi cậu có thể cân nhắc...Tôi muốn cậu theo tôi một buổi tối, tôi sẽ đem bí phương còn nguyên vẹn trả lại cho cậu.”

“Anh!” Mạc Từ hàm răng cắn chặt, “Anh thật là một người không từ thủ đoạn, hèn hạ!”

“Không từ thủ đoạn, hèn hạ? Chỉ sợ ngoài những lời này, cậu có thể cân nhắc một chút, dùng cả đêm để đổi lại bí phương giá trị liên thành của gia tộc, rất có lời, không phải sao?”

Triệu Hồng Tu bất vi sở động, nghe thấy Mạc Từ trước mắt đáp lại, cũng chỉ là nhú lông mày.

“Tôi hoài nghi anh chính là người tự tay ăn cắp bí phương, một mặt nói là anh từ trên tay người khác lấy ra, một mặt lại đưa yêu cầu hoang đường như vậy...”

“Xem như thế thì sao? Hiện tại bí phương quả thật ở trong tay tôi, cậu nên biết giá trị của bí phương này, không chỉ là dùng tiền để đo lường đâu, nếu Triệu gia chúng tôi đem bí phương gì đó đầu tư sản xuất, sẽ mang đến bao nhiêu cơ nghiệp? Cậu đoán đi?”

Lời của Triệu Hồng Tu không thể nghi ngờ là một cái búa tạ, Mạc Từ không thể quyết đoán như vừa rồi bứt ra rời đi, trong ký ức của cậu, bí phương tổ truyền của Mạc gia giống như là trụ cột của Mạc gia, là động lực tinh thần mạnh mẽ gắn với tồn tại của Mạc gia...

Nhưng mà, phải đáp ứng yêu cầu hoang đường của Triệu Hồng Tu sao?

Dùng loại thủ đoạn hạ lưu này lấy về bí phương Mạc gia...Trải qua cân nhắc, thật sự rất khó đi đến kết luận quyết tâm dùng cơ thể của mình đổi lấy bí phương.

Cậu thấy được, tầm quan trọng của bí phương không cách nào dùng ngôn ngữ biểu đạt, nhưng mà cả đem cùng Triệu Hồng Tu một chỗ, không thể nghi ngờ của hành vi phản bội Đoạn Phong.

Đoạn Phong tín nhiệm cậu, cậu không muốn hy sinh tình cảm lập nên với Đoạn Phong, cũng làm không được dùng bản thân hy sinh đến trao đổi.

“Tôi sẽ không đáp ứng anh,” Mạc Từ nghĩ xong ngắt đầu.

“Cho dù dùng bí phương giá trị liên thành để đổi...Mạc gia chúng tôi không có bí phương, tự nhiên cũng có thể sinh tồn!”

Mạc Từ nói như chém đinh chặt sắt, ở trong ánh mắt kinh ngạc của Triệu Hồng Tu quay lưng lại, vượt qua cái ghế, không có ở đây làm bất luận dừng lại gì, thẳng đến biến mất ở khóe mắt Triệu Hồng Tu.

Đi vội vàng, Mạc Từ vừa mới rời khỏi nhà hàng, trên bầu trời đã bắt đầu rơi xuống mưa to chỉ chút mập mờ.

Giọt mưa đánh vào người, rất nhanh làm ướt quần áo trên người, Mạc Từ nhiều lần vấp vấp, thật vất vả ngồi lên taxi, chính là ướt sũng đi về nhà.

Tiếp nhận khăn lông Đạt tẩu đi tới, Mạc Từ lau khô sạch nước mưa trên đầu, nhìn thấy Đạt tẩu bộ dáng muốn nói mà dừng, do dự hỏi.

“Đạt tẩu, đã xảy ra chuyện gì?”

“Tiểu thiếu gia,” Đạt tẩu nhìn Mạc Từ một cái, yên lặng tiếp nhận khăn mặt, “Đại thiếu gia đã trở lại.”

“Anh hai đã trở về?” Mạc Từ gạt đầu.

“Đúng vậy, Đại thiếu gia muốn cậu đến phòng cậu ấy tìm cậu ấy...” Đạt tẩu lo lắng nhìn Mạc Từ một cái, “Đại thiếu gia tâm tình hiện tại không tốt, cậu phải cẩn thận một chút.” Đạt tẩu thiện ý nhắc nhở Mạc Từ một chút, cầm quần áo sạch sẽ chuẩn bị tốt trên tay đưa cho Mạc Từ.

“Tâm tình không tốt...Cháu đã biết.” Mạc Từ nghi hoặc nhăn nhu mày, đổi xong quần áo, cảm ơn Đạt tẩu, lên lầu gõ vang cửa phòng Mạc Ngôn.

“Tiến vào.” Âm thanh quen thuộc bên trong cửa truyền ra, Mạc Từ mở cửa phòng khép hờ, bước phòng căn phòng của Mạc Ngôn.

Căn phòng của Mạc Ngôn đúng như con người của anh đồng dạng cẩn thận tỉ mỉ, đơn giản đến tận cùng. Ngoại trừ bàn ghế đồ điện tất yếu ra, trong phòng không có dư thừa đồ trang trí nào.

“Anh hai, anh tìm em có việc ạ?” Mạc Từ tìm cái ghế dựa, đối diện Mạc Ngôn ngồi ở trên bàn sách ngồi xuống, lên tiếng hỏi.

Mạc Ngôn vẫn luôn cúi đầu xem văn kiện lên tiếng, lúc này mới đóng tập văn kiện, ngẩng đầu nói chuyện.

“Anh có chuyện muốn hỏi em, em thành thật trả lời.”

“Anh...” Mạc Từ kỳ quái nhìn về Mạc Ngôn, đọc không hiểu cảm xúc phức tạp đáy mắt của anh trai, vẫn gật đầu, tỏ vẻ mình đã rõ.

“Em có người yêu rồi à?” Vấn đề của Mạc Ngôn rất đột ngột. Mạc Từ kinh ngạc há mồm, có chút xấu hổ, “...Có.”

“Em xem, nhìn xem cái này.” Mạc Ngôn nhìn chằm chằm vào Mạc Từ thật lâu, ánh mắt sắc bén tựa hồ có thể nhìn thấu nội tâm Mạc Từ.

Một cái phong thư giấy Kraft được đẩy đến trước mặt Mạc Từ, Mạc Từ nghi hoặc tiếp nhận phong thư, lấy ra đồ bên trong. Một xấp ảnh chụp chụp vô cùng rõ ràng, sau khi ánh mắt dừng lại ở trên ảnh chụp mình cùng Đoạn Phong thân mật bên nhau, nghi hoặc trên mặt Mạc Từ lập tức biến mất, khuôn mặt trở nên trắng bệch.

“Anh hai...Những cái này...”

“Những bức ảnh này là phần bên trong thư nặc danh, anh không biết là ai gửi tới.” Mạc Ngôn giải thích nói, hai mắt chưa từng chuyển.

“Em, anh hai...”

Trong lúc nhất thời nói không ra lời, chứng kiến hình ảnh thân mật trên tấm ảnh, sợ hãi trong lòng Mạc Từ cuộn cuộn giống như sóng biển, sóng sau cao hơn sóng trước.

Những bức ảnh này trong tay anh trai, anh trai biết rõ quan hệ của cậu và Đoạn Phong...Mạc Từ tâm loạn như ma, tránh đi ánh mắt quá mức sắc bén của anh trai, không dám cùng đối mặt với nó.

“Anh rất kinh ngạc, Mạc Từ.” Âm thanh Mạc Ngôn xuất hiện một tia ba động, “Anh chưa từng quan tâm cuộc sống cá nhân của em, trước khi em đi nước F, anh làm ảnh hưởng tới em cũng không tốt...Anh biết em thay đổi, cố gắng của em anh và cha đều thấy trong mắt, chỉ là...”

Mạc Ngôn dừng lại một chút, ngồi thẳng tắp, “Chỉ là anh thật không ngờ không đi quá nhiều cuộc sống của em, sẽ là kết quả như vậy.”

“Không phải...Anh hai, cũng không phải như trong tưởng tượng của anh đâu, em, em...”

Mạc Từ cực lực giải thích, thất vọng trong lời nói của Mạc Ngôn làm cậu nôn nóng bất an.

“Chúng em cũng không phải như trong tưởng tượng của anh, em thừa nhận em yêu anh ấy, không chỉ là kết giao mà thôi, chúng em...Đều là nghiêm túc.”

Mạc Từ miệng kềm còi ăn nói vụng về giải thích có vẻ nói năng lộn xộn, lông mày vặn xoắn, hai tay nắm thành nắm tay trước ngực khoa tay múa chân, “Chúng em là nghiêm túc, anh hai.”

“Em có nghĩ tới tương lai của hai người?”

Mạc Ngôn nghiêm túc suy tư một hồi, vừa vặn mở miệng đặt câu hỏi.

“Nghĩ tới...Em nghĩ cùng anh ấy bên nhau, vẫn luôn như thế, không phải đơn thuần là nóng đầu, em yêu anh ấy, hơn nữa rất nghiêm túc đối đãi phần tình cảm này.”

Mạc Từ lưỡng lự trong chốc lát, ngăn chặn kinh hoàng trong lòng, cẩn cẩn dục dục quan sát phản ứng của người anh trai.

“Em biết...Anh ta đối với em là nghiêm túc không?” Mạc Ngôn đột nhiên đứng lên, đi đến trước mặt Mạc Từ.

“Đúng vậy, là như thế, anh hai, em không cùng người nhà nói, là không muốn cùng anh ấy tách ra, xin đừng làm em với anh ấy tách ra,” Mạc Từ cắn chặt răng, mặc dù anh hai áp bách, không dám nói thẳng ra, nhưng giờ phút này thái độ anh trai hơi dịu đi, ý niệm không muốn cùng Đoạn Phong tách ra chiến thắng sợ hãi, Mạc Từ sinh ra một cổ quyết tâm, may mà thoáng cái nói rõ.

“Anh không muốn can thiệp cuộc sống của em, A Từ,” Mạc Ngôn hai tay khoát lên trên vai Mạc Từ, “Nhưng sinh ra ở Mạc gia, có rất nhiều chuyện là thân bất do kỷ, anh có trách nhiệm của anh, em có trách nhiệm của em...”

“Không, anh, chúng em sẽ không tách ra,” Mạc Từ kích động đẩy tay anh trai, “Em hiết hảm nghĩa bên nhau đại biểu cho cái gì, em yêu anh ấy, đơn giản là anh ấy trùng hợp là đàn ông thôi. Em sẽ không buông tay, xảy ra chuyện gì, em tự mình cố gắng!”

“A Từ, em không hiểu lắm ý của anh.” Mạc Ngôn lắc đầu, ánh mắt lạnh băng nhiều hơn một tia lo lắng.

“Em biết, kết cục phần tình cảm này phơi ra ánh sáng, sẽ phải nhận phê bình của người khác...Vậy cũng không sao, em không quan tâm, nếu sẽ ảnh hưởng đến danh dự của gia tộc, em sẽ sớm rời đi, không để cho các anh khó xử...”

“Hãy nghe anh nói, Mạc Từ!” Âm thanh Mạc Ngôn trở nên rét lạnh, cơ hồ là giọng điệu mệnh lệnh, hai tay cố định bả vai Mạc Từ, đem Mạc Từ lần nữa ngồi lại ghế, “Đây là trách nhiệm, là trách nhiệm không cho phép em trốn tránh...Cho dù anh đồng ý, cha, cha...sẽ không đồng ý.”

“Bệnh của cha, vừa mới ổn lên. Phong thư này bị anh chặn lại, không đưa cho cha xem qua...Anh không muốn để cho chuyện này tiếp tục kích thích ông, em hiểu không?”

96. Quyển 3 - Chương 26

Đoạn Phong không đến công ty đi làm, trong khoảng thời gian này vẫn luôn bị Quý lão gia phái người nghiêm mật canh chừng.

Nghiêm khắc hạn chế phạm vi hoạt động, không thể một mình ra ngoài, toàn bộ công cụ truyền tin đều bị tịch thu, duy nhất có thể giải trí tiêu khiển chính là xem TV.

Đoạn Phong như một đầu thú vậy hãm, ở trong một nơi một tắc vòng hoạt động, hơi có nhiều hành động thì sẽ có người lại ngay, mà ngay cả đi vệ sinh và ăn cơm ngủ, cũng sẽ có người đợi ở ngoài cửa.

Đoạn Phong muốn cùng Mạc Từ liên lạc nhưng không có biện pháp gì thoát khỏi trong phạm vi theo dõi, sau đó phần lớn trong ngày, anh đều là trầm mặc ngồi ở trên ghế trải qua.

Mỗi ngày ứng phó với Thi Nhã cháu dâu của Quý lão gia, lông mày Đoạn Phong nhanh chóng ro rút vặn lại, mà ngay cả người hầu đưa cơm cũng không dám tùy tiện tới gần.

“Thưa Phong thiếu gia, Thi tiểu thư đến.”

Người hầu nói xong lời thông báo liền tự động lui ra, không dám nhận qua áp suất thấp trên người Đoạn Phong.

Đoạn Phong chứng kiến nhìn thân ảnh rời đi của người hầu, mi tâm vặn vẹo, từ trên ghế đứng dậy, hướng con đường nhỏ phía sau Quý trạch đi đến, chuẩn bị tránh đi Thi Nhã.

Dù sao tâm trạng bây giờ không tốt đến cực điểm, anh sợ mình ức chế không nổi phiền muộn trong lòng mà hướng Thi Nhã nổi giận.

Tình cảm nam nữ thối không đến trên người anh, Đoạn Phong nghĩ nhiều nhất chính là gương mặt đang cười của Mạc Từ.

Không thể vẫn luôn ở vào vị trí bị động, anh nhất định phải làm chút gì đó, thoát khỏi khổ cảnh hiện tại.

Bất quá, trước đó, anh phải suy nghĩ tốt hành động bước kế tiếp, tinh tế mưu đồ cho tương lai của anh và Mạc Từ.

“Thi tiểu thư, đi bên này,” Nữ hầu dẫn đường đem Thi Nhã dẫn tới gian phòng của Đoạn Phong, lễ phép gõ lên cửa phòng Đoạn Phong, “Thừa Phong thiếu gia, là tiểu thư đến.”

Liên tục gõ vài cái, không ai trả lời, nữ hầu đẩy cửa nửa khép ra, không phát hiện âm thanh Đoạn Phong thì hướng Thi Nhã xin lỗi: “Xin lỗi, Thi tiểu thư, Thừa Phong thiếu gia mới vừa rồi còn ở căn phòng này, hiện tại...”

“Không sao,” Thi Nhã lộ ra một nụ cười, ôn nhu gạt đầu, ở cửa ra vào nhìn quanh một lát rồi đối với nữ hầu dẫn đường bên người nói, “Tôi tùy tiện nhìn xem nhé, đúng rồi, phòng trước kia của cô tôi còn không? Tôi muốn vào xem.”

“Vẫn còn, căn phòng của bà chủ thì ở dưới lầu, chúng tôi luôn luôn quét dọn, tôi có thể mang cô vào thăm.” Nữ hầu gạt đầu.

Vị này được gia chủ nhận thức tiêu chuẩn, vị hôn thê của Thừa Phong thiếu gia, là cháu gái của phu nhân đã qua đời, thân phận tôn quý, cô không dám chậm trễ chút nào.

Nếu Thi tiểu thư trở thành vợ của Thừa Phong thiếu gia, thì chẳng khác nào là một trong chủ nhân của cái nhà này, là tuyệt đối không thể đắc tội.

Nữ hầu cung kính mang theo Thi Nhã đi xuống cầu thang, đẩy ra căn phòng mỗi ngày đều quét dọn sạch qua, “Chính là trong này, Thi tiểu thư còn có gì muốn phân phó không ạ?”

“Không có, cảm ơn cô, tôi nghĩ mình ở căn phòng này đợi một lát, có thể chứ?” Thi Nhã hỏi.

“Có thể, tôi đây hiện tại ở ngoài cửa đợi Thi tiểu thư đi ra.”

“Không cần phiền toái như vậy, cô đi làm chuyện của cô đi, không cần quan tâm tôi.” Thi Nhã khoát khoát tay, thân thiết cười.

“Được ạ, Thi tiểu thư có yêu cầu có thể xuống lầu tìm tôi, tôi rời đi trước.” Nữ hầu bị lực tương tác của Thi Nhã lay gạt đầu, từ trong phòng lui ra, để lại Thi Nhã một mình ở giữa căn phòng trống vài chục năm không có người ở, vật phẩm quý giá bên trong đã sớm được lau dọn sạch sẽ, vị Thi tiểu thư này ở đây giết thời gian, cũng không có bao nhiêu ảnh hưởng.

Nữ hầu cẩn thận đóng cửa phòng, Thi Nhã lúc này mới bắt đầu dò xét bài trí của căn phòng.

Đồ trang điểm trên bàn trang điểm thu hút nhất trong căn phòng đã sớm không còn tung tích, chỉ có một mặt gương sáng choang, chiếu mỗi một vị trí ai đó đi qua cạnh nó.

Thi Nhã đối diện chiếc gương trên bàn trang điểm sửa sang lại dung nhan một chút, bước đi thông thả đến trước giá sách được chế tác tinh xảo bên trái căn phòng, hiếu kỳ nhìn xem sách còn nguyên trên kệ.

Ngẫu nhiên rút ra một cuốn, cũng không có thấy bụi bặm rơi xuống, Thi Nhã không gặp được Đoạn Phong cũng không nổi giận. Bởi vì mục đích hôm nay đến Quý trạch, chính là nhìn xem căn phòng của người cô từ nhỏ đã vô cùng yêu thương cô, đến hồi ức lại một chút người cô qua đời đã lâu.

Ấn tượng của cô đối với cô Thi Như, chỉ dừng lại lúc còn bé, ở trong miệng của cha mẹ, người cô này là một người phụ nữ mạnh mẽ phi thường khôn khéo có năng lực.

Ngày xưa lúc lễ mừng năm mới hoặc là ngày lễ, người cô này luôn sẽ mang cho cô rất nhiều món đồ chơi thú vị, thuận tiện trêu chọc cô cháu gái là cô.

Cô là một người ôn nhu cởi mở, Thi Nhã cười cười, nhớ tới con búp bê vải đặt ở cạnh giường mình, đó món quà hồi nhỏ cô tặng cho cô, bởi vì chế tác tinh xảo, vì thế cô vẫn luôn giữ ở bên người.

Thi Nhã cầm cuốn sách có chút ố vàng nhét lại trên kệ, ánh mắt rơi vào trong bức ảnh kết hôn treo ở giữa phòng.

Trên bức ảnh kết hôn cô gái khí chất xuất chúng mang theo nụ cười nhàn nhạt, dựa vào trong ngực người đàn ông cao lớn anh tuấn.

Thi Nhã đi tới, tinh tế nhìn, so sánh cô và dương trong bức ảnh kết hôn, trong album nhà cô chưa từng nhìn thấy.

Người đàn ông anh tuấn trong tấm ảnh mặc âu phục lưu hành lúc ấy, nắm bả vai cô, ôn nhu nhìn cô, lông mày lại cùng Đoạn Phong có bảy phần tương tự.

Mày kiếm gọn dài, mũi cao thẳng, tướng mạo vô cùng tuấn lãng.

Thi Nhã không khỏi lấy tay chạm vào gương mặt trên tấm ảnh, đầu ngón tay dừng lại ở trên gương mặt cô và dương, Thi Nhã thấy vị trí đồng dạng trên gương mặt cô và mình, có một má lúm đồng tiền nông, có chút vui mừng cười cười, lấy tay nhẹ nhàng chọt chọt má lúm đồng tiền trên tấm ảnh.

“Bịch!” Có lẽ lực đạo Thi Nhã có chút lớn, bức ảnh cố định ở trên tường đã rơi trên mặt đất, làm cho khung bằng gỗ nện trên sàn nhà, phát ra âm thanh vang trầm.

Thi Nhã không nghĩ gọi tới người hầu, vội vàng ngồi xổm , nâng cái khung, muốn đem cái khung lần nữa treo lên vách tường.

Ngón tay xẹt qua mặt sau cái khung, một thứ gì đó nổi lên chống ở đầu ngón tay, xúc cảm khác thường như thể làm cho Thi Nhã sưng sốt trong chốc lát, lập tức lật cái khung lại.

Mặt sau cái khung là một lớp tấm ván gỗ hơi mỏng, có thể rút ra để thay ảnh chụp bên trong.

Góc cứng dày nổi ở đầu ngón tay Thi Nhã, rõ ràng là hình dáng một cuốn vở.

Thi Nhã nghi hoặc nhìn chỗ góc hở tấm ván gỗ, hiếu kỳ rút đẩy ván gỗ, cuối cùng đem đồ vật bên trong lấy ra.

Nổi ở tay cô, vậy mà lại là một cái cuốn nhật ký da cứng màu đỏ.

Thi Nhã buông cái khung, dưới sự thôi thúc của lòng hiếu kỳ, mở ra cuốn nhật ký da cứng.

Trang giấy ố vàng cùng chữ viết thanh tú, cơ hồ có thể lập tức nhận định chủ nhân của cuốn nhật ký này.

Tên cô là Thi Như, hai kiểu chữ rõ ràng xuất hiện ở tờ cuối cùng của cuốn nhật ký.

Thi Nhã cầm cuốn nhật ký, ngồi ở trên ghế trong phòng, bắt đầu đọc qua cái cuốn nhật ký niên đại đã lâu này.

Chữ viết có chút mờ nhạt nhưng cũng không ảnh hưởng đến việc đọc, Thi Nhã mang theo lòng hiếu kỳ mở ra cuốn nhật ký xem, sau khi xem xong tờ cuối cùng cuốn nhật ký ghi lại, sắc mặt Thi Nhã ngưng trọng, không bao giờ hiếu kỳ ung dung như trước nữa.

Ngẩng đầu nhìn quanh bốn phía, trong phòng chỉ có một mình cô.

Trái tim khủng hoảng, đầu Thi Nhã xuất hiện choáng váng ngắn ngủi, cuốn nhật ký đánh sâu vào thần kinh cô, ngực Thi Nhã bắt đầu thiếu dưỡng khí.

Mỗi một cái thần kinh đều buộc rất căng, liên tưởng đến chuyện mười mấy năm trước đã xảy ra, Thi Nhã không dám suy đoán, hậu quả khi cái cuốn nhật ký này rơi vào trong tay người khác.

Hai tay run rẩy nắm lấy cuốn nhật ký, Thi Nhã bối rối đem cuốn nhật ký nhét vào trong giỏ, lập tức đứng dậy, bất chấp đi đứng như nhũn ra, đi ra ngoài cửa.

Cái khung...cái khung! Thi Nhã nhớ tới cái khung trên mặt đất, vội vàng đem tấm ván gỗ rút ra đẩy vào lại, đem khung treo trên vách tường, sau khi treo tốt cái khung thì xuống lầu tìm người.

Không thể để cho người khác nhìn ra bất luận cái vết hở gì, Thi Nhã tiến độ nhanh hơn, đi xuống cầu thang, lúc tiến vào hành lang đã đâm đầu vào giữa ngực người đối diện!

“A!” Thi Nhã mang giày cao gót, không đứng vững gót chân nên ngã trên mặt đất, giỏ trong tay rơi khỏi cổ tay, cùng nhau về phía sau rơi trên mặt đất.

“Thật xin lỗi, Thi tiểu thư.” Thấy người đụng mình là Thi Nhã té ngã trên mặt đất, đưa tay ra, đem cô từ trên mặt đất nâng dậy. Thi Nhã nhìn thấy diện mạo Đoạn Phong, há to mồm kinh ngạc, trong mắt kinh dị bất ổn, đã không còn nhu nhược như trước, vội vàng rút cổ tay ra gạt đầu, nhặt giỏ trên mặt đất vắt trên tay.

Không cùng Đoạn Phong từ biệt, cứ như vậy vội vàng chạy xuống cầu thang.

Nhìn thấy phản ứng kỳ quái của Thi Nhã, Đoạn Phong có chút nhướng mày, hành động khác thường của Thi Nhã rất đáng để đánh giá, nhất định là có chuyện gì xảy ra...

Ánh mắt lơ đãng rơi xuống trên mặt đất, Đoạn Phong nhìn thấy trong quá trình Thi Nhã té ngã trên mặt đất, đánh rơi cuốn sổ màu đỏ, chậm rãi cúi người đem vật gì đó trên mặt đất nhặt lên, ngón tay thon dài nhặt trang giấy ố vàng, không để ý lật mặt sau cùng, hai mắt tập trung trên cái tên ở tờ cuối cùng cuốn sổ, động tác Đoạn Phong cứng đờ, không dám xem nhiều, dùng áo khoác sau lưng bao cuốn sổ.

Anh cơ hồ có thể khẳng định, chỗ tâm tình khác thường của Thi Nhã, chính là cuốn sổ rơi ở trên mặt đất này.

Không bao lâu, Thi Nhã thần sắc bối rối quay trở về, nhìn thấy Đoạn Phong còn đang tại chỗ, cái miệng nhỏ thỏ, thần sắc vội vàng, khoa tay múa chân hình dáng vật gì đó, “Thưa Phong, anh, anh vừa rồi có nhặt được cuốn sổ gì đó trên mặt đất không?”

Đoạn Phong con mắt âm u, bất động thanh sắc đem bối rối của Thi Nhã thu vào đáy mắt, chậm rãi lắc đầu, “Xin lỗi, Thi tiểu thư, tôi không nhìn thấy, trên mặt đất cái gì cũng không có.”

“Vâng, cảm ơn!” Thi Nhã bối rối nhìn thoáng qua mặt đất phía sau Đoạn Phong, cũng không phát hiện mình đánh rơi cái gì, hậm hực nói lời cảm ơn, đầu nhìn quanh bốn phía, cực lực khắc chế bối rối ở nội tâm, có chút thất thần chậm rãi đi xuống cầu thang.

Thi Nhã rời đi, Đoạn Phong cũng không đem vật của cô trả lại cho cô.

Cảm thấy áo khoác trên tay sẽ là một cái cơ hội xoay chuyển tình cảnh của mình, một bí mật cực lớn nằm ở cuốn sổ trong tay Đoạn Phong, trong đôi mắt trầm tĩnh lấp lóe hào quang, ánh mắt rơi xuống cuốn sổ, có nhiệt độ không đồng dạng...

Tiêu hóa bí mật trong cuốn nhật ký, cũng không có choáng quá nhiều thời gian.

Đoạn Phong hướng người hầu già làm việc ở Quý trạch nghe xong một ít chuyện của cha lúc còn sống, kể cả một ít thói quen mười mấy năm trước của cha ở trong cái nhà cũ này, nghiệm chứng nội dung cuốn nhật ký, lại nhốt mình ở trong phòng, tinh tế cân nhắc chuyện phát sinh trôi qua vào mười mấy năm trước, thu được một cái không tưởng được, lại đủ để kết luận cho hai cái thế gia nghiêng trời lệch đất.

Đoạn Phong cảm thấy cuốn nhật ký hơi mỏng trên tay nặng trĩu.

Anh không biết Thi Nhã từ đâu tìm được cuốn nhật ký, nóng lòng che giấu, lại lộ ra sơ hở làm cho vật đó ngẫu nhiên rơi vào trong tay mình.

Cái cuốn nhật ký này rơi vào trong tay người Quý gia, đối với Thi Nhã người bên Thi gia mà nói, tuyệt đối là một cái tai họa ngầm rất lớn, một hồi tai vạ nghiêng trời lệch đất.

Đoạn Phong nghĩ tới đem cái cuốn nhật ký trực tiếp đưa đến trong tay Quý lão gia, lại cảm thấy hiện tại không phải lúc.

Lại lịch cuốn nhật ký đầu tiên phải truy cứu, tiếp đó phải thẩm tra đối chiếu chữ viết, sau đó xác nhận ngày thật sự, giữa đó sẽ chậm trễ thời gian rất lâu.

Cho dù ông cụ thật sự tin tưởng chuyện ghi trong cuốn nhật ký, nhiều lắm là dối bở Thi Nhã, lại đến hơn hàng chục trăm phụ nữ như Thi Nhã vậy, làm anh đau đầu muốn nứt.

Mấu chốt chính là, bản thân bị hạn chế tự do, hành động gặp khó khăn, không thể trực tiếp thu thập tư liệu, trước khi tìm được bằng chứng căn cứ xác thực mạnh mẽ đánh thép, tự mình đeo quả cân nặng thối.

Trong thời gian Đoạn Phong vô kế khả thi, một cái cơ hội xoay chuyển đi tới trước mặt.

Đoạn Phong ở trong trạng thái đề phòng nghi hoặc gặp được tình địch đối với Mạc Từ không có ý tốt – Triệu Hồng Tu.

Quý gia tuy rằng hạn chế anh ra ngoài, nhưng không có nghiêm khắc hạn chế Đoạn Phong tiếp đón người khác tới thăm.

Trong hạn chế ra ngoài, trong khoảng thời gian không có đến công ty làm này, chỉ có nữ trợ lý công ty đã tới một chuyến, cũng không có những người khác tới thăm Đoạn Phong.

Không biết Triệu Hồng Tu dùng phương pháp gì thuyết phục người hầu thông báo, làm cho người hầu mạo hiểm làm liều vi phạm mệnh lệnh của Quý lão gia, đem tin tức thăm hỏi thông báo cho mình.

Đoạn Phong nghi hoặc có thừa, đối với nhận thức về Triệu Hồng Tu, lại sâu thêm một tầng.

“Trước đừng kinh ngạc tôi tại sao phải tới tìm anh.” Câu nói đầu tiên của đối phương không hề có ý hàn huyên, “Tôi thuyết phục người hầu ở đây của anh, nhưng mà tổn thất nhiều một phen công phu.”

“Anh muốn làm cái gì?” Đoạn Phong cắt đứt lời của Triệu Hồng Tu, nói trúng tim đen hỏi.

“Cùng anh đạt thành một cái thỏa thuận miệng,” Triệu Hồng Tu đối với Đoạn Phong nói thẳng không có bất luận biểu hiện không vui gì, thoải mái mau miệng nói, “Một cái thỏa thuận rất có lời, anh phải trả cái giá lớn mà anh phải trả, tôi đưa thứ anh muốn, thế nào, có nguyện ý không?”

“Một cái giá lớn...Anh dùng vật gì cùng tôi trao đổi?”

Đoạn Phong đề thấp âm thanh, con mắt mang theo hàn ý nhìn thẳng Triệu Hồng Tu đưa ra ý kiến, điều chỉnh góc độ ngắm đầu, có vẻ thông dong trấn định, ở trên mặt khí thế không chút nào thua bởi đối phương.

“Tư liệu, một phần ghi chép làm giả sau lưng Thi gia, trốn thuế lậu thuế, bù đắp lỗ lãi ở bên trong tư liệu.”

Triệu Hồng Tu gõ cái bàn một chút, trong đôi mắt hẹp dài nhiều hơn một phần nghiền ngẫm.

“Thi gia là đồng bạn bí mật hợp tác nhiều năm của Triệu gia tôi...Phần tư liệu này mặc dù quý giá, tác dụng ở trong tay tôi so ra kém tác dụng lớn ở trong tay anh, tôi muốn cùng anh làm trao đổi một vật quý giá gì đó, rất đơn giản.”

“Chỉ sợ không dùng ở những vật đó đi.” Đoạn Phong nhếch môi, đường cong hàm dưới buộc căng, Triệu Hồng Tu đưa ra điều kiện mê người, nhưng câu nói kế tiếp của Triệu Hồng Tu mới là mục đích quan trọng anh ta tới đây.

“Anh phản ứng rất nhanh...” Triệu Hồng Tu dừng một chút, vuốt vuốt tách trà trên tay, “Điều kiện tiên quyết là, anh phải đáp ứng cùng Thi Nhã kết hôn, sau khi hôn lễ kết thúc, tôi sẽ đem tư liệu còn nguyên giao cho anh.”

“Anh nói cái gì!” Đoạn Phong đối với yêu cầu không liên quan của Triệu Hồng Tu sinh ra nghi ngờ, ngữ khí kịch liệt, rất nhanh minh bạch ý tứ của Triệu Hồng Tu, “Anh làm tôi cùng Thi Nhã kết hôn, anh...Anh muốn đối với Mạc Từ làm cái gì?”

Nhìn thấy Đoạn Phong bắt được chủ đề chính và một loạt phản ứng, Triệu Hồng Tu vỗ bàn tay, “Thật không hổ là đối thủ chuẩn tôi nhận thức, thoáng cái đã đưa ra vấn đề mấu chốt. Tôi nghĩ...Nếu anh kết hôn, Mạc Từ có thể thương tâm khổ sở hay không, sau đó cùng anh tách ra?”

“Vô liêm sỉ!” Đoạn Phong cắn răng, nắm tay căng cứng, từ trên ghế đứng lên, trên cao nhìn xuống Triệu Hồng Tu phía dưới, đè nén tâm trạng của mình, trong mắt lóe lên tức giận không rõ, đâm vào Triệu Hồng Tu.

“Anh trước tiên có thể cùng Thi Nhã kết hôn, sau đó dùng phần tư liệu này ly hôn...Tôi chỉ muốn đối với hai người các anh làm một chút khảo nghiệm nho nhỏ, nếu Mạc Từ cố ý cùng anh tách ra, em ấy chính là của tôi.”

“Em ấy không phải đồ vật có thể dùng để trao đổi! Tôi không đồng ý điều kiện anh đưa ra. Anh, lập tức rời khỏi đây!”

Nhắc tới Mạc Từ, Đoạn Phong không bao giờ có thể giữ vững được bình tĩnh, anh ổn trọng trước sau như một như là một dã thú bị đích xác bị chọc giận, gầm gừ, làm cho kẻ địch xâm nhập lãnh địa của mình rời khỏi lãnh địa của mình.

“Anh vẫn phải kết hôn, hiện tại, anh bị hủy chức vị, hành động hạn chế, không thể cùng Mạc Từ gặp mặt, cùng Thi Nhã kết hôn là kết quả không thể trốn tránh...Nói cho cùng, giao dịch này là tôi có hại, tôi sẽ đánh cược, Mạc Từ đối với anh rất cuộc có mấy phần chắc chắn!”

Triệu Hồng Tu nhắc nhở đứng lên, không chút do dự vạch chỗ đau của Đoạn Phong, tiêu sái sửa sang lại quần áo một chút, xoay người, “Suy nghĩ kỹ càng, đừng ở trong hôn lễ bỏ chạy, chỉ cần hoàn thành nghi thức kết hôn, tôi mới có thể đem tư liệu đưa đến trên tay anh.”

Dứt lời, Triệu Hồng Tu phát ra một tiếng cười nhạt, nhún nhún đầu vai, không hề bận tâm Đoạn Phong bị mình làm cho tức giận, tựa như một trận gió rời khỏi Quý trạch.

97. Quyển 3 - Chương 27

Cho rằng chuyện này còn có thể giấu diếm cha một hồi, nhưng không lường trước được thời gian cha biết được chân tướng, lại sớm như vậy.

Mặc dù Mạc Ngôn che giấu tất cả chuyện tình có quan hệ với bức ảnh, nhưng giấy không gói được lửa. Mạc lão gia ở bệnh viện tu dưỡng, từ ông bạn già kết giao nhiều năm, ở chỗ Quý Tật Phong gia chủ Quý gia đã biết được sự tình từ đầu đến cuối.

Từ khó có thể tin đến sắc mặt âm trầm, sau khi Quý lão gia rời đi, ông cụ dè nén lửa giận, ngồi yên thật lâu, đem Mạc Từ đang thay ca ở công ty gọi một cú điện thoại gọi đến bệnh viện.

Mạc lão gia trên giường bệnh một thân bệnh phục màu trắng, trải qua mấy ngày tĩnh dưỡng này, ông cụ đã khôi phục huyết sắc trên mặt lại hiện lên một mảnh sắc thái tái nhợt.

Gò má hóp xuống, lộ ra xương gò má cao cao, Mạc lão gia yết ớt tựa ở trên giường bệnh, trong mắt lập lờ đóm lửa phẫn nộ và áp lực.

“A Từ, cha nghe nói, con cùng đàn ông bên nhau, đây là sự thật?”

Ông cụ từ trước đến giờ lòng dạ ngay thẳng, đối với mặt giáo dục hai anh em Mạc Ngôn và Mạc Từ, chưa từng hàm xúc uyển chuyển, nói bóng nói gió nói ra nghi vấn của mình, ông chỉ sẽ hỏi hoặc là không, làm ra quyết định tiếp theo.

Nhìn qua đứa con nhỏ trước mặt so với ông cao hơn rất nhiều, đã sớm trưởng thành, Mạc lão gia có một loại phẫn nộ bị giấu diếm, bị lừa gạt.

Chưa từng nghĩ tới có một ngày, phải từ trong miệng người khác nghe được chuyện của con mình.

Vừa dứt lời, Mạc Từ vốn là muốn hỏi thăm sức khỏe thân thể của cha, lời sắp sửa thoát ra khỏi cửa miệng lại nuốt vào trong họng, kinh ngạc há miệng, không thể sử dụng khuôn mặt ân cần lo lắng ngay trang bản thân nữa, cơ hồ là trong nháy mắt thay đổi sắc mặt.

“Cha, người tại sao hỏi những điều đó...”

Mạc Từ bị lời của ông cụ thô bạo cắt đứt.

“Nói như vậy, đó là thật?”

“Xin lỗi, cha.”

Mạc Từ cơ thể cứng còng, sắc mặt hiện xanh mét, đã không thể bình tĩnh tâm trạng của mình.

Đối đãi với cha, Mạc Từ ngoại trừ tôn kính của đứa con đối với người cha, còn tồn tại một phần áy náy khó có thể nói lên.

Nghĩ báo đáp công ơn nuôi dưỡng của cha, tận lực báo đáp lại kỳ vọng của cha đối với mình.

Nhưng mà sau khi anh trai tự mình phát hiện quan hệ của cậu và Đoạn Phong, Mạc Từ liền phát hiện, khoảng cách của sự thật cùng suy nghĩ.

Anh trai không nói rõ, một ngày nào đó cha sẽ phát hiện.

Có thể lừa gạt được nhất thời, lừa không được cả đời.

Mấy ngày nay cậu đang giãy dụa trong thống khổ lựa chọn cô phụ kỳ vọng của cha cùng với tách khỏi Đoạn Phong.

Lựa chọn, đều thương tổn người với cậu mà nói quan trọng nhất.

Cậu trải qua nhân sinh hai thế, hưởng qua thống khổ mất đi tất cả, cũng nhắm nháp qua ngọt ngào có được tất cả. Thân tình và tình cảm của Đoạn Phong, đều là cơ hội đầu tiên nhận được trong quá trình sống lại ông trời cho cậu.

Cậu không cách nào tùy tiện bỏ qua một bên nào cả, Mạc Từ cơ hồ vào lúc ông cụ hỏi cúi đầu xuống, gật đầu thừa nhận.

Không dám nhìn tới biểu tình trên mặt cha, cho dù là thất vọng chán ghét tí xíu, đều làm cho cậu cảm xúc như hồng thủy vỡ đê, điên cuồng hiển lộ ra.

“...Con lập lại lần nữa!” Mạc lão gia hiển nhiên không tin kết luận chính tai nghe được.

Cho dù ông bạn già lấy ra bức ảnh thân mật của Mạc Từ cùng một người đồng tình bên nhau, phản ứng đầu tiên của ông, đều là cảm thấy mình hoa mắt.

Cho dù trước kia sinh hoạt cá nhân của Mạc Từ không bị kiểm chế, cũng sẽ không hồ đồ đến mức cùng đàn ông bên nhau a!

Ông cụ trừng như nứt hốc mắt ra, ***g ngực kịch liệt phập phồng, hai tay run rẩy chỉ hướng Mạc Từ, khó có thể tin quát.

“Vô liêm sỉ, nếu không phải hôm nay ta làm rõ, cậu còn muốn giấu ta bao lâu?!”

Mạc lão gia mang bệnh cơ thể gầy gò run run, cánh tay gầy còm ở giữa không trung run run, chỉ vào mũi Mạc Từ quát lớn, môi run rẩy, hốc mắt hăm sâu tức giận mở.

Ở trên người đứa con nhỏ Mạc Từ ký thác hy vọng càng lớn, lại càng không nghĩ chứng kiến nó cô phụ mong đợi của mình.

Từ lúc vợ cả qua đời, ông dựa vào lời thề đồng ý trước giường vợ cả, muốn cho con cái được thành rồng thành gió, yên vui hạnh phúc.

Nhiều năm như thế đã qua, bất luận ông nghiêm khắc quát la, hay là hướng dẫn từng bước để lại không gian phát triển tự do cho đứa con, lòng kỳ vọng đều là mang một khóa hy vọng bọn nhỏ khỏe mạnh phát triển.

Bệnh nặng lần này, làm cho ông cụ ở trên bàn phẫu thuật tiếp xúc khoảng cách gần với sinh tử.

Sống chế treo ở một sợi dây, mức độ ông cụ đối với con cái quan tâm mong đợi, đều đạt tới một loại kinh sợ mức độ cao, chỉ có nhìn thấy hai đứa con có người coi trọng hạnh phúc kết hôn, ông có thể thả lỏng trái tim treo cao ở trong lòng này.

Hạnh phúc, không phải là con đường về không có tương lai này.

Ông cụ nghe được đứa con nhỏ chính miệng thừa nhận làm làm mình sau đó đích thực mơ hồ, ông cụ trước khi Mạc Từ chạy tới bệnh viện suy nghĩ không bởi vì đứa con biểu tình khổ sở mà dao động.

Đứa con vô luận như thế nào, cũng không thể cùng một người đàn ông bên nhau!

“Xin lỗi, cha, con thật xin lỗi cha, con không muốn cùng anh ấy tách ra...”

Mạc Từ âm thanh nghẹn ngào kích khởi lửa giận ông cụ cương chế dè áp, trái tim cứng ngắc, ông cụ trải qua mưa to gió lớn thật không ngờ Mạc Từ vẫn là khăng khăng một mực.

Âm lượng đề cao, mong đợi hụt hẫng cùng thất vọng trộn lẫn với nhau.

“Con biết hậu quả hai người đàn ông bên nhau không? Mất đi chính là tín nhiệm mong đợi của cha đối với con, mất đi chính là tình thân, còn phải bị người đàm tiếu...Loại quan hệ này vĩnh viễn không thể lộ rõ dưới ánh mặt trời, đều trở thành một vết bẩn trong nhân sinh của con, con, con hiểu hay không!”

“Làm cha thất vọng rồi, xin lỗi, cha, con làm cha nổi giận, nhưng mà, con thật sự không thể buông tay...”

“Chỉ là vì mới lạ, tiền đồ cùng tình thân, con đều không muốn?!” Ông cụ nghiêm khắc quát lớn.

“Cha, xin lỗi...Con không phải mới lạ, con là nghiêm túc...”

Mạc Từ thân bắt do kỷ, cúi đầu xuống, âm thanh gần như nghẹn ngào.

Nhìn thấy đứa con lún sâu lún sâu vào vũng bùn, không thể thoát ra, ông cụ giận dữ, thô bạo nhổ kim tiêm trên cổ tay, chống quai trượng bên giường xuống giường bệnh, cước bộ phù phiếm suýt nữa té trên mặt đất.

Bất cứ chuyện gì đều có đường sống bàn bạc, duy chỉ có chuyện này không thể đồng ý.

Mặc dù Mạc từ cảm rẽ ở trong đám phụ nữ, làm phong lưu, kết quả cũng tốt hơn so với cùng đàn ông bên nhau gấp trăm nghìn lần.

Ông cụ lão đảo đến trước mặt Mạc Từ, dùng ánh mắt ngăn lại Mạc Từ muốn đi lên nâng ông.

Phần nộ giờ cánh tay lên, hung hăng nổi giận quăng Mạc Từ một cái tát.

Tiếng bạt tai thanh thúy rơi xuống, ông cụ tựa hồ dùng hết khí lực toàn thân, chỉ dựa vào lực chống quai trượng đỡ cơ thể mình, đi trở về trước giường bệnh, hai tay chống mép giường, ***g ngực phập phồng, trong mắt phủ kín tơ máu.

“Thằng bất hiếu, ta hẳn là đánh chết cậu cái thằng bất hiếu!”

“Cha...” Mạc Từ đứng tại chỗ, muốn cử động chân của mình lại phát hiện mình ngay cả khí lực động chân cũng không có, đôi môi giật giật, Mạc Từ cảm giác chỗ ngực mình nghẹn một hơi, trái tim bối vì khô nứt mà phát ra trện trện đau đớn.

Trên đời này có rất nhiều chuyện là thân bất do kỷ, Mạc Từ ở trong thống khổ do dự, lại không thể đơn giản nói ra hứa hẹn làm cha đánh tan lửa giận.

Hậu quả của lời đồng ý nhẹ nhàng, sẽ khiến hai bên đều bị tổn thương.

“Ta nói cái gì cũng không có tác dụng, đúng không? Ta đây nói cho cậu biết, thằng đàn ông kia lập tức phải cùng người phụ nữ khác kết hôn, cậu còn lại cố chấp vậy sao!”

“Sẽ không...” Mạc Từ mạnh mẽ ngẩng đầu.

Ông cụ cơ thể cứng còng, nghe thấy Mạc Từ nhiều lần ‘Sẽ không’, phát ra tiếng hừ nặng nề, hướng một tập báo vứt trên mặt đất để cho Mạc Từ tận mắt nhìn.

Chậm rãi xoay người, trên trang báo đầu tiên đưa tin là tin tức Đoạn Phong cùng một cô gái khác kết hôn thật to động ở trên mặt, bằng phẳng rõ nét, không chút sứt sẹo.

Đoạn Phong mấy ngày gần đây nhất vẫn luôn không có gọi điện thoại tới, Mạc Từ gọi điện cho Đoạn Phong thì không ai nhận nghe. Văn phòng công ty của Đoạn Phong không có ai, phẳng phất bốc hơi khỏi nhân gian, nhưng Đoạn Phong ghé vào tai cậu nữ non, làm cậu tin rằng, đối phương sẽ không ho một tiếng đã cùng người khác kết hôn.

Mạc Từ vẫn đang cố chấp không chịu tin tưởng.

Tín nhiệm cũng không phải nói vài ba câu là có thể đánh ngã tình cảm thẳng đứng.

Không nghe được Đoạn Phong chính miệng nói ra, Mạc Từ thì sẽ không tin.

Mạc lão gia nắm tay trắng bạch, “Hôn lễ định vào một tuần lễ sau đó, nếu để cho con đi tham gia hôn lễ sẽ làm con hoàn toàn hết hy vọng, cha sẽ để cho anh trai con vào tuần lễ sau dẫn con theo, trước đó, suy nghĩ rõ ràng chuyện hồ đồ của con đi!” Ông cụ nói ra tin của ông bạn gì đặc biệt mang đến, không muốn nhiều lời, phân phó người đợi ngoài cửa đem Mạc Từ đuổi ra phòng bệnh, lưu lại thở dài trong phòng.

Mặt mũi hai nhà cùng tương lai hai người con trai bày ra trước mắt.

Có biện pháp gì đây?

Thái độ cứng rắn một chút, làm cho hai đứa trẻ lâm vào lạc đường này tách ra, cùng ông bạn già cùng chung thương thảo kết quả bày ra trước mắt.

Ông hy vọng Mạc Từ phủ nhận.

Chỉ là Mạc Từ đứa nhỏ này, từ nhỏ tính tình đã bướng bỉnh, thà rằng bị đâm cho đầu rơi máu chảy cũng không chịu quỳ đầu lại.

Mong đợi tan vỡ. Khiếp sợ, thất vọng, sau đó là phẫn nộ.

Sau khi đối chất, sau khi khuyên nhủ, sau khi răn dạy. Chỉ làm cho Mạc Từ tự mình ném rượu đắng một tay làm ra, hướng vào bụi gai rậm rạp không đường về, trải qua một quá trình đau khổ, mới có thể từ trong chén rượu này tỉnh ngộ, mang theo vết thương từ con đường này lui về.

Ông cụ nằm ở trên giường, tùy hồ sơ vội vàng thay ông cầm kim tiêm vào.

Quý trạch.

Đi qua chỗ thăm dày trong phòng khách, Đoạn Phong giả vờ bộ dáng điềm nhiên như không, đi đến trước mặt Quý lão gia gọi anh đến, nhàn nhạt gọi một tiếng “Ông nội.”

Quý lão gia hướng một đôi nam nữ trung niên đối diện trên ghế sofa, cách ăn mặc rất chính thức gập đầu, đứng lên, cùng Đoạn Phong giới thiệu hai người, “Vị này chính là Thi tiên sinh và vợ của ông ấy, cũng là cha mẹ của Thi Nhã...Thừa Phong, đi lên chào hỏi đi.”

Nhìn thấy Quý lão gia đứng dậy, nam nữ trung niên sofa đối diện cũng đứng lên theo, trên mặt đầy ý cười, tóc chải chỉnh tề, khuôn mặt nghiêm túc, người đàn ông trung niên nơi khóe mắt có nếp nhăn mảnh, dùng ánh mắt tán thưởng đánh giá Đoạn Phong một lần, mỉm cười gập đầu, tựa hồ rất hài lòng vị con rể tương lai này.

“Thừa Phong? Không ngại bác gọi con thế đi?” Phu nhân bên cạnh người đàn ông trung niên trước đoạt lời nói của chồng mình, vừa vặn lộ ra một nụ cười, trên diện mạo mơ hồ tồn giữ bóng dáng Thi Nhã, ngũ quan mỹ lệ dưới sự mài dũa của năm tháng, không có để lại dấu vết rõ ràng, chỉ là bà nhiều thêm vài phần phong vận thành thực. Khuôn mặt mỉm cười vô cùng sinh động, có một loại quý khí lộ ra từ trong xương cốt.

Lúc này đoạt trước chào hỏi của chồng với con rể tương lai, động tác vừa vặn không để cho người đi tới có chút nào đột ngột.

Đoạn Phong sắc mặt hơi biến, lễ phép gập đầu, “Vâng, bà Thi có thể gọi tôi như vậy.”

“Thừa Phong, con gọi là gì?”

Quý lão gia một bên giới thiệu run rẩy râu mép, trừng con mắt giả vờ bộ dạng quát lớn, “Còn gọi là bà Thi, Thi tiên sinh, thật sự là quá xa lạ! Thừa Phong, nên đổi giọng gọi là bác trai bác gái!”

Ông cụ vỗ vỗ bả vai Đoạn Phong, làm cho Đoạn Phong sửa lại xưng hô, một lần nữa gọi nam nữ trung niên một lần, tâm tình thật tốt phân phó mấy người ngồi trở lại sofa.

Tay ông cụ đặt trên đầu gối, cùng cha mẹ Thi Nhã nói cười, cùng bọn họ long trọng giới thiệu cháu của mình.

“Thừa Phong làm người ổn trọng, làm việc rất có quyết đoán, thả mở được chân tay, tôi rất coi trọng nó...Mặc dù cá tính đứa nhỏ này cứng nhắc, nhưng thật sự không phải vấn đề nghiêm trọng gì. Tôi xem có Thi Nhã đứng trước Thừa Phong, tính tình Thừa Phong có thể buông ra a, bọn nó bên nhau rất xứng.”

“Ha ha, Thừa Phong tuân thủ lịch sự, tôi nhìn cũng vô cùng yêu mến, ánh mắt Tiểu Nhã của chúng tôi cũng không tệ lắm.” Bà Thi và Thi tiên sinh trao đổi ánh mắt, một già một trẻ đối mắt cười cười.

“Đúng vậy, con gái của hai người rất khiến tôi cái ông già này yêu thích, một tay trù nghệ tốt, còn có thể quan tâm người khác, thật sự là sinh ra một đứa con gái tốt!” Quý lão gia gật đầu, trêu ghẹo nói.

“Ngài quá khen,” Thi tiên sinh nhẹ nhàng gật đầu, con gái nhà mình lấy được vui vẻ của Quý lão gia, là chuyện tốt cầu còn không được.

Điều kiện Đoạn Phong không tốt, lại được Quý lão gia coi trọng, mặc dù xuất thân không tốt, nhưng thanh niên cá tính trầm ổn như vậy cùng khí chất không kiêu ngạo không nóng nảy rất hiếm thấy, tính cách Đoạn Phong cùng tiền đồ sáng chói, hoàn toàn có thể đền bù chỗ thiếu hụt xuất thân không tốt.

Thi tiên sinh vô cùng yêu thương con gái mình, nhớ tới cô gái đã từng gọi điện thoại qua, rất thích Đoạn Phong.

Có Quý lão gia tự mình làm mối, cho Thi gia bọn họ mặt mũi, tiếp xúc gần thì ấn tượng rất tốt.

Việc hôn sự này, chắc hẳn phu nhân của mình cũng là hết sức hài lòng.

Thi tiên sinh am hiểu nhìn mặt mà nói chuyện cùng vợ mình trao đổi ánh mắt, từ trong ánh mắt của đôi phương đọc được nội dung mình muốn thấy nhất.

Một bữa cơm kéo gần gũi, nói chuyện hiểu rõ lẫn nhau qua đi ở trước mặt Đoạn Phong trầm mặc không nói, Quý lão gia làm việc mạnh mẽ vang dội rất nhanh cùng cha mẹ Thi Nhã định thời gian cử hành hôn lễ.

“Việc này có thể quá vội hay không, trong một tuần lễ, có nhiều thứ chúng tôi sợ không kịp chuẩn bị...”

Bà Thi nhú mày, cùng chồng nói ra nghi vấn đáy lòng.

Quý lão gia tỏ ra đối với việc hôn sự này vô cùng gấp rút?

Con gái bên kia còn chưa có thông báo, không biết đối với cái cọc hôn lễ có vẻ vội vàng này có ý kiến gì, nếu là tùy tiện đáp ứng, con gái đổi ý, trên mặt mũi cũng có chút gậy khó dễ.

Bà Thi vào thế khó xử.

“Không sao, hôn lễ Quý gia chúng tôi trước đó chuẩn bị tốt lắm, việc này hai người không cần lo lắng, quy mô số khách cùng bữa tiệc, đều là quyết định cẩn thận. Tôi già rồi, Thừa Phong là con trưởng trong nhà, tôi cái lão già này, là muốn sớm một chút nhìn thấy nó lập gia đình, làm cho cái nhà này náo nhiệt một chút...Hôn lễ tuy rằng gấp gáp một chút, nhưng mà nên có thứ gì, đồng dạng cũng sẽ không thiếu.”

Quý lão gia nhìn ra nghi hoặc trong mắt vợ chồng Thi gia, cười to giải thích nghi hoặc. Làm cho hai vợ chồng rất nhanh bỏ đi nghi kị đáy lòng.

“Tiểu Nhã có thể nở mày nở mặt gả đi, chúng tôi làm cha mẹ tất nhiên vui mừng, bắt qua, chúng tôi còn phải hỏi ý kiến Thi Nhã một chút, đơn giản quyết định đại sự chung thân của Tiểu Nhã như vậy, chỉ sợ nhà đầu kia không thuận theo, lại cùng chúng tôi âm ỉ một hồi!”

Bà Thi khéo đưa đẩy nói.

“Ha ha, hai người lo lắng cũng là đương nhiên, Tiểu Nhã a, cô bé hẳn là đang trên đường.” Quý lão gia gật đầu, giải thích sầu lo của vợ chồng Thi gia, lại cùng bọn họ nói chuyện với nhau vài câu.

Đang lúc nói chuyện, người hầu Quý trạch đã đi tới, dẫn theo tin Thi Nhã đã đến Quý trạch.

“Nhanh để cho nhà đầu kia tiến vào.” Quý lão gia phân phó nói.

Vừa dứt lời, tiếng cười như chuông bạc của Thi Nhã đã từ ngoài phòng tiếp khách truyền đến phòng khách.

“Cha mẹ, hai người tại sao tới đây!”

Mấy tháng không gặp cha mẹ mình, trên mặt tràn đầy ý cười hiển hiện lúm đồng tiền, Thi Nhã bộ dáng hân hoan giữ chặt tay của mẹ, dường như làm nũng hời.

“Chúng ta đến cùng ông nội Quý con thảo luận đại sự cả đời con, con gái nhà nào cũng thế, rời nhà ra ngoài, đừng mất cấp bậc lễ nghĩa!” Bà Thi tinh tế đánh giá con gái một lần, oán trách nói.

“Cha, người xem mẹ đi, mẹ lại bắt đầu giáo huấn con.” Thi Nhã bộ dáng cô gái nhỏ khoác cánh tay cha, hướng Quý lão gia trong mắt mỉm cười, một bên hiển lành gật đầu vắn an.

“Tiểu Nhã là đứa nhỏ tốt, tính tình hoạt bát xứng với thằng nhóc cứng nhắc nhà tôi, vừa vặn rất tốt, bé gái phải hoạt bát một chút.” Quý lão gia thay Thi Nhã chân tay luống cuống giải vây, phóng khoáng hỏi, “Tiểu Nhã, cha mẹ con cũng không nguyện ý con sớm gả người tới đây như thế, con nói, Thừa Phong chúng ta thế nào?”

“Ông nội Quý, không nên hỏi ra chứ!” Thi Nhã hướng sau lưng cha trốn đi, hai má sinh ra hai mảnh đỏ ửng, nhanh chóng liếc Đoạn Phong phía sau Quý lão gia, xấu hổ cúi đầu xuống, xoắn ngón tay hai tay, một bộ dáng thẹn thùng.

“Ha ha ha, Tiểu Nhã thẹn thùng nha,” Quý lão gia trêu ghẹo nói, hướng Đoạn Phong phát phát tay, xoay người đối với cha mẹ Thi Nhã, “Để cho hai người trẻ tuổi đi chơi đi, tình cảm à, phải luôn bồi dưỡng mới được, chúng ta đừng quấy rầy hai đứa.”

“Thừa Phong, con cần phải chiều cố Tiểu Nhã thật tốt đó.”

Quý lão gia vỗ vỗ bả vai Đoạn Phong, dặn dò.

Ba vị gia trưởng thì ở trên ghế sofa ngồi xuống nói chuyện, Thi Nhã cô gái nhỏ vừa rồi xấu hổ thẹn thùng lượn lờ đi đến trước mặt Đoạn Phong, trên gương mặt hiện lên lúm đồng tiền cạn.

“Thừa Phong, anh theo bồi em đến hoa viên một chút đi.”

Không đợi Đoạn Phong tỏ thái độ, Thi Nhã trên má mây đỏ không tan khoác lên tay Đoạn Phong, đem Đoạn Phong dẫn đến trong hoa viên Quý trạch có người làm vườn đặc biệt quản lý.

“Thừa Phong, vừa rồi cha mẹ em có đối với anh nói bậy về em không.” Ngắc đầu cùng Đoạn Phong đối mặt Thi Nhã chớp mũi hồng hồng, mang theo một phần chờ mong cùng khẩn trương, “Bọn họ, bọn họ không làm cho anh khó chịu đi...”

“Không có.” Đoạn Phong trầm mặc thật lâu tránh đi con mắt sáng long lanh của Thi Nhã, cánh tay rũ xuống chậm rãi cong lên, bàn tay nắm thành nắm tay, thu về phía sau, chậm rãi mở miệng.

“Tôi ngày đó nói qua...”

“Anh đừng nhắc lại chuyện đó,” Bên khước miệng một mặt cười yếu ớt dịu dàng biến mất, Thi Nhã có chút cúi đầu, “Chuyện ngày đó, em cũng quên rồi, Thừa Phong, em là thật lòng thích anh, xin đừng từ chối tình cảm của em đối với anh.”

“Cô nhận thức tôi thời gian bao lâu?” Đoạn Phong hỏi.

“Hai tháng, hoặc là nửa năm trước, em nhìn qua hình của anh...”

“Tình cảm hai tháng chắc chắn sao? Tôi là nói, chúng ta nhận thức thời gian ngắn như vậy, cô vững tin tôi có thể cho cô những gì cô muốn sao?”

Đoạn Phong cắt đứt Thi Nhã.

“Em vững tin, em khẳng định, em thích anh!” Thi Nhã ngắc đầu, “Cha mẹ của chúng ta đều đồng ý, em chỉ là muốn cùng anh ở đây bên nhau, chúng ta có thể dùng thời gian chứng minh hết thấy...Thích ứng với nhau.”

Thi Nhã đem lo lắng đã lâu nói ra, trên lông mi dài dính ẩm ướt như sương sớm trên cánh hoa Sơn Trà, không ngừng run run.

“Tôi đã có người yêu, tôi không thể cam đoan kết hôn có thể làm cho cô hạnh phúc.” Đoạn Phong cau mày, không có an ủi Thi Nhã hai mắt đầm lệ trên mi.

“Không, cùng anh ở đây bên nhau cũng rất tốt, đây chính là hạnh phúc em muốn, Thừa Phong, anh ngay cả cái thỉnh cầu nhỏ nhỏ này cũng không thể đáp ứng sao, ông nội Quý, ông nội Quý rõ ràng cũng đồng ý.” Thi Nhã khước mắt trượt xuống nước mắt, lông mi run run.

“Tôi không thể đáp ứng.” Đoạn Phong vô lực giải thích với Thi Nhã, bản thân đã không cách nào thuyết phục Thi Nhã, làm cho Thi Nhã đơn phương rời đi, vậy thì ngay từ đầu liền nói ra quyết định của mình.

Đoạn Phong lui về phía sau một bước, chuẩn bị rút ra rời đi, Thi Nhã hai mắt đầm lệ trên mi lúc Đoạn Phong xoay người gắt gao nắm giữ cổ tay Đoạn Phong, không thể duy trì trấn định vừa rồi, âm điệu cao lên, mang theo ngọn lửa phẫn nộ cùng kích động thiêu đốt, “Anh không cùng em kết hôn, là vì, người anh yêu là đàn ông! Chẳng lẽ em không làm tốt, anh yêu đàn ông, tình nguyện không cùng em kết hôn. Cùng thằng đàn ông đồng tính kia bên nhau sẽ hủy tiền đồ của anh, sẽ làm anh bị nhiễm vết nhơ!”

“Cô từ ai nghe nói?!” Đoạn Phong mãnh mẽ quay đầu lại, trở tay chế trụ cổ tay Thi Nhã, con mắt màu đen sáng ngời đáng sợ, “Làm sao cô biết!”

“Em biết, cái gì em cũng biết, hần không biết liêm sỉ quần quýt anh, hủy diệt tiền đồ của anh, dẽ tiện!”

“Cô lặp lại lần nữa!”

Đoạn Phong bị khơi mào nghịch lân, ánh mắt sáng quắc, từ trong cổ họng nhả ra âm thanh sắc bén qua vành tai của Thi Nhã.

Biểu tình u ám có vẻ lạnh căm, ánh mắt sáng quắc như hai thanh đao nhỏ sắc bén, cửa trái tim Thi Nhã.

“Hần không biết xấu hổ, em còn phải cho sắc mặt đó!”

Một cái rùng mình, Thi Nhã cứng còng cơ thể, phục hồi tinh thần lại, dùng sức giãy dụa cổ tay của mình, âm thanh sắc nhọn, “Thả em ra, anh thả em ra!”

“Cô nói cái gì!” Đoạn Phong dán vào lỗ tai Thi Nhã nói ra, giọng nói khàn khàn mang theo loại gió lạnh thấu xương, “Cô đem nói rõ ràng...”

Từ trong miệng Thi Nhã nhảy ra tin tức Mạc Từ, Đoạn Phong bị giam lỏng nhiều ngày thần kinh luôn luôn căng thẳng nhảy lên, vừa rồi tất cả đầu mối liên kết lại với nhau, cơ hồ trong nháy mắt đã đoán được đại khái sự tình.

“Những bức ảnh kia, là cô tìm người chụp.”

“Không phải, không phải em!”

Con mắt Thi Nhã vết nước mắt chưa tan hiện lên một chút hoảng loạn, cắn chặt răng, Thi Nhã bắt đầu hối hận bản thân ở dưới sự phẫn nộ không cần thận lỗ miệng nói ra.

Nhưng mà Thi Nhã thề thốt phủ nhận đã tiến thêm một bước xác nhận phán đoán của Đoạn Phong.

Ông nội nhận được ảnh chụp nặc danh, chính là việc làm phía sau của Thi Nhã.

Đoạn Phong nắm chặt nắm tay, bàn tay nắm Thi Nhã buộc chặt. Thi Nhã thừa nhận phẫn nộ của Đoạn Phong, thân thể đã mềm thành một đoàn, phát ra kêu đau.

Đoạn Phong nghe tiếng, kế hoạch chợt khước lên trong đầu dừng lại, Đoạn Phong chậm rãi buông cổ tay Thi Nhã ra, đem cơ thể mềm nhũn của Thi Nhã thả ở trên mặt ghế ở hoa viên, ánh mắt mới vừa rồi còn là một mảnh tối tăm đã tán đi mây mù ngưng kết.

“Vừa rồi thất lễ, Thi tiểu thư.”

Đoạn Phong giúp Thi Nhã vuốt vuốt vết ứ đọng ở cổ tay, chờ tiếng bước chân sau lưng càng ngày càng gần biến mất.

98. Quyển 3 - Chương 28

Quan hệ với Đoạn Phong hoàn toàn lộ rõ, theo tin tức về Đoạn Phong biến mất đến hiện tại, trong thời gian dài nửa tháng này, Mạc Từ không được Đoạn Phong đáp lại bất cứ tin tức gì.

Điện thoại vẫn luôn ở vào trạng thái tắt máy, tin nhắn gửi đi càng chìm trong biển rộng, không có nửa điểm hồi âm.

Mạc Từ dựa ở trên vách tường, dùng hai tay ôm đầu gối của mình, nửa gò má mặt bên ẩn nấp trong bóng đêm, trầm mặc không nói.

Ánh mặt trời chạng vạng chập chờn trong phòng, trong góc chỗ Mạc Từ không có màu sắc xán lạn, trong phòng yên tĩnh không tiếng động, phẳng phất như nường nấu ở trong thế giới chân không.

Khuôn mặt phần nộ cùng thất vọng đan xen của cha hiện lên trước mắt.

Đôi mắt đen kịt không thấy đáy của Đoạn Phong lập lòe trong trí nhớ.

Con đường tương lai...Cậu đã từng đồng ý với Đoạn Phong cùng đi tiếp, cậu nghĩ đến rất nhiều loại kết cục. Tức giận cùng phản đối của cha đều trong dự đoán. Nếu ngày đó cha nổi trận lôi đình, hung hăng đánh cậu một hồi thì cậu có lẽ sẽ dễ chịu một chút.

Thế mà, cha không có đánh cậu, trong trách cứ nghiêm khắc cùng vặn hỏi, thì chỉ còn thất vọng nồng đậm, thậm chí còn để cho anh trai dẫn cậu đi tham gia hôn lễ của Đoạn Phong, làm cậu ‘Thấy rõ sự thật’.

Bàn tay Mạc Từ rũ xuống mặt đất, hàm dưới chổng trên đầu gối, ánh mắt không có giao điểm. Trong đầu nát bét, hoảng loạn loáng thoáng cùng bảy phần kiên trì đều giữ quan điểm hướng tới thần kinh.

Đoạn Phong bị giam lỏng.

Cái suy đoán này ở trong miệng cha nhận được chứng thật.

Đoạn Phong mất đi tự do cơ thể không thể cùng mình liên lạc, Mạc Từ không thể phủ nhận đáy lòng mờ mịt một đoàn sương mù bất an.

Từ quen biết đến hiểu nhau, Mạc Từ luôn vô thức ỷ lại Đoạn Phong, hưởng thụ dịu dàng có Đoạn Phong bên người. Cái người đàn ông thành thực ổn trọng luôn đầu tiên lý giải được cảm giác thiếu khuyết của cậu, lúc cậu dần thân vào trong sáng tạo thì cho đánh giá đúng trọng tâm nhất, bắt nguồn cảm hứng mới.

Không cần mình hao tổn miệng lưỡi giải thích thì Đoạn Phong vô luận đang làm việc hay là trong sinh hoạt, đều cho cậu trợ giúp rất lớn.

Cùng Đoạn Phong bên nhau, là một loại thư thái chưa bao giờ thể nghiệm qua.

Sau khi hai người hiểu rõ lẫn nhau, Mạc Từ càng không nghĩ buông Đoạn Phong ra.

Nói rõ với nhau, quá trình quyết định bên nhau không hề có lực cản, nhưng bề ngoài bình yên nhất lại khó mà giữ được bình yên.

Mạc Từ ở trong mỗi ngày phong phú không chú ý đến mãnh liệt dưới hồ nước.

Hôn lễ...Cha sẽ không bao giờ tận tâm lập nên lời nói dối, nhưng Mạc Từ cố chấp không tin cái ‘Hôn lễ’ trong miệng cha kia.

Đoạn Phong, là bị bức bách cưỡng chế kết hôn...

Mạc Từ con mắt ẩm ẩm, ánh mắt lưu luyến ở đầu ngón tay mình.

Hy vọng cha chỉ là vì làm cậu cùng Đoạn Phong tách ra, cố ý dùng nói dối để kích cậu chủ động buông tha cho cái đoạn tình cảm này.

Điện thoại chấn động vài cái, làm cho Mạc Từ từ trong cảm xúc phức tạp chuyển dời.

Ánh mắt Mạc Từ rơi vào điện thoại di động chấn động, chậm chậm đọc tin nhắn trên màn hình.

Một cái tin nhắn!

Ba chữ vô cùng đơn giản tựa hồ nhảy ra màn hình, “Tin tưởng anh.”

Dãy số xa lạ không có đề tên, tại trước kia, Mạc Từ đều là bỏ mặc.

Sẽ dùng loại khẩu khí này nói chuyện chỉ có Đoạn Phong!

Mạc Từ nắm chặt điện thoại, tiếng chuông điện thoại thiết lập nhảy ra tại bàn tay.

Điện thoại yên lặng rất nhiều ngày thoáng cái phát ra hai tin nhắn, Mạc Từ nhanh chóng nhấn mở tin nhắn – lần này lại không phải nội dung cậu muốn thấy.

Người gửi tới tin nhắn thứ hai là Triệu Hồng Tu.

Địa chỉ cùng thời gian Đoạn Phong sắp cử hành hôn lễ xuất hiện trên màn hình, Mạc Từ đợi thật lâu cũng không nhận được những tin nhắn khác.

....

Ngày bảy tháng sáu.

Lễ kết hôn, Cầu phúc, Nhập trạch, Động thổ, Phá thổ.

Mạc Từ mặc lễ phục anh trai tự mình chọn lựa, đi theo phía sau Mạc Ngôn, đi vào giáo đường cử hành hôn lễ.

Mạc Ngôn đem thiệp mời giao cho người chủ trì bên ngoài giáo đường, cùng Mạc Từ ở giữa, ánh mắt không tiếng động rơi vào trên người Mạc Từ.

“Đi theo phía sau anh, đừng khiến mình khó chịu.”

Mạc Ngôn dừng bước chân lại, cẩn thận nhìn thoáng qua nắm tay nắm chặt, nhẹ nhàng nói.

“Anh hai...Em sẽ không.” Mạc Từ gật đầu, buông nắm tay nắm chặt ra, tránh đi ánh mắt tra xét của Mạc Ngôn, “Em chỉ là nhìn xem.”

“Được, cha để em đến không có sai, đừng phạm sai lầm, đi đằng sau anh, nếu em muốn rời khỏi, anh sẽ lập tức mang em ra ngoài.”

Giọng nói trấn định của Mạc Ngôn truyền vào lỗ tai Mạc Từ, trấn an Mạc Từ thần kinh căng thẳng. Hy vọng hôm nay mang theo Mạc Từ, có thể làm cho cậu đưa ra một lựa chọn chính xác, sẽ không âm thầm tổn thương tinh thần.

Mạc Ngôn vỗ vỗ bả vai Mạc Từ, hướng vái cái gương mặt quen mặt đi tới gật đầu, bàn tay trên vai Mạc Từ lầy xuống.

Lướt qua một dãy ghế bài trí, Mạc Từ nhịn xuống tình cảm mãnh liệt trong lòng, giả vờ trấn định ngồi ở trên ghế quần lụa trắng.

Toàn bộ trước mắt hóa thành sâu nhỏ, rậm rạp lúc nhúc gặm cắn trái tim, Mạc Từ cắn chặt môi dưới, nắm chặt bàn tay trắng bệch, cầm lên lại lần nữa buông ra.

Bốn phía tân khách lục tục ngồi đầy, Mạc Từ không hề có ý tứ nói chuyện, ánh mắt rơi vào trên bàn tay phát xanh của mình, nhiều lần hồi tưởng nhớ lại bộ dáng Đoạn Phong lúc nói “Tin tưởng anh.”

Chưa từng có cảm thấy thời gian dài chán làm cho người khác khó có thể chịu được, Mạc Từ ngồi như kim châm, trong nội tâm mờ mịt sương mù đem tất cả hi vọng bao vây.

Cầm khúc dương cầm bắt đầu dần bên tai không ngừng vang lên, vào giai đoạn chạy nước rút thì dừng lại.

Buổi chiều đúng năm giờ.

Đức cha con mắt xanh sống mũi cao cầm Kinh Thánh, ở trước đàn tể dừng lại ổn định, chờ cô dâu chú rể vào màn.

Người chủ trì tuyên bố hôn lễ bắt đầu, tân khách nhỏ giọng nói chuyện với nhau ngừng nói chuyện với nhau, ánh mắt theo tiết tấu khúc ca hôn lễ rơi vào trên người chủ rể đi vào giáo đường.

Người đàn ông một thân âu phục màu trắng chậm chậm vào màn, đứng ở trên thảm đỏ, thân hình cao lớn thẳng tắp cùng khí chất trầm ổn làm cho người ta trước mắt sáng ngời.

Mạc Từ cắn chặt răng, nhìn chăm chăm vào khuôn mặt lộ ra vẻ quen thuộc, kiềm chế xúc động đứng lên.

Khúc nhạc hôn lễ hân hoan đệm nhạc, áo cưới màu trắng rủ xuống trên mặt thảm màu đỏ, cô dâu xinh đẹp mang theo nụ cười niềm hạnh phúc có chút cúi đầu, kéo tay cha vào màn.

Cánh tay cô dâu từ tay người đàn ông trung niên giao phó cho chú rể, Mạc Từ đồng tử co rút lại, không buông tha cho mỗi một cái xoay người của chú rể, mỗi một chỗ dừng lại.

Lúc đi qua dãy ghế của Mạc Từ, tiếng lòng Mạc Từ căng cứng.

Phảng phất tâm hữu linh tê, người đàn ông khoắc cô tay cô dâu dừng lại một chút, một đạo ánh mắt nóng rực rơi xuống trên người Mạc Từ, Mạc Từ vừa có phản ứng, ngẩng đầu lên, lại phát hiện người đàn ông khoắc cô dâu đã đi xa.

“Tin tưởng anh.”

Ba chữ áp đảo tiếng nhạc, tạm thời áp đảo bất an trong lòng.

Sau khi Đức cha cầm Kinh Thánh trang nghiêm cầu nguyện, bắt đầu hướng cô dâu chú rể đọc tuyên thệ.

“Vào thời gian thần thánh này, hai người mới có thể kết hợp, ở trước mặt Chúa, thẳng thắn bắt luận lý do gì ngăn trở các con.”

Nói xong tuyên thệ, Đức cha cầm Kinh Thánh màu đen hướng chú rể nghiêng người, “Quý Thừa Phong tiên sinh, con có nguyện ý hay không tiếp nhận Thi Nhã trở thành người vợ hợp pháp của con, dựa theo pháp lệnh của Thượng Đế cùng cô ấy bên nhau, cùng cô ấy ở trong hôn ước thần thánh chung một cuộc sống? Cũng hứa hẹn từ nay về sau thủy chung yêu cô ấy, tôn kính cô ấy, an ủi cô ấy, yêu quý cô ấy, thủy chung với cô ấy, đến chết không rời?”

Lời của Đức cha quanh quẩn ở trong giáo đường tĩnh lặng, Mạc Từ ngừng thở, con mắt nhắm lại mở ra lại vội vàng nhắm lại.

Cách xa nhau mấy hàng chiếc ghế, Mạc Từ không thấy rõ biểu tình trên mặt Đoạn Phong, lại nhin không được vụng trộm dò xét.

Trái tim đập bình bịch, thần kinh căng cứng trên một dây, tùy thời có thể không chịu nổi mà nguy hiểm đứt gãy.

Thời gian, phảng phất ngừng lại.

Một đôi tay ấm áp phủ lên mu bàn tay Mạc Từ.

Mạc Từ đọc được quan tâm đầy mắt của anh trai bên người duỗi tay phải ra, yết hầu phát căng.

Mạc Từ không biết đợi bao lâu, người đàn ông trên đàn tề cũng không nói đến ba chữ sẽ làm cậu mất đi lý trí, đứng thẳng tắp bên người cô dâu, không nói lên lời nào.

Đức cha không nghe được lời thề nghi hoặc nhìn chú rể, vừa lặp lại một lần lời nói vừa rồi.

“Quý Thừa Phong tiên sinh, con có nguyện ý hay không tiếp nhận Thi Nhã trở thành người vợ hợp pháp của con...Hiện tại về sau thủy chung yêu cô ấy, tôn kính cô ấy...”

“Con không muốn.”

Âm thanh khàn khàn tiến nhập vào không khí, giống như nước sôi đun lên, không ngừng cuộn cuộn lên.

Thi Nhã đứng ở bên người Đoạn Phong thay đổi sắc mặt, một mặt nụ cười trên khóe miệng trong nháy mắt cứng lại, con mắt sáng tinh nhìn về phía Đoạn Phong nói ra lời phản đối, huyết sắc trên mặt biến mất.

“Thừa Phong, anh nói gì?”

“Quý Thừa Phong tiên sinh?”

Đối với lên án của Thi Nhã, Đức cha kinh dị ngoảnh mặt làm ngơ, Đoạn Phong xoay người, đối diện tân khách trên ghế.

“Thưa Phong! Cháu cùng với cô dâu trao đổi nhẫn!”

Quý lão gia từ hàng ghế đầu tiên đứng lên, nổi giận trừng mắt Đoạn Phong, sắc mặt tái nhợt. Dùng ánh mắt ý bảo Đoạn Phong lui về đàn tề, lập tức cùng cô dâu trao đổi nhẫn.

“Tôi nói tôi không muốn, không muốn lấy cô ấy làm vợ.”

Đoạn Phong nói ra từ ngữ kinh người ánh mắt sáng quắc, giơ lên văn kiện màu trắng trong tay chẳng biết có thêm lúc nào, bình tĩnh đứng ở trước mặt tân khách tham gia hôn lễ đang mục trừng ngốc khẩu, con mắt đen tỏa sáng.

“Tôi không thể lấy Thi Nhã làm vợ, bất kể hiện tại, hay là sau này.”

“Cháu nói cái gì!” Quý lão gia ánh mắt khiếp người quát, ở trước mọi người gương mặt không tốt phát tác tính khí.

“Ông nội, chỗ này của cháu có mấy thứ, người sau khi nhìn thấy, nhất định sẽ phản đối màn hôn lễ này.”

Đoạn Phong không lui bước, ánh mắt đảo qua toàn bộ giáo đường, chậm rãi mở miệng, không để ý chút nào tràng diện đã sôi trào lên.

“Có thứ gì, chờ sau khi cháu kết thúc hôn lễ sẽ xem!” Quý lão gia lạnh lùng nói.

“Nếu như hoàn thành màn hôn lễ này, thứ bị mất đi sẽ nhiều hơn.”

Đoạn Phong ở trong biểu tình phẫn nộ kinh nghi của Quý lão gia, đem thứ trong tay bày ra.

“Ông nội, người xem cái này sẽ biết rõ, Thi gia lại cùng chúng ta thông gia, còn có trận tai nạn xe cộ hai mươi mấy năm trước cha gặp phải, là từng cái từng cái âm mưu liên tiếp.”

Đoạn Phong lạnh lùng ném xuống lời châm đốt không khí xung quanh mình, Thi Nhã kinh hô, lao vào trong không khí bùng nổ, tiếng nghị luận trên ghế áp đảo khúc nhạc hôn lễ.

“Cái gì!”

Quý lão gia ở trong một mảnh huyền não tiếp nhận văn kiện trong tay Đoạn Phong, rất nhanh đọc qua, kinh nghi trên mặt được thay thế phẫn nộ càng ngày càng mãnh liệt.

Lật qua một tờ lại một tờ văn kiện, bắt lấy văn kiện hung hăng vút xuống trên mặt đất, biểu lộ hung ác tàn nhẫn, mang theo một cỗ uy nghiêm từ trong xương cốt thấm ra, hung hăng chống lại vợ chồng Thi gia thân sắc bối rối, há to miệng.

“Kế hoạch mấy người thật là tốt! Không biết ta bị Thi gia mấy người giấu diếm bao lâu!”

Trong hai câu nói lại xen lẫn hận ý mãnh liệt, làm cho người ta như rút vào hầm băng.

Tràng diện càng thêm hỗn loạn, trong giáo đường loạn thành một đoàn, âm thanh thủy tinh vỡ nát đột ngột, nước rượu màu đỏ nhiễm trên người khách nữ tham gia hôn lễ, không biết là ai phát ra một tiếng thét lên trước, tiếp theo là cái bàn bị lật nhào, tiếng chai rượu champagne va chạm bị ngã vỡ.

Quý lão gia biểu lộ hung ác tàn nhẫn âm thanh khàn khàn, hận ý mãnh liệt từ trong cơ thể hướng ra ngoài lan tràn, một tiếng giận dữ mắng mỏ, mệnh lệnh lạnh lẽo.

Quý lão gia cùng vợ chồng Thi Nhã xé rách da mặt, bịt tai không nghe vợ chồng Thi gia lắp ba lắp bắp giải thích, đẩy ra Thi Nhã lung lay sắp đổ, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy tiến đến biện hộ.

Tân khách tham gia hôn lễ chân tay luống cuống đứng lên, hoặc là tránh đi cố gắng lui người về phía sau, nhanh chóng thoát đi cái mảnh hỗn loạn này, hôn lễ vừa rồi trang nghiêm trang trọng, hoàn toàn lâm vào một trận khời hải.

99. Quyển 3 - Chương 29

Nếu như không có trận khôi hài một tháng trước, Đoạn Phong có khả năng ‘Đã là một người chồng’.

Nếu như không có những văn kiện bản ghi chép âm mưu khác của Thi gia, cùng nhật ký Thi Như viết năm đó, Thi gia cũng sẽ không giống như bây giờ, rớt xuống ngàn trượng.

Nếu như không có vợ chồng Thi gia gả con gái thúc đẩy sự việc tiến triển, Mạc lão gia kiên trì, Mạc Từ sẽ bỏ lỡ màn hôn lễ lâm vào trò cười khôi hài này.

Nếu như...Nếu như trên đời này có quá nhiều, thế cho nên sau khi trận phong ba này hoàn toàn dừng lại, Mạc Từ tựa ở trên bờ vai Đoạn Phong, nắm chặt lấy mấy ngón tay thon. Không quên ở trên bắp đùi của người đàn ông mang nụ cười nhạt một tay bày ra trận khôi hài này, hung hăng nhéo một hồi.

Nghe được người đàn ông phát ra một trận kêu rên, Mạc Từ lúc này mới thỏa mãn thu hồi tay của mình, trấn an một chút trái tim lúc đầu bốn bề dậy sóng, mấy lần căng thẳng buông lỏng, vượt quá trọng tải.

Ba chữ vô cùng đơn giản của Đoạn Phong, vẫn chưa đủ để cậu ăn một viên thuốc an thần.

Mạc Từ phía sau hung hăng giáo huấn người đàn ông dừng lại, như nguyện thỏa mãn nhìn thấy Đoạn Phong nhin đau biểu lộ xoắn xuýt. Ngẫm lại muốn xoa xoa chỗ đùi bị cậu nhéo đau, lại bị hai tay Mạc Từ đè xuống, lông mày xoắn lại. Đoạn Phong biểu tình trấn định trước sau như một hoàn toàn bị đánh tan, thấp giọng hướng Mạc Từ cầu xin tha thứ.

Một tháng phát sinh rất nhiều chuyện, một tháng đồng thời có thể thay đổi rất nhiều chuyện.

Tỷ như, Quý lão gia ý niệm trong đầu muốn Đoạn Phong hỏa tốc kết hôn.

Nhật ký của người vợ Thi Như mà cha Đoạn Phong cưới hồi đảng hoàng, Triệu Hồng Tu tại trước hôn lễ cử hành đưa tới tư liệu sản nghiệp gia tộc Thi gia thua lỗ nghiêm trọng, muốn chui lỗ hổng pháp luật. Trở thành vật chứng Quý lão gia đưa ra quyết tâm đi đến kết luận, đả kích Thi gia.

Nghe được lời Đoạn Phong kể, vụ tai nạn xe liên hoàn hai mươi mấy năm trước là do vợ cả Thi Như một tay bày ra, ý vốn là muốn mẹ ruột Đoạn Phong trải qua tai nạn xe, xe nát người chết. Không ngờ cha đẻ và mẹ ruột Đoạn Phong tạm thời đổi xe ngồi, cùng mình ngồi trên một chiếc xe, chưa kịp thông báo cùng ‘Hung thủ’ thao túng tai nạn xe, thì đã ở trên đường đi trải qua đâm vào đuôi xe, sau đó cùng xe tải chạy ở phía trước đụng vào nhau, cùng chồng mất mạng tại chỗ.

Nguyên do là ghen ghét của bản thân, không muốn chứng kiến tình nhân của chồng mình, cũng chính là mẹ ruột Đoạn Phong sinh hạ Đoạn Phong, mẫu bằng tử quý, trèo thân vào Quý gia cùng mình tranh giành tình cảm.

Không ngờ thế sự vô thường, kế hoạch chung quy không cản nổi biến hóa, lòng mang ác niệm cuối cùng tự ăn kết cục thảm hại. Dốc lòng mưu đồ, thậm chí không tiếc làm cho chồng táng thân trong tai nạn xe, để bản thân đoạt được vị trí chủ mẫu Quý gia.

Ai ngờ kết quả là, bà ta cái gì cũng không lấy được, công toi góp vào sinh mạng của bản thân.

Phần nhật ký mang theo hận ý và trả thù mãnh liệt này, tất nhiên không thể rơi vào trong tay người Quý gia.

Thời gian Thi Như còn sống cho là kế hoạch của mình không chệ vào đâu được, đem cái cuốn nhật ký này đặt ở trong khung ảnh kết hôn. Cái cuốn nhật ký này lúc người hầu dọn dẹp thì không bị phát hiện, giữ ở đó chính là hai mươi mấy năm. Không nghĩ tới duyên cớ lại gặp gỡ, bị cháu gái của mình ngẫu nhiên phát hiện qua, qua tay rơi vào trong tay Đoạn Phong.

Triệu Hồng Tu không biết xuất phát từ loại mục đích gì, sớm gửi tới tư liệu, lúc Đoạn Phong lập tức cử hành hôn lễ trước đó qua tay lại chuyển đến chỗ Đoạn Phong. Kiện photo cùng cuốn nhật ký cùng một chỗ, đưa đến trong tay Quý lão gia, vừa vặn bại lộ thẳng diện mạo âm mưu Thi gia gả con gái thông gia, dẹt hoa trên gấm mà thôi.

Thi Nhã biết rõ bí mật của cuốn nhật ký, nhưng những người khác của Thi gia lại không rõ ràng lắm kế hoạch nằm đó của Thi Như. Nếu không cũng sẽ không mạo hiểm bị người Quý gia phát hiện mối nguy mưu hại con trai độc nhất của Quý lão gia, đem con gái gả cho Đoạn Phong, lần nữa thông gia giẫm lên vết xe đổ.

Nói cho cùng, Thi gia chỉ là ngấp nghe quyền lực và địa vị của vọng tộc Quý gia, muốn từ Quý gia tìm được một phần lợi lộc mà thôi.

Sau khi hôn lễ hỗn loạn kết thúc, nhật ký vốn là được đưa đến chỗ Quý lão gia này đã để cho chuyên gia đối chiếu ghi chép, giả sổ sách mắc nợ tìm chỗ hở của Thi gia thì được thẩm tra đối chiếu lần nữa.

Trong một tháng, Quý lão gia vội vàng đặt ra cách đối phó làm sụp cả Thi gia, không rảnh bận tâm đến Đoạn Phong bày ra màn khôi hài, vạch ra âm mưu của Thi gia này.

Vốn là mệnh lệnh bị giam lỏng chưa hề được truyền đạt rõ ràng, Đoạn Phong sau khi đã được Quý lão gia giáo huấn một trận. Khôi phục tự do thân thể.

Vào lúc này, lại nói hôn sự của Đoạn Phong đã không thực tế. Dù sao Quý gia cùng Thi gia công trình hợp tác không ít, nhất nhất giải trừ hợp đồng, còn phải tốn chút ít thời gian.

Chuyện này phát sinh quá mức đột ngột, Đoạn Phong bị Quý lão gia chụp mũ gán lên ‘Xử sự vô cùng tắc trách’, vẻ mặt không cười, lạnh nhạt với đứa cháu Đoạn Phong con lẽ này.

Người Quý gia tùy mặt gửi lời nhanh chóng đào ngũ, người ủng hộ Đoạn Phong tiếp quản một bộ phận tài sản xoay chuyển đầu nhập vào em trai cùng khác mẹ của Đoạn Phong, Quý Thừa Bách bên kia.

Chức vị công ty giải trí Tinh Hỏa vẫn luôn để trống, không chỉ thị rõ ràng của Quý lão gia, Đoạn Phong không thể tiếp tục công việc, hoàn toàn thoải mái.

Mỗi ngày sớm rời nhà, lại không có ai để ý thời gian trở về Quý trạch, Đoạn Phong hoàn toàn lâm vào làm một người trong suốt. Không có việc gì, quả thực so với Mạc Từ còn thoải mái hơn.

Ngày hôm đó, sắc trời vừa vãn trong veo.

Đoạn Phong ở trong văn phòng Mạc Từ một mực chờ Mạc Từ tan tầm. Ngẫu nhiên giúp đỡ mấy cái văn kiện, rót một tách coffee, thay Mạc Từ có chút uể oải mát xa một chút huyết Thái Dương.

Thân mật hạ mấy cái hôn trên vào trên hai gò má ửng đỏ của Mạc Từ, như một con chó loại lớn thật thà, không oan không quấy làm phiền Mạc Từ trong công tác.

Mấy lần không tập trung chú ý, Mạc Từ luôn luôn vào lúc cầm bút phân tâm, hoàn toàn không thể nhập vào trạng thái, đẩy ra đầu Đoạn Phong tới gần, quăng văn kiện xuống, cầm lên áo khoác của mình tan tầm sớm.

“Chúng ta đi ăn cơm, cái chỗ gì đó kia không tệ, đi, anh mang em đi.”

Đoạn Phong người rảnh rỗi theo sát Mạc Từ, ở sau lưng Mạc Từ vụng trộm giơ khoe miệng, ở chỗ không người nắm lấy tay Mạc Từ, nhẹ giọng nói.

“Anh mời khách?” Mạc Từ liếc Đoạn Phong một cái, né tay Đoạn Phong, lông mày nhướng lên hung dữ hỏi.

“Được, trước ghi nợ em.” Đoạn Phong con mắt đen sẫm như mực tập trung vào Mạc Từ, phong khinh vân đạm hứa hẹn.

“Anh! Mỗi lần đề nghị ra ngoài dùng cơm là anh, cuối cùng người bỏ tiền bao là em...Em trước kia tại sao không phát hiện, anh có cái loại bản sự quần người này vậy!” Mạc Từ mang hờn giận chỉ vào Đoạn Phong.

“Hiện tại phát hiện cũng không muộn, anh lại thích quần lấy em, ngoan, đừng tức giận. Anh từ nay về sau sẽ đền bù tổn thất của em.” Đoạn Phong trong túi khó xử không chút nào tự giác dặt tay Mạc Từ, đặt vào trong ngực, chọc chọc lấy Mạc Từ đã xù lông hai má phồng lên như sóc nhỏ bị đoạt thức ăn, cùng Mạc Từ ngồi vào trong xe.

Cùng nhau chống trán vào nhau, Mạc Từ ngồi yên trong chốc lát lại lôi kéo bàn tay Đoạn Phong, “Ngày mai là hôn lễ của anh trai em và chị dâu, em muốn mời anh đi tham gia.”

“Hửm?” Đoạn Phong ôn nhu giương mắt, trở tay bắt lấy bàn tay Mạc Từ.

“Anh nếu đi, bọn họ sẽ đồng ý?”

Đoạn Phong biết rõ tình huống của Mạc Từ, chần chừ nói ra.

“Không cần bọn họ đồng ý, cha của em sau khi nghe nói qua ‘Sự tích quang vinh’ của anh cũng không phải là không có phản ứng, ít nhất, không giống lúc trước cứng rắn như vậy, xuất hiện hơn mấy lần, ông ngoại trừ dựng râu trềng mắt ra thì ông không có bất kỳ biện pháp gì. Anh trai trong hôn lễ, anh ấy sẽ không làm anh khó xử.”

Mạc Từ con mắt tỏa sáng, nhìn thoáng qua Đoạn Phong.

Bàn tay giao nhau, Đoạn Phong hôn lên con mắt tỏa sáng của Mạc Từ, ở bên tai Mạc Từ nói ra, “Tốt.”

Hôn lễ của anh trai Mạc Từ cùng chị dâu Lý Khả là cử hành ngoài trời.

Từ giáo đường đơn giản sau đó là người chứng hôn, chị dâu Lý Khả làn váy dài buông thả, ở trong khủy tay trắng kiện hữu lực của Mạc Ngôn then thùng cười cười, kiễng mũi chân hôn khoe miệng Mạc Ngôn, chọc cho tân khách tham gia hôn lễ một hồi cười vang.

Rượu champagne mở ra, dây ruy băng rực rỡ từ trên trời giáng xuống, quần trên người cô dâu chú rể, có vẻ buồn cười.

Mạc Ngôn lúc nào cũng đội mặt poker mặc dây ruy băng trên vai, ánh mắt dừng lại ở trên người cô dâu nhỏ xinh đáng yêu bên cạnh, không có ý tứ phỉ nhổ dây ruy băng đi.

Cô dâu xinh đẹp động lòng người phụt cười, mắt cười thay Mạc Ngôn phỉ đi dây ruy băng, kéo cánh tay Mạc Ngôn, đang lúc mọi người cười vang thì giờ bó hoa trong tay lên.

“Hướng bên này ném!” Người âm thanh lớn nhất phải kể đến Dao Mộng e sợ thiên hạ bắt loạn.

Dao Mộng nhận được thiệp mới của Mạc Từ so với Mạc Từ còn sớm một chút đi đến hiện trường hôn lễ hơn. Khuôn mặt đỏ bừng, kéo trợ lý Lê Tư của Đoạn Phong, dùng sức phát vẩy cánh tay hấp dẫn chú ý của cô dâu.

“Mộng Mộng, em muốn bó hoa đó làm gì, chẳng lẽ em có người yêu rồi sao?” Lê Tư bị Dao Mộng giữ chặt kề tai nói nhỏ, nhỏ giọng hỏi, lộ ra một cái mỉm cười ngầm hiểu.

“Nói gì vậy, em là muốn tặng cho anh Mạc, hoặc là Đoạn đại ca!” Dao Mộng mặt đỏ lên, bối rối giải thích nói, trừng Lê Tư một cái, phát vẩy cánh tay nhảy lên trên.

“Em là muốn cho Đoạn đại ca cùng anh Mạc người hữu tình sẽ thành thân thuộc!”

“Nhưng mà, em không có thấy cha của anh Mạc em nhìn chăm chăm vào hai người bọn họ sao? Nếu em đem bó hoa cho hai người bọn họ, ông cụ nhất định sẽ tức đến dậm chân!” Lê Tư chột chột đầu Dao Mộng, hướng ông cụ bên phải quan sát.

“Dậm chân thì dậm chân đi, Đoạn đại ca cùng anh Mạc cũng không kém gì đâu nhé, cùng lắm thì đọt tí nữa em đi đỡ ông cụ, không để cho ông ấy ngã xuống. Bó hoa là của tôi!”

Đang lúc nói chuyện, Dao Mộng tập trung bó hoa bay lên trời, hướng phương hướng Dao Mộng bay tới.

Cấp bách, Dao Mộng hướng nhảy lên trên, chuẩn bị bắt lấy bó hoa trôi buộc tim cô, không ngờ bó hoa bay lên không trung lại quá cao, từ trên cánh tay Dao Mộng bay đi, lao xuống về phía sau!

Chỉ kém một bước, Dao Mộng đã tính toán thật tốt trở mắt nhìn thấy bó hoa từ trong tay mình bay ra ngoài, vội vàng xoay người, nhìn xem cái bó hoa trôi tìm này rơi vào trong tay ai.

Bó hoa trên không trung lướt qua đỉnh đầu Dao Mộng theo một đạo đường vòng cung rớt xuống, lại thẳng tắp rơi vào trong ngực Mạc Từ đang xem náo nhiệt!

Mạc Từ lại càng hoảng sợ, chờ phục hồi tinh thần lại, Dao Mộng là người đầu tiên xông tới nhảy a nhảy vẩy quanh Mạc Từ, trên khuôn mặt hình cầu toát lên đắc ý hưng phấn không giấu diếm!

“Anh Mạc, thật tốt cho anh!”

Cô gái nhỏ giơ ngón tay cái lên, vụng trộm kéo cánh tay Đoạn Phong qua, đặt trên lưng Mạc Từ, nhanh chóng buông ra. Vào trước khi hai người tay chân luống cuống thì chặn phía trước, hướng khách xem náo nhiệt nháy nháy nhãn tình, làm ra một cái thủ thế chữ V, để cho Lê Tư thay ba người bọn họ chụp ra một bức ảnh chung.

Mạc lão gia xa xa con mắt tròn tròn, muốn tới hung hăng giáo huấn Mạc Từ một trận. Chỉ trách khoảng cách quá xa nhau, xung quanh lại có vài cái ông bạn già dầy dứa mời rượu. Mạc lão gia râu mép nhếch lên cánh tay giơ ra không trung để uống, đơn giản đối với một màn vừa rồi né mà không thấy, xoay người sang chỗ khác uống rượu.

Mạc Ngôn kéo cô dâu hướng Mạc Từ gạt đầu, xa xa giơ lên ly rượu, trên không trung chạm ly.

Cắt bánh kem, chú rể ôm hôn cô dâu, trên tiệc cưới một mảnh hoan thanh tiểu ngữ, lòng hiếu kỳ của mọi người rất nhanh chuyển dời đến trên người cô dâu chú rể cử hành hôn lễ.

Thừa dịp mọi người dời đi chú ý, Mạc Từ cùng Đoạn Phong vụng trộm chạy ra ngoài, không ai để ý đến động tác rời đi của bọn họ, Mạc Từ cùng Đoạn Phong một trước một sau chính là rời đi, không có biểu hiện ra thân mật quá mức.

Mạc Từ giương mắt nhìn về Đoạn Phong phía sau lưng, mây hồng sau lưng rủ xuống đất, dung nhập vào màn vải bầu trời rực rỡ. Mặt trời nấu chảy kim loại nhuộm đỏ tà áo Đoạn Phong, đầu hạ gió nhẹ mang theo nhiệt độ thổi lay mái tóc Đoạn Phong, Mạc Từ ngừng lại, giơ lên khoe miệng.

“Chúng ta đi hóng gió đi, phản ứng của bọn họ không có mãnh liệt giống như trước, chúng mình nên tìm một chỗ chúc mừng một chút.”

Nụ cười yếu ớt trên bờ môi động lòng người, Đoạn Phong nhận thấy rời đi cũng chưa từng gạt đầu, cùng Mạc Từ sóng vai đi bên nhau.

Ngày vui lớn của Mạc Ngôn, quan hệ của hai người có tiến triển mới, là lúc đáng giá chúc mừng.

Chỗ giao lộ này đến bãi đỗ xe, khoảng cách cách một con đường, hai người đợi cho đèn đỏ giao lộ sáng lên, Mạc Từ nhìn quanh một chút, sau đó xe dừng phía sau đường kẻ hai bên.

Mạc Từ kéo kéo góc áo Đoạn Phong, để cho Đoạn Phong cùng nhau qua đường cái.

Khoảng cách hai mươi mét rất gần, Mạc Từ đã đi qua một nửa muốn quay đầu nhìn lại Đoạn Phong có theo đi lên hay không, một trận âm thanh lốp xe ma sát lúc trước khi quay đầu chui vào trong tai.

Điện quang hỏa thạch, Mạc Từ bị một cổ lực mạnh mẽ đẩy ngã, cơ thể mất đi cân bằng, lão đảo một cái ngã té trong ngực người đàn ông, một chiếc SLK màu trắng vượt qua đường kẻ con đường ở trên đường cái phanh lại.

Trên cẳng chân truyền đến đau đớn nóng rát kim đâm, Mạc Từ lấy lại tinh thần lúc này mới phát hiện chuyện vừa trải qua.

“Vừa rồi...” Cảm giác chân mình đang chảy máu, Mạc Từ nhìn thoáng qua Đoạn Phong, muốn nói gì, không đợi cậu phản ứng, người đàn ông lần nữa vọt tới đem cậu hung hăng đẩy về phía sau!

Đột nhiên xuất hiện lực đẩy mạnh mẽ làm cho Mạc Từ vừa mới đứng vững té xuống, gió ở bên tai thổi qua âm thanh bay phấp phới, thổi đau lỗ tai.

Một cái động tác xông tới dừng lại dưới ba giây, người đàn ông trước mặt, bị chiếc màu trắng vượt chạy quá mức hất lên cao cao, một cái nghiêng người, lăn ra ngoài đến vài mét.

Âm thanh phanh lại chói tai cùng tiếng kinh hô ngay sau đó làm cho máu Mạc Từ trong nháy mắt đông cứng lại.

Trên cơ thể người đàn ông máu tràn ra nhuộm đỏ con mắt Mạc Từ, thiên địa thất sắc, trong đôi mắt mất đi tiêu cự chỉ còn lại một mảnh đỏ đậm động lại.

Máy móc tiến lên, trái tim Mạc Từ nặng nề đập vang, lại ở trong nháy mắt tất cả vận động ngừng lại, hung hăng mà ngã trên mặt đất.

100. Quyển 3 - Chương 30

Bầu trời tháng ba đặc biệt rét lạnh như cũ.

Trên bầu trời, là một mảnh màu xám liền nhau không dứt.

Đèn Neon của thành phố này sớm đã sáng lên, ở dưới bầu trời màu xám chiếu ra ánh sáng lạnh lùng. Bình tĩnh theo dõi xe cộ chạy ở dưới.

Hàng vạn điểm ánh sáng xẹt qua nhanh như gió, nghiêng qua vũng nước nông, làm bắn lên bùn tung tóe.

Mưa phùn có vẻ khác thường liên miên rơi xuống, mùa đông năm nay, có vẻ vô cùng dài đằng đẵng.

Bầu trời sắc thái tiêu điều, toàn bộ bụi bặm cũng hóa thành bụi màu xám, bố trí chi chít, vĩnh viễn không ngồi yên mà vận động ma sát tận cùng.

Mưa phùn liên miên rơi xuống không biết mệt mỏi, làm cho ký ức của người ta dừng lại ở đêm tối ngày nào đó phát sinh tại nạn xe.

Bầu trời xán lạn, mây hồng đỏ tươi, còn có máu đọng lại.

Nước mắt chảy qua gò má, chẳng biết lúc nào cạn khô.

Muốn thống thống khoái khoái gào khóc, nhổ ra yết hầu âm thanh yếu đuối đáng thương.

Đèn phòng cấp cứu sáng lên, con mắt tìm kiếm bóng dáng người đàn ông bị đụng thương.

Cánh tay bị người cường chế kéo đi, kéo cách nơi này ra, bàn tay bấm chặt vách tường vì sợ hãi mà sinh ra sức mạnh so với khí lực vài người còn lớn hơn.

Như là thiếu mất cái gì, nguyên vẹn thiếu đi một góc, trái tim tan vỡ bị gió lạnh thổi qua từng đợt đau nhức.

Nghe được tin tức Đoạn Phong rất có thể vẫn không tỉnh lại, Mạc Từ hồi tưởng về mặt trong khoảng khắc đó.

Há to miệng chết lặng, nước mắt khoe mắt chảy vào cổ họng, một hồi khó có thể nuốt xuống đau khổ.

Trận tai nạn xe tạo thành tổn hại nghiêm trọng đến công năng lớp vỏ đại não của Đoạn Phong, làm cho Đoạn Phong lâm vào trạng thái hôn mê mất đi ý thức. Ba ngày cấp cứu, theo tử thần chạy đi đâu một vòng.

Chỗ phần bị xe hơi tông vào tập trung ở chỗ đầu cùng trên thân, chỗ xương tay bị gãy đánh thạch cao đã dần dần khôi phục, nhưng mà đại não Đoạn Phong lại chậm chạp không có dấu hiệu thức tỉnh.

Mạc Từ canh giữ ở trước giường bệnh không ăn không uống, nắm tay phải không bị thương của Đoạn Phong, không dám buông ra.

Người một khắc trước còn có thể đối với cậu gạt đầu mỉm cười, tại thời khắc này lại chăm chú nhắm mắt, không chịu mở ra lần nữa, gò má một ngày lại một ngày hõm xuống, môi khô nứt, hiểu rõ phải cách mỗi mấy tiếng đồng hồ dùng bông gòn thấm bôi môi một chút...

Ông nội Đoạn Phong đã đến, cha đã đến, anh trai cường chế đem cậu kéo ra, Dao Mộng cùng Lê Tư đã khóc, Triệu Hồng Tu ở trước giường bệnh thở dài thật sâu.

“Ta sẽ đem Thi gia diệt trừ tận gốc, không tha cho mỗi một con cá lọt lưới, vì Thừa Phong đòi một cái công đạo!”

Quý lão gia sắc mặt tái nhợt đối diện giường bệnh buông lời hung ác nói.

“Hèn mặt, con đi theo ta, con hiện tại có bộ dạng này là muốn làm cho ai xem!”

Một tháng sau, ông cụ kiểm chế không nổi cho Mạc Từ một bạt tai, Mạc Từ vẫn cứ thờ ơ, bình tĩnh nhìn người đàn ông đang ngủ say trên giường bệnh.

“Nếu như cơ thể em mệt chết rồi, cho dù anh ta tỉnh, cũng sẽ không tha thứ cho em đâu.” Anh trai giơ lên nắm tay hướng cậu vung tới, cũng ở giữa không trung buông nắm tay, vô lực thả xuống, ngược lại đem Mạc Từ ép ngã mặt đất, dùng ánh mắt sắc bén dò hỏi Mạc Từ.

“Đoạn đại ca, ông chủ...” Dao Mộng cùng Lê Tư nước mắt mãnh liệt, khóc nức nở rồi đi, kêu làm Mạc Từ càng thêm khó chịu.

“Tôi rất bội phục dũng khí của anh, Quý Thừa Phong. Tôi có rất nhiều phương pháp đánh bại anh, nhưng không có dùng bất luận một thứ gì trong đó. Trước kia lúc làm người ác, nhận được là từ chối của Mạc Từ, hiện tại khó được làm người tốt một lần, Mạc Từ lại không hề động dấy. Hôm nay, anh nằm ở đây, cũng không thể làm cậu ấy hồi tâm chuyển ý. Giống như anh vậy, chịu vì tự do hy sinh tiền đồ, vào lúc một nửa khác gặp nguy hiểm của đối thủ mà không chút do dự dâng ra tính mạng của bản thân, tôi phát hiện tôi phạm vào một sai lầm – ở trong thái độ tôi đối xử với Mạc Từ, tôi không làm được hy sinh như vậy...Tôi thắng không qua được anh.”

“Nếu như trạng thái hiện tại là lựa chọn của anh, tôi sẽ không chút do dự cướp đi Mạc Từ. Nếu anh hiện tại tỉnh lại, tôi chờ anh ở trên thương trường độ sức!”

Triệu Hồng Tu âm thanh như là uy hiếp thêm, không có bất luận cái gì mới mẻ.

Một tiếng thở dài khẽ xẹt qua, nhìn về phía con mắt Đoạn Phong như cũ mang theo một phần tiếc hận. Triệu Hồng Tu ở trước giường bệnh Đoạn Phong đứng yên một hồi, từ trong túi lấy ra tờ giấy cũ ố vàng, đưa về phía Mạc Từ, “Đây là bí phương của Mạc gia các cậu, tôi hiện tại giữ lại cũng không có bao nhiêu tác dụng, vì thế trả lại nguyên vẹn cho cậu, Mạc Từ, bảo trọng cho tốt.”

Con mắt Triệu Hồng Tu dừng lại ở trên người Mạc Từ, đợi Mạc Từ kinh ngạc tiếp nhận, rũ cánh tay xuống, khoe miệng nhiều hơn một mặt mỉm cười, thoáng dừng lại, không đợi Mạc Từ trả lời, Triệu Hồng Tu cùng Mạc Từ sát qua một chút rồi khẽ đóng cửa phòng bệnh.

Toàn bộ người thăm qua Đoạn Phong, đều nhìn thấy Mạc Từ thần sắc hoảng hốt bên cạnh giường bệnh. Muốn an ủi Mạc Từ một chút, ngôn ngữ tổ chức tốt lại bị nghẹn ở trong cổ họng, đến cuối cùng, chỉ có thể bất đắc dĩ lắc đầu.

Ông cụ hai nhà nhìn Mạc Từ ngày qua ngày tiêu tụy xuống, cuối cùng tâm hung ác không được. Ở trong phòng bệnh chính miệng hứa hẹn, đợi cho Đoạn Phong tỉnh lại, bọn họ sẽ không cưỡng bách hai người con trai tách ra nữa.

Đối với mỗi một người cha mẹ đối với con của mình, đều là tập trung toàn bộ tinh lực để yêu thương. Hy vọng con gái thành rồng thành gió, mặc dù không đạt được cái gì, cũng là hy vọng bọn chúng quả thật hạnh phúc khoái hoạt. Đến tuổi tác nhất định rồi, cha mẹ bắt đầu truy cầu một loại kết quả con đàn cháu đống náo nhiệt. Vì đạt thành nguyện vọng này, bọn họ sẽ dùng một loại thủ đoạn cứng rắn, can thiệp tình cảm của con cái, khiến cho con cái không thể đạt thành nguyện vọng hướng mình thỏa hiệp. Ở trong quá trình đó, họ thường dùng sai phương pháp, cưỡng chế nhúng tay vào, không khai thông kịp thời tạo thành hậu quả không thể vãn hồi.

Trong máu của người Thi gia chảy xuôi dòng máu điên cuồng, vào thời gian đưa con kết hôn, ông can thiệp, khiến cho đứa con tàn nhẫn rời đi người yêu mang thai, kết quả chết ở trong tai nạn xe liên hoàn đã đổ sập mưu đồ.

Sau khi nghe được đứa cháu cùng đàn ông bên nhau, ông không cần nghĩ ngợi dùng thủ đoạn lúc trước, cưỡng chế để Đoạn Phong cử hành hôn lễ, vạch trần âm mưu Thi gia, lại bị Thi Nhã Thi gia lột lột tiến đến trả thù, lái xe đụng người. Làm cho đứa cháu nằm ở trên giường, đến nay không thể tỉnh lại.

Quý lão gia thẹn trong lòng thường thường đối với không khí thở dài, nghĩ đến mình lúc trước, nếu như không có cưỡng chế can thiệp cuộc sống của Đoạn Phong, thì cũng không có kết quả hôm nay.

Ông một lần lại một lần giẫm vào vết xe đổ năm đó, cuối cùng là đã quá muộn...

Không muốn phải nhìn thấy đứa con của ông bạn già của mình chịu đựng khổ sở như vậy, Quý lão gia cùng ông bạn già thảo luận thật lâu, buông thái độ, chính miệng thừa nhận quan hệ của hai đứa, không hề can thiệp tự do của hai đứa nữa.

Có lẽ là vì hai ông cụ tỏ rõ thái độ đả động tới Mạc Từ.

Lúc sau đó, Mạc Từ không còn bộ dáng tinh thần hoảng hốt, bắt đầu phần chấn tinh thần, rời khỏi phòng bệnh này một lần nữa dung nhập vào cuộc sống tách rời.

Mỗi ngày kiên trì đến phòng bệnh báo danh một lần, cho dù biết rõ loại trạng thái hiện tại này của Đoạn Phong là ăn không vô bất luận thứ gì, Mạc Từ vẫn là vào lúc thăm Đoạn Phong mang theo mỹ thực hình thái vĩnh viễn không lặp lại.

Mỗi ngày tiêu tốn hai giờ vì Đoạn Phong nấu cơm, Đoạn Phong thích, cậu thích...Tìm kiếm kỷ niệm hai người bên nhau, hương vị hòa ở đầu lưỡi, được hai tay Mạc Từ lần nữa diễn dịch lại.

Cũng không tin chẩn đoán bệnh của bác sĩ, Mạc Từ đem chẩn đoán não chết của Đoạn Phong thành trận gió bên tai.

Nước nhỏ giọt xuống đất chậm rãi bốc hơi, nước mắt nhiều trên mặt Đoạn Phong thấm vào da.

Mạc Từ đang chờ đợi hi vọng thổi vào mình, đắm chìm ở trong mộng cảnh không tỳ vết.

Chờ đợi, là một phần tốt đẹp nhưng mà bất đắc dĩ, ban ngày kéo lên màn che màu đen, đêm tối rút đi áo ngoài nặng nề.

Thu đi đông đến, dây cầm theo giai điệu thời gian ngày đêm, nhất nhất đàn diễn.

Nửa năm trước, Mạc Từ cố gắng sắm vai nhân vật của mình rời khỏi thành phố C, hướng mục tiêu xuất phát sớm định ra của mình, trở lại nước F, tiếp tục hoàn thành trận đấu chưa hoàn thành.

Tạm biệt Đoạn Phong đang nhắm mắt, Mạc Từ ở bờ bên kia Đại Tây Dương yên lặng phần đầu, ở một phương giữa trời đất đột phá vòng vây, điều chỉnh linh cảm cùng tâm tình toàn thân, hoàn toàn dung nhập vào cảnh giới cao nhất mình đột phá, lấy được nhiều hạng mục đặc biệt cùng danh xưng vinh quang ầu búp nổi danh Thế giới.

Cái bí phương lộ ra đã từng rơi vào trong tay người Triệu gia, không hề trở thành cái chướng ngại Mạc Từ dừng bước không tiến lên.

Lúc trước khi không nhìn thấy chữ viết trên bí phương, Mạc Từ nhiều lần cho rằng, phối liệu ghi trên bí phương, là bản thân vĩnh viễn không cách nào vượt qua.

Nhưng mà, bí phương Triệu Hồng Tu tự tay trả lại, không có phối chế gia vị phức tạp tinh diệu, cũng không có kinh nghiệm tổng kết Đề Hồ xối đầu*.

*Cái này đã từng nói qua. Là tinh hoa của Phật pháp, tương đương với mở mang trí óc, bước sang một nhận thức mới.

Lộ ra trên giấy ố vàng, chỉ có châm ngôn tám chữ vô cùng đơn giản.

Đối với bên ngoài tuyên bố bí phương vô giá, ngưng kết trí tuệ của trưởng bối Mạc gia.

Mạc Từ nghĩ đến thái độ của cha cùng anh trai đối với hướng đi của bí phương không thêm quan tâm chút nào, rất nhanh hiểu rõ, đem nghi kị có phải Triệu Hồng Tu đối bí phương hoàn toàn vứt đi.

Mạc Từ lặng lẽ xé rách tờ giấy cũ này, hoàn thành tiến bộ vượt qua chính mình.

Một cái xuân thu luân chuyển, mọi người thấy được trên người Mạc Từ biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Một loại khí chất ôn trọng khó có thể dùng từ nói miêu tả, ở trên hai đầu lông mày của Mạc Từ triển khai, từ nay về sau, không còn ai nhìn thấy nụ cười ngang nhiên tùy tiện của Mạc Từ.

Nụ cười sau này như là cách một tầng sa mỏng, vĩnh viễn nhìn không rõ khuôn mặt sau sa mỏng.

Mạc Từ mang theo mặt nạ, thông dong ứng đối toàn bộ nan đề trước mặt, gánh chịu toàn bộ trách nhiệm mà người nên gánh chịu, không hề bị anh trai của mình che khuất vàng sáng lóa sáng trên người.

Cậu càng cố gắng như vậy, càng làm cho ông cụ thương tâm.

Trên người lưng đeo gánh nặng nề, thân hình Mạc Từ càng tỏ ra gầy gò. Nhìn gần như là cây trúc cao ngất, nhìn từ xa, tựa như một mảnh lá cây hơi mỏng, cảm giác tùy thời có thể bị gió thổi đi.

Chuyện thi đấu ở nước F toàn bộ chấm dứt, Mạc Từ nhin xuống ý niệm gọi điện thoại về nhà trong đầu, ngồi trên máy bay lên đường về.

Không phải tin tức cậu muốn nghe, hỏi càng thương tâm. Chỉ có tận mắt thấy người nọ, cậu mới có thể bỏ đi bất an trong lòng.

Mang theo vali hành lý, Mạc Từ đi xuống máy bay, thẳng đến bệnh viện, đẩy ra cửa phòng bệnh trải qua nghìn về trăm về.

Trên giường trống rỗng mất đi bóng dáng Đoạn Phong, hai tay Mạc Từ kê trên đầu vết có chút lõm xuống trên giường, mang theo nhiệt độ giảm thấp xuống.

Trong lòng Mạc Từ đồng thời hiện ra cuồng hỉ hưng phấn cùng sợ hãi thật lớn.

Phiên giang đảo hải, Mạc Từ vút hành lý của mình xuống, bắt lấy hộ sĩ ngoài hành lang.

“Người bệnh ở phòng bệnh này...Đi đâu rồi?!”

“Ngài là?” Hộ sĩ gương mặt xa lạ nhíu lông mày nhìn Mạc Từ tâm tình kích động, nhìn nhìn phòng bệnh bên phải Mạc Từ, lại mở ra ca bệnh trong tay.

“Người bệnh phòng bệnh này, vừa rồi đột nhiên phát bệnh, được đẩy vào phòng phẫu thuật rồi, ngài là người nhà của anh ta sao, đến phòng phẫu thuật tìm anh ta đi...”

Lời của hộ sĩ còn chưa nói hết, Mạc Từ đã kinh hoàng bất ổn mạnh mẽ chạy về phía sau, đem người đi ngang qua hung hăng đụng ngã lẫn trên mặt đất, vội vàng đem người nâng dậy rồi xông vào phòng phẫu thuật bệnh viện.

“Tiên sinh, ngài không thể đi vào...”

“Xin đừng làm chúng tôi khó xử, mời ngài kiên nhẫn đợi ở ngoài phòng phẫu thuật, chúng tôi sau khi kết thúc phẫu thuật sẽ trước thông báo tình huống của bệnh nhân...”

“Thả tôi ra, để tôi vào, anh ấy, anh ấy...”

Mạc Từ đẩy hộ sĩ chặn lại, khàn khàn quát, hung hăng đâm vách tường.

Người ở trên hàng ghế dài ngoài phòng phẫu thuật nhìn Mạc Từ, giúp hộ sĩ giữ Mạc Từ kích động, đưa cậu cố định ở trên ghế khuyên nhủ, “Nhất định sẽ không có việc gì, người trẻ tuổi không nên vọng động a...”

Mạc Từ đem hết khí lực toàn thân giãy dụa chân tay mền nhũn, tựa ở trên ghế dài, đem mặt chôn ở trong lòng bàn tay, im lặng ngồi yên.

Ba tiếng qua đi, cửa phòng phẫu thuật mở ra, bác sĩ kéo khẩu xuống biểu tình ngưng trọng, “Bệnh nhân vừa trải qua thời kỳ nguy hiểm, nhưng tình huống không khả quan, chúng tôi có thể còn phải tiến hành phẫu thuật lần nữa, đem máu tụ trong đầu bệnh nhân loại bỏ ra ngoài...”

“Bây giờ có thể vào!”

Mạc Từ trừng to mắt, cộc cằn cắt đứt lời của bác sĩ, nắm tay nắm chặt.

“Người thân của bệnh nhân có thể tiến vào, người đi vào không nên quá nhiều, mấy người trước đi khứ trùng...”

Mạc Từ vô cùng phối hợp đi khứ trùng, mang khẩu trang đi vào phòng bệnh, xuyên thấu qua cửa sổ thủy tinh nhìn về người phía trên giường bệnh ——”

Khuôn mặt hoàn toàn xa lạ, sợ hãi dâng lên cổ họng Mạc Từ ầm ầm sụp xuống, một tia may mắn từ đáy lòng tràn đầy ra, Mạc Từ bắt lấy tay hộ sĩ, khô khốc hỏi, “Anh ta là người bệnh phòng số mấy...”

“Phòng bệnh 307.” Hộ sẽ không cho là đúng liếc mắt Mạc Từ một cái.

Đi nhầm phòng! Trái tim Mạc Từ đập bình bịch, quay lại chạy ra.

Một âm thanh trong ý thức gọi cậu.

Mạc Từ không dám thả chậm cước bộ, hướng hành lang vừa rồi, nhìn kỹ dãy số dán trên phòng bệnh, muốn đẩy ra cánh cửa bên phải kia.

“Mạc tiên sinh?” Động tác Mạc Từ đứng giữa không trung, nhìn xem hộ sĩ gọi cậu lại, mang trên mặt vài phần kinh ngạc, là gương mặt mình quen thuộc.

“Mạc tiên sinh, làm thế nào mà anh tới đây?”

“Tôi là đến tìm người...Anh ấy không ở bên trong.” Mạc Từ xươg ngón tay trắng bệch, sợ hãi lần nữa trải qua ba tiếng hãi hùng khiếp vía vừa rồi.

“Anh là nói Quý tiên sinh? Đi theo tôi, anh ấy đang ở hoa viên bên kia...”

Theo chỉ dẫn của hộ sĩ, Mạc Từ nhanh chóng chạy xuống cầu thang, tìm kiếm thân ảnh quen thuộc của người trong trí nhớ.

Bốn phía truyền đến tiếng cười khanh khách của trẻ con, tiếng nói trầm thấp trên đầu.

Trời đất tựa hồ đang xoay tròn quay nhanh, Mạc Từ mất đi cân bằng, máu ở trong mạch máu chậm rãi chảy xuôi.

Mạc Từ cố hết sức cử động bước chân, hướng về bụi cỏ phát ra âm thanh đi tới.

Người đàn ông diện mạo tuấn lãng ôm hai đứa trẻ, lông mày gọn dài rộng thẳng, dùng món đồ chơi trên đầu hai đứa trẻ phần điêu ngọc mài, trốn dưới một mảnh bóng râm rậm rạp.

Trong bóng cây loang lổ hoa văn dung mạo quen thuộc chảy thẳng vào tầm mắt Mạc Từ, Mạc Từ dùng tốc độ vững vàng như bình thường đi tới.

Người đàn ông ôm đứa trẻ phảng phất như phát giác có người đến gần, khẽ ngẩng đầu, kinh ngạc trong mắt chợt lóe lên. Người đàn ông thả đứa trẻ trong tay, khẽ gờ khoe miệng lên.

“Em đánh bại tất cả đối thủ, thành công lấy được danh hiệu đệ nhất, chiếm được khẳng định của tất cả mọi người.” Mạc Từ mỉm cười đến gần.

“Thi đấu lần này rất đặc sắc, em gặp rất nhiều đối thủ mạnh, thiếu chút nữa mất đi cúp danh hiệu đệ nhất. Đối thủ em nhận định là Điền Vũ, anh ta so với hồi trước càng mạnh mẽ lợi hại hơn, biết dụng tâm trong nấu ăn, em rất bội phục anh ta...”

Mạc Từ không có hỏi nhiều cái gì, ánh mắt ngừng ở trên cánh tay đưa qua cửa người đàn ông, nói kể liên miên lẫn nhai chuyện tình thi đấu.

Người đàn ông căng tai nghe, không bỏ sót một từ Mạc Từ nói qua. Chậm rãi nắm tay Mạc Từ, người đàn ông có chút nghiêng người, đem Mạc Từ chặn ngang ôm vào trong lòng.

Hàm dưới chống ở trên vai Mạc Từ, người đàn ông nhíu mày, thấp giọng hỏi ra.

“Điền Vũ là ai?”

“Anh không biết? Anh ta là anh trai của bạn học nữ Cao trung của anh đó, em nhớ rõ, cô gái kia hình như gọi...”

Mạc Từ ôn hòa trả lời Đoạn Phong, cấp bách hít vào hương vị trên người Đoạn Phong.

Người đàn ông lúc cậu nói chuyện nâng mặt Mạc Từ lên, chuyên chú ngắm nhìn, dùng ngón tay ôn nhu vuốt ve đôi mắt nhắm lại của cậu.

Hô hấp quen thuộc lẫn nhau giao triền cùng một chỗ, đầu ngón tay lưu lại nhiệt độ cơ thể đối phương.

Đoạn Phong đột nhiên cúi đầu xuống, hung hăng lấp kín miệng Mạc Từ đọc ra tên của người khác.

~ Chính văn hoàn

~Phiên Ngoại

Phiên ngoại: Khi đó tương kiến

[1]

Đó là một ngày giữa hè tràn ngập tiếng ve kêu.

Mạc Ngôn ôm em trai trên mặt còn vương vệt nước mắt, ngồi ở trong lương đình phía trước tòa nhà.

Gió nhẹ ngày hè nóng hầm hập thổi qua bốn phía lương đình quán quýt trên dây leo màu xanh biếc, thoáng cái làm khô ẩm ướt trên mặt Mạc Từ, thổi qua hai anh em đang dựa sát vào nhau.

Bên ngoài lương đình là từng tiếng ve kêu không biết mệt mỏi, ánh mặt trời trải đầy khoảng đất trống bên ngoài lương đình, trực tiếp chiếu trên loài hoa cỏ không biết tên ở đối diện.

Cảm giác ẩm ướt trên bờ vai vẫn còn đó, cánh tay cùng em trai dính vào một chỗ liên tục không ngừng toát ra mồ hôi. Sau khi cái nóng qua đi, là cảm giác mát mẻ bốc lên.

Mạc Ngôn thoáng cúi đầu xuống, đến gần nhìn bàn tay to trên đôi má của em trai.

Bé con mới vừa rồi còn đang khóc gào thét không ngừng hiện tại im lặng gối lên cậu, đem nửa người gât gao kê sát vào mình. Trên khuôn mặt trắng ngần gần như trong suốt, hai đường bị gió thổi khô, hiển nhiên vệt nước mắt rõ ràng phá lệ dễ thấy.

Duỗi ra bàn tay của mình, Mạc Ngôn cẩn cẩn dục dục kéo ra khoảng cách của hai người, không để cho em trai hầm nóng đến hồng.

Bé con đã khóc đến mệt mỏi đột nhiên vừa động thì dẫn đến thêm vào đánh nấc thút tha thút thít, một chút lại một chút. Nhức nhích tay chân tựa hồ không thấy nóng càng tiến thêm một bước dán bản thân vào, đem mặt chôn vào ***g ngực của cậu. Xao động một hồi, rốt cục chân tay thả mềm nhũn chậm chậm thở ra, úp úp mở mở một tiếng lại ngủ thật say.

Đợi cho em trai an ổn lại. Mạc Ngôn bắt đắc dĩ nhấc tay lên trên đầu đã ngừng khóc thút thít, vuốt ve qua lại mái tóc mềm mại của bé con.

Đứa em trai này...

Là nên được tất cả mọi người nâng trong lòng bàn tay sủng ái.

Bé con tuổi nhỏ nhưng khuôn mặt đã động lòng người, tính cách cũng rất quật cường. Mạc Ngôn ngần ngại một hồi, tiếng vang vừa rồi trong đại sảnh, cha đã quát tháo một phen.

A Từ...Bé cái gì cũng không hiểu.

Mạc Ngôn đành chỉ động tác trên tay, bắt đầu nổi lên đau lòng.

Mẹ vừa mới ra đi vốn cần phải thế chỗ của người, đem em trai bé nhỏ yếu ớt ôm vào trong ngực an ủi một phen.

Thế nhưng, mẹ đã mất, sẽ không ai như người, ở trong đêm ôm em trai vào trong ngực, gối lên cùng một cái gối đầu, hô hấp giao thoa, cùng nhau thiếp đi.

Em ấy, nên hiểu nỗi khổ sở của cha, cũng có thể giả vờ như cái gì cũng không nghe thấy, bình tĩnh tiếp nhận sự thật.

Đây là bi ai khi sinh ra ở nhà giàu có.

Không có tự do, hết thấy dùng lợi ích gia tộc làm trọng.

Hôn nhân, cho tới bây giờ đều là thành lập trên lợi ích ngang hàng của hai bên. Cha lại cưới vợ... Cũng là chuyện đương nhiên.

Em trai không nên kích động như thế, không nên phản đối kịch liệt như thế...

Cậu hiểu, cậu minh bạch.

Minh bạch em trai không muốn bị người khác chiếm lấy tâm tư của cha.

Bé con đơn thuần như vậy, người mẹ trong bầu trời nhỏ nhỏ đã ra đi, chỉ còn mình và cha.

Cái loại người lạ lẫm tiến vào tòa nhà, cảm thấy tràn ngập mùi xa lạ... Cậu cũng không thích được.

Cùng cha khóc lớn đại náo, cổ khàn giọng mà nhảy mạnh lên bàn lớn, hy vọng người cha luôn luôn yêu thương của mình đồng ý không cưới.

Nắm chặt góc áo của cha, dùng đôi mắt ướt sũng để cho cha thỏa hiệp.

A Từ, em không nên...

Cầm lấy đôi bàn tay buông xuống bên người của Mạc Từ đang thở vù vù, nhìn thấy vết ấn hồng hồng trên gương mặt. Mạc Ngôn nhin không được nhẹ nhàng vuốt ve an ủi, hy vọng những tụ huyết kia tản đi.

Những vết này, làm cậu nhớ tới thời gian sinh bệnh thật lâu trước kia.

Cái con quỷ nhỏ thích khóc lại dính người gắt gao cầm lấy góc áo của cậu, không muốn thả ra. Dem gương mặt mệt mỏi dính sát vào tay của cậu mà không muốn rời đi.

Như là thế giới này chỉ có một mình cậu.

Mặc cho cha cùng Đạt tẩu tới khuyên bảo, cũng không buông ra tay đang nắm lấy góc áo.

Mạc Ngôn nóng sốt mơ hồ nên cũng không biết làm sao, em trai nhỏ nhỏ cứ thế kề sát tay cậu, ở trên giường bệnh qua một đêm.

Lúc tỉnh lại, một đường ánh nắng mặt trời sớm mai xuyên thấu qua lớp rèm mỏng màu trắng, chiếu lên trên mặt.

Lúc đó mới biết được, hóa ra lúc sinh bệnh, cũng có người lo lắng như vậy, làm bạn với cậu như vậy, cùng một chỗ vượt qua...

Bản thân cũng nhỏ tuổi nhưng đã sinh ra một tình cảm ấm áp không rõ, tựa quây, ngoài ý muốn đánh thức em trai đang dựa sát vào của cậu.

Trên khuôn mặt nhỏ nhắn ngày thường sạch sẽ mang theo vệt nước mắt, nước mũi đã khô. Khuôn mặt đủ mọi màu sắc tràn ngập kinh hãi.

Dựa sát vào cậu, muốn nói cái gì lại bởi vì khóc quá lâu mà nói không ra lời.

Một đôi tay trắng trắng mềm mềm như thế, in đầy vết ngấn, tụ huyết tập trung ở một chỗ, nhẹ chạm vào thì chỉ nghe em trai khê hút khí lạnh.

Vào thời gian không có mẹ, là bọn họ hai người vai dựa vào vai, tựa vào cùng một chỗ, chống đỡ thoát ra tối đen tập kích.

Loại cảm giác huyết nhục tương liên này, làm đáy lòng cậu truyền đến từng cơn đau nhức.

Mà hiện tại, đứa nhỏ này lại lớn tiếng la khóc, không muốn thỏa hiệp. Làm cho tất cả mọi người vây xung quanh bé, làm cho bầu trời xanh thẳm của bé thấp xuống...

Khờ dại lại kiêu căng... Cậu có thể đem bé làm gì bây giờ?

Trên người một thân mồ hôi khó chịu, Mạc Ngôn sờ lên đầu của Mạc Từ, thoáng cái đứng lên, cơ thể bởi vì thật lâu không có hoạt động nên thập phần cứng ngắc. Mạc Ngôn lắc lắc vài cái, rốt cục đứng vững. Ôm chặt cơ thể cơ mềm mại yếu ớt vào lòng, Mạc Ngôn đón ánh nắng mặt trời khô nóng đi vào trong tòa nhà đối diện.

[2]

Mặc dù em trai liều mạng chống cự không chịu mặc lễ phục, vẫn là tránh không được bị Đạt thúc Đạt tẩu đặt ở trên giường, thay một thân quần áo chán ghét.

Khóc la vô ích, chơi xấu trên mặt đất lẩn lộn cũng không có người nào để ý.

Bé con hát một hồi lâu kịch như là đột nhiên nghĩ thông suốt cái gì, trên sàn nhà đứng dậy. Cánh tay nhỏ nhỏ giương thật rộng, một đường hướng cậu vọt tới, trong hốc mắt hồng hồng hàm chứa lệ óng ánh, kêu la muốn mình ôm một cái.

Đường nét bộ mặt cứng nhắc của Mạc Ngôn dịu xuống, ngọn đèn êm dịu chiếu vào trên người bé con yếu ớt kia, cơ thể nhỏ bé mềm mại ấm áp thân thiết dán vào mình, mái tóc mềm mại của cái đầu kia dường như phản xạ dưới ngọn đèn, tỏa sáng rực rỡ.

“A Từ, ngoan.” Lúc này bản thân chỉ có thể ôm đứa em trai đã mất đi người mẹ yêu thương này.

Bé còn nhỏ như thế.

Bàn tay của bé giống như con mèo nhỏ trong nhà, nho nhỏ mềm mại.

Trong con người không phải đen nhánh lóe nước mắt, nhìn qua hết sức đau lòng.

Bé ngoại trừ khóc cái gì cũng không biết ——

Mạc Ngôn từ trong túi lấy ra một nắm kẹo, nhét vào trong lòng bàn tay của em trai đang thở vù vù. Dùng âm thanh nhẹ nhàng mềm mại nhất đi an ủi: “A Từ, ngoan, em phải đi tham gia tiệc tối, đợi trở về cho em đường đường.”

“Thật sự...Không được phép lừa gạt A Từ...Không được phép!” Bé con nho nhỏ đánh nắc, vai nảy lên đánh thút tha thút thít, đem lời nói thành cà lăm.

Nhưng trên khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo mang theo ngây thơ nồng đậm, cái miệng vầu cao cao lên. Con mắt tròn tròn phía trên mũi trũng trũng, sợ mình đối ý.

“Không lừa em.” Mạc Ngôn vỗ vỗ cái đầu nhỏ ngẩng cao cao của em trai, bên môi tràn ý cười.

“Anh hai làm dấu ngón tay~” Giọng nói của bé con đặt biệt ngọt ngào mềm mại như là kẹo đường, phóng vào trong không khí.

“Được.” Mạc Ngôn kéo cái ngón tay nhỏ ở trên chạm nhẹ một cái, mặc cho em trai nắm tay của cậu, vừa kéo vừa lắc.

Mạc Ngôn (cười) hạ thất lưng, thay em trai sửa sang lại một chút lễ phục toàn bộ đều là nếp nhăn, nhớ tới đoạn thời gian em trai sinh ra, heo con toàn bộ màu hồng dựa vào trong ngực của cha, quẫy luyến nha nha kêu to.

Vô ưu vô lực, đem nước miếng bôi trên ngón tay của mình.

Bé không có suy nghĩ, đối với cái bản thân muốn chỉ biết biểu hiện ra mình là vui giận. Hoặc là khanh khách cười to, hoặc là thảm thương khóc lớn.

Thậm chí đã quên hai giờ trước còn đang cùng cha thổi bong bóng, khóc đến thảm thương.

Mạc Ngôn ôm em trai bắt đầu ôm liếm kẹo trên tay, ngồi trên xe hướng đến yến hội.

Trên đường đi không có khóc lớn đại náo, có lẽ là nhớ thương kẹo của mình, em trai có vẻ hết sức yên tĩnh. Đi theo phía sau cha, đem em trai giao cho quần gia của chủ nhân yến hội, nhiều lần dặn dò, đợi cho em trai bảo đảm mới yên tâm rời đi, hướng chủ nhân chúc mừng.

Trên yến hội ăn uống linh đình, danh viện thực nữ mặc lễ phục dạ hội, đều tự kéo bạn nam, thấp giọng nói chuyện với nhau.

Không có ai chú ý tới một bé con trong phòng nghỉ ngơi, thừa dịp ông quần gia râu mép dài trắng bóng không chú ý, bé con vụng trộm chạy ra ngoài.

Đôi mắt to linh động trong nháy mắt, hiếu kỳ nhìn xem những người lớn khiêu vũ trong đại sảnh.

Cười khanh khách, từ dưới bàn tròn bò đến gần bánh ngọt giữa đại sảnh, lợi dụng không có người chú ý, vụng trộm giơ tay kẹp lên bánh gato dâu tây được xếp cao cao, đem khuôn mặt dính bơ của mình lau sạch.

Chơi đùa đủ rồi sau lại theo dưới bàn chui trở về, nhìn thấy sàn nhà có thể làm thành cái gương để dùng, hết sức hiếu kỳ mà chột chột. Một hồi thì đâm gò má non nớt của mình, một hồi thì chìa chìa khuôn mặt dính cái gì kỳ quái trên sàn nhà.

Tiếng nhạc ung dung kéo dài vọng lại trong đại sảnh, du dương uyển chuyển, ngọn đèn tà tà mờ mờ chiếu xuống trên mặt mọi người, làm cho hình dáng khuôn mặt cũng càng lúc càng nhu hòa.

Rượu, mỹ nhân, yến hội.

Bóng đêm đang dày đặc.

Khuôn mặt tinh xảo của bé con đang bị bơ bánh ngọt làm cho bẩn bẩn, mờ mờ thấy hai hàng lông mày nhật cong cong. Bởi vì bò qua bò lại trên mặt đất nên tro bụi trên mặt đất dính lên quần áo, khiến cho bộ lễ phục chế tác tinh xảo hoàn toàn thay đổi.

Nhìn thấy ngoài cửa có mặt trăng hình tròn cùng bóng cây vô cùng kì quặc. Bé con như con mèo nhỏ tay chân linh hoạt, cứ như vậy mà lảo đảo lắc lắc chạy ra bậc thềm cao cao ngoài cửa, nhìn thấy đình viện tràn đầy hoa cỏ, đu dây màu trắng dưới dây leo màu xanh biếc, hương phấn ngào tới, dùng tư thế ngốc nghếch bò lên trên cái đu dây xinh đẹp.

Rạng rỡ a rạng rỡ, một người chỉ có thể đứng đưa đu dây một khoảng cách nhỏ. Không có anh trai ở một bên đẩy, bé con rất nhanh chán ghét cái trò chơi này.

Đầu kia đình viện truyền đến tiếng khóc ảm ức, Mạc Từ bé nhỏ phù phù một tiếng nhảy xuống đu dây, hiếu kỳ hướng ở trong chỗ sâu nhất trong đình viện đi đến.

Âm thanh côn trùng kêu vang tất tất tốt tốt cùng với tiếng khóc nức nở nặng nề, Mạc Từ bé nhỏ mở to hai mắt, chậm rãi tới gần, đưa tay nhắc lên vai bé trai đang đem đầu vùi trong đầu gối.

“Bạn đừng khóc...Tớ có đường đường...”

Tay Mạc Từ bé nhỏ bị hung hăng hất ra, cái bé trai hôm hai chân kia mạnh mẽ xoay cơ thể, trừng liếc Mạc Từ.

“Bạn không cần đường đường...” Mạc Từ bé nhỏ bị ánh mắt của bé trai làm cho sợ hãi, sợ tới mức nhanh khóc. Nước mắt trong hốc mắt một vòng một vòng đảo quanh, lại bị cổ nén lại không cho rơi xuống.

“Không cần cậu lo!” Một tiếng hô phản nộ kèm theo khóc nức nở, dọa sợ côn trùng trong đình viện dừng kêu hơn mười giây, sau đó là càng thêm ra sức kêu to...

“Bạn không cần đường...đường” Mạc Từ bé nhỏ cố chấp đem kẹo sữa trong túi áo nhét vào trong tay bé trai, lui ra phía sau vài bước, nhìn xem con mắt tràn đầy đề phòng của bé trai.

Mạc Từ đánh nấc một cái, đôi mắt mơ hồ nước mắt.

“Đường đường sạch sẽ...” Bé không biết lại vì sao có người đối xử hung ác với bé, miệng của Mạc Từ bé nhỏ thành hình cung lộn ngược méo xẹo xuống.

“Cậu cút đi!” Bé trai chỉ cảm thấy tiếng khóc của Mạc Từ bé nhỏ âm ỉ, mạnh mẽ đứng dậy, trong đôi mắt bởi vì nguyên nhân có nước mắt mà trở nên sáng ngời.

Đôi mắt sáng loáng như dao nhỏ gọt hoa quả, đâm vào mắt người khác.

“Bạn không cần đường đường, không tốt...Không cho phép hung tợn!” Mạc Từ bé nhỏ nhìn thấy toàn thân bé trai toát ra khí tức nguy hiểm, sợ tới mức rụt đầu trở về, như là nghĩ đến anh trai lập tức sẽ đến giáo huấn nó, ***g ngực nhỏ nhỏ của bé con nâng cao, giả vờ như một bé không sợ hình dáng của nó.

Khuôn mặt bị làm cho vô cùng thê thảm, phối hợp một bộ biểu tình ‘Ta là nam tử hán’, bé trai tránh ở chỗ tối khóc sặc mắt dịu xuống, thiếu đi sắc bén vừa rồi, duỗi tay muốn đi sờ thân hình nho nhỏ của bé con này, lại bởi vì Mạc Từ bé nhỏ đề phòng trốn tránh mà buông xuống.

“Tớ không sợ bạn, anh trai mau đến!” Mạc Từ bé nhỏ sợ hãi lui ra phía sau vào bước, lớn tiếng la lên.

“A Từ, em ở đâu?” Giọng nói thiếu niên từ đầu bên kia đình viện truyền đến, nghe rõ ràng.

“Anh, anh hai!” Mạc Từ bé nhỏ trong nháy mắt quên đi nguy hiểm, căng cổ họng la to anh trai của mình.

Sau rừng cây hiện ra bóng dáng một thiếu niên, thân thiết mà ôm bé con vóc dáng thấp thấp, âm thanh nho nhỏ, dùng ngữ điệu lo lắng an ủi.

Bé trai rất nhanh dùng chỉ tiếng khóc rất nhanh xóa đi nước mắt trong hốc mắt, ghen ghét nhìn xem một lớn một nhỏ trước mắt. Ra sức ngẩng đầu lên, ngăn lại chua xót trong lòng.

“Anh, A Từ hơi sợ.” Bé con nhỏ nhỏ dựa đầu chôn trong ngực thiếu niên, dùng giọng nói ngọt dẻo vung ra nũng nịu. Duỗi bàn tay thử ô ô, chỉ hướng bé trai khi khế bé.

“Ai kêu em chạy loạn, quần gia nói không thấy em, em không biết anh cùng cha có bao nhiêu lo lắng!” Thiếu niên đem ánh mắt quăng vào bé con làm nũng trên người, trong tiếng nói rắn dạn khuếch tán trong không khí, trở thành một loại an ủi sảng nịch.

Bởi vì toàn bộ ánh mắt không phân ra chỗ khác, thiếu niên cũng không có nhìn thấy ngón tay em trai duỗi ra, đi ra đình viện, từ đầu đến cuối cũng không có hướng bên này nhìn lại.

Bé trai bị xem nhẹ cảm giận lau mặt, trong mắt hiện lên một tia không cam lòng.

Nó là con lớn của vợ bé, từ nhỏ đã nhận xa lánh của vợ cả của cha. Dem so với em gái nhỏ một tuổi ghé vào trong ngực mẹ làm nũng thì, nó sẽ bị mẹ mình tiếp nhận theo cách phương thức huấn luyện nghiêm khắc của người thừa kế.

Dựa theo quy củ lễ nghi của xã hội thượng lưu hành động, không khóc không nháo, tĩnh lặng quá mức.

Ở cái nhà lạnh như băng này, làm sao có thể có thân nhân ôm nó như vậy.

Một màn trước mắt kích thích thật sâu vừa vặn chạm biếm bé trai. Đây một âm thanh “Tập-Loại” chói tai đến cực điểm đến nay vẫn đang quanh quẩn trong tai.

Cái bé con được bảo vệ rất kỹ này làm nó sinh ra một cỗ cảm xúc khó chịu. Đó là tức giận bị người bỏ lơ, ghen ghét không chiếm được thân tình, ác độc muốn hủy diệt sạch phần tốt đẹp đó.

Trong lòng nảy sinh lan tràn. Tính cách cực đoan giống như dây leo tiến lên phía trước sinh trưởng, từng chút bò ra ngoài cơ thể.

Một ngày nào đó nó muốn hủy diệt phần tốt đẹp đó, một ngày nào đó nó muốn có người như vậy ôm nó. Bé trai trong bóng đêm nắm tay nắm chặt, nhìn xem hai người một lớn một nhỏ dần dần đi xa, đem không cam lòng trong nội tâm chôn dấu đến chỗ sâu nhất. Chúi đi lệ khô, đi đến yến hội trong đại sảnh, đi đến bên người cha, đem chuyện gì cũng chưa có phát sinh qua.

Ai cũng không biết, bé con nho nhỏ, bởi vì né lui tránh đi, lại rước lấy phần trả thù gần như hủy diệt này.

Ai cũng không biết, bé trai còn chưa lớn lên, lại có một ngày vì tâm lý sai lệch chôn dấu thật lâu trong lòng mà hủy diệt một người khi còn sống.

Lúc đó phần gập gờn hồn nhiên tốt đẹp, toàn bộ lại bị bao trùm cảm xúc xấu xí, trở nên rắc rối phức tạp.

Tương lai, bất luận kẻ nào cũng không có cách nào đoán trước được.

Bóng cây di động, ngày dời sao chuyển.

Thời gian lâu như vậy, lại dài như vậy.

Phiên ngoại: Giác mơ về kiếp trước

Dùng sức xông vào, mỗi một tế bào của cơ thể đều kêu gào, khoái cảm cực hạn làm anh càng thêm ra sức đung vào bộ phận kết hợp thân dưới.

Một mảnh rên rỉ tiêu hồn trong sương mù, cơ thể đạt được ước nguyện dùng sức xâm chiếm người dưới thân, như là đang chứng minh sự hiện hữu của mình.

Sống lưng uốn thẳng, tách hai chân thon dài ra, gác ở bên thất lưng của mình, đem máu và tinh lực của mình dung hợp vào trong cơ thể của đối phương.

Nghe thấy tiếng hô mềm mại mang theo khúc khúc nức nở, tốc độ phóng tới không thả chậm mà tốc độ va chạm càng lúc càng nhanh, nhiều lần ma sát chỗ nổi lên chỉ cần đụng phải sẽ co rút lại, khiến cho hậu huyệt của đối phương sau một hồi co rút mãnh liệt, không cách nào kiềm giữ được, nghe tiếng rên rỉ đứt quãng tựa như là mê được kích dục con người, làm cho tính khí cương cung bạt kiếm của mình mạnh mẽ đi sâu vào chỗ mềm mại kín đáo.

Hôn lấy ***g ngực trắng nõn, sau đó là gò má, rồi đến môi, trong không khí không ngừng tăng lên hơi thở nam tính và mờ ám không hề tán đi.

Triệu Hồng Tu trầm luân ở trong loại vận động kết hợp này, bộ vị thân dưới không ngừng nỗ lực, cảm giác được nhét vào bao vây như là đang đi dạo trên đám mây bông bồng bênh.

Va chạm nhục thể đạt tới cực hạn, lúc đến cao trào, người dưới thân chịu đựng không nổi đã phóng thích, hậu huyệt bỗng nhiên co rút lại giữ lấy mình, Triệu Hồng Thu mạnh mẽ vận dụng hai chân người dưới thân ra, gần như là thô bạo đẩy thẳng, rót toàn bộ tinh hoa vào trong cơ thể của đối phương, hoàn thành nghi thức cuối cùng.

Nốt ruồi nhỏ màu nâu dưới khóe mắt má trái, nhảy lên ở trên gương mặt ướt sũng, đỏ ửng đã lui trên mặt, môi khẽ nhúc nhích nói lời từ chối ban nãy, bộ dáng giận dỗi tâm dương khó nhận.

Chân tay mềm nhũn khoát lên ngực của mình, mang theo mùi vị hai người tạo ra, Mạc Từ thuận theo nằm ở trong ngực mình, không có ngang bướng tùy ý của ngày thường, bị mình hoàn toàn thuần phục.

Cảm giác lớn lao cuốn sạch mà đến, Triệu Hồng Tu cầm tay Mạc Từ, đặt ở trên môi hôn lấy. Vui vẻ nhìn xem Mạc Từ bực bội giãy khỏi kiềm chế của anh.

Triệu Hồng Tu lần nữa bắt lấy bàn tay thon dài đẹp mắt của Mạc Từ thì, tròng cảnh kiều diễm trước mắt đột nhiên biến mất không thấy.

Kho hàng lộn xộn tối mờ thay thế cho tròng cảnh hồng nhật mờ ám vừa rồi, nhanh đến khó có thể nắm lấy, Triệu Hồng Tu còn chưa có hoàn hồn từ trong tính sự vừa rồi mờ mịt nhìn tròng cảnh trước mắt.

Mạc Từ bị đặt ở trên mặt đất bẩn thỉu dơ dáy bị người hung hăng đè cánh tay xuống, quần áo rách rưới nhìn không ra màu sắc ban đầu, trên mặt mang màu máu bầm ứ đọng, dùng một loại biểu tình cừu thị mà sợ hãi nhìn mình.

Trên cái cằm giữ lại gốc râu không cạo sạch, trên khóe miệng thậm chí còn lưu lại tơ máu, trong đôi mắt không phải đen nhánh cuộn cuộn tâm tình, thủ hạ đè trên thân thể kịch liệt giày dụa của em.

“Khốn nạn, thả tao ra! Tao không có thứ mày muốn! Tao cái gì cũng không có, thả tao ra!”

Tiếng gào cùng gân xanh nổi lên trên trán kích thích thần kinh của mình.

Triệu Hồng Tu xa xa nhìn người cùng mình giống như đúc lộ ra một nụ cười tàn nhẫn, chậm rãi đến ngồi chồm hổm, khều lên quai hàm của Mạc Từ giày dụa không ngừng, nheo mắt lại, dùng ánh mắt soi mói đã thành thói quen dò xét Mạc Từ chặt vật không chịu nổi.

“Cậu còn có một thứ chưa đưa tôi, không nhớ sao?”

“Cái rắm! Đồ mày muốn tao đều đưa mày, thả tao ra, tao không nợ mày cái gì!”

Cái nhìn thù hận của Mạc Từ bị mình thu hết vào mắt, Triệu Hồng Tu phát ra một tiếng buồn cười, móng tay bấm vào quai hàm của Mạc Từ, ngữ điệu nhu hòa, lại mang theo lạnh lẽo làm cho người ta sởn gai ốc.

“Miệng phóng sạch sẽ chút, cậu đã không phải là thiếu gia nhà giàu có của tiêu xài như trước, cậu nhìn bộ dáng hiện tại của cậu xem, là thiếu gia nhà giàu sao?” Đang nói chuyện, gọi người ở hai bên lấy ra một cái gương nhỏ trang điểm của phụ nữ, đặt ở phía trước Mạc Từ, mỗi một chữ nói ra, đều dừng lại trong chốc lát, “Cậu vẫn là thiếu gia nhà giàu lúc trước đó sao? Hiện tại, cậu cái gì cũng không phải...”

Cứng rắn vận khuôn mặt Mạc Từ, đè lại hai tay giấy dựa, ép buộc đối phương nhìn thẳng vào cái gương nhỏ trước mặt, làm cậu ta nhìn rõ ràng bộ dáng trong gương, nhìn thấy hốc mắt Mạc Từ dần dần biến hồng, ánh mắt cứ hận liên tục lập lòe, đáy lòng hiện lên khoái ý trả thù trước nay chưa hề có.

“Kẻ lang thang...Thật không ngờ có một ngày, cậu sẽ biến thành bộ dáng này a. Cậu thiếu nợ tôi rất nhiều, tỷ như, gốc ngón cái trên tay cậu...Tình huống hiện tại của cậu căn bản không có khả năng trả hết cái khoản nợ đánh bài này, vì thế, dùng gốc ngón cái để hoàn lại đi, cho dù là lỗ vốn làm ăn, tôi cũng cố mà đón nhận vậy...”

“Không được!” Mạc Từ hốc mắt biến hồng mãnh mẽ ngẩng đầu, trong ngữ điệu xen lẫn hoảng sợ, không để ý Triệu Hồng Tu dốc sức kiềm chế, cật lực giãy khỏi hai đại hán đè tay tay chân cậu, né đi dao găm sáng choang xuất hiện trước mặt.

“Dừng mà, dừng! Tôi có thể cầm những vật khác để đổi, đừng cắt ngón tay tôi, so với khoản nợ đánh bài kia, khoản nợ đánh bài kia...Tôi sẽ trả hết nợ, một tháng, không! Một tuần, tôi một tuần có thể trả hết nợ, thả tôi ra, thả tôi ra!”

Bởi vì sợ hãi mà mở to hai mắt mang theo tơ màu đặc thù vì ngủ không đủ, khóe miệng ứ máu cụp xuống, dùng sức lui về phía sau, không để ý trong quá trình lui về phía sau đụng vào một ít đồ lộn xộn loạn thất bát tao, sợ hãi kinh hoàng không cái cũng không sót tiền vào trong mắt Triệu Hồng Tu.

“Tôi vốn có thể bỏ qua cho cậu, chỉ là cậu lần này hết lần khác lúc tôi tâm tình không tốt, cứ đâm vào nóng sừng, muốn tôi bỏ qua cho cậu cũng có thể.”

“Nếu cậu giả vờ kiên cường hơn, ngây thơ giống như trước vậy, không biết cái gì hết, tôi còn sẽ lưu lại một chút lòng trắc ẩn...Cậu đã làm cho tôi hoàn toàn mất đi kiên nhẫn, cậu bây giờ, sẽ chỉ làm tôi phiền lòng.”

Lạnh lùng vút xuống mấy câu đó, nhìn trên mặt của một cái mình khác kia, hiện ra biểu cảm tàn nhẫn gần như xa lạ, muốn ngăn cản thủ đoạn quyết liệt của hắn ta, đem Mạc Từ một khắc trước còn đang ở dưới thân mình thừa hoan cứu ra.

Tay vươn ra xuyên qua thân thể của mình, một loại tình cảm mãnh liệt từ trên người đối phương chuyển sang cơ thể mình, khinh thường, đồng tình, thất vọng, thỏa mãn còn có một tâm tư mờ mịt khó có thể nói rõ.

Nhiều loại tâm tình hỗn tạp với nhau, hỗn hợp thành dự vọng nguyên thủy muốn hủy diệt người Mạc Từ chật vật này.

Thật lâu thật lâu trước kia gặp nhau ở đình viện, khi đó là một cậu bé ngây thơ không biết gì, nhìn thấy đứa bé được bảo vệ rất tốt này, hướng người xung quanh làm nũng, bộ dáng vô ưu vô lo, ghen ghét giống như dây leo lan tràn.

Anh sẽ tốt hơn so với em ấy, anh mỗi chuyện đều cố gắng mười hai vạn phần, một ngày nào đó, gặp gỡ thứ mình không chiếm được đoạt lấy, tạp loại thì thế nào? Cho dù chỉ có thể trốn ở góc âm u, không thể gặp ánh mặt trời, anh cũng muốn kéo cái người đó ra, cùng anh cùng nhau rơi vào bóng tối.

Tuổi tăng lên, lần đầu tiên gặp là ở quán bar âm ỉ tối mờ, Mạc Từ ngang nhiên ương ngạnh không thèm để ý gì cùng người khác vung tay, chỉ vì cô gái trước mặt mà tranh hết một hơi, áp chế nhuệ khí của đối phương.

Đường nét lúc trước phát triển, Mạc Từ mi mục như vẽ, mỗi một nét bút đều mực vẽ đậm đà, hấp dẫn ánh mắt của tất cả người xem.

Mạc Từ khi đó là thần thái phi dương ngạo khí mười phần. Thế cho nên trong đám người vừa liếc đã nhìn ra, bản thân mang tâm tư không rõ đi qua, thay Mạc Từ giải vây, nói vài ba câu đã khiến cho Mạc Từ suy nghĩ đơn giản đem anh làm thành bạn tốt có thể quàng vai đi cùng nhau.

Là trả thù? Là cầu không được bị nhục nhã nên muốn ngoan độc kéo đối phương xuống nước?

Độc được trí nhớ của Triệu Hồng Tu khác, phân không rõ sương mù dày đặc cuộn cuộn ở đáy lòng.

Trên thế giới mỗi ngày đều trình diễn tiết mục không công bằng, vì sao bản thân phải chịu đựng loại không công bằng này? Thấy không quen người khác rất là tốt, không thích Mạc Từ thường thường động nụ cười ở trên gương mặt ngang nhiên tùy ý, thời gian ở chung càng lâu, loại không công bằng của nội tâm này chậm rãi hiện ra.

Rốt cục có một ngày, anh chiếm được cơ hội đại triển quyền cước.

Một cơ hội bày ra trước mắt, một con đường lờ lờ sáng lên đã ở dưới chân.

Anh lựa chọn thủ đoạn triệt để nhất, bày ra kế hoạch đả kích cả gia tộc Mạc Từ.

Từng bước một tiếp cận có mục đích, lần lượt làm cho Mạc Từ suy nghĩ đơn giản, không biết đạo lý đối nhân xử thế để lộ ra tin tức quan trọng.

Vẫn đứng ở sau màn, dùng tay người khác cầm đi toàn bộ, sau khi thành công, trên mặt Mạc Từ không còn ngang nhiên lúc đầu, bắt đầu trở nên chán nản, cô độc đi ở trong hẻm nhỏ hỗn tạp, một lần lại một lần chân chửi.

Lúc này anh nhìn thấy là gì?

Phát tiết ức nghẹn chôn giấu trong ngực nhiều năm, cảm giác mình mất đi rất nhiều.

Một người muốn đạt được cái gì, nhất định phải dùng thứ đồng dạng đến trao đổi.

Tính cách vận vẹo làm cho không công bằng trong lòng biến mất, chỉ là ức nghẹn biến mất, làm cho ***g ngực trống rỗng, không biết làm sao lần nữa nhồi vào.

Anh muốn chiếm được toàn bộ, đem Mạc Từ lúc trước nhận được mọi người yêu thương giẫm nát dưới chân, chậm rãi đạp nát tôn nghiêm của em ấy, làm em ấy tự mình nói lên thứ quý giá nhất.

Người thân, tài phú, sau đó là địa vị.

Hiện tại em hai bàn tay trắng, trở thành người không nhà để về, còn mắc nợ mình cái gì nữa?

Là nhiều năm ảnh hưởng chiếm cứ vị trí trong lòng anh, hay là đột nhiên mất đi đối tượng để trả thù không công bằng?

Hai loại tình cảm phức tạp đan xen, nhìn thấy Mạc Từ ở sông bạc thiếu nợ đồng lớn không trả nợ, anh nảy sinh ý đồ đem đối phương hoàn toàn hủy diệt trong đầu.

Ở trong kế hoạch đả kích Mạc gia, Mạc Từ chỉ là quân cờ có thể lợi dụng.

Ở chung ngắn ngủi, tính cách ngang nhiên kiêu ngạo trên người Mạc Từ anh đã từng âm thầm thưởng thức qua.

Mạc Từ hiện tại, xơ xác, quần áo rách rưới, kiêu ngạo ngang nhiên vốn có bị cướp đoạt toàn bộ, sống hèn mọn, yếu đuối có thể ức hiếp.

Thất vọng áp đảo trên nhục nhã, anh muốn nhìn một chút Mạc Từ anh đã từng thưởng thức qua, có thể yếu đuối đến mức độ nào.

Dao găm sáng choang kề sát trên ngón tay cái Mạc Từ, từng tác tới gần.

Mạc Từ bị bao phủ sợ hãi phát ra tiếng kêu thảm thiết thê lương, dùng hết khí lực toàn thân giãy ra, ý đồ thoát ra kho hàng đóng kín làm cho người ta hít thở không thông này.

Triệu Hồng Tu thần sắc lạnh như băng, bấy vì sở động, truyền đạt chỉ thị ngắn gọn.

Dao găm dùng sức đè xuống, tiếng gào thảm thiết im bật mà ngừng...

Triệu Hồng Tu mạnh mẽ mở mắt ra, bên tai tựa hồ còn lượn lờ tiếng gào thảm thiết, thời không đan xen.

Trong phòng một mảnh đen kịt chỉ có tiếng hít thở ồ ồ của anh.

Triệu Hồng Tu thật lâu hoàn hồn, lúc này mới phát hiện, sau lưng mình đã là một mảnh mồ hôi.

Cổ họng khô khan, cổ họng khô khan, cổ họng khô khan chân thật nửa sau.

Hai cái cổ họng cùng nhau, mồ hôi ẩm ướt sau lưng dán chặt chẽ quần áo vào phía sau mình, một mảnh lạnh buốt.

Tay trái của Triệu Hồng Tu dán ở trên trán, chậm rãi thanh tỉnh từ trong mộng cảnh quỷ dị.

Tỉnh mộng, trải qua lời nói đan xen trong mộng cảnh, cũng không còn buồn ngủ.

Triệu Hồng Tu xuống giường châm một điếu thuốc, nằm nghiêng ở bên giường, phun ra nuốt vào khói mù, đêm trắng đến tận bình minh.

Phiên ngoại: Bữa cơm đoàn viên

Đến gần tháng hai, mùa đông thành phố C không có bao trùm màu sáng trắng bạc, ngoài khơi thổi gió vào cũng không lạnh thấu xương. Nhiệt độ thành phố không giảm, ngược lại tăng lên đến mức ghen tị. Bởi vì nguyên nhân là Tết Âm Lịch, phố lớn ngõ nhỏ đều được điểm lên sắc đỏ rực rỡ khắp nơi, không khí hân hoan.

Ánh mặt trời ngày đông ấm áp tiến vào cửa sổ, len vào bên trong quấy nhiễu nhiều người ta. Hai người trên giường lớn kề sát vào nhau cử động cơ thể, tựa hồ từ trong giấc ngủ chuyển tỉnh. Người đàn ông vốc người rắn chắc nghiêng người, ngực trần theo động tác của anh lộ ra không khí, màu da lúa mạch khỏe mạnh cùng với cơ ngực có hơi nở nang làm có một loại ảo giác cả người tràn đầy sức mạnh, tập hợp sức mạnh và vẻ đẹp, đầy mắt trái của người đàn ông mang theo một phần sung sướng. Bất giác tay trắng nõn gác ở dưới bụng anh, bất giác dĩ kéo theo khóe miệng, dự định len lút xuống giường để chuẩn bị bữa sáng hôm nay.

Anh cẩn cẩn dục dục từ trong chăn rút ra, dao động nho nhỏ nhưng vẫn bị người bên trong miễn cưỡng phát hiện, người đang quần quýt phát ra tiếng hừ bất mãn, lầm bầm vài câu, lại như là cảm giác được lò lửa bên người rời đi, cậu giật giật ngón tay, một lần nữa quần trên người đàn ông lộ nửa cơ thể, đem gương mặt theo quần tính gối ở trên ngực người đàn ông, khẽ ậm ọ vài cái, phát ra rì rầm không rõ nguyên do, hướng lò lửa bên người dựa sát vào.

“Mạc Từ, ngoan, để anh trước đi làm cơm.”

Người đàn ông bất đắc dĩ cười ra tiếng, trong ngực chấn động khiến cho người nửa tỉnh nửa mơ hồ ngẩng đầu lên, “Ừm, ừm vậy...”

“Anh phải dậy, em ngủ nhiều thêm một hồi nhé.” Người đàn ông đem vẻ mặt mơ hồ của cậu thu hết vào tầm mắt, rốt cục nhìn không được, cúi đầu ở trên gương mặt mang theo hồng nhợt của Mạc Từ hôn một cái.

“Đừng, em lạnh.” Mạc Từ gấp một cái, khóe mắt tràn ra vài giọt nước trong suốt, mang theo âm thanh lầu bầu giọng mũi dày đặc truyền vào trong tai người đàn ông, là hết sức mê người.

Cậu đem chân gác trên đùi người đàn ông, ưỡn tiến vào trong ngực rắn chắc của người đàn ông, lắc đầu biên độ nhỏ. Sợi tóc mềm mại nhẹ nhàng vuốt ve cơ thể người đàn ông, người đàn ông cảm giác được rõ ràng dòng điện từ sống lưng truyền đến, len vào toàn thân, một trận tê dại.

“Thế thì lúc đói bụng em sẽ làm loạn lên, bữa sáng hôm nay làm bánh Ngân Hạnh mà em thích nhất.” Người đàn ông phóng mềm âm điệu, cánh tay thon dài rắn chắc vỗ vỗ sau lưng trần trụi của Mạc Từ, bên tai Mạc Từ nói nhảm rõ từng chữ.

Hơi thở yếu ớt xẹt qua bên tai, Mạc Từ uốn người, ghét người đàn ông quá lả nhãi, mở lớn miệng, một ngụm cắn ở trên ngực rộng rãi của người đàn ông, lầm bầm nói: “Không được đi, em muốn ngủ thêm nữa.” Hàm răng giật giật, âm thanh phát ra không rõ biến mất giữa môi với răng, nhiễm ướt ngực người đàn ông, cũng thành công vén lên dục hỏa của người đàn ông.

“Là em nói đó.” Người đàn ông cong khóe môi, trong đôi mắt màu đen lóe ra hào quang, hơi cúi đầu, chống trên trán Mạc Từ, dọc theo cái trán trơn bóng hôn thẳng đến cổ.

Ở trên cái cổ thon dài hung hăng mút một ngum, người đàn ông rút cuộc đánh thức được Mạc Từ trốn ở trong chăn không chịu ra.

Mạc Từ mới vừa tỉnh ngủ chống cự xô đẩy người đàn ông, không cho anh tới gần, cuốn chăn, chuẩn bị cùng người đàn ông phản kháng đến cùng.

“Để em ngủ! Anh khiến em cả đêm không ngủ đủ giấc, đừng mà...”

Âm thanh khàn khàn mang theo vài phần oán giận nói, tung chăn qua, phủ đầy lên thân của mình.

Người đàn ông nghe được oán giận của Mạc Từ không cho là đúng, tiếp tục ở trên cái cổ lộ ra ngoài cày cấy, tạo lên ấn ký của mình.

“Cưng à, đều không phải anh đến quấy nhiễu em, là em bắt đầu quấy nhiễu anh trước, hiện tại, em sẽ phải phụ trách đối với hành vi của mình.”

Môi nóng hổi rơi xuống xương quai xanh mẫn cảm của Mạc Từ, kỹ thuật hôn môi bắt đầu lưu lại dấu vết nhột nhạt, yêu thương liếm mút vết sẹo.

Cho dù vết thương khỏi hẳn đã lâu, nhưng anh mỗi một lần thấy, sẽ thêm một phần áy náy.

Hô hấp nóng rực của người đàn ông phun xung quanh Mạc Từ, kéo không khí xung quanh xao động theo, tăng tốc lưu động.

Vành tai, gáy, xương quai xanh, đầu nhũ nhạt màu, vòng eo.

Mỗi một chỗ mẫn cảm, đều bị người đàn ông từ lâu nhớ kỹ kích thích một lần.

Cái chăn ở trên người chẳng biết lúc nào trượt xuống mặt đất, động tác trêu chọc khêu gầy của người đàn ông thành thực, làm Mạc Từ không có lực chống đỡ cả người bủn rủn, sử dụng không được khí lực.

Bộ phận mẫn cảm thân dưới bị bàn tay mang theo vết chai mỏng của người đàn ông cầm lấy, tiết tấu bị đối xử vừa thô lỗ vừa ôn nhu.

Mạc Từ sau khi phóng thích xụi lơ ở trên giường, ánh mắt mê ly.

—— Nhưng mà việc này vẫn chưa bắt đầu.

Người đàn ông dùng tư thế có thể làm cậu thoải mái đi vào trong cơ thể cậu.

Khi thỏa mãn kết hợp thì xen lẫn kêu rên chồng chất.

Kích thích sau khi hướng lên tận trời, lại rơi vào vách núi đá mai một tất cả cảm quan, trời đất xoay tròn, lực đạo nặng mạnh đẩy mạnh vào chỗ sâu trong tim, phảng phất như linh hồn bị đâm thủng.

Cảm giác thể xác và tinh thần hòa hợp khiến hai người quên mất thời gian trôi qua, ở trong thời gian vụng trộm khát cầu đối phương, thẳng đến sóng biển lớp lớp chồng chéo yên lại, dung nhập vào biển cả mênh mông...

Ở trong tấm gương soi cái cổ của mình xuất hiện nhiều ấn ý đỏ thắm, Mạc Từ mặc áo lông hung hăng trừng người đàn ông bên người, “Biết rõ ràng phải đi gặp cha với anh trai, anh còn cố tình làm ra những dấu vết này, anh!”

“Là em chọc lửa trước, cục cưng.” Người đàn ông giơ khoe miệng, mang theo một mặt cười xấu xa cùng với hình tượng ôn trọng trái ngược nhau, đối với Mạc Từ thay đổi xưng hô.

“Nói vậy, còn nữa, đừng đối với em dùng cái tên gọi buồn nôn kia!”

Mạc Từ quả nhiên xù lông, gương mặt mang theo hồng nhạt chưa hoàn toàn lui ra , nổi giận trên hai gò má của Mạc Từ tôn lên con mắt mang theo ánh nước đặc biệt sáng ngời.

Người đàn ông cúi người để thắt xong cravat, thừa dịp lúc Mạc Từ còn đang tức giận không được tự nhiên, xoa xoa cái đầu nhỏ rối bời của Mạc Từ, nhỏ giọng an ủi, “Đợi mang một cái khăn quàng cổ thì sẽ không nhìn thấy, em trước mặt quần áo, anh tìm khăn quàng cổ cho em.”

Tiết tấu chậm hơn nửa nhịp, đợi Mạc Từ phục hồi tinh thần lại thì Đoạn Phong đã đi ra phòng tắm.

Mạc Từ sợ làm lỡ thời gian, không có tính toán với Đoạn Phong nữa mà tiếp nhận mang vào khăn quàng cổ Đoạn Phong đưa cho, cầm lấy quà đã sớm chuẩn bị tốt, ngồi vào xe, chuẩn bị quay về Mạc trạch ăn một bữa cơm đoàn viên.

Mạc trạch.

Một mảnh đèn đóm.

Mạc Từ cùng Đoạn Phong song song đi vào phòng khách, Mạc lão gia ngồi trên ghế thái sư đằng hắng vài tiếng, đường nhìn rơi vào trên người vợ chồng son đến muộn vài phút, đặt tách trà trong tay xuống, đang muốn đứng lên.

“Cha, xin lỗi đã đến muộn, con bồi tội cho cha, món quà này là một chút tâm ý, cha sẽ thích.”

Mạc Từ nhìn thấu tính tình của cha nhà mình, mang theo dáng tươi cười lấy lòng, tiến lên phía trước, ý bảo Đoạn Phong phía sau đem quà lấy ra.

“Đây là?” Ban đầu Mạc lão gia muốn giáo huấn vợ chồng son quanh năm không ở nhà, chần chừ hỏi, nhìn thoáng qua cái thứ đồ bọc vải đỏ bên ngoài.

Đoạn Phong đứng lúc kéo vải đỏ xuống, lộ ra cái ***g chim ngụy trang rất khá, vải đỏ khoảng khắc bị kéo ra, chim Yểng trong ***g chim đầy sức sống đập đập cánh, âm thanh kêu ra đều không phải ‘Chúc mừng phát tài’ mà hai người dạy dỗ đã lâu, mà là ‘Buồn chết rồi!’ làm cho hai người dở khóc dở cười.

“Hi hi hi...”

Hai cái Hồn Thế Ma Vương của Mạc trạch ngã xuống trên ghế, cậu bé ăn mặc lễ phục Đường bước hai cái chân ngắn nhỏ, leo lên chân của ông nội nhà mình, ngồi ở trong lòng ông cụ, chọt chọt cái ***g chim đặt ở trên bàn, con mắt hiếu kỳ trừng lớn.

“Chim nhỏ lại nói, chim nhỏ lại nói nha!”

“Ngu ngốc.” Búp bê gái mặc lễ phục đồng dạng chẳng biết khi nào thì đến bên cạnh em trai, lạnh lùng nói, trên hai gò má ngậy thơ vốn là nghiêm trang, búp bê trai trừng to mắt nhìn về phía chị gái, chỉ chỉ ***g chim.

“Nó lại nói...”

Mạc lão gia bản mặt cứng nhắc nổi lên tâm trạng tốt bị hai nhóc con kia quấy rầy, một trận đau nhức, cũng không làm dáng điệu nghiêm túc nữa, ánh mắt dừng ở trên người cháu trai trong lòng, Mạc lão gia ho khan một tiếng, phân phó Đạt tẩu dọn cơm, ôm cháu nội, dùng nhân thân ý bảo sau khi ăn cơm xong thì nói chuyện một hồi.

Mạc Từ cười gật đầu, mấy năm nay, cậu và Đoạn Phong vẫn là trốn ở nước F, tham gia thi đấu lớn lớn nhỏ nhỏ, lấy ngón tay liệt kê cũng không đủ.

Cha nhất định là bức bối cậu không về nhà đi...

Cả nhà dời đến bàn ăn.

Bữa cơm phong phú, món ăn tỏa nhiệt tản khắp xung quanh. Đạt tẩu vì mọi người Mạc gia mà chuyển sang tự ủ rượu mơ, trên mặt hòa hợp êm thấm.

Mạc Từ đứng lên, trước cho chủ tọa Mạc lão gia kính rượu, sau đó là anh trai Mạc Ngôn, chị dâu Lý Khả kính rượu.

Đoạn Phong bắt chước làm theo, bắt đầu bưng ly rượu, hướng Mạc lão gia kính rượu, “Bác Mạc, chúc ngài thân thể khỏe mạnh!”

“Cậu gọi cái gì?” Mạc lão gia có ý định làm khó dễ Đoạn Phong, kéo dài ngữ điệu, Mạc Từ trợn liếc Mạc lão gia, bất động thanh sắc uy hiếp.

“Cha vợ.” Đoạn Phong đổi giọng, bưng chắc ly rượu.

“Không, vợ của A Từ, cậu nên gọi ta là cha.” Mạc lão gia lắc đầu, râu mép không gió tự rung, hung hăng mà run lên, con mắt chiếu sáng, tiếp nhận rượu Đoạn Phong đưa qua, một hơi hết sạch.

“Cha.” Đoạn Phong biết nghe lời, lập tức đổi giọng, thấy trên bàn cơm vài vị cong khóe miệng, lơ đãng kéo tay Mạc Từ, “Yên tâm, không sao.”

“Thằng nhóc thối, khủy tay của cậu xoay ra ngoài!” Mạc lão gia mở đầu một hồi mắng chửi, làm cho cháu trai chái gái ha ha cười to, “Râu mép ông nội lại động đây!”

Bò lên người ông nội, thừa dịp nắm loạn râu mép của ông nội, búp bê trai hoạt bát hiểu động vỗ vỗ bàn tay, phá hư kế hoạch của ông nội chuẩn bị ra oai phủ đầu cô vợ nhỏ của Tiểu Tô Tô.

Lý Khả bên người Mạc Ngôn nhìn thấy biểu tình xoắn xuýt của Mạc lão gia, cho rằng con trai túm đau ông nội, vội vã kêu con trai thả râu mép ông nội ra.

Mạc lão gia thu hồi ánh mắt phần nộ, giải cứu râu mép của mình, đùa a đùa cháu trai nhỏ hoạt bát hiểu động.

Búp bê trai giọng ngây thơ phụ họa lời con nít, làm cho khách và chủ hết sức vui vẻ một trận.

Sau khi ăn xong, búp bê nam gương mặt phúng phính đến bên cạnh Mạc Từ, ngẩng cao khuôn mặt tròn tròn, hướng Chú nhỏ dứt lốt đòi phần thưởng.

“Tiểu Tô Tô, cháu lại cứu chú một lần nha, chú đáp lại máy bay điều khiển từ xa cho cháu, nhất định phải cho cháu nha.”

Nhìn búp bê trai ‘Nhiều lần lập công’, Mạc Từ nhéo gương mặt của phúng phính của bé, gật đầu, kéo khóe môi, “Yên tâm, Đồng Đồng, Chú nhỏ cũng không nói dối.”

Cùng búp bê trai ghé ngón tay, ước định ‘Một trăm năm không cho phép thay đổi’, búp bê trai nghiêm túc lắc a lắc đầu, tiến gần lên, hôn Mạc Từ một cái, đem nước miếng trét ở trên mặt Mạc Từ, hài lòng cười, chuẩn bị lại thơm thơm một chút Tiểu Tô Tô, lại bị vợ nhỏ Tiểu Tô Tô nhấc lên, nhét qua một bên.

Búp bê trai còn chưa có thơm đủ, tức giận trừng mắt vợ nhỏ Tiểu Tô Tô, Tiểu Tô Tô cùng bé nói, bé cũng không phản ứng, hừ một tiếng, ngồi xổm ở góc tường vẽ vòng tròn.

Cùng cha tạm biệt, hai người đi ra Mạc trạch, trên bầu trời màu đen sao lóe rực rỡ.

Mạc Từ được Đoạn Phong nắm bàn tay, hai người sóng vai đi bên nhau.

Xa xa là ngọn đèn vạn nhà, hô hấp nóng rực bên tai.

Cuộc sống ổn định, năm tháng bình yên.

~ Toàn văn hoàn ~

101. Quyển 3 - Chương 31: Phiên Ngoại: Khi Đó Tương Kiến

E&B: Jade

Phiên ngoại: Khi đó tương kiến

[1]

Đó là một ngày giữa hè tràn ngập tiếng ve kêu.

Mạc Ngôn ôm em trai trên mặt còn vương vệt nước mắt, ngồi ở trong lương đình phía trước tòa nhà.

Gió nhẹ ngày hè nóng hầm hập thổi qua bốn phía lương đình quán quýt trên dây leo màu xanh biếc, thoáng cái làm khô ẩm ướt trên mặt Mạc Từ, thổi qua hai anh em đang dựa sát vào nhau.

Bên ngoài lương đình là từng tiếng ve kêu không biết mệt mỏi, ánh mặt trời trải đầy khoảng đất trống bên ngoài lương đình, trực tiếp chiếu trên loài hoa cỏ không biết tên ở đối diện.

Cảm giác ẩm ướt trên bờ vai vẫn còn đó, cánh tay cùng em trai dính vào một chỗ liên tục không ngừng toát ra mồ hôi. Sau khi cái nóng qua đi, là cảm giác mát mẻ bốc lên.

Mạc Ngôn thoáng cúi đầu xuống, đến gần nhìn bàn tay to trên đôi má của em trai.

Bé con mới vừa rồi còn đang khóc gào thét không ngừng hiện tại im lặng gồi lên cậu, đem nửa người gắt gao kề sát vào mình. Trên khuôn mặt trắng ngần gần như trong suốt, hai đường bị gió thổi khô, hiển nhiên vết nước mắt rõ ràng phá lệ dễ thấy.

Duỗi ra bàn tay của mình, Mạc Ngôn cẩn cẩn dục dục kéo ra khoảng cách của hai người, không để cho em trai hầm nóng đến hồng.

Bé con đã khóc đến mệt mỏi đột nhiên vừa động thì dẫn đến thêm vào đánh nấc thút tha thút thít, một chút lại một chút. Nhức nhích tay chân tựa hồ không thấy nóng càng tiến thêm một bước dán bản thân vào, đem mặt chôn vào lồng ngực của cậu. Xao động một hồi, rốt cục chân tay thả mềm nhũn chậm chạp thở ra, úp úp mở mở một tiếng lại ngủ thật say.

Đợi cho em trai an ổn lại. Mạc Ngôn bắt đầu nhấc tay lên trên đầu đã ngừng khóc thút thít, vuốt ve qua lại mái tóc mềm mại của bé con.

Đứa em trai này...

Là nên được tất cả mọi người nâng trong lòng bàn tay sủng ái.

Bé con tuổi nhỏ nhưng khuôn mặt đã động lòng người, tính cách cũng rất quật cường. Mạc Ngôn ngần ngại một hồi, tiếng vang vừa rồi trong đại sảnh, cha đã quát tháo một phen.

A Từ...Em cái gì cũng không hiểu.

Mạc Ngôn đành chỉ động tác trên tay, bắt đầu nổi lên đau lòng.

Mẹ vừa mới ra đi vốn cần phải thế chỗ của người, đem em trai bé nhỏ yếu ớt ôm vào trong ngực an ủi một phen.

Thế nhưng, mẹ đã mất, sẽ không ai như người, ở trong đêm ôm em trai vào trong ngực, gồi lên cùng một cái gối đầu, hô hấp giao thoa, cùng nhau thiếp đi.

Em ấy, nên hiểu nỗi khổ sở của cha, cũng có thể giả vờ như cái gì cũng không nghe thấy, bình tĩnh tiếp nhận sự thật.

Đây là bi ai khi sinh ra ở nhà giàu có.

Không có tự do, hết thấy dùng lợi ích gia tộc làm trọng.

Hôn nhân, cho tới bây giờ đều là thành lập trên lợi ích ngang hàng của hai bên. Cha lại cưới vợ...Cũng là chuyện đương nhiên.

Em trai không nên kích động như thế, không nên phản đối kịch liệt như thế...

Cậu hiểu, cậu minh bạch.

Minh bạch em trai không muốn bị người khác chiếm lấy tâm tư của cha.

Bé con đơn thuần như vậy, người mẹ trong bầu trời nhỏ nhỏ đã ra đi, chỉ còn mình và cha.

Cái loại người lạ lẫm tiến vào tòa nhà, cảm thấy tràn ngập mùi xa lạ...Cậu cũng không thích được.

Cùng cha khóc lớn đại náo, cổ khàn giọng mà nhảy mạnh lên bàn lớn, hy vọng người cha luôn luôn yêu thương của mình đồng ý không cưới.

Nắm chặt góc áo của cha, dùng đôi mắt ướt sũng để cho cha thỏa hiệp.

A Từ, em không nên...

Cầm lấy đôi bàn tay buông xuống bên người của Mạc Từ đang thở vù vù, nhìn thấy vết ấn hồng hồng trên gương mặt. Mạc Ngôn nhìn không được nhẹ nhàng vuốt ve an ủi, hy vọng những tụ huyết kia tản đi.

Những vết này, làm cậu nhớ tới thời gian sinh bệnh thật lâu trước kia.

Cái con quỷ nhỏ thích khóc lại dính người gắt gao cầm lấy góc áo của cậu, không muốn thả ra. Dem giường mặt mệt mỏi dính sát vào tay của cậu mà không muốn rời đi.

Như là thế giới này chỉ có một mình cậu.

Mặc cho cha cùng Đạt tẩu tới khuyên bảo, cũng không buông ra tay đang nắm lấy góc áo.

Mạc Ngôn nóng sốt mơ hồ nên cũng không biết làm sao, em trai nho nhỏ cứ thế kề sát tay cậu, ở trên giường bệnh qua một đêm.

Lúc tỉnh lại, một đường ánh nắng mặt trời sớm mai xuyên thấu qua lớp rèm mỏng màu trắng, chiếu lên trên mặt.

Lúc đó mới biết được, hóa ra lúc sinh bệnh, cũng có người lo lắng như vậy, làm bạn với cậu như vậy, cùng một chỗ vượt qua...

Bản thân cũng nhỏ tuổi nhưng đã sinh ra một tình cảm ấm áp không rõ, tựa quây, ngoài ý muốn đánh thức em trai đang dựa sát vào của cậu.

Trên khuôn mặt nhỏ nhắn ngày thường sạch sẽ mang theo vệt nước mắt, nước mũi đã khô. Khuôn mặt đủ mọi màu sắc tràn ngập kinh hãi.

Dựa sát vào cậu, muốn nói cái gì lại bởi vì khóc quá lâu mà nói không ra lời.

Một đôi tay trắng trắng mềm mềm như thế, in đầy vết ngấn, tụ huyết tập trung ở một chỗ, nhẹ chạm vào thì chỉ nghe em trai khê hút khí lạnh.

Vào thời gian không có mẹ, là bọn họ hai người vai dựa vào vai, tựa vào cùng một chỗ, chống đỡ thoát ra tối đen tập kích.

Loại cảm giác huyết nhục tương liên này, làm đáy lòng cậu truyền đến từng cơn đau nhức.

Mà hiện tại, đứa nhỏ này lại lớn tiếng la khóc, không muốn thỏa hiệp. Làm cho tất cả mọi người vây xung quanh bé, làm cho bầu trời xanh thẳm của bé thấp xuống...

Khờ dại lại kiêu căng...Cậu có thể đem bé làm gì bây giờ?

Trên người một thân mồ hôi khó chịu, Mạc Ngôn sờ lên đầu của Mạc Từ, thoáng cái đứng lên, cơ thể bởi vì thật lâu không có hoạt động nên thập phần cứng ngắc. Mạc Ngôn lắc lắc vài cái, rốt cục đứng vững. Ôm chặt cơ thể cơ mềm mại yếu ớt vào lòng, Mạc Ngôn đón ánh nắng mặt trời khô nóng đi vào trong tòa nhà đối diện.

[2]

Mặc dù em trai liều mạng chống cự không chịu mặc lễ phục, vẫn là tránh không được bị Đạt thúc Đạt tẩu đặt ở trên giường, thay một thân quần áo chán ghét.

Khóc la vô ích, chơi xấu trên mặt đất lăn lộn cũng không có người nào để ý.

Bé con hát một hồi lâu kịch như là đột nhiên nghĩ thông suốt cái gì, trên sàn nhà đứng dậy. Cánh tay nho nhỏ giương thật rộng, một đường hướng cậu vọt tới, trong hốc mắt hồng hồng hàm chứa lệ óng ánh, kêu la muốn mình ôm một cái.

Đường nét bộ mặt cứng nhắc của Mạc Ngôn dịu xuống, ngọn đèn êm dịu chiếu vào trên người bé con yếu ớt kia, cơ thể nhỏ bé mềm mại ấm áp thân thiết dán vào mình, mái tóc mềm mại của cái đầu kia dường như phản xạ dưới ngọn đèn, tỏa sáng rực rỡ.

“A Từ, ngoan.” Lúc này bản thân chỉ có thể ôm đứa em trai đã mất đi người mẹ yêu thương này.

Bé còn nhỏ như thế.

Bàn tay của bé giống như con mèo nhỏ trong nhà, nho nhỏ mềm mại.

Trong con người không phải đen nhánh lóa nước mắt, nhìn qua hết sức đau lòng.

Bé ngoại trừ khóc cái gì cũng không biết ——

Mạc Ngôn từ trong túi lấy ra một nắm kẹo, nhét vào trong lòng bàn tay của em trai đang thở vù vù. Dùng âm thanh nhẹ nhàng mềm mại nhất đi an ủi: “A Từ, ngoan, em phải đi tham gia tiệc tối, đợi trở về cho em đường đường.”

“Thật sự...Không được phép lừa gạt A Từ...Không được phép!” Bé con nho nhỏ đánh nắc, vai nảy lên đánh thút tha thút thít, đem lời nói thành cà lăm.

Nhưng trên khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo mang theo ngậy thơ nồng đậm, cái miệng vẩu cao cao lên. Con mắt tròn tròn phía trên mũi trũng trũng, sợ mình đổi ý.

“Không lừa em.” Mạc Ngôn vỗ vỗ cái đầu nhỏ ngẩng cao cao của em trai, bên môi tràn ý cười.

“Anh hai làm dấu ngón tay~” Giọng nói của bé con đặt biệt ngọt ngào mềm mại như là kẹo đường, phóng vào trong không khí.

“Được.” Mạc Ngôn kéo cái ngón tay nhỏ ở trên chạm nhẹ một cái, mặc cho em trai nắm tay của cậu, vừa kéo vừa lắc.

Mạc Ngôn (cười) hạ thất lưng, thay em trai sửa sang lại một chút lễ phục toàn bộ đều là nếp nhăn, nhớ tới đoạn thời gian em trai sinh ra, heo con toàn bộ màu hồng dựa vào trong ngực của cha, quyến luyến nha nha kêu to.

Vô ưu vô lực, đem nước miếng bôi trên ngón tay của mình.

Bé không có suy nghĩ, đối với cái bản thân muốn chỉ biết biểu hiện ra mình là vui giận. Hoặc là khanh khách cười to, hoặc là thảm thương khóc lớn.

Thậm chí đã quên hai giờ trước còn đang cùng cha thổi bong bóng, khóc đến thảm thương.

Mạc Ngôn ôm em trai bắt đầu ôm liếm kẹo trên tay, ngồi trên xe hướng đến yến hội.

Trên đường đi không có khóc lớn đại náo, có lẽ là nhớ thương kẹo của mình, em trai có vẻ hết sức yên tĩnh. Đi theo phía sau cha, đem em trai giao cho quản gia của chủ nhân yến hội, nhiều lần dặn dò, đợi cho em trai bảo đảm mới yên tâm rời đi, hướng chủ nhân chúc mừng.

Trên yến hội ăn uống linh đình, danh viện thực nữ mặc lễ phục dạ hội, đều tự kéo bạn nam, thấp giọng nói chuyện với nhau.

Không có ai chú ý tới một bé con trong phòng nghỉ ngơi, thừa dịp ông quản gia râu mép dài trắng bóng không chú ý, bé con vụng trộm chạy ra ngoài.

Đôi mắt to linh động trong nháy mắt, hiếu kỳ nhìn xem những người lớn khiêu vũ trong đại sảnh.

Cười khanh khách, từ dưới bàn tròn bò đến gần bánh ngọt giữa đại sảnh, lợi dụng không có người chú ý, vụng trộm gơ tay kẹp lên bánh gato dâu tây được xếp cao cao, đem khuôn mặt dính bơ của mình lau sạch.

Chơi đùa đủ rồi sau lại theo dưới bàn chui trở về, nhìn thấy sàn nhà có thể làm thành cái gương để dùng, hết sức hiếu kỳ mà chột chột. Một hồi thì đâm gò má non nớt của mình, một hồi thì chìa chìa khuôn mặt dính cái gì kỳ quái trên sàn nhà.

Tiếng nhạc ung dung kéo dài vọng lại trong đại sảnh, du dương uyển chuyển, ngọn đèn tà tà mờ mờ chiếu xuống trên mặt mọi người, làm cho hình dáng khuôn mặt cũng càng lúc càng nhu hòa.

Rượu, mỹ nhân, yến hội.

Bóng đêm đang dày đặc.

Khuôn mặt tinh xảo của bé con đang bị bơ bánh ngọt làm cho bẩn bẩn, mờ mờ thấy hai hàng lông mày nhạt cong cong. Bởi vì bò qua bò lại trên mặt đất nên tro bụi trên mặt đất dính lên quần áo, khiến cho bộ lễ phục chế tác tinh xảo hoàn toàn thay đổi.

Nhìn thấy ngoài cửa có mặt trăng hình tròn cùng bóng cây vô cùng kì quặc. Bé con như con mèo nhỏ tay chân linh hoạt, cứ như vậy mà lảo đảo lắc lắc chạy ra bậc thềm cao cao ngoài cửa, nhìn thấy dinh viện tràn

đầy hoa cỏ, đu dây màu trắng dưới dây leo màu xanh biếc, hưng phấn nhào tới, dùng tư thế ngốc nghếch bò lên trên cái đu dây xinh đẹp.

Rạng rỡ a rạng rỡ, một người chỉ có thể đứng đưa đu dây một khoảng cách nhỏ. Không có anh trai ở một bên đây, bé con rất nhanh chán ghét cái trò chơi này.

Đầu kia đình viện truyền đến tiếng khóc âm ức, Mạc Từ bé nhỏ phù phù một tiếng nhảy xuống đu dây, hiểu kỳ hướng ở trong chỗ sâu nhất trong đình viện đi đến.

Âm thanh côn trùng kêu vang tất tất tốt tốt cùng với tiếng khóc nức nở nặng nề, Mạc Từ bé nhỏ mở to hai mắt, chậm rãi tới gần, đưa tay nhắc lên vai bé trai đang đem đầu vùi trong đầu gối.

“Bạn đừng khóc...Mình có đường đường...”

Tay Mạc Từ bé nhỏ bị hung hăng hất ra, cái bé trai ôm hai chân kia mạnh mẽ xoay cơ thể, trừng liếc Mạc Từ.

“Bạn không cần đường đường...” Mạc Từ bé nhỏ bị ánh mắt của bé trai làm cho sợ hãi, sợ tới mức nhanh khóc. Nước mắt trong hốc mắt một vòng một vòng đảo quanh, lại bị cổ nén lại không cho rơi xuống.

“Không cần mày lo!” Một tiếng hô phần nộ kèm theo khóc nức nở, dọa sợ côn trùng trong đình viện dừng kêu hơn mười giây, sau đó là càng thêm ra sức kêu to...

“Bạn không cần đường...đường” Mạc Từ bé nhỏ cố chấp đem kẹo sữa trong túi áo nhét vào trong tay bé trai, lui ra phía sau vài bước, nhìn xem con mắt tràn đầy đề phòng của bé trai.

Mạc Từ đánh nắc một cái, đôi mắt mơ hồ nước mắt.

“Đường đường sạch sẽ...” Bé không biết lại vì sao có người đối xử hung ác với bé, miệng của Mạc Từ bé nhỏ thành hình cung lộn ngược méo xẹo xuống.

“Mày cút đi!” Bé trai chỉ cảm thấy tiếng khóc của Mạc Từ bé nhỏ ầm ĩ, mạnh mẽ đứng dậy, trong đôi mắt bởi vì nguyên nhân có nước mắt mà trở nên sáng ngời.

Đôi mắt sáng loáng như dao nhỏ gọt hoa quả, đâm vào mắt người khác.

“Bạn không cần đường đường, không tốt...Không cho phép hung mình!” Mạc Từ bé nhỏ nhìn thấy toàn thân bé trai toát ra khí tức nguy hiểm, sợ tới mức rút đầu trở về, như là nghĩ đến anh trai lập tức sẽ đến giáo huấn nó, lồng ngực nho nhỏ của bé con nâng cao, giả vờ như một bộ bé không sợ hình dáng của nó.

Khuôn mặt bị làm cho vô cùng thê thảm, phối hợp một bộ biểu tình ‘Ta là nam tử hán’, bé trai tránh ở chỗ tối khóc sặc sụa xuống, thiếu đi sắc bén vừa rồi, duỗi tay muốn đi sờ thân hình nho nhỏ của bé con này, lại bởi vì Mạc Từ bé nhỏ đề phòng trốn tránh mà buông xuống.

“Mình không sợ bạn, anh hai mau đến!” Mạc Từ bé nhỏ sợ hãi lui ra phía sau vào bước, lớn tiếng la lên.

“A Từ, em ở đâu?” Giọng nói thiếu niên từ đầu bên kia đình viện truyền đến, nghe rõ ràng.

“Anh, anh hai!” Mạc Từ bé nhỏ trong nháy mắt quên đi nguy hiểm, căng cổ họng la to anh trai của mình.

Sau rừng cây hiện ra bóng dáng một thiếu niên, thân thiết mà ôm bé con vóc dáng thấp thấp, âm thanh nho nhỏ, dùng ngữ điệu lo lắng an ủi.

Bé trai rất nhanh đình chỉ tiếng khóc rất nhanh xóa đi nước mắt trong hốc mắt, ghen ghét nhìn xem một lớn một nhỏ trước mắt. Ra sức ngẩng đầu lên, ngăn lại chua xót trong lòng.

“Anh, A Từ hơi sợ.” Bé con nhỏ nhỏ dựa đầu chôn trong ngực thiếu niên, dùng giọng nói ngọt dẻo vung ra nũng nịu. Duỗi bàn tay thử ô ô, chỉ hướng bé trai khi khế bé.

“Ai kêu em chạy loạn, quần gia nói không thấy em, em không biết anh cùng cha có bao nhiêu lo lắng!” Thiếu niên đem ánh mắt quăng vào bé con làm nũng trên người, trong tiếng nói răn dạy khuếch tán trong không khí, trở thành một loại an ủi sủng nịch.

Bởi vì toàn bộ ánh mắt không phân ra chỗ khác, thiếu niên cũng không có nhìn thấy ngón tay em trai duỗi ra, đi ra đình viện, từ đầu đến cuối cũng không có hướng bên này nhìn lại.

Bé trai bị xem nhẹ cảm giận lau mặt, trong mắt hiện lên một tia không cam lòng.

Nó là con lớn của vợ bé, từ nhỏ đã nhận xa lánh của vợ cả của cha. Dem so với em gái nhỏ một tuổi ghé vào trong ngực mẹ làm nũng thì, nó sẽ bị mẹ mình tiếp nhận theo cách phương thức huấn luyện nghiêm khắc của người thừa kế.

Dựa theo quy củ lễ nghi của xã hội thượng lưu hành động, không khóc không nháo, tĩnh lặng quá mức.

Ở cái nhà lạnh như băng này, làm sao có thể có thân nhân ôm nó như vậy.

Một màn trước mắt kích thích thật sâu vừa vặn châm biếm bé trai. Đây một âm thanh “Tập – Loại” chói tai đến cực điểm đến nay vẫn đang quanh quẩn trong tai.

Cái bé con được bảo vệ rất kĩ này làm nó sinh ra một cỗ cảm xúc khó chịu. Đó là tức giận bị người bỏ lơ, ghen ghét không chiếm được thân tình, ác độc muốn hủy diệt sạch phần tốt đẹp đó.

Trong lòng nảy sinh lan tràn. Tính cách cực đoan giống như dây leo tiến lên phía trước sinh trưởng, từng chút bò ra ngoài cơ thể.

Một ngày nào đó nó muốn hủy diệt phần tốt đẹp đó, một ngày nào đó nó muốn có người như vậy ôm nó. Bé trai trong bóng đêm nắm tay nắm chặt, nhìn xem hai người một lớn một nhỏ dần dần đi xa, đem không cam lòng trong nội tâm chôn dấu đến chỗ sâu nhất. Chui đi lệ khô, đi đến yến hội trong đại sảnh, đi đến bên người cha, đem chuyện gì cũng chưa có phát sinh qua.

Ai cũng không biết, bé con nho nhỏ, bởi vì né lui tránh đi, lại rước lấy phần trả thù gần như hủy diệt này.

Ai cũng không biết, bé trai còn chưa lớn lên, lại có một ngày vì tâm lý sai lệch chôn dấu thật lâu trong lòng mà hủy diệt một người khi còn sống.

Lúc đó phần gập gờn nhiên tốt đẹp, toàn bộ lại bị bao trùm cảm xúc xấu xí, trở nên rắc rối phức tạp.

Tương lai, bất luận kẻ nào cũng không có cách nào đoán trước được.

Bóng cây di động, ngày dời sao chuyển.

Thời gian lâu như vậy, lại dài như vậy.

102. Quyển 3 - Chương 32: Phiền Ngoại: Một Phần Giảm Béo Của Cua Đồng

Đầu lưỡi linh hoạt tiến vào vừa vặn vào hết trong miệng, liếm láp khoang miệng mang theo vị ngọt.

Đảo qua khớp hàm khe hở, nhẹ nhàng đụng vào đầu lưỡi của người nào đó, dùng sức mút vào.

Quả cherry trên bàn thủy tinh được người đàn ông cầm lấy đến, vào lúc người nào đó thả lỏng, người đàn ông ngậm vào quả cherry, cho người nào đó đang thở gấp một cái hôn sâu, đem quả cherry đẩy vào khoang miệng của người nào đó, dùng đầu lưỡi để quả cherry tiến vào.

Lúc hai nhánh lưỡi chống nhau đè xuống quả cherry ở trong khoang miệng trần trọc, rốt cuộc bị đè vỡ, ép ra chất lỏng.

Trong vị đạo ngọt ngọt mang theo một phần chua, chất lỏng từ khóe miệng người nào đó chảy xuống, màu con ngươi của người đàn ông sâu thêm, vươn đầu lưỡi liếm láp khóe miệng của người nào đó, chậm rãi đặt người nào đó ở trên người, khinh xa thực lộ cởi ra quần áo xộc xệch của người nào đó, với tay của mình vào.

Tay phải linh hoạt vỗ về chơi đùa cơ thể mẫn cảm của người nào đó, người đàn ông cúi đầu hôn vành tai ngọt ngào của người nào đó, khẽ gặm cắn, khiến cho người nào đó than nhẹ một tiếng.

Quần áo cởi hết, cơ thể trắng nõn bại lộ ở trước mắt, màu con ngươi của người đàn ông trầm tối, từ gáy cổ người nào đó một đường liếm mút đến núm vú nổi lên.

Màu sắc đỏ tươi khiến người đàn ông nhớ tới quả cherry vừa rồi, người đàn ông ý xấu cầm lấy quả cherry, đặt trên núm vú nổi lên của người nào đó, dùng hàm răng gặm cắn quả cherry cùng núm vú đỏ tươi.

Xúc giác lạnh lẽo, môi nóng rực, người nào đó mở đôi mắt hàm chứa ánh nước, đẩy đầu của người đàn ông trước ngực cậu ra, muốn thoát khỏi một thân dính bần.

Nhưng mà loại lực đạo nhẹ nhàng này không có khiến cho người đàn ông dừng lại loại đùa bỡn ác ý này. Người đàn ông thuần thực mà cởi quần ràng buộc hai người, vào lúc người nào đó còn chưa có phát hiện, kéo xuống quần lót bao vây lấy vật nhỏ, từng chút từng chút tiếp cận mục tiêu, sau cùng cắm vào lòng bàn tay thưởng thức.

Chất lỏng của cherry nghiền nát từ ngực của người nào đó trượt xuống, thẳng đến tiêu thất tại ranh giới thất lưng, da thịt dính dấp vết nước, chất lỏng màu đỏ ở trên làn da trắng nõn trượt chảy xuống, có một loại dự hoặc khó có thể nói nên lời.

Người nào đó thấp giọng trầm ngâm dẫn tới người đàn ông huyết mạch phun trào, tăng thêm lực đạo bàn tay, thô lỗ mà không mất ôn nhu lên xuống vật nhỏ của người nào đó đang dần dần ngừng đầu, tay kia ở thất lưng của người nào đó vuốt ve qua lại, phân tán lực chú ý.

Người nào đó nằm nghiêng ở trên sofa, cơ thể bị đẩy đến cạnh tay vịn sofa, đầu hơi ngửa ra, cánh môi màu nước hơi mở, cũng không chống cự người đàn ông ‘Thú tính quá độ’, mặc anh nhẹ nhàng vỗ về mình, ở dưới lực đạo quen thuộc phát ra âm thanh kiềm chế.

Trong cơ thể thiêu một đoàn lửa nóng, cắn nuốt cảm quan của người nào đó, hai chân bị cánh tay trắng kiện tách ra, hôn lên làn da lạnh lạnh ở ngoài, khiến cho người nào đó không thích ứng nho nhỏ, muốn ghép lại hai chân.

“Ngoan, mở ra.” Trong âm thanh của người đàn ông mang theo một phần tối khàn, dịu dàng dẫn dắt người nào đó mở ra hai chân, đem gối ôm trên sofa đặt ở dưới thân người nào đó, hơi nâng cao thất lưng của người nào đó.

Người nào đó vô cùng rõ ràng kế tiếp phải xảy ra chuyện gì.

Chung sống nhiều năm, ở trên loại chuyện tình vận động kịch liệt này, người đàn ông chiếm vị trí chủ đạo, ngào đó tại trước đây thật lâu đã từng ném qua phản công, thế nhưng súng thật lửa thật làm tới, người nào đó vào cuối cùng luôn luôn bị khi dễ rất thảm.

Một lần phản công duy nhất thành công, là vào sinh nhật trước đây không lâu, người nào đó lấy lý do là người đàn ông của mình không thật tâm, uy hiếp người đàn ông của mình làm một lần, cẩn thận mở rộng và đi vào phía sau, người nào đó bởi vì duyên cớ thể lực chống đỡ hết nổi, xoay thất lưng bị đau, ở trên giường nằm một tuần, làm hại người đàn ông cười nhạo cậu một trận ngon lành. Từ đó về sau, người nào đó lười biếng cùng sợ lần thứ hai bị người đàn ông cười nhạo một phen lấy ra tính cách dằn điều, khiến cho người nào đó triệt để buông thả ý niệm phản công trong đầu.

Ở phía trên phí sức không thu được kết quả tốt, lại còn bị đau thất lưng, người nào đó tính ý trong xương khiến cho cậu tuyển chọn vị trí phía dưới. Nguyên cớ là người đàn ông động tác quen thuộc, vẫn chưa khiến cậu sinh ra nhiều mâu thuẫn, huống hồ từ sau khi định ra kế hoạch giảm béo, người nào đó vì bảo đảm giấc ngủ, cự tuyệt người đàn ông mấy lần.

Người nào đó do dự một hồi, cắn răng, người đàn ông gây cho cậu cảm giác tê dại chiến thắng cảm giác thẹn thùng, cậu chậm rãi mở chân, nhưng nhắm hai mắt lại, không nhìn tới một mảnh dâm mỹ trong ngực.

Trên hai gò má tuần tú mang theo hai điểm đỏ bừng, người đàn ông vô cùng thỏa mãn thuận theo của người nào đó, cẩn thận tỉ mỉ trấn an vật nhỏ giữa hai chân của người nào đó, thẳng đến vật nhỏ nửa đứng dần dần biến thẳng, mới chuyển mắt, đánh giác giữa bắp đùi của người nào đó.

Hô hấp trở nên dồn dập, tay người đàn ông một đường trượt xuống cửa động, bởi vì có một đoạn thời gian chưa thân thiết qua, nơi nào đó khô khốc mà chặt khít ——

Thoáng dừng lại, người nào đó bởi vì người đàn ông thời gian dài không có hành động mà mở hai mắt.

Cái đầu màu đen ở giữa hai chân mạnh mẽ cuối xuống, hôn chỗ làm cậu cảm thấy thẹn thùng.

Đáy mắt của người nào đó lộ ra thần sắc kinh ngạc, loại tư thế rất ít dùng đến này trùng kích thần kinh của cậu.

Cảm giác ứa ứa từ thần kinh truyền đến đại não, cửa động khô khốc của người nào được được người đàn ông kiên trì liếm láp.

Cửa động màu hồng phớt bởi vì kích động cùng kinh ngạc mà đóng mở rất nhỏ, đầu lưỡi có chút thô ráp của người đàn ông tiếp xúc đến nếp nhăn, tại mép cửa động liếm vòng.

Kích thích cường liệt khiến người nào đó thần kinh căng thẳng, ngón chân cũng theo cảm giác then thùng toàn thân gắt gao cuộn lại.

Không thể tự chủ cậu chống cự, cánh môi nóng rực của người đàn ông hôn chỗ nào đó, ánh mắt chuyên chú, cẩn thận tỉ mỉ khai thác, thậm chí vào sau cùng, bắt chước động tác ra vào của tính khí, chui vào cửa động gắt gao khép kín, khiến cho cả người run rẩy.

Cẩn thận tỉ mỉ mở rộng có thể làm cửa động chặt khít mềm mại xuống, nhưng mở rộng như vậy, vẫn làm đối phương bị thương.

Người đàn ông hơi nhíu mày, mắt rơi xuống đầu tây rơi vãi trên bàn trà, trong lòng có chủ ý.

Trên đầu tây tô điểm từng viên hạt nho nhỏ, vẫn là dây tây có thể đảm nhiệm tác dụng bôi trơn.

Người đàn ông không chút nào chần chừ cầm lên đầu tây, ở trong bất tri bất giác đưa vào cửa động sau của người nào đó, dùng ngón tay mở rộng đẩy mạnh đầu tây lớn bằng hai ngón tay.

Cảm giác lạnh lẽo vật lạ xâm lấn rất nhanh bị nắm bắt được.

Người nào đó âm thanh run run hỏi, “...Anh thả vào gì đó?”

Người đàn ông đáp lại cậu là một nụ hôn sâu.

Người đàn ông màu mắt thâm trầm, ngón tay thon dài đẩy chuyển đầu vào đi vào động sau, khiến người nào đó tự mình cảm giác được hình dạng của vật lạ trong cơ thể.

Duy trì loại tư thế này, người đàn ông lúc cậu phân tán lực chú ý ở phía sau giảo hoạt thẳng tiến.

Đầu tây kẹt ở trong động sau bị lực mạnh xông tới ép nát, chất lỏng dính dính vỡ ra vào đường ruột nhỏ hẹp chặt khít.

Chất lỏng thấm vào thông đạo khô khốc, người đàn ông kiên trì đem đầu tây vỡ nát đẩy mạnh, thịt quả mềm nhão tiếp xúc đến tính khí của mình, trong cơ thể người đàn ông thiêu cháy ngọn lửa, thâm thần nhộn nhạo tiến hành luật động nguyên thủy.

Lực mạnh xông tới, đem thịt quả vỡ nát đẩy mạnh tới chỗ sâu hơn, chất lỏng dính dính bôi trơn bộ phận kết hợp.

Mồ hôi tẩm ướt gương mặt, mồ hôi từ thái dương trượt xuống, phân thân bị dưng đạo chặt khít cuộn xoắn, vui vẻ được chứa đựng kích thích toàn bộ cảm quan.

Tập trung tinh thần, dùng sức đâm chọc.

Rên rỉ đứt quãng là được thúc tình tốt nhất, người đàn ông chà đạp dưng đạo nhỏ hẹp, một lần so với một lần dùng sức, đi vào, rời khỏi, đi vào, rời khỏi, tư thế đâm chọc kịch liệt, sô pha bởi vì lực đạo đi vào kịch liệt mà lắc lư.

“Đừng...đừng dùng sức như thế...Em chịu không nổi...”

Trong âm thanh của người nào đó mang theo một phần khốc nức nở, thừa nhận phần nhiệt tình này, hai tay duỗi dài, bá ở vai người đàn ông, theo lối kéo của người đàn ông, dùng chung loại tần suất lay động.

Bất luận âm thanh gì, đều sẽ gia tăng kiêu ngạo của người đàn ông, tính xâm lược chôn giấu ở sâu trong xương thúc đẩy người đàn ông cố gắng chuyển động sống thất lưng nhanh hơn.

Bộ vị tương liên truyền đến tiếng vỗ mặt đỏ tím đập.

Tính khí nóng hổi lửa nóng ở động sau qua lại ra vào.

Ái dục kết hợp với hưng khí liên tục rong ruổi, tóc bị mồ hôi tẩm ướt theo cơ thể luật động đong đưa.

Người đàn ông vào lúc động tình hôn lên môi người nào đó, nước bọt trong miệng chuyển vào trong miệng bên kia, người nào đó khoe môi mở lớn thở hổn hển, khoe miệng chảy xuống một sợi chỉ bạc, có vẻ phá lệ dâm mỹ.

Jade: *Chấm nước mắt* Mừng lắm mọi người ạ. Mọi người tự thêm vào trong word cho trọn vẹn nhé. Hura!!!

103. Quyển 3 - Chương 33: Phiên Ngoại: Bữa Cơm Đoàn Viên

“Cuộc sống ổn định, năm tháng bình yên”E&B: Jade

Phiên ngoại: Bữa cơm đoàn viên

Đến gần tháng hai, mùa đông thành phố C không có bao trùm màu sáng trắng bạc, ngoài khơi thổi gió vào cũng không lạnh thấu xương. Nhiệt độ thành phố không giảm, ngược lại tăng lên đến mức ghen tị. Bởi vì nguyên nhân là Tết Âm Lịch, phố lớn ngõ nhỏ đều được điểm lên sắc đỏ rực rỡ khắp nơi, không khí hân hoan.

Ánh mặt trời ngày đông ấm áp tiến vào cửa sổ, len vào bên trong quấy nhiễu người ta. Hai người trên giường lớn kề sát vào nhau cử động cơ thể, tựa hồ từ trong giấc ngủ chuyển tỉnh. Người đàn ông vốc người rắn chắc nghiêng người, ngực trần theo động tác của anh lộ ra không khí, màu da lúa mạch khỏe mạnh cùng với cơ ngực có hơi nở nang làm có một loại ảo giác cả người trần đầy sức mạnh, tập hợp sức mạnh và vẻ đẹp, đầy mắt trầm ổn vô động của người đàn ông mang theo một phần sủng nịch. Bất lấy cánh tay trắng nõn gác ở dưới bụng anh, bắt đầu khẽ kéo theo khoe miệng, dự định len lút xuống giường để chuẩn bị bữa sáng hôm nay.

Anh cẩn cẩn dục dục từ trong chăn rút ra, dao động nho nhỏ nhưng vẫn bị người bên trong mẫn cảm phát hiện, người đang quần lấy chăn phát ra tiếng hừ bất mãn, lầm bầm vài câu, lại như là cảm giác được lò lửa bên người rời đi, cậu giật giật ngón tay, một lần nữa quần trên người đàn ông lộ nửa cơ thể, đem gương mặt theo quần tính gối ở trên ngực người đàn ông, khẽ ậm ọ vài cái, phát ra rì rầm không rõ nguyên do, hướng lò lửa bên người dựa sát vào.

“Mạc Từ, ngoan, để anh trước đi làm cơm.”

Người đàn ông bắt đầu cười ra tiếng, trong ngực chấn động khiến cho người nửa tỉnh nửa mơ hồ ngẩng đầu lên, “Ừm, gì vậy...”

“Anh phải dậy, em ngủ nhiều thêm một hồi nhé.” Người đàn ông đem vẻ mặt mơ hồ của cậu thu hết vào tầm mắt, rất cục nịnh không được, cúi đầu ở trên gương mặt mang theo hồng nhợt của Mạc Từ hôn một cái.

“Đừng, em lạnh.” Mạc Từ ngáp một cái, khoe mắt trần ra vài giọt nước trong suốt, mang theo âm thanh lầu bầu giọng mũi dày đặc truyền vào trong tai người đàn ông, là hết sức mê người.

Cậu đem chân gác trên đùi người đàn ông, ưỡn tiến vào trong ngực rắn chắc của người đàn ông, lắc đầu biên độ nhỏ. Sợi tóc mềm mại nhẹ nhàng vuốt ve cơ thể người đàn ông, người đàn ông cảm giác được rõ ràng dòng điện từ sống lưng truyền đến, len vào toàn thân, một trận tê dại.

“Thế thì lúc đói bụng em sẽ làm loạn lên, bữa sáng hôm nay làm bánh Ngân Hạnh mà em thích nhất.” Người đàn ông phóng mềm âm điệu, cánh tay thon dài rắn chắc vỗ vỗ sau lưng trần trụi của Mạc Từ, bên tai Mạc Từ nói nhảm rõ từng chữ.

Hơi thở yếu ớt xẹt qua bên tai, Mạc Từ uốn người, ghét người đàn ông quá lắm nhãi, mở lớn miệng, một ngụm cắn ở trên ngực rộng rãi của người đàn ông, lầm bầm nói: “Không được đi, em muốn ngủ thêm nữa.” Hàm răng giật giật, âm thanh phát ra không rõ biến mất giữa môi với răng, nhiễm ướt ngực người đàn ông, cũng thành công vén lên dục hỏa của người đàn ông.

“Là em nói đó.” Người đàn ông cong khoe môi, trong đôi mắt màu đen lóe ra hào quang, hơi cúi đầu, chống trên trán Mạc Từ, dọc theo cái trán trơn bóng hôn thẳng đến cổ.

Ở trên cái cổ thon dài hung hăng mút một ngum, người đàn ông rút cuộc đánh thức được Mạc Từ trốn ở trong chăn không chịu ra.

Mạc Từ mới vừa tỉnh ngủ chống cự xô đẩy người đàn ông, không cho anh tới gần, cuốn chăn, chuẩn bị cùng người đàn ông phản kháng đến cùng.

“Để em ngủ! Anh khiến em cả đêm không ngủ đủ giấc, đừng mà...”

Âm thanh khàn khàn mang theo vài phần oán giận nói, tung chăn qua, phủ đầy lên thân của mình.

Người đàn ông nghe được oán giận của Mạc Từ không cho là đúng, tiếp tục ở trên cái cổ lộ ra ngoài cày cấy, tạo lên ấn ký của mình.

“Cưng à, đều không phải anh đến quấy nhiễu em, là em bắt đầu quấy nhiễu anh trước, hiện tại, em sẽ phải phụ trách đối với hành vi của mình.”

Môi nóng hổi rơi xuống xương quai xanh mẫn cảm của Mạc Từ, kỹ thuật hôn môi bắt đầu lưu lại dấu vết nhợt nhạt, yêu thương liếm mút vết sẹo.

Cho dù vết thương khỏi hẳn đã lâu, nhưng anh mỗi một lần thấy, sẽ thêm một phần áy náy.

Hô hấp nóng rực của người đàn ông phun xung quanh Mạc Từ, kéo không khí xung quanh xao động theo, tăng tốc lưu động.

Vành tai, gáy, xương quai xanh, đầu vú nhạt màu, vòng eo.

Mỗi một chỗ mẫn cảm, đều bị người đàn ông từ lâu nhớ kỹ kích thích một lần.

Cái chăn ở trên người chẳng biết lúc nào trượt xuống mặt đất, động tác trêu chọc khêu gợi của người đàn ông thành thực, làm Mạc Từ không có lực chống đỡ cả người bủn rủn, sử dụng không được khí lực.

Bộ phận mẫn cảm thân dưới bị bàn tay mang theo vết chai mỏng của người đàn ông cầm lấy, tiết tấu bị đối xử vừa thô lỗ vừa ôn nhu.

Mạc Từ sau khi phóng thích xụi lơ ở trên giường, ánh mắt mê ly.

—— Nhưng mà việc này vẫn chưa bắt đầu.

Người đàn ông dùng tư thế có thể làm cậu thoải mái đi vào trong cơ thể cậu.

Khi thỏa mãn kết hợp thì xen lẫn kêu rên chồng chất.

Kích thích sau khi hướng lên tận trời, lại rơi vào vách núi đá mai một tất cả cảm quan, trời đất xoay tròn, lực đạo nặng mạnh đẩy mạnh vào chỗ sâu trong tim, phảng phất như linh hồn bị đâm thủng.

Cảm giác thể xác và tinh thần hòa hợp khiến hai người quên mất thời gian trôi qua, ở trong thời gian vụng trộm khát cầu đối phương, thẳng đến sóng biển lớp lớp chồng chéo yên lại, dung nhập vào biển cả mênh mông...

Ở trong tấm gương soi cái cổ của mình xuất hiện nhiều ấn ý đỏ thắm, Mạc Từ mặc áo lông hung hăng trừng người đàn ông bên người, “Biết rõ ràng phải đi gặp cha với anh trai, anh còn cố tình làm ra những dấu vết này, anh!”

“Là em chọc lừa trước, cực cực.” Người đàn ông giơ khoe miệng, mang theo một mặt cười xấu xa cùng với hình tượng ôn trọng trái ngược nhau, đối với Mạc Từ thay đổi xưng hô.

“Nói vậy, còn nữa, đừng đối với em dùng cái tên gọi buồn nôn kia!”

Mạc Từ quả nhiên xù lông, gương mặt mang theo hồng nhạt chưa hoàn toàn lui ra, nổi giận trên hai gò má của Mạc Từ tôn lên con mắt mang theo ánh nước đặc biệt sáng ngời.

Người đàn ông cúi người để thắt xong cravat, thừa dịp lúc Mạc Từ còn đang tức giận không được tự nhiên, xoa xoa cái đầu nhỏ rối bời của Mạc Từ, nhỏ giọng an ủi, “Đợi mang một cái khăn quàng cổ thì sẽ không nhìn thấy, em trước mặt quần áo, anh tìm khăn quàng cổ cho em.”

Tiết tấu chậm hơn nửa nhịp, đợi Mạc Từ phục hồi tinh thần lại thì Đoạn Phong đã đi ra phòng tắm.

Mạc Từ sợ làm lỡ thời gian, không có tính toán với Đoạn Phong nữa mà tiếp nhận mang vào khăn quàng cổ Đoạn Phong đưa cho, cầm lấy quà đã sớm chuẩn bị tốt, ngồi vào xe, chuẩn bị quay về Mạc Trạch ăn một bữa cơm đoàn viên.

Mạc Trạch.

Một mảnh đèn đóm.

Mạc Từ cùng Đoạn Phong song song đi vào phòng khách, Mạc lão gia ngồi trên ghế thái sư đằng hắng vài tiếng, đường nhìn rơi vào trên người vợ chồng son đến muộn vài phút, đặt tách trà trong tay xuống, đang muốn đứng lên.

“Cha, xin lỗi đã đến muộn, con bồi tội cho cha, món quà này là một chút tâm ý, cha sẽ thích.”

Mạc Từ nhìn thấu tính tình của cha nhà mình, mang theo dáng tươi cười lấy lòng, tiến lên phía trước, ý bảo Đoạn Phong phía sau đem quà lấy ra.

“Đây là?” Ban đầu Mạc lão gia muốn giáo huấn vợ chồng son quanh năm không ở nhà, chần chừ hỏi, nhìn thoáng qua cái thứ đồ bọc vải đỏ bên ngoài.

Đoạn Phong đứng lúc kéo vải đỏ xuống, lộ ra cái lồng chim ngự trang rất khá, vải đỏ khoảng khắc bị kéo ra, chim Yểng trong lồng chim đầy sức sống đập đập cánh, âm thanh kêu ra đều không phải ‘Chúc mừng phát tài’ mà hai người dạy dỗ đã lâu, mà là ‘Buồn chết rồi!’ làm cho hai người dở khóc dở cười.

“Hi hi hi...”

Hai cái Hồn Thế Ma Vương của Mạc Trạch ngã xuống trên ghế, cậu bé ăn mặc Đường phục bước hai cái chân ngắn nhỏ, leo lên chân của ông nội nhà mình, ngồi ở trong lòng ông cụ, chọt chọt cái lồng chim đặt ở trên bàn, con mắt hiếu kỳ trừng lớn.

“Chim nhỏ nói kìa, chim nhỏ lại nói nha!”

“Ngu ngốc.” Búp bê gái mặc lễ phục đồng dạng chẳng biết khi nào thì đến bên cạnh em trai, lạnh lùng nói, trên hai gò má ngậy thơ vốn là nghiêm trang, búp bê trai trừng to mắt nhìn về phía chị gái, chỉ chỉ lồng chim.

“Nó lại nói...”

Mạc lão gia bản mặt cứng nhắc nổi lên tâm trạng tốt bị hai nhóc con kia quấy rầy, một trận đau nhức, cũng không làm dáng điệu nghiêm túc nữa, ánh mắt dừng ở trên người cháu trai trong lòng, Mạc lão gia ho khan một tiếng, phân phó Đạt tẩu dọn cơm, ôm cháu nội, dùng nhân thân ý bảo sau khi ăn cơm xong thì nói chuyện một hồi.

Mạc Từ cười gật đầu, mấy năm nay, cậu và Đoạn Phong vẫn là trốn ở nước F, tham gia thi đấu lớn lớn nhỏ nhỏ, lấy ngón tay liệt kê cũng không đủ.

Cha nhất định là bức bối cậu không về nhà đi...

Cả nhà dời đến bàn ăn.

Bữa cơm phong phú, món ăn tỏa nhiệt tản khắp xung quanh. Đạt tẩu vì mọi người Mạc gia mà chuyển sang tự ủ rượu mơ, trên mặt hòa hợp êm thấm.

Mạc Từ đứng lên, trước cho chủ tọa Mạc lão gia kính rượu, sau đó là anh trai Mạc Ngôn, chị dâu Lý Khả kính rượu.

Đoạn Phong bắt chước làm theo, bắt đầu bưng ly rượu, hướng Mạc lão gia kính rượu, “Bác Mạc, chúc ngài thân thể khỏe mạnh!”

“Cậu gọi cái gì?” Mạc lão gia có ý định làm khó dễ Đoạn Phong, kéo dài ngữ điệu, Mạc Từ trợn liếc Mạc lão gia, bất động thanh sắc uy hiếp.

“Cha vợ.” Đoạn Phong đổi giọng, bưng chắc ly rượu.

“Không, vợ của A Từ, cậu nên gọi ta là cha.” Mạc lão gia lắc đầu, râu mép không gió tự rung, hung hăng mà run lên, con mắt chiếu sáng, tiếp nhận rượu Đoạn Phong đưa qua, một hơi hết sạch.

“Cha.” Đoạn Phong biết nghe lời, lập tức đổi giọng, thấy trên bàn cơm vài vị cong khóe miệng, lơ đãng kéo tay Mạc Từ, “Yên tâm, không sao.”

“Thằng nhóc thối, khủy tay của cậu xoay ra ngoài!” Mạc lão gia mở đầu một hồi mắng chửi, làm cho cháu trai chái gái ha ha cười to, “Râu mép ông nội lại động đây!”

Bò lên người ông nội, thừa dịp nắm loạn râu mép của ông nội, búp bê trai hoạt bát hiểu động vỗ vỗ bàn tay, phá hư kế hoạch của ông nội chuẩn bị ra oai phủ đầu cô vợ nhỏ của Tiểu Tô Tô.

Lý Khả bên người Mạc Ngôn nhìn thấy biểu tình xoắn xuýt của Mạc lão gia, cho rằng con trai túm đau ông nội, vội vã kêu con trai thả râu mép ông nội ra.

Mạc lão gia thu hồi ánh mắt phần nộ, giải cứu râu mép của mình, đùa a đùa cháu trai nhỏ hoạt bát hiểu động.

Búp bê trai giọng ngây thơ phụ họa lời con nít, làm cho khách và chủ hết sức vui vẻ một trận.

Sau khi ăn xong, búp bê trai gương mặt phúng phính đến bên cạnh Mạc Từ, ngẩng cao khuôn mặt tròn tròn, hướng Chú nhỏ dứt lốt đòi phần thưởng.

“Tiểu Tô Tô, cháu lại cứu chú một lần nha, chú đáp lại máy bay điều khiển từ xa cho cháu, nhất định phải cho cháu nha.”

Nhìn búp bê trai ‘Nhiều lần lập công’, Mạc Từ nhéo gương mặt của phúng phính của bé, gật đầu, kéo khóe môi, “Yên tâm, Đồng Đồng, Chú nhỏ cũng không nói dối.”

Cùng búp bê trai ghé ngón tay, ước định ‘Một trăm năm không cho phép thay đổi’, búp bê trai nghiêm túc lắc a lắc đầu, tiến gần lên, hôn Mạc Từ một cái, đem nước miếng trét ở trên mặt Mạc Từ, hài lòng cười, chuẩn bị lại thơm thơm một chút Tiểu Tô Tô, lại bị vợ nhỏ Tiểu Tô Tô nhấc lên, nhét qua một bên.

Búp bê trai còn chưa có thơm đủ, tức giận trừng mắt vợ nhỏ Tiểu Tô Tô, Tiểu Tô Tô cùng bé nói, bé cũng không phản ứng, hừ một tiếng, ngồi xổm ở góc tường vẽ vòng tròn.

Cùng cha tạm biệt, hai người đi ra Mạc trạch, trên bầu trời màu đen sao lóe rực rỡ.

Mạc Từ được Đoạn Phong nắm bàn tay, hai người sóng vai đi bên nhau.

Xa xa là ngọn đèn vạn nhà, hô hấp nóng rực bên tai.

Cuộc sống ổn định, năm tháng bình yên.

[TOÀN VĂN HOÀN]

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/my-vi-nhan-sinh>